

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS



VOLUMEN QUINTUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIDCCXC

88296
ID 89
5

Library of David King.
Leavitt & Co. May 21 1884

ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

A R G U M E N T U M.

Ἀποκηρυχθεὶς τις, ἱατρικὴν ἐξέμαθε· μανέντα τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἱατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος φαρμάκου δόσει, ἀνελήφθη αὐθις εἰς τὸ γένος. μετὰ ταῦτα, μεμνηθεὶς τὴν μητρίαν ἰάσασθαι κελευμένος, [καὶ λέγων μὴ δύνασθαι] ἀποκηρύττεται.

Abdicatus aliquis medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec novitatem furiosam sanare iussus, cum non pareret, denuo abdicatur.

ΟΤΙ καινὰ μὲν ταῦτα, ᾧ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παρέδοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος οὗτος ὁ νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως ἐπὶ τούτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκείνο δὲ καινότερον κῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναται πείθεσθαι τούτῳ κελεύοντι· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; θεραπεύειν ἐκ

A B D I C A T U S.

NON nova ista, iudices, aut praeter spem a patre iam sunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promptu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non iam quan-

προστάγματος, οὐκ ἔθ' ὥς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὥς ὁ πατὴρ βούλεται. ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν Φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμνηνότες, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασιν σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἶον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ διὰ τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἢ ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις 2 ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι περιμένω· πρῶην γοῦν ἄκλητος ἦκον ἐπὶ βοήθειαν· ὅταν δὲ τι ἢ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λόγιζομαι γὰρ οἷα πάθοιμ' ἂν

tum ars potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam iniuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Iam vero furiosus ille morbus plane desuit; iracundus vero magis intenditur, & quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo eiectus saepius. Ego vero in his, quae possum, imperia non exspecto: quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admovere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim,

ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχὼν ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θερα-
πείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὥς ἄνδρες δι-
κασταί, ἐπὶ τῇ μητρυᾷ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ γὰρ
ἦν καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιωμένῳ· τὸ δὲ μέγι-
στον, ἐπ' ἐμαυτῷ, ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἂ προστάττο-
μαι ὑπουργεῖν οὐ δυναμένῳ, καὶ δι' ὑπερβολὴν τῆς νόσου,
καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν οὐ δίκαιον οἶμαι ἀπο-
κηρύττεσθαι, τὸν ἂ μὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν
ὑπισχυόμενον. Δι' ἃς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπε- 3
κήρυξέ με, ῥάδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ
πρὸς ἐκείνας μὲν, αἷς οἶομαι, ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ
ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν
οἷός τε ὦ, ἀπολογησομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν
ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ κατα-
σχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τό-
τε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκείνα βοῶντι καὶ διατεινομένῳ,

quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum
coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero,
iudices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob
eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium re-
cusare videor, cum, quae imperantur, ministrare, tum ob
morbi magnitudinem, tum propter imbecillitatem artis, non
possum. Verum enimvero iustum non arbitror abdicari
eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promit-
tat. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex
praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut pu-
to, satis respondi ipsa vita, quae infecuta est; atque ea,
quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula
de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intra-
stabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indi-
gna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa
& contenta voce clamanti, pauca repōnenda putabam.

ὀλίγα χρήναι ἀντιλέγειν ὥσπερ ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας, ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τὸν μετὰ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάνπολυ τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ περὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἔσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπ᾿ ὀπτέουον ἤδη, ὡς οὐ σφόδρα καθεστηκότος πατρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ' υἱοῦ συντιθέναι· καὶ ἥσαν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκρεβोलισμόν, οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιπεσυσμένον τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον σκυθρωπὸν, καὶ βοήν, καὶ ὀργήν, καὶ ὅλως, χολῆς μετὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δεήσειν
 4 ποτὲ προσεδόκων. Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκίμο-
 τάτοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος,
 καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος,

Egressus autem domo, iudicium mihi magnum, & suffragium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si appareret, multum me a patris illis criminibus abesse, qui & in optimis studiis elaborarem, & cum viris versarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar iam tum illud non satis mente constantis patris indicium, quod iniuste irasceretur, & falsa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, & minas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promptu, triste iudicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec sane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, exspectabam. Peregrinatus ergo, & probatissimorum apud externos medicorum consuetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, ar-

ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνων τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμνηνός, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἱατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, οὐδ' ἀκριβῶς Φιλοκρινούντων τὰς νόσους· πλὴν ὅπερ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱόν, οὔτε ἐμνησικακήσα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετὰπεμπτος γενέσθαι περιέμεйна. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἀμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθύς ἰασάμην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνορᾶν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τηνικάυτα, ἣν μὲν εὐμεταχειρίστον ἦ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἣν δὲ κεκρατηκὸς ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσ-
απτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχ-

4 Φιλοκρινούντων) Διακρινόντων. δοκιμαζόντων περιέρχας. V.

tem perdidici. Redux patrem invenio, aperte iam furentem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernerent. Vtrum, quod decebat facere filium bonum, neque abdicatio-
nis memoriam adhibui, neque dum arcefferer expectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem, habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque, ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi: neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, fanabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egres-
sus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, & diligentiam afferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggredimur, servantes legem antiquam progenitorum artis me-

νης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἱ Φάσι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς
κεκρατημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος,
καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ
ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχειροῦν ἤδη, καὶ τὸ Φάρ-
μακον τεθαῤῥηκότως ἐνέχεον, καίτοι πολλοὶ τῶν παρόν-
των ὑπώπτειον τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ
5 πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο. Παρὴν δὲ καὶ ἡ μη-
τριὰ φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμέ,
ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκείνων
διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνῃ τὰ πάντα συνούσα,
καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ἀποδει-
λιάσας (ἠπιστάμην γὰρ οὐ ψευδόμενά με τὰ σημεῖα,
οὐδὲ προδώσουσάν τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ
τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι καί μοι τινες τῶν φίλων συνε-
βούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολὴν τινα μεί-
ζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὥς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα

dicae, qui negant manum admovendam his, qui superati
iam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fi-
nes non multum egressum, observatis & accurate explora-
tis omnibus, manum iam admovebam, audacter infunde-
bam medicamentum; multis licet praesentium suspectam da-
tionem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad
accusandum se parantibus. Aderat etiam noverca metuens
ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metue-
ret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim so-
la omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi
esset. Verum enimvero nihil ego deterreri me passus, qui
scirem, non futurum, ut signa me fallerent, ut ars me pro-
deret, curationem, quo tempore coeperam, urfi: licet con-
sulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustra-
tus eventus calumniam mihi quandam induceret maiorem,
ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam

Φαρμάκῳ, καὶ μεησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐ-
τοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος μὲν αὐτός εὐθύς ἦν, καὶ
ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεχίγνωσκεν· αἱ παρόντες
δὲ ἐθαύμαζον, ἐπῆνει δὲ καὶ ἡ μητριὰ, καὶ Φανερὰ
πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ μοῖ εὐδοκιμαῦντι, καὶ κείνῳ σω-
φροκῶντι. οὗτος δ' οὖν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε
μειλλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλα-
βὼν, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν
ἀποκλήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποίητό με, σωτῆρα καὶ
εὐεργέτην ἀπακαλῶν, ἀκριβῆ πείραν εἰληφέναι ὁμολο-
γῶν, καὶ περὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπαλογούμενος.
ταῦτο γενόμενον εὐφραине μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν
χρηστοί· ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσους ἀποκλήρυξιν υἱοῦ, ἡδίων
ἐκαλήψατο. εἶδον γὰρ τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδομένους
τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινος καὶ χρόαν τρεπομένην,
καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὀργισμένον,
οἷον ἐκ Φθόρου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς

adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa,
salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: lauda-
re noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego,
quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, ne-
que cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab
his, qui adfuerant, omnia, solvit abdicationem, filium me
sibi de novo assumsit, fervatorem & bene meritum appel-
lans, factus, experimentum se iam certum habere, excusans
illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui
aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatione filii
iucundior receptione fuerat. Videbam igitur tunc non ae-
qualiter omnes delectari negotio, sed statim cuiusdam &
versum colorem, & conturbatum visum, & vultum ira-
tum, quale quid ex invidia & odio solet fieri. Nos igitur,
ut facile est ad existimandum, in iucunditate & animi ob-

τὸ εἶκος, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδίαις ἦμεν, ἀλλήλους
 6 ἀπειληφότες. Ἡ μητριά δὲ μετὰ μικρὸν εὐθύς νοσεῖν
 ἤρξατο, νόσον, ᾧ ἄνδρες δικασταί, χαλεπήν καὶ παρά-
 λογον. ἀρχόμενον γὰρ εὐθύς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· οὐ
 γὰρ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλ-
 λά τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε,
 καὶ ἐς τοῦμφανὲς ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα
 ἡμῖν ἐστὶ σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμνηνόντων. ἐν δὲ ἐκείνῳ
 καινὸν ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν
 γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖά ἐστι, καὶ παρ-
 όντων, εἰρήνην ἄγει ἢ νόσος· ἀν δὲ τινα ἱατρὸν ἴδῃ, καὶ
 τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου μάλιστα παροξύνεται·
 ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τοῦ πονήρως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν
 ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἡνιώμην, καὶ τὴν γυ-
 ναῖκα ὠκτεῖραι ἀξίαν εὖσαν, καὶ παρὰ τὸ προσῆκον δυσ-

3 Παράλογον) Παράλογον λέ-
 γουσιν ἀρσενικῶς αἱ τ' ἄλλαι, καὶ
 μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδο-
 ξον, καὶ ὃ οὐκ ἂν τις προσδοκῇ.

οἷον τοῦ πολέμου τὸν παράλογον,
 καὶ ὅτι ἐγένετο πολλὸς παράλογος
 παραλόγως δὲ τὸ ἀνελπιδίως λέγει
 καὶ παρὰ προσδοκίαν. V.

lectione esse, qui recepissimus alter alterum. Noverca
 autem paulo post statim aegrotare coepit, morbum, iudi-
 ces, difficilem & irrationabilem: incipiens enim statim ma-
 lum observavi. Neque enim simplex, aut innatans modo
 furoris species; sed antiquum aliquod desidens in animo
 malum ruptis quasi vinculis evicit in publicum. Sunt qui-
 dem alia quoque signa nobis multa sine spe sanationis fu-
 rentium: unum autem illud novum hac in muliere obser-
 vavi. Etenim ad reliquos mitior est & mansueta, praesen-
 tibus iis, inducias agit morbus: at si quem medicum vi-
 deat, & hoc solum nomen audiat, ad illud maxime exacer-
 batur: quod quidem ipsum, quam male illa habeat & in-
 sanabiliter, est indicium. Haec videns aegre tuli equidem,
 & miseratus sum feminam, quod merebatur, praeter fas

τυχούσαν. Ὁ πατήρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν 7
οὔτε ἀρχὴν τοῦ κατέχοντος κακοῦ, οὔτε τὴν αἰτίαν, οὔτε
τὸ μέτρον τοῦ πάβους, ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον
ἐγχεαί Φάρμακον. ὤτετο γὰρ ἐν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ
μίαν τὴν νόσον, καὶ τὰρρώστημα ταυτὸν, καὶ παραπλη-
σίαν τὴν θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστα-
τον, ἀδύνατον εἶναι Φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ
ἡττάσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀρ-
γίζεται, καὶ Φησὶν ἐκόντα καδυφίεσθαι, καὶ προδίδο-
ναι τὴν ἀνθρώπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθενείαν τῆς τέχ-
νης. καὶ πᾶσχει μὲν σύνηδες τοῖς λυπούμενοις ὀργίζον-
ται γοῦν ἅπαντες τοῖς μετὰ παρρησίας τάληβῃ λέγου-
σι. πλὴν ἐγώ γε ὡς ἂν οἶός τε ᾧ, δικαιολογήσομαι πρὸς
αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Καὶ πρῶτόν 8
γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἀρξομαι, καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξει
βούλεται, ἢ εἰδῇ οὐκ εἶ ὁμοίαν οὔσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ

15 Καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξει χαιρεῖ. ἐν ᾧ δείκνυσι μὴ δοκεῖν τοῖς
βούλεται) Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες, ἐν νόμοις δις ἀποκηρύττεσθαι τὸν υἱόν.
πρῶτοις δὲ ὃ λέγων τῷ νομίμῳ ἐπι- V.

infortunatam. At pater prae imperitia, qui neque princi-
pia mali, quod eam tenet, neque causam, neque modum
novit, curare illam iussit, atque idem infundere ei medi-
camentum: putavit enim unum esse furoris genus, mor-
bum unum, infirmitatem eandem, quae similem curatio-
nem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri
posse, ut servetur mulier, cum superari eam a morbo fa-
teor; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, &
mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. At-
que usu illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim
omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quan-
tum potuero, causam apud illum dicam, & pro me, &
pro arte. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me
vult, ut sciat, non iam similem esse sibi, ut prius, potesta-

πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομο-
 βετης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐβέλωσιν ἀπο-
 κηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ'
 ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν,
 οὕτω καὶ τῶν παίδων προῖνόησεν, ὡς μὴ ἀδίκως αὐτὸ
 πᾶσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἐφη γίγνεσθαι,
 εὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλε-
 σε, καὶ δοκιμαστάς ἐκάβισε, τοὺς μῆτε πρὸς ὀργὴν,
 μῆτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινούντας. ἦδε γὰρ πολλοὺς
 πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρισταμένας, καὶ τὸν
 μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτη πι-
 στεύοντα ἢ γυναίῳ ἐχθρῷ. αὖκουσιν ἡγεῖτο ἀδίκαστον γί-
 γνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθύς
 αἰλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδαρ ἐγχεῖται, καὶ λόγος ἀπο-
 9 δίδοται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται. Ἐπεὶ τοί-

15 Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν κατα-
 λείπεται.) Ὅρα πῶς δ' ἐνταῦθα λί-
 γον τὸ ἴδιον τοῦ ἀπὸ γνάμης στο-
 χασμοῦ ὑπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς

τὴν στοχαστικὴν τῆς κατηγορίας πρό-
 τασιν οὐ στοχαστικὴν τὴν ἀπολογία
 ποιεῖται, ἀλλὰ νομίμῃ κίχρηται,
 καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. V.

tem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios,
 neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, ne-
 que omnibus de causis. Sed quemadmodum patribus sic
 irasci permittit, ita etiam filiis, ne iniuste hoc patiantur,
 prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine
 iudicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestima-
 tores sedere iussit, neque irate, neque calumniose quid
 iustum sit iudicaturos. Norat enim, multis saepe irrationa-
 biles irae causas esse, & alium mendaci cuidam calumniae
 fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimi-
 cae. Quare voluit non sine iudicio hoc negotium transigi,
 neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quo-
 que infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum
 relinquitur. Quandoquidem igitur licet, & accusationem

νυν ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνου ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρῖναι δὲ εἰ εὐλογα αἰτιάται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες· αὐτὸ μὲν ὁ μοι ἐπιφέρει, καὶ ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἐτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ παρὰ τοῦ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν πατρικὴν ταύτην δυναστείαν· εἴτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀπακέρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδίκωτάτον εἶναί φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδίκας, καὶ τὸν φόβον αἰδίων, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συν-οργίζεσθαι, μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ἐπὶ καιροῦ δοκοῦν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον εἶναι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τῆς τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἦν δ' ἅπαξ ἀναλῶσι τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσεται τῷ

solam in potestate habet pater, iudicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, iudices: ipsum quidem, quod mihi obicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate; prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel iam abdicavit, & potestate legis usus est, illudque patrium imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem iniustissimum esse tale quid aio, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adiuvare iras, paulo post autem solvi, & rursus aequae valere, atque omnino sursum deorsum iura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum le-

νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἴτα, μετὰ ταῦτα ἀνα-
 λάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθεῖς, ἐπὶ τούτων ἀνάγκη
 μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύε-
 σθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸν γεν-
 νηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδεν, οἶμαι,
 γνώρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τοῦ γένους
 10 παραιτεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς ὅτε ἡγνούν ἀναβρε-
 σίας αὐτός τις ὕφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς
 ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρῆσις ὑπόλοι-
 πος τοῦ νόμου; Φαίη γὰρ ἂν πρὸς σὲ ὁ νομοθέτης, εἰ πο-
 νηρὸς οὗτος ἦν, καὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιος, τί παθὼν
 ἀνεκάλεις; τί δ' αὖθις ἐπανῆγες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυνες
 τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ταῦ-
 τα κύριος. οὐ γὰρ δὴ ἐντροφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐ-
 δὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνάγεσθαι τὰ δικαστή-

ge abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec
 receperit, bonum esse contra priorem sententiam persua-
 sus: in his iam necessario manendum, nec transfiliendum,
 neque mutandum consilium, neque iudicium retractandum.
 Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo
 dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia re-
 probare concessum est iis, qui tum, cum ignorarent, alue-
 re. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate
 pro se aliquis, quem probavit, recepit; quomodo iam mu-
 tare sententiam potest, aut quis legis usus ei relictus est?
 Dixit enim ad te legislator: Si malus hic fuit, & abdicari di-
 gnus, quid tibi in mentem venit, ut revocares? quid rursus reduxi-
 sti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi
 erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad ani-
 mi tui libidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias cir-

ρια, οὐδ' ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίου εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μάλλον δὲ ὑπηρέτας τῶν σοὶ δοκούντων· ὅτε μὲν κολάζοντας, ὅτε δὲ διαλλάττοντας, ὅπότε σοι δοκῇ. ἅπαξ γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, καὶ τότε, ἣν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇ· τὸ δ' ἅπαυστον τοῦτο, καὶ αἰδίων, καὶ πολὺ, καὶ βράδιον, μείζον ἢ δὴ τῆς πατρικῆς ἐστὶν ἐξουσίας. Μὴ δὲ, I I
πρὸς Διὸς, ὧ ἄνδρες δικασταί, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἐκούσιον τὴν ἀνάληψιν πεποιημένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὐθὶς ἐπὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἣς ἔξωρος ἦδὴ, καὶ ἔωλος ἢ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ προδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γάρ που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῶν κλήρῳ λαχόντων δικαστῶν, ἣν τις ἄδικον οἶται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νό-

cumagas iudicia; neque, ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & iudices sedent testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconciliantes, prout tibi visum fuerit. Semel genuisti, aluisti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si iuste illud videaris facere. Illud autem indefinenter facere & perpetuo, & saepe, & temere, maius iam est potestate patria. Nolite fane, obsecro, iudices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris iudicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurat, cuius iam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo actu vim suam amisit & consumpta est. Videris quodam modo in aliis etiam iudiciis, ut a iudicibus fortitione lectis, si quis iniustum factum putet iudicium, permittat lex ad aliud provocare &

μος ἐς ἕτερον ἐΦεῖναι δικαστήριον. ἦν δέ τινες ἐκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι δαιτῶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἔξῃν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τούτους τις αὐθαίρετος εἴλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. οὕτω δὴ καὶ σὺ, ὃν ἔξῃν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἂν ἄξιος ἐδόκει τοῦ γένους, τούτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληφας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὖθις παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμετανόητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν διαλλαγὴν βεβαίον εἶναι προσήκει, μετὰ κρίσιν οὕτω πολλήν, καὶ δύο δικαστήρια, ἐν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρητήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλευσώ, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαίοις τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ τῶν τελευταίων, καὶ Φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμα-

abire tribunal; si aliqui ultro de iudiciis convenerint, & deleatis a se permiserint arbitrium, non iam *permittat*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, iustum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non iam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, & bonum iam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non iam subiectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo iudicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me eiecisti, alterum tuum ipsis, cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas, quae post ea deliberasti. Mane ergo in ultimis, tuere iudicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim

σας, τοῦτ' ἐκύρωσας. Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ Φύσει παῖς 12
 ἦν, θέμενος δέ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναι ἂν σοι
 ὥομην. ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατὸν ἦν, τοῦτ' ἄδι-
 κον λύειν ἅπαξ γενόμενον. τὸν δὲ καὶ Φύσει, καὶ αὐθις
 προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐσπεποιημένον, πῶς εὐλογον αὐ-
 τῷ ἀπωθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τῆς μιᾶς οἰκειότητος ἀπο-
 στερεῖν; εἰδ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον
 πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεῖς δὲ ὡς οὐδὲν
 ἡδίκουν, ἐλευθέρον ἀΦῆκας εἶναι, ἃρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν
 ὀργισθέντι, αὐθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν;
 οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύ-
 ρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιούσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ'
 ἐξεῖναι τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἐκὼν
 ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.
 Σκέψασθε δὲ ἥδη οἶον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐ- 13
 δέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ιδιώτην, νῦν δ' ἰατρὸν. οὐ-

ipſi tibi placuit, hoc probaſti, hoc fanxiſti. Equidem ne-
 que, ſi non natura eſſem filius, ſed adoptatum me abdicare
 velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non fa-
 cere licebat, illud, ubi ſemel factum, diſſolvere iniquum
 eſt. Illum autem, qui natura, deinde rurfus voluntate &
 ſententia tua in domum adſcitus eſt, quomodo rationabile eſt
 rurfus expellere, & uno familiae iure privare ſaepius? Si
 vero ſervus fuiſſem, tuque primo, malum me putans, vin-
 xiſſes; ac deinde mutata perſuaſione arbitratus, nihil me in-
 iuſtum egiſſe, liberum dimiſiſſes: numquid tibi aliquando
 irato liceret in ſimilem me ſervitutem retrahere? Minime.
 Haec talia enim firma & perpetuo rata eſſe leges iubent. De
 eo igitur, quod non liceat iſti abdicare, quem ſemel a ſe ab-
 dicatum ſponte receperit, licet multa adhuc, quae dicam,
 ſuperſint, tamen deſinam. Videte autem nunc, qualem me
 hominem abdicatum eat: & nondum hoc dico, tum im-

δὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτε τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πῖστον τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν παρὰ τῆς ἡλικίας ἔχοντα· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἡδίκημένος ὡς ἂν ἔγωγε Φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ παπονθῶς, παρητῆτο τῆς οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἑναγχος, καὶ εὐεργέτην γεγεννημένον, οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστότερον; σωθέντα δι' ἐμέ, καὶ τηλικούτον κίνδυνον διαπεφυγότα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω ῥαδίως ἐπιλελῆσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν ἡρημίαν ἐλαύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, μὴ μόνον δ' οὐ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σω-

14 Φρονεῖν παρασκευάσαντα; Οὐ γὰρ μικρὸν, ὧ ἄνδρες δικασταί, οὐδὲ τὸ τυχὸν εὖ πεποιηκῶς αὐτόν, ὅμως τῶν τοιούτων νῦν ἀξιούμαι. ἀλλ' εἰ καὶ οὗτος ἀγνοεῖ τὰ τότε,

peritum, iam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars iuverit: neque, tum iuvenem, nunc autem iam provectum, qui ab ipsa iam aetate argumentum habeam, iniuriam me non temere facere: parvum enim fortasse hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet iniuria nulla laesus, ut ego possem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me exclusit: iam vero servatorem recens & bene de se meritum, quo quid fieri possit ingratus? servatum mea opera, tali superato periculo, talem statim mercedem persolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, statim oblivisci, & in solitudinem eiicere eum, qui iure meminisse poterat, quam iniuste eiectus fuerit, sed idem non solum memoriam iniuriae non adhibuit, verum salutem praestitit & sanitatem? Neque enim parvum est, iudices, neque quotidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc poenae me dignum censet. Sed etsi forte iste ignoret, quae tum

πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα ποιοῦντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα,
καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ παραλαβὼν, τῶν μὲν ἄλ-
λων ἱατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν δ' οἰκείων Φευγόντων, καὶ
μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμῶντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα,
ὥς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ περὶ τῶν νόμων δια-
λέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα,
τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ γυνή ἐστι, πρὸς
τὴν ἀρχαίαν Φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν τοιαύ-
την μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμοιβήν, οὐδὲ κατ'
ἐμοῦ σε μόνον σωφρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ
εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν.
ὃν γὰρ, ὥς ἐν ἐσχάτοις οὔσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμ-
πονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ
μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπῆλλαξα, ὑπεραγαπᾷς,
καὶ χάρι' ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπῆλλαγμένος;
σὺ δὲ, ὅπερ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθύς ἐς δι-

zeta sunt; at vos noſtis, qualia agentem illum & patien-
tem, & quomodo affectum, ego illum receperim, despe-
rantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac
ne prope quidem accedere aufis, ac talem reddiderim, qui
etiam accuſare poſſit, & de legibus diſputare. Potius *hoc*
dicam, vides, pater, tui *ſtatus* ſpecimen. Talis fere cum ef-
fes, qualis nunc mater eſt, ad priſtinam te mentem revo-
cavi. Non igitur iuſtum eſt, eam mihi pro illis mercedem
tribui, teque adverſus me ſolum ſapere. Minime enim par-
vum tibi beneficium a me tributum eſſe, ex ipſa tua ac-
cuſatione manifeſtum eſt. Quem enim odio iam habes, qui
non ſanem uxorem tuam cum extremis conſiſtantem malis,
& peſſime omnino habentem, cur non multo potius
vehementer amas, quod ſimilibus te liberavi, & gratiam
habes tantis malis ſolutus? Tu vero, quod ingratiſſimum,

καστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένος κολάζεις, καὶ ἐπὶ τὸ
 ἀρχαῖον ἐκείνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγι-
 γνώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ
 τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν Φαρμάκων, ἐπὶ τὸν ἰα-
 15 τρὸν ὑγιαίνων μόνον. Ὑμεῖς δέ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν
 εὐεργέτην τούτῳ κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σῶσαντα
 ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀνα-
 στήσαντα τιμωρεῖσθαι. οὐκ, ἦν γε τὰ δίκαια ποιῆτε.
 καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἀμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν
 μοί τις οὐ μικρὰ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέπον-
 τα τοῦτον, καὶ ἥς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν
 παρόντων καταφρονεῖν, δι' ἐκείνα δὲ πρόχειρον τὴν συγ-
 γνώμην ἔχειν καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία
 τυγχάνοι, ὥς πάντα ὑπερπαίειν τὰ μετὰ ταῦτα. ὅπερ
 οἶμαι καὶ μοι πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς τοῦ
 βίου πάντος χρεώστης ἐστί μοι, καὶ ὦ τὸ εἶναι, καὶ τὸ
 σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι παρέσχημαι, καὶ μάλιστα

recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis,
 & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem le-
 gis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna me-
 dicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.
 Vos autem, iudices, huic permittitis punire bene de se
 meritum, servatorem expellere, fanae mentis restitutorem
 odisse, afficere supplicio, qui iacentem erexit? Minime, si
 quidem iuste agatis. Etenim si maxima nunc peccata com-
 misissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam
 iste respiciens, cuius recordatus, iure meritoque praesentia
 contemneret, in promptu propter ista haberet veniam: ma-
 xime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea,
 quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum
 mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam
 mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intel-

ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἥττους εἶναι
ὠμολόγουν τῆς νόσου. Τοῦτο γὰρ μείζον οἶμαι ποιεῖν τὴν 16
ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὥς οὔτε υἱὸς ὢν τότε, οὔτε ἀναγκαίαν
τῆς Θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς,
καὶ ἀλλότριος, τῆς Φυσικῆς αἰτίας ἀΦειμένος, ὅμως οὐ
περιεῖδον, ἀλλ' ἐβελοντῆς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελτος,
ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα,
καὶ τὸν πατέρα ἐμαυτοῦ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀπο-
κηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυ-
σα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ Φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης
εὐεργεσίας τὴν ἐς τὸ γένος ἐπ' ἀνοδὸν ἐπριάμην, καὶ ἐν οὐ-
τως ἐπισφαιλῇ καιρῷ τὴν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπε-
δειξάμην, καὶ μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ
γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἶσθε
παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, και-
ροφυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἰκόντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ·

ligit, praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reli-
qui omnes spem abiecissent, seque impares morbo fassi es-
sent. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod
neque filius eo tempore, neque necessariam habens cura-
tionis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali
necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed spon-
te, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, affi-
duus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, cau-
sam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia se-
davi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum
in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi
meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi*
adoptavi, germanumque me filium difficili tempore osten-
di. Quae enim subisse me putatis? quantum laborasse prae-
sentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum
nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti

νῦν δὲ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἀπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ἐπισφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν οὕτω διακειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιάσι τὴν λύτταν, ἐπιζέσαντος τοῦ πάθους, καὶ ὅμως πρὸς οὐδέν τούτων ἀπώκησα, οὐδ' ἀπεδειλιάσα· συνῶν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντέξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ
 17 τελευταῖον ἐκράτησα τῷ Φαρμάκῳ. Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖος δὲ ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγχείαι Φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προσδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥαδίον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ τῆς ἀπάσης ἕξως φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχυαίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινεῶντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὑπνους ἐπινοοῦντα, καὶ ἡρεμίας μηχανώμενον, ἅπερ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥαδίως πεισθεῖεν ἂν οἱ μεμνηότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηγίῳχοι, καὶ τῷ

aliquantum malo, artem opponerem? Est vero omnium in medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despondi animum: sed congregiens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnaui. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi

ιατρῶ ἐπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι. ὅταν γοῦν παλλάκις ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενέσθαι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἀμάρτημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥαδίως ἐκείνα ἀνέτρεψε, καὶ ἀνέπόδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε. Τὸν αὖν ταῦτα πάνθ' ὑπομεμενηκότα, 18 καὶ οὕτω χαλεπῶ νοσήματι προσπαλαίσαντα, καὶ πάθος ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτι τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλεται ἐρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ φύσει παλεμῆν αὐτὸν ἑάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειδόμενος, σῶζω καὶ διαφυλάττω, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν πατέρα ἡμῶν, καὶ ἀδικῇ οὗτος. εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα τοῖς νόμοις, ὡς φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει, καὶ τοῦ γένους ἀποστερεῖ, μισάπαις οὗτος, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι· ἐγὼ τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύσεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὁ πατὴρ, μισοῦν-

medico, & curatione vix superabiles. Cum enim faepe ef-
fecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens
parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo mor-
bo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem
fallit. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi
adeo aegritudine confictatus est, qui morbum morborum
omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare
permittitis, & pro sua libidine interpretari leges contra
optime de se meritum patiemini, & contra ipsam pugnare
naturam finetis? Ego naturae obsecutus, iudices, servo &
custodio mihi patrem, etiamsi iniuriam ipse *mihi* faciat. Si
vero filium, a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, ob-
temperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est,
amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae
vim despicit, & ius ipsum contumeliose conculcat. Vah pa-

τες ἀδίκως· ὡ παιδὸς, Φιλοῦντος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ
 γὰρ ἑμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισούμενος,
 οὐ δέον Φιλῶ, καὶ Φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ
 Φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ
 τοὺς πατέρας ἐπιτάττει Φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος ἐκὼν καὶ τοὺς
 νόμους παρορᾷ, οἱ τοὺς οὐδὲν ἡδίκηκότας παῖδας τῷ γένει
 φυλάττουσι, καὶ τὴν Φύσιν, ἢ τοὺς γεννήσαντας ἔλκει
 πρὸς πόθον τῶν γεγεννημένων πολὺν, οὐχ ὅπως μείζους
 ἀρχαῖς εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δικάιά μοι τῆς
 εὐνοίας ἐσφέρει, καὶ ἐπιδίδωσιν ἢ, τότε ἔλαττον, ἐμὲ
 μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τοῦ φίλτρου. ἀλλ', οἴμοι τῆς συμ-
 φορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ Φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα
 ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον
 ἀποκهرύττει, καὶ τοὺς Φιλόπαιδας νόμους, ὡς μισόπαι-
 δας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὡ μάχης, ἣν ἐσάγεις
 19 πᾶτερ τοῖς νόμοις κατὰ τῆς Φύσεως. Οὐκ ἔστι ταῦτα,

trem iniuste odio habentem! vah filium amantem etiam ini-
 iustius! Me enim ipsum accuso., patre ita cogente, qui
 exosus praeter officium amem, & magis amem, quam con-
 venit: cum tamen natura patribus magis iniungat amare li-
 beros, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit,
 quae liberos nullius iniuriae reos servant generi, & natu-
 ram, quae parentes ad vehemens eorum, qui nati sunt, de-
 siderium trahit: tantum abest, ut, cum maiores habeat be-
 nevolentiae erga me causas, maiora etiam benevolentiae
 officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imite-
 tur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calami-
 tatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit,
 & bene merentem afficit iniuria, & amplectentem abdicat,
 & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me tor-
 quet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & natu-
 ram! Non sunt, non sunt ista, ut tu vis. Male interpretaris,

οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις· κακῶς ἐρμηνεύεις, ᾧ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. οὐ πολεμεῖ Φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν Φύσιν. τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ Φύσει; οὐς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ Φιλόπαιδας εἶναι θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς, καθ' ἐνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἔων ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ἐπὶ τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἱ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδῶσι κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν οὔτε ἀποκηρύττειν ἐτι τούτῳ ἔξεστιν, ἀπαξ ἤδη

pater, leges bene constitutas. Non pugnant natura & lex circa benevolentiam: sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis iniuriis adiuvant. Contumeliose tractas bene de te meritum: in naturam iniurius es. Quid etiam leges una cum natura iniuria complecteris? quas, bonae, iustae, liberorum amantes esse cum velint, tales esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi iudicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa, quibus affectus est, beneficia punire cupit, confiderate, si quem iniuriae excessum reliquerit. Quae cum ira sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui se-

τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένω
 τοῖς νόμοις, οὔτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλι-
 καῦτα γεγεννημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας παραι-
 20 τεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται. Ἦδη δὲ καὶ ἐπ' αὐ-
 τὴν τὴν αἰτίαν ἔλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἐγκλη-
 μα ἐξετάσωμεν ὁποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὴν
 γνώμην ἀναδραμεῖν τοῦ νομοθέτου. ἵνα γὰρ σοι τοῦτο πρὸς
 ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὅσακις ἂν ἐθέλῃς ἀποκηρύττειν,
 καὶ κατὰ γε τοῦ εὐεργέτου προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην
 συγχωρήσωμεν, οὐχ ἀπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις
 αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης Φησὶν, ὅ, τι
 ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ
 ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν
 ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ᾧ ἄνδρες δικα-
 σταὶ, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ
 ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. οὐκοῦν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρ-
 21 ᾧ μοι δὲ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν μανίαν εὐθύς. Τὰ μὲν δὴ

mel iam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus;
 neque alioquin iustum esse, bene adeo meritum reiici, &
 expelli domo, fatis, puto, demonstratum est. Iam vero ad
 ipsam quoque causam veniamus abdicationis, & crimen
 ipsum, quale sit, examinemus. Opus vero est rursus ad
 sententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad par-
 vum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & con-
 tra bene meritum insuper hanc tibi potestatem concedamus:
 non tamen simpliciter, puto, neque omnibus de causis ab-
 dicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accusaverit pater,*
abdicato, & sufficit velle tantum, & arguere. Quid enim opus
 fuisset iudicio? Sed vos, iudices, iubet considerare, ma-
 gnifne & iustis de causis irascatur pater, an minus. Igitur
 hoc iam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem
 statim consecuta sunt. Primum quidem, quod sanitate re-

πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀπο-
κηρύξεως, καὶ σωτῆρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ.
καὶ οὐδέν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατα.
τὰ μετὰ ταῦτα δέ, τί τῶν πάντων αἰτιᾶ; τίνα θερα-
πεῖαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρῆκα; πότε ἀπόκοιτος
ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κόμους ἐγκα-
λεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὕβρισται; τίς ἡτιά-
σατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστίν, ἐφ' οἷς μάλιστα
ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μη-
τριᾷ; τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαι-
τεῖς; Οὐ, φησιν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσταττό- 22
μενος, οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιος εἴης ἀποκηρύ-
ξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἶα προστάττον-
τι αὐτῷ, ὑπακούειν οὐ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ, πρὸς
ὀλίγον ὑπερβῆσομαι. πρότερον δ' ἀπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς
οὐ πάντα προσταττεῖν οὔτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ'

stituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem rescidit: *cum*
fervator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in
his crimen, puto, esse potuit. Eorum autem, quae secuta
sunt, omnium quid accusat? quem cultum, quam curam
filii praetermisi? quando abnoctavi? quas computationes
intempestivas, quas comissiones accusas? quae luxuria
mea est? quis leno pulsatus? quis accusavit *me*? nemo unus.
Atqui haec sunt, propter quae maxime abdicare lex per-
mittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc
nomine accusas? & morbi rationem a me repetis? *Non*,
inquit. Quid ergo? *Quod curare eam iussus non vis*; & pro-
pter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri. Ego ve-
ro, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obe-
dientiam negare videar, *disputare paulum differam*. Prius
vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit iniun-

ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνά ἐστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῆς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τῶν κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι κελεύης, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προστάτῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἐστι τοῖς παισιν, ὅτα τῶν τεχνῶν, καὶ τῆς τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μὴδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γραφεῖ πατὴρ προστάτῃ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφε, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τήν δὲ μὲν τὴν ἀρμονίαν κροῦε, τήνδε δὲ μή· καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἄρα ἂν τις ἀνάσχοιτο ἀποκηρύττοντα, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκεῖνω
 23 δοκοῦντα ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ; Οὐδὲ εἰς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἱατρικῆς, ὅσω σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησι-

gere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur a patre, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, si violentur, digna: si aegrotas ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare iubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere iniungas, ego piger. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, imprimis si ipse pater nulla inde laedatur iniuria. Quandoquidem si pictori pater iniungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non*; & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non*; & fabro, *Talia fabricare, talia non*: num quis ferat abdicare volentem, quod filius non, prout ipsi placet, arte utatur? Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vi-

μώτερον, τοσούτω καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς
 χρωμένοις, καὶ τινὰ προνομείαν ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον
 τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ
 προστάττεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα,
 καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν
 γενέσθαι νόμου, μηδ' ὑπὸ φόβον, καὶ τιμωρίαν δικα-
 στηρίου, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπειλήν, καὶ ὀρ-
 γὴν ἰδιωτικὴν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς οὕτως, καὶ
 διαρρήδην ἔλεγον, οὐ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύω δυνάμε-
 νος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ πατρὶ,
 τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύ-
 ραννος οὕτω βίαιος, ὥς ἀναγκάσαι ἂν καὶ ἄκοντα χρῆ-
 σθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἱκετείαις καὶ δεήσε-
 σιν, οὐ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν,
 οἶμαι, προσήκει· πείθεσθαι τὸν ἱατρὸν χρὴ, οὐ κελεύε-
 σθαι, βούλεσθαι, οὐ φοβεῖσθαι, ἐπὶ τὴν θεραπείαν
 οὐκ ἄγεσθαι, ἐκόντα δὲ ἐρχόμενον ἡδεσθαι· πατρικῆς

tae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praero-
 gativam habere hanc artem iustum est in ipsa utendi po-
 testate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, tra-
 ditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti
 legum subiici, neque metui & poenae iudicii neque suffra-
 gio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Ita-
 que etiamsi hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, ne-
 que curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, re-
 liquis omnibus indotus esse volo*: quis tyrannus ita violentus,
 qui cogere audeat, & invitum arte sua uti aliquem velit?
 Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus
 & iris, & iudiciis subiicere, puto, convenit. Persuasiōne
 vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri;
 ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaude-

24 δ' ἀνάγκης ἄμοιρος, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰα-
 τροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ
 ἀτελείας, καὶ προνομείας διδῶσι. Ταῦτα μὲν οὖν ἀ-
 πλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδα-
 ξαμένου με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαν-
 τος, ὥς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύ-
 την δυνατὴν οὔσαν, ἀντέλεγον. νυνὶ δὲ καὶ κεῖνο ἐννόησον,
 ὥς παντάπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἔῶν με χρῆσθαι
 μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην
 οὐχ υἱὸς ὦν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος,
 καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπο-
 λέλαυκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα
 διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα Φαρμάκων παρασκευῇ;
 οὐδ' ἠντιναοῦν' ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων
 ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπαι-
 δευόμεν. καὶ μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὰ

re. Necessitatis autem a patre impositae expers, & immu-
 nis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores,
 & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas
 tribuant. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte
 dicerem, etiam si tibi, cum docendum me curasses, & pro-
 vidisses multum, & in doctrinam meam impendisses, in una
 tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem.
 Iam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem ratio-
 nem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris.
 Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum
 tuae legi subiectus non essem: & tamen tibi eam didici: pri-
 mus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *prae-*
fidii habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medica-
 mentorum apparatus *emisti*? Nihil quidquam. Sed pauper
 ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistro-
 rum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum

μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, μῖσος
οἰκείων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν
χρησθῆναι μου τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις
τῶν ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ
τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν οὐ προοφείλων, εὖ ἐποίησα, μη-
δεμίαν μὴδὲ τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος. Οὐ 25
δὴ δὲ τὴν εὐποιίαν τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπὸν μοι
γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἐκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ
ἄκοντα κελεύεσθαι καταστήναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦ-
το, τὸ ἀπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς αἰὲν θεραπεύειν,
ἐπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ· ἐπεὶ δεσπότης ἂν οὕτω
καθ' ἡμῶν εἴημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες,
καὶ μισθὸν τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύου-
σιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον;
διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα, διὰ τοῦτο
νομίζεις ἐξεῖναι σοι καταχρῆσθαι μου τῇ τέχνῃ; Ταῦτα 26

viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiarium, aver-
sio cognatorum. Pro his igitur uti arte mea postulas, &
dominus esse eorum, quae suppeditata mihi sunt, cum do-
minus non esses. Satis habeto, si quid tibi prius ultro, cum
nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum huiusce *tantum*
muneris, gratiam possem reposci. Non fane debet benefi-
centia mihi mea necessitas reliquo tempore fieri, neque,
quod volens bene merui, causa constitui, cur invito impe-
rari possit; neque illa consuetudo exsistere, ut qui semel ali-
quem sanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is,
qui curatus est, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in
nos constituerimus, quos curamus, & mercedem ultro ipsis
dederimus, serviendi illis, & quidquid imperent ministran-
di: quo quid fieri possit iniustius? Quoniam te difficili adeo
morbo laborantem suscitavi, propter ea licere tibi putas
abuti arte mea? Haec haberem dicere, etiamsi ea mihi iste

μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατὰ μοι οὗτος προσέ-
ταττεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην
ὑπήκουον. νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ
ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, Φησὶ, μεμνηότα, μέ-
μνη δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει, (τοῦτο γὰρ
οἶεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνα-
σαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἔδειξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλ-
λαττε ἤδη τῆς νόσου. τοῦτο δὲ οὕτως μὲν ἀπλῶς ἀκού-
σαι, πάνυ εὐλογον ἂν δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ
ἀπειρῷ ἱατρικῆς. εἰ δὲ μοι ἀκούσετε ὑπὲρ τῆς τέχνης δι-
καιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὥς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατὰ
ἐστίν, οὐθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις παραπλήσιοι, οὔτ'
ἰασίς ἡ αὐτὴ, οὔτε Φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυ-
ρὰ, καὶ τότε ἔσται δῆλον, ὡς παμπολὺ τοῦ μὴ βούλε-
σθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δὲ μοι
τὰ περὶ τούτων Φιλοσοφούντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον,
μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε

17 Ἐξαγώνιον) Ἦτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

imperaret, quae possem: ego vero nec omnibus omnino,
neque, ut necessitate coactus, parerem. Nunc vero iam con-
siderate etiam, qualia sint istius imperia. Cum enim me sa-
naveris, inquit, furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque
modo affecta, sic enim arbitratur, & ab aliis similiter deposita;
possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & mor-
bo libera. Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile
omnino videatur, indocto praefertim, & medicinae impe-
rito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, in-
telligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque na-
turas morborum esse similes, neque curationem eandem,
neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc appa-
rebit, quantum distent, non velle aliquid, &, non posse.
Sed ferte me de hisce rebus philosophantem; nec ineptam,
aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempesti-

τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον. Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων 27
Φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταί, καὶ ὅτι μάλιστα ἐκ
τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται· ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν-
δε, τὰ δὲ τῶνδε, μᾶλλον ἢ ἑλαττον μετέχει. καὶ λέγω
τοῦτο ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὥς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα,
ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα
γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἶδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήμα-
τα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ
πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπταμένα, τὰ δὲ, τέλειον ἀπ-
εγνωσμένα, καὶ ῥαδίως ἀλισκόμενα, καὶ κατὰ κράτος
ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοῖνυν οἶεσθαι
πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν Φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ
μανίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οὔσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ἐπὶ
παντὸς εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισ-
μένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ἐστὶν ἀνθρώπων·
ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῷδε, ῥάδιον ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε,

10 Ἀλισκόμενα) Καταλαμβανόμενα, κρατούμενα, ἢ νικώμενα. V.

vam earum rerum disputationem putate. Ac primum qui-
dem naturae corporum ac temperaturae non sunt eadem,
licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed
illorum alia aliorum maiorem minoremve partem habent. Et
loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec
paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque
consistentia; diversos sane & magnitudine & specie mor-
bos in illis existere necesse est: & alia quidem sanatu esse
facilia, & curationi opportuna; alia autem plane despera-
ta, quae & capiantur facile, & vi a morbis superentur. Pu-
tare igitur, febrim omnem, aut tabem, aut pulmonum mor-
bum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpo-
re, genere similem, non est hominum prudentium, qui
rationes harum rerum subdlexerint, & exquisiverint. Ve-
rum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item.

οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἣν τὸν αὐτὸν ἐς δια-
 φόρους χώρας ἐμβάλης, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ
 βαθείᾳ, καὶ ποτιζομένη, καὶ εὐηλίᾳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ
 ἐξεργασμένῃ, ἀναφύσεται, εὐβαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτρο-
 φος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπο-
 λίθῳ γηδίᾳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίᾳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπω-
 ρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καὶ ἐκάπτους τόπους. οὕτω
 δὲ καὶ τὰ νοσήματα παρὰ τοὺς ὑποδεξαμένους τόπους,
 ἢ εὐφορα, ἢ εὐτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίῳ
 28 ὑπερβᾶς ὁ πατήρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπών,
 αἰετοῖ παῖσαν μανίαν τὴν ἐν ἅπαντι σώματι, ὁμοίαν εἴ-
 ναι, καὶ τὴν Θεραπείαν ἴσῃν. Πρὸς δὲ τούτοις τοσοῦτοις
 οὖσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπολλυ τῶν ἀνδρείων
 διαφέρει, πρὸς τε νόσου διαφορὰν, καὶ πρὸς Θεραπείας
 ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥάδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ
 τῶν ἀνδρῶν εὐπαγῆ, καὶ εὐτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι,

Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros
 spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & apri-
 co, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum
 puto, & pingue, & fructus inde multiplex: aliter autem in
 monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo, quod solem
 non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro
 locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro
 locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriun-
 tur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac uni-
 versum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem,
 in quocunque sit corpore, similem esse, & parem eius cu-
 rationem. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam faci-
 le est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a viri-
 libus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel
 desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida,
 nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exer-

καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα,
καὶ ἀσυμπαγῇ, ἐν σκιά τετραΦημένα, καὶ λευκὰ αἵ-
ματος ἐνδεία, καὶ θερμοῦ ἀπορία, καὶ ὑγροῦ περιττοῦ
ἐπιρροία· εὐλωτότερα τοίνυν τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νό-
σοις ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἰασιν οὐ περιμένοντα, καὶ μά-
λιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργί-
λον, καὶ κούφον, καὶ ὀξύκνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τὴν
τοῦ σώματος αὐτοῦ δύναμιν, ῥαδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο
κατολισθαίνουσιν. Οὐ δίκαιον τοίνυν παρὰ τῶν ἱατρῶν 29
τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς
πολὺ τοῖνμέσω, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ
πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθύς κεχωρισμένων.
ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμνηε, προστίθει ὅτι καὶ γυνὴ
οὔσα μέμνηε· καὶ μὴ σύγχχει ταῦτα πάντα τῷ τῆς μα-
νίας ὑπάγων ὀνόματι, ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ
χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ'
ἐκάστου σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῶν λό-

citata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba
sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia;
magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & exposita mor-
bis, & curationem non sustinentia, & ad furores prae-
sertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae ha-
beant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem
parum robusti, facile in hunc morbum labuntur. Injustum
ergo fuerit, a medicis similem utrorumque curationem po-
scere, cum sciamus, quam multum intersit inter homines
vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, sta-
tim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam fure-
re, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia
sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur;
sed separa, ut etiam est in natura; quid in unoquoque fieri
possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis huius

γων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, Φύ-
 σιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κράσιν, καὶ τίνος πλείο-
 νος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμά-
 ζον, ἢ παρηβηκὸς, καὶ μέγα, ἢ μικρὸν, καὶ πιμελές,
 ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἂν τις
 αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, ἀπογινώ-
 30 σκων τὶ, ἢ ὑπισχνούμενος. Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς
 μυρία εἶδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ
 οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν πα-
 ρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμνῆναι,
 ἀλλὰ τὰντα πάντα τοῦ μᾶλλον ἢ ἥττον ἔχεισθαι τῇ
 νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλ-
 λαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς
 μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις
 μὲν πλήθος ὥς τὸ πολὺ, γέρουσι δὲ διαβολὴ ἄκαιρος,
 καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσούσα, τὸ

me dicere memini, primum videmus naturam corporis &
 temperamentum; & cuius *qualitatis* plus habeat, & utrum
 calidius an frigidius, maturae aetatis an iam inclinatae, ma-
 gnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo
 genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino
 dignus fuerit, sive spem superesse neget, sive promittat
 aliquid. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt
 species, isque multas habet causas, neque appellationibus
 fimiles. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum
 esse, furere; sed haec omnia vel asperioris vel mitioris
 morbi nomina sunt. Tum causae in viris aliae, aliae in mu-
 lieribus; ipsorumque virorum aliae in iuvenibus, diversae
 in senibus: verbi causa, in iuvenibus multitudo plerum-
 que *bilis & acrium humorum*; in senibus vero calumnia in-
 tempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe in-

μὲν πρῶτον, διατάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν περιέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ῥαδίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγεται, μάλιστα δὲ μῖσος κατὰ τινος πολὺ, ἢ Φθόνος ἐπ' ἐχθρῶν εὐτυχοῦντι, ἢ λύπῃ τις, ἢ ὀργή· κατ' ὀλίγον ταῦτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῶ χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ. Τοιαῦτά σοι, ὦ 31 πᾶτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐτὴν ἑναγχος. οὐδὲν γὰρ ἐκείνῃ ἐμίσει, πλὴν ἔχεται γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἱατροῦ θεραπευθῆναι δύναίτο, ὡς εἶγε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, εἴ τις ἀπαλλάξειε, μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν ἀκείνο, ὦ πᾶτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλὰ τις ἔτι σωτηρίας ἐλπίς ὑπεφαίνεται, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ῥαδίως προσηψάμην, οὐδ' αὖ προχείρως Φάρμακον ἐγχεαί ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύχην, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δυσφημίαν. ὁρᾷς ὡς

gruens, primo perturbare solet animum, deinde paulatim in furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus facile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum felicem, aut dolor aliquis, aut ira. Haec paulatim sub cineribus quasi gliscunt, & alita longo tempore, furorem efficiunt. Talia, pater, uxori tuae evenerunt, & forte nuper aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: verumtamen tenetur, neque a praesentibus malis sanari medici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis liberaverit eam; tum odio me, tanquam iniuriae auctorem, persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiamsi non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis spes affulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec promte medicamentum auderem infundere, fortunam veritus & imminetentem a multis infamiam. Vides, ut omnes ar-

ὄνται πάντες εἶναι τι μῦθος πρὸς τοὺς προγόνους πά-
σαις μητρυαῖς, καὶ ὥσι χρησταί, καὶ τινα κοινὴν μα-
νίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμηνέναι; τάχα οὖν τις
ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν
Φαρμάκων οὐ δυνήθέντων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν Θε-
32 ραπείαν γεγενῆσθαι. Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ᾧ πά-
τερ, οὕτως ἔχει καὶ πάντῃ σοι τετηρηκὼς λέγω· οὐ ποτε
ῤῥαον ἔξει, καὶ μυριάκις πῆ τοῦ Φαρμάκου· διὰ τοῦτ'
ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με
κατεπεύγεις, καὶ κακοδοξία περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον
ὑπὸ τῶν ὁμοτέχων Φθονεῖσθαι. ἔαν δέ με ἀποκηρύξης
πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρημος γενόμενος, οὐδὲν
κατὰ σοῦ δεινὸν εὖξομαι. τί δ' ἂν, ὅπερ μὴ γένοιτο, αὐ-
θις ἢ νόσος ἐπανέλθοι; (Φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρε-
θιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με πρᾶξαι δεήσει; Θεραπεύ-
σω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ οὐποτε λείψω τὴν τάξιν,

bitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omni-
bus, quantumvis bonae sint, & communem quendam mu-
liebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si se-
cus malum eveniat, nec potentia satis sunt medicamenta,
suspicietur, malignam & subdolan curacionem fuisse. Ita se
habent, pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post obser-
vationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius,
si decies millies de medicina biberit; propterea conari non
est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti exci-
dam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut
invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris,
nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi im-
precabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus?
(solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere)
quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, de-

ἦν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ Φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἴτ' ἂν σωφρονήσης, αὐθις ἀναλαμβάνειν πῶποτε πιστεῦσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ἐπισπᾷ τὴν νόσον, καὶ ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος χθες, καὶ πρῶην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφύλας, διατείνῃ, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι, πάτερ, τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τῆς πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

ne noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deferam, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides iam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, & quod maximum, irasceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ Π Ρ Ω Τ Ο Σ.

Ι ΕΠΕΜΨΕΝ ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ Θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν διαλεξομένους τὰ εἰκότα ὑπὲρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἤκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἀ δέ γε πρὸς ὑμᾶς ἐπέστειλεν· Ἐγώ, Φησιν, ὦ Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος ὑπολαμβάνεσθαι, ὅποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὅποιον ἢ παρὰ τῶν μισούντων καὶ Φθονούντων Φήμη ταῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς παραδédωκεν, ἀντὶ τῶν πάντων ἀλλασαίμην ἂν· μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν, ὅσω ἱεροὶ τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μονονοῦ συνοικοὶ, καὶ ὁμωρόφιοι τοῦ Θεοῦ. ἡγοῦμαι γάρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογη-

2 Δυνάστης) Γραι. δεσπότης, ἄτοι βασιλεὺς. G.

6 Ἐπίστειλεν, ταῦτα. G.

10 Ἀντὶ) Γραι. ἀντὶ πολλῶν ἀλλασαίμην ἂν. G.

12 Πάρεδροι) Πάρεδρος τοῦ δεῖνος. παρεδρεύει δὲ τῷ δεῖνι. τὸ ὄνομα μετὰ γενικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δοτικῆς. ὥσπερ καὶ τὸ συνοίκος γενικῇ, συτοικεῖ δὲ, δοτικῇ. V.

P H A L A R I S P R I O R.

MISIT nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferretur Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differeremus. Cuius igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari iussit, ista. Equidem, inquit, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem orta ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum inprimis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae Pythii, & tantum non contubernales sub eodem tecto Dei. Arbitror enim, si probare vobis causam possim,

σαίμην, καὶ πείσαιμι μάτῃν ὥμους ὑπειλήφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσεσθαι. καλῶ δέ, ὡν ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἐνὶ δή-
που παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ παραγαγεῖν.
ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥάδιον· θεὸν δέ,
καὶ μάλιστα τοῦτον, διαλαβεῖν ἀδύνατον. Ἐγὼ γὰρ οὐ 2
τῶν ἀφαιῶν ἐν Ἀκράγαντι ὦν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος
εὖ γεγωνὼς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προ-
εσχηκῶς, αἰεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἔμαυ-
τὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, ἐπιεικῇ, καὶ
μέτριον. βίαιον δέ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικόν, ἢ αὐθέκα-
στον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μου τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ.

4 Παραγαγεῖν) Ἀπατῆσαι. V.
9 Δημοτικὸν) Πρέποντα τοῖς πολ-
λοῖς. G.

10 Ἐπιεικῇ τε καὶ μέτριον) Τα-
πεινὸν καὶ συγγνωμονικόν. λέγεται
δὲ καὶ μέτριος ὁ μεμετρημένην ἔχων
οὐσία, ἢ ὁ τὸ ἥθος ἐπιεικής. G.

11 Αὐθέκαστον) Ἀκριβῆ καὶ αὐ-
στηρόν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ
ἀληθευτικῶς τὸν ὁρῶν, καὶ μή τινα
διπλὸν ἔχοντος, μὴ δ' ἐπισκυσ-
σίαν ἡθούς, ἀλλ' οἷον ἀντὶ ἐκάστου

ὑπάρχοντος, οἷον μὴδὲν ἐπισυρο-
μένου ἄλλοτριον. τὸ ἀπροσβούλευ-
τον φησί. τοιαῦτα γὰρ τὰ ταχέα,
ὡς ἐπίπαν καὶ σύντομα, ἀβούλῃται
σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει
γὰρ τὸν τε ἀπλοῦν καὶ ἄσολον, καὶ
ἀληθευτικόν, καὶ τὸν ἑτοιμον πρὸς
ἅπαν, καὶ τὸν ταχὺν, καὶ σύντομον,
καὶ αὐτόματον. Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ
αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρυθμον
σημαίνειν φησί, καὶ τὸν Λουκιανὸν
παράγει μάρτυρα ἐνταῦθα. V.

& persuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis
omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eo-
rum, quae dicam, testem illum Deum, quem non licet ni-
mirum arguto sermone fallere, vel mendaci oratione cir-
cumvenire. Etenim homines forte fallere facile est, Deum
autem, hunc maxime, ut quis subterfugiat, fieri non potest.
Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, sed si quis alius
bene natus, & educatus liberaliter, studiis doctrinae ani-
mum applicui, semper popularem me in civitate praestini,
iisque, qui mecum in republica versarentur, aequum &
moderatum. Vim autem a me factam, aut sinistritatem;
aut superbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad
suum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in prio-

ἐπειδὴ δὲ εἴρων τοὺς τὰναντία μοι πολιτευομένους ἐπι-
 βουλευόντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦν-
 τας (διήρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀπο-
 φυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὴν αὐτὴν ἅμα καὶ τῇ
 πόλει σωτηρίαν, εἰ ἐπιθέμενος τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀνα-
 στείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλευόντας, τὴν πόλιν δὲ
 σωφρονεῖν καταναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι
 ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ
 καὶ τὴν γνώμην ἤδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως
 τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥα-
 3 δὴως ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως. Τούντεῦθεν οἱ μὲν οὐκ
 ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἦρχον, ἡ πόλις δ'
 ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἡ ἐλάσεις, ἡ δημεύσεις,
 οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμεν, καίτοι

2 Ἐξ ἅπαντος τρόπου) Σημειοῦ
 τὸ ἐξ ἅπαντος Ἀττικὸν ὄν, εἰ μὴ
 μετὰ τοῦ τρόπου γράφεις, δασύνειν
 οἰεῖται. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου,
 ὁξύνει μόνον, γράφεται γὰρ κατ'
 ἀμφότερα. V.

6 Παύσαιμι) Καταπαύσαιμι. διὰ
 ἡ λέξις ἀκριβὲς ἐτύγχανεν, ἐπὶ γα-
 γὰρ τὴν ἑτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. V.
 8 Ταῦτα συνεπαινούντες. G.
 14 Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ ταυ-
 τε) Ἀναγκαῖον ὄντος. G.

ri illa vita mea accusavit. Cum vero viderem, qui mihi
 obtrectarent in republica, eosdem insidias mihi struere, &
 omni modo necem meam quaerere, (diffidiis autem tum no-
 stra vexabatur civitas) solum illud perfugium & securita-
 tem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si, vindica-
 to mihi imperio, cum reprimerem illos infidiatores, tum
 civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non
 pauci, qui ista laudarent, viri moderati, & civitatis amantes,
 qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessita-
 tem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci. Ab eo
 inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; im-
 perium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libe-
 ra. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum,
 neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quam

ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας
 μάλιστα. Φιλανθρωπία γάρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ
 ἡμέρῳ, καὶ ἰστοιμίᾳ, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον εἰς τὸ
 πεῖθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν
 ἐχθροῖς ἐσπίεσθην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβούλοις
 καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πό-
 λιν αὐτὴν ὀρῶν ὀλιγωρία τῶν προεστώτων διεφθαρμένην,
 τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἀρπαζόντων τὰ κοι-
 νὰ, ὑδάτων τε ἐπιρροαῖς ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομη-
 μάτων ἀναστάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν περιβολῇ
 ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοινὰ τῇ τῶν
 ἐφεστώτων ἐπιμελείᾳ, ῥαδίως ἐπηύξησα, καὶ τῆς νεο-
 λαίας ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων προϋνόουν, καὶ
 τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ

3 Αὐτὴν καὶ ἰστοιμίᾳ ἀν. G.
 5 'Εσπίεσθην) 'Εφίλουμην. G.
 10 'Αναστάσειν) 'Ηγουν ἀνιγέρ-
 σισιν. V.
 11 Προσόδους) Εἰσφορὰς, εἰσό-
 δους, ἢ παρουσίας, ὡς Θουκυδίδης
 καὶ 'Εγεοκλῆς. G.

12 'Εφεστώτων) Παρισταμένων.
 G.
 ibid. Νεολαία) 'Η τοῦ νέου λαοῦ
 συναγωγὴ, καὶ ὅπως τὸ ἀνδρείσμα
 τῶν νέων. V.
 13 Προϋνόουν) 'Ενεργητικῶς καὶ
 παθητικῶς καὶ μετὰ γυναικῶς. G.

quam necessarium talia audere, in principio potestatis ma-
 xime. Humanitate enim, & mansuetudine, & miti atque
 civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium
 illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta
 conciliatus sum hostibus, & consilio atque convictu plero-
 rumque usus sum. Urbem porro ipsam videns magistra-
 tum negligentia perditam, cum vulgo homines furtis, vel
 rapinis potius, rempublicam vastarent; hinc aquaeducti-
 bus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moe-
 nibus circumpositis munivi, publicosque redditus eorum,
 quos praefeci, cura auxi facile, & iuventutis curam fufce-
 pi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis,
 diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero

δημοβοινίαις, διῆγον· ὕβρεις δὲ παρθένων, ἢ ἐφίβων δια-
 Φθοραὶ, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαί, ἢ δορυφόρων ἐπιπέμ-
 ψεις, ἢ δεσποτική τις ἀπειλή, ἀποτρόπαιά μοι καὶ
 4 ἀκοῦσαι ἦν. Ἦδη δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀΦεῖναι τὴν ἀρχήν,
 καὶ καταβέσθαι τὴν δυναστείαν, ἐσκοπούμην, ὅπως μό-
 νον ἀσφαλῶς παύσαιτο ἄντις ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν
 αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθές ἦδη, καὶ σὺν Φθόνῳ
 καματηρὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιαύτης
 τινὸς θεραπείας δεήσεται ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· κα-
 γὰρ μὲν ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνί-
 σταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ

1 Δημοβοινίαις) Ταῖς τοῦ δήμου
 εὐαχίαις ἢ δυσίαις. V.

ibid. Διῆγον) Ταυτοπαθὲς καὶ
 ἀλλοπαθὲς. G.

ibid. Ἐφίβων) Ἐφηβοὶ λέγον-
 ται οἱ μέχρι τῶν ἑνναυτῶν τυγ-
 χάνοντες. V.

2 Ἀπαγωγαί) Μηνύσεις ἐγγε-
 γραμμέναι διδόμεναι τῷ ἀρχοντι
 παρὰ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖ-
 να. G.

3 Ἀποτρόπαια) Φευκτὰ καὶ μι-
 σίσθαι ἄξια. G.

4 Ἀκοῦσαι) Ἀκροθῆναι. G.

5 Ἐσκοπούμην) Ἐνεργητικὸν καὶ
 παθητικόν. G.

6 Ἐννοῶν) Ἦτοι ἐγώ. G.

8 Το δ' ὅπως) Σήμαινε ὅτι ὁ παρὰ
 κοινῇ γράφεται, ὅπως μηκέτι τότε
 γίνηται, ἐποίησα τότε, τίθειαι οἱ
 Ἀττικοὶ τὸ τότε ὀπισθεν πρὸς τὸ
 κάτωθεν ἐπιφερόμενον τὸ τοῦτο, καὶ
 φασὶν, τοῦτ' ὅπως γίνηται τότε τοῦ-
 τε ἐγένετο. G.

10 Ὁ ἀρχαῖος) Ὁ εὐθης, ὡς
 φησι Πλάτων. G.

ibid. Εἶχον) Διεκείμην. G.

11 Ἐπ' ἐμὲ) Κατ' ἐμοῦ. G.

contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut coniuges
 abductae, aut immissi satellites, aut heriles minae, res au-
 ditu etiam mihi abominabiles. Iamque de dimittendo impe-
 rio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deli-
 berans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum
 imperare, & agere omnia, iam molestum mihi, & cum
 invidia laboriosum videretur. Iamque illud quaerebam, quo-
 modo eo adduci res posset, ut tali quadam curatione non am-
 plius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium sim-
 plicitatis homo haec agitabam. At illi iam contra me con-
 surgere, ac de insidiarum defectionisque ratione dispicere,

ἀποστάσεως ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότου, καὶ ὅπλα ἤθροισον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθεῖν, ἐδέδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρία διασπάσασθαι ἠπείλουν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσία στρεβλούμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἵτιοι, Φωράσαντες τὴν ἐπιβουλὴν· καὶ μάλιστα γὰρ ὁ Πύθιος, ὀνειράτά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θεοῦ νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιώ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευσαί, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου

1 Ἀποστάσεις) Γραι. ἀποστασίας. G.

ibid. Ἐπισκοποῦντο) Παθητικὸν καὶ ἐνεργητικόν. G.

ibid. Συνωμοσίας) Ἡ ἐπὶ τοῖς ἔρ-
καις φιλία. G.

ibid. Συνεκρότου) Συνῆγον, συ-
ῆγον, συνίστανται. G.

2 Ἐπορίζοντο) Συνῆγον. V.

3 Ἐπεκαλοῦντο) Εἰς βοήθειαν,
ἐπισημαστικῶς. G.

6 Αὐτοχειρία) Ἡ τοῖς τῶν χει-
ρῶν δυνάμει, ἀναιρέτως μετὰ θυ-
μοῦ ὀρμώμενοι καὶ φονεύοντες. λέ-
γονται δὲ αὐτόχειρες καὶ οἱ αὐτοὺς
φονεύοντες. V.

8 Φωράσαντες) Ἡ τοῖς φανερῶ-
ναι ποιήσαντες. V. (Διερευνήσαν-
τες, καταλαβόντες, γνωρίσαντες,
ἐκζητήσαντες. G.)

11 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θεοῦ) Εἰς τὸ
αὐτὸ θεός. G.

& comparare coniuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Atheniensisque legatos mittere. Quae de me ipso, si caperer, iam decreta ipsis essent, & ut suis me manibus discerpere minati sint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaestione facti sunt. Quod quidem nihil tale passus sum, Dii causa fuerunt, deprehendis infidiis; & inprimis quidem Pythius, qui somnia mihi ostenderet, & indices omnium ad me mitteret. Iam hic ego vos, Delphi, rogo, ut in eodem metu animis & cogitatione constituti, ipsi consulatis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, salutis

δεῖν ληφθεῖς, ἐξήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἶπατε τί δεῖ ποιεῖν. Φιλανθρωπία χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ Φείδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ Φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὄραν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνυ ἡλιθίου τινὸς εἶναι, γενναῖα δὲ, καὶ ἀνδρῶδ' διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονος, καὶ ἡδίκημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μετελθεῖν ἐκείνους· ἐμαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, τὴν ἐς τὰ ἐπίον ἀσφάλειαν παρασχεῖν;

6 ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλευσατέ ἄν. Τί οὖν ἐγὼ μετὰ τούτ' ἐποίησα; μεταστειλάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδούς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐλέγχους παραγαγὼν,

6 Αὐτίκα μελλήσοντα) Μίλλοντα. G.

9 Ἡλιθίου) Σκληροῦ, ἄφρονος, ἢ ἀναισθήτου. G.

ibid. Γενναῖα) Εὖ γεγονότα. ἢ εὐγενέστατα καὶ δυνατά. G.

11 Ἐκ τῶν ἐνόντων) Κατὰ τὸ ὑπατόν. G.

12 Ἐπίον) Μετὰ ταῦτα. G.

14 Μεταστειλάμενος) Μεταπιμπλάμενος. V. (Μπύσας καὶ ἀγαγάν. G.)

aliquam in re praesenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conspectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum sit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, iam statim ultima ab illis subiturum? aut potius nudum iam iugulum praeberere, & prae oculis interire videre, *quae mihi sunt carissima*? an ista quidem plane stupidi hominis esse *censetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque iniuria laesi asfumta, illos ulcisci, mihique pro praesenti facultate, futuri temporis securitatem praestare? Haec, novi ego, mihi confuleretis. Quid igitur post ea feci? Arcessitos noxios, & causae dicendae copia illis facta, prolatis argumentis,

καὶ σαφῶς ἐξελέγξας ἕκαστα, ἐπεὶ μὴδ' αὐτοὶ ἔτι
ἔξαρνοι ἦσαν, ἡμυνόμεν ἄγανακτῶν τὸ πλεον, οὐχ ὅτι
ἐπεβεβουλευμένη, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ
τῇ προαιρέσει μείναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ
ἀπ' ἐκείνου, Φυλάττων μὲν ἑμαυτὸν, διατελῶν ἐκείνων
δὲ τοὺς αἰεὶ ἐπιβουλευόντάς μοι κολάζων' εἴθ' οἱ ἄνθρω-
ποι ἐμὲ τῆς ὁμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι
παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· συνελόν-
τες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας
αὐτὰς ἡτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὁμότητας.
ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς
πέτρας ῥιπτούμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς
κύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν πᾶρῃλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθή-
ματα, καὶ τοῦ ξοάνου ἤψατο, κατηγοροίη δὲ ὑμῶν πολ-

2 Ἐξαρνοὶ ἦσαν) Ἐν τῇ ἀρεῇ-
σθαι ἐπιμένοντες καὶ ἀρνούμενοι
καθίλιν. G.

12 Ῥηγνύμενον) Γραι. ῥιπτού-
μενον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἰκαλεῖτο,
ἀφ' ἧς μόνους ὄθουν τοὺς ἱερόσυλους.

ἐνταῦθα διασύρει τοὺς Δελφοὺς ἄς
ἀδίκως ὄσαντας ἐκ τῆς πέτρας τὸν
Αἰσωπον, συκοφαντήσαντες αὐτὸν
κρατῆρα χρυσοῦν κακλοφίνει ἀνα-
τεθειμένον Ἀπόλλωνι. G.

13 Κατίσπασε) Κατεγύλασε. G.

plane de singulis convictos, quandoquidem negare nec ipsi
poterant, ultus sum; aegerrime ferens, non quod factae
mihi essent insidiae, sed quod mihi per illos integrum non
esset in illa ratione permanere, quam initio institueram.
Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, il-
lorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur,
puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non co-
gitantes illud, ab utro nostrum prima horum origo sit. Ni-
mirum omissis iis, quae erant in medio, & propter quae
puniebantur, poenas accusabant ipsas, & quae viderentur
in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos sa-
crilegum de rupe videns praecipitari, quae ille ausus sit,
non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria
detraheret, signumque *ipsum* contrectarit; sed multam ve-

λὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπερμείνατε ἀνθρώπων Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (καὶ γὰρ οὐ πάνυ πόρρω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα) κολάσει τοιαύτη περιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοὶ τε καταγελάσσεσθε, ἢν ταῦτα λέγῃ τις καθ' ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν
 7 ἀσεβοῦντων ὡμότητα. Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφειστώς ἐστιν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἀδίκος, αὐτὸ ἀπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον καὶ Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ, ὁμοίως ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' οὖν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφούς

3 Πόρρω πάνυ τῆς πόλεως. G.

15 Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφούς) Περίανδρον φησὶ τοῦ Κυψέλου ὅς τῶν ζ' μὲν ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τούτου καὶ ἀποφθεγμα ἐν Δελφοῖς ἀνέκειτο τοῦτο,

Συμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα, ἃ καὶ αὐτὰ Πυθίᾳ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λιγδίου τὸ μέτρον αἰστοῦ, ὑπερβασίαι δὲ ἀλεγειναί. Χίλωνος Λακεδαιμονίῃ, γινῶθι σεαυτὸν. Πιπ-

stram feritatem accuset, qui Graecos vos & sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Graecum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi, puto, ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, iustusne an iniustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim student tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyrannos fuisse fa-

ὕπὸ Φαῦλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἡμέρον ἦτος
ἐπιδεδειγμένους ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ
ιερω ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα
τῷ Πυθίῳ. Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστι- 8
κῷ εἶδει τὸ πλεον νέμοντας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφε-
λος, εἰ μὴ φόβος προσεῖη, καὶ ἐλπίς τῆς κολάσεως. ἡμῖν
δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαϊότερον τοῖς τυράννοις, ὅσω πρὸς
ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπι-
βουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μὴδὲ τῶν μορμο-
λυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τῆς
Ἵδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' εἰσικεν. ὅσω γὰρ ἂν ἐκκόπτω-
μεν, τοσῶδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφ-
ορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφύομενον ἐκκό-

παχοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἀν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ ἴου
τέλος. Βίαντος Πριηνίως, οἱ πλείονες
κακίους. Θάλητος Μιλησίου, ἐγγύν
παρὰ δ' ἄτα. V.

7 Πρὸς ἀνάγκη) Ἀναγκαστι-
κῶς. G.

11 Ἵδρας μύθος) Ἐν Λέριη, τῇ
Ἀργεῖᾳ κρήνῃ, ἀνεφύη Ἵδρα. Nota
fabula. Cum videret Hercules se-

ptem capita rursus pullulare,
iussit Iolao ὑποτύφειν τὰς καινο-
μένας. Hydrae autem Adrastus, ἐν
τῇ κατὰ Θῆβαν ἐκστρατείᾳ, τὸ ἐκ-
τύπωμα ἐν τῷ σάκκῳ περιεῖλ. . . . ὡς
Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἐκατὸν ἐχι-
θναῖς ἀσπίδι ἐκκληρῶν γραφῇ Ἵ-
δρας. G. (Postremas duas voces,
quae deerant, ex Euripide addi-
dimus.)

pientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum
& placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex
illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, quasi
signa quaedam & donaria, Pythio. Videtis legesatores etiam
poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nul-
lus sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis
vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quan-
tum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui
odio nos habent & infidiis appetunt, ubi terriculamentis
larvatis nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert:
quo plures enim exciderimus, tanto plures subnascuntur
punienti occasiones. Auferre autem oportet, quod subna-

πτειν αἰεὶ, καὶ ἐπικαίειν, νῆ Δία, κατὰ τὸν Ἴσλεων, εἰ μέλλοιμεν ἐπικρατῆσειν. τὸν γὰρ ἅπας εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν εἶναι· ἢ Φειδόμενον τῶν πλησίον, ἀπολωλέναι. ὅλως δὲ, τίνα οἴεσθε οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὥς ἡδεσθαι μαστιγοῦντα, καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ὀρώντα, εἰ μὴ ἔχοι τίνα μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμένων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπομένων; ἀνδρὶ γὰρ Οὔσει μὲν ἀγαθῷ, διὰ δ' ἀνάγκην πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολάζειν χαλεπώτερον. Εἰ δὲ δεῖ μετὰ παρρησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν εἰ αἵρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὥς οὐδὲν μελλήσας, ἐλοίμην ἂν τεθνᾶναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδι-

scitur, & excidere semper, & urere Iolai instar, vincere si velimus. Eum enim, qui semel in hanc vitam incidere coactus est, oportet aut similem esse argumento, *quod agendum suscepit*, aut, dum aliis parcit, ipsum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem esse, qui delectetur flagellandis *aliis*, & ploratu illorum audiendo, & spectandis caedibus, nisi magnam aliquam habeat puniendi causam? Quoties ego, dum flagellis alii caederentur, illacrimavi! quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, maiorem ipse & longiorem poenam sustinens! Viro enim natura bono, sed quem acerbum esse cogat necessitas, punire multo, quam puniri, difficilius est. Si vero libere dicendum est, equidem optione proposita, utrum malim iniuste quosdam punire, quam ipse mori; scitote, me nulla cunctatione interposita mortem potius electurum, quam, qui nihil iniuste egerint, punire. Si quis

κούντας κολάζειν. εἰ δὲ τις Φαίῃ, βούλει, ὦ Φάλари, αὐτὸς τεθνᾶναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβούλους; τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὐθις γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σῶζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὕτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσει ζῆν μᾶλλον, ἢ σῶζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπιχειρησάντων μοι, καὶ Φανερώς ἐλληλεγμέκων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἀκανθὸν τουτονὶ, καὶ Τιμοκράτην, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τῆς πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας. Ὅταν δὲ βου- 10 ληθῇτε τοῦμὸν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὁποῖος ἐγὼ περὶ αὐτοὺς εἰμι, καὶ εἰ φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὅς γε καὶ σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχω, καὶ πευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὥς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμπομι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ'

15 Πευθῆνας) Πείσται, περιεργοί. G.

vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipse iniuste mori, an iuste punire insidiatores? hoc sane *posterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in consilium mihi advoco, meliusne sit iniuste mori, an iniuste servare insidiatorem? Nemo ita, puto, stupidus est, quin vivere potius praeferat, quam inimicis servandis ipse perire. Quamquam quot ego eorum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate *cuiusque* honoratos dimittam. Quidam vero etiam de-

ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ Φεύγουσι τὴν
 συνουσίαν τὴν ἐμήν· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρῶν ὁ σοφὸς
 Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἀλλὰ μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκη-
 κοῶς. ἐπεὶ δ' ἐπειράβη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τῆς δικαιο-
 σύνης, καὶ ἐλεῶν τῆς ἀναγκαίας ὀμότητος. εἶτα οἶεσθε
 τὸν πρὸς τοὺς θνητοὺς Φιλάνθρωπον, οὕτως ἀδίκως τοῖς
 οἰκέοις προσΦέρεσθαι, εἰ μὴ τι διαφερόντως ἡδίκητο;
 II Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀ-
 ληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὥς ἐμαυτὸν
 πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς
 ὑμᾶς ἀκοῦσαι ἔβην καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησά-
 μην, οὐκ ἐκδούς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω
 μαγεῖν, ὥς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι κτημάτων. ἀλλὰ Πε-
 ρίλαος ἦν τις ἡμεδαπός, χαλκεὺς μὲν ἀγαθός, πονηρὸς
 δὲ ἄνθρωπος. οὗτος πάμπλου τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρ-
 τικῶς, ὥτεο χαριεῖσθαι μοι, εἰ καινὴν τινα κόλασιν

6 Ὀθνεῖους) Ἀλλογενεῖς, ξένους, τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλά-
 ἄλλοτρῆους. G. ρίδος περιεγένετο ὁ Χαλκυργός.
 10 Ὑ. δὲ τοῦ ἀναθήματος) Περὶ G.

dita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec
 consuetudinem meam refugiant. Ut nempe etiam nuper sa-
 piens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audif-
 fet, experimento facto discessit, meam laudans iustitiam,
 & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, homi-
 nem peregrinis adeo humanum, iniuste tractaturum suos,
 nisi insigni affectum iniuria? Atque haec quidem pro me
 dixi, vera, iusta, laude potius, quam odio, digna. Iam de
 donario vos audire tempus est, quomodo dominus huius
 tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim
 a me ille furor, ut tale quid possidere cupiam. Sed fuit Pe-
 rilaus aliquis nostras, faber bonus, sed homo idem pessi-
 mus. Hic multum a coniectando animo meo aberrans, gra-
 tum se mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino

ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. καὶ δὴ κατασκευάσας τὸν βοῦν, ἥκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως γὰρ αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἐμφυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθύς, ἄξιον τὸ κτήμα τοῦ Πυθίου· πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ Θεῷ. ὁ δὲ Περίλαος παρεστὼς, Τί δ' εἰ μάβοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρείαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἣν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλης, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχανήμα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, προστιθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τούτῳ πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βόως, πῦρ δ' ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμάζεται, καὶ βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναϊς ἐχόμενος· ἡ βοή δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λιγυράτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνηῶδες, καὶ μυκήσεται γοεράτατον, ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταυλούμενον. Ἐγὼ δὲ ὡς τοῦτ' ἤκου- 12

gaudenti, si novam quandam poenam excogitasset. Fabricatum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima specie, & ad exactissimam similitudinem elaboratum: solo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus esse videretur. Ad primum autem conspectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adstans autem Perilaus, *Quid si, inquit, noris artem in illo adhibitam, & quem usum praebeat?* & simul aperiens prope tergum bovem, *si quem punire, inquit, volueris, imposito illo in hanc machinam, eaque clausa, applicari has tibias iube naribus bovis, & succendi ignem.* Sic iste eiulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus: clamor autem iste per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos sonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet; adeo ut, dum ille punitur, tibiae tu sonis interim demulceare. Ego vero, his auditis, infelix artificium hominis abomina-

σα, ἐμυσάχθην τὴν κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρός, καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ κατασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐστι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀλήθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἃ Φῆς μέλη, διὰ τῶν αὐλῶν Φέγγεται. πείθεται μὲν τούτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἐνδὸν ἦν, κατακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαστῆς σου τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῆς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἔμπνου ὄντα τὸν ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὥς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἐναπθανῶν, ἐκείνον μὲν ἄταφον κατὰ κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τὸν βούν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀνατεθῆσόμενον τῷ θεῷ, καὶ ἐπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τὴν πᾶσαν διήγησιν· τοῦ ἀνατιθέντος ἐμοῦ τοῦ νομα, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ἐπίνοιαν τὴν ἐκεί-

tus, & exofus ingenium huius machinae, propriam illi poemam imposui: & Age sane, inquam, Perilaë, nisi vana temere illa sunt promissa, ostende nobis ingressus ipse veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut sciamus, utrum, quos praedicat modulos, ii per tibias sonent. Obsequitur Perilaus: at ego, cum intus esset, concluso homine, ignem succendi iussi, Habe tibi, dicens, dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magister illius musices primus ipse canas. Atque ille digna factis suis passus est, fructum percipiens ingeniosae machinationis. Ceterum ego viventem adhuc & spirantem hominem eximi iussi, ne intra moriendo opus pollueret, & inssepultum per praeceptum abiici. Expiatum vero bovem vobis misi dedicandum Deo, & inscribi totam narrationem iussi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius

νου, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν, τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκέως μέλη, τὴν πρώτην πείραν τῆς μουσικῆς. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσετε, θύ- 13
σαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβειων, ἀναθέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, ὡς πάντες εἰδεῖεν οἷος ἐγὼ πρὸς τοὺς πονηροὺς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περι-
τάς ἐς κακίαν ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γοῦν καὶ τοῦτο μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθεὶς, καὶ ὁ ταῦρος ἀνατεθείς, καὶ μηκέτι Φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελωδήσας ἄλλο ἔτι, πλὴν μόνα τὰ τοῦ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πείραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα τὴν ἄμουςον ἐκείνην καὶ ἀπ' ἀνθρώπων ὠδὴν. καὶ τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλλα πολλάκις, ἐπειδὴν μοι παράσχη μηκέτι δεῖσθαι κολάσεων. Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ παρὰ τοῦ Φα- 14
λάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἐκαστα, καὶ

commentum, meam iustitiam, poenam decentem, sapientis fabri modulos, primum musices experimentum. Vos vero, Delphi, quod iustum est, feceritis, si pro me cum legatis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum honesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos sum, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupiditates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praefens ista quidem a me Deo oblata sunt. Dedicabo autem saepe etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius indigeam. Haec, Delphi, quae a Phalaride dicere iussi sumus,

δίκαιοι ἂν εἶμεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὥς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἠναγκασμένου, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντινοί, Ἕλληνες τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, Φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὠρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοῖς τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάβετε, καὶ εὐξασθε ὑπὲρ τε τῆς Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μήτ' ἐκεῖνον ὑβρίσητε, μήτε τὸν θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἅμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam iam mentiendi causam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine causa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Diores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, & dedicate, & pro Agrigento, ipsoque Phalaride vota facite: & nec infestare nos dimiseritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo iustissimoque donario privaveritis.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΟΤΤΕ Ἀκραγαντίνων, ὧ ἄνδρες Δελφοὶ, πρόξενος ἦν, οὔτε ἰδιοξένος αὐτοῦ Φαλάριδος, οὔτ' ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης Φιλίας ἐλπίδα· τῶν δὲ πρέσβεων ἀκούσας τῶν ἡκόντων παρ' αὐτοῦ, ἐπεικῆ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβεῖς ἅμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον προορώμενος, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν, μήτε ὑβρί-

2 Πρόξενος ἂν) Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος· ἰδιοξένος, ὁ ἰδία καθ' αὐτὸν ξένος ἂν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιοξένος καὶ ἀσπίξενος ταύτῃ διαφέρει. πρόξενος μὲν, ὁ φανερώς πόλεως τινὸς τισὶ πολιταῖς κατὰ τὸν τρόπον ξένος. ἰδιοξένος δὲ ὁ ἰδίας ἐνὶ ξένος. ἀσπίξενος δὲ ὁ καινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ξένος, ὅποιοι ποτ' ἂν ᾧσι τὸ ἦθος. οἱ μὲντοι νεώτεροι τῶν ῥητόρων προξένους καλοῦσι τοὺς παραιτίους τινὸς πράξεως τισὶ γενομένους· καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ καὶ τοὺς προξένους συσπουδάζειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ παραιτία τῶν καταθυμιῶν, καὶ ἐκπορίζειν ἐπὶ τὸ ῥάστον προάγοντας. ἢ καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν παρείληπται τοῦτο καταχρηστέον οὕτω λοιπὸν τῶν μὴ κεκριμένων τῇ κρίσει προσχόντων· ἕτεροι δὲ προξένους μὲν φα-

σι, τοὺς κατὰ δόγμα πολιτικὸν προστάτας ὅλων πόλεων γινομένους. ἰδιοξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατέρων παραδόσεως τηρούντας ὁμόνοιαν, καὶ πολλὰ ταῖς πατρίσιν ἀπέχουσιν· οἱ φαίνονται, καὶ σφραγίδας ἀλλήλοις δεικνύντες, καὶ σύμβολά τινα ποιούμενοι, ἵνα οὐδ' ἂν πέμπωσιν ἀγνώτας οἷον υἱοὺς ἢ οἰκείους προσδέχωνται, ἕτεροι δὲ ἀσύμβολας. Φασὶ δὲ καὶ δορυξένους οὕτως τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιηταμένους, ὡς Διομῆδης Γλαῦκον. ξένους δὲ ἀπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπίδημούντας, ἵαν τε ἀγνώτες ᾧσιν, ἵαν τε ἐγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιοξένους οὐδ' ἐν οἰκίᾳ τις ὑποδέχαιο, καὶ συμπράξαι τι τῶν χρησίμων ἢ μηνύσεις τῶν ἀπὸρ . . .

V.

PHALARIS ALTER.

NEQUE cura mihi Agrigentorum hospitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hospitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum causam, aut futurae spem amicitiae. Ceterum auditis legatis ab eo venientibus, aequa & moderata differentibus, atque id, quod pium, & publice utile est, & Delphos maxime decet, spectans, surrexi adhortaturus vos,

D 4

- ζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ' ἀνάθημα ἤδη τῷ
 θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶν καὶ ταῦτα,
 τριῶν τῶν μεγίστων ἐς αἰὶ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχ-
 νης καλλίστης καὶ ἐπινοίας κακίστης, καὶ δικαίας κο-
 2 λάσεως. Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιᾶσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ
 τούτου, καὶ δημιουργοὺς ἡμῖν προβεῖναι τὴν διάσκεψιν,
 εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὐτῆς ἀποπέμ-
 πειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβο-
 λὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυ-
 λία τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, μακρῶ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα,
 καὶ ὅσω τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μὴδὲ τὴν ἀρ-
 χὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.
- 3 Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετ-
 ἔχων τῆς τε δημοσίου εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ τῆς
 ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μήτ'
 ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς

ut neque contumelia afficiatis virum potentem, religiosum, neque donarium, iam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monumentum futurum est, artis praestantissimae, commentum pessimi, & iusti supplicii. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *sitne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum, ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum maior est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosis, neque civitati nostrae infamiam

ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ
 θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψῆφον καὶ δικαστηρίῳ δοκι-
 μάζουσιν τοὺς ἀνατίθεντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι
 τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς οὐ προσησόμενον τὸν θεόν, ὅ, τι ἂν
 μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ. Ὁ μὲν οὖν Πύβιος, τὴν δι- 4
 καίαν ἤδη περὶ τοῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γοῦν
 ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον αὐτὸ ἐμυσάττετο, ῥάδιον
 ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτὸ, μετὰ τῆς ἀγού-
 σης ὀλκάδος. ὁ δὲ πολὺ τούναντίον ἐν εὐδία τε διαπεραιω-
 θῆναι, ὡς Φασί, παρέσχεεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρ-
 ραν κατᾶραι. Ὡς καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μον- 5
 ἀρχου εὐσέβειαν. χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκεῖνῳ ψη-
 φισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τουτονὶ τῷ ἄλ-
 λῳ κόσμῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀτοπώ-
 τατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπὲς οὕτω δῶρον θεῷ,
 τὴν καταδικάζουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ

apud omnes homines concilietis, quasi ea, quae mittuntur
 Deo, calumniatur, & calculo iudicioque exploret, qui ali-
 quid donant. Nemo enim amplius donare quidquam teme-
 re audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non
 prius Delphis *admittendum* videatur. Ac Pythius quidem ius-
 tum iam de donario suffragium tulit. Si enim odisset Pha-
 larin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat me-
 dio in Ionio illud, cum ipsa navi, quae vehebat, demer-
 gere. Verum ille contra per serenitatem uti traicerent, ut
 aiunt, ipsis tribuit, & salvi ad Cirrham uti appellerent.
 Qua re etiam manifestum est, admitti ab eo monarchae
 pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, &
 adiciere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium
 enim absurdissimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo
 missi auctorem, damnans ex templo suffragium referre, &

μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ
 6 τοῦ ἀνατιθέναι ἄξιος. Ὁ μὲν οὖν τὰναντία μοι ἐγνωκώς,
 καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκώς,
 σφαγὰς τινας, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ ἀπαγω-
 γὰς ἐτραγώδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγε-
 νῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου ἀποδεδη-
 μηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι
 φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ
 ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, ἀ μὴ ἐπιστάμεθα,
 7 κατηγορεῖν. Εἰ δ' οὖν τι καὶ πέπρακται τοιοῦτον ἐν Σι-
 κελίᾳ, τοῦτ' οὐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν,
 εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἥδη δικασταὶ εἶναι ἀξιούμεν· καὶ θεὸν
 θύειν, καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεόν, καὶ συνανατι-
 θέναι, εἰ πέμψεί τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τῶν
 8 ὑπὲρ τὸν Ἴόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται. Καὶ τὰ

mercedem hanc religionis suae habere, ut ne dignus qui-
 dem sit habitus, qui aliquid donet. Ille quidem, qui con-
 traria mihi decrevit, quasi qui Agrigento modo huc ap-
 pulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & ab-
 ductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non vi-
 sa a se narrari dicens; quem tamen neque ad navem us-
 que peregrinatum esse novimus. Oportet autem talia ne
 his quidem, qui se passos esse dicunt, omnino credere nar-
 rantibus; cum, utrum vera dicant, incertum sit: nedum
 ut ipsi, quae non certo scimus, accusemus. Utrum igitur
 tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse
 non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus iam iudi-
 ces esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, &
 reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria, si
 quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium ma-
 re iuste aut iniuste tyrannidem gerant. Aliorum quidem

μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπῃ καὶ βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἶδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λαῶν ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοῖς, καὶ πέτρας γοωργοῦμεν, οὐχ' Ὀμηρον χρὴ περιμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὁρᾶν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῶ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πύβιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσσδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τὰ ληθὴ πρὸς γε ἡμᾶς αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῶ τῷ θεῷ, ὃς οὐ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυξίν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλώταις, ἢ Ὑπερβορείοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοῦς

res, quomodocunque lubuerit, se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis expectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixa semper cum fame essemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & maestantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere) & quod a poetis dicitur, sine semine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos Graecos nascuntur, bona nobis praebet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, nasci-

ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώ-
 μεθα ὅφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦ-
 μεν· ταῦτα τὰ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ
 9 παυσαίμενά γε οὕτω βιοῦντες. Μέννηται δὲ οὐδείς πώ-
 ποτε Ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν,
 οὐδὲ κωλυθέντα τινα θῦειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ',
 οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ἡύξηται τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερ-
 πλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μὴδ' ἐν τῷ παρόντι
 καινοτομεῖν μηδὲν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον καθι-
 στάναι, φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν
 τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' οὔτου, καὶ ὅποια· δεξα-
 μένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν,
 10 καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι. Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄν-
 δρες Δελφοί, ἄριστα βουλευέσθαι περὶ τῶν παρόντων,
 εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὧν καὶ ἡλικῶν ἐστὶν ἡ σκέ-
 ψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ θυ-

tur, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco
 nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati fumus.
 Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vi-
 vere non desinamus! Recordatur autem nemo unquam suf-
 fragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quem-
 quam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac
 propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum,
 & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum
 quidquam, neque praeter patrium morem lex constituen-
 da, ut scrupulose iudicentur donaria, & eorum, quae mit-
 tuntur, origo inquiratur, unde, a quo, & qualia sint? sed
 accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo mini-
 strantes, tum religiosis. Videmini autem mihi, Delphi, sic
 demum optime de praesentibus iudicaturi, si primum con-
 sideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo
 quidem de Deo, & templo, & victimis, & donariis, &

σιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἐθνῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν
 παλαιῶν, καὶ δόξης τοῦ μαντείου· ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πό-
 λεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ
 ἰδίᾳ ἐκάστῳ Δελφῶν· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τῆς παρὰ πᾶσιν
 ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα
 εἴ τι μείζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσησθε
 ἂν. Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φά- I I
 λaris τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μό-
 νον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι
 νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα
 ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθῆσόμενα τῷ θεῷ.
 πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸν θεὸν ἐξετασθῆναι ἄξιον.
 Τίνος οὖν ἕνεκα, μὴδ' ὥς αἰεὶ, μὴδ' ὥς πάλαι τὰ περὶ I 2
 τῶν ἀναθημάτων ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς πα-
 λαιοῖς ἔθεσι, καινοτομήσομεν; καὶ ὃ μὴδὲ πώποτε, ἂφ'
 οὗ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾶ, καὶ ὁ τρίπους

moribus antiquis, & legibus vetustis, & gloria oraculi:
 deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae no-
 strae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: su-
 per omnia vero de bona aut mala apud omnes homines
 fama. Hisce enim si quid maius, magisque necessarium, mo-
 do sanum adhibeatis iudicium, existimetis, non novi. Haec
 ergo sunt, de quibus deliberamus: non Phalaris unus ty-
 rannus, neque taurus iste, neque aes tantum; sed reges
 omnes, & omnes Dynastae, qui iam sacro utuntur, &
 aurum, & argentum, & quaecunque alia pretiosa dedican-
 da sunt in posterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum
 pertinet, exploratu dignum. Qua igitur de causa non ut
 semper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, facie-
 mus? aut quid reprehendentes in vetusto more novabimus;
 & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, &
 Pythius respondet, & tripus loquitur, & sacerdos inspira-

Φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γεγένηται ἡμῖν, νῦν καταστησόμεθα, κρίνεσθαι, καὶ ἐξετάζεσθαι, τοὺς ἀνατιθέντας; καὶ μὴν ἐξ ἐκείνου μὲν τοῦ παλαιοῦ ἔθους, τοῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁράτε ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέ-
 13 ὑπάρχουσιν δυνάμιν ἐνίων δωρουμένων τὸν θεόν. Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτοὺς δοκιμαστὰς καὶ ἐξεταστὰς ἐπιστήσετε τοῖς ἀναβήμασιν, ὅκνῳ μὴ ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμασθη-
 σομένων ἐτι, οὐδενὸς ὑπομένουτος, ὑπόδικον αὐτὸν καθι-
 στάναι, καὶ ἀναλίσκοντα, καὶ καταδαπανῶντα, παρ' αὐτοῦ κρίνεσθαι, καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων κινδυνεύειν. ἢ τίς βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τοῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος;

tur, factum est, nunc constituemus, ut iudicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiscue, & omnibus hoc licet, videtis, quot quantisque bonis templum impletum sit, dedicantibus omnibus, & supra vires suas quibusdam Deo donantibus. Si vero vos cognitores quaesitoresque donariis constitueritis, metuo, ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum sit, ut nemo sustineat reum se constituere, & sumtibus atque impensis e sua re familiari factis insuper iudicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum sibi putet, si indignus, qui donet aliquid, iudicetur?

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

ΣΥ μὲν ἴσως, ὦ Φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο καὶ ἱ
Φαῦλον οἶε τὸ πρόσταγμα, προστάττειν τὸν Ἀλεξάν-
δρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ ἐπι-
νοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βι-
βλίον ἐγγράψαντα πέμψαι. τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ
ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, οὐ μείον ἐστίν, ἢ τὰς Ἀλεξ-
άνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι τοσοῦτος εἰς
κακίαν οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μετὰ
συγγνώμης ἀναγνώσεσθαι μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδεόντα
τοῖς ἰστορουμένοις προσλογιέσθαι, ὑποστήσομαί σοι τὸν
ἄθλον, καὶ τὴν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν,

3 ὦ φίλτατε Κέλσε) Οὗτος ἐστὶ
Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν
Φλυαρίαν ἐν ὀκτὶ γράφας βιβλίοις.
ὃ πρὸς Ἰσάριθμον ἀντιξαγόμενος
πρίβειν, ὁ σπουδαίτατος ἀντί-
πεν Ὀριγένης, μεστοὺς ἀπάσης σε-
φίας καὶ εὐσεβείας ἐξυφηνάμενος
λόγους, καὶ λῆρον ἀποφύνας τὸ θαυ-
μαστόν αὐτοῦ σπουδασμα. V.

ALEXANDER SEU PSEUDOMANTIS.

PARVUM tu forte, Celse carissime, & leve existimas;
quod iussisti, Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris
vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum
relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula per-
sequi, non minus est, quam Alexandri, Philippi filii, actio-
nes describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic
ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, &
quae deerunt narrationi, imputare & adducere de tuo, labo-
rem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non

ἀλλ' εἰς δυνάμιν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθήρασθαι πει-
 ράσομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ'
 ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς ἀμέτρητος ἦν ἡ
 κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύ-
 2 ναντο. Αἰδούμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπὲρ τέ σοῦ, καὶ
 ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιούντος μνήμη καὶ γραφῇ
 παραδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· ἐμοῦ δέ, σπουδῇ
 ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώ-
 που, ὃν οὐκ ἀναγιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμέ-
 νων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ
 ὁρᾶσθαι, ὑπὸ πίθῃκων, ἢ ἀλωπέκων σπάραττόμενον.
 ἀλλ' ἦν τις ἡμῖν ταύτην ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν, ἔχομεν καὶ
 αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρ-
 ριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητῆς, ἀνὴρ Ῥωμαίων
 ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγε-
 νόμενος, ὁμοίον τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ

13 Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ) Ὅτι Ἀρ- καὶ ὁ Ἐπικτήτης ὁ Στωϊκὸς οὗ τὰ
 ριανὸς κατὰ τὸν Σεβαστὸν ἦν. ἐπὶ ἠθικὰ φέρονται κατὰ τοῦτον ἦν. V.

universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos
 certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe iudicare
 possis, quantum omne, quam immensum fuerit stercus,
 quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt. Ac
 verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter,
 ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari
 hominem omnibus modis execrabilem; meo, qui studium
 in tali historia ponam & actionibus hominis, quem non
 legi conveniebat ab eruditis hominibus, sed in maximo thea-
 tro, totisque populis confluentibus frequentissimo, spectari
 a fimiis lacerandum aut vulpibus. Verum si quis hoc nos
 crimine accuset, habebimus & ipsi exemplum, ad quod il-
 lum ablegemus. Etenim Arrianus, Epicteti discipulus, vir
 ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae studiis ver-
 satus, cui simile quid usu venit, causam etiam pro nobis

ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ ληστοῦ καὶ κεῖνος βίον ἀνα-
 γράψαι ἠξίωσεν ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμότερου ληστοῦ μνή-
 μην ποιησόμεθα, ὅσω μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν
 πόλεσιν οὗτος ἐλήστευεν, οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἰδὴν
 κατατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα
 λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρ-
 χὴν ἐμπλήσας τῆς ληστείας τῆς αὐτοῦ. Πρῶτερον δέ σοι 3
 αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιωτάτον εἰκάσας
 τὴν μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός
 τις ὢν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦτο δείξω, μέ-
 γας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς
 λευκὸς τὴν χροάν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιος, κόμην τὴν
 μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος, εὖ μάλα
 εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλοὺς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη-
 θυῖαν· ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνον-

4 Οὐ Μινύαν μόνην) Πρῶτερον τὸν ρος μνημονεύει Ὁρχόμενον φασκῶν
 Ὁρχομένην Μινύαν, οὗ καὶ Ὁμη- Μινύσιον, ἢ τὸν Βοιωτίου; V.

dixerit. Tillibori enim latronis vitam scribere ipse quoque
 dignatus est. Nos autem crudelioris longe latronis monu-
 mentum faciemus, quatenus non in silva & montibus, sed
 in urbibus hic latrocinatus est, qui non Minyam solam ne-
 que Idam percurrerit, neque solas Asiae partes desertio-
 res sit depraedatus; sed omne, fere dixerim, Romanorum
 imperium latrocinio suo oppleverit. Prius vero ipsum tibi
 oratione describam, formamque illius, quam simillime po-
 tero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo.
 Corpore enim, ut hoc etiam tibi ostendam, & magnus
 erat, & honesta specie, & quae Deo dignum aliquid re
 vera prae se ferret: colore candidus, mento non nimis
 hirsuto, comatus tum sua coma, tum adscita, praeclare illa
 assumulata, ut plerorumque oculos, alienam esse, fugeret:
 oculi vivaci lumine, & Deo plenum ostendentes: vox sua-

4 *τες· Φάνημα ἡδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ ὅλως, οὐδαμῶθεν μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε. Τοιοῦδε μὲν τὴν μορφὴν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεὺ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι τοιούτῳ τινί. συνέσει μὲν γάρ, καὶ ἀγχινοία, καὶ δριμύτητι, πάμπλου τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόγε περιέργον, καὶ εὐμαθες, καὶ τὸ μνημονικόν, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐφυές, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρήτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χεῖριστον· καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακία διαβοητῶν ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυωνάνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ Ρου-*

12 Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας) Οὗτοι ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον, Οἰχαλκίῃς ὄντες γένος. Σίλλος καὶ Τριβαλλὸς ὀνομαζόμενοι, ἐπίορκοι καὶ ἀργοὶ, ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζόμενον, Κερκόπων ἀγορά. ἀπελιθάθησαν δ' οὗτοι. Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους μεταβαλεῖν φησιν διὰ κα-

κώθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς ποτηρὸς καὶ πανούργος, πρὸς δὲ καὶ προδότης εἰσάγεται. Ὅσαύτως καὶ Φρυωνάδας ἐπὶ ποτηρία βοᾶται. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μιὰρὸς καὶ καταπύγων εἰς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται. τούτοις ὅμοιος καὶ ὁ Σώστρατος. V.

vissima simul & splendidissima: & paucis ut absolvam, nulla pars, quantum ad haec, reprehensionem habebat. Talis quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, averuncator Hercules, & Iuppiter depulfor, & servatores Iovis liberi! in hostes nostros & inimicos potius incidamus, quam versemur cum tali. Nam intelligentia, & follertia, & acumine, multum alios excelluit: tum curiositas, & docilitas, ac memoria, & ingenium disciplinae capax, omnia haec, & ad excelsum usque singula ipsi aderant. Verum utebarur illis pessime: & cum instrumenta ista virtutis in potestate haberet, mox famosissimae malitiae hominum summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sosstratum. Ipse

τιλλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριάτατα ὑπὲρ αὐ-
τοῦ λέγων, Πυθαγόρα ὅμοιος εἶναι ἡξίου. ἀλλὰ ἔλεως
μὲν ὁ Πυθαγόρας εἶη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θε-
σπέσιος· εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶ-
δα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μὴ
με νομίσης ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν, ἢ
συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς εἰς ὁμοιότητας τῶν πρά-
ξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χερίιστα καὶ βλασφημώτατα τῶν
ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε
οὐκ ἂν πεισθείην, ὡς ἀληθέσιν οὔσιν, ὅμως συναγάγοι
ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο
τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ
τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶ-
σιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ἐπιορκιῶν, καὶ κακο-
τεχνιῶν συγκεκλιμένην, ῥαδίαν, τολμηράν, παράβολον,
Φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ

enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & mode-
stissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat.
Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina
mente praeditus. Si vero huius aetate vixisset, puer, bene
novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli
putare, me contumeliae in Pythagoram causa ista dicere,
aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum
similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contu-
meliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora,
quibus ego fidem, ut veris, nunquam adhibuero, tamen in
unum conducant omnia; vix minima pars ea fuerit eius,
quae in Alexandro fuit, calliditatis. Omnino enim cogita
mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae tem-
peraturam, ex mendacio, dolis, periuriis, malis artibus
compositam, agilem, audacem, periculis se obicientem,
laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae si-

ἀξιοπίστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναι-
τιωτάτῳ τῆς βουλῆσεως εἰκνῆαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρᾶται
ἐντυχῶν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴη
πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπεικέστατος, καὶ
προσέτι ἀπλοϊκώτατός τε, καὶ ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι
δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργὲς προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν ἀεὶ
μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' αἰ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν.
5 Μειράκιον μὲν οὖν ἔτι ὢν, πᾶν ὠραίον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς
καλάμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων,
ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς βουλομένοις.
ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστῆς γόης,
τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς θεσπεσίους ὑπισχυομένων,
καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς
ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδο-
χάς. οὗτος ἰδὼν εὐφραδα παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν
αὐτοῦ πράξεων ἐτοιμώτατον, οὐ μείον ἐρῶντα τῆς κακίας

dem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his,
quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo il-
lum convenisset, non sic ab eo discessit, ut putaret omnium
illum hominum optimum, & aequissimum, & ad haec sim-
plicissimum, atque ab omni fucō alienum. Super ea vero
omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod ni-
hil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis
mentem applicaret. Cum igitur adolescens adhuc esset for-
mosus admodum, quod licebat e stipula *quasi & reliquiis for-
mae* colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus,
pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit il-
lum amator aliquis, praestigiator, ex eorum genere, qui
magicas artes & divinas incantationes pollicentur, & phil-
tra venerea, & inimicorum illicia, & thesauros eruendos,
& hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, & ad sua-
rum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cu-

τῆς αὐτοῦ, ἣ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῶ, καὶ ὑπηρετῇ, καὶ διακόνῳ χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲν δῆθεν ἰατρὸς ἦν, ἠπίστατο δὲ κατὰ τὴν Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολ-
λὰ δὲ λυγρά·

ὧν ἀπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεύς. τῶν Ἀπαλλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ συγγενομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδότην. ὁρᾷς ἐξ οἷας σοι διατριβῆς ἀνθρωπινὸν λέγω; Ἦδη δὲ πώγωνος ὁ ὅς Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνθηκυίας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μακρὸν οὐδὲν ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ χρονογράφῳ, τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρῳ

pidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat : instituit illum, & adiutorem, ministro, atque famulo perpetuo usus est. Ceterum ipse ille publica quidem professione medicus, sciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remixta bona, est idem mala multa ; quorum iste omnium heres & successor factus est. Fuerat autem magister illius & amator Tyaneus genere, ex familiaribus Tyaneſis Apollonii, summi viri, qui omnem illius tragœdiam nossent. Vides, e qua tibi schola hominem narrem ? Iam barbarus Alexander, mortuoque illo Tyanenſi, in paupertate constitutus, cum iam defloruisset aetatula, qua alii poterat, nihil parvum cogitabat : sed societate inita cum Byzantio quodam annalium scriptore ex eo genere, qui in certamina descendunt, multum etiam execrabilioris ingenii ho-

τὴν Φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήεσαν
 γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ
 αὐτοὶ τῇ πατρίᾳ τῶν μάγων Φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομά-
 ζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυ-
 ναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βου-
 λομένην, ἐξευρόντες, ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκούντα παρ'
 αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακε-
 δονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χω-
 ρίου κατὰ τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινοῦς
 7 καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχοντος. Ἐνταῦθα ἰδόντες
 δράκοντας παμμεγέθεις, ἡμέρους πάνυ, καὶ τίθασσους,
 ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθ-
 εῦδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένους
 μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κατὰ ταῦ-
 τα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐ-
 τοῖς, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον διαφαι-
 τῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὅποτε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δρᾶ-

mine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praefti-
 giis utentes, & pingues hominum (sic ipsi patrio magorum
 nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce vero
 etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam qui-
 dem, sed quae amabilis esse vellet, cum invenissent, anno-
 nae quantum opus esset ab illa nasci, e Bithynia illam in
 Macedoniam secuti sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato
 quondam oppido Macedonum regum temporibus, iam ve-
 ro paucos eosque humiles cives habente. Hic visis draconi-
 bus ingenti specie, mansueris plane & cicuribus, qui etiam
 plerentur a mulieribus, & iacerent cum pueris, & calcari
 se paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis
 instar lac e mamma sugerent, (multi autem tales apud illos
 nascuntur: unde etiam illam de Olympiade fabulam olim
 exiisse probabile est; cum Alexandrum utero ferret, tali,

ποντος τινός, οἶμαι, τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ) ὠνοῦνται τῶν ἑρπετῶν ἐν τῷ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν. Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε 8 ἥδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥαδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ θυεῖν τούτοις μεγίστοις τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου, καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς θεὸν χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσκειν ἂν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ ποθεινοτάτην οὔσαν, καὶ Δελφοὺς οὕτω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων αἰεὶ, δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, Φοιτῶντων ἐς τὰ ἱερά, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἐκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς

II Καὶ Δελφοὺς) Προσπαχοῦ καὶ Δελφοὺς οὕτω κατενόησαν πλου-
στῆν κἀνταῦθα τὸ κατενόησαι. οἶον τῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι. V.

puto, angue cum illa cubante) emunt horum serpentium unum pulcherrimum paucis obolis. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *iam belli principia*. Tanquam enim pessimi duo mortales, & audacissimi, & ad maleficium promptissimi, societatem coeuntes, facile intelligebant, a duobus hisce maximis quasi tyrannis vitam regi, spe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus fit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel speraretur, videbant futuri scientiam & maxime necessariam & inprimis desiderabilem esse: eaque ipsa ratione Delphos olim divites factos esse atque celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum, ad templa euntibus, & praediscere futura cupientibus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & au-

πλίνθους ἀνατιθέντων· τὰυτα πρὸς ἀλλήλους στρέφον-
τες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστή-
ριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐ-
τίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπίζον· ὅπερ
9 τοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος. Τούντεῦθεν τὴν
σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον
δὲ, ἥτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρή-
σεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν
ἐπιτήδειον εἶναι, καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θράκῃ καὶ
τῇ Βιθυνίᾳ προσοικοῦν, οὐχ ἑκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ
Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἀπάντων. ὁ δὲ
Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ οἴκοι προῦκρινε, λέγων, ὅπερ
ἀληθὲς ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν,
ἀνθρώπων δὲν παχέων καὶ ἡλιθίων τῶν ὑποδεξομένων,
οἴους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ὑπεροικοῦντας
τὸ τοῦ Ἀβάνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ

9 Τὴν Χαλκηδόνα δοκίμαζεν. G.

reos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac mi-
scentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si
sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant fu-
turos: quae quidem res magis illis, quam pro prima ex-
spectatione, respondit, & spe melior apparuit. Hinc dispi-
ciebant primum de loco, deinde quod principium, quae
ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem proba-
bat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thra-
ciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul di-
staret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superiacent
omnes. Vicissim Alexander suam patriam praeferre, dicens,
quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus
esse hominibus pinguibus & stupidis, qui recipiant, quales
esse Paphlagonas dicebat, eos, qui ad Aboni castrum habi-
tarent, superstitiosum vulgus, & stolidos, qui, si quis mo-

ἡλθείους, καὶ μόνον εἰ Φανείη τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανιστὴν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνω, τὸ τοῦ λόγου, μαντεύμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας. Ὀλίγης δὲ περὶ τοῦτο στάσεως αὐτοῖς γε- 10 νομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γὰρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιότατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καβέζει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὐρεθῆσαι, διαφοιτῆσαι ῥαδίως τοῦτον τὸν λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. κακῆνοι γὰρ καὶ νεῶν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς Θεμελίους

2 Κοσκίνω τὸ τοῦ λόγου). Ἐπὶ τῶν εὐτελειστάται μάντιων τοῦτο λέγεται εἶναι. V.

do illis se ostendat, qui tibicinem, aut tympanistam, aut strepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio est, varicinetur, statim omnes hianti ore, tanquam coelestium quendam, illum adspiciant. Hac de re cum aliquamdiu diffedissent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, (nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis visa est) in templo Apollinis, quod antiquissimum est Chalcedonenfibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus scriptum esset, propediem Aesculapium cum patre suo Apolline, in Pontum venturum esse, & Aboni castrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae, facile hunc sermonem per universam Bithyniam atque Pontum distulere, & multum ante alias urbes, ad Aboni castrum. Illi enim & templum statim excitare decreverunt, & fundamentis fossam

ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε
 II τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθεὶς. Προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένος, καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἄρπην ἔχων κατὰ τὸν Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ ὄλθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἄμφω τοὺς γονεάς ἀφανεῖς καὶ ταπεινοὺς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

Περσίδης γενεὴν, Φοῖβω φίλος οὗτος ὀράται,

Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.

οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλειρίος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας στυεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. εὖρητο δὲ χρησμός ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,

iam fodiebant; cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula scribens, nec ita multo post diem obiit, morsus, opinor, a vipera. Praemittitur autem Alexander iam comatus, demissisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium superiniectum gerens candidum, falcem gestans, qualis Persei pingitur, a quo maternum genus deducebat. Et perdit illi Paphlagonες, qui scirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credere dicenti,

Perfides genus hic, Phoebō carusque, videtur,

Divus Alexander, Podaliri sanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinosus, & natura ad furorem usque mulierosus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quasi Sibyllae praedicentis:

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' ἡϊός' ἄγχι Σινώπης,
 Ἔσται τις κατὰ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προΦήτης,
 Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τρισσῶν δεκαδῶν τε,
 Πένθ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
 Ἀνδρὸς ἀλεξήτηρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον.

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγω- 12
 δίας, διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα περιβλεπτὸς τε καὶ
 λαμπρὸς ἦν, μεμνηνέναι προσποιούμενος ἐνίστε, καὶ ἀφροῦ
 ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥαδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν
 αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ρίζαν διαμασ-
 σησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἀφρός.
 ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκευάστο κεφαλῇ
 δράκοντος ὀθονίην, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κα-
 τάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θριξίν ἱππεῖαις ἀνοί-

3 Ἐκ πρώτης δ. μ.) Τὸ Α, μονάς
 ἐστὶ. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ε, ἐξά-
 κοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν,
 οἶμαι, νοεῖ ὅτι τὸ ἀνδρὸς, εἴ τις
 ἀριθμὸς ἐξ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ
 γραμμάτων ἱπαριθμηκὼς εἰς ἓν συν-
 θῇ, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε ἀπο-
 τίλει τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι

τετράγωνος ἐνιστὶν ἀριθμὸς μετ' εἰ-
 κοσιπέντε. ὅς ἐστι κυκλικὸς ἀριθ-
 μὸς, ἀρχόμενος γὰρ ἀπὸ πέντε εἰς
 πέντε τελευτᾷ. G. (Legendum τε-
 τρακόσια, & ἑκατὸν pro μετὰ, ut
 quid voluerit intelligatur. Ego
 aliam rationem sequor, quam in
 nota videbis. Solan.)

*Litora ad Euxini Ponti vicina Sinopae,
 Ad Turres erit Ausonio sub rege propheta,
 Post primam ostendens monadem, ternas decadasque,
 Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:
 Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.*

Adveniēns igitur cum hac histrionia Alexander post aliquod
 intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendi-
 dus, furere interdum se simulans, & spuma os oppletum
 habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae
 herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & ter-
 ribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praepa-
 ratum olim caput draconis linteum, humanae formae af-
 fine quiddam habens, pictum, accurate affimilatum, equi-

γουςά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶτ-
 τα, οἷα δρακόντων, διττῇ, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ
 τριχῶν καὶ αὐτὴ ἐλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων
 πρᾶυπῆρχε, καὶ οἶκοι ἐτρέφετο, κατὰ καιρὸν ἐπιφανη-
 σόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγωδήσων, μᾶλλον δὲ πρωτα-
 13 γωνιστῆς ἐσόμενος. Ἦδη δὲ ἄρχεσθαι δεόν, μηχανᾶται
 τι τοῖόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἔλθων ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ
 νεῶ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους (συνειστήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕ-
 δωρ, ἣ αὐτόθεν ποθεὶν συλλειβόμενον, ἢ ἐξ οὐρανοῦ πε-
 σόν) ἐνταῦθα κατατίθεται χήνειον ὥν προκεκενωμένον,
 ἔνδον φυλάττον ἐρπετόν τι ἀρτιγέννητον· καὶ βυθίσας τοῦ-
 τα ἐν μυχῇ τοῦ πληοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔω-
 θεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προπηδήσας, διάζωμα δὲ
 περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τὴν
 ἄρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἀνετον, ὥσ-
 περ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντες τε, καὶ ἐνθεάζοντες, ἐδημη-
 γόρει ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβάς, καὶ τὴν πόλιν

16 Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες) Ἀπὸ τοῦ ἀγυρτεύοντες. G.

na seta aperiens os & iterum claudens; & lingua, qualis ser-
 pentum, bisulca, nigra, prominebat, fetis & ipsa mobilis.
 Pellaeus autem ille draeo ipsis iam ante fuerat, qui domi
 alebatur, suo tempore appariturus, & adiuturus tragoe-
 diam, vel primarum potius partium ipse actor futurus. Cum
 iam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Acce-
 dens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus
 aqua confiterat, vel ibidem undecunque collecta, vel coe-
 lestis, deponit ibidem anserinum ovum ante excavatum, in
 quo inclusus serpens recens natus. Hoc in recessu quodam
 luti defixo, domum redit. Postridie vero nudus in forum
 profiliens, segestri circa pudenda vinctus aureo illo quo-
 que, illamque falcem gestans, solutam simul comam qua-
 tiens, ut qui matri Deorum coctum colligunt fanatici, con-
 cionatur consensu altari quodam excelfo, beatam urbem

ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειξομένην ἐναργῇ τὸν Θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνδεδραμηκεῖ γὰρ σχεδὸν ἅπαντα ἡ πόλις, ἅμα γυναῖξί, καὶ γέρουσι, καὶ παιδίοις) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἤυχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ Φωνάς τινας ἀσήμεους Φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότες ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀσκληπιόν. Εἴτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν 14 ἐσόμενον νεώ· καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν προωκονομουμένην τοῦ χρηστηρίου πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾗδεν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ Φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν Θεὸν ἡκεῖν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἶτα Φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥαδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμάται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ὦν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμνυβίῳ τὴν ἀρμογὴν τοῦ πώματος συγκεκολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν

praedicat, quae praesentem iam statim Deum susceptura esset. Qui praesentes erant, (concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, senibus, pueris) stupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obscuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid sibi vellet nescientes, praeter illud solum, quod omnibus immiscebat Apollinem & Aesculapium. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad fossam, praeparatamque ante oraculi scaturiginem, in aquam ingressus, hymnosque magna voce canit Aesculapii & Apollinis, Deumque faustis auspiciis in urbem venire iuber. Tum phialam poscit: quam cum dedisset aliquis, facile subiicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipse incluserat, commissuris operculi cera alba & cerussa ferruminatis. Hoc in manus sumto, habere se iam procla-

ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον
 ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ὦν
 ἐν τῷ ὕδατι εὐρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατὰξας αὐτὸ ἐς κοί-
 λην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἐρπετοῦ ἐκείνου ἔμβρυον,
 καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις
 εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθύς, καὶ ἡσπάζοντο τὸν θεόν,
 καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμ-
 πλατο τῶν εὐχῶν, θησαυροὺς, καὶ πλούτους, καὶ ὑγι-
 είας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρο-
 μαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἴετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρ-
 τιγέννητον Ἀσκληπιὸν δις τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ
 τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ
 κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγεννημένον. ὁ δὲ λεῶς ἅπας
 ἡκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμηνότες ὑπὸ τῶν ἐλπί-
 15 δων. Ἡμέρας μὲν οὖν οἶκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅπερ ἦν, ὑπὸ
 τῆς Φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγό-

mat Aesculapium. At illi defixis oculis videre, quid tandem fieret, qui multum ante iam admirati essent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum susciperet foetum serpentis, viderentque praesentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant statim, & Deum salutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, thesauros, divitias, sanitates, bona reliqua, ab eo sibi quisque expetunt. At ille curriculo rursus domum repetit, ferens secum etiam recens natum Aesculapium, bis natum, cum alii semel tantum nascantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, sed ex anserē natum. Populus autem universus sequitur, fanatico omnes instinctu pleni, & prae spe furentes. Dies igitur aliquot domi manet, sperans futurum, quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphla-

νων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων
 ἡ πόλις, ἀπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας
 προεξυρμένων, οὐδὲν εἰκότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλ-
 λά μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνης καβεζόμενος, μάλα θεοπρε-
 πῶς ἐσταλμένος, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελ-
 λαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπίον, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον,
 ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ περιελήσας,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἔξω ἀφείς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προ-
 κολπίῳ προκεχύσθαι αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ἐπι-
 σύρεσθαι) μόνῃν τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ
 ἀποκρύπτων, ἀνεχομένου πάντα ἐκείνου, προῦφαινε τὴν
 ὀθονίην κεφαλὴν κατὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος, ὡς δῆθεν
 ἐκείνου τοῦ φαινομένου πάντως οὔσαν. Εἴτά μοι ἐπινόη- 16
 σον οἰκίσκον οὐ πάνυ φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτός

4 Μὴ οὐχὶ πρόβατα) Τὸ, μονο-
 ουχὶ διεῖλεν εἰπὼν, μόνῃ τῇ μορφῇ
 οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. V.

15 Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φ. δ.) Ἀτ-
 τικὴ ἡ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους
 λέγειν Ἀθηναίων. οἷον ἔφαγεν τοῦ
 ἄρτου, κατὰ γὰρ τοῦ κρανίου.

gones concurrerent. Cum autem supra modum plena ho-
 minibus urbs esset, qui iam ante cerebra pariter & corda
 detonsa haberent, nulla re similes hominibus frumento vesci
 solitis, sed sola forma ab ovibus distincti, in quadam ae-
 dicula in lecto assidens, vestitu, qui plane Deum deceret,
 longo indutus, sinu suscipit Pellaeum illum Aesculapium,
 maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum suae cer-
 vici circumponens, cauda extra *vestem* relicta, (adeo autem
 magnus erat draco, ut & in gremio ipsius provolutus ia-
 ceret, & humi pars ipsius traheretur) caput solum sub ala
 habens & abscondens, sustinente illo omnia, linteum illud
 caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius *draco-*
nis, qui videndum se praebebat, omnino esset. Tum cogi-
 ta mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum

δεχόμενον, καὶ πλήθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγ-
μένων, καὶ προεκτεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαίω-
ρουμένων· οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὥς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα
ἐφαίνεται, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἑρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμε-
ρῶν τασοῦτον δράκοντα πεφηνέναι· καὶ ταῦτα, ἀνθρωπό-
μορφον, καὶ τιθασσόν. ἠπεύγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν
ἐξοδὸν· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν αἰ-
ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἐξο-
δος, οἷόν τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ’
Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν,
οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασιλεία, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτόν,
καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐχ
ἅπαξ ὁ μισθός, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ
μάλιστα εἰ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεαρώτεροι.

17 Ἐνταῦθα, ὦ φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τάληθ’ ἰδέσθαι, συγ-

8 Ἀντίθυρον) Τὸ ὀπίσθεν τῆς θύ-
ρας μέρος. G.
10 Πονήρως εἶχεν) Ἀττικῶς καὶ

ἐπὶ σωματικῆς διαβίσεως ἐξύγνουσι
τὸ πονήρως. V.

fatis est lucis capientem, & multitudinem hominum con-
fluentium, perturbatorum, & iam ante admiratione percul-
sorum, & ad spes sublаторum, quibus ad primum ingres-
sum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum
serpente, intra paucos dies draconem tantum prodiisse,
eumque humana forma capitis, & mansuetum: urgebantur
autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent,
exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perfora-
tus autem fuerat e regione ianuae exitus alius, quale quid
Macedonas Babylone fecisse, aegrotante Alexandro, ser-
mo est, cum ille male iam haberet; illi vero regiam cir-
cumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui.
Ceterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed
saepe fecisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens adve-
nissent. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere

γνώμην χρὴ ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἀπτόμενοι τοῦ δράκοντος, (καὶ γὰρ τοῦτο παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ Φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοίγουσάν τε καὶ συγκλείουσάν τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχανήμα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινός, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ἔπερ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὐρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκείνῳ γοῦν προπεπεισμένου, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τόδ' οὖν πᾶν ψεύδος ἐστὶ, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον. Κατ' ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ 18 Γαλατία, καὶ ἡ Θράκη συνέρρει, ἐκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἰκὸς, λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ἴδοι τὸν Θεόν, καὶ ὕστερον ἀψαιτο μετ' ὀλίγον παμμεγέθους αὐτοῦ γεγενημένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπου

par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditus hominibus, si contacto ipso dracone, (nam hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res esset, coniiceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe iam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse. Paulatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluit, unoquoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interiecto factus esset, & vultum ha-

εοικότες· γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τίνος ἐμμέτρου καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

- Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἶμα Διὸς, Φάος ἀνθρώποισι.
 19 Καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, οὐπὲρ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχά-
 νητο, καὶ χρᾶν τοῖς θεομένοις, καὶ θεοσπίζειν, παρ' Ἀμ-
 φιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ
 καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφια-
 ρέω, καὶ τὸν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς
 οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, οὐ πονήρως ἀπήλ-
 λαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα,
 καὶ δὴ ὁβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκεῖ-
 θεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι
 τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ θεός, ρητὴν τινα
 ἡμέραν προειπῶν. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, οὗ δέοιτο ἂν καὶ

beret humano similem. Super haec picturae, & imagines, & simulacra, ex aere partim, partim ex argento affimilata; & nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex divino iussu carmine concluso. Exclamarat enim Alexander,

Tertius ecce, Glycon, sanguis Iovis, atque hominum lux.

Et cum tempus esset eius rei, propter quam instituta fue-
 rant omnia, *nimirum* oracula edendi rogantibus ac vatici-
 nandi, praecentorem quasi secutus Amphilochem, qui in
 Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris
 mortem, cum Thebis ille periisset, eiectus domo & in Ci-
 liciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse fu-
 tura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos ac-
 cipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexan-
 der advenientibus denuntiat, oracula redditurum Deum,
 diemque certum praedicit. Iubet autem, unumquemque,

ὁ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, κα-
ταράττει τε, καὶ κατασημηνάσθαι κηρῶ, ἢ πηλῶ, ἢ
ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ
ἄδυτον κατελθὼν, (ἤδη γὰρ ὁ νεῶς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ
παρεσκευάστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δε-
δικότας, ὑπὸ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ καὶ ὡς παρὰ τοῦ
θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεση-
μασμένον ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογε-
γραμμένην πρὸς ἕπος, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ περὶ οὗτου τις
ἔροιτο. Ἦν δὲ τὸ μηχανήμα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἶώ σοι, εἰ δὲ 20
μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἶώ ἐμοὶ, πρόδηλον, καὶ γινῶναι
ῥάδιον, τοῖς δὲ ιδιώταις, καὶ κορύζης μεστοῖς τὴν ῥίνα, τε-
ράστιον, καὶ πάντῳ ἀπίστῳ ὅμοιον. ἐπινοήσας γὰρ ποι-
κίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκέ τε τὰς
ἐρωτήσεις ἕκαστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτάς ἀπε-
κρίνατο, εἶτα κατείλησας αὐθις, καὶ σημηνάμενος, ἀπε-

quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum in-
scribere, eumque traiecitum filo obsignare cera, aut creta,
aut id genus re alia. Ipse autem in adytum ubi descendit-
fet, (iam enim aedificatum erat templum, & parata scena)
ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theo-
logo, illos, qui dedissent, & auditis quasi a Deo omnibus,
libellum cuique suum, ut signatus fuit, redditurus, respon-
sumque illius subscriptum [inscriptum] carmine, reponen-
te Deo, de quocunque aliquis interrogasset. Erat vero ma-
chinatio ista viro quidem, qualis tu, &, si non est inso-
lens dictu, etiam qualis ego sum, manifesta, & cognitu
facilis; imperitis autem, & obesae ac plenae pituita naris ho-
minibus, prodigiosa, & undique incredibili similis. Excogi-
tatis enim diversis solvendi sigilla generibus, legit interro-
gationes singulas, &, quae viderentur, ad eas respondit, tum
involutas iterum & obsignatas reddidit multa cum admi-

δίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ οὗτος ἡπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγίδι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα

- 21 γιγνώσκων ἦν; Τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ᾧ φίλτατε Κέλσε· βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγίδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων, ἐξήρει, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὐτῆς ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τὸν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτὴν τὴν σφραγίδα ἔχοντα, ῥαδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανεῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τούτων ἀπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλω τὴν σφραγίδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου,

12 Σκευαστὸν δὲ τοῦτο) Σύνθεσις τοῦ λεγομένου θραπιδίου. V.

ratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, unde enim iste sciret, quae firmiter admodum obsignata ipsi dede sub sigillis imitatu difficillimis, nisi revera Deus esset cognoscens omnia? Quae sunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta? Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celse carissime, illud est: Acu ignita partem cerae, quae infra signum est, ubi liquefecit; signum ipsum detraxit, lectoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra sub lino est, tum eam, quae sigillum ipsum continet, facile conglutinavit. Altera est ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & asphalto, & speculari lapide trito, ceraque & mastiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in signum, saliva prius madefactum, imposuit, & typum expressit. Deinde collyrio celeriter siccato, solutas facile tabellas le-

λύσας ῥαδίως, καὶ ἀναγνοὺς, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνετύ-
 που, ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγίδα εὖ μάλα τῷ
 ἀρχετύπῳ εἰκουῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἄκουσον·
 τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ἣ κολλῶσι τὰ βιβλία,
 καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ
 σφραγίδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ
 κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) τούτῳ δὴ ἐχρή-
 το πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο
 ἐπινενοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνησθαι πάντων,
 ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοῖμεν, καὶ μάλιστα σοῦ,
 ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα,
 καὶ ὠφελιματάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σω-
 φρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραθεμένου, καὶ
 πολλῶν τούτων πλείονα. Ἐχρα οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολ- 22
 λῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκαστικὸν τῇ
 ἐπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοῖα καὶ ἀμφίβολα πρὸς
 τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῇ.

git; tum cera imposita idem sigillum optime conveniens
 archetypo, tanquam gemma expressit. Tertiam aliam prae-
 ter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant,
 iniectam, & in massam cerae similem redactam, mollem
 adhuc sigillo imponebat: ablata deinde (nam ficcatur sta-
 tim, & cornu, quin ferro fit solidior) ad exprimendum ute-
 batur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipsum excogita-
 ta, quorum mentionem facere omnium nihil opus est, ne
 inepti videamur; praesertim cum tu in libris, quos con-
 tra magos scripsisti, pulcherrimis pariter atque utilissimis,
 quique prudentes reddere lectores possunt, fatis multa pro-
 posueris, & multo his nostris plura. Oracula ergo funde-
 bat, & responsa dabat divina, multa hic prudentia usus,
 & probabilitatem adiungens commentis suis, qui perplexa
 quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis

χρησμευδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἑδόκει. τοὺς δὲ ἀπέ-
 τρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἑδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι·
 τοῖς δὲ θεραπεΐας προύλεγε καὶ διαίτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν
 ἀρχῇ ἔφην) πολλὰ καὶ χρήσιμα Φάρμακα. μάλιστα
 δὲ εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα
 πεπλασμένον, ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέν-
 τοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς εἰς-
 αὐθις αἰεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὅπό-
 ταν ἐβελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεη-
 23 βῆ, καὶ εὗξεται ὑπὲρ ὑμῶν. Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθοῦς
 ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολῶ. μὴ μι-
 κρόν δὲ οἰηθῆς, ὦ ἑταῖρε, μὴδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν
 πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου
 ἔτους ἡβροῖζεν, ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τῶν
 ἀνθρώπων ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ,
 οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, οὐδ' εἰς πλεῖστον ἀπεθησαύριζεν,

vero plane obscura; etenim hoc etiam ad oracula perti-
 nere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel
 impulit, prout melius esse coniceret. Aliis curationes prae-
 cepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, mul-
 ta etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probaban-
 tur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem
 & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bo-
 norum incrementa, & hereditatum successiones in futurum
 semper reiciebat, adiciens, *fient omnia, si voluero ego, si-
 que Alexander propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fece-
 rit.* Constituta autem erat etiam merces unicuique respon-
 so, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, ami-
 ce, aut minutum fuisse hunc redditum: ad septuaginta vel
 octuaginta millia quotannis congeffit, dena vel quindena
 responsa hominibus prae inexplebili cupiditate sibi reddi pe-
 tentibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est,

ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργούς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ πευθῆνας, καὶ χρησμοποιούς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ἐπισφραγιστάς, καὶ ἐξηγητάς, ἅπασιν ἐνεμεν ἐκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. Ἦδη 24
δὲ τινὰς καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, Φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησόμενους, ὡς προεῖποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ ληστὰς ἐξελέγχοι, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι παράσχοι, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιτο, ἐνίοις δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὠθισμοὶ ἀπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσαίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφῆτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ αὐτὸς οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμὸς,

Τίεμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφῆτην.

Οὐ γάρ μοι κτεάνων μέλεται ἄγαν, ἀλλ' ὑποφῆτου.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νοῦν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέ- 25

neque in thesauros repofuit; sed cum multos iam circa se haberet adminiftratos, & operarios, & exploratores, & fcriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obfignatores, & coniectores, illis omnibus fuam cuique partem pro dignitate tribuit. Iam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiferat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, fanetque aegrotos, ut aliquot iam mortuos refuscitaverit. Concurfus igitur & urgentium se undique turba orta est. Hinc sacrificia, & donaria, & duplex prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam fors exierat:

Vatem ornare meum iubeo vos atque ministrum:

Divitias nec enim curo, sed curo prophetam.

Cum multi prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate

θης βαθείας ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλιστα ὅσοι Ἐπικούρου ἐταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώρατο ἡμέρα ἢ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβητρὸν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀβέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἱ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κακίστα βλασφημεῖν, οὓς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐβέλουσιν ἱλεω ἔχειν τὸν Θεόν. περὶ δὲ Ἐπικούρου, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμόν ἀπεφθέγγετο. ἐρομένου γάρ τινος τί πράττει ἐν ἁδου ὁ Ἐπίκουρος; μολυβδοάινας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἴτα θαυμάζεις εἰ ἐπὶ μέγα ἥρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετάς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιοτέρον προσεπολέμει γόνος ἄνθρωπος, καὶ τερατεία φίλος, ἀληθεία δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύ-

recipientes, contra ipsum confisterent, inprimis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paulatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spargere: quos lapidibus iussit abigi, si propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *quid agat apud inferos Epicurus?* Plumbeis, inquit, pedicis vinctus desidet in coeno. Deinde miraris, si ad magnam gloriam elatum est oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes adeo atque eruditas? Univerfum implacabile ipsi & infinitum bellum erat contra Epicurum. Nec profecto iniuria. Contra quem enim iustius pugnaret homo praestigiator, & portentosarum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspe-

σιν τῶν πραγμάτων καθεωρακῶτι, καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐ-
τοῖς ἀλήθειαν εἰδοῦτι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα,
καὶ Χρύσιππον, καὶ Πυθαγόραν, Φίλοι, καὶ εἰρήνη βα-
θεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἀτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω
γὰρ αὐτὸν ἀνόμεζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα
ἐν γέλῳ καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν
ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἡπίστατο,
τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς
ἐνότας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμάδῃσε πώποτε Ἀμα-
στριανῶ ἀνδρί. ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῶ συγκλη-
τικῷ χρησμάδῃσαι, καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ
εὐρῶν οὔτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιόν, οὔτε τὸν
ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ
αὐτῷ στομάχου ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενος ὕειον πό-
δα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν, οὕτως ἔφη·

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευσσι πύδνω.

4 Ἀτεγκτος) Ὁ μήτε δάκρυσι 16 Μάλβακα) Ῥωμαῖσι μάλ-
μήτε ἰδρῶσιν ἄβροχος (ἵσως διά- βαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. G.
βροχος.) G.

xisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoi-
ci, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicu-
rus ille molliri nescius, (sic enim ipsum appellabat) inimicif-
simus, qui iuste omnia ista pro risu & ludibrio sibi habe-
ret. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Pon-
ticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plu-
res, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam ora-
culum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri senatorii
viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset
responsum fingere callidum, nec inveniret, qui in tempore
illud facere sibi posset. Querenti enim illi ventriculi dolo-
res, cum comedendum imperare vellet suillum pedem, cum
malva paratum, sic dixit,

Malvaca porcinae sacratio vase cumina.

- 26 Πολλάκις μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς
 δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα καὶ τὸ
 ἄλλο σῶμα προβεβληκώς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλ-
 που ἀθέατον Φυλάττων. ἐβελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκ-
 πληῖσαι τὸ πλήθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν
 θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου χρησμοδούντα. εἶτα οὐ χα-
 λεπῶς γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφα-
 λῆς ἐκείνης τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότητα διείρας,
 ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρω-
 τήσεις, τῆς Φωνῆς διὰ τοῦ ὀφονίου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ
 προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφα-
 νοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐ-
 27 παρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις. Ὁ γοῦν
 Σευηριανῶ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐ-
 τοφῶνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν
 εἰσβολὴν, οὕτως ἔφη·

8 Διείρας) Διείρω, ἐπιβάλλω. G.

Saepe quidem, ut dixi antea; ostendit draconem roganti-
 bus, non torum, sed caudam maxime & reliquum corpus
 protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset,
 occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vel-
 let, promisit, se loquentem etiam Deum illis praestitutum,
 oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Com-
 missis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput
 illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmissis, alio
 quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce
 per linteam illum Aesculapium accidente. Vocabantur ora-
 cula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lu-
 bitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna mu-
 nera offerentibus. Itaque illud Severiano datum, de suo in
 Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque
 fuit. Adhortans illum ad impressionem faciendam, sic dixerat:

ALEXANDER SEU PSEUDOMANT. 91

Πάρθους Ἀρμενίους τε θοῶ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
 Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
 Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.
 εἴτ' ἐπειδὴ πεισθεῖς ὁ ἡλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε,
 καὶ ἀπῆλλαξεν, αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κα-
 τακοπεῖς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπο-
 μνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ.

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, οὐ γὰρ
 ἄμεινον,

Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξου ἄπο λυγρὸν

Πότμον ἐπιπροῖεις, παύσῃ βίότοιο φάους τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μετα- 28
 χρονίους χρησμοὺς ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθε-
 σπισμένων, καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς
 μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο,
 ἀποθανόντων δέ, χρησμὸς ἄλλος ἑτοιμος ἦν παλινωδῶν.

Parthosque Armeniosque hasta domiture furenti,

Urbem ad Romanam Tiberisque fluentia redibis,

Permixa radiis lauro tua tempora vinctus.

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, ir-
 ruptionem fecisset, sed male ei (nam cum exercitu suo ab
 Othryade caesus est) expeditio cessisset, hoc oraculum exe-
 mit e commentariis, posuitque pro eo illud :

Ducere in Armenios noli: nec enim bene cedes:

Ne tibi femineo vir amictu triste per arcum

Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracu-
 la post eventum facta, quibus emendarentur ea, quae ma-
 le praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante
 mortem sanitatem promiserat: mortuis autem illis oracu-
 lum praeesto illud fuit, quo prius retractaretur,

Μηκέτι δίζησθαι νόσοιο λυγρῆς ἐπαρωγὴν·

Πότμος γὰρ προΦανῆς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

- 29 Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ Μαλλῶ, καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, Φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτοὺς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἔσο νῦν, τοῦμαυ πατὴρς ὡς ὅπ' ἀκούσῃ. καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζεις, καὶ κλύεις χρησμῶν. καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, Θεσπίσματα τ' Ἀμφιλόχοιο.

- 30 Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπεύγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμπαντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατότατοι, καὶ μέγιστον ἀξίω-

Auxilium tristi modo desine quaerere morbo:

Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

Ceterum quod sciret, etiam Clarios, ac Didymaeos & Malleses celebrari simili vaticinandi arte, eos sibi conciliavit, multis eorum, qui ad se venirent, eo ablegandis, dicens:

Iam Claron ito mei vocem patris auditurus.

& rursus:

Branchiaden adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuisse oraculi fama, & in Romanorum urbem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret: alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in-

μα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ρουτιλιανὸς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκώς, καὶ εἰ μόνον ἀληλιμμένον που λίθον, ἢ ἔστεφανωμένον θεάσασαιτο, προσπίπτων αἰεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ἐπιπολὺ παρεστώς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τὰ γὰρ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀφείς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτῆναι. ἔπεμπε δ' οὖν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶται τινες οἰκέται ῥαδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανήσαν, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότῃ. ἔξεκαίον γοῦν τὸν ἄβλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρώμενην ἐνέβαλλον. Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις Φίλος 31

primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quasi Rutilianus fuit, vir cetera bonus & honestus, & in multis magistratibus Romanis probatus; sed circa Deos religioso quodam morbo laborans, & absurdas de iis persuasiones habens, qui si qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret statim adorandi causa, multumque adstans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audisset, parum aberrat, quin, mandato sibi munere relicto, ad Aboni castra advolaret: misit certe alios super alios. Missi vero qui essent, imperiti quidam servi, facile decepti, post reditum, alia a se visa, alia tanquam visa & audita narrant, & plura his corollariorum instar adiciunt, ut gratiosiores nempe essent apud dominum. Accendunt ergo misellum senem, & in robustam illum insaniam coniiciunt. At ille, qui amicus

ὦν, περιήει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν
 πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ προστιθείς. ἐνέπλησε
 δ' οὖν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὗτος, καὶ τῶν ἐν τῇ
 αὐλῇ τοὺς πλείστους διεθορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ
 ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι τῶν καθ' αὐτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνου-
 μένους Φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίοις τε καὶ ταῖς
 ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν ἐργαζόμενος αὐτῷ, ἀπέ-
 πεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλ-
 λά καὶ ὑμνήσοντας τὸν θεόν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ
 32 μαντείου καὶ αὐτοῦ ψευσομένους. Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶ-
 ταί τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσσοφον, οὐδὲ τοῦ προστυχόν-
 τος ληστοῦ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία,
 καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὖροι ἐπισφαλές καὶ παρακε-
 κινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ
 ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχειρίους, καὶ μονονουχὶ δούλους διὰ
 τὸ δέος ἔχει τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν αἱ

esset plerisque & potentissimis, circumire & narrare par-
 tim quidem, ut audierat ex his, quos miserat, partim etiam
 de suo adiecta. Implet igitur urbem, & commoveret hic vir,
 & de aula plerosque sollicitat, qui statim ipsi quoque fe-
 stinant de suis rebus aliquid audituri. At noster, blande qui
 exciperet venientes, hospitalibusque & aliis magni pretii
 muneribus suos faceret, dimisit illos, qui non renuntiarent
 modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodi-
 giosa de oraculo, seque ipso mentirentur. Ac machinatur
 quiddam homo execrabilis, non insipiens & latrone mini-
 me vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & le-
 gens, si quid inveniret audax & periculosum in interro-
 gationibus, retinuit ipse, nec remisit, ut obnoxios & tan-
 tum non servos sibi retineret isto metu eos, qui miserant,
 memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interrogati

ἤροτο. συνίης δὲ οἴας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ μέγα δυναμένους τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδόντων ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τῶν ἀρκύων. Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ρουτιλλιανῶ δοθέντων χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν. πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅντινα προστήσαιο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ; ἔφη·

Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰοδόν. εἴτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ὃ μὲν ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας οὕτως ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ· ὃ δὲ Ρουτιλλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδηλωκέναι τὸν θεόν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεύσαι μηδένα διδάσκαλον ἐλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μεῖράκιον ἐν ἄδου νῦν συνεί-

sent. Probe autem intelligis, quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent, se intra illius retia conclusos. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui iam ad aetatem institutionis capacem pervenisset, quem discendi magistrum ei praefereret? respondit:

Pythagoram, egregieque canentem proelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere, quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro suscepta oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea non vivum illi praeceptorum capi iussisse, sed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud infe-

- ναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις
 34 ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἤξιον; Αὐτίς δὲ πυνθανομένῳ
 αὐτῷ τὴν τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου· μετὰ ταῦτα Μένανδρος·
 Εἰς ὃς νῦν Φαίη· μετὰ δ' ἔσσεαι ἡλιάς ἀκτίς,
 Ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.
 ὁ δ' ἐβδόμηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐδὲ
 35 περιμένοντας τὴν τοῦ Θεοῦ ὑπόσχεσιν. Καὶ οὗτος ὁ χρη-
 σμὸς τῶν αὐτοφάνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ
 γάμου, ῥητῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σεληναίης τε θυγάτρα.
 διεδεδώκει δὲ πάλαι λόγον ὡς τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχεν,
 ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἀ-
 λῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτῇ ἔθος,
 κοιμωμένων ἔραν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας ὁ
 συνετώτατος Ρουτιλλιανὸς, εὐθύς ἔπεμπεν ἐπὶ τὴν κό-

13 Τὴν γὰρ Σελήνην) Εἰς τὸν Ἑρ- καὶ ἐρύκοιλος ἂν, ἑρασθῆναι ὑπὸ σε-
 δυμίῳ διαβάλλει τὸν λόγον, ὃς λήνης μυθεύεται. V.

ros probabile sit. Quid vero reprehendendus est Alexan-
 der, si tales inter homunciones versari voluit? Rursus in-
 terroganti, cuius ipse animam nactus esset? ait:

*Pelides primum fueras, post ista Menander,
 Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,
 Cum supra centum octoginta exegeris annos.*

At ille septuagenarius diem suum obiit, morbo atrabilia-
 rio, non expectata promissione Dei. Etiam hoc erat voca-
 lium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis
 diserte dixit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Nempe olim rumorem sparserat, filiam, quam habebat, ex
 Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam,
 cum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes
 formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil

ρην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἐξηκοντούτης νυμφίος,
καὶ συνῆν, τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις
ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἰς καὶ αὐτὸς οἰόμενος
γεγονέναι. Ὁ δ' ὡς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων 36
ἐλάβετο, μείζω αἰὲ προσεπενόει, καὶ πάντοσε τῆς Ρω-
μαίων ἀρχῆς ἔπεμπε χρησιμοφόρους, ταῖς πόλεσι προ-
λέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισ-
μοὺς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὥς μὴ γένοιτό τι τού-
των, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. ἓνα δὲ τινα χρησμὸν αὐ-
τόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διε-
πέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἔν'

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.
καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλῶν γε-
γραμμένον, ὥς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τόδ' ἐς τοῦν-
αντίον τοῖς πλείστοις προὔχῳρει. κατὰ γὰρ τινα τύχην
αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκινάθησαν, ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπε-

cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias ce-
lebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata
prius focru Luna totis hecatombis, puransque se quoque
iam coelestium unum esse factum. At ille cum semel res
Italicas attingisset, maiora semper adinvenit, & per omnes
Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedi-
cens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, &
terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide
se adiuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque
ad omnes gentes de pestilentia misit. Erat autem versicu-
lus unus:

Intonsus nubem pestis depellit Apollo.

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tan-
quam depellendae, luis remedium. Hoc vero contra plerif-
que evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime do-
mus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et

- γέγραπτο. καὶ μή με νομίσῃς τούτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταβαρρύνοντες τῷ στίχῳ, ἡμέλουν, καὶ ῥαθυμότερον διητῶντο, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νόσον συντελοῦντες, ὡς ἂν ἔχοντες προμαχομένας αὐτῶν τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸν ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμὸν. Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσατο πᾶν πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἱ τὰς ἐκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνου, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται ὡς ἔτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους, κα-
 38 ταλαμβάνεσθαι. Καὶ πρὸς μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο. τελετὴν τε γὰρ τινα συνίσταται, καὶ δαδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς αἰὲ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, πρόρρησις ᾗ, ὥσπερ Ἀθῆνῃσι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανός,

ne putes, me hoc dicere, per ipsum illos verficulum periisse. Quin forte quadam ita factum est. Forte etiam vulgo homines, fiducia verficuli, negligentius agebant, omissa vitus cura, nihil adiuvantes oraculum contra vim morbi, qui haberent propugnaturas pro se *illius* syllabas, & intonsum Phoebum telis abacturum pestilentiam. Verum etiam exploratores in ipsa Roma multos fane constituerat coniuratorum, qui sententias uniuscuiusque sibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad responsiones, iam ante adventum suum missi invenirent. Et ad *res Italicas* haec & similia prae-
 parabat. Mysteria etiam quaedam instituit, & sacum gestationes, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus festo ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Christianus, aut Epicu-*

ἡ Ἐπικουρείος, ἡμεὶ κατὰσκοπὸς τῶν ὀργίων, Φευγέτω
οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ Θεῷ, τελείσθωσαν τύχη τῇ ἀγα-
θῇ. εἴτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο. καὶ ὁ μὲν ἡγεῖ-
το, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπέ-
φθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἴτα Λητοῦς ἐγίγνετο λο-
χεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος,
καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπι-
φάνεια καὶ γένεσις τοῦ Θεοῦ. Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδο- 39
λειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δαδὶς
δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δαδὲς δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σε-
λήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρωσ, καὶ τικτομένη τοῦ Ρουτιλ-
λιανοῦ ἡ γυνή. ἐδαδούχει δὲ καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἐνδυμίων
Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ
μέσῳ. κατῆι δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ
ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ρουτιλλία τις ὠραιωτάτῃ, τῶν Καί-
σαρος οἰκονόμων τινὸς γυνή, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τοῦ Ἀλεξ-

*reus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt,
iniantor bonis auspiciis! Deinde statim a principio fiebat
exaθio. Atque ipse initio dicebat, Foras Christianos! Mul-
titude univerſa ſubiiciebat, Foras Epicureos! Tum Latonae
agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis
nuptiae, & naſcebatur Aefculapius: altero autem die Gly-
conis adventus & nativitas Dei. Tertio, Podalirii erant &
matris Alexandri nuptiae. Dadis [ſacularia] autem illa dies
vocabatur, & faces accendebantur. Tandem agebantur Lu-
nae & Alexandri amores, naſcenſque uxor Rutilianī. Fa-
cem porro geſtabat, & praeibat caerimonias alter Endy-
mion, Alexander. Ac ipſe quidem dormiens iacebat in me-
dio, ſcendebat autem ad illum ex teſto tanquam e coe-
lo, pro Luna, Rutilia quaedam formoſiſſima, procuratorum
Caefaris cuiuſdam uxor, vere illa amans Alexandrum, &*

ἀνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ
 ὀλεβρίου ἐκείνης ἀνδρὸς, Φιλήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέ-
 σω, καὶ περιπλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δάδες,
 τάχ' ἂν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν
 δὲ εἰσῆει πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ
 σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, ἣ Γλύ-
 κων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες, Εὐμολ-
 πίδαί δ' ἦθεν καὶ Κήρυκές τινες ΠαΦλαγόνες, καρβα-
 τίνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνον-
 40 τες, ἣ Ἀλέξανδρε. Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς
 μυστικαῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μῆρὸς αὐτοῦ ἐξεπί-
 τηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκὸς, ἐπιχρύ-
 σου περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων
 ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο
 τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυθαγόρου τὴν
 ψυχὴν ἔχοι διὰ τὸν χρυσοῦν μῆρὸν, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν αὐ-

amata vicissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri,
 osculaque intercedebant in medio, & complexus: si vero
 minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum, quae
 sub veste fieri solent, patratum esset. Parvo autem interie-
 cto temporis spatio rursus intrabat, ut antistitem caerimo-
 niarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaue
 voce dicebat, *Io Glycon!* Succlamabant autem illum securi,
 Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia,
 carbatinis calceati, acrem alii odorem multum ructantes,
Io Alexander! Saepe autem in illa facum gestatione & my-
 sticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, au-
 reum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inau-
 rata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exor-
 ta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius
 consultos, *utrum Pythagorae animam haberet propter aureum
 illud femur, an aliam illius similem?* eamque quaestionem ad

τῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν.

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει.

Ἡ δὲ προφητεία, δίνης φρενός ἐστιν ἀπορρώξ.

Καὶ μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαγωγόν.

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἴσι, Διὸς βληθεῖστα κεραυνῶ.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι παιδίου συνουσίας, ὡς 41
ἀσεβές ὄν, αὐτὸς τοῖόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς
γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγωνικαῖς
ἐπήγγελλε θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσον-
τας παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμασθέντας, καὶ
προκρίβοντας τοὺς εὐγενεστάτους, καὶ ὠραιοτάτους, καὶ
κάλλει διαφέροντας πεμψέσθαι. οὓς ἐγκλεισάμενος,
ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρήτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα
τρόπον ἐμπαρεινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ
ἑκτωκαίδεκα ἔτη, μηδέναι τῷ αὐτοῦ στόματι δεξιού-

4 Δίνης) *Hτοι Διός. V.

ipsum Alexandrum referentibus, Glycon rex oraculo du-
bitationem illam dissolvit :

Pythagorae vicibus mens alma peritque reditque :

Vatis at est animus Ioviali e mente propago :

Missus adest iussu patris auxiliator honestis,

Et redit ad patrem Ioviali fulmine tactus.

Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re
impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civi-
tatibus Ponticis atque Paphlagonicis iniunxit, ut divini cul-
tus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei
apud se canerent : oportebatque probatos ac praelatos ce-
teris generosissimos quosque, & formosissimos, & hone-
stissimos mittere : quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua
utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperan-
tis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne
quis duodeviginti annis maior inter salutandum comple-

σθαι, μηδὲ Φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις
 προτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὠραίους κατεφί-
 42 λει· καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ Φιλήματος. Τοι-
 αῦτα ἐντροφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκας τε ἀνέ-
 δην διαφθεῖρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐ-
 κτὸν ἐκάστω, εἴ τις γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ
 Φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ὥστα
 ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυσέσθαι· πολλὰ δὲ
 καὶ ἤχουν τετακέναι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρ-
 43 τύρουσι ὅτι ἀληθῆ λέγουσιν. Ἐθέλω δέ σοι καὶ διάλογον
 διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ Σακέρδωτος, Τια-
 νοῦ τιος ἀνθρώπου, ὁποῖου τινος τὴν σύνεσιν εἴσῃ ἀπὸ τῶν
 ἐρωτήσεων. ἀνέγνω δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γε-
 γραμμένον ἐν Τίῳ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἰπὲ
 γάρ μοι, ἔφη, ὦ δεσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὅς.
 Ἀσκληπίος νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνων τὸν πρότερον. πᾶς
 2 Κῦσαι) Φιλῆσαι. G.

Etendumque ipsum oscularetur; verum aliis manum ad
 osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur; di-
 cebanturque hi *intra osculum esse*. Hunc ad modum stupidis
 hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout
 collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et
 magnum erat unicuique atque optabile, si cuius uxorem
 adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut
 bona fortuna in domum suam influeret, futurum unus-
 quisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo glo-
 riabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur. Vo-
 lo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis,
 Tianensis cuiusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex
 interrogationibus discere poteris. Legi autem illud collo-
 quium, aureis literis scriptum in Tio urbe in domo Sacer-
 dotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es?*
Ego, inquit ille, *Aesculapius iunior, adversus ab illo priore,*

λέγεις; οὐ θέμις ἀκοῦσαί σε ταῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν
 ἔτη παραμένεις χρησµωδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἴ-
 τα, ποῖ μεταστήσῃ; εἰς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ
 γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδηµίας τῆς
 ἡµῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν
 Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν προπάτορα τὸν
 Ἀπόλλω χρησµωδοῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπί-
 πτοντες ἐκεῖ χρησµοί; µηδὲ τοῦτ' ἐθελήσης εἰδέναι, οὐ
 γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς εἶσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάµη-
 λος, εἴτα ἵππος, εἴτ' ἀνὴρ σοφός, καὶ προφήτης οὐ µείων
 Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα µὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διη-
 λέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησµὸν ἔµµετρον ἐφθέγγετο, εἰδὼς
 αὐτὸν Λεπίδῳ ἐταῖρον ὄντα.

Μὴ πύθου Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς ὄστος ὀνηθεῖ.
 πάνυ γὰρ ἐδοδεῖ τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὡς τινα
 ἀντίτεχρον, καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ.

13 Λεπίδῳ ἐταῖρον ὄντα.) Ἐφθ σφριδί κατοικεῖν Ἐπικουρεῖον ὄντα.
 γὰρ τὸν Λεπίδον τοῦτον ἐν Ἀμά- V.

*Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos ma-
 nebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Dein-
 de quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim
 barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula ve-
 ro reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progeni-
 torem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia
 sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque
 enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post
 equus, post vir sapiens, & propheta non minor Alexandro. Haec
 cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oracu-
 lum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem
 esse sciret:*

Ne Lepido credas: tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tan-
 quam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius op-

44 Ἐνα γὰρ τινὰ τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ δι-
λέγχειν αὐτὸν ἐπὶ παλλῶν παρόντων, εἰς κίνδυνον οὐ μι-
κρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλη
τῇ Φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεινὰ Πα-
Φλαγῶνα προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς
Γαλατίας, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκτονό-
τας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ
νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μετὰ τὴν τῶν οἰκετῶν
ἀπώλειαν, θηρίοις ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτον δὲ τι
ἐγγεγένητο. ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι
τοῦ Κλύσματος, πλοίου ἀναγομένου, ἐπέισθη καὶ αὐ-
τὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, καὶ πειδὴ περ ἐβράδυνεν, οἱ δυσ-
τυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ
πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ ληστῶν
(πολλοὶ δὲ ἦσαν τότε) ἀνηρῆσθαι, ἐπανῆλθον ἀπαγ-
γέλλοντες αὐτοῦ τὸν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμός, καὶ ἡ

4 Ὡς Ἀλέξανδρε, τὸν δεινὰ Ἰσως ἐνδόξου τοῦ ἀνδρὸς ὄντος τεῦτομα τὸ
κύριον εἰπεῖν παρητήσατο. V.

pugnantem. Unum igitur quendam Epicureorum, audentem
etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum
non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce,
At tu, Alexander, Paphlagoni (quem nominabat) *persuasisti,*
ut apud Praesidem Gallograeciae postulare servos ultimi sup-
plicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causa ver-
santem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit
post servorum interitum, beatus a te obiectorum. Factum vero
eiusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverfo flumine na-
vigarat in Aegyptum ad Clyisma usque, solvente *commo-*
dum navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in
Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati
aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a la-
tronibus, qui multi tum erant, sublatum, redierunt, amif-
sum illum nuntiantes. Tum *secutum est* oraculum, & con-

καταδίκη· μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν
 ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγα- 45
 νακτῆσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τοῦ οὐκ εἰδέναι τὴν
 ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν,
 ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ Ἐπικούρους κληθῆ-
 σεσθαι. τῶν δὲ βάλλειν ἀρξαμένων, Δημόστρατος τις
 ἐπιδημῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος περιχυθεὶς, ἐρρύσατο τοῦ
 θανάτου τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα,
 πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις με-
 μηνόσι, καὶ παραπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μαρτίας;
 καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκείνον, τοιαῦτα. Εἰ δέ τινι προσκαλου- 46
 μένων κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν, (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ
 θεσπίζεν ἐγίγνετο,) καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπί-
 ζοι; τῷ δὲ ἀνέειπεν ἑνδοξέν, Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τὸν τοι-
 οῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοι-

demnatio: post quam adfuit iuvenis, suam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit. Alexander vero indigne ferens, se redargui, veraeque reprehensionis impatiens, iussit, qui praesentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipsos quoque devoti capitis futuros, eiusque adiutores vocatum iri. Cum iam lapidare inciperent, Demonstratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfusus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abesset, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat, solum sapere inter tot infanientes, & luere alienam Paphlagonum stultitiam? Et haec de illo eiusmodi erant. Si vero eorum aliqui, qui advocarentur ordine oraculorum, (fiebat autem hoc pridie quam responderet) atque interrogante praecone, an responderet? intus diceret, *Ad corvos!* hunc talem neque testum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una

νώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ·
καὶ ἄθειον, καὶ Ἐπικούρειον ἤπερ ἦν ἡ μέγιστη λοιδορία.
47 Ἐν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὐρὼν
γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶ-
σθαι, τῶν βιβλίων, καὶ κεφαλαιωδῶς περιέχον τῆς
τάνδρος σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν
μέσσην, ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν κα-
ταφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν ἐς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι
καὶ χρησμὸν ἐπιφθεγξάμενος·

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.

οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκείνῳ
τοῖς ἐντυχούσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσῃν αὐτοῖς εἰρήνην,
καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων
μὲν καὶ Φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλ-
πίδων ματαίων, καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν· νοῦν δὲ καὶ

1 Ἄλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς) Γῆν
πρὸ γῆς. τοῦτο εἰώθε λέγεσθαι Ἀ-
θηναίοις, ἀντὶ τοῦ κατὰ πάσης τῆς
γῆς, ὃ φαμέν τόπον ἐκ τόπου. V.

6 Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν) Ση-
μειοῦ ὡς θιασώτης ἦν καὶ οὗτος ὁ
ἐπὶ κακῇ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς
λόγοις ἐγγυμασάμενος Λουκιανὸς
τῆς Ἐπικούρου αἰρίσεως. V.

vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epi-
cureus, quod quidem maximum erat convicium. Unum
ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum invenisset
sententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod nosti,
illius librorum & capitalem, qui placita sapientiae huius
viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis
cremavit, quasi ipsum videlicet exureret; & in mare ab-
iecit cineres, oraculo adiecto:

Edico decreta senis comburere caeci.

Ignorabat nempe homo execrabilis, quantorum bonorum
liber ille legentibus causa fiat, quantam in illis pacem, tran-
quillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & spe-
ctris, & prodigiis non minus, quam a spe vana & non ne-
cessariis cupiditatibus eos liberet; sed intelligentiam & vo-

ἀληθείαν ἐντίθεν, καὶ καθαῖρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώ-
 μαις, οὐ δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ταῖς τοιαύταις Φλυα-
 ρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παρρησίᾳ.
 Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἐν τι καὶ μέγιστον τάλμημα τοῦ μα- 48
 ροῦ ἀνδρὸς ἀκουσόν· Ἐχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ
 τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐ-
 δοκιμοῦντα [πάροδον,] διαπέμπεται χρησμόν τοῦ ἐν Γερ-
 μανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς
 Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἡξίου δὲ ὁ
 χρησμός δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζώντας ἐς τὸν Ἰστρον
 μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν.
 ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμόν·

Ἔς δῖνας Ἰστροιο διῷπετός ποταμοῖο,
 Ἐμβάλσεις κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης θεράποντας,
 Θῆρας ὀρειτρεφέας καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς αἰὴρ
 Ἀνθα, καὶ βοτάνας εὐώδεις· αὐτίκα δ' ἔσται
 Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, αἶψ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

ritatem inferat, & vere mentes purget non face, aut squil-
 la, & nugis similibus, sed recta ratione, & veritate, & li-
 bertate. Inter reliqua vero unum quoddam & audacissimum
 facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad
 regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mit-
 tit ad illum oraculum vingente bello Germanico, cum di-
 vus Marcus iam Marcomannis & Quadis esset implicitus.
 Postulabat autem illud oraculum leones duo coniici vi-
 vos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnifi-
 cis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

*Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
 Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
 Montibus eductos: & quos alit Indicus aër
 Flores, atque herbas fragrantis: evenietque
 Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.*

γυνομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας,
 ἐκνηξάμενους εἰς τὴν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατ-
 ειργάσαντο, ὡς τινας κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα
 δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, διαμυρίων
 που σχεδὸν ἀνθρώπων ἀπολομένων. εἴτα ἠκολούθησε τὰ περὶ
 Ἀκυληίαν γυνόμενα, καὶ ἡ παρὰ μικρὸν τῆς πόλεως
 ἐκείτης ἀλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφι-
 κὴν ἐκείνην ἀπολογία, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν ψυ-
 χραῖς παρήγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεόν, μὴ μὲν-
 49 τοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων. Ἦδὲ δὲ πολ-
 λῶν ἐπιρρέοντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν θλιβομένης ὑπὸ
 τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ
 τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ μὴ ἐχούσης, ἐπινόει τοὺς νυκτερινούς
 καλουμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία,
 ἐπεκοιμάτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ
 θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, οὐ μέντοι σαφεῖς τοὺς πολλούς,
 ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένους, καὶ μά-

Factis autem hisce, uti iusserat, leones, cum in hosticum
 enataissent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam,
 aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri
 acceperere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde con-
 secuta sunt ea, quae ad Aquileiam contingere, urbsque illa
 paene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam
 illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, vi-
 ctoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse,
 Romanorumne ea esset, an hostium? Iam vero confluentibus
 multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium
 ad oraculum, nec satis rerum necessariorum habente, ora-
 cula excogitat, quae nocturna vocaret. Summis enim libris,
 incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a
 Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed
 ambigua & perturbata; inprimis si quando videret curio-

λιστα εἴ ποτε θεάσαιτο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατεσφραγισμένον. οὐ γὰρ παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθὼν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμενος· καὶ ἥσαν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοιούτους χρησμοὺς ἀπολαμβάνοντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ διαλύσει αὐτῶν· καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἑκάτερος. Ἐνίστε δὲ, μήτε ἐρομένου τινός, μήτε 50 πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμάδει πρὸς ἐκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίξεται ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθῶς
 Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγει κατὰ δῶμα;
 Δοῦλος πρωτογενῆς, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
 Ὡπίεις γὰρ ἐκείνον, ὃδ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

fius obfignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant constituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis & explicationis causa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquisque Atticum. Interdum vero, licet neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin neque omnino esset, [*ad quem pertineret oraculum*] oracula fundebat ad stuporem hominum insipientium; quale est hoc quoque:

*Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,
 In stratis furtim subigat lecto sub herili?
 Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
 Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua coniux;*

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.

Ἄλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ Φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται.

Ὡς μὴτ' εἰσαΐοις, μὴτ' εἰσοράας ἂ ποιῶσιν.

Εὐρησεῖς δὲ κάτω ὑπὸ σῶ λέχει ἀγχόθι τοίχου,

Πρὸς κεφαλῆς καὶ σὴ θεράπαινα σύνειδε Καλυψώ.

τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διαταράχθῃ, ἀκούσας ὀνόματα,
καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἂν,

51 συνεῖς τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν; Ἀλλὰ καὶ βαρβάρους πολ-
λάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο Φωνῇ, Συριστὶ, ἢ
Κελτιστὶ, οὐ ραδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμο-
εθνεῖς τοῖς δδωκόσι. διὰ τοῦτο καὶ πολὺς ἐν μέσῳ χρόνος
ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησιμῶδίας, ὥς
ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν λύοιτό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφα-
λῶς, καὶ εὐρίσκοιντο οἱ ἐρμηνεύσαι δυνάμενοι ἕκαστα,
οἷος καὶ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμός ἦν.

Μόρφι ἐβάργουλis εἰς σκίην χνέγκικραγκ λεῖψει Φάος.

Vindictam is repetit factis pro turpibus istam.

Tristia iamque tibi per utrosque venena parata,

Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.

Ad murum invenies haec, & supposita cubili

Ad caput: est horum tua conscia serva Calypso.

Quis non Democritus confundatur, auditis nominibus ac-
curate & locis, ac deinde paulo post non despuat intel-
lectum illorum contentum? Verum respondit saepe etiam bar-
baris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Cel-
tice, non facile inveniens commorantes in urbe eiusdem
gentis, cuius essent, qui darent libellos. Propterea & mul-
tum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipsa ora-
cula, ut interea per otium solverentur libelli secure, in-
venirenturque qui interpretari possent singula. Quale etiam
fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

Ἄλλως πάλιν, οὔτε παρόντι, οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι, ἔφη 52
 ἄνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε,
 τέθηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, ληστῶν
 προσελθόντων Μάγκου, καὶ Κέλερος, καὶ Βουβάλου, οἱ
 καὶ ἤδη δέδονται ληφθέντες. Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ 53
 δοθέντων ἀκουσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ Φαλακρός ἐστιν
 Ἀλέξανδρος; καὶ κατασημασμένου περιέργως, καὶ προ-
 φανῶς, υπογράφεται χρησμὸς νυκτερήσιος,

Σαβαρδαλάχου μάλαχ' Ἀττις ἄλλος ἦν.
 καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν
 αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὀμηρος ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλου
 καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν, ἔξαπα-
 τηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὃ, τι
 ἦκε, Θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευροῦ.

Κυτμίδι σε χρίσθαι κέλομαι, δροσίνην τέ κε Λητοῦς.
 τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἠκηκόει, ὡς ἐρομένου τοῦ

9 Σαβαρδαλαχούμαλα) Ἀπόλοιτο γένος τῆς ἀπείραντου εὐτραπείας. V.

Rurfus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam
 dixit extra versum: *Retro abi: qui enim te misit, interfectus
 est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, &
 Celere, & Bubalo*, qui etiam capti iam sunt & vincti. Pau-
 ca etiam eorum, quae reddita mihi sunt, audi. Interrogan-
 te me, *an calvus sit Alexander?* & curiose obsignante at-
 que manifeste, subscribitur nocturnum oraculum,

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurfus, cum duobus libris interrogassem diversis, & sub
 nominibus diversis, interrogationem eandem, *cuius Home-
 rus poeta fuisset?* alteri subscripsit, *deceptus a meo puero,*
 qui quaerenti, *cuius rei causa veniret?* responderat, *petitum
 curationem ad dolorem lateris:* ab hoc igitur inductus, scripsit:

Cytimide te iubeo ac Latonae roribus ungi.

Ἀλτερι autem, cum & hoc audisset, interrogare eum, qui

πέμψαντος, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῶν; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὀμηρον·

Μὴ σὺ γε πλώμεναι, πεζὴν δὲ καθ' οἷμον ὁδεύε.

54 Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τοῦ δεινὸς χρησμοὶ ὀκτὼ, ψευδάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἣν δὲ αὕτη· πότε ἀλώσεται μαγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτὼ μοι χρησμοὺς ἐπέμψεν, οὔτε γῆς, Φασιν, οὔτε οὐρανοῦ ἀπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἄπερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ρουτιλλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκείσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει,

2 Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὀμηρον) Ἀπὸ παροιμίας παράκειται τῆς, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

mitteret, *navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere?* respondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripsi libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*: & drachmas octo, quodque insuper efficitur, misit. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni libelli, ad unam quaestionem (erat autem haec: *Quando deprehendetur, ut praestigiator, Alexander?*) octo mihi responsa misit, quae neque terram, aiunt, neque coelum tangerent, sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostensae, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimi-

ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἡγήετο. καὶ ποτε περὶ ἐμοῦ
ἐρομένῳ τῷ Ρουτιλιανῷ, ἔφη

Νυκτιπλάνοις ὁάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.

Καὶ ὅλως ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ. ἀπείδη ἐσελθόντα 55
με εἰς τὴν πόλιν ἤσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκείνος εἴην ὁ
Λουκιανὸς, (ἐπηγόμενῃ δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχο-
φόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Καππα-
δοκίας, Φίλου τότε ὄντος, λαβὼν, ὡς με παραπέμψειαν
μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταστέλλεται δε-
ξιῶς πάνν, καὶ μετὰ πολλῆς Φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ
ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν· συνεπηγόμενῃ
δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχη τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν προῦ-
τεινέ μοι κῦσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς,
ἐγὼ δὲ προσφῶς ὡς Φιλήσων, δῆγματι χρηστῷ πάνν
μικροῦ δεῖν χωλὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χειρᾶ. οἱ μὲν οὖν
παρόντες, ἄγχειν με καὶ παίειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυ-

cissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me
Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

Et in summa infensissimum merito sibi me habuit. Cumque
sensisset in urbem me ingressum, & didicisset me illum esse
Lucianum, (adduxeram autem mecum milites duo, hastat-
um & contarium, quos a praefide Cappadociae, qui ami-
cus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deduce-
rent) statim invitari me iubet dextre sane & cum multa
humanitatis significatione. Adveniens ego multos cum illo
deprehendo: adduxeram autem mecum, bona fortuna mea,
milites. Et ille protendit mihi osculandam manum, ut so-
lebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad osculum,
praeclaro morfu tantum non claudam feci viro manum.
Praesentes ergo angere me & pulsare tentabant, pro fa-

λον, καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφῆτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτούς, καὶ ὑπισχνεῖτο τιθασσόν με ραδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος ἀρετὴν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους Φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ρουτιλλιανῶ συμβουλευόμενα· καὶ τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῶ; καὶ γὰρ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν Φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἱ κινδύνου καθειστήκειν· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον Φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι ραδίας γενομένης
 56 μεταβολῆς. Εἶτα δὴ μου ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐπιδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμούς ἐς Ἀμαστριν προῦκπεπομφῶς) ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς

crilego, iam prius irati, quod Alexandri ipsum nomine, non Prophetae, salutaveram. Ille vero generosa illud patientia sustinens, & ipsos sedavit, promisitque, se mansuerum facile me redditurum, & vim Glyconis ostensurum, qui valde asperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expostulat, dicens, *Me sibi omnino notum, & quid Rutiliano auflor fuerim: & , qua de causa, inquit, haec mihi fecisti, cum possis a me in magnum gradum apud ipsum provehi?* Hic ego lubens iam illam humanitatem accepi, videns, quo in periculo constitissem; ac paulo post prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta. Postea cum inde navigare vellem, xenicis muneribusque multis missis, (solus autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amastrin praemiseram) promittit etiam navim se praebi-

παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάζοντας· καὶ γὰρ μὲν ὥμην
 ἀπλοῦν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πό-
 ρον ἐγεγόνμην, δακρύοντα ὄρων τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς
 ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελ-
 λόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ
 Ἀλεξάνδρου, ἀραμένους ρίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν·
 ὅπερ εἰ ἐγεγένητο, ραδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς
 ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συνναύτας
 μηδὲν δεῖν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμέ ἔφη, Ἔτη
 ἐξήκοντα, ὡς ὄρας, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προβε-
 βιωκώς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, καὶ γυ-
 ναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλοῦν
 ἔφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνειλήθει, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου
 προστεταγμένα. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, 57
 ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν.
 ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὐρὼν Βοσποράνους τινὰς πρέσ-

turum & remiges, qui me abducerent. Ac simpliciter il-
 lum & dextre facere ista putabam equidem. Cum vero me-
 dio in traiectu essem, flentem videns gubernatorem, &
 nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de
 his, quæ futura essent, sperabam. Erat autem illis ab Alex-
 andro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipita-
 rent: quod si factum esset, facile contra me debellatum
 erat. Sed ille lacrimis suis reliquis etiam nautis persuasit,
 ne quid durum in nos consulerent; atque ad me, *sexagin-
 ta annos, inquit, ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum
 vixerim, nolim hac aetate, qui coniugem habeam & liberos, cae-
 de maculare manus*: indicans, quo nos consilio recepisset,
 & quæ sibi essent mandata ab Alexandro. Cum autem ex-
 posuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus
 meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum
 inveniissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore re-

βεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν
 ἐπιόντας ἐπὶ κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διη-
 γησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ δε-
 ξίως αὐτῶν τυχῶν, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, διασώζο-
 μαι ἐς τὴν Ἀμαστριν, παρὰ τοσούτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν.
 τοῦντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμεν αὐτῷ, καὶ πάντα
 κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τῆς ἐπι-
 βουλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἐχθιστον ἡγούμενος διὰ
 τὴν τοῦ τρόπου μιαιφάνειαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὠρμή-
 μιν, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς
 ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου Φιλοσόφους· ἀλλ'
 ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέ-
 σχε, μονονουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι.
 διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ρουτιλλιανὸν εὐνοίαν, μὴ ἀνδράσθαι,
 καὶ εἰ Φανερώς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὕτω
 μὲν ἀνεκόπην τῆς ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐν δέοντι
 58 θρασυόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. Ἐκεῖνο δὲ

ge abeuntes in Bithyniam, ut annum tributum afferrent,
 atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevo-
 losque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus
 pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen ad-
 ductus fuisssem. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem
 funem, aiunt, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem
 & ante insidias iam odissem, & infensissimum propter mo-
 rum impuritatem haberem: iamque accusationem medita-
 bar, subscriptores habens multos, praesertim philosophos
 e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam
 & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans
 obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam
 Rutiliani non posse, manifestis in criminibus licet depre-
 hensum, supplicio afficere. Itaque ab imperu repulsus ac-
 quievi, intempestive audax sub iudice sic affecto futurus.

πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετονομασθῆναι τὰ Ἀβώνου τεῖχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι· καὶ νόμισμα καινὸν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματα τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν ἄρπην ἐκείνην τοῦ πατρομήτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος; Προειπὼν δὲ διὰ χρησμοῦ περὶ 59 ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτιστῶ τέλει, οὐδὲ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονώς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδοδαλερίου υἱός, διασαπείς τὸν πόδα μέχρι τοῦ βουβωνός, καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτεπερ καὶ Ἐφωράδῃ Φαλακρὸς ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχων αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν διὰ τὴν ὀδύνην ὃ οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ οὐχὶ τῆς Φενάκης ἀφηρημένης. Τοιαῦτο τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου 60

10 (Ὁς Ποδοδαλερίου υἱός) Οὐχ ὡς ἀπὸ Ποδοδαλερίου, δὲ ἰατρὸς ἦν, ὅτι καὶ Ποδοδαλερίος τοιοῦτόν τι πέ- ἔλκων τὸ γένος, ὃ δὲ σπυδαῖον δια- ποιεῖ, ταῦτα φασὶν, ἀλλὰ παίζειν βίβρωται τὸν πόδα. V.

Ille vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, & falcem illam materni progenitoris sui Persei? Cum vero praedixisset, reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moriturum; miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio capillamento facere non poterant. Ille finis tragoediae Alex-

τραγωδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφὴ ἐγένετο· ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτον, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστήσασθαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου τῶν συνωμοτῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ διαιτητὴν τὸν Ρουτιλιανόν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν, καὶ διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἱατρός τὴν τέχνην, πολιώδης ὢν, οὔτε ἱατρῷ πρόποντα, οὔτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ρουτιλιανὸς, ἄστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψε, αὐτῷ τὴν προφητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεύθεν ἀπαλλαγὴν.

61 Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἤξιωσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος ἀνδρὶ ἐταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας

andri, haec totius fabulae conversio fuit, ut coniciere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, et si forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei, prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro oraculo obtinendo, cum coniuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis suscipere deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus, arte medicus, civis, (iam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praefes huius certaminis Rutilianus, non coronatos remittit, prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter

ἔχω, ἐπὶ τε σοφία, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας· τὸ πλέον δὲ, ὅπερ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικούρῳ τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνώκοτι, καὶ παραδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἶμαι δὲ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυχούσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δόξει ἡ γραφή, τὰ μὲν διεξελέγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμας βεβαιούσα.

sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu; partim vero Epicuri ulciscendi causa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate, quae pulchra sunt, cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero, aliis etiam, qui inciderint, utile quiddam continere visum iri hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene sententium animis confirmet.

Π Ε Ρ Ι Ο Ρ Χ Η Σ Ε Ω Σ.

- 1 ΛΥΚ. **Ε**ΠΕΙ τοίνυν, ὦ Κράταν, δεινὴν τινα ταύτην κατηγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος κατηγορήκας, ὀρχήσεάιν τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θεῇ, ὡς ἐπὶ Φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιομένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέλθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ ἐξ ἀρχῆς βίᾳ αὐχμηρῶ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, κατηγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.
- 2 ΚΡΑΤ. Ἄνθρωπός τις ὢν, ὦ Λῳστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὁμιληκῶς, ἀφόμενος, ὦ Λυκίνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν.

D E S A L T A T I O N E.

Lyc. **Q**UANDOQUIDEM ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrum insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi iam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi affuetus, &, quod durum est, solum bonum esse iudicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

Crat. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui, relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetu-

καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθῃσαι καταυλούμενος,
 θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἄσ-
 μασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρω-
 τικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ
 Παρθενόπας, καὶ Ροδόπας τινὰς, καὶ ταῦτα πάντα
 ὑπὸ κρούμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ κα-
 ταγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευ-
 θέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἷῳ σοὶ πρέποντα ὥστε ἔγωγε πυθό-
 μενος ὡς ἐπὶ τοιαύτῃ θεᾷ σχολάζεις, οὐκ ἤδεσθην μόνον
 ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡνιάβην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυ-
 σίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθῃσαι, τὰ
 ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῶ κνωμένοις· καὶ ταῦ-
 τα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θαυμάτων
 σπουδαίων, εἰ τούτων τις δεοίτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν,
 καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσαδόντων, καὶ μάλιστα
 τῆς σεμνῆς τραγωδίας, καὶ τῆς Φαιδροτάτης κωμωδίας,
 ἅπερ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἡξίωται. Πολλῆς οὖν, ᾧ γεν- 3

dine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum
 spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delica-
 tum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas,
 libidinofissimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quas-
 dam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta,
 & pedum [*scamillorumque*] strepitus, quae res oppido ri-
 diculae, & minime virum liberalem & tui similem decen-
 tes. Itaque ipse ego cum audirem, tali te spectaculo vaca-
 re, non erubui modo vicem tuam, sed moleste tuli, si Pla-
 tonis, & Chrysippi, & Aristotelis oblitus sederas, iis simi-
 lis, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint
 honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illos in
 circulis tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos mo-
 dos accinunt; illa praefertim gravis tragoedia, & comoe-
 dia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia

ναῖε, τῆς ἀπολογίας σοι δέῃσει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, καὶ τῆς τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομήσθαι σοι. πρὸς δὲ τοῦπιόν, ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τοῦ πάλαι, Λυδῆ τις ἢ Βάκχη γενόμενος· ὅπερ οὐ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη μόνου, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεά τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήβεις διατριβάς ἐπανάξομεν, πρὶν λάθῃς τελέως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων κατεσχημένος. καίτοι ἐκεῖναι μὲν, τοῖς ὥσι μόνοις ἐπεβούλευον, καὶ διὰ τοῦτο κηροῦ ἐδέεσε πρὸς τὸν παράπλουν αὐτῶν. σὺ δὲ καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλος δεδουλώσθαι.

- 4 ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαντοῦ κύνα. πλὴν τόγε παράδειγμα τὴν

esse meruerunt. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si eiici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis infidiabantur auribus, propter quod cera opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in fervitorem videris redactus.

Lyc. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum

τῶν Λωτοφάγων καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτά-
την μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθας παρ' ὅσον τοῖς μὲν
τοῦ Λωτοῦ γευσάμενοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν,
ὁλεθρὸς ἦν τῆς τε ἐδωδῆς, καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦ τιτίμιον·
ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν παραπολὺ ἡδῶ πεφηνέναι,
καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴ-
κοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν περιίσταμαι,
ἀλλ' εἰ χρή μὴδεν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πινυτώτε-
ρος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος, ἐκ τοῦ Θεάτρου
σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὀμήρου αὐτὸ εἰ-
πεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ Θέαμα,

— τερψάμενός νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ'
αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ
γούν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μὴδὲ ἰάσεως τινα ἡμῶν
ὑποφαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ οὕτως αἰσχρά,
καὶ κατὰπτυστα.

& Sirenum imaginem, usque quaque diffimilem eorum pro-
tulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his,
qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus,
tanquam praemium efus illius auditionisve propositum erat;
mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa
est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem re-
rum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed,
si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior &
perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Ho-
meri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum,

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

Crat. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non
pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gra-
vissimum enim hoc est, quod neque curationis ullam nobis
spem ostendis, qui laudare audeas turpia adeo ac despuenda.

5 ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τοῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατὰπτυστον, ὡς Φῆς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἢ ἐπιτίμησις εἶναί σου δοῇ, καὶ θρασεία, κατηγοροῦντος, ὢν ἀγνοεῖς.

ΚΡΑΤ. Ἐτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πάγωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμνηόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοᾶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ;

ΛΥΚ. Σύγγνωστά σου ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πεισθείης ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα παράσχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὔ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάσχοιο ἂν, μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θεῶν ἐν ἐπιτη-

Lyc. Dic mihi, Crato, istane de saltatione, atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum saepe ea videris; aut spectaculum nunquam a te usurpatum tamen turpe & despuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidisti, nobis exaequatus es: sin minus; vide, ne irrationabilis reprehensio tua esse videatur, & audax, qui, quae nescis, ea tamen accuses.

Crat. Nempe illud adhuc mihi supererat, cum proluxa istac barba, & cano capillo sedere medium inter mulierculas, & spectatores furiosis similes, plaudentem insuper, & laudes indecentissimas inclamantem perditō alicui homini, praeter decorum se frangenti.

Lyc. Ignoscendum tibi, Crato. Si vero mihi obsecutus aliquando, vel experimenti causa te des ad spectandum, & oculos aperias; bene novi, te nihil intermissurum, quo an-

θεῖω καταλαμβάνων ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκού-
σῃ ἅπαντα.

ΚΡΑΤ. Μὴ ὥραισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνα-
σχοίμην ποτέ, ἐστ' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ
γένειον ἀπαράτιλτος, ὥς νῦν γε καὶ σὲ ἦδη ἐλεῶ, τε-
λέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφ' ἐμῆς, ὦ ἑταῖρε, τῶν βλασφη- 6
μιῶν τούτων, ἀκούσθαι μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος,
καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὥς οὐ τερπνὴ μόνον, ἀλλὰ

3 Μὴ ἄραιοι ἄρα Ἀττικὸν τοῦ-
το καὶ σόλοικον δοκοῦν. ἄφειλε γάρ,
μὴ ἄρας εἶναι αἰτιατική. σημαίνει
δὲ τὸ μὴ εἰς τοῦτον φθάσαι. Νῦν δὲ
Ἀττικῇ συνθῆκῃ δοτικῇ χίχρηται
παραλῶγος, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ, ἀμφω
τὸ χεῖρε καὶ ταῖν χερσίν Δηλυκοῖς
δύομασιν ἄρσενικά ἀρθρα προστίμου-
σα. V.

Μὴ ἄραιοι ἄρα Λουκιανὸς ἐν τῷ
ἥρας καὶ Διδῆς καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς.
τοῦτ' ἐστίν, μὴ εἰς οὐρανὸν, ἥτοι
Ὀλυμπον, ἥτοι εἰς τὴν τῶν μακά-
ρων ἰκοίτο. ἄραι γὰρ παρὰ τοῖς πα-
λαιῶς τοῦ οὐρανοῦ πύλαι, ὥσπερ
Ὀμηρος (II. E, 749.) ἀφικνέσθαι δὲ
τούτων ἐλέγοντο οἱ πασῶν χαρίτων
τετυχηκότις. καὶ διὰ τοῦτο Φιλό-
στρατος εἰκοσι β' περὶ ὧν οὕτω
λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ἄραις εἶναι.
τὰς τοῦ οὐρανοῦ πύλας Ὀμήρῳ ἀφῶ-
μεν εἰδέναι καὶ ἔχειν, εἰκὸς γάρ που

αὐτὸν ξυγγινέσθαι ταῖς ἄραις, ὅτι
τὸν αἰθέρα ἔλαχε. ἔρα τὸν λόγον Φι-
λοστράτου. (Deinde recentiore
manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφιστ. II,
(p. m. 682 E.) παράγει τὸν τὰ
Κύπρια γραφάμενον οὕτω πως λέ-
γοντα. Ἰμάτια (ap. Athen. ἱμάτια)
μὴν χροίας τότε αἱ Χάριτες τε καὶ
ᾠραι (in edd. legitur Ἀῤραι)
ποίησαν καὶ ἔβαλαν ἐν ἄνθεσιν εἰα-
ρηνοῖσιν. οἷα φέρουσ' ᾠραι ἢ τε
κρόκη ἐν δ' ὑακίνθῳ, ἐν τ' ἰῶ θα-
λέοντι ῥόδων γ' ἐν ἄνθεϊ καλῷ. καὶ
τ' ἄλλα. Θεόφραστος τῆς ἄρας ἀπτι-
ται λέγει ἐν τῷ Δ. περὶ αἰτίων. Et
Athen. II, 27, in extrema pagina
περὶ δέρμων ex antiquo Comico,
opinor, μὴ ἄραιοι [μετὰ τῶν κα-
κῶν] ἰκοίτο ὁ τοὺς δέρμους φαγόν.
(Ad quem locum vid. Casaub. L.
II, 14.) G.

te alios spectaculum idoneo loco occupes, unde & videas
accurate omnia, atque audias.

Crat. Male vero peream, si quid tale unquam fustineam,
quamdiu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non
vulsum: itaque tui me iam miseret, plane bacchico fu-
rore correpti.

Lyc. Vis igitur, amice, omiffis maledictis hifce, audire
me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona in-
funt, & quam non ad delectationem modo pertineat, fed

καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς ρυθμίζει τῶν ὁρώντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ ρυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἀν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἀν εἴῃ.

ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πᾶνυ σχολὴ μεμνηνότες ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὴν νόσον τὴν αὐτοῦ ἐπαινοῦντος· σὺ δὲ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα κατασκεδάσαι μου, ἔτοιμος Φιλικὴν ταύτην λειτουργίαν ὑποστῆναι, καὶ παρασχεῖν τὰ ἅτα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν Φαύλων δυνάμενος. ὥστε ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὅποσα ἐθέλεις, ὡς μὴδὲ ἀκούοντός τινος.

7 ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τούτου ἐδεόμην μάλιστα. εἴσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναι σοι δοῖται

utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit? Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit.

Crat. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci possim. Itaque iam silentium tibi praebebo, & dic, quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

Lyc. Bene sane, Crato: hoc maxime petebam. Scies enim paulo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videan-

λεχθῆσόμενα. καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἡγνοηκέναι μοι δοκεῖς, ὡς οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθές καὶ πρώην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἱ γε τὰ ληθέστατα ὀρχήσεως περὶ γενεαλογῶντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσκει τῶν ὅλων Φαῖεν ἂν σοι καὶ ὀρχησιν ἀναΦῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἑρωτὶ συναναφανείσαν. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκή, καὶ εὐρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὐτακτος ἀρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματά ἐστι. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλτιον αἰεὶ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετελείσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν. Πρῶτον δὲ 8 Φασὶ Ῥεάν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς Κουρήτας ὀρχεῖσθαι κελεῦ-

tur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi causa progenitorum nostrorum aetate, eorumve, qui horum fuere maiores; sed qui verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes coniunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt. Cum autem paulatim creverit, & accessionem subinde in melius nata sit, iam ad summum videtur perfecta, & evasisse varium quoddam, & consentiens undique, & Musarum plurium bonum. Primum autem dicunt Rheam, delectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in

σαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὤνατο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ περιορχούμενοι διεσάσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρον εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλῃν ὁμολογοῖν αὐτοῖς, ἐκφυγῶν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρώους ὀδόντας· ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδῶντων ἐνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ἐπιτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὄρχησταὶ ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιούντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμήσαι, ὄρχηστὴν προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνῶριμος ἀπασιν ἐπὶ τῇ ὄρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοῖ, καί τοι πολέμιοι ὄντες. ἐώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὴν ἐν τῷ

Creta, saltare iussisse: nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Iovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Iovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Troiani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, &

πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχήσεως ἐκέκτητο. Φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδέ πως·

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ εὐντα,

Ἐγχος ἐμὸν κατέπαυσε.

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἅτε γὰρ ἡσκημένος ἐν τῇ ὀρχηστικῇ, ῥαδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτὸν ἀφέσεις τῶν ἀκοντίων. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τῶν ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐταῖς ἐγγεγυμνασμένους, καὶ τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ διαπρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος, μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀλκῇ αὐτοῦ. τοιγαροῦν τὴν Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὔσαν ἢ ἐκείνου ὀρχηστικῇ καθεῖλε καὶ εἰς ἑδαφος κατέρριψε. Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἀριστοὶ Ἑλλήνων εἶναι δοκούντες, 10

concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita autem fere versus dicunt:

Merione, quamquam saltator maximus audis,

Ista tamen fors an mea te confecerit hasta.

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim exercitatus saltandi arte, facile, puto, effugit emissā in ipsum iacula. Multos autem alios etiam heroum dicere cum possim iisdem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habuere, fatis puto, Neoptolemum, Achillis filium, saltandi arte praestantissimum, qui genus pulcherrimum adiecit Pyrrhichiam ab ipsius nomine [*Pyrrho*] dictam: & Achilles, audiens ista de filio, magis, arbitror, eis gavisus est, quam pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium, invictam ad eum diem urbem, illius saltatoria destruxit & solo aequavit. Lacedaemonii quidem, qui fortissimi Graeco-

παρὰ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος καρνατίζειν μαβόντες (ὀρχήσεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιῶσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ῥυθμὸν, καὶ εὐτακτον ἔμβασιν τοῦ ποδός· καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ ἐκράτουν ἁπάντων, μουσικῆς αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἴδοις δ' αὖν καὶ τοὺς ἐΦήβους αὐτῶν οὐ μείον ὀρχεῖσθαι ἢ ὀπλομαχεῖν μανθάνοντας. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι, καὶ παίσαντες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὀρχήσιν αὐτοῖς ἢ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητῆς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἐπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθμὸν ἔμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πολεμικά, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικά, ἃ

II Διονύσω καὶ Ἀφροδίτῃ Φίλα. Τοιγαροῦν καὶ τὸ ἄσμα, ὃ μεταξὺ ὀρχούμενοι ἄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπὶ κλησίς

rum esse videntur, a Polluce & Castore Caryaticam edocti, (saltationis id genus est, quod Caryis, Laconicae pago, discitur) cum Musis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingressum; & primum signum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, musica duce, & motuum concinnitate; videasque illorum adolescentes non minus saltare, quam pugnare armis discantes. Cum enim manibus iam confertis percussere, & percussi sunt, cum per vires quiescunt, in saltationem illis certamen exit. Ac sedet in medio tibicen, canens, pede solum percutiens: illi vero, ut in versus divisi sunt, se invicem secuti habitus ostendunt omnis generis, incedentes ad numeros, iam quidem bellicos, paulo post autem saltatorios, Baccho & Veneri gratos. Quare etiam canticum, quod inter saltandum ca-

ἔστι καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορ-
χοῖντο. καὶ ἑξῆς τῶν ἁσμάτων (δύο γὰρ ἄδεται)
διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γὰρ Φασιν,
ὦ παῖδες, πόδα μετάβατε, καὶ κωμάξατε βέλτιον,
τούτέστιν, ἀμεινον ὀρχήσασθε. ὁμοία δὲ καὶ οἱ τὸν ὄρμον
καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν. Ὁ δὲ ὄρμος ὀρχήσις 12
ἔστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, παρ' ἓνα χορευόν-
των, καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμῳ ἑοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ
ἔφηβος τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πο-
λέμῳ χρήσεται, ἡ παρθένος δὲ ἔπεται κοσμίως, τὸ θῆ-
λυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὄρμον ἐκ σωφροσύ-
νης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδαίαι δὲ αὐ-
τοῖς ὁμοίως ὀρχήσις ἐστίν. Ἀ δὲ Ὀμηρὸς ὑπὲρ Ἀριάδνης 13
ἐν τῇ ἄσπιδι πεποίηκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδα-
λος ἤσκησεν, ὡς ἀνεγνωκότε σοι παρίημι καὶ τοὺς ὀρ-
χιστάς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας

nunt, Veneris invitatio est & Cupidinum, ut saltent se-
cum, & tripudiant: alterum vero canticorum (duo enim
canuntur) institutionem continet, quomodo saltandum sit.
Porro enim aiunt, o pueri, promovete pedem, & saltate melius.
Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum saltant. Est
autem Hormus saltatio communis adolescentium atque vir-
ginum, alterna serie choreas agentium, monilique, qui
Hormus est, re vera similitum. Ac ducit choream iuvenis,
iuveniles gressus saltans, & quibus deinde in bello ufusus
est: sequitur virgo, decenter saltare suum sexum docens;
ut adeo sit *monile* quasi ex modestia & fortitudine plexum.
Gymnopaediae similiter saltatio apud eos est. Quae autem
Homerus de Ariadne in clypeo *Achillis* describendo fecit car-
mina, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te,
qui legeris, praetermitto, & saltatores duo, quos ibi poë-

καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ· καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ
 ἀσπίδι λέγει· Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον· ὥς τι κάλ-
 λιστον τοῦτο τοῦ Ἡφαίστου ἐμποιήσαντος τῇ ἀσπίδι.
 τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαί-
 ρειν, ἀβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβον-
 τας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζον-
 τα πεποίηκε τὸν Ὀδυσσεά, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν
 14 ποδῶν θαύμενον. Ἐν μὲν γε Θεσσαλίᾳ, τοσοῦτον ἐπέ-
 δωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ἀσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας
 καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ
 δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὓς τοῖς
 ἀριστεύουσιν ἀνίστασαν. Προῦκρινε γάρ, Φησι, προορ-
 χηστῆρα ἃ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα ὁ δᾷ-
 15 μος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν. Ἐῷ λέγειν ὅτι τελετὴν
 ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὐρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως
 δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν

ta in caput saltantes appellat, chori duces: & quae rursus
 ait in clypeo, Saltantes iuvenes convertebantur in orbem, vel-
 ut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elabo-
 ravisset. Phaeaces quidem maxime consentaneum erat sal-
 tatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni
 vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis mira-
 tum induxit Ulyssē, Spectantemque pedes motu trepidante mi-
 cantes. In Thessalia tantum aucta fuerat saltatoriae exerci-
 tatio, ut suos duces & propugnatores Praefules dicerent:
 indicantque illud statuarum inscriptiones, quas viris forti-
 bus ob rem bene gestam posuere. Elegit enim, ait una, Prae-
 fulem civitas: & rursus, Ilationi statuam dedit populus bene
 saltata pugna. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire
 nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus,
 & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint,

κατασθησάμενων αὐτὰς, ὥς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νο-
μοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ'
οὕτως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων
ἐνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύον-
τας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Ἐν 16
Δήλῳ δὲ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἀνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν
ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συν-
ελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπὸ
χοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκρίβεντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς
χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾠσματα, ὑπορχήματα ἐκα-
λεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. Καὶ τί σοι 17
τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὴν ἑώθεν
ἀναστάντες προσεύχωνται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς
τὴν χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῇ ἡμῶν εἶναι τὴν εὐ-
χὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀκατολὴν στάντες, ὀρχήσει
τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ.

qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legi-
bus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines ini-
tiarentur. Rem ira se habere, ipsa quidem orgia tacere opor-
tet, propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos;
qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo
dici. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *perage-*
bantur, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe pue-
rorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim
quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos
praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Car-
mina igitur scripta his choris, vocabantur Hyporchemata,
quorum pleni sunt poëtae Lyrici. Et quid Graecos tibi
commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexe-
runt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum fumus
osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed
stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, si-

- καὶ μισοῦμενοι τὴν χορείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἐστὶν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἰλεοῦνται τὸν Θεὸν δις, καὶ ἀρχομένης καὶ δυομένης τῆς
- 18 ἡμέρας. Αἰθίοπες δὲ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτοὶ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφίη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τῆς κεφαλῆς, (ταύτῃ γὰρ ἀντὶ Φαρέτρας χρώνται, περιδρόντες αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε
- 19 τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον. Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστὴν τινα γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἀνθρώπων, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι θινάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος

lentio conformantes se, & Dei huius saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori, & sacrificium: quare etiam his rebus bis placent Deum, tum incipiente die, tum occidente. Aethiopes autem etiam dum proeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emiserit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius, & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante teruerit. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula, Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse, dicere, virum imitandi facultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur, & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam,

αὐγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα,
καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ἃ δὲ μῦθος παραλαβὼν
πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν φύσιν αὐτοῦ διηγήσατο, ὡς
γιγνομένου ταῦτα, ἅπερ ἐμιμείτο ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν
ὄρχουμένοις πρόσθετιν. ἴδοις τ' ἂν οὖν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐ-
τὸν καιρὸν ὡκέως διαλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμου-
μένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἐμπουσάν
τὴν ἐς μυρίας μορῶς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ
ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδοῦσθαι. Ἐπὶ τούτοις δὲ 20
καιόν, μὴδὲ τῆς Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ
εὐγενέστατοι αὐτῶν τῶ πολερικατάτῳ τῶν θεῶν Ἀρεῖ,
οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρ-
χοῦνται σεμνοτάτην τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτην. Βιθύνος δὲ 21
μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος,
οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἰ-
μαι ἓνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, ταῦτο ἔργον πεποιθ-
μένων, τὸ ἐνόστιλα παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς

& agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fa-
bula ea parte rem assumens, qua erat admirabilior, naturam
eius narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur.
Quod his etiam, qui nunc saltant, inest. Videas enim illos
eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Pro-
tea. Conicere licet, Empusam etiam illam, in sexcentas
species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse
traditam. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivio-
ne praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Sa-
lii vocantur, quae sacerdotii appellatio est, Deorum bel-
licosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque,
Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum
abhorrens, quae aiunt, Priapum, bellatorem genium, Tita-
num puto unum aut Daetylorum Idaeorum, disciplinam
vibrandi arma professum, acceptum a Iunone Martem,

- Ἦρας τὸν Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικόν, μὴ πρότερον ὅπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὄρχηστὴν ἐπειργάσατο· καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἦρας ἐγένετο, δεκάτην αἰεὶ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ
- 22 λαμβάνειν. Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἷμαί σε μὴ περιμένειν ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὄρχησις ἐκεῖνα πάντα ἦν. τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὄρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος, καὶ Ἑμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὐτῶν ἐκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυρρήνους καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ Φῶλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.
- 23 Ὡστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ἦ, κατηγορεῖν ἐπιτηδεύματος θεοῦ τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐτῶν ὄρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ παιδείαν ὠφέλιμον παρεχο-

puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Iunone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet. Dionysiaci enim & Bacchica non puto te exspectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit. Quae cum ita sint, vir admirabilis, vide, ne impium sit accusare studium divinum simul, & mysticum, & a tot Diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem simul, & utilem lulum praebens. Mi-

μένου. θαυμάζω δέ σου καὶ κείνο, εἰδὼς Ὅμηρον καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε, (αὐτὸς γὰρ ἐπὶ τοὺς ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὅμηρος τὰ ἥδιστα καὶ κάλλιστα καταλέγων, ὕπνον, καὶ Φιλότητα, καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν, μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νῆ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅπερ ἀμφοτέρω τῇ ὄρχηστικῇ πρόσσεσι, καὶ ὡδὴ γλυκερὰ, καὶ ὄρχηθιμὸς ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾶσθαι ἐπινοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως

Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμικήν ἔργα,

Ἄλλω δ' ὄρχηστὴν τε, καὶ ἡμερόεσσαν αἰοιδίην.

ἡμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἢ μετ' ὄρχησεως ὡδὴ, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ὅμοιον εἰς δύο διηρηκώς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθε-

ror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Hesiodi inprimis norim, (rursus enim ad poetam redeo) quomodo contradicere illis audeas, saltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus suavissima & pulcherrima dum enarrat, *somnum*, & *amorem*, & *cantum*, & *saltationem*, solam hanc nominavit *reprehensionis expertem*, qui etiam suavitatem suo testimonio cantui tribuat; quorum utrumque sane saltatoriae adest, cum cantus dulcis, tum saltatio reprehensionis expertus, quam tu tamen nunc reprehendere audes. Et rursus alia parte poëseos:

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,

Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse. Hesiodus ve-

- 24 κέναι. Ὁ δὲ Ἡσίοδος, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔωθεν εὐθὺς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὰ μέγιστον ἐγκάμιον διηγεῖται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοιδέα πόσος ἀπαλοῖσιν ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸν βῶμον περιχορεύουσάι. ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς
- 25 τὴν ὀρχηστικὴν. Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἶγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπῆνει τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἡξίου, μέγιστον νέμων εὐρυθμία, καὶ εὐμουσία, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημασύνῃ τοῦ κινουμένου, καὶ οὐκ ἠδεῖτο γέρων ἀνὴρ, ἐν τῶν σπουδαιωτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἐμελλέ γε ἐκεῖνος περὶ ὀρχηστικὴν οὐ μετρίως σπουδάσσεσθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ᾤκνει μανθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἑταίρας γυναικὸς οὐκ

ro, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltans,

Et patris circum dustant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium putabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & musicae venustati, & numerosis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum senem, qui nempe disciplinam hanc quoque maxime seriam putaret. Nec mediocriter ille circa saltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre disceret, quin tibicinarum scholas frequentaret, & a meretrice Aspasia grave quiddam audire

ἀπὸ τοῦ οὐδενὸς οὐδὲν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας. καίτοι
 ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην εἴωρα τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω
 εἰς τοσούτον κάλλος διηθρομένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ἐπὶ μέ-
 γιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεῶτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν
 ἐκεῖνός γε ἀφέντος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν
 ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ αὐ-
 τοῦ ἐδιδάξατο. Δοκεῖ δέ μοι ὅταν κωμωδίαν καὶ τραγω- 26
 δίαν ἐπαινῇς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων
 ὀρχήσεως ἰδίον τι εἶδος ἔστω, οἷον τραγικῇ μὲν, ἡ Ἐμμέ-
 λεια, κωμωδικῇ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίστε δὲ καὶ τρίτης, Σι-
 κιννίδος προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετί-
 μησας τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγωδίαν καὶ τὴν κωμωδίαν,
 καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦ-
 τα, καὶ διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπὼν· Φέρε νῦν ἀντεξετά-
 σωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν,
 εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν· μέρη γὰρ τῆς τοῦ

non dedignaretur. Quamquam ille nascentem demum vi-
 debat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem quasi
 articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidisset, qui nunc
 ad summum eam *fastigium* evexerunt, omnibus ille, bene
 novi, relictis, soli huic spectaculo advertisset animum,
 nec prius quidquam pueros doceri iussisset. Videris autem
 mihi, cum Comoediam laudas & Tragoediam, oblitus esse,
 etiam in unaquaque illarum suum quoddam saltationis ge-
 nus inesse, nempe Tragicæ *poësi* eam, quæ Emmeleia vo-
 catur, Comicæ autem Cordacem: interdum vero tertium
 quoque, assumpta Sicinnide. Cum vero in principio etiam
 praeuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos
 in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quæ certa-
 minis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age
 iam componamus unumquodque eorum cum saltatione.
 Quamquam tibiam citharamque, si videtur, praetermitta-

27 ὀρχηστῶν ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα. Τὴν τραγωδίαν δὲ γὰρ ἀπὸ τοῦ σχήματος πρώτου καταμάθωμεν, οἷα ἐστίν, ὡς εἰδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θεῖον εἰς μῆκος ἄρρυθμον ἡσκημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπίόμενος τοὺς θεατάς· ἔω λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἡ ἀρρυθμία ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγχοντο· εἴτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, ἐνίοτε καὶ περιάδων τὰ ἱαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἰσχιστον, μελωδῶν τὰς συμφοράς, καὶ μόνῃς τῆς Φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν· τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε προπολλοῦ ποτε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχῃ τις, ἢ Ἑκάβῃ ἐστὶ, φορητὸς ἢ ὠδῇ. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῶδῃ, ἐπιλαβόμενος αὐτοῦ,

mus : partes enim istae quoque ministerii saltatoris. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplemur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis investus altis, personam impositam gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores, omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: deinde intra personam ipse clamans, nunc subblata nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens iambicos versus, &, quod turpissimum est, ad modos praescriptos cantans alienas calamitates, & solius se vocis auctorem praeftans; reliqua enim poetae, qui olim fuere, curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, quae agitur, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus in scenam ipse Hercules

καὶ μήτε τὴν λεοντὴν αἰδεσθεῖς, μήτε τὸ ῥόπαλον ὃ
περίκειται, σολοικίαν εὖ Φρονῶν εἰκότως Φαίη ἂν τις τὸ
πρᾶγμα. Καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, 28
τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας, κοινὸν τοῦτο καὶ
τῆς τραγωδίας καὶ τῆς κωμωδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλεί-
ους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. Ἡ κωμωδία 29
δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος
τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ
Μαγειρῶν πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρχηστοῦ σχῆμα ὡς μὲν
κόσμιον καὶ εὐπρεπές, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· δῆλα γὰρ
τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλ-
λιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι εἰκότως, οὐ κεχρηγὸς
δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς
ὑπὲρ αὐτοῦ βοῶντας. Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ 30
ᾠρχοῦντο· εἴτ' ἐπειδὴ κισυμένων τὸ ἄσθμα τὴν ᾠδὴν
ἐπετάρατten, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπάδειν. Αἱ 31

folus canit, oblitus fui, nec leoninam reveritus, neque
clavam, quibus indutus est, soloecismum eam rem prudens
merito vocaverit. Rursus enim, quod reprehendebas saltatoriam,
quod viri nati imitentur mulieres, illud commune
Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures
enim viris in utraque mulieres. Comoedia vero ridiculas
sibi personas ipsas quoque, ut partem delectationis attribuit,
quales sunt Davorum & Tibiorum & coquorum personae.
Contra saltatoris habitus, quam ornatus & decorus sit,
non opus est, uti dicam. Manifesta enim sunt ista his,
qui caeci non sunt. Persona autem ipsa ut pulcherrima est,
& subiectae actioni apta! non hians, ut ille, sed clauso
ore: nam multos habet pro se clamantes. Etenim olim iidem
canebant saltabantque: deinde cum moventium se spiritus
difficilius commeans turbaret cantum, commodius visum
est, alios illis succinere. Ceterum argumenta utrisque

- δε ὑποθέσεις κοινὰ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδέν τι διακεκριμέναι τῶν τραγικῶν αἱ ὀρχηστικάι, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὐταί, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι. Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὀρχησις, ἐκείνην Φημί εἶναι αἰτίαν, τὸ δοῖν τοῖς ἀγωνοβέταις μῆζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐγὼ λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἡ ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς
 32 ἀγῶνι προστέθεικεν. Ἐβέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογήσασθαι ὑπὲρ τῶν παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παμπόλλων ὄντων, ὡς μὴ δοῖαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθείας παρᾶσχωμαι. οὐ γάρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς γραφῆς ἐποίησαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἶδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἐκάστη, καὶ ὅφ' ὅτου εὐρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν

communia, neque differunt a Tragicis saltatoria, nisi quod haec maiorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes. Si vero certaminum publicorum materia non est saltatio, eius rei hanc aio esse causam, quod praesidibus certaminum maior res videtur atque honestior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praestantissima, etiam hoc, quasi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud se aguntur, adiecit. Volo autem hic tibi iam causam dicere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermisi, ne ignorantiae aut infitiae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos, de saltatione qui scriberent, maiorem scriptionum suarum partem in eo consumsisse, ut omnes saltationis species percurrerent; & nomina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae de-

ἡγούμενοι παρέξειν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦ-
 τα Φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ
 ἐμαυτῷ ἀκαιρον οἶομαι εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο παρήμι.
 Ἐπειτα δὲ καὶ κενὸν σε ἀξιῶ ἐννοεῖν καὶ μεμνήσθαι, ὅτι 34
 μοι νῦν οὐ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ
 τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, ὄρχήσεων ὀνό-
 ματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων
 ἐπεμνήσθην τὰς γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος.
 ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τοῦ λόγου, τοῦ-
 τό ἐστι, τὴν νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινεῖσαι, καὶ δεῖ-
 ξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει,
 οὐ πάλαι ἀρξάμενη ἐς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλ-
 λά κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται
 ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ρίζαι καὶ θεμέλιοι τῆς ὄρχήσεως
 ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν,
 ὅπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦ-

monstrationem exhibituros. Ego vero inprimis ambitiosum circa talia studium ineptum, & hominis feri studiorum, & mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto. Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse iubeo, mihi iam non propositum hoc esse, ut uniuscuiusque saltationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum a me constitutum, enumerare saltationum nomina, prae-ter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum summa earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis libri haec est, laudare saltationem, ut nunc constituta est, atque ostendere, quantum illa delectationis & utilitatis complexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudinis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante. Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta erant saltationis: sed florem illius, & perfectissimum fructum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium

το νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρὲς τὸ θερμαῦ-
στρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μη-
δὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύ-
γιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικόν,
μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐ-
λημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ
πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα,
ὑπ' ἀγνοίας παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν
ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ
μὲν τινα εἶδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, διαι-
ρῶν αὐτὰ ἐς τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύ-
νων αὐτῶν τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαν-
35 μάζων θάτερα. Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα.
τὸ γὰρ πάντα ἐπεξίόντα μηκύνειν τὸν λόγον, ἀπειρόκα-
λον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρή, καὶ ὅπως δεῖ
ἡσκῆσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ

pervenit, haec nunc oratio nostrae persequitur, omisso,
quid sit Thermaestrída vel gruem saltare, & reliqua, quae
nihil iam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phry-
gium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum
conviviis exerceri solitum, rusticorum saepe ad tibicinae
cantum saltantium saltus vehementes & laboriosos, qui
nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia qua-
dam praetermissi; verum quod haec talia nihil cum hodie-
rna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus,
quaedam huius genera laudat, quaedam vero plane reiicit,
dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & re-
movens inde indecora, praeferens autem & admiratione
prosequens altera. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus
enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit.
Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo
exercitatus esse debeat, & quae didicisse, & quibus rebus

ἔργον, ἥδη σοι δίδειμι, ὡς μάθης, οὐ τῶν ῥαδίων καὶ τῶν
 εὐμεταχειρίστων οὔσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παι-
 δεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀΦικνουμένην, οὐ μουσικῆς μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ρυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σῆς
 Φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε Φυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς,
 τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν ἄκαιρον αὐτῇ νε-
 νόμικεν. οὐ μὲν οὐδὲ ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ
 ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἦθους τε καὶ πάθους ἐπιδει-
 κτική ἐστιν, ὧν καὶ αἱ ῥήτορες γλίσχονται. οὐκ ἀπῆλλα-
 κται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν
 ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μεμυμένη φαίνεται, ὡς
 μηδὲν ἀμείνω μῆτε Φειδίαν αὐτῆς, μῆτε Ἀπελλὴν εἶναι
 δοκεῖν. Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνη καὶ τὴν θυγατέρα 36
 αὐτῆς Πολύμνειαν ἴλεων ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ με-
 μιῆσθαι πειράεται ἀπάντων. κατὰ γὰρ τοι τὸν Ὀμηρι-
 κὸν Κάλχαντα τὸν ὄρχηστὴν εἰδέναι χρὴ τὰ τ' ὄντα.

confirmare opus suum, iam tibi enarro, uti discas, non
 inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad sum-
 mum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae
 modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philo-
 sophiae illius tuae maxime, tum naturalis, tum moralis,
 nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi pu-
 tavit. Verum ab oratoria non removit se, sed huius quo-
 que partem sibi vindicavit, in quantum mores atque af-
 fectus declaret, cuius rei etiam oratores cupidi sunt. Ne-
 que vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium
 concinnitatem imprimis imitari deprehenditur, ut nihilo me-
 lior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur. An-
 te omnia vero Mnemosynen eiusque Polymneian filiam
 propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat
 omnium. More enim Homericus illius Calchantis scire oportet
 saltatorem omnia, quae sunt, & quae fiunt, quaeque fuerunt,

τάτ' ἐσσόμενα, πρότ' ἔοντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν διαλανθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητικὴ τίς ἐστὶν ἐπιστήμη, καὶ δεικτικὴ, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστικὴ. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ ἀκρότατον ἀν' ἐγκώμιον εἶη, γινῶναι τε τὰ δεόντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. ἐρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφῆνειαν
 37 τῶν σχημάτων λέγω. Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χρηγία ἢ παλαιὰ ἱστορία ἐστὶν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐδύς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρεὶ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῶν κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιωρίσθω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ διὰ μέσου μάλιστα ἴστω, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γοιᾶς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην,

ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique, & cogitata proferendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscuiusque habitus expressionem. Apparatus omnis huius operis antiqua historia est, ut praedixi, & prompta illius tum memoria, tum decora representatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interiecta sunt, Coeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Iovis nativitatem, fraudem Rhaeae, subiectumque lapidem,

λίθου ὑποβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, τὸν τῶν τριῶν Ἀδελ-
 Φῶν κλῆρον. Εἶτα ἐξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πυρὸς 38
 κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἐρα-
 τος ἰσχὺν ἐκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ
 Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπι-
 βουλήν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσει τῶν
 αἰετῶν. Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ 39
 τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον
 τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάττουσαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώ-
 πους πάλιν· εἶτα Ἰάκχου σπαραγμὸν, καὶ Ἡρας δόλον,
 καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας
 τὰς γοιὰς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα περὶ Ἡφαί-
 στου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ τὴν ἔμν τὴν περὶ τῆς Ἀττι-

4 Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλ.)
 Φασὶ γὰρ τὴν Δήλον τὴν νῆσον, πρὸ
 τοῦ τῶν Ἀπόλλωνος ὑπὸ Λητοῦς γιν-
 νῆσθαι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰ-
 γαίον κίθαρός, Ἀστυνοίαν καλου-
 μένην, περὶ τὰς Κυκλάδας νήτους
 ἀλλοτε ἀλλάξῃ γένουσαν. Ἀπὸ δὲ
 ὑποδεξιμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ἐνί-
 σασα (οὕτῃ γὰρ αὐτὴν μένος γῆς
 ἐπίτεκα οὖσαν ὑπεδέχετο δι' ὄργαν
 καὶ ἀπειλὰς Ἡρας) ἐστὶ τῆς ἄλλης
 καὶ μίση τῶν Κυκλάδων ἐρριζώθη.

Διὸ αὐτὰ μὲν ἄλλος ἐκλήθη, ἅτε
 δὴλη γεγονυῖα τῇ παγίῃ στάσει. αἱ
 δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυ-
 κλάδες. καὶ ἦν τὸ ἀπὸ τούτου ἱερὰ
 Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλιμαχὸς
 ἐν τῷ εἰς Δήλον ὕμνῳ. V.

6 Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς.) Λέγου-
 σιν ἐν Δελφοῖς ὁμπαλὸν εἶναι ἐπὶ
 τοῦ ἰσάφους τοῦ νεῶ, καὶ περὶ αὐ-
 τὸν αἰετὸν γέγραπται ἀπὸ συνθέ-
 σεως λίθων. καὶ τοῦτο ἔφασκεν τὸ
 μῖνον ἀπάτης τῆς γῆς. V.

Saturni vincula, fratrum trium sortem. Tum deinceps Gi-
 gantum seditionem, ignem furto subductum, homines for-
 matos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et post
 ista Deli insulae sublatos errores, & Latonae partum, &
 Pythonem sublatum, Tityi infidias, mediumque telluris lo-
 cum volatu aquilarum deprehensum. Deucalionem super
 haec, & magnum hoc vivente seculi naufragium, & ar-
 cam unam reliquias humani generis servantem, & enatos
 rursus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, &
 Iunonis dolum, & combustam Semelen, & utramque Dio-
 nyfi nativitatem, & quaecunque traduntur de Minerva, &
 de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, &

κῆς, καὶ Ἀλιρρόβιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ
 40 κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν. Ἐξ-
 αιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὐρεσιν, καὶ
 Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου
 ἀμπελουργίαν, καὶ τὴν Ἡριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα
 περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὀρειθυίας, καὶ Θησέως,
 καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὖθις εἰς
 Πέρσας Φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς
 Πανδίωνος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ
 Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλίς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἐλείης
 ἀρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν,
 καὶ τὸ Ἰππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος.
 Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν
 τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν
 41 τῶν παραλελειμμένων διήλθον. Ἐξῆς δὲ τὰ Μέγαρα,
 καὶ Νῖσος, καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλάκαμος,

*interfectum a Marte Halirrhodium, & primum de ea re in Areo-
 pago iudicium, & Atticam in universum mythologiam. Praeter cetera vero errorem Cereris, inventamque Libe-
 ram, & Celei hospitium, & agriculturam Triptolemi, &
 vineam ab Icario cultam, & calamitatem Erigones, & quae-
 cunque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo
 narrantur. Ad haec receptionem Medae, & rursus fugam
 ad Persas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thra-
 cia vel passae sunt, vel fecerunt. Postea tenendi sunt Acamas
 & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum con-
 tra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & He-
 raclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt
 merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane spe-
 ciminis ergo de multis omisis retuli. Deinde occurrunt Me-
 gara, & Nisus, & Scylla, & cincinnus purpureus, & pro-*

καὶ Μίνως πόρος, καὶ περὶ τὴν εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς
 ἐξῆς ὁ Κιθαιρῶν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακι-
 δῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις,
 καὶ ὄφεις ὀδόντες, καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις
 τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν
 τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς
 αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει
 σιγή, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδί-
 ποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ
 ἡ τῶν παιδῶν σφαγή. Εἴθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη 42
 μύθων, τὴν Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα καὶ πρὸ
 αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡ-
 λίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθά-
 μαντος μανίαν, καὶ τῶν Νεφέλης παιδῶν ἐπὶ τοῦ κριοῦ
 τὴν διαέριον φυγὴν, Ἰνοῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχὴν.
 Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐκ 43
 αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἰναχος, καὶ Ἴω, καὶ ὁ Φρου-

festio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam
 animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum
 Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos pro-
 cumbens, & dentes serpentis, & Spartorum exortus, ac
 rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Am-
 phionis* ad lyram, & furor structoris, & uxoris illius Nio-
 bes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, &
 Aetaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus
 omnibus, & librorum *illius* caedes. Tum Corinthus plena
 & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, &
 ante hos Bellerophonem & Sthenoboeam, & Solis atque
 Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, &
 liberorum Nephelae aëriam in ariete fugam, Ino & Meli-
 certam *mari* exceptos. Post haec Pelopidarum res & Myce-
 nae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus,

- ρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερό-
 πη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας, καὶ Πελοπείας γάμος, καὶ
 Ἀγαμέμνωνος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία.
 καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἢ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν στρατεία, καὶ
 ἢ τῶν Φυγαδῶν γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ
 ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἢ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ
 44 Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια. Καὶ τὰ
 ἐν Νεμέᾳ δέ, ἢ Ὑψιπύλῃ καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκασιό-
 τата τῷ ὀχρηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῶν εἴσεται
 τὴν Δανάης παρβένευσιν, καὶ Περσέως γέννησιν, καὶ τὸν
 ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἄβλον αὐτῷ προφητημένον, ὧ οἰκεία καὶ
 ἢ Αἰθιοπικὴ διήγησις, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ
 Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἢ τῶν μετὰ ταῦ-
 τα πίστις. καὶ κείνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ
 45 Δαναοῦ εἴσεται, καὶ τὴν ἐπιθαλάμιον ἐπιβουλήν. Οὐκ
 ὀλγὰ δὲ καὶ ἢ Λακεδαίμων τοιαῦτα παρέχεται, τοῦ

atque Io, ipsiusque Argus custos, & Atreus ac Thyestes,
 & Aërope, & aureum vellus, & Pelopeiae nuptiae, & cae-
 des Agamemnonis, & poena Clytaemnestrae: & ante haec
 etiam septem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque ge-
 nerorum Adraſti exfulum, oraculumque de illis, & inse-
 puli qui ibi ceciderant, & Antigones propter ista Menoe-
 ceique interitus. Et quae in Nemea acciderunt, Hypsipyle
 & Archemorus, res saltatori memoratu maxime necessa-
 riae. Et ante ista sciet custoditam Danaës virginitatem, &
 natum *ex ea* Perseum, propositumque illi contra Gorgonas
 certamen; cui domestica etiam illa Aethiopica narratio,
 Cassiopeia & Andromeda, & Cepheus, quos astris etiam
 annumeravit fides posterior. Illa quoque antiqua sciet de
 Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro insidias. Non
 pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum,

Ἰάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὴν ὑπὸ τῶ δίσκῳ τοῦ μεираκίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγραφὴν, καὶ τὴν Τυνδάρει ἀνάστασιν, καὶ τὴν Διὸς ἐπὶ τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ καὶ τὸν Πάριδος ξενισμόν, καὶ τὴν Ἑλένης ἀρπαγὴν, μετὰ τὴν ἐπὶ τῶ μῆλῳ κρίσιν. Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, 46 καὶ τὴν Ἰλιακὴν συνῆθαι, πολλὴν οὔσαν καὶ πολυπρόσωπον, καὶ ἑκάστην γούν τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα τῇ σκηνῇ πρόκειται, καὶ μεμνησθαι δεῖ τούτων αἰεὶ, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς εὐθύς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδούως ἔρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολμημένα. οὐκ ἀποψάδε δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγχεῖν, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, Ὀδυσσεὺς μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἢ πᾶσα Ὀδυσσεὺς

& rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a disco, & florem ex sanguine, inscriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Iovemque propterea iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post iudicium de pomo. Putandum enim, Spartanæ historiae Iliacam quoque connexam esse, quæ multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum, qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenæ propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quæ in reditu cuiusque facta sunt, & errorum Aeneæ, & Didus amorum, a quibus non alieni actus circa Oresten, & quæ in Scythia heros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce, quæ ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commotio, furor simulatus Ulyssis, Philoctetes destitutus, & to-

πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν
 ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς τῶν μνηστή-
 ρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ κατὰ Παλαμῆδους ἐπι-
 βουλὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργή, καὶ ἡ Αἴαντος μανία,
 47 καὶ ἡ Θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια. Ἐχει πολλὰς
 ἀφορμὰς καὶ Ἥλις τοῖς ὀρχεῖσθαι πειρωμένοις, τὸν
 Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρῶ-
 48 τοὺς τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ'
 Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης Φυγὴ, Καλλιστοῦς
 θηρίωσις, Κενταύρων παροιμία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλ-
 49 φειοῦ ἔρως, καὶ Ὑφαλος ἀποδημία. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν
 Κρήτην ἀφίκη τῷ λόγῳ, πάμπολλα καίκειθεν ἡ ὀρχησις
 ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάνην, τοὺς Ταύρους
 ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδην, τὴν Φαί-
 δραν, τὸν Ἀνδρόγεον, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἰκαρον, τὸν
 Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαντικὴν, τὸν Τάλῳ, τὸν χαλ-
 50 κῶν τῆς Κρήτης περίτολον. Καὶ εἰς Αἰτωλίαν μετέλ-

ta, in universum, Ulyssæ peregrinatio, & Circe, & Te-
 legonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poe-
 nam usque procerum. Et ante haec struætae Palamedii in-
 fidiæ, & Nauplii iræ, & furor Aiæcis, & alterius *Aiæcis*
 in scopulis interitus. Habet multas occasiones Elis quoque
 pro saltare conantibus, Oenomaum, Myrtilum, Saturnum,
 Iovem, primos Olympiorum certatores. Multa quoque
 circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Cal-
 listus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Paris
 nativitas, amor Alphei & iter sub mari. Verum etiam in
 Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque si-
 bi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Tau-
 ros, Labyrinthum, Ariadnen, Phædrum, Androgeon,
 Daëdalum, Icarum, Glaucum, Polyidi varicinandi artem,
 Talum illum æneum per Cretam erronem. Et in Aetoliam

θης, καὶ κεῖ πολλά ἡ ὄρχησις καταλαμβάνει, τὴν Ἀλ-
 θαιάν, τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν δαλόν, καὶ
 ποταμοῦ καὶ Ἡρακλέους πάλιν, καὶ Σεμῆων γένεσιν,
 καὶ Ἐχινάδων ἀνάδοσιν, καὶ μετὰ τὴν μαρίαν Ἀλκ-
 μαίωνος οἴκησιν. εἶτα Νέσσον καὶ Δηϊανείρας ζηλοτυ-
 πίαν, ἐφ' ἣ τὴν ἐν Οἴτῃ πύραν. Ἐχει καὶ Θράκη πολ- 51
 λὰ τῷ ὀρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τὸν Ὀρφέα, τὸν ἐκείνου
 σπαραγμόν, καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὴν ἐπι-
 πλεούσαν τῇ λύρᾳ, καὶ τὸν Αἴμον, καὶ τὴν Ῥοδόπην, καὶ
 τὴν Λυκούργου κόλασιν. Καὶ Θεσσαλία δὲ ἐτι πλείω 52
 παρέχεται, τὸν Πελίαν, τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἀλκῆστιν, τὸν
 τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, τὴν Ἀργῶ, τὴν λάλον αὐ-
 τῆς τρόπιν. Τὰ ἐν Λήμνῳ, τὸν Αἰήτην, τὸν Μηδείας ὄνει- 53
 ρον, τὸν Ἀψύρτου σπαραγμόν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ
 γενόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν
 Λαοδάμειαν. Καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῆς, πολλὰ 54
 καὶ κεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθύς καὶ τὸ Πολυκρά-

si transferis, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam,
 Meleagrum, Atalantam, fatalem illum torrem, Herculis cum
 fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & fu-
 rore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nes-
 sum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta
 rogam. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria:
 Orpheum, eius laniationem, caput illius loquax lyrae in-
 natans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.
 Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Iasonem,
 Alcestin, quinquaginta iuvenum classem, Argo, loquacem
 illius carinam. Ea, quae in Lemno acta sunt, Aetem, Me-
 deae somnium, laceratum Absyrtum, & gesta in praeter-
 navigando: & post ista Protefilaum & Laodamian. Et si in
 Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim
 enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius

- τους πάθος, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν
 πλάνη· καὶ τὰ ἐτι ἀρχαιότερα, ἢ τοῦ Ταντάλου Φλυα-
 ρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῶ θεῶν ἐστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος
 55 κρεουργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὤμος αὐτοῦ. Καὶ ἐν Ἰτα-
 λία δὲ ὁ Ἑριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἰγυριοὶ ἀδελφαὶ
 56 θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι. Εἴσεται δὲ ὁ τοι-
 οῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν Φρουρὸν τῆς χρυσοῦς
 ὀπώρας δράκοντα, καὶ τὸν Ἀτλαντος μόχθον, καὶ τὸν
 57 Γηρυόνην, καὶ τὴν ἐξ Ἐρυθείας ἔλασιν τῶν βοῶν. Οὐκ
 ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἀπάσας,
 ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι
 ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν Καϊνέα λέγω, καὶ τὸν
 58 Τιρεσίαν, καὶ τοὺς τοιοῦτους. Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρ-
 ραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦ-
 τα εἴσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδό-
 νων ἀρχὴν ἐτολμήθη ὑπὸ τε Ἀντιπάτρου, καὶ παρὰ Σε-
 59 λεύκου ἐπὶ τῷ Στρατονίκῃς ἔρωτι. Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων

ad Perfas usque error: & antiquiora adhuc, lingua Tan-
 tali incontinenens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pe-
 lops, redditusque illi humerus eburneus. In Italia vero Eri-
 danus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes ele-
 ctri lacrimas. Norit talis etiam Hesperides, & custodem
 aurei autumnus draconem, & Atlantis laborem, & Geryo-
 nem, & boves ex Erytheia abactos. Neque ignorabit fa-
 bulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut be-
 stias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri
 factae, Caeneum dico, & Tiresiam, & similes. In Phoenice
 Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, in-
 quam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post ma-
 gnum illud Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipa-
 tro, & a Seleuco amore Stratonices. Aegyptiorum illa oc-

μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπι-
 δείξεται, τὸν Ἐπαφὸν λέγω, καὶ τὸν Ὀσίριν, καὶ τὰς
 τῶν Θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ τὰ περὶ
 τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα
 ἑαυτὸν μετεσκέυασεν. Εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ἄδου ἅπα- 60
 σαν τραγωδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἐκάστη
 αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ἄδου
 ἑταιρείαν. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀμή- 61
 ρου καὶ Ἡσίοδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλι-
 στα τῆς τραγωδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάν-
 ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξε-
 λών, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε
 ποιηταῖς ἄδειν ἀφείς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύ-
 ναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προει-
 ρημένων, ἅπερ ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν
 ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεταμιευ-
 μένα κεῖσθαι ἀναγκαῖον. Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ 62

cultriora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam demon-
 strabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in ani-
 malia Deos: ante omnia vero amores illorum, ipsiusque
 adeo Iovis, & in quos se habitus mutaverit. Sciet etiam
 totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singu-
 lorum causas, & Pirithoi atque Thesei ad inferos usque
 amicitiam. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae
 ab Homero & Hesiodo, & optimis poëtis & maxime tra-
 gicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca fane de multis, vel
 potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enu-
 meravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens,
 tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibi que ad similitudinem
 praedictorum invenienda, quae omnia in promptu, & uno-
 quoque tempore iam ante praeparata, & in penu quasi re-
 posita esse saltatori necesse est. Quandoquidem vero imitator

κινήμασι τὰ ἀδόμενα δείξειν ὑπισχεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορι, σαφένειαν ἀσκέειν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δηλοῦσθαι, μηδένος ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικός χρησμός, δεῖ τὸν θεώμενον ὀρχησιν, καὶ κωφοῦ συνιέναι, καὶ μὴ
 63 λαλέοντος (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν. Ὁ δὲ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοιάσοι κατηγόρει τῆς ὀρχηστικῆς, λέγων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν συρίγγων καὶ τῶν κτύπων, πάρεργόν τι τὸν ὀρχηστὴν εἶναι, μὴδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, οὐδένος αὐτῇ νοῦ προσόντος· τῶν δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων, ἐσθ' ἤτις Σηρικῇ καὶ προσωπεῖῳ εὐπρεπεί, αὐλῷ τε καὶ τερετίσμασι, καὶ τῇ τῶν ἀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς κοσμεῖσθαι μὴδὲν ἂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγ-

6 Δημήτριον) Δημήτριος οὗτος ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἡκμαζει· οὗ Μάρκιος ἐν τοῖς ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται. M.

est, & motibus ostendere ea, quae canuntur, promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, declaretur, neque interprete opus habeat: sed, quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens, tibiae & fistularum & percussionum accessio- nem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus insit, fascinat is interim hominibus per ea, quae adiuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari diceret opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator, qui tum floreret,

μα. ὁ τότε κατὰ τὸν Νέρωνα εὐδοκίμων ὀρχηστὴς, οὐκ αἰσύνετος, ὥς Φασιν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος, ἐν τῇ ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκών, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἶμαι, τὴν δέξιν, ἰδεῖν ὀρχούμενον, ἔπειτα κατηγορεῖν αὐτοῦ, καὶ ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐλοῦ, καὶ ἀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ οὕτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγγείλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἀρεος μοιχείαν, Ἥλιον μνηύοντα, καὶ Ἡφαιστον ἐπιβουλεύοντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὸν Ἀρη σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, ὑποδεδοικῶτα δὲ καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἀρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑπερησθέντα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ ἀνεφθέγγετο, Ἀκούω,

Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed, si quis alius, & historiae memoria, & motus decentia, praestans, petit a Demetrio rem aequissimam, puto, ut saltantem se videret, deinde accusaret; promisitque, se absque tibia & canticis copiam sui facturum. Idque fecit. Imperato enim *scamilla* pulsantibus & inflantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, Solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utriusque, Veneri ac Marti, iniicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecunque insunt in hac historia; adeo ut supra modum his, quae fierent, delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim, & maxima voce, *au-*

64 ἄνθρωπε, ἀ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλὰ μοι δοκεῖς ταῖς
 χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἐσμέν
 τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ
 αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅπερ μέγιστος ἔπαινος
 ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἂν. τῶν γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβά-
 ρων βασιλικὸς τις ἀνὴρ ἄνθρωπος κατὰ τι χρέος ἦκων ὡς τὸν
 Νέρωνα, ἔθεατο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ὀρχηστὴν ἐκείνον,
 οὕτω σαφῶς ὀρχούμενον, ὡς καίτοι μὴ ἑπακούοντα τῶν
 ἀδομένων (ἡμέλλην γάρ τις ἂν ἐτύγχανε) συνιέναι
 ἀπάντων. καὶ δὴ ἀπὶ τῶν ἡδὴ ἐς τὴν οἰκίαν, τοῦ Νέρωνος
 δεξιουμένου, καὶ ὃ, τι βούλοιο αἰτεῖν κελεύοντας, καὶ
 δῶσειν ὑπισχνουμένου, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δοὺς τὰ μέ-
 γιστα εὐφρανεῖς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρομένου, Τί ἂν σοι
 χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσολίκους, ἔφη, βαρβάρους
 ἔχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἑρμηνέων οὐ ράδιον εὐπο-
 ρεῖν πρὸς αὐτούς. ἦν οὖν τινος δέωμαι, διανεύων οὗτος ἑκα-

dio, inquit, homo, quae facis, non solum video; sed ipsis mihi manibus loqui videris. Quando vero circa Neronem nostra versatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eodem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem maxima saltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de barbaris ad Pontum, qui negotii cuiusdam sui causa ad Neronem venerat, spectabat cum aliis saltatorem illum saltantem ita dilucide, ut, licet ea, quae cantabantur, non assequeretur, semi-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum iam pararet, Nerone illum complectente, & quidquid vellet, iubente petere, atque dare pollicente, Beaveris, inquit, si saltatorem illum mihi dederis. Interrogante autem Nerone, Quinam tibi utilis ibi esse possit? Accolas, inquit, habeo barbaros linguae diversae, & difficile est interpretes ad illos nancisci: si quid igitur opus habuero, hic nutibus suis omnia mihi explicabit. Adeo in animum illius

στά μοι ἑρμηνεύσει. τοσούτον ἄρα καθίκετο αὐτοῦ ἡ μί-
μησις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς Φανῆσα.
Ἡ δὲ πλείστη διατριβὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ 65
ὑπόκρισις ἐστίν, ὡς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορ-
σιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας
ταύτας μελέτας διεξιούσιν. οἶδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μᾶλ-
λον ἐπαινουμένη, τῷ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώ-
ποις, καὶ μὴ ἀπωδᾶ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομέ-
νων ἀριστέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν,
ἀλλ' ἐν ἐκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἐξαίρετον δείκνυ-
σθαι. Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν ἐπὶ 66
τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ
παρεσκευασμένα (τοσούτων γὰρ μερῶν τὸ δράμα ἦν)
ἐξήτει, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ
ὑποκρινόμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ ἔμα-
θεν ὅτι ὁ αὐτὸς ὑποκρινεῖται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάν-

descenderat imitatio saltationis, quae insignis & dilucida illi
videretur. Ceterum maxima occupatio & scopus saltatoriae
artis est actionis assimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhe-
tores dant operam, & illi maxime, qui eas, quas declama-
riones vocamus, persequuntur. Solet enim in illis quoque
laudari vehementer, cum congruunt personis subiectis, ea-
que, quae dicuntur, non abhorrent ab his, qui introducun-
tur, viris fortibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut
agricolis; sed in unoquoque horum, quod proprium est,
quod eximium, demonstratur. Volo autem tibi etiam alte-
rius barbari de hisce rebus dictum referre. Videns enim
quinque personas saltatori paratas, tot nempe partium erat
actio, & unum modo videns saltatorem, interrogavit, Qui-
nam saltaturi & acturi reliquas personas essent? Cum vero au-
didisset, eundem acturum, & modos praeiturum omnes, Ne-

τα, Ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.
 67 Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παν-
 τόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ ὀρωμένου σχεδόν. καλὴ γὰρ
 καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου
 θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει,
 καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα· καὶ δεῖ προσφύντα τοῖς
 πράγμασι συνοικεῖσθαι· ἐαυτὸν ἐκάστῳ τῶν ὀρωμένων. τὸ
 δὲ ὅλον, ἤθη καὶ πάθη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὀρχη-
 σις ἐπαγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζομένον
 τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμνηνότεν, καὶ ἄλλον λε-
 λυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα μεμετρημένως. τὸ γοῦν
 παραδοξότατον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας
 μεμνηνὼς, ἄρτι δὲ Ἰνὸ φοβουμένη δείκνυται· καὶ ἄλλοτε
 Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἴτα Αἰγύ-

ς Ποντίου θηρὸς) Θέογγις φησι, ἰδεῖν ἐφάνη. Quin & Phocylides
 πολυπόου ἔργον ἴσχε πολυπλόκου δὲ idem dicit, si recte memini. G.
 ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖος

*sciebam, inquit, vir optime, te corpus quidem hoc unum, ani-
 mas autem multas habere. Haec barbarus. Non absurde au-
 tem Itali saltatorem appellant Pantomimum, [imitatorem
 omnium] ab eo, quod fit fere. Pulchra enim illa quoque poë-
 tica adhortatio, Fili, beluae in saxis marinae [Polybi] modo
 adhaerens urbes populosque frequenta, & saltatori necessaria;
 oportetque rebus adhaerescens familiarem se & quasi do-
 mesticum unicuique eorum, quae aguntur, reddere. Atque
 in universum, mores atque affectus se demonstraturam, at-
 que actione expressuram, saltatio pollicetur, nunc aman-
 tem, nunc irascentem aliquem inducens, & furentem alium,
 affectum alium tristitia, & sua unumquodque mensura.
 Quod enim inprimis admirabile est, eodem die iam quidem
 Athamas furens, iam perterrita Ino ostenditur: & alias
 idem est Atreus, ac paulo post Thyestes, tum Aegisthus,*

Θος, ἡ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἰς ἀνθρωπὸς ἐστὶ.
Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνὸς ἐκά- 68
στου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἡ γὰρ αὐλὸς ἐστίν, ἡ κι-
θάρα, ἡ διὰ Φωνῆς μελωδία, ἡ τραγικὴ δραματουργία,
ἡ κωμικὴ γελωτοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τα πάντα ἔχει
συλλαβῶν· καὶ ἐνεστὶ ποικίλην καὶ παμμιγῇ τὴν πᾶ-
ρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον,
κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ἀδόντων ὁμο-
φωνίαν. Ἐτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀν- 69
θρώπῳ ἔργα ἐστὶ· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ
τῇ ὀρχήσει ἀμφοτέρα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας
ἐπίδειξιν τὰ γινόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως
ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ
μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μυτιληναῖος, ἀνὴρ
καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειρισφόους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκά-

14 Λεσβώναξ --) Τούτων λέγει
Λεσβώνακτα οὐ καὶ ἄλλαι μελῆται
ἱστορικαὶ φέρονται θαυμάσιαι καὶ
ἐνάμιλλοι Νικιστράτου καὶ Φιλο-

στράτου τῶν ἐν τῇ ἱστ. σοφιστῶν
διαπρίπντων, μάλιστα δὲ αἱ ἱρα-
τικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὰν τὴν ἐκ τῶν
λόγων ἀποστάζουσαι ἰδούσιν. Μ.

αὐτὴν Αἰρόπε, & omnia haec unus homo est. Igitur specta-
cula quidem reliqua & acroamata, unius cuiusdam operis
specimen edunt: aut enim tibia est, aut cithara, aut vocis
cantus, aut tragica actionis repraesentatio, aut comica ri-
fus affectatio. At saltator omnia complexus habet, & licet
varium illius & mixtum ex omnibus apparatus videre, ti-
biam, fistulam, pedum percussione[m] [*scamillum*], cymbali
streptum, actoris vocalitatem, canentium concentum. Por-
ro reliqua alterius utrius partis in homine opera sunt, par-
tim animae, partim corporis: at in saltatione commixta
sunt utraque. Nam & intellectus demonstrationem habent,
quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: ma-
ximum autem est sapientia in his, quae aguntur, & nihil ex-
tra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honestus
& bonus, manu sapientes vocabat saltatores, atque ad spe-

λει, καὶ ἦει ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέ-
ψαν ἀπὸ τοῦ θεάτρου. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐ-
τοῦ ἰδὼν ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπότηδες ἐπιστάς, ὀρχηστὴν
τὰ αὐτοῦ ποιοῦντα, Οἴου με, ἔφη, θεάματος ἢ πρὸς
70 φιλοσοφίαν αἰδῶς ἀπεστέρηκεν. Εἰ δ' ἔστιν ἀληθὴ ἃ
περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς κα-
λῶς ὁ ὀρχηστὴς δέικνυσι, τὸ θυμικόν, ὅταν ὀργιζόμενον
ἐπιδείκνυται, τὸ ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηται,
τὸ λογιστικόν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ·
τοῦτο μὲν γὰρ ἐν ἅπαντι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ
ἀφῆ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλους δὲ προ-
νοῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ
τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος,
καὶ μέρος τρίτον ἡγουμένου τὰ γαβοῦ καὶ τοῦτο εἶναι;
ἤκουσα δὲ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανειομένου ὑπὲρ
τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐ-
71 τὴ Πυθαγορικὴν τι δόγμα αἰνίττεται. Ἐτι δὲ καὶ τῶν

θacula eorum ibat, tanquam melior e theatro reverfurus.
Timocrates autem illius magister, cum vidisset semel, non
dedita opera adstans, edentem opus suum saltatorem, *Qua-
li*, dixit, *spectaculo philosophiae me verecundia privavit?* Si ve-
ra sunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pul-
chre saltator ostendit: iram, cum irati personam gerit; cu-
piditatem, cum amantes agit; rationem, cum passionem
unamquamque frenis quasi moderatur: quod quidem in
unaquaque saltatione, quemadmodum in sensibus tactus,
disseminatum est. Pulchritudini vero dum prospicit, & spe-
ciei in saltationibus, quid aliud, quam verum esse Aristote-
lis illud, demonstrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam
hanc quoque boni partem esse dicentis? Audivi etiam, qui
juveniliter lasciviret de personarum saltatoriarum silentio,
etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui. Praeterea cum

ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τῶν μὲν τὸ τερπνόν, τῶν δὲ τὸ
 χρήσιμον ὑπισχυομένων, μόνη ἡ ὄρχησις ἄμφω ἔχει.
 καὶ πολὺ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσω μετὰ
 τοῦ τερπνοῦ γίνεται. πόσω γὰρ τοῦτο ὁρᾶν ἥδιον, ἢ
 στυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ρεομένους, καὶ
 παλαιόντας ἄλλους ἐν κόνει, αὖς ἡ ὄρχησις πολλάκις
 ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότε-
 ρον ἐπιδείκνυται. τὴν μὲν οὖν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρ-
 χηστικῆς, καὶ στροφᾶς αὐτῆς, καὶ περιαγωγᾶς, καὶ
 σπῆδήματα, καὶ ὑπτιασμούς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερ-
 πατὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρᾶσι τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς,
 ὑγιεινότερα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ
 εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον
 μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ εὐχερὲς
 εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε οὐ μικρὰν περι-
 ποιοῦν τοῖς σώμασι. Πῶς οὖν οὐ παναρμόνιον τι χρῆμα 72
 ἡ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκούσα δὲ καὶ τὸ

studia alia partim quidem iucunditatem, partim vero utili-
 tatem promittant, sola utrumque habet saltatio. Ac tanto
 plus prodest utilitas, quatenus cum iucunditate contingit.
 Quanto enim hoc videre iucundius, quam pugnis conten-
 dentes iuvenes, & sanguine fluentes, luctantesque alios in
 pulvere, quos saltatio saepe tutius simul, & formosius re-
 praesentat & iucundius. Contentior ergo ille motus saltat-
 oriae, & conversiones, & circumductiones, & saltus, &
 resupinati flexus corporis, aliis videntibus iucunda visu
 accidunt; ipsis vero efficientibus saluberrima. Exercitatio-
 num quippe omnium pulcherrimam simul hanc & maxime
 concinnam esse, equidem dixerim, quae subigat corpus, &
 flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expe-
 ditum esse doceat, roburque non parvum conciliet. Quid-
 ni ergo res undique conveniens saltatio, animum acuens,

σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμία, καὶ κηλήσει, διὰ τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς; εἰ γοῦν Φωνῆς εὐμοιρίαν ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὐροῖς; ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἄλλης καὶ τούτων ἐν ὀρχήσει ἀπολαῦσαι σοι πάρεστιν. ἐγὼ λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θεᾷ, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς μὲν τὸ θεάτρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπιδακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ ὅλως τὰ ἥθη τῶν ὁρῶν-
 73 των παιδαγωγῶν. Ὁ δ' ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχηστῶν ἐπαινεῖσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ, τὸ γὰρ ἰσχύν τε ἄμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον εἶναι μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ
 74 καρτερόν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἀβρόν δεικνύοι. Ἐβέλω δὲ ἤδη καὶ ὑποδείξαι σοι τῷ λόγῳ, ὅποιον χρὴ εἶναι τὸν ἀρι-

exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens? Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? sive tibiae fistulaeque argutiores sonos; fatis etiam his frui in saltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in spectaculo si verferis, cum videas theatrum odisse, quae male fiunt, illicrimare autem his, qui opprimuntur iniuria, & in universum mores spectantium regere. Quod autem maxime in saltatoribus laudandum est, illud iam dicam. Quod robori simul & mobilitati membrorum studere hic licet, aequè admirabile mihi videtur, ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Veneris motus ostendat. Volo iam illud oratione tibi declarare, qualem esse optimum saltatorem anima pariter & cor-

στον ὄρχηστὴν ἐν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τῆς μὲν
 ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ
 εὐφυᾶ, καὶ ξυνετόν, καὶ ὅζυν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μά-
 λιστα ἐστοχάσθαι φημί δεῖν αὐτόν· ἐτι δὲ κριτικόν τε
 ποιημάτων, καὶ αἰσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων δια-
 γνωστικόν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. Τὸ 75
 δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν
 μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ
 μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινός, καὶ νανώδης τὴν φύ-
 σιν, ἀλλ' ἔμμετρος ἀκριβῶς· αὐτὸ πολυσάρκος, ἀπίθα-
 νον γὰρ, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολήν· σκελετωδὲς γὰρ
 τοῦτο καὶ νεκρικόν. Ἐθέλω γοῦν σοὶ καὶ δήμου τινὸς οὐ 76
 Φαύλου τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι βοᾶς εἰπεῖν. οἱ γὰρ
 Ἀντιοχεῖς εὐφρεστάτη πόλις, καὶ ὄρχησιν μάλιστα
 πρεσβεύουσα, αὐτῶς ἐπιτηρεῖ τῶν λεγομένων, καὶ τῶν
 γιγνομένων ἕκαστα, ὥς μηδένα μηδὲν αὐτῶν διαλανθά-

pore oporteat. Quamquam animae pleraque iam dixi. Nam
 & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem,
 & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti opor-
 tere illum, aio: ad haec iudicare posse de poematibus, &
 cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta
 redarguere. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regu-
 lam illum iam demonstraturus mihi videor. Neque enim pro-
 cerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili
 statura & nano similis; sed iustae exactaeque mensurae;
 neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad
 excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum.
 Volo tibi etiam populi cuiusdam, non mali ad talia notan-
 da, clamores narrare. Antiochenfes enim, ingeniosissima ci-
 vitas, & maxime saltationem commendans, ita quae di-
 cuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quid-

νειν. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἑκ-
 τωρα ὀρχουμένου, μιᾷ Φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀ-
 στυάναξ, Ἑκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέποτε μηκίστου τιδὸς
 ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος,
 καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι,
 ἔφασαν, τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ
 παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα πει-
 ρωμένου, Δεόμεθα, ἔφασαν, Φεῖσαι τῆς θυμέλης. τὸ δὲ
 ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχε, ὡς
 νοσοῦντι. τούτων οὐ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ'
 ὡς ἴδης, ὅτι καὶ ὅμηροι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαν-
 το ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ρυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ
 77 αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι. Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο
 πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ
 συμπεπηγὼς, ὡς λυγίζεσθαι τε ὅπῃ καιρὸς, καὶ συν-
 78 εστᾶσθαι καρτερῶς, εἰ τούτου δεοί. Ὅτι δὲ οὐκ ἀπῆλ-

5 Καὶ προσβαλεῖν) Προσελθεῖν
 ἢ προσέρχασθαι. V.

8 Θυμέλης) Θυμέλη, ὁ βομὸς, ἀπὸ
 τοῦ θυεῖν. θυμέλην δὲ αὐλητικὴν. V.

quam effugiat. Parvo enim ingressio saltatore & saltante
 Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Asyanax,*
Hector autem ubi? Alio vero tempore cum ultra modum lon-
 gissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere
 Thebanorum moenia, *Transcende murum* dicebant, *scalis ni-*
hil opus habes. Ac de crasso pinguique saltatore, magnos
 tentante saltus, *Debemus,* aiunt, *parcere thymelae.* Contra
 vehementer attenuato succlamarunt velut aegrotanti, *Bene*
habeas! Horum non ridiculi causa mentionem feci, sed ut
 videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte
 studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dede-
 ceant, quasi ad normam possent exigere. Mobilis deinde
 omnino sit *saltator*, & corpore soluto pariter & compacto,
 ut & inflecti opportune, & firmiter consistere, ubi opus
 est, possit. Non abhorreere autem saltationem nec ab illa ufi-

λαχται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τῶν Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκου καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν, ἰδοὺς ἀν' ἐκάστη τῶν μιμήσεων ἐπισχάν. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὁμμάτων Φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὠτῶν δοκεῖ ὄρχησιν δὲ καὶ τὰ ὠτῶν καὶ ὀφθαλμῶν πρόσσεστιν. Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, 79 ὥστε ἀν' ἑρῶν τις, εἰς τὸ θεάτρον παρέλθοι, ἐσωφρονισθῇ ἰδὼν ὅσα ἑρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπη ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου Φαιδρότερος, ὥσπερ τι Φάρμακον ληθεαδὸν, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχρλον πινών. σημεῖον δὲ τῆς πρὸς τὰ γινόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὅπότεν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνεται. ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καί-τοι Σατυρικὴ οὔσα, αὐτῷ κεχεῖραιται τοὺς ἀνδρώπους

tata in sacris certaminibus manuum gestificatione, sed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum attendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad sensum perveniunt, fideliora esse auribus videntur: at saltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adsunt. Ita vero saltatio mulcet, ut si quis amans in theatrum veniat, resipiscat visis multis adeo malis amoris finibus. Et tristitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quasi epoto oblivionis quodam poculo, aut secundum poetam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria sunt naturae nostrae, quae fiunt in saltatione, & quam agnoscat unusquisque, quae demonstrantur, illud signum est, quod lacrimantur saepe spectatores, cum triste aliquid & miserabile apparet. Bacchica quidem saltatio, cui in Ionia praesertim & in Ponto seria datur opera, Satyrica li-

τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστοι καιρὸν ἀ-
 πάντων ἐπιλαβόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηται δι' ἡμέρας,
 Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ Βουκό-
 λους ὀρῶντες. καὶ ὀρχοῦνται γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι,
 καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστη τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδού-
 μενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα Φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι
 μᾶλλον περ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώ-
 80 μασι προγονικοῖς. Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχη-
 στικάς, ἀκούε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν
 σώματι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, οὕτως ἐπιτηρεῖν,
 οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας (ἀμή-
 χανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς
 ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι,
 καὶ μηδὲν, ὥς Φασι, πρὸς τὴν χορδὴν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ
 πούς, ἕτερα δ' ὁ ρυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ

7 Λειτουργίαις) Λειτουργία κυ-
 ρίως ἢ δημοσία ὑπερησία. V.

14 Μᾶδιν, ἧς Φασι, πρὸς τὴν

χορδὴν) Τοῦτο οὐ παροιμία, ἀλλ'
 ἐκ παροιμίας μεταίληπται τῆς, οὐ-
 δὲν Φασι πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

cet fit, ita tamen qui ibi sunt homines subegit, ut stato tem-
 pore universi reliquorum omnium obliti, totos dies fedearant,
 ac Titanas, & Corybantes, Satyrosque, & pastores spe-
 ctant: saltantque ista etiam generosissimi & principes unus-
 cuiusque civitatis, quos, tantum abest, ut pudeat eius rei,
 ut potius sibi valde in ea placeant, magis quidem, quam no-
 bilitate, aut muneribus, aut dignitatibus maiorum. Quan-
 doquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam
 vitia. Ac corporis quidem quae sint, iam ostendi: mentis
 vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae
 inscitia, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes)
 etiam graves soloecismos in saltatione committunt: alii
 quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad
 chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii
 numerose quidem illi, sed res ipsae aut post tempus iustum,

πραγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγὼ ποτε
 ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ
 τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοΦαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου
 συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέ-
 λην ὑποκρινόμενος βαλλομένην τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύ-
 κην αὐτῇ εἰκαζε, μεταγενεστέραν οὔσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό-
 γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, κα-
 ταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς
 μὲν, ὥσπερ εἰσιν, ἀμαθεῖς νομιστέον, ἐπαινετέον δὲ τοὺς
 ἐννόμως καὶ κατὰ ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἱκανῶς ἑκαστα
 δρῶντας. Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπη- 81
 κριβᾶσθαι, ὥς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμον, εὐμορφον, σύμ-
 μετρον, αὐτῷ εἰκὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίλη-
 πτον, μηδαμῶς ἐλλιπὲς, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον·
 τὰς ἐνθυμήσεις ὁξύν' τὴν παιδείαν βαθύν' τὰς ἐννοίας ἀν-
 θρώπινον μάλιστα. ὁ γοῦν ἑπαινος αὐτῷ τὰτ' ἀν' γίγνοι-

aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memi-
 ni. Iovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis
 suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thye-
 stis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens
 dum feritur fulmine, Glaucen illi affimilavit tempore po-
 steriorem. Sed non puto, tales propter saltatores ipsam
 damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse
 prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt,
 habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno ar-
 tis ordine omnia faciunt. In universum autem oportet un-
 dique perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint
 concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia
 sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficient
 nusquam, temperata sint ex optimis. Saltatorem ipsum oportet
 esse acutum in cogitando, profunda eruditione, huma-
 nissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi per-

το ἐντελής παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώντων
 γνωρίζῃ τὰ αὐτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ
 ἀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἂ πάσχειν αὐτός, καὶ ἂ
 ποιεῖν εἴωθε, τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς εἰ ἄνθρωποι
 ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθρόοι πρὸς τὸν ἔπαινον ἐκ-
 χέονται, τὰς τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες,
 καὶ αὐτοὺς γνωρίζοντες. ὠτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεί-
 νο τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θείας ἐκείνης αὐτοῖς
 περιγίγνεται· καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅτε
 χρῆ αἰρεῖσθαι, καὶ ἂ Φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἂ
 82 πρᾶτερον ἡγνοοῦν διδασκέντες. Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λό-
 γοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἢ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη
 κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ
 πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τι δεῖξαι δεοί,
 ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἀπαλὸν, καὶ ὑπερ-
 βολὴν δηλωνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου

12. Λεγομένη κακοζηλία.) Ὅτι βούλεται. ὕπὲρ ἄλλοι ψυχρολογίαν
 κακόζηλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον ἱφασται. V.

fecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquisque
 sua quaedam agnosceret, vel potius tanquam in speculo;
 sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, &
 quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se pos-
 sunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effun-
 duntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque ima-
 ginem. Plane enim Delphicum illud NOSCE TE IPSUM
 ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae
 eligenda sunt, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante
 ignoraverant. Existit autem quemadmodum in oratione,
 sic in saltatione etiam ea, quae cacozelia vulgo dicitur, eo-
 rum, qui egrediuntur modum imitationis, & ultra, quam
 par est, contendunt, & si quid magnum ostendendum sit,
 immensum ostendunt; & si molle, ad excessum usque ef-
 feminatum; eaque, quae virilia sunt, ad agrestem usque

καὶ θηριώδους προαγόντων. Οἷον ἐγὼ ποτε μέμνημαι 83
 ἰδὼν ποιοῦντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν
 μὲν τᾶλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ
 εἶδα δὲ ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπόκρισιν δι' ὑπερβο-
 λὴν μιμήσεως ἐξεκείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τὸν Αἴαντα,
 μετὰ τὴν ἦτταν εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερέξε-
 πεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνε-
 σθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἔδοξεν. ἐνὸς γὰρ τῶν τῷ σι-
 δηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν.
 ἐνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἀρπάσας, τοῦ Ὀ-
 δυσσεὺς πλησίον ἐστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονοῦ-
 τος διέιλε τὴν κεφαλὴν κατενεγκών· καὶ εἶγε μὴ ὁ πῖ-
 λος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπο-
 λῶλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεὺς, ὀρχηστῇ παραπαίον-
 τι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θέατρον ἅπαν συνεμεμήνει τῷ

8 Ἐνὸς γὰρ --) Τοιοῦτό τι καὶ
 ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς γέγονε χρόνων·
 δαιμονῶντα γὰρ τινες τῶν ἀκρατῶν
 νῆον ἐκμιμούμενοι οὕτως ἐλάσσαι

τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς
 μὴ ἀνεγκεῖν τοῦ πάθους, ἀλλὰ
 συγκαλεῖν τῇ οὐαρίᾳ ταυτῇ μι-
 μῆσαι. M.

feritatem producunt. Quale quid ego quondam memini fa-
 cientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus,
 prudentem illum quidem de cetero, & admiratione vere
 dignum, sed qui, nescio quo fato, in indecentem actionem
 per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Aiace[m]
 furem, cum primum victus esset, adeo modum omnem
 egressus est, non ut ageret iam furem, sed furere ipse
 facile alicui videretur. Unius enim eorum, qui ferrea solea
 humum feriebant, vestimenta laceravit, modos autem ti-
 biae accinentium uni ereptam tibiam, Ulyssis prope adstan-
 tis & victoria sibi placentis capiti ita impegit, ut divide-
 ret, &, nisi obstitisset pileus, maioremque plagae partem
 excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem
 saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Aia-

Αἶαντι, καὶ ἐπὶ δῶν καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερ-
ρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ
μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐστοχασμένοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ
κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦ-
τα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, στυνέντες μὲν, καὶ
αἰδούμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιω-
πῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς
ὀρχήσεως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ
Αἶαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. αὐτὰρ
ἄρκεσθεις τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῷ τούτῳ
γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ
βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάντῃ δεδιότων
μὴ καὶ αὐτῶν τινα ὥσπερ κριὸν μαστιγώσῃ λαβὼν· καὶ
τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώ-
πτεον, μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν ταῦ πά-
84 θους ἀλλήθειαν ὑπηνέχθη. Καὶ αὐτὸν μέντοι, φασὶν, ἀνα-

ce furebat; exsultabant, clamabant, abiiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non affecuri, peius aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum, quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Aiacis furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos affidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem, ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, numquid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset. Ipsum qui-

κήψαντα οὕτω μετanoῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ἐπὶ manía κατεγνωσμένοι· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, παρασθησάμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον· Ἰκανόν ἐστιν ἅπαξ manῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστής, καὶ ἀντίτεχνος· τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος, οὕτω κοσμίως καὶ σωφρόνως τὴν manίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὅρων, καὶ μὴ παροινήσας εἰς τὴν ὑπόκρισιν. Ταῦτά σοι, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμπόλ- 85
λων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουληθείης κοινωνῆσαί μοι τῆς θεας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλωσόμενόν σε, καὶ ὀρχηστομανήσοντά γε προσέτι. ὥστε οὐδὲν δεῆσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκείνο πρὸς σέ εἰπεῖν, τὸ,

dem aiunt, cum resipuisset, adeo poenituisset factorum suorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque veri ipse furoris damnaret. Et satis aperte hoc declaravit ipse. Cum enim, rursus Ajacem ut sibi saltaret, factionis illius homines peterent, & actorem alium commendans dixit ad theatrum: *Satis est semel insaniisse*. Maxima vero illum molestia affecit adversarius in certamine & artis aemulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo decenter, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur; quod mansisset intra terminos saltationis, nec ebrioso quasi furore actionem violasset. Haec tibi, amice, pauca de plurimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino aegre feras, me cupide illa spectare. Si vero in partem venire spectaculi mecum volueris, bene novi, captum te iri, & insuper ad furorem usque amaturum saltationem. Itaque non opus habeo Circes illud apud te dicere:

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔτι πίων τάδε Φάρμακ' ἐβέλχθης. *Θελχθήσῃ γάρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ σὺος καρδίαν ἔξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τοῦ κυκεῶνος ἄλλω μεταδώσεις πιεῖν. ὅπερ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς Ἑρμού ράβδου τῆς χρυσοῦς λέγει, ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγεύρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων.*

ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείθομαι τέ σοι, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὴν εἰς τὸ θέατρον ἦς, καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῶ θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκείθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίοις.

Miror, nec puto demulctum te te esse veneno.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabiliior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*

Mulcet, cum lubuit, somnos dispellit eadem:

hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula, quae fiunt, excitans.

Crat. Quin nunc iam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi iuxta te occupare spectaculum, ne solus inde nobis sapientior revertaris.

Λ Ε Ξ Ι Φ Α Ν Η Σ.

ΛΥΚ. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. 1

ΛΕΞ. Νῆ Δί', ὦ Λυκίне, γράμμα ἐστὶ τητινόν τι τῶν ἐμῶν κομιδῇ νεοχμόν.

ΛΥΚ. Ἦδη γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῶν γράφεις;

ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμόν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφεὶς οὕτω καλεῖν. σὺ δὲ κυψελόβυστα ἔοικας ἔχειν ὧτα.

ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἐταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ

Νέος τις) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύ-
κη τὸν ὀνοματολόγον, ἀποτεινόμενον
Λουκιανόν, τοῦτον γράφει τὸν λό-
γον. τίχνη μὲν οὐδ' ἢ τίνα λόγων
παραδίδοντα, σαρὴν δὲ λέξαι ἀδι-
κριτον ὕφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ
σκοποῦ ταῦτα τοῖς φησασὶν εἰρη-
ται. ἐπεὶ καὶ συγχρόνως ἄμφω Λου-
κιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ
Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

3 Τητινόν τι) Χρόνου δηλωτικὰ
τὰ τρία ταῦτα ἐπιρρήματα, πέρυ-
σι. τῆτες. νῆατα. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ

χθις γίνεται χθεινόν, οὕτως ἀπὸ
τοῦ τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ
ἐπείγειν, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἡμεῖς. τὸ
δὲ [νεοχμόν] τὸ καινὸν σημαίνει,
ἀφ' οὗ καὶ ἤμα τὸ νεοχμῶ. καὶ
ἔστιν ἀπὸ τοῦ νεο καὶ τοῦ χμῶ, νεο-
χμῶν, καὶ νεοχμῶν πλεονασμοῦ τοῦ
μ. χρῆται τῇ λέξει Θουκυδίδης. V.

7 Κυψελόβυστα) Κυψέλη λέγε-
ται καὶ ὁ τῶν ὕψων ῥύπος. λίγεται
καὶ τὸ κεραμεῖον στανόστομον ἀγ-
γεῖον τὸ ἀπίσσωτον. γυν δὲ τὸν ῥύπον
ἀκυστέον. V.

L E X I P H A N E S.

Lyc. LEXIPHANES ille pulcher cum libro quid sibi vult?

Lex. Per Iovem, Lycine, scriptum est hornum quod-
dam de meis, muuseum.

Lyc. Nempe de musto aliquid nobis scribis?

Lex. Minime equidem; neque mustum nominavi: sed
memineris muuseum vocare, quod modo scriptum est. At tu
sordibus [Gr. Cypseli] obturatas habere aures mihi videris.

Lyc. Ignosce mihi, sodalis: multum enim de musto ha-

τὸ νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῷ συγ-
γράμματι;

ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ.

ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ
συμποσίου, τὸν Πλάτωνα μοι δοκεῖς λέγειν.

ΛΕΞ. Ὁρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλω
παντὶ ἀνόητον ἂν ἦν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου,
ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειποίμην τῆς ἐστιάσεως. νέ-
κταρος γάρ τινος ἔοικας οἰνοχοῆσειν ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ.

ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα πεδοῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὐπο-
ρα ποιήσας τὰ ὦτα, ἥδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα
ἢ Κυψελίς.

ΛΥΚ. Λέγε θάρρῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις,
οὔτε Περιάνδρος ἐν τοῖς ὥσιν κάθηται.

6 Ἀτίγως) Ἀνελόγισα. V.

11 Πεδοῖ κατάβαλε) Ἰσως ἀπὸ
τοῦ χαμαὶ πρὸς πίδακα κατάβαλε. V.

13 Ἡ Κυψελίς) Οὗτως ὁ ῥόπος
τῶν ὠτων λέγεται κυψελίς, καὶ τὸ
δοτραχεῖν ἀγγεῖον, φ' τοὺς ἄρτους

ἀποτίθεται. ἐν τῷ καὶ ὁ Κορίνθου
τύραννος ἀρτιγίνητος ὑπὸ τῆς μη-
τρὸς κατακρυβεῖς, Κύψελος ἀνομά-
σθη. ἄμφω δὲ ὅτι κυψελίς καὶ ὁ
κυψέλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὴν ἔλην
ἐρρήθησαν. V.

bet musteum. Sed dic mihi, quod scripti consilium est?

Lxx. Convivio instruendo aemulor *filium* Aristonis.

Lyc. Multi sunt Aristones: tu vero, quantum e convi-
vii *mentione suspicor*, dicere mihi Platonem videris.

Lxx. Recte agnovisti: sed quam istud dictum ignorabile
fuit cuivis alii!

Lyc. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio
illo excludar. Videris enim nectar nobis de illo ministraturus.

Lxx. Illum quidem cum irrisione simulatorem *animum &*
linguam solo allide: tu vero commeabiles fac aures, & iam
audi: absit vero obturatix illa Cypselis.

Lyc. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypselus, ne-
que [*filius illius*] Periander in auribus mihi refidet.

ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μεταξύ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκίῃ, τὸν λόγον, εἰ εὐαρχὸς γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὐλεξίς, ἔτι δὲ εὐάνυμος.

ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σὸς γε ὦν. ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

ΛΕΞ. Εἴτα δειπνήσομεν, ἥ δ' ὅς ὁ Καλλικλῆς· εἴτα 2 τὸ δειλινὸν περιδιησόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρὸς ἐστὶ χρίσθαι τὸ ἡλιοκαῆς, καὶ πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἀρτοσιτεῖν· καὶ ἤδη γε ἀπιτητέα. σὺ δὲ, ὦ παῖ, στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ Φωσῶνια, καὶ ῥύμματα, ναυστολεῖν ἐς τὸ Βαλανεῖον, καὶ τοῦπίλουτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δὴ ὀβολῶ. σὺ δὲ τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξιφάνης, ἥξεις, ἢ ἐλινύσεις ἐτι αὐτόθι; καὶ γὰρ, ἣν δ' ἐγὼ,

2 Εὐαρχος) Τὸ μὲν εὐαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχον, εὐλογος δὲ, τὴν συνθήκην εὐαριστος, εὐλεξίς δὲ καὶ εὐάνυμος, τὸ εὐπρεπῶς ὑπόμασι καὶ λίξεσι χαίματος. V.

5 Ἡ δ' ὅς) Εἰπὼν αὐτός. V.

7 Εἴλην θέρεσθαι) Ἀλία καὶ αὐγὴ ἡλίου θερμαίνεσθαι. V.

9 Ὡ παῖ στλεγγίδα) Στλεγγίς, ἡ ξύστρα. ἔοικε δὲ τὸ κτίνιον οὕτως καλεῖν. Φωσῶνια δὲ ταπίας λί-

γει ὀδονίας. ῥύμματα τὸι σάπανα ἢ καὶ τὸ γίτρον. ἐχράντο γὰρ καὶ νῆτροι οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυστολεῖν τὸ βαστάσαντα ἄγειν. τὸ ἐπὶ λουτρῷ δὲ τὸ ἐν τῇ συνθείᾳ βαλαινόν. ἐγγυοθήκη δὲ τὸ χιβώτιον, ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσφαλὴς καὶ ἐχέγγυος καταθεῖται. V.

13 Ἐλινύσεις) Ἀπὸ τοῦ ἐπίσχεις, καταμείνεις. V. (Βραδυτίς C. Abb. Et V. alter.)

Lex. Confidera autem interea, quomodo peragam, Lyceine, sermonem, num beneprincipiatus sit, multamque beneloquentiam ostendens, & bonis verbis constans, bonifque insuper nominibus.

Lyc. Videtur talis esse, tuus cum sit. Sed incipe tandem.

Lex. Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad vesperam gitos faciemus in Lyceo. Nunc autem tempus est ungi in sole, & ad vaporem illius caleferi, & cum laverimus, panem gustare. Et iam eundum. Tu vero, puer, strigilem mihi, & pellem, & lintea, & saponem, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem ferto: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero quid ages, Lexiphanes, veniesne, an hic adhuc moraberis? Quin

Lucian. Vol. V.

M

τρίπαλαι λουτιῷ. οὐκ εὐπόρως τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἀμφὶ τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχηθείς. ὁ γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκολιάζων αὐτός· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμῆς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέλαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερμὴν ὥδην· τοὺς δὲ τὰ Φον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας. συντυμβωρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχοῦσι τὰ ἀνδρᾶ, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροποιήσας, ἐκείνους μὲν διαφῆκα, τοῦ τε κρύους ἕνεκα, καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἷσθα δὲ

1 Οὐκ εὐπόρως) Ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι δυνάμενος. V. (ὕψιμαι V. alter.)

2 Τὴν τράμιν) Οἱ μὲν τὸ τῆμα τῆς ἑδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ καλάνου χωρίον, ὃ καὶ ὑποταῦρον καλεῖσιν. ἐστὶ δὲ καὶ γραμμὴν ἔχον ἐπανιστηκυῖαν, ὁμοίαν ῥαφῇ. V.

ibid. Ἐπ' ἀστράβης) Ἀστράβη τὸ σάγμα ἥτοι ἡ σέλλα· τοὺς οὖν τὰ σισαγμῖνα ζῶα ἐλαύνοντας ὀικιστὴν ὁ καινολόγος ἀστραβηλάτας καλεῖν, ὥσπερ καὶ ἀρματοπλάτας εἰώθαμεν καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους, οἳ τινες τῷ ἄρματι ὑπερέχουσιν. ἄλλοι δὲ ἀστράβην ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν ἀζύγα φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὄχουμεθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀστραβηλάτας τοὺς ὀπαδοὺς τούτων φασί. V.

3 Ἀσκολιάζων) Ἀσκολιάζειν τὸ ἐφ' ἐνὶ ποδὶ βεβηκῆναι οὕτω κινεῖ-

σθαι. τὸ δὲ ἐστὶν ἄλλεσθαι. μονόποδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κίνησιν περιλείποιτο, ἢ ἄλλεσθαι; ἀσκολιάζοντι οὖν ἀντὶ τοῦ μονόποδι πηδῶντι. V.

7 Ἀνδρᾶ) Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι ἐνὶ χυμῷ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχέματα λέγει διὰ τὸ ὑπὲρ αὐτῶν εἶναι τῶν διερῶν. Ἄνδρᾶ μέρος τοῦ κήπου. G. (Scholion sequens omisi, quod ex Luciani tantum textu sumtum, nihil huc faciebat.)

9 Καὶ ὅτι καύματα ἦν) Ἔοικε τὸ ἀπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῆμα ἡμῶν λέγειν. ἀρματα δὲ, τὰ ἀρότρα ἐξειργασμένα πεδία. σκάνδικες καὶ βράκανα, εἶδη λαχάνων. κάχυς δὲ, σίτηρον ὄσπριον. τὸ δὲ ἐδάην τὸν ὄρμον ἀντὶ τοῦ αἰεσύρην, ἐτρίβη τὸν ὑποταῦρον, ἥτοι τὴν τράμιν. λακιδόπως

ego etiam, inquam, ter olim est quod lavaturio: nec enim satia bone habeo, & circa perinaeum infirmus sum, clitellaria mula vetulus. Agaso enim nimis urgebat, quatenus ipse claudicationem per utres ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expers fui: deprehendebam enim operas aestivam cantionem minurientes, parum vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant, & ipse manibus laborem adiuvissem, illos quidem dereliqui, cum frigoris causa, tum quod essent usiones: nosse autem, in frigore vehementi

ὥς ἐν κύνει σφοδρῶ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περι-
ελθὼν τὰ ἀρώματα, σκόροδά τε εὖρον ἐν αὐτοῖς πεφυκό-
τα, καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδι-
κῶν, καὶ βρακάνων λαχανεύσάμενος, ἔτι δὲ κάρχους
πριάμενος (οὕτω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμιαί ἦσαν, ὡς αὐ-
τοποδητὴ βαδίζειν) ἀνατεθείς ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάρην
τὸν ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τε ὁδυνῶς, καὶ ἰδίῳ θάρμῳ,
καὶ μαλακῶ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι διανεύσαι ἐν τῷ
ὕδατι ἐπιπλεῖστον, χαίρω δὲ μετὰ κάματον ἀπολουό-

δὲ, ἢ τὰ ἀλλοεισμένα ὕδρια, ἥτοι
τὰ βεβεργμένα παλούσα. οἱ δὲ ἰα-
τροὶ λέχιδον φασὶ, καὶ τὸ τοῦ αὐτοῦ
ὄχρον. γυμνασιπάλῃς δὲ ὁ τὰς εὐ-
τελεῖς ὑπάρας πιπράσκων. σίλγη
δὲ ποριάτης δὲ καὶ ἑγκρυ-
φίας ἄρτοι εἰσιν· ὁ μὲν ἐν κλιβάνῳ,
ὁ δὲ ἑγκρυφίας ἐπὶ τῇ σπεύδῃ ἀπτα-
μένος. γήτεια δὲ τὰ κρόμμυα. εἶδος
δὲ τὸ περιτραχύλιον, ἀπὸ τῶν ὀπι-
σθεν, κρίας. λαγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸν
πράχην, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν.
ὕλλος δὲ ἴστιν, ὁ διάστροφος τοῦς
ὀφθαλμούς. ἡδύνει δὲ, τὸ σκευάζειν
ἥτοι μαγειρεύειν. κάρδοπος δὲ ἡ μά-
χτρα, ἥτοι ἡ πλατεῖα σκάφη. ξηρα-
λοιφεῖν δὲ ἴστι, τὸ ἀνευ λουτροῦ
ἀλείφασθαι ἐλαίῳ. γνώμονα δὲ, τὸ
τοῦ σκιατηρίου τῆς σκάφης ἥτοι τοῦ
ὀρολογίου μίσην ἐπανιστηκὸς κανό-
νον λέγει, ὁ τὰς ἡρας δεικνύει τῇ
ἐαυτοῦ σκιᾷ. πόλον δὲ τὸ μίσην καὶ
κοῖλον τοῦ αὐτοῦ ὀρολογίου λέγει.

καριμάντας δὲ τοὺς σύγγλυδας εἶ-
μαι, καὶ συρφετώδεις φησὶ. βύζην
δὲ ἐπιρρηματικῶς ἀκουστὴν τὸ εἰσενεῖ
οὐκ τὴν συνέχειαν τοῦ ὄχλου καὶ τὴν
πίλινον παραβεβυσμένως ἐστάναι,
καὶ αἰετὶν τι καὶ αἰετίζεσθαι. τοῦτο
γὰρ τὸ αἰετίζεσθαι σημαίνει τὰ
κόρα δὲ ὀφθαλμοὶ δυνάως τὰς κρίας
σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδά-
μύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνῶς τὰ
βλέφαρα. φαρμακῶν δὲ τὰ ὀρματα
φησὶν, ἀντὶ τοῦ φαρμάκου ἥτοι ἰα-
τρίας δεῖσθαι. V.

3 Γηπαττάλους) Γραι. γῆ πατά-
λους. G.

ibid. Σκανδικῶν καὶ βρακάνων)
Εἶδη λαχάνων εἰς σκανδικῆς καὶ
βράκκας. V.

4 Βρακάνων) Δύσπλητα λάχα-
να. V. * Ἀγρία καὶ δύσπλητα. Coll.

ibid. Κάρχους) * Ὀσπριον. V.

8 Διανεύσαι) Ἀντὶ τοῦ κολυμ-
εῖσθαι. V.

*ustiones exsistere. Ego autem obiens vernaesta, alliaque inveni ibi
nata, & effossis quibusdam terrae clavis, & scandicibus, & bra-
canis pro olere lectis, scrutisque insuper cachrybus, (nondum au-
tem odorifera erant prata, ut meis ipse pedibus ambulare mallet)*
*in mulam iterum impositus excoriatum sum in perinaeo, & nunc
incedo cum dolore, & sudo frequenter, & languedo corpore, atque
opus habeo pernatere in aqua plurimum. Gaudeo autem fessus ak-*

3 μενος. Ἀποθρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπάλῃ με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ σέλγη ἀπαντᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν οὕτως αὐτὸς ἐμπολίσας γε ὡς ὁρῶ πυριάτην τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ Φύκας, καὶ οἶβον τουτονί, καὶ λωγάνιον, καὶ τοῦ βοῶς τὸ πολύπτυχον ἔγκατον, καὶ Φάικτας. Εὐγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄβατον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δέ, ἢ δ' ἔς, σίλλος, ὦ δέσποτα, γεγένημαι, σὲ περι-
 ὀρῶν· σὺ δὲ ποῦ χθὲς ἐδείπνεις; μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ;

2 Λεκιθοπώλιδι) Λεκιθόπαλις ἢ τὰ ἀλλοιομένα ὕσπρια, ἢτοι τὰ βεβρυγμένα πωλίσσα, οἱ δὲ ἱατροὶ λέκιδον φασὶ τὸ τοῦ αἵου ὄχρον. V.

ibid. Γρυμαιοπάλη) Γρυμαιοπάλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς σπάρας πιπράσκων. V. At in altero Ms. V. sic legitur: Γρυμαιοπάλην) Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελεῖ σκευάρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρῦ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ρύπον φασὶ τῶν οὐρύων.

3 Τὰ σίλγη) Κοινὰ δειπνητήρια. V.

5 Πυριάτην) Πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῇ σκευῇ ἀπτημένος. V.

ibid. Γήτεια) Τὰ κρέμνα. V. Ita hic editum invenio. At supra recte κρέμνα.

6 Οἶβον) Περιτραχίλιον ὅπλι. ed. V.

ibid. Λωγάνιον) Λωγάνιον δὲ ὑπὸ τῶν τραχηλῶν, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. V. At in altero eiusdem Vossii Cod. in forma, quam quartam vocant, idem Scholion sic legitur: Λωγάνιον) Ἀμβραχιώται καὶ Ἠπειρώται τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμενον χάλασμα, καὶ λέγουσι εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχιόνων, ὡς φασὶ ὁ Διονύσιος ὁ Ἰτυκαῖος. ἔστι δὲ ἡ Ἰτύχη πόλις Σικελίας. ἔοικε δὲ εὐ βοῶς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ἔχουσιν ἑτέρων τὸ σθηθύν. τὸ τῶν βοῶν δὲ ἄχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ καὶ λαμύριδα φασί.

9 Σίλλος) Ὁ διάστρφητος τοῦς ὀφθαλμούς. V.

lui. Decurram igitur ipse quoque ad puerum, quem credibile est aut apud pisorum venditricem, aut salsamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipsi fuerat, ut occurreret ad panes. Sed opportune hic ipse adest, mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios subcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud mulorum foliorum bovis intestinum, & phoxtas. Euge, Atticio, compendi mihi fecisti maiorem viae partem. Ego vero, inquit ille, strabus, here, factus sum, te dum circumspecio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Iovem, inquam,

οὐ μὰ Δί', ἢν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε φρόνην, ψύτταν
κατατείνας, ὡςθα δὲ ὡς Φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως
ᾧσθε με λαταγεῖν καττάβους· ἀλλ' εἰσιῶν, ταῦτά τε

1 Ὑτταν) Ταχίως. V. Sed in altero eiusd. Cod. sic legas: Ὀχρόμην ψύττα) Ἀντὶ τοῦ ταχίως δραμῶν. Sed M. Ὑττα κ.) Ταχίως δραμῶν.

2 Κατατείνας) Δραμῶν. V.

3 Λαταγεῖν) Τὸ δὲ λαταγεῖν τὸ στόμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ πλάστιγγι ἱσχυομένη. ἢ βαρυνομένη τοῖς ἀνδριατταρίοις προσήκουσιν ὑποκειμένοις καὶ κοττάβῳ ἀπετίλει &c. de Cottabo require in fine Plauti impressi Mediolani. G.

Λαταγεῖν κοττάβους) Εἶδος παιδίας ὁ κοττάβος τοιοῦτο. μίση ἴσταται Χάραξ ἀναδὲν ζυγὸν κατὰ κορυφῇ ἐπαισῶν. καθέκατερον δὲ ἴσχυον ὁ ζυγὸς πλάστιγγας φέρει, ἀνδριατταρίων ταῖς πλάστιγγιν ὑποκειμένων. ὁ κοττάβισον τοῖνον λαβὼν εἰς τὸ στόμα ὑγρὸν ὅτι οἶνον ἢ ὕδατος, καὶ πλάσας τὰς γνάθους, ἀφίσει διὰ τῶν χειλέων ὑπὸ μίση σταγόνια τοῦ ὑγροῦ κατὰ τῶν πλάστιγγων. αἱ δὲ διεξάμονται κοῖλαι οὖσαι, καὶ καθελκόμεναι τῇ βάρει, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τοῦ ὑγροῦ φέρονται κατὰ τῶν ὑποκειμένων ἀνδριατταρίων, καὶ κρούσασαι ἀνὰ μέρος ἑκάτερα κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν τοὺς ἀνδριάντας ποιοῦν ἤχου ἀποτελευτῶν, εὐφραίνει τὸν ἥρωτα, ὡς τῶν παιδικῶν κατευστρχοῦντα. ἐρωτικὴ γὰρ ἡ παιδία. εἰ δὲ τῶν πλάστιγγων ἡ λάταξ διεμάρτοι, ἠττάσθαι δοκεῖ ὁ ἥρως, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν ἡμιλῶσθαι. καλοῦνται δὲ τὰ ἀνδριατταρία μάστιγες. Οἱ ἀκριβέστερον

δὲ περὶ κοττάβου διαλαβόντες, δύο φασὶν εἶναι εἶδη κοττάβου, κατὰκτον, καὶ δι' ὀξυβάφαν. ὁ μὲν κατακτὸς τοιοῦτος. ἢ τί οἶονεῖ λυχεῖναι ὑψηλὸν ἔχει ἐν αὐτῷ πρόσσποτι, ὃ ἐκαλεῖτο μάστις, ἐφ' οὗ ἴδαι πῶς τὴν καταβαλλομένην πλάστιγγα, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶ. Γενήσεται σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων. ὁ δὲ δι' ὀξυβάφαν τοιοῦτος. ἀγχιεῖν τι λευτερίδιον ἐοικὸς πλήρες ὕδατος ἐτίθητο, ὀξυβάφαν κοῖται ἐπικλιόντων, ἅπερ ἢν καταδύειν ταῖς ἀπὸ τῶν στομάτων προϊούσαις λάταξιν ὁ ἀγών. (Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γοαίς. Ἐγχαπίσειξω καθ' αὐτὸν κοττάβον ἀφίης, ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσεις πῶς πλάστιγγα ποιῶν τοῦτο τὸ) πλάστιγγας δὲ τὸ ὑποκειμένοις ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πιναισίσκιον λίγει. ἐὰν δὲ μόνον τύχη αὐτῆς, ἐπὶ τῶν μάστιγιν πεσεῖται. παρήλλα δὲ ὁ κοττάβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ τῶν περὶ Σικελίαν πρῶτον εἰσαγαγόντων. πρὸς δὲ τούτοις κυκλοτερέως ἐποιούντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μίσην τεινόντες τοῦ κοττάβου, ἔχουσι ἐξ ἴσων τῶν ἀποστάσεων ταῖς λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγωνίζεσθαι. οὐ τῷ βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τῷ καλῶς. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκυῶτος τις αὐτῶν ἐπερίσας, ὑγρὸς ἀφίης τὴν λάταγα, ὡς εἰνύς μέγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ κοτταβίζειν ἢ ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν. δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ συνθείᾳ κοττίζειν ἀπὸ τούτου βαρβαρῶς καὶ παρακεκομμένως εἰρησθαι. V.

verum rus abieram, cito percurrrens: nosti autem, quam sem amans ruris. Vos autem forte putabatis, me sonare cottabos. Sed intro abi, haecque & alia condito, & expurga matrem, ut lascivias.

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν, ὡς Φρι-
 4 δακίνας μάττοντε ἡμῖν. Ἐγὼ δὲ Ξηραλοιφήσω ἀπελθών.
 καὶ ἡμεῖς, ἥ δ' ὅς ὁ Φιλίνος, ἐγὼ τε καὶ Ὀνόμαρχος,
 καὶ Ἑλλάνικος οὐτοσὶ ἐψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνῶμων
 σκιαῖζει μίσσην τὴν πόλον. καὶ δέος μὴ ἐν λουτρίῳ ἀπο-
 λουσάμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τοῦ σύρ-
 Φακος βύζην ὥστιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ
 δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ἐπιτεθόλωσθον,
 καὶ σκαρδαμυκτῶ θαμὰ, καὶ ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ τὰ
 ὄμματά μοι Φαρμακᾶ, καὶ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς
 ὀφθαλμοσόφου, ὃς τaráξας, καὶ ἐγχέας μοι Φάρμα-
 κον, ἀπερυθρίασαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μηκέτι

1 Ἠδύνειν) Σκιαῖζειν, ἥτοι μα-
 χειρεύειν. V.

ibid. Κάρδοπον) Μάκτραν. V.

ibid. Σμῆν) Καθαίρειν. V.

ibid. Οριδακίνας) Ἄστους. V.
 At in altero eiusd. Cod. legas:
 Ὡς Φριδακίνας) Εἶδος ἄρτων αἱ
 Φριδακίται.

2 Ξηραλοιφήσω) Ἄξει λουτρῷ
 ἀλείφασθαι ἐλαίᾳ. V.

4 Ὁ γνῶμων σκιαῖζει μίσσην τὴν
 πόλον) Τοῦ ὀρολογίου μίσσην, οὗ
 σκιά δείκνυσιν τὰς ὥρας. V.

7 Βύζην) Ἐπὶ ῥηματακῶς γὰρ τὸ
 στίζεσθαι σημαίνει. καριμάντας δὲ
 τοὺς συγκλύδας καὶ συρφετάς τε κα-
 λῶν. V.

8 Δυσωπῶ) Ἀμβλυόττω. V.
 Κακῶς διακρίμαι τοὺς ὄπας. M.

ibid. Ἐπιτεθόλωσθον) Ἐτάρατ-
 τον. V. Ἐπιτετάραχθον. C. Τάρατ-
 τον. σκοτίζετον. B.

12 Ἀπερυθρίασαι) Τὸ ἐρύθημα
 ἀποκαθάραι. V. In altero eiusdem
 hoc sic legitur: Ἀπερυθρίασαι),
 Ἐπίτῃδες ὁ παργνίμων τὸ ἀπερυ-
 θρίασαι τίθειν διὰ τὸ γόλοτον.

nobis subigatis. Ego vero ad siccam uallionem discedam. Nos
 vero, inquit Philinus, ego nempe, & Onomarchus & Hellani-
 cus sequemur. Etenim gnomon mediam iam aream inumbrat, &
 pietus est, ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post
 Carimantes, cum facce plebis confertim trudendi. Et Hellanicus,
 Ego vero, inquit, etiam aegre video: etenim utraque mihi pu-
 pillula turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrimarum
 sum, & medicamenta desiderant oculi, atque Asclepiade quodam
 oculorum sapiente indigeo, qui confuso & infuso medicamento fa-
 ciat, ut erubescere desinant, ut non amplius lippoſi sint, neque

θημιάλευς εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν. Τοιαῦτα ἅττα 5
διεξιόντες ἅπαντες οἱ παρόντες, ἀπήμεν· καὶ περὶ ἧτερ
ἤκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπὸς θημένοι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀ-
προχειριασμῷ, ὁ δὲ τραχηλισμῷ, καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχῆτο,
ὁ δὲ λίπα χρυσάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κα-
ρύκῳ, ὁ δὲ μολυβδαίνας χερμαδίου ἀράγδην ἔχων, ἐχει-
ροβόλει. εἴτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους κατανωτίζά-
μενοι, καὶ ἐμπαίζαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φι-
λῖνος ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ καταιονθῆντες, ἐξήμεν· οἱ λοι-
ποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφὲς κᾶρα δελφινίσαντες, παρένεον
ὑποβρύχοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὐθις ἄλλος
ἄλλα ἐδῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδυσάμενος, ἐξυόμεν τὴν κε-

1 Ἀθημιάλευς) Σὺν λέμεις. V.

ibid. Διερὸν) Ὑγρῶν. V.

3 Ἀπὸς θημένοι) Ἐπὶ τοῦ ἀπο-
νέμεσθαι. ἐσθῆματα, γὰρ τὰ ἱμά-
τια. ἄλλοι δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τοῦ
γελοίου ὡς γυμνασίου, διαπλά-
τυν, ὃς καὶ προφάσεις μὴ ὑπόσης
γέλωτος, αὐτὸς ἀνυρίσκειν προφά-
σεις ὀφθαλμολογεῖται. V.

7 Συντριβέντες) Ἀπὸ τοῦ ἀλλή-
λους διατρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλ-
λήλους, ὃ ποιεῖν εἰώθεσιν ἐπὶ τινων

παιδιῶν οἱ νικῶντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ
νότον τοῦ ἡτημένου, ἵθιεν καὶ κα-
τανωτίζόμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαί-
ξαντες, οἱσιν παίζαντες ἐν τῷ γυ-
μνασίῳ. ψυχροβαφὲς δὲ, τὴν ψυχρὰν
φρενὴ πυλῶν, ἐν ᾗ φρεσὶ ὑποδύντες
ἀσπὶ δελφίνος τὰς κάρας κυβιστῶν-
τες ὑπὸ τῇ ὕδατι ἐκλυμβῶμεν. τὸ
δὲ ἐξυόμεν, ἀπὸ τοῦ ἐκτενίζομεν.
ὀδοντῶν γὰρ ἐξύστραν τὸ κτείνον
φρεσὶ. κτείνον δὲ καὶ σκαφίον εἶδη
κουρῆς. V.

*humidum videant. Talia quaedam disputantes praesentes omnes ;
abimus. Et cum venissemus in Gymnasium exvestiti iam, unus
quidem exercitatione extremarum manuum, alius supinandi, & lu-
etae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus instabat se: alius
obiiciebat se coryco: alius autem plumbeas manum implentes
cum fragore manibus iactabat. Deinde contriti [frictione usi],
cum tergis nos invicem portassemus, atque illussemus [lusisse-
mus in] Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido per-
fusi eximus. At reliqui caput frigidae Delphinatorum instar immer-
gentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reversi autem rursus
alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam ca-*

τάγηνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦται
 τινες καρυκῆαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ με-
 λιττοῦται. τῶν δὲ ὑποβρυχίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ
 ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη ποντικά τῶν ἐκ
 σαργάνης, καὶ κωπαίδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλε-
 κτρυὼν ἤδη ἀπώδως, καὶ ἰχθύς ἦν παράσιτος. καὶ οἷν δὲ
 ὅλον ἵπποκαῦ εἶχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλήν.
 ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νο-
 μῆνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἐορτῆς καὶ λάχανα τὰ τε ὑπό-
 γεια, καὶ τὰ ὑπερφυῆ οἶνος δὲ ἦν οὐ γέρων, ἀλλὰ τῶν
 ἀπὸ βύρσης, ἤδη μὲν ἀγλευκῆς, ἀπεπτος δὲ ἔτι. Ποτήρια 7

1 Ἀβυρτάκη) Σκῆδασμα βαβα-
 ρικὸν διὰ καρδάμων καὶ πράσιν. V.
 In altero eiusd. Cod. haec sic le-
 gebantur: Ἀβυρτάκη) Σκῆδασμα
 βαβαρικὸν διὰ καρδάμιου καὶ πρά-
 σιν. V. φερρὸς δὲ ἐν τρίτῃ βαβα-
 ρία. V. καὶ φησὶν, ὅτι αὐτὴ τῆς
 γελόιοι ὀστῆς. V. φησὶν τοῦς
 τὰρ δὲ καὶ τῶν φησὶν τοῦς
 2 τὸς. Τα φύλλα τῆς συκῆς.
 λίγεται. οὗτος καὶ τὸ εἰς αὐτὰ
 ἐνδεσμούμενον ξρῶμα. ὡς καὶ τῶν τὰς
 ἀσταφίδας τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ
 συσκευάζοντες αὐτὰς, ἀμύλαι καὶ
 τοῦτο φησὶ σημαίνειν αὐτὸ τῶν, ἐπει

καὶ μελιττοῦται παράκεινται, αἱ
 εἰσι οἱ τῶν λεγόμενοι πᾶστιλλοι. V.
 ibid. Μελιττοῦται) Ἐκ μέλιτος
 πλακοῦνται. V.

5 Κωπαίδες) Ἐγγίλεις λέγει
 Βοιωτικῆς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαίδος λί-
 μνης πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων.
 οἷν δὲ ἵπποκαῦ τὸν κλιβαρίτην ἄρνα.
 V.

ibid. Καὶ ἀλεκτρυὼν ἦν) Τὸν
 παρθενότα. V. in fol.

7 Ἴπποκαῦ) Κλιβαρίτην ἄρνα. V.
 in fol.

ibid. Λειπογνώμονος) Τοῦ τὸ
 γνῶμα ἀποβαλόντος. V. in fol.

gine, & alliatum, & abyrtace, similesque quaedam conditurae,
 & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis car-
 tilaginosa multa, & quae corium habent testaceum, & frustra Pon-
 tica de sporta, & Copaicæ [anguillae], & gallina domestica, &
 gallus, qui iam canere desit, & piscis convictar. Ovem autem
 etiam habuimus totam in furno assatam, atque edentuli bovis pe-
 dem anteriorem. Verum panes erant filiginei non mali, & alii de
 novilunio, qui sero ad festum venerant, & olara, tum quae sub
 terra, tum quae supra illam cretunt. Vinum autem erat non se-
 nex, sed de utre, non illud quidem adhuc mustum, sed nondum

δὲ ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης, ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ τρυήλης Μεντορουργῆς, εὐλαβῇ ἔχων τὴν κέρκον, καὶ βομβυλίδος, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῆ πολλά, οἷα Θηρικλῆς ὥπτα, εὐρυχανθῇ τε, καὶ ἄλλα εὖστομα. τὰ μὲν Φωκαῖῃθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν πάντα μέντοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

1 Δελφινίδος τραπέζης) Οὗτω λέγεται παρὰ τὸ δεικνύναι τὸ πᾶν τοῦ πύδας ἔχειν. V.

ibid. Κρυψιμέτωπος) Ὁ διὰ μέγεθος ἐν τῷ ἀνακλᾶσθαι τὸ μέτωπον ἀποκρύπτειν. Μεντορουργῆς δὲ ἀπὸ Μέντορος τινος ὑαλοφῶς τοῦτο κατὰ χροσμήνους τῷ εἶδει τῶν ποτηρίων ἄχοντες πρὸς τῷ πυθμένι μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβὴν. ἀφ' οὗ καὶ εὐλαβῇ αὐτὰ κίελλε. βομβυλίδος δὲ τὸ στρουγγύλον, οἷα τὰ νῦν πιθάκια. δειροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χάνας δὲ τύπον ἐξαιρασμένα. γηγενῆ δὲ τὰ στραχέια λέγει. εὐρυχανθῇ τὰ βαθία καὶ πλατιά. εὖστομα δὲ τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ ελαφρότερα διὰ λεπτότητα. διὰ καὶ ἐπύγαγεν ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ, τὰ στρουγγύλα μὲν, βαθία δὲ. καὶ φιαλίους τὰ στρουγγύλα καὶ ἀβαθῆ. γραμματικὰ δὲ, τὰ γραμμὰς ἴσως ἔχοντα. κυλικεῖον δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλῦτη νῦν καλεῖται. ἀκροθέραι δὲ, ὃ μέσως πιας μεθύων διχοδύτης δὲ, ὃ συνήγορος ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν. χρυσοτέκτονα δὲ, τὸν χρυσοχόον φησί. λείρον, τὸν γυναικίον κόσμον λέγει, παρὰ

τὸ ἡδὺν εἶναι, παρόσον καὶ τὰ ἀνθηλείριά φασιν. ἐλλίβια τὰ ἐνόντια, παρὰ τὸ τοῖς λοβοῖς τῶν ὠτων ἐνηρμόσθαι. πύδας τὰ φέλλια. ἄδικον ἡμέραν καὶ ἄλογον, τὴν δίκας μὴ ἔχουσαν ἢ δίκαιον λόγον. ἐχρηλατίαν δὲ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ὅπτην τὸν εὐπρόσιτον, παρὰ τὸ εὐκόλως ἄνευ τῶν ἀπασχολούντων ὀρεσθῆναι, ἀχρηστα τὰ καινὰ, οἷς οὐδεὶς ἐχρησάτο. εὐήτρων δὲ, τὸ λεπτὸν καὶ λεπτὸν ἱμάτιον. ἀρρητοποιούς ἔχουσας διασύρων εἰς τοὺς τελευτὰς, διὰ τὴν μωστηριωδίαν αὐτῶν. V.

2 Μεντορουργῆς) Ἀπὸ τοῦ Μέντορος ἐσκευασμένους. V.

3 Βομβυλίδος) Στρογγύλος. V.

ibid. Δειροκύπελα) Τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χάνας δὲ τύπον ἐξαιρασμένα. V.

ibid. Γηγενῆ) Ὁστράχαια. V.

4 Εὐρυχανθῇ) Βαθία καὶ πλατιά. V.

5 Εὖστομα) Λεπτοχειλῆ. V.

6 Ἀνεμοφόρητα) Ελαφρότερα διὰ λεπτότητα. V.

ibid. Κυμβία) Κυμβία στρουγγύλα καὶ βαθία. V.

tamen percōctum. Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronticetum illud, & triclavium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens [angusti colli], & cervicatum illud, & terrigena multa, qualia affabat Thericles, late hiantia, & alia ore commoda, e Phocaea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret [prae levitate], & testam membranae [instar tenuem] habentia. Cymbia autem

Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ κυλικεῖον. Ὁ μὲντοι ἱππολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κε- 8
 φαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἀνθρακας. ἐπινόμεν δὲ ἀμυσ-
 στί, καὶ ἤδη ἀκροβώρακες ἦμεν· εἴτ' ἐχρίομεθα βακχα-
 ρίδι. καὶ εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τὴν ποδοκτύπην, καὶ τρι-
 γωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μὲν τις ἐπὶ τὴν κατήλ:φα ἀναρ-
 ριχσάμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν,
 ἄλλος ἐρρίκνουτο σὺν γέλῳ τὴν ὁσφύν. Καὶ ἐν ταυτῶ 9
 λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Με-
 γαλώνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέ-
 κτων, ὁ κατὰ νώτου ποικίλος, καὶ ὁ Ὠλοκάταξις Εὐδη-
 μος. καὶ γὰρ ἠρόμεν αὐτοὺς, τί παθόντες ὧς ἤκοιεν. ὁ μὲν

1. Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβα-
 θῆ. V.

ibid. Γραμματικά) Τὰς γραμμαῖς
 ἔχοντα. V.

2 Κυλικεῖον) Τὸ δοχεῖον, ὃ πο-
 τηροπλῦτῃ νῦν καλοῦσι. V.

ibid. Ἱππολέβης) Τὸ ἐν τῇ συν-
 θείᾳ μιλιάρειν. V.

3 Ἐπίτρεπεν) Ἀπὸ τοῦ ἐπίπεμ-
 πην. V.

ibid. Ἀμυστί) Ἀπὸ τοῦ κλείσαι

τὸ στόμα. V.

4 Βακχαρίδι) Εἶδος ἐντρίμματος
 μυράδου. ποδοκτύπη δὲ, τὸ τύμ-
 παν. τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μου-
 σικόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος κα-
 λούμενον. V.

5 Κύκλισέ τις) Εἰσέφερε. V.

10 Δικοδίφης) Ὁ συνήγορος,
 ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν τὸ ζῆτειν.
 V.

ibid. Χρυσοτέκτων) Χρυσόχοος. V.

erant, & phialae minutae, & literata pocula: itaque plenum erat
 pocularium [poculorum armarium.] Sed lebes camini supra mo-
 dum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amy-
 flida: & iam bene poti eramus, cum ungeremur baccharide: atque
 intro volvit nobis aliquis pedisonam [saltatricem], & trigonistriam
 [psaltriam.] Postea alius quidem in cantherium enifus, insultum
 parabat: alius hudebat crepitu, alius crispabat cum risu lum-
 bum. Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venire
 Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille
 tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego inter-
 rogavi illos, Qua causa fero adeo venirent? Ac Chaereas qui-

οὖν Χαίρεας, Ἐγὼ ἦδ' ὅς, λείρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἐλ-
 λόβια, καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο
 ὑμῖν ἐπιδείπνιος ἀφῖγμαι. Ἐγὼ δέ, ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλώ-
 νυμος, περὶ ἄλλα εἶχον· ἦν μὲν γὰρ ἀδίκος ἡ ἡμέρα, ὥς
 ἴστε, καὶ ἄλογος· ὥς ἂν οὖν ἐχευλωττίας οὔσης, οὔτε
 ῥησιμετρέϊν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγεθον, ὥς ὑφρονομεῖσθαι.
 πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὀπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρη-
 στα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξ-
 10 ὤρῃσα ἐμαυτόν. Εἴτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δαδούχῳ τε, καὶ
 ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρήτοποιοῖς, Δεινίαν σύρου-
 σιν ἄγδην ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἐγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνό-
 1 μαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὔπερ ὠσιώ-
 θησαν, ἀνώνυμοι τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὥς ἀπ

1 Λεῖρόν τινα ἐκρότουν) Ἦτοι
 γυναικίον κόσμον, ἐξ ἐσθημάτων
 ποικίλων καὶ ἀνθινῶν, καθότι λείρια
 πὰ ἀνθὴ φασίν, ἢ καὶ χρύσειον κόσ-
 μον, ἡδύοντα τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν.
 Διδ καὶ λειριόεσσαν ὅπα Ὅμηρος
 φησὶν. ἢ ὅσπερ λῆρον φασὶν τὴν ἀδύ-
 λασχίαν διὰ πέρα τοῦ δόοντος περι-
 τόν. εἴρηκε καὶ νῦν οὗτος λῆρον τὴν
 τοῦ δηλῆος κόσμον, ὡς περιττόν τῆς
 χρείας καὶ παρήλκοντα. V.

ibid. Ἑλλόβια) Ἑνάτια. V.

2 Πέδας) Ξύλλια. V.

4 Ἀδίκος ἡ ἡμέρα) Τὰς οἰκας μὴ
 ἔχουσα. V.

5 Καὶ ἄλογος ὥς ἂν οὖν ἐχε-
 υλωττίας οὔσης) Δικαιολογίας λόγους
 μὴ ἔχουσας, ἀργὴν ποιούσας τὰς
 γλώττας. V.

7 Ἀχρηστα) Καννά. V.

8 Εὐήτρια) Λευκὰ καὶ λεπτὰ.
 V.

dem, Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inau-
 res, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum.
 Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam. Erat enim, ut
 scitis, sine iudicio, sine oratione dies, cum igitur linguistitium
 esset, neque admetiri verba habebam, nec aquae demensum ubi ac-
 ciperem. Cognito autem, visibilem esse [adiri posse] Praetorem,
 sumtis vestibus inusitatis [novis] boni staminis, calceis autem
 ingestis [novis], extuli me ipsum. Deinde statim incido in faci-
 gerum & hierophantam, & reliquos infanda [sacra occulta, my-
 steria] facientes, qui Diniam raptum in ius traherent, crimen
 obiiicientes hoc, quod illos nominasset, idque cum bene sciret, a
 quo tempore consecrati essent, anonymos esse, nec iam naminabi-

ἰεράνυμαι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὸν Δεινίαν ἐκάλει δ' οὖν με τούνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὅς, ἐν τοῖς σκειραφείοις ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τῶν αὐτοληκῦθων, καὶ τῶν αὐτοκαβδάλων, αἰ κουριῶν, ἐνδρομίδας ὑποδύμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδωκεν ἀμηγέπη δίκην, ἢ λαξ πατήσας ὥχετο; Καὶ μὴν ἐκείνός γε, ἦδ' ὅς, ὁ τέως αὐλούμενος, ἤδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ στρατηγός, καίτοι αἰτιμαγελοῦντι καρπώδεσμά τε αὐτῷ περιβείς, καὶ περιδέραιον ἐν ποδοκάκαις, καὶ ποδοστράβαις, ἐποίησεν εἰ-

6 Ἀμυγίην) Ἀπὸ τοῦ, κατὰ τινα τρόπον ὅσον ὁν τι. αἰτιμαγελοῦντι, ἀπὸ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἐκφύγοντι τὴν στρατίαν, περιφροῦντι, καὶ γὰρ αἰτιμαγίας ταύρους φασὶ τοῦδε ἐξοιστρῶτας, καὶ τὴν ἀγίλην διὰ γυναικότητα ἀθετοῦντας. καρπώδεσμα δὲ, καὶ περιδέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐχόμενα, τοῦ γιλοίου ἵστα πέλκασται. οἷον τὸ ὑπέβδαιλλον καὶ πορδαλέον, ἢ ὅπλα πᾶσιν. ἀκροκεφίς δὲ τὸ ὀρθρινὸν φῶς, ἔτι σκοτίας οὕσης. θυεχθρία δὲ, ἢ ὡς ἂν τις εἰποι θυεχθολοῦσα. παίζοντος δὲ κατὰ ἐναντίον τὸ ἀπυγόνισμα. ὁκλᾷ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφθεῖς. τὸ δὲ βαυκαλῶν, οἷοιαι διαβρέχων, ἢ βοῶν

καλῶν καὶ συστρίφω, ὃ διὰ τοῦ διακωδονίζειν παραδολῇ. συνεχὲς δὲ τὴν φάρυγγα, ἀπὸ πεπισμένους, συνεθλημμένους. ἀναφλῶτα δὲ, ἀπὸ τοῦ αἰσχυρῆς τὸ αἰδοῖν τῆς πίστεως γυμνοῦντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσάγειν τι. σκοπάδειν δὲ, ἀπὸ τοῦ Σκόπα ἔργον, τῶν περιωύμενων γὰρ καὶ οὗτος ἀγαλματοποιός. V.

ibid. Λαξ πατήσας) Ἐπὶ τῶν ἐνισχημίων μεγάλαις συμφοραῖς θαμβηθεὶς δὲ ταύτας ἐκύντων λέγεται τοῦτο, ὡς καὶ ἐν τραγωδίᾳ Σοφοκλῆς, οὐ γὰρ ποτ' ἂν γίνοιτο' ἂν ἀσφαλὲς πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σάφιστα λόγῳ παταῖται, κατῆλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶν ἔργα κτενεύει πόλιν. V.

les [nomine suo appellandos], qui sacro iam nomine gaudeant. Non novi, inquam, quem dicas Diniam. Vocabat igitur me nomine. Est, inquit, in foris aleatorius cepivorus homo, ex illo genere, qui lecythum ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut bauxicides soleas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo, inquam, dedistne poenas aliquo modo, an iactatis calcibus abiit? Quin ille, inquit, qui tum saltaverat, iam immotus est. Praetor enim, licet segregare [& subducere] se vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & nervo illum esse fecit. Quare

- ναι ὥστε ἐν δεσμοῖς ὦν, ὑπέβδυνε τε ὁ κακοδαίμων
 ὑπὸ τοῦ δέους, καὶ πορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυ-
 11 χα δίδοναι ἤθελεν. Ἐμὲ δὲ, ἥ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, ὑπὸ τὸ
 ἀκροκνεφές μετεστείλατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀ-
 θλητῆς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρας ἑξαβλός
 ὦν, οἶσθα τὸν χαλκοῦν τὸν ἐστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ τὰ
 μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων, διετέλεσα. ἔξοικιεν γὰρ ἑμελ-
 λε τῆμερον εἰς ἀνὴρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκαλλυνεν
 αὐτήν. εἴτα μερμερίον τι κακὸν ἐμπεσὼν, διέκοψε τὴν ἐορ-
 τήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεῖς,
 μᾶλλον δὲ θεοεχθρία σχεθεῖς, ἀπηγγξεν αὐτόν. καί, εὖ
 ἴστε, ἀπολάλει ἂν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστάς, ἀπηγγώνισά τε
 αὐτόν, καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς, ἐπιπολύ τε ὀκλαῶ
 παρακαθήμενος, ἐπινύσσω τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν,
 καὶ διακαδωνίζων, μὴ πῇ ἔτι συνεχῆς εἴη τὴν Φάρυγγα.
 τὸ δὲ μάλιστα ὀνῆσαν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις κατα-
 12 σχὼν αὐτοῦ τὰ ἅκρα διεπίεσα. Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ,

vinculus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, &
 opes pretium animae dare volebat. Me autem, Eudemus inquit,
 summo crepusculo arcessivit Damusias, athleta olim & multorum
 victor, iam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum
 illum in foro stantem [cuius statua est in foro]: & partim qui-
 dem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim desti-
 nabat hodie viro filiam, & iam illam comebat. Deinde sollicitum
 malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius
 Dio, nescio qua re dolens, vel potius, Deorum odio implicitus,
 ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego,
 ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculatum
 assidens, sodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua
 adhuc continens [compressus, elisus] esset gula. Quod autem
 maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens
 compressi. Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum,

Φῆς Δίωνα, τὸν καταπύγωνα, καὶ λαγκοσχέαν, τὸν μύρωνα καὶ σχινοτρώκταν νεανίσκον, ἀναφλαῶντα, καὶ βλημάζοντα, ἣν τινα πεῶδῃ καὶ πόσθωνα αἰσθηταί μιν εἶν. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέος. ἀλλὰ τοι γε τὴν θεὸν, ἣ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, θαυμάσας. Ἀρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὃ, τε Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτις ἦδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἐκέτευσον ἐλεῆσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσέ· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ περιφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὸν νεανίσκον. ἀνέβησαν οὖν αὐτῇ τάτε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γὰρ, καὶ ἐκρηβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἀρτεμις. Πίνωμεν οὖν, ἥδ' ὅς ὁ Με- 13 γαλάνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τουτοῖ παρηβηκότος, ἦκω ὑμῖν κομίζων, καὶ τυροῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας

1 Τὸν μύρωνα καὶ σχινοτρώκταν) Τούτους μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς οὕτως ἐκαμώδουν. οὗτοι γὰρ σχῖνον καὶ μύρτα ἐλάμβανον τοῦ μὴ προ- χείρας ἐνασχηματῆν. V.

8 Πολιὰς) Πέπαιχται τὸ πολιὰς. εὐθεῖα γὰρ ἐστίν. οἶον ἡ πολιὰς, τῆς

πολιάδος. M.

14 Παρηβηκότος) Προσπακου- στέον οἶνον. V.

15 Τρυφαλίδας) Τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα. V.

ibid. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς) Χα- μαιπετεῖς ἐλαίαις, ὡς καλοῦμεν ὕρ-

laxo & pendente scroto, illum effeminatum, & lenescum rodentem adolescentem, illum masturbantem & lascive contrestantem, si quem bene vasatum, & improbe mutonium senserit, illum admittens. Ille quidem & patellarius: sed Deam, inquit Eudemus, adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus, huic igitur supplicantes, Damafius & uxor illius, senex iam, & cana caput accurate, obsecrabant, ut sui miseretur: at illa statim inruit, & salvus erat; & nunc Theodorum [Deodatum], aut magis aperte Artemidorum [Dianidatum] habent adolescentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod his gaudet: sagittaria enim, & procul-iaculans, eminus-pugnans est Diana: Bibimusne igitur, inquit Megalonymus. Etenim lagenam hancce effeci vini vobis attuli, & casei recentis massas,

χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτάς ὑπὸ σφραγίδι θρι-
 πθεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστάς, καὶ πῆλιναι
 ταυτί ποτήρια, ὀξύστρακα, εὐπυνδάκωτα, ὡς ἐξ αὐ-
 τῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν
 πλοκὴν. σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς
 μὴ καρηβαρεῖν ἀρξάιμην, κατὰ σοι τὸν παιδοβοσκὸν κα-
 λῶ ἐπὶ σέ. ἵστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω
 14 τὴν κεφαλὴν. Μετὰ δὲ τὸν ποτὸν συνυβλήσομεν, οἷα καὶ
 ἄττ' εἰώθαμεν· οὐ γὰρ ἄκαιρον δῆπουθεν ἐνοينوφλύειν.
 ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτιπερ Ὀφελος ἐσμέν
 τῆς Ἀττικίσσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὅς ὁ Καλλικλῆς.
 τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, λαλησθιγάνη
 γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ Εὐδήμος, κρύος γὰρ ἐστίν,
 ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι· καὶ μὲν χειμοβήης

πέτεις. αὐταὶ γὰρ εἰ μὴ αὖ' ἑαυτῶν
 ἀπορύουσι τοῦ δένδρου, οὐ σκευάζου-
 νται οὕτως. νευστάς δὲ τοὺς κολυμ-
 βητάς λέγει. ὀξύστρακα δὲ τὰ ἐξ-
 ορμῆνα στίλφεις ἵνικον. πλακοῦν-
 τα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκυκορυλλήματα,
 ὅτι διὰ τοῦτο καὶ κρωβυλώδη ὀνομα-
 ζοιτοί.

οἰοῖται ὡς κρωβύλον ἀναδεδομένον. ὁ
 ἢ νῦν συνήθεια χορδὸν λέγει. παιδο-
 βοσκὸν δὲ τὸν διδάσκαλον. διέμπιλον
 δὲ τὴν πολλοῖς πίοις περιτρεχί-
 νην. V.

8 Συνυβλήσομεν) Συνυβήσομεν,
 ἀπὸ τοῦ φλυαροῦσθαι. V.

& olivas caducas, (servo autem illas sub sigillis vermium opera
 praeclare erosus) & alias olivas colymbades [natatiles], & lincea
 ista pocula, acutisestacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: &
 placentam ex intestinis cincinnato plexu formatam. At tu, puer,
 plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi
 puerulcum [paedagogum] contra te advocem. Scitis enim, quam
 crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus ca-
 put habeam. Post potum autem connugabimur, qualia & quae so-
 lemus: neque enim intempestivum sune in vino garrere. Laudo hoc,
 inquam: etenim flos ipse & medulla fumus Atticissationis. Bene
 dicis, inquit Callicles: saepe enim invicem nugari coticula fit
 loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim est, luben-
 tius meraciora pocula suffrequentarem, etenim frigore cunctus sum:

εἰμι, καὶ χλιανθεῖς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσφόων τού-
των, τοῦ τε αὐληταῦ, καὶ τῆς βαρβιτωδοῦ. Τί ταῦτα, 15
ἔφησθα, ὦ Εὐδήμει; ἦν δ' ἐγὼ ἀλογίαν ἡμῶν ἐπιτάτ-
τεις ὡς ἀστόμοις οὖσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ
γλώττα τε ἤδη λογαῖ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἀρχαιο-
λογήσω ὑμῶν, καὶ κατανήψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας·
ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὀλκάδα
τριάρμενον ἐν οὐρίῳ πλέουσταν, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ
ἀκατίου, εὐφοροῦσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσαν, ἔκτο-
ράς τινας ἀμφοιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφείς,
καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόθιον, φθόνῳ
τῆς εὐνημίας. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ
καὶ νεῖ καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος,
πῖνων ἅμα, ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, ἡ ἀπὸ Φαλά-

5 Λογῆ) Ἀπὸ τοῦ λέγειν ἐπιθυ-
μεῖ. V.

9 Εὐφοροῦσταν) Ἀπὸ τοῦ εὐφορῶ
τῷ πνεύματι φερομένην· ἀκροκυμα-
τοῦσαν δὲ τὴν μεγίροις τοῖς κύμασιν
ἔτι διελισσάμενυσαν· ἔκτορας δὲ καὶ
ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδη-
ροβόλια φασί. V.

12 Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ) Πέ-
παικται τῷ κακοδαίμονι τὰ προσ-
τακτικὰ ταῦτα· καὶ πλεῖν ἔτι τὸ
ἀπὸ τῆς ληθείας ἐκίνος τῆς τριαρ-
μήτου νεός. τὸ ἀπόγειος πίνειν. Δει-
κνύει γὰρ ἀπὸ τούτου, ὅτι ὡς ληρω-
ται αὐτοὺς παραλογίζεται. V.

& calefactus lubentius audirem manusapientes illos, & tibicinem,
& barbiticonem. Quid haec, inquam, Eudeme? indictionem [si-
lentium] nobis iniungis, quasi ore carentibus, & elinguatīs. Mihi
vero & lingua iam fermocinaturit, & iam provehebar, ut qui an-
tiquo apud vos sermone usurus essem, & nive vos de lingua mea
conspuiturus omnes. At tu simile quid fecisti, ac si quis triam ve-
torum onerariam navem, secundo navigantem, sinuatīs velis sca-
phae, felici cursu per summos fluctus latam, dimissis quibusdam
tenacibus ancipitibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium,
comis retrahat impetuofum illud cursus, invidia venti ferentis.
Igitur, inquit ille, tu quidem, si volueris, naviga, & nata, & cur-
re per fluctum: ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus
Lucian. Vol. V.

κρων, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὅψομαι διαφερόμενον
σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατ-
ουρουμένην.

- 16 ΛΥΚ. Ἄλις, ὦ Λεξίφανες, καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώ-
σεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἦν μὴ
τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὅποσα διεξελέλυσας.
εὐῖσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ'
ᾧ κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον,
γελῶν ἐπῆει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάν-
τα ὅμοια ἦν, ἡλέουν σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λα-
βύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν
17 μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα. Ζητῶ οὖν πρὸς
ἐμαυτὸν, ὅπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν
ὀπίσω χρόνῳ, καὶ ὅπου κατακλείσας εἶχες τοσοῦτον
ἔσμον ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὖ-

2 Κατουρουμένην) Καὶ τοῦτο πί-
παικται ἀποκαμπτικῶς εἰς τοὺς ὀνο-
ματοποιούντας· κοῖνον γὰρ τοῦτο
καὶ κατὰ τοῦ φορτικῶς τὸ κατου-
ρουμένην. V.

9 Καὶ πάντα ὅμοια ἦν) Ἰσως
ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας.
V.

*ille Iuppiter, aut de glabri montis specula, aut de coeli arce, tri-
debo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.*

*Lyc. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis: ego enim
iam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuerō
haec ὅμνια, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum
nactus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti
me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibat. Cum
vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum
infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te inci-
disse, e quo fuga nulla fit, & morbo laborare maximo, vel
atra potius bili esse percitum. Quaero igitur apud me ipse,
unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tan-
tum examen absurdorum distortorumque nominum con-
cluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero*

τὸς ἐποίησας, τὰ δὲ κατορωρυγμένα ποθέν ἀνασπῶν,
κατὰ τὸ ἱαμβεῖον,

“Ολοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς”
τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντησάς μου, μη-
δέν σε δεῖν ἔργασμένου. δοκεῖς δέ μοι μήτε Φίλον τινά,
ἢ οἰκεῖον, ἢ εὖνον ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε,
καὶ παρρησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέαι, ὃς τάληδες εἰπὼν,
ἔπαυσεν ἂν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους
διαρραγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὐσαρκον εἶναι δο-
κούντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπὸ
μὲν τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, ἀγνοούντων ἅ πάσχεις,
ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον. Ἄλλ’ 18
εἰς καλὸν γὰρ τουτονὶ Σώπολιν ὁρῶ τὸν ἱατρὸν προσιόν-

13 Σώπολιν) Εἶθε καὶ τῶν τουτονὶ
Σώπολιν εἴχομεν. οὐ γὰρ ἂν ἡμιμα-
τεῖς καὶ κορυζῶντας, (μικρὸν γὰρ
τοῦτό γε) ἀλλ’ ἀποπληκτους καὶ
λημφόδους ὄλους, τοῦτο μὲν περὶ
μεταχειρίσιν λόγων, τοῦτο δὲ περὶ
τὴν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν
ἰάσαιτο ἂν. εἰ καὶ χαλεπῶ καὶ δυσ-
μεταχειρίστω ὅσα γε τὰ τῆς παρού-
σης καινότητος ἐπιβάλετο ἂν. πῶς
γὰρ ἂν τοσοῦτου εὐπύρηνσι ἑλλαβό-

ρου; τίνας Οἰταιῶν ὄριον, τίνας
Ἀντικύρας ὀρεπιδίαν ἐπιδάφιλευ-
μένων τὴν χορηγίαν; καὶ τὸ δὴ χα-
λεπώτερον, Τίνας καὶ πίπτειν ἂν
παρασχεῖν ἑαυτοὺς περιοευθησάμε-
νους; οὕτως ἀπάντων κατακόρως κα-
κοδαίμονούτων, ὥς μὴ ἂν τινα τού-
των ἑαυτῶν τῶν ἀπ’ αἰῶνος εἰς σύνη-
σιν ὑμνουμένων. οὐχ ὅπως ἐνάμιλλον
οἶεσθαι φανῆναι, ἀλλ’ οὐδ’ ἑγγύς
τούτῃ γινώσθαι. τὸ τοῦ Ὀμήρου

sepulta alicunde eruiſti, ut ex iambico illo tibi dici poſſit, Per-
eas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum
in me effudiſti, qui nulla te iniuria laeferim. Videris autem
mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut be-
nevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fi-
ducia utentem incidiffe, qui verā dicendo liberaret te aquo-
ſo tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, peri-
clitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valetu-
dinem eſſe, quae calamitas eſt: & ab infanis quidem lau-
daris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem miſe-
ricordiam moves merito. Verum enimvero, accedentem
enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te

τα, Φέρε τούτω ἐγχειρίσαντές σε, καὶ διαλεχθέντες ὑπὲρ τῆς νόσου, ἱασίν τινα σοι εὐρώμεθα· συνेतὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη παραλαβὼν ὥσπερ σὲ ἡμιμάνεις καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχείας Φάρμακον. χαῖρε, Σώπολι, καὶ τουτονὶ Λεξιφάνην παραλαβὼν ἐταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λήρῳ δὲ νῦν, καὶ ξένη περὶ τὴν Φωνὴν νόσῳ ξυνοῦντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἥδη τελείως ἀπολωλέναι, σῶσον ἐνίγε τῷ τρόπῳ.

- 19 ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τουτοῖ Λυκῖνον, ὃς περὶ Φανῶς μακκοῦ, καὶ ἀνδράς πεΦρενωμένους ὀλισθογνώμειν οἶεται, καὶ κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον,

ἴσως ἐξ ἀμαθίας ἄγαν μεθύουσι ἀνὰ στόμα περιφερομένου, ἡμεῖς τοι πάτερων μίγ' ἀμεινονες εὐχόμεθ' εἶναι, εἰ καὶ ἀληθὲς μὲν, κατὰ τὸ χεῖρτον δέ. Μ.

10 Μακκοῦ) Μακκοῦν τὸ μαρραίνειν. Ἀκκῶ γὰρ γέγονε γυνὴ ἐπὶ μαρία διαβαλλομένη. ἢν φασὶν ἐν-σπριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἐτέρα διαλέγεσθαι. ἐνθὲν τὸ ἀκκίζεσθαι παρ' αὐτὴν καλεῖσθαι ἀκκοῦ καὶ μακκοῦ. G.

11 Μνησάρχου) Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πενταγώνου σιωπὴν. ἐπί-τηδες δὲ τὴν Ἀθηναίων ἀντὶ τοῦ αἰδε-

σιμωτάτην, ἀναίσχυντον εἶπε, διαβάλλων τὴν τὴν λεζίων πλάσιν, καὶ θηριομάχον τὸν Ἡρακλῆα πάλιν, ὃ ἐπὶ τὰν κατακρίτων ἡ συνήθεια οἶδεν. ὅτι γεύομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπιγόμαλ, καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τίθεικε τὴν χρησάμενον. τὸ γὰρ ὀπτεῦσθαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ κινουμένου, ἦτοι προφητεύοντος, κεῖται. ριναισθῆσιν δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ρισὶ καταυλῆσαι, ἐποίη-σεν γὰρ τοῦτο ριναιλῶντες, ἦτοι διὰ τῶν ριγῶν φορῶντες ἐπὶ διασυρμῶ-τινῶν καὶ χλεύῃ. ἀκάθαρτον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίσχειν τῶν καταμνηνίων πά-σχουσιν. V.

commendemus, age, & sermone de morbo instituto cura-
tionem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui
iam multos tui similes furori proximos, & pituita laboran-
tes, medicamento infuso liberavit. Salve, Sopoli, & assum-
tum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum
in delirio iam & peregrino circa linguam morbo versan-
tem, & ne iam plane perierit periclitantem, serva, quacun-
que demum ratione licuerit.

Lex. Non me, Sopoli, sed huncce Lycinum, qui mani-
feste maccus est, & homines cordatos labi sententia arbi-
tratur, &, ut Samius ille Mnesarchi filius, silentium nobis

σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει. ἀλλὰ μὰ
τὴν ἀναίσχυντον Ἀθηνᾶν, καὶ τὸν μέγαν Θηριομάχον
Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ Φνεὶ Φρεντιοῦμεν
αὐτοῦ. ὅττεινόςμαί οὖν μὴδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· εἰ-
κα δὲ καὶ ῥιναυστήσῃν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων.
καὶ ἤδη γε ἄπειμι παρὰ τὸν ἐταίριον Κλεινίαν, ὅτι πυ-
θάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα,
καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαί-
κει αὐτὴν, ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀνήροτός ἐστι.

ΣΩΠ. Τί δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκίνε, Λεξιφάνης;

20

ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σάπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα
Φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας κατα-
λιπὼν, πρὸ χιλιῶν ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν
γλώτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεῖς, καὶ σπου-
δῆν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δὴ τι μέγα ὄν, εἴτι ξενίζοι
καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς Φωνῆς παρακόπτοι.

& linguotium imponit. Sed per impudentem [*quam nemo pu-
dore afficiet*] Minervam, & magnum monstripugnacem Her-
eulem, neque gry. neque phnei illum curabimus: quare
abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi
etiam nasum corrugaturus, cum tot ipsius reprehensiones
audiam: & iam quidem ab eo ad fodaliciū meum Cliniam,
quod audio tempore iam *satis longo* impuram [*non purgatam*]
illi esse mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Ita-
que non amplius inscendit illam, sed invia & inarata est.

Sop. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes?

Lyc. Ipsum hoc, Sopoli, non audis, quae loquatur? &
nobis, qui iam cum ipso versamur, relictis, ante mille an-
nos *recepto sermone* nobiscum loquitur, linguam ipsam per-
vertens, & absurda illa componens, studiumque in illis col-
locans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se
instituat, & constantem linguae monetam adulteret.

ΣΩΠ. Μὰ Δί', οὐ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάση μηχανῇ, καὶ κατὰ θεὸν γὰρ, τῶν χολωτῶν τινι φάρμακον τοῦτ' κερασάμενος ἀπῆειν, ὡς πίων ἐμέσειε. Φέρε πρῶτος αὐτὸς πίβι, ὦ Λεξιφάνες, ὡς ὑγιὲς ἡμῖν καὶ καθαρὸς γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθείς· ἀλλὰ πείσθητί μοι, καὶ πίβι, καὶ ράων ἔσῃ.

ΔΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὃ καὶ δράσετέ με, ὦ Σάπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνος, πιπίσκοντες τουτουὶ τοῦ Φαρμάκου. δέδοικα γοῦν μὴ πτώμα γένοικτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα.

ΛΤΚ. Πίβι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη φρονοίσις, καὶ λέγοις.

ΔΕΞ. Ἴδου πείβομαι, καὶ πίομαι. Φεῦ, τί τοῦτο; πολλὸς βορβορυγμός. ἐγγαστρίθυβόν τινα εἴκα πεπωκέναι.

21 ΣΩΠ. Ἀρξαι δὴ ἐμεῖν. βαβαί. πρῶτον τοῦτ' τὸ μῶν, εἴτα μετ' αὐτὸ, ἐξεληλυθε τὸ, κατὰ· εἴτα ἐπ' αὐτοῖς,

Sop. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam forte atribulario cuidam hoc poculum temperavi, iamque ibam ad illum, ut eo potio vomeret. Age, prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermorum absurditate. Quin obsequere mihi, & bibe, habebisque mollius.

Lex. Nescio, quid acturi mecum sitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti poculo. Metuo enim, ne loculum mihi verborum paret hoc poculum.

Lyc. Bibe, ne cunctare, ut humanum iam sapias & loquare.

Lex. En obsequor, & bibo. Phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutiisse.

Sop. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, deinde post illud exiit κατὰ. Tum post illa, ἢ δ' ὅς, & ἀμνησ-

τὸ, ἥδ' ὅς, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῶστε, καὶ δῆπουθεν, καὶ συνεχές τὸ ἅττα. βίασαι δ' ἑμῶς, καὶ κάθετες εἰς τὴν Φάρυγγα τοὺς δακτύλους. οὐδέπω τὸ ἱκταρ ἐμήμεκας, οὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, οὐδὲ τὸ σκύλλεσθαι. πολλὰ ἐτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν ἂν ἔνια. ἡ γοῦν σιληπορδία, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται συνεκπεσούσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὲν καθαρὸς οὐτοσί, πλην εἴ τι μεμένηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτὸν, ὦ Λυκίνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἅ χρῆ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδὴ περ ἡμῶν 22
προωδοποιῆται τὰ παρὰ σοῦ· καὶ πρὸς σέ τὸ λοιπόν, ὦ
ΛεξιΦανες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς
ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, καὶ τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,

3 ἱκταρ ἐμήμεκας) Πλατωνικὸν τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἔγγυς. καὶ τὸ σκορδινᾶσθαι, σημαίνει τὸ μετὰ χάσματος διατανύεσθαι. V.

7 Σιληπορδία) Σιληπορδεῖν παρὰ Σώφρονι τὸ στρηνιᾶν καὶ ἀβρυνεσθαι. ὅτι οὗτος ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ κακίμφατον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν

διὰ τὴν εὐπρίαν τῶν λέξεων, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φρονεῖν, ἐξαγκλῶσαι αὐτῶ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ τῷ ἀποπνεύσαι ἢ τὸν ὄγκον ἐπείγεσθαι. πολλῶ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀποθλιβεῖν εἰχὸς καὶ τὸν ψόφον οὐ μίτριον ἔσεσθαι. V.

πη, & λῶστε, & δῆπουθεν, & frequens illud ἅττα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἱκταρ ενομουίστι, neque σκορδινᾶσθαι, neque τευτάζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc subiere, pleniusque tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quaedam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet, cum spiritu una elabens. Sed iam purus hic est, nisi si quid mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea assumptum, Lycine, aliter institue, & doce, quae dicenda sunt.

Lyc. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a te munita est. Ac tuum de cetero est consilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudi-

τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα Φεῦγε, καὶ ἀπατρέπου, ἀρχά-
 μενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκά-
 λους αὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιβι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ
 ἐκείνων Φωνῇ συντράφεις, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλά-
 τωνος ἐν καιρῷ μέτιβι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ,
 καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. παρὰ γὰρ
 τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔση τις
 ἐν λόγοις ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κορο-
 πλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἑοικῶς, κεχρωσ-
 μένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἐνδοθεν, πῆλι-
 23 νός τε καὶ εὐδρυπτος ὢν. Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ἀλῆγον
 τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαίδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπαρμέναις, καὶ μὴ αἰ-
 δεσθεῖς μεταμανθάνων, θαρρῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι
 καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ διὰ στόματος
 ἐπὶ τῷ χεῖρονι τοῖς ἀρίστοις ἔση, Ἑλλήνα καὶ Ἀττικὸν
 ἀποκαλοῦντων σε, τὸν μὴδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς σαφε-

ne celebrari, talia quidem omnia fuge, & averfare. Facto
 autem initio a poetarum optimis, cum magistrorum opera
 eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae in-
 nutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempestive transi,
 multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi
 exercitandus. Ab his enim si pulcherrima quaeque florum
 instar decerperis, eris aliquid in eloquentiae studio, qui
 nunc imprudens similis fuisti his, quae a figulis in forum
 finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra
 luteus sis & fragilis. Haec si feceris, & pauxillo tempore
 infcitiae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo
 te pudeat; cum fiducia multitudinem alloqueris, neque de-
 ridebere, ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris
 praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contem-
 tum vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis nu-

στάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ ἐκείνο μέμνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ περισθίειν ἐκείνα, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδὲ σε θελγέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν ἀβλήτῶν νόμον, ἡ στερρὰ σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὣν πάμπολυ λίαν νῦν ἀπελέλειψο. Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, 24 καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύνεσθαι, καὶ λαρυγγίζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλασίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ οἶεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτός, ἣν τὰ πάντων συκοφαντῆς. καὶ μὴν καὶ ἐκεῖνο οὐ μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἁμαρτάνεις, ὅτι οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων προ-
 παρεσκευασμένος, ἔπειτα κατακοσμεῖς τοῖς ῥήμασι,

8 Χάρισι --- θύε) Ἐκ τῆς τοῦ Πλάτωνος παραινέσεως δοκεῖ παρελήφθαι. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Γομηλίων παραγγελμάτων,

ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυτέρω τὸ ἥθος ὄντι, ἢ ἄλλα δὲ καὶ ὡς κ' ἐγώ, παρεκλεύετο θύειν ταῖς χάρισι. (p. m. 246. pr.) G.

merari dignus sis. Ante omnia vero hoc mihi memento, ne imiteris Sophistarum, qui paulo ante nos fuere, pessima, neque studiose illa confecteris, uti nunc; verum talia conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te verborum inodori & caduci flores; sed ex lege athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime vero Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime iam relictus es. Tumor vero & iactantia, & mala consuetudo, & gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & infectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipsum, si omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non parvum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas no-

καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἦν που ῥῆμα ἔκφυλον εὐρύς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰκθῆς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διανοίαν ἐΦαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῆ, ἂν μὴ παραβύσῃς αὐτό που, καὶ τῷ λεγομένῳ μὴδ' ἀναγκαῖον ἢ οἷον πρῶην, τὸν οὐ μάλωπα, οὐδὲ εἰδῶς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲν εἰκότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπειςαν, ὑπὸ τοῦ ξένου πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς
 25 ἐπαινοῦσιν, ἐγέλων. Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξιῶν, καὶ τὴν Φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος, τοιαῦτα ἔνια, μάλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μὴδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. δῖόν ἐκεῖνα πῶς οἶε κατὰ γῆς δῦναι ἡυχόμεν, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸν ἀνδρεῖον ὡς λέγεσθαι· δουλάρια δὲ, καὶ τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολουθῶν ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ

minibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum iudicas, si illud non aliquorsum infercias, etiam si ei, quod dicitur, plane necessarium non sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, proiecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescabant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utroscumque, & te, & laudatores illos risere. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pedisse.

οἶδεν ὅτι χιτῶνιον μὲν, γυναικὸς ἑσθῆς, δουλάρια δὲ τὰ
 Θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστε-
 ρα, οἷον τὸ, ἵπτατο, καὶ τὸ, ἀπαντῶμενος, καὶ τὸ, καθε-
 σθεῖς, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων Φωνῆς. ἡμεῖς δὲ
 οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφον-
 τας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς πεζὰ μέτροις παραβάλ-
 λειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυ-
 κόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἐτι τούτων τὴν Φωνὴν
 κακοδαιμονέστερος. ἂν ταῦτα ζηλώσης, καὶ μεταμά-
 θῃς, ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ. ἦν δὲ
 λάβῃς αὐτῆς εἰς τὴν λιχναίαν κατολισθῶν, ἐμοὶ μὲν ἀπο-
 πεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἀν-
 γε καὶ ξυνῆς χείρων γενόμενος.

quos appellares : quae quis nescit, χιτῶνιον mulierum esse
 vestitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; &
 alia multo his apertiora, quale est ἵπτατο, & ἀπαντῶμε-
 νος, & καθεσθεῖς, quae neque aliunde delata domicilium in
 Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poëtas lau-
 damus poëmata scribentes, ad quae glossario opus est. Tua
 vero, ut pedestria metris comparem, sicut Dosiadae ara
 fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & si quis adhuc est lin-
 guae, quam isti, infelicioris. Haec si studiose dediscas, opti-
 me tibi consulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas
 fallente velut vestigio labaris, admonitione ego defunctus
 sum, tu vero te accusabis, si quidem aliquando deterio-
 rem te factum intelliges.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

1 ΠΑΜΦ. ΠΟΘΕΝ, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφί-
ξαι; αἰὲ μὲν γὰρ Φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τοῦτ' δὲ πλεον
τοῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυ-
νατὸς εἶ τον γέλῳτα.

ΛΤΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἦκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέ-
λωτος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ποιήσομαί σε, ἣν ἀκούσης οἷα
δίκη δικαζομένη παρεγενόμην, Φιλασόφῳιν πρὸς ἀλλή-
λους ἐριζόντων.

ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις,
τὸ, Φιλασοφῶντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ
καί τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι διαλύεσθαι τὰ
ἐγκλήματα.

2 ΛΤΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκῆνοι, οἳ γε.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

Pamph. **U**NDE nobis, Lycine, aut quid ridens advenis?
Nam semper quidem hilaris esse soles: hoc autem solito
plus mihi videtur, in quo neque risum continere potes.

Lyc. E foro tibi adsum, Pamphile: risus autem statim
faciam te participem, si audieris, cui causae disceptandae
interfuerim, contententibus inter se philosophis.

Pamph. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, phi-
losophos iure inter se experiri: qui debeant, si quid etiam
sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

Lyc. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se

ἔμπεπόντες, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατενόμενοι;

ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκίνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες;

ΛΤΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων δίκη δὲ ὅμως συνειστῆκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφοροῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύτατοι, καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν ἂν τις ἠδέσθῃ, παρὰ μέλος τι φεγγάζαμενος οὐχ ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος.

ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὥς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τὸν τοσοῦτον γέλωτα.

ΛΤΚ. Συντέτακται μὲν, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶσθα, ἐκ 3

1 Ὅλας ἀμάξας) Ἐπὶ τῶν ἁγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμέναν ἐρκεται τοῦτο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἀμαξῶν ἀναβαίοντες, τοῦ ἅμα τι περίσσοι, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκούμενοι εἶναι, ἐσκώπτον ἀλλήλους, ἀφ' οὗ παροιμία, τὰ ἐξ ἀμά-

ξας. οὗτος οὖν ἴν' ἐνδείκνται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκάμματι παρακολουθῆσαν τοῦ εἰσθῆτος, ὅλας εἶπεν ἀμάξας. V.

2 Ὑπερδιατενόμενοι) Ὑπερφλονεϊκούμενοι. V.

3 Διεφέροντο) Διεμάχοντο. V.

plaustra conviciorum tota in se congefserunt invicem, clamantes, & ultra, quam possent, contententes?

Pamph. Numquid de literis disceptabant solemaia illa; cum diversae essent sententiae atque sectae?

Lyc. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Eiusdem enim ambo sententiae, & disciplinae eiusdem. Et tamen iudicium constitutum est, & suffragia ferebant iudices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur.

Pamph. Quin tu igitur dicis iam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

Lyc. Constituta sunt, quod nosti, Pamphile, ab impera-

βασιλέως μισθοφορά τις οὐ Φαύλη κατὰ γένη τοῖς Φιλοσόφοις, Σταϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ Ἐπικουρείοις, ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ Περιπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἄλλα, οὐ βοεῖη τις ἦν, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' ἱερῆιον, ἀλλὰ μύριαι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις.

ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καὶ τίνα Φασὶν αὐτῶν ἐναγχος ἀποθανεῖν, τῶν Περιπατητικῶν οἶμαι τὸν ἕτερον.

ΛΥΚ. Αὐτὴ, ᾧ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, γελοῖον οὐδέν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ Φιλοσόφους εἶναι Φάσκοντας, καὶ χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, καὶ ἱερῶν πατρῶων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι.

ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γέ ἐστι τοῖς

δ Κατὰ τὸν ποιητὴν) Ἐκ τῆς Χ τῆς Ἰλιάδος τοῦτο. G.

tore salaria non contemnenda generatim philosophis, Stoicis dico, & Platonicis, & Epicureis, insuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicuius locum surrogari, probatum suffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, secundum poetam, *neque vitima*, sed decies millenae quotannis drachmae, ut iuvenes doceret.

Pamph. Novi ista: & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Peripateticorum puto alterum.

Lyc. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & haecenus ridiculum illis erat nihil aliud, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris maiorum suorum decertarent.

Pamph. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non

Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθαι.

ΛΥΚ. Ὅρθως λέγεις. Φασὶ γὰρ οὖν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πατρία ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος. Τὰ μετὰ ταῦτα 4 δὲ, ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφὴριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτερος, οἷσθα ὃν λέγω, τὸν ἐριστικόν, καὶ Βαγῶας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδεδείκτο, καὶ ὅτι τῶν Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἴχετο· καὶ μὰ τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν. Τὸ δ' οὖν τέλος 5 τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· ἀφ' ἐκείνου γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι τὰ αὐτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγῶαν, καὶ διελέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· κατὰ ταυτὰ δὲ καὶ ὁ Βαγῶας, ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον.

3 Καὶ -- ἐγίγνετο) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσπάπτει, ὅς καὶ τὴν ἐκτὸς εὐετηρίαν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθεται. V. 7 Ἀμφήριστοι) Ἐπιφιλόνηχοι. V.

valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare.

Lyc. Recte dicis. Aiunt scilicet ista, & ex patria disciplina bellum ab iis gestum est. Quae autem post consecuta sunt, iam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles senex, noster quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen iam ante certarum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli eiusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior. Finis ergo causae huc evasit. Diocles, omisso ostendere sua merita, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit.

ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὥς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

- 6 ΔΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ μὲ ὁμότητην ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλλῃς μὲν εἶχον βλασφημιῶν, ἄλλῃς δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἥδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγῳά μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστεύων, εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιοῦτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλείσθαι ἤξιον, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ περιρραντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἀπάντων συλλόγων, δυσκοιωνιστὸν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θῆμα, εἴ τις ἔωθεν ἐξῴων ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνούχον· λέγοντος, ἀλλὰ τι

10 Μεταποιεῖσθαι) Ἀντιποιεῖσθαι. V.

Pamph. Merito illud quidem, Lycine: ac maior pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si iudex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae iudicem.

Lyc. Bene dicis: meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis haberent conviciorum & criminum, denique iam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quid-

σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς ἀνθρω-
πείας φύσεως.

ΠΑΜΦ. Καινόν γε τὸ ἔγκλημα Φῆς, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ἤδη γελάει καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τῆς παρα-
δόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' οὖν ἄτερος; ἄρα
τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντει-
πεῖν ἐτόλμησε;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἱ 7
καῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπιπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἡρυ-
θρία, καὶ ἰδίῳ Φανερὸς ἦν· τέλος δὲ λεπτὸν τι καὶ γυ-
ναικεῖον ἐμφεγξάμενος, οὐ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διο-
κλέα, Φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνούχον ὄντα, ἧς καὶ
γυναιξὶ μετεῖναι καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτί-
μα, καὶ Θαργηλία, συνηγορήσους αὐτῶ καὶ τις Ἀ-
καδημαϊκὸς εὐνούχος ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐ-
δοκμήσας ἐν τοῖς Ἑλλήσιν. ὁ Διοκλῆς δὲ καί κεῖνον αὐ-

dam, & mixtum, & prodigiosum, & a natura humana ab-
horrens.

Pamph. Novum crimen narras, Lycine, iamque ipse ad-
risum, sodalis, adducor, inexpectatam accusationem au-
diens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quo-
que contra haec dicere quidquam ausus est?

Lyc. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod fami-
liare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste su-
dabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre,
inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum,
qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi pos-
sint; adducebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thargelia,
quae causam ipsius iuarent; atque aliquis Academicus e
Gallia enuchus, qui paulo ante nostram aetatem inter Grae-
cos floruerit. At Diocles illum ipsum quoque, siquidem

τὸν, εἰ περιῆν, καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο, εἶρξεν αὖ, οὐ
καταπλαγεῖς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξαν καὶ
τινας καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, καὶ πρὸς ἐκείνους
ὑπὸ τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς
8 τὸ γελοιότερον, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος. Ἐν τούτοις
ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβή· καὶ τὸ κεφάλαιον ἥδη τοῦ
σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνούχου
ἐπὶ Φιλοσοφίαν παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχει-
ρισθῆναι ἀξιῶν· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐ-
μοιρίαν προσεῖναι Φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέ-
γιστον, πῶγωνα βαβὺν ἔχειν αὐτὸν, καὶ τοῖς προσιοῦσι
καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιοπίστον, καὶ πρέποντα
ταῖς μυρίαῖς, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεισθαι· τὸ
δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῶν βακῆλων χειρόν εἶναι. τοὺς μὲν
γὰρ καὶ πεπειρασθαι ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρ-
χῆς εὐδὺς ἀποκεκόσθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶσιν εἶναι

12 Πρέποντα ταῖς μισθοφορίαις.

G.

14 Βάκκλος) Βάκκλος μίγας,
ἀνόντος, γυναικάδος. V.

fuisse, & eadem tractasset, arcebat, nihil commotus ipsius
apud vulgus gloria: & quaedam ipse memorabat dicta, in
illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in cor-
poris illud vitium iacta. In his agebant iudices, & caput
causae iam in eo vertebatur, probandusne esset eunuchus,
philosophiam profiteri, & adolescentium praefecturam sibi
demandari postulans? altero dicente, Habitum & integri-
tatem partium omnium corporis inesse philosopho debere,
praeferim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei
apud accedentes & discere volentes auctoritatemque prae-
stet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore
acciperet. Eunuchi vero conditionem, exsectorum etiam
statu deteriorem. Hos enim tamen aliquando expertos esse
virilitatem: hunc autem ab initio statim abscissum, & am-
biguum quoddam animal esse, cornicum instar, quae ne-

κατὰ ταυτὰ ταῖς κορώναις, αἱ μὴτε περιστεραῖς, μὴτε
 κόραξιν ἐναριθμοῦντο ἄν. Τοῦ δὲ οὐ σωματικὴν λέγοντος 9
 εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἁλκὴν ψυχῆς, καὶ τῆς γνώμης
 ἐξέτασιν δεῖν γίνεσθαι, καὶ τῆς τῶν δογματῶν ἐπι-
 στήμης· εἰδ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου,
 εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ
 τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ
 ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βα-
 γώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδαιότερος εὐνοῦχος τοῖς νέοις
 διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολὴν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι
 δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν
 εἶναι, ὡς διαφθεῖραν τὰ μεράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγέ-
 νειον μάλιστα ἐσκήφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ᾤετο,
 προσέριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, βαθέος κρίνε-
 σθαι δεῖοι τοὺς φιλοσοφούντας, τὸν τράγον ἂν δικαιότε-
 ρον προκριθῆναι πάντων. Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρ- 10

5 Εἰδ' ὁ Ἀριστοτέλης) Γράφεται ὁ Θεμιστοκλῆς. V.

que in columbis, neque in corvis numerentur. Altero au-
 tem contendente, Non corporis hoc esse iudicium, sed ro-
 bur animi *spectari*, & examen mentis oportere fieri, atque
 scientiae dogmatum: tum Aristoteles citabatur testis eius
 orationis, qui supra modum admiratus sit Hermiam eunu-
 chum, Atarnensem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eo-
 dem modo, quo Diis, rem sacram faceret. Quin etiam illud
 adiciere ausus est Bagoas, Multo aptiorem esse adolescen-
 tibus eunuchum magistrum, in quo neque haerere aliqua
 illorum respectu calumnia possit, neque Socratis illud cri-
 men locum habere, quasi corrumpere adolescentulos. Cum-
 que in mentum imberbe inprimis iacta quaedam essent, le-
 pide hoc, ut sibi quidem videbatur, adiecit. Si enim, in-
 quit, a barba proluxa iudicari philosophos oporteat, caprum
 iustus praeferrī omnibus. Inter haec tertius alius supervē-

στῶς, (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) Καὶ μὴν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὗτοσὶ ὁ τὰς γνάβους λείος, καὶ τὸ Φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνούχῳ εἰκῶς, εἰ ἀποδύσαιτο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, καὶ μοιχὸς ἐάλω ποτὲ, ὥς ὁ Ἀξων φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροισι ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνούχον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὐρόμενος, ἀφείβη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν, ἀπὸ γε τῆς φανεράς ὄψεως. νῦν δὲ καὶ πάλιν ὡς
 II δῆσάι μοι δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα. Τούτων δὴ λεγομένων, παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγῶας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῶ τῷ ἰδρῶτι ρεόμενος, καὶ οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾔετο, οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγήετο εἶναι.

6 Ἄρθρα ἐν ἄρθροισι ἔχων) Κακίματον τοῦτο, καὶ ὃ φασὶ οἱ ἰδιῶται πόσιν πρὸς φύσιν. V.

niens, cuius nomen in obscuro relinquatur, Verumtamen, inquit, iudices, iste laevibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho similis, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum iudicabant, negantibus, ex specie manifesta: iam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis causa. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffuens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praefens certamen iudicaret.

ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκίῃε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ
 ὅσκειν οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὸ
 δ' οὖν τέλος τί ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν
 οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἡξίου 12
 ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκο-
 πεῖν, εἰ δύναίτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τῶν ὀρχεῶν· οἱ
 δὲ ἐτι γελοιότερον μεταστείλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκῆ-
 ματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ὀπιεῖν,
 καὶ τινα τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβυτάτον τε καὶ πιστό-
 τατον ἐφ' ἑστῶτα ὀρᾶν εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάν-
 τας ὁ γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα
 ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον
 ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. Καὶ νῦν ἄτερος μὲν 13
 πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς Φασι, γυμνάζεται,
 καὶ παρασκευάζεται, καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ, καὶ

7 Τάγε πρὸς τῶν ὀρχεῶν) Βέλλ' ἐς κόρακας, μισρὲ, εἰ τοῦτα φιλοσο-
 φεῖν ἔγνωκας. V.

Pamph. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem
 vobis oblectationem videantur praeuisse. Sed quid tandem
 factum est, & quomodo iudices de illis decreverunt?

Lyc. Non in eadem omnes erant sententia, sed alii po-
 stulabant illum exutum istar mancipiorum inspicere, pos-
 setne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii,
 magis ridicule, arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis,
 iubere illum congregari, & inire, & iudicium aliquem, aeta-
 te maximum & fide dignissimum assistere, ac, num philo-
 sophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes,
 & nemo esset, cui non concussa dolerent illa, decreverunt
 reicere & remittere causam in Italiam. Et nunc alter qui-
 dem ad eruditionis ostentationem, ut aiunt, exercet se &
 comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen

τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιότατον αὐτῷ· καὶ οὗτος κατὰ τοὺς Φαύλους τῶν ῥητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγῳά δὲ ἕτερα, ὡς Φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσῃν ἐλπίζει, ἣν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ, ὡς ἑταῖρε, Φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἐτι δὲ μοι κομωδῇ νέος ἐστίν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἑτοιμον ἐς Φιλοσοφίαν ἔχειν.

5 Ἀνδρίζεται) Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρὸς τι ποιῶ. V.

movet, maxime sibi contrarium: ifque more malorum caudicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoam autem alia, aiunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur philosophiae criterium esse, haec demonstratio, cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum iuvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ.

ἈΜΦΙ τε οὐρανοῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή· οὐκ ἰ
αυτέων ἀστέρων, οὐδ' αὐτέου πέρι οὐρανοῦ, ἀλλὰ μαν-
τείης, καὶ ἀληθείης, ἡ δὲ ἐκ τούτων ἐς ἀνθρώπων βίον
ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ δι-
δασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅπως ταύτην τὴν μαντοσύνην
διεκεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὅκοσοι σοφοὶ ἑόντες, τὰ μὲν
ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ πᾶσι τοῖς ἑωυτέων ἀπηγέονται·
μόνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.
Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιή, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας ἀπίκητο, 2
ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων βασιλέων, Θεοφιλέων. οἱ δὲ
νῦν, ἀμαθίη καὶ ῥαθυμίῃ, καὶ προσέτι μισοπονίῃ, κεί-
νοισί τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ εὖτ' ἂν ἀνδράσιν ἐπικυ-

Ι ΑΣΤΡΟΛΟΓ.) Γραι. Ἀστρο-
λογίης. G.

5 Ὑποθημοσύνην) Δόγμα. V.
13 Ἐπικυρίωσι) Ἐπιτύχουσιν. V.

D E A S T R O L O G I A.

D E coelo deque stellis haec scriptio est: non ipsis de
astris, ipso de coelo, sed de divinatione ac veritate, quae
ab hisce ad hominum vitam pervenit. Neque vero prae-
cepta hic libellus habet, neque disciplinam promittit, quo-
modo excellere hac divinatione quis possit, sed reprehendo,
quotquot docti cum sint, alia quidem exercent, & suis
omnibus enarrant, solam autem astrologiam neque hono-
rant, neque exercent. Ac sapientia quidem huius rei anti-
qua, neque recens demum ad nos venit, sed opus est an-
tiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc sunt, in-
scitia & socordia, atque insuper laboris odio, cum con-
traria illis sentiunt, tum, si quando in homines incidunt fal-

ρέωσι ψεύδεα μαντευομένοισιν, ἄστρον τε κατηγορεῖσθαι, καὶ αὐτὴν ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδὲ μιν οὔτε ὑγίεια οὔτε ἀληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψεύδεα, καὶ ἀνεμῶλιον, οὐ δικάϊως, ἐμοὶ δοκέει, φρονέοντες. οὔτε γὰρ τέκτονος αἰδρεῖν, τεκτοσύνης αὐτῆς ἀφύϊν, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίην, μουσικῆς ἀσοφίην. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθέες
 3 τῶν τεχνέων, ἐκάστη δ' ἐν ἑαυτῇ σοφίῃ. Πρῶτον μὲν ὧν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτίῃ δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν ἡ σοφίῃ τοῦ ἔθρους, (καὶ γὰρ τὰλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τῆς οἰκίσεως ἡ εὐμοιρίῃ· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίῃ καὶ γαληναίῃ περικέαται· οὐδὲ τῶν τοῦ ἔτους τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ' ἐν μὴ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες ὧν πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ ἐς πᾶμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυεῖδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν ἄλλοτε ἄλλη μορφῇ τρεπομένην, ἐδό-

3 Ἀνεμῶλιον) Μάταιον. V.

5 Ἀφύϊν) Ἀδίκην. V.

7 Πρῶτον) Παρά τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις σχεδὸν ὁκούντα ταῦτα. Χαλ-

δαίους γὰρ φασὶ πρώτους ἀστρονομίας ἄρξαι. M.

11 Εὐμοιρίῃ) Εὐκληρίᾳ. V.

sa divinantes, & sidera accusant, & ipsam oderunt astrologiam, eamque neque sanam, neque veram arbitrantur, sed disciplinam mendacem & ventosam, inique, ut mihi videtur, sentientes. Neque enim fabri inscitia, fabrilis ipsius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per se sapiens est. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus constituerunt. Causa illis partim sapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores ceteris Aethiopes; partim etiam habitandi fors commoda. Semper enim illos serenitas & tranquillitas circumiacet, neque anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate habitant. Cum igitur cernerent, lunam non eandem semper apparere, sed plures accipere species, & in aliam alias formam

κεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θώματος καὶ ἀπορίας ἄξιον. ἐν-
 βεν δὲ ζητέαντες, εὗρον τουτέων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ
 σεληναίῃ τὸ Φέγγος, ἀλλὰ οἱ παρ' ἡελίου ἔρχεται. Εὖ- 4
 ρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν Φορὴν, τοὺς δὴ πλά-
 νητας ἡμεῖς καλέομεν, (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων
 κινεῖνται) φύσιν τε αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα,
 τὰ ἕκαστος ἐπιτελέουσιν. ἐν δὲ καὶ οὐνόματα αὐτέοισιν
 ἐπέθεσαν, οὐκ οὐνόματα, ὅπως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημεῖα.
 Ταῦτα μὲν ὦν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν· μετὰ 5
 δὲ, γείτοσιν οὖσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρ-
 ἔδωσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφέων ἐκδέξάμενοι ἡμερ-
 γέα τὴν μαντικὴν, ἐπὶ μέζον ἡγειραν, μέτρα τε τῆς ἐκά-
 στου κινήσεως ἐσημῆναντο, καὶ ἑτέων ἀριθμὸν, καὶ μην-
 νέων καὶ ὥρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον
 ἢ σεληναίῃ, καὶ ἢ ταύτης ἀναστροφῇ ἐγένετο· ἑτέος δὲ
 ἡέλιος, καὶ ἢ τοῦ ἡελίου περίφορος. Οἱ δὲ καὶ ἄλλα 6
 13 Ἐσημῆναντο) Ἐσημιοῦντο. V.

verti: visa est illis res admiratione & dubitatione digna.
 Inde igitur quaerendo invenerunt causam harum rerum,
 quod non sua lunae lux, verum a sole illi venit. Invene-
 runt vero aliorum quoque siderum motum, quos quidem
 planetas nos vocamus, soli enim reliquorum siderum mo-
 ventur: naturamque illorum & potestatem, & opera, quae
 singuli efficiunt. Imposuerunt autem illis quoque nomina:
 non *nuda* nomina, ut videbantur, sed *signa ipsarum natura-
 rum*. Haec igitur Aethiopes in coelo conspexerunt. Post vi-
 cinis suis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegy-
 ptii vero, quam accipere ab illis ex parte modo altera ab-
 solutam divinandi rationem, in maius extulerunt, mensu-
 ram motus uniuscuiusque signarunt, & annorum nume-
 rum, & mensium atque horarum ordinarunt. Et mensium
 quidem illis modus luna eiusque conversio fuit, anni au-
 tem sol, atque solis circuitus. At ipsi alia quoque his mul-

ἐμήσαντο πολλῶ μέζω τούτων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντός
 ἡέρος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ εὐ-
 σταθέων, καὶ οὐδαμᾶ κινεομένων, δωδέκα μοίρας ἐτά-
 μοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ οἰκεῖα ζῶα εἶοντα, ἕκα-
 στον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνά-
 λια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ
 7 δὲ κτηνέων. Ἀπὸ τέων δὴ καὶ ἰρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυει-
 δεῖα ποιεῖται. οὐ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δωδέκα
 μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, ἄλλοι δὲ ἀλλοίησι μοίρη-
 σιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβουσιν, ὅκοσοι ἐς κριὸν ἀπέ-
 βλεπον· ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὅκοσοι ἰχθύας ἐπεσημή-
 ναντο· οὐδὲ τράγον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν·
 καὶ οἱ ἄλλοι τᾶλλα ὥς ἕκαστοι, ἰλάσκονται. καὶ μὴν
 καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ ἡερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ
 Ἄπις αὐτέοις χρῆμα ἱρώτατον, τὴν χώραν ἐπινέμεται,

1 Ἐμήσαντο) Ἐμχανήσαντο.

7 Ἀπὸ τίῃ) Τούτου. G.

14 Σεβίζονται) Σεβάζονται. G.

15 Ἄπις) Τὸ μοσχάριον. G.

to maiora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis
 reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moven-
 tibus se, duodecim partes refecuerunt, in quibus illae al-
 terae moverentur. His cum assignassent suum cuique ani-
 malia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia
 vero hominum, alia bestiarum, volucrum alia, alia iumen-
 torum. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum ge-
 nerum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim par-
 tibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus di-
 versisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quot-
 quot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *no-*
mine illo signaverant: neque caprum mactant, quicunque
 noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*,
 placant. Sane etiam taurum in honorem coelestis tauri co-
 lunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem il-

καὶ οἱ ἐκεῖ μαντήϊόν τε ἀνατιθέασι, σημήϊον τῆς ἐκείνου
 τοῦ ταύρου μαντικῆς. Οὐ μετὰ πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες 8
 ἐπέβησαν τοῦ λόγου· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τοῦ
 Ἀμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὸν ἥερα καὶ ἐς τὴν τουτέου σο-
 φίην εἴρητο, παρὰ τὸν Ἀμμωνα, καὶ οὗτοι κριοπρόσω-
 πον ποιεόνται. Ἐγνώσαν δὲ τουτέων ἕκαστα καὶ Βαβυ- 9
 λώνιοι, οὗτοι μὲν λέγουσι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων· ἐμοὶ δὲ
 δσκέει, πολλὸν ὕστερον ἐς τουτέους ὁ λόγος ἀπίκητο. Ἐλ- 10
 ληνες δὲ οὔτε παρ' Αἰθιοπῶν, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀ-
 στρολογίης πέρι οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς
 ἔ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τάδε ἀπηγήσατο,
 αὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς φάας τὰν λόγον προήνεγκεν,
 ἀλλ' ἐς γοητείνην, καὶ ἱραλογίην, οἷη διανοίῃ ἐκείνου. πη-
 ξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν·
 ἢ δὲ λύρη, ἐπτάμιτος εἶσσε, τὴν τῶν κινεομένων ἀστέ-
 ρων ἀρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος,

lorum depascatur, cui oraculum ibi constituerint, signum
 divinationis illius *coelestis* tauri. Non ita multo post Libyes
 etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam
 oraculum Ammonis, ipsum quoque ad coelum eiusque fa-
 pientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arie-
 tis vultu sibi faciunt. Agnoverunt autem horum singula
 etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi
 vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem perve-
 nisse. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegy-
 ptiis de astrologia quidquam audire: sed ipsis Orpheus
 Oeagri & Calliopes filius primus haec enarravit: non ille
 manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit,
 sed ad incantationem, & sacramenta quaedam, sola mens
 illi *spectabat*. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra
 canebat. Lyra autem, septem chordarum quae effer, erran-
 tium stellarum harmoniam symbolo quodam signabat. Haec

καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔβελγε, καὶ πάντων ἐκρά-
 τεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης
 ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὕτη Ὀρφείως ἡ μεγάλη λύ-
 ρη. Ἕλληνες τε τὰδε τιμέοντες, μοῖρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ
 ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρῃ Ὀρ-
 Φείως. ἦν δέ ποτε Ὀρφέα ἰδῆς, ἡ λίβοισιν, ἡ χροῖῃ μεμι-
 μνημένον, ἐν μέσῳ ἔζεται ἵκελος αἰείδοντι, μετὰ χερσὶν
 ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δέ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς
 καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων, καὶ τῶν ἑκάστον
 εὗτ' ἂν ἐκεῖνα ἰδῆς, μέμνησό μοι τούτων, κοίη ἐκείνου
 αἰοῖδῃ, κοίη δὲ καὶ ἡ λύρη, κοῖος δὲ καὶ ταῦρος, ἡ ὀκοῖος
 λέων, Ὀρφείως ἐπαίουσιν. ἦν δὲ τὰ λέγω αἷτια γνοίης,
 II σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ δέρκεο ἑκάστον τούτων. Λέγου-
 σι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιωτίον, τοῦ δὴ κλέος μαντοσύ-
 νης πέρι πολλὸν αἰεῖρεται, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἑλ-
 λησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θῆ-

inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, &
 omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat sibi*, lyram
 spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec ma-
 gna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, partem
 ipso in coelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocan-
 tur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidi-
 bus, vel colore assimilatam, in medio sedet canenti similis,
 in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant
 sexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eo-
 rumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memento,
 qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus,
 & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero, quas dico, cau-
 sas nosse, tum tu etiam in coelo unumquodque videres.
 Aiunt vero, Tiresiam, virum Boeotium, cuius divinandi
 gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Grae-
 cos dixisse ferunt, errantium siderum alia, quae sint femi-

λεες, οἱ δὲ ἄρρενες ἔοντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσιν τῷ καὶ
 μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολο-
 γέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυον, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα. Ἀτρείως 12
 δὲ καὶ Θυέστew περὶ τῇ πατρῷῃ βασιλείῃ Φιλονεικεόν-
 των, ἥδη τοῖσιν Ἕλλησιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ
 σοφίης τῆς οὐρανίης μάλιστ' ἔμελε· καὶ τὸ ξυγόν τῶν
 Ἀργείων, ἄρχειν ἐγνώσαν ἐωυτῶν, ὅστις τοῦ ἐτέρου σο-
 φίην προφερέστερος. ἐνθα δὴ Θυέστης μὲν κρινὸν σφίσι
 τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ σημενόμενος, ὑπέδειξεν· ἀπὸ τῶν δὴ
 ἄρνα χρύσειον Θυέστη γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς
 δὲ τοῦ ἡελίου πέρι καὶ τῶν ἀνατολέων αὐτέου λόγον ἐποιή-
 σατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην Φορὴν ἡελίος τε, καὶ ὁ κόσμος
 κινέονται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις ἀντιδρομέουσι· καὶ
 αἱ νῦν δύσεις δεκέουσai τοῦ κόσμου δύσεις εἶναι, τοῦ
 ἡελίου ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀρ-
 γεῖοι ἐποίησαντο, καὶ μέγα κλέος ἐπὶ σοφίῃ αὐτέου ἐγέ-
 σ' Ἀναφανδόν) Φανερῶς. V.

nina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam
 illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulan-
 tur, alias feminam, alias vero marem. Atreo autem &
 Thyeste de regno paterno contendentibus, iam Graeci aper-
 te astrologiam & coelestem sapientiam vehementer festa-
 bantur: & commune Argivorum regnare eum apud se de-
 creverunt, qui altero, quantum ad hanc sapientiam, esset
 praestantior. Hic Thyestes quidem arietem illis, qui in coe-
 lo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thy-
 esti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & ortibus illius
 sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque
 mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum te-
 nere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videat-
 ur, solis ortum esse. Haec illum dicentem regem suum
 Argivi fecerunt, magnaue fuit sapientiae illius gloria.

- 13 νετο. Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιαύδε Φρονέω.
 πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι ἵππον οὐ μάλα πείβομαι, δο-
 κέω δὲ μιν ταύτην τὴν σοφίην μετέποντα, ὑψηλά τε Φρο-
 νέοντα, καὶ ἄστροισι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ
 14 ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ. Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον
 τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῶ χρυσέῳ δι' αἰθέρος
 ἐλάσαι μυθέονται. ναὶ μέντοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθη-
 ναῖον, (ξείνῃ μὲν ἡ ἱστορίῃ, δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρο-
 λογίης) ἀλλὰ οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παιδὶ
 15 τῷ ἑωυτοῦ κατηγήσατο. Ἰκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀτασθα-
 λίῃ χρεόμενος, καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς πό-
 λον ἀερθεὶς τῷ νῶ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθείης, καὶ πάντος
 ἀπесφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη ἀβύσ-
 σων πρηγμάτων τὸν Ἕλληνας ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ
 κόλπον ἐπ' αὐτέῳ ἐν τῇδε τῇ θαλάσῃ Ἰκάρειον εἰκῇ κα-

3 Μιθίποντα) Διόκοντα. G. 10 Ἀτασθαλίῃ) Φρενοβλαβείᾳ. V.
 11 Ἐπιεικῇ) Μέτριά. V.

Egō vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alatum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non patior. Puto autem, illum, sapientiae huius studiosum, sublimia cogitasse, & versatum cum astris, in coelum non equi opera ascendisse, sed animo. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunt, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Atheniensem: peregrina quidem & mira historia: sed puto, illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit. Icarus autem iuventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac sine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo finum in hoc mari temere vocant Icarium. For-

λέουσι. Τάχα δὲ καὶ ΠασιΦάη παρὰ Δαίδαλου ἀκού- 16
 σασα ταύρου τε περί, τοῦ ἐν τοῖς ἄστροις Φαινομένου,
 καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπῆκετο,
 ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.
 Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ἐπιστήμην διελόντες, ἕκα- 17
 στοι αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σελη-
 ναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες,
 δρόμου τε αὐτέων περί κινήσεως, καὶ δυνάμεως. Καὶ Ἐν- 18
 δυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην διατάξατο. Φαέθων δὲ, 19
 τοῦ ἡλίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ'
 ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ τάγε ἀ-
 γνοέοντες, ἡλίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι, καὶ μῦθον
 ἐπ' αὐτέῳ οὐδαμᾶ πιστὸν διηγέονται. ἐλθόντα γάρ μιν
 παρὰ τὸν ἥλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ Φωτὸς ἄρμα
 ἡνιοχέειν, τὸν δὲ δοῦναι τε οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τῆς ἱπ-
 पासίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἄρμα,
 10 Ἀτρεκέως.) Ἀκριβῶς. V. 15 Ὑποθέσθαι) Διδάξαι. V.

tasse etiam Pasiphaë, quae audisset ex Daedalo de tauro si-
 dere in astris lucente, & ipsa astrologia, in amorem do-
 ctrinae devenit: unde putant, eam a Daedalo conciliatam
 tauro esse. Sunt vero etiam, qui divisa in partes disci-
 plina, alia singuli excogitarunt, alii, quae ad lunam perti-
 nent, alii, quae ad Iovem, alii, quae ad solem, colligen-
 tes, deque cursu illorum, motu, & potestate. Atque En-
 dymion quidem, quae ad lunam pertinent, ordinavit. Phaë-
 thon autem solis cursum designavit, non sane exploratis
 omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est.
 Qui autem ista ignorant, solis filium Phaëthontem putant,
 & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: venisse
 nempe ad Solem patrem, ab eoque petiisse, ut lucis cur-
 rum regere sibi liceret; illum vero dedisse, & legem au-
 rigationis subiecisse. At Phaëthon conscenso curru, prae iu-

ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἠνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλλπος οὐκ ἀνασχετὸν διέφθειρεν. ἐπὶ τοῖσι δὲ τὸν Δία ἀγανακτέοντα βαλεῖν πρῆστῆρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δὲ μιν αἱ ἀδελφαὶ περιστᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίηον, ἕς τε μετέβαλλον τὰ εἶδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἰγείοι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον σταλάουσιν. οὐχ οὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτοῖσι πείθεσθαι, οὐδὲ ἥλιος παῖδα ἐποίησατο, οὐδὲ ὁ παῖς αὐτέῳ ἀπέθανε. Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείβομαι. κῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνείην τῆς Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' οὗτοι ἕκαστος αὐτέων θεοφίλες ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτῃ, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτεύουσιν,

⁴ Πρῆστῆρι) Κεραυνῷ. V.

ventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra sublatas, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Iovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriisse. Cadentem circumstantes sorores lustus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc sunt populi, lacrimamque super eo electrum stillant. Non ita gesta haec sunt, nec fas est fidem iis adiungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipsi mortuus est. Dicunt autem alia multa fabulosa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas sit credere, filium Aeneam fuisse Veneris, & Iovis Minoem, & Martis Ascalaphum, & Autolycum Mercurii? At singuli horum cari Deo fuere, nascentesque hunc Venus, hunc Iuppiter, hunc Mars respexerunt. Quicumque enim hominibus in hac genitura domum, ut domini vel decani,

οὗτοι ὅκως τοκέες ἑαυτοῖσι πάντα ἔκιστα ἐκτελέουσιν, καὶ
 χροίην, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ διανοίην. καὶ βασι-
 λεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομένου, καλὸς δὲ Αἰνείης
 Ἀφροδίτης βουλήσει ἐγένετο· κλέπτῃς δὲ Αὐτόλυκος, ἡ
 δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμῆω ἀπίκετο. Οὕμενον οὐδὲ τὸν 21
 Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδῃσεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τὰ
 ἄλλα ἐμήσατο, ὅκῃσιν ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ φέ-
 ρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὴν ἔξω Φορὴν, πολλὸν ἀπ' ἡμέων,
 καὶ οἱ νωθρῆτε ἢ κίνησις, καὶ οὐ ρηϊδίῃ τοῖσι ἀνθρώποισι
 ὀρέεσθαι. διὸ δὴ μιν ἐστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδη-
 μένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἥeros, τάρταρος καλεέ-
 ται. Μάλιστα ἔκ τε Ὀμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τῶν 22
 Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἂν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολο-
 γέουσιν ὁμοφωνέοντα. εὖτ' ἂν δὲ τὴν σείρην τοῦ Διὸς ἀπη-
 γένῃται, καὶ τοῦ ἡελίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἡμᾶτα
 εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι
 Ἡφαίστος ἐποίησατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἀλωήν.

9 Νωθρῆτε) Ὀκνηρά. V.

regunt, illi tanquam parentes similia sibi omnia efficiunt,
 & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex qui-
 dem Minos Iove duce, pulcher autem Aeneas Veneris vo-
 luntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a
 Mercurio venit. Iam vero neque Saturnum Iuppiter vinxit,
 neque in tartarum detrussit, neque reliqua machinatus est,
 quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem
 extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, ne-
 que observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare il-
 lum aiunt, tanquam vinctum compedibus. Ingens autem
 coeli profunditas tartarus vocatur. Maxime ex Homeri poë-
 tae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum
 Astrologis convenerit. Quando vero catenam Iovis refert,
 & solis iacula, hos utique dies esse conicio; & urbes, quas
 in clypeo Achillis fecit Vulcanus, & chorum, & vineam,

Lucian. Vol. V.

P

τὰ μὲν γὰρ ὅκοντα ἐς τὴν Ἀφροδίτην αὐτέω καὶ τοῦ Ἄρεος τὴν μοιχεῖν λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς δὲ τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὦν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη τὴν Ὀμήρου αἰοιδὴν ἀπεργάζεται· ἐν ἄλλοις δὲ ἔπεσι τὰ ἔργα ἐκάστου αὐτέων διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπὼν·

Ἀλλὰ σὺ γ' ἡμερόντα μετέρχεο ἔργα γάμοις.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἀργὶ θεῶ, καὶ Ἀθῆνῃ πάντα μελήσει.

- 23 Ἀπερ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα μαντήσιον ἐχρέοντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτέην ἐποιέοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιας ὤκισον, οὔτε τείχεα περιεβάλλοντο, οὔτε φόνους ἐργάζοντο, οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκοῦσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήϊα αὐτέοις οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρβένος ἔχει

3 Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος) Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὀμηρὸς μετρώ ἱστορήσεν. V.

4 Τὴν Ὀμήρου αἰοιδὴν) Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὀμηρὸς μετρώ ἐνέτεινεν. V.

ad astrologiam pertinere arbitror. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Coniunctio nempe Veneris & Martis Homeri cantum efficit, ac veri aliquid habere ostendit. Aliis vero versibus opera uniuscuiusque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi sunt connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer ista quidem Pallasque armata patrabunt.

Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: sed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec proelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audirent singula. Etenim neque oracula illis expertia astrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi mu-

τὴν προφητείην, σύμβολον τῆς παρθένου τῆς οὐρανίης· καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέει, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἡρώων Διδύμων ὀνομάζεται. Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα ἱράτατον 24 ἢ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεύς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανέομενος, ἐβελήσας ἀτρεκέως ἀκούσαι περὶ τῶν ἐνωτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν αἰῶνα ἀπίκητο, οὐκ ὄφρα ἰδῇ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' ἐς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίην ἐπιθυμέων. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸν χῶρον ἦλθεν, ἔνθα ἡ Κίρκη ἐσήμνηε, καὶ ἔσκαψε τὸν βόβρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν νεκύων παρόντων, ἐν τοῖσι καὶ τῆς μητρὸς τῆς ἐαυτοῦ, τοῦ αἵματος πιεῖν ἐβελόντων, οὐ πρότερον ἀφῆκεν οὐδενί, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήιον· καὶ ἀνέσχετο διψῶσαν ὀρέων τῆς μητρὸς τὴν σκινὴν. Λα- 25

nus habet, coelestis virginis symbolum: & Draco sub tripode vocem emittit, quoniam inter sidera quoque lucet Dræco. Quod autem Didymis est Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipsum quoque a coelestibus Geminis [*Didymis*] dictum. Adeo res sanctissima illis visa divinatio est. Iraque Ulysses, cum in errore illo suo laboraret, verum audire cupiens de rebus suis, ad inferos descendit, non *Cerneret ut sanctos vita, illaetabile regnum; sed in colloquium Tiresiae venire qui desideraret.* Et cum venisset in locum, quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque oves; mortuis multis praesentibus, interque illos matrem ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius permisit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustasset, eumque ipse coëgisset edere sibi oraculum; sustinuitque sitientem matris umbram videre. Lacedaemoniis autem

- κεδαιμονίοισι δὲ Λύκουργος τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τοῦ
οὐρανῷ διατάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποίησατο μηδαμᾶ
μηδὲ ἐς πάλεμον προχωρεῖν, πρὶν τὴν σεληναίην πλήρεια
γενέσθαι· οὐ γὰρ ἴσθην ἐνόμιζεν εἶναι τὴν δυναστείην, αὐ-
ξανομένης τῆς σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ
26 ὑπ' αὐτῇ διοικέσθαι. Ἀλλὰ μοῦνοι Ἀρκάδες ταῦτα
οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ
ἀσοφίῃ λέγουσι καὶ τῆς σεληναίης ἔμμεναι προγενέστε-
27 ροι. Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων οὕτω κάρτα ἦσαν φιλομάν-
τιες· οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀν-
θρώποισι τέλος εὔρασθαι μαντικῆς. οὐ γὰρ εἶναι μιν οὐ-
τε πιστὴν, οὔτε ἀληθεᾶ· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν ταῖς
οὐρανῷ ἡμέων ἔνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀνθρώ-
πων πηγάων πρηγμάτων οὐδεμίαν ὥρην ἐκεῖνοι ποιεῖνται, οὐδ'
ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· κατὰ σφέας δὲ χρεὶν
28 τῆς περιφορῆς ἀναστρέφονται. Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην

14 Ὠρην) Φροντίδα. V. 15 Χρεὶν) Ὑποθήσει, προνοία. V.

Lycurgus rem omnem publicam ex coeli rationibus con-
stituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante
progrederentur, quam plena luna esset. Neque enim ae-
qualem putabat esse potentiam augescantis lunae & decre-
scantis, omniaque ab illa administrari. Sed soli ista Arca-
des non recepere, neque in honore habuerunt Astrolo-
giam; sed amentia quadam & insipientia dicunt, ipsa se Lu-
na esse antiquiores. Maiores igitur nostri valde adeo divi-
nationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi qui-
dem fieri posse negant, ut inveniant homines finem *certum-*
que fundamentum divinationis. Neque enim fidam illam esse,
neque veram: neque Martem aut Iovem in coelo nostra
causa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane
nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce
rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei causa, atque
quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti. Alii vero

αἰφυσθεᾶ μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ ὑπὸ
μαντοσύνῃ ἀλλάσσεσθαι, ὅσῃσ' αὖ τῇσι μοίρησι δοκέοντα
ἐπέρχεται. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰδε ἄμφω ἐκείνα ἔχω εἰπεῖν, 29
ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἰλέονται,
πάρεργον δὲ σφίσι τῆς κινήσεως τῶν κατ' ἡμέας ἕκαστον
ἐπιγίγνεται. ἢ ἐθέλεις ἵππου μὲν θέοντος, καὶ ὀρνίθου,
καὶ ἀνδρῶν κλονεομένων λίθους ἀνασαλεύεσθαι, καὶ
κάρφει δονέεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τοῦ δρόμου, ὑπὸ δὲ
τῇ δυνάμει τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν
ὀλίγου πυρὸς ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ
δι' ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τοῦ ἡμετέρου θάλπους·
ἀστέρων δὲ οὐδεμίαν ἀπορροίην δεχόμεθα; καὶ μέντοι τῇ
ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά
ἐστίν, οὐδὲ ἀλλάξαι τι τῶν ἀπορρέοντων πρηγμάτων·
ἀλλὰ τοὺς χρεομένους τὰδε ὠφελεί, τὰ μὲν ἐσθλὰ
εἰδότας ἀπιζόμενα, πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφρανεῖ, τὰ

4 Σφετέρη) Ὀδόν. V. 8 Κάρφει) Κάρφει, ἕρως καὶ κοῦφος χόρ-
τος. V.

Astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque
expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari,
quae factorum decreto eveniant. Ego autem ad haec ambo
illa habeo dicere, Stellae quidem in coelo suam sibi viam
volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quo-
que peragunt. Aut vis tu, equo quidem currente, aut avi-
bus, hominibusve commotis, emoveri lapides, & festucas
agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem
verrigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni ali-
quid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit
quidquam, neque ille nos, ut calefiamus, curat: stellarum
autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae, quae
mala sunt, in melius mutare non licet, neque mutare quid-
quam rerum, quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis
prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante

δὲ Φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισι ἀγνοέουσι
ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ρηΐδια καὶ
πρῆια ἡγεῖται. τὰδε ἀστρολογίης περὶ ἐγὼν ὑπο-
λαμβάνω.

ἢ Εὐμαρέως) Ῥαδίως. V.

exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim im-
prudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione fa-
cilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

ΕΜΕΛΛΕΝ ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπα-
 σιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἄξιον,
 ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἀκρῶς
 φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἰς τὸν Βοιωτίον Σώ-
 στρατον ἀναφέρον, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν,
 καὶ ὥοντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημόνακτα τὸν φιλό-
 σοφον, οὗς καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· πατέρω
 δὲ, τῷ Δημόνακτι, καὶ ἐπὶ μήκιστον συνεγενόμην. περὶ
 μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπται μοι,
 καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχύος ὑπερβο-
 λή, καὶ ἡ ὑπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ διάιτα, καὶ ἡ ἐπί-
 πονος εὐνὴ, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπωδᾶ τοῦ
 ὀνόματος, καὶ ὅσα ἡ ληστὰς αἰρῶν ἐπραξεν, ἡ ὁδοποιῶν

DEMONACTIS VITA.

DEBEBAT ergo neque nostrum seculum expers omnino
 esse hominum sermone & commemoratione dignorum; sed
 tum corporis ingens robur, tum animum summo opere
 philosophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium So-
 stratum respiciens, quem Herculem vocabant Graeci, &
 putabant esse; & maxime ad Demonaſtem philosophum:
 quos & vidi ipse, & viſos admiratus sum; altero vero,
 Demonaſte, diutissime etiam sum usus. Ac de Sostrato qui-
 dem alio in libro a me scriptum est, & tum magnitudo il-
 lius ostensa, tum excedens prope fidem robur hominis, &
 subdivalis in Parnasso mora, & cubile in gramine, & fil-
 vestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia,
 quaeque aut tollendis latronibus perfecere, aut viis per

- 2 τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Περὶ δὲ Δημῶνα-
κτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε διὰ
μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναιό-
τατοὶ τῶν νέων, καὶ πρὸς Φιλοσοφίαν ὀρῶντες, ἔχοιεν μὴ
πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐ-
τοὺς ρυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἡμετέρου βίου κανόνα προ-
τίθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγὼ,
- 3 Φιλοσόφων γεγόμενον. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ
τῶν ἀφαιῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικόν, καὶ κτῆσιν. οὐ
μὲν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γεγόμενος, καὶ
ἀξιῶσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς Φιλοσοφίαν ὥρ-
μησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ
αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν
συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ,
σοφῷ ἀνδρὶ, φωνήν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμη-

invia muniendis, aut cum pontibus iunxit loca traiectu
difficillima. De Demonaſte autem iam dicere fas fuerit
duarum rerum cauſa, ut & ille in memoria verſetur,
quantum fieri opera mea poteſt, praetantiſſimorum ho-
minum, & iuvenum generoſiſſimi, qui ad philoſophiam
appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant,
ad quae ſe ipſos componant, ſed etiam e noſtro ſeculo il-
lum ſibi tanquam canonem proponant atque aemulentur,
optimum, quos ego novi, philoſophorum. Fuit autem ge-
nere Cyprius, non obſcuroꝝ unus, neque quantum ad
dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum
enimvero ſuperior hiſce omnibus, atque ad ea, quae pul-
cherrima ſunt, adſpirans, animum ad philoſophiam appu-
lit, non Agathobulo proſecto, neque ante ipſum Demetrio,
neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem uſus
eſt, & inſuper Heraclienſi Timocrate, ſapienti viro, & lin-

μένω. ἀλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινός, ὡς ἔφη, παρακληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὀρμῆς καὶ ἐμψύτου πρὸς Φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθύς κεκνημένος, ὑπερέϊδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἀπάντων, ὅλον δὲ παραδούς ἑαυτὸν ἐλευθερία καὶ παρρησία διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῶ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὁρῶσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ Φιλοσοφεῖν ἀληθειαν. Οὐ μὴν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς 4 ταῦτα ἤξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πλείστων ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἡσκητο, καὶ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρω τῷ δακτύλῳ ἀψάμενος, ἡπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπείονητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι· ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ διαρ-

9 Οὐ μὴν ἀνίπτοις) Ἀντὶ τοῦ αὐτοσχιδιάσας. V.

guae pariter atque animi ornatissimi: fed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & insito philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiducia cum tradidisset, ita vixit; recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poetis innutritus erat, ac plerisque tenebat memoria, exercebaturque dicendo: tum sectas philosophorum non paucillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat: corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne cuiuscunque alterius rei indigeret: adeo ut cum intellige-

κῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον
 5 τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών. Φιλοσοφίας δὲ
 εἶδος οὐχ ἐν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταῦτο κα-
 ταμιξας, οὐ πᾶν τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν. ἐώκει
 δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήμα-
 τι, καὶ τῇ τοῦ βίου ραστώνῃ τὸν Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν,
 οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο,
 καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμο-
 διάιτος ἅπασι, καὶ πεζὺς ὢν, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφαι
 6 κάτοχος, συνῆν καὶ ξυνοπολιτεύετο. Καὶ τὴν μὲν τοῦ Σω-
 κράτους εἰρωνείαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς
 μεστὰς ἀποφαίνων τὰς συνουσίας ὡς τοὺς προσαμιλή-
 σαντας ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννοῦς,
 μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας,
 παντοίους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέ-

6 Τὸν Σινωπία) Τὸν Διογένη. V.

ret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit, relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone. Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi rese-
 cuit, sed multis in unum commixtis, non satis declaravit, qua illarum praeter ceteras gauderet. Videbatur tamen So-
 cratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque ta-
 men ea, quae ad victum pertinent, in deterius mutabat, ut admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo ho-
 mines, sed eodem, quo ceteri, victus cultusque genere utens, communis, ne pauxillum quidem tumidus, verfabatur pri-
 vatim & publice cum omnibus. Socratis quidem illam dis-
 simulationem non admittens, sed plenam Attica quadam gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo disce-
 debant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tan-
 quam ignavum, neque asperitatem reprehensionum eius refugerent; sed prae voluptate quasi immutati, decentio-

ρους παράπολόν, καὶ Φαιδροτέρους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον
 εὐέλπιδας. Οὐδέπώποτε γοῦν ὥφθη κεκραγώς, ἢ ὑπέρ- 7
 διατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾶν τῶν θεοί,
 ἀλλὰ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἀμαρ-
 τάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰα-
 τρῶν ἡξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργῇ
 δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἤγεῖτο γὰρ ἀνθρώ-
 που μὲν εἶναι τὸ ἀμαρτάνειν, Θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου,
 τὰ πταισθέντα ἐπαγορβοῦν. Τοιούτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, 8
 εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἐδέετο, Φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰ-
 κότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπεμί-
 μνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίους τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπ-
 αιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πένιαν ὀδυρομένους, ἢ Φυγὴν δυσχε-
 راίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλῳτι
 παρεμβεῖτο, οὐχ ὀρώντας ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύ-
 σεται μὲν τὰ ἀνιώντα, λήθῃ δὲ τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν,

res multum, & hilariores, & spei in futurum melioris ef-
 sent. Nunquam enim visus est clamare, aut supra modum
 contendere, aut indignari, neque si quis reprehendendus
 esset; sed peccata cum perfringeret, ignoscebat peccanti-
 bus, volebatque exemplum nos capere a medicis, sanan-
 tibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utenti-
 bus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei au-
 tem, aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere. Hanc
 vitam cum viveret, pro se ille quidem nullius rei indige-
 bat, sed amicos in iis, quae e re esse iudicaret, adiuva-
 bat: & si qui illorum felices sibi viderentur, submonuit,
 quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur.
 Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre
 ferrent, aut senectutem, vel morbum accusarent, conso-
 latus cum risu est, qui non viderent, post pusillum tem-
 poris cessatura, quae ipsos contristarent, oblivionem vero

- καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ καταλήψεται.
 9 Ἐμέλε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλάττειν, καὶ γυναῖξιν πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. καίπου καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς Φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρᾶος, καὶ ἡμερος, καὶ Φαιδρός. Μόνον αὐτὸν ἦν ἡ Φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς αὖ καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν Φιλίαν ἡγούμενον· καὶ διὰ τοῦτο Φίλος μὲν ἦν ἅπασιν, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα οὐκ οἰκείον ἐνόμιζεν, ἀνθρώπον γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἑλάττον ἔχαιρε συνῶν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅποσοι αὖ ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ Ἥρατων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττε τε καὶ ἔλεγεν, ὡς αὖ τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθῶ τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam. Curae hoc quoque sibi habebat, ut diffidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam, ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque maiori parti, ut ministrarent patriae *tribus* mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris. Solum molestia ipsum afficiebat morbus, aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam iudicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus; nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Ceterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius infide-*

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὃ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν 11
τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα
τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέ-
κρουε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μῖσος οὐ μείον τοῦ παρὰ
τοῖς πλῆθεσιν ἐκτήσατο ἐπὶ τε τῇ παρρησίᾳ καὶ ἐλευθε-
ρίᾳ. καὶ τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ Μελι-
τοί, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ καὶ κείνοι τότε, ὅτι
οὔτε θύων ᾤφθη πώποτε, οὔτε ἐμυθή μόνος ἀπάντων
ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανω-
σάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελ-
θὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τρα-
χύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο.
πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ
θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον
αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυ-
σιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων,

κε. Itaque Atheniensium cum universus populus, tum prin-
cipes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum
aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio
plerisque illorum offensus est, odiumque non minus popu-
lari illo contraxit loquendi illa fiducia atque libertate. Iam-
que confurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti,
accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrificare
unquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium
Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane, coronatus
& pura veste indutus cum in concionem prodiisset, par-
tim concinne, partim vero asperius, quam pro suo institu-
to, causam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem
sacram Minervae fecisset, *Nolite, inquit, mirari, Athenienses,*
si non prius ei sacrum feci: neque enim indigere meis illam victimis
putabam. Ad alterum vero illud de Mysteriis, *Hanc sibi*

- ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σοφίᾳ τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τε Φαῦλα ἢ τὰ μυστήρια, οὐ σκωπῆσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μέμνημένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ Φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχοντας, πρᾶους αὐτῶ καὶ ἴλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξάμενους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμεῖ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καὶ με καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε.
- 12 Βούλομαι δὲ ἓν ἄρα παραθέσθαι τῶν εὐστόχως τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων· ἀρξάσθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλόν, καὶ ὧν πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρίνος ἀκούσας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι ποιοῖτο τὰς ὀμιλίας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ

causam esse dicebat, cur non veniret in communionem initiatorum, quod, si mala sint mysteria, taciturnus non esset apud non initiatos, sed dehortaturus illos ab orgiis; sin bona, indicaturum prae humanitate omnibus. Igitur Athenienses, qui iam lapides contra ipsum haberent in manibus, mites illi & propitii statim sunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti sunt, ac denique admirati; quamquam in principio statim suae ad illos orationis asperiori paulum usus affert prooemio. Nam, Athenienses, inquit, cum coronatum me [victimae instar] videatis, vos iam me quoque mactate; priore enim hostia non litastis. Volo iam subiicere quaedam acute pariter & urbane ab illo dictorum. Iuvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime verficulos illis immixtos, quod

ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννές, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφία ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἡρώτα τὸν Δημόνακτα, τίς ὢν χλευάζει τὰ αὐτοῦ; Ἀνθρῶπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ἅτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημόναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἤκει; ὄρχεις, ἔφη. Ἄλλοτε δὲ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἡρώτα τὸν Δημό- 13
νακτα, τίνα αἴρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφία; ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπὼν ἤδη παρ' αὐτοῦ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτῳ γελαῖ, ἐκείνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἐδόξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφούν-
τας, αὐτὸς πώγωννα οὐκ ἔχων. Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ 14
σοφιστοῦ Ἀθηνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πε-
πείραται, οὐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἂν ἔλεγεν· ἂν Ἀριστο-

fraſti nimis, ignavi, muliebres, philoſophiam minime de-
centes eſſent: acceſſit ad Demonactem, rogavitque, *Quis eſſet*, [quid ſibi arrogaret] *qui ſua derideret?* Is, *Homo*, in-
quit, *aures habens deceptu non nimium faciles*. Inſtante vero
Sophiſta, atque interrogante, *Quo vero viatico inſtruitus, De-
monax, a puero ad philoſophiam acceſſiſti?* Teſticulis, inquit.
Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonac-
tem, *Quam maxime ſectam in philoſophia amplecteretur?* At
ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit, me philoſophari?* & iam diſ-
cedens apud ſe ſuaviter ſane riſit. Illo vero interrogante,
Quid rideret? *Ridiculum mihi*, inquit, *eſſe videbatur, te a bar-
ba iudicari velle philoſophos, barbam cum ipſe non habeas*. Si-
donio aliquando Athenis florente, ac de ſe laudem com-
memorante eiufmodi, ſe philoſophiam univerſam explo-
raſſe, ſed nihil impedit verba ipſa referre: *Si Ariſtoteles me*

- τέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἔψομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ
τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ,
διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῇ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς
οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκρωμένων οὗτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ
15 ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας. Πύθωνος δὲ τινος τῶν ἐν
Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὠραίου, ἐρεσχελοῦν-
τος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν, καὶ
κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, Ἐν, ἔφη,
οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ
τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκάμματι, καὶ συναπειλήσαντος,
Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὃ δὲ σὺν γέλῳ
16 ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις; Ἐπεὶ δὲ τις ἀθλητῆς
καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὥσθῃ ἀνθεινὴν
ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς
τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἐρρύη· οἱ μὲν παρόντες
ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων

10 Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Σημαίνει πέρσῃμα, καὶ τὸ αἰσχροῦς τινα κατὰ
γὰρ τὸ περαίνειν καὶ τὸ τὸν συλλο- τὰ ἀφροδίσια ἐνεργεῖσθαι, ἢ σπέρ-
γισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμ- μα ἐκβάλλειν. V.

*vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si
Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, silebo:*
surgens igitur ex mediis auditoribus, *Heus tu*, inquit, nomi-
ne illum appellans, *vocat te Pythagoras*. Pythonis cuiusdam
Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nu-
gis, & sophisticam interrogationem proponente, eiusque
fyllogismi solutionem dicere illum iubente, *Unum*, inquit,
puer, novi, te περαίνεσθαι. Aegre autem ferente illo lusum
ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monstrabo!*
cum risu interrogavit, *Virum nempe habes?* Cum vero athle-
ta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olym-
pionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset,
& sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unus-
quisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconsu-

ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημόναξ, Μηδαιῶς,
 ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἱατρὸν.
 Ἐπεὶ δέ ποτε καὶ χρυσὸν δακτύλιον ὁδῶ βαδίζων εὔρε, 17
 γραμματίον ἐν ἀγορᾷ προτιθεῖς, ἥξιον τὸν ἀπολώλεσσαντα,
 ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἤκειν, καὶ εἰπόντα
 ὅλην αὐτοῦ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν· ἤ-
 κεν οὖν τις μεираκίσκος ὠραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέ-
 γων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἀπιθι, ἔφη, ὦ παῖ,
 καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ
 ἀπολώλεκας. Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἀ- 18
 θήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὠραῖον, θηλυθρίαν δὲ καὶ
 διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὐ-
 τοσί· καὶ ὁ Δημόναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σοῦ ἄξιος, καὶ
 τῇ μητρὶ ὅμοιος. Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτου δέρματι Φι- 19
 λοσοφῶντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ'
 Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἤξιον. Ἐρωτήσαντος δὲ τινος τίς αὐ- 20

9 Δακτύλιον φύλαττε) Εἰς τὸν ἀφιδρώνα ἀπίσκαψι· καὶ γὰρ δακτύ-
 λιος λέγεται καὶ αὐτός. V.

lem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconsulem; sed ad Medicum*. Invenit aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postulabat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius, & gemma, & imagine, eum reciperet. Venit adolescentulus formosus, se perdidisse dicens. Cum vero sani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, & *tuum ipsius anulum serva: hunc quidem non perdidisti!* De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum valde, sed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius hic meus*. Et Demonax, *Pulcher*, inquit, & *te dignus*, & *matris similis*. Cynicum illum in urfi pelle philosophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, sed Arcesilaum vocari volebat. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis*

Lucian. Vol. V.

Q

- τῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, Μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἐκείνου δὲ Φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἄλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τοῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὖ-
 21 μένων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων. Περει-
 γρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ
 πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος,
 Δημῶναξ οὐ κυᾶς, ἀπεκρίνατο· Περειγρίνε, οὐκ ἀνθρω-
 22 πίζεις. Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων
 διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ Φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ
 δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκίαν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα
 23 τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις; Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶ-
 ναι λέγοντος, καὶ ἐπαῶδας ἔχειν ἰσχυράς, ὡς ὑπ' αὐτῶν
 ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὅπασα βούλε-

*videretur? Solum felicem, ait, liberum: illo vero dicente, mul-
 tos liberos esse; At ego, inquit, illum puto, qui neque speret
 quidquam, neque metuat. Ille, Et quomodo quis illud possit?
 Omnes enim ut plurimum hisce rebus servimus. Quin si perspicies,
 inquit, res hominum, deprehendes, illas neque spe neque metu
 dignas, cum desinant omnino molesta pariter & iucunda. Pere-
 grino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque
 alluderet hominibus, ac dicente, Demonax non agis canem
 [Cynicum], respondit, Peregrine, non agis hominem! Verum
 Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excita-
 vit, & ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, in-
 terrogans: Tales igitur ais esse Antipodas? Cum aliquis ma-
 gum se esse diceret, & carmina habere potentissima, qui-
 bus persuadere posset omnibus, ut praeberent sibi, quae-*

ται, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰ-
 μί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἔπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ
 ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπωδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ Φαρμάκου
 πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον· αἰνιττόμενος τὸ νό-
 μισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπωδῇ δυνάμενον. Ἐπεὶ δὲ Ἡρώ- 24
 δης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόν-
 τα, καὶ ἡξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους
 παρίσταςθαι ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρα-
 σκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκου, ἔφη,
 κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἤσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ
 οἰηθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συν-
 τρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δη-
 μῶναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶται σε, ἔφη, ὅτι μὴ
 ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν 25
 σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος
 τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ
 εἶδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀναμάσσειε, -

cūque vellet: *Noli admirari*, inquit; *nam & ego artis tuæ sum*: & *si vis, sequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam, ut panem mihi det, nummum indicans, cuius eadem, quæ carminis, vis esset. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum lugeret ante pubertatem defunctum, iuberetque currum illi iungi, & equos adstare tanquam conscensuro, & coenam parari, accedens, A Polluce, inquit, affero tibi epistolam. Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque, Quid ergo, *Demonax, Pollux postulat? Accusat te*, inquit, *quod non iam ad ipsum abeas. Idem lugenti filium, & in tenebris se concludenti, accedens dixit, Magum se esse, & posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines**

- μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνου ἐν-
δοιάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, οὐ γὰρ εἶχε τινα, οἶμαι,
εἰπεῖν τοιοῦτον, εἴτ' ἔφη, ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πά-
26 σchein νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον; Καὶ μὴν
κακείνων καταγελαῖν ἡξίου, τῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ
ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἐνὶ γοῦν ἐρωτη-
θέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινα, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέν-
τι, Ἐγὼ μὲν σε, ἔφη, ὦ ἐταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι
27 ὥς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνη. Εἰπόντος δὲ τινος τῶν
ἐταίρων, Ἀπίωμεν, Δημώναξ, εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ
προσευξώμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ
τὸν Ἀσκληπιὸν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομέ-
28 κων ἀκούειν. Ἰδὼν δὲ ποτε δύο τινὰς Φιλοσόφους κομιδῇ
ἀπαιδευτούς ἐν ζητήσῃ ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα
ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον, Οὐ δο-
κεῖ ὑμῖν, ὦ Φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερός τούτων τράγον ἀμέλ-

nominaret, qui neminem unquam luxerint. Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret; Tum tu, inquit, ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem? Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondenti, Equidem te iam nunc, inquit, interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes. Dicente sodalium quodam, Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus pro filio; Utique, inquit, surdum indicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda obicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, Nonne videtur vobis, inquit, amici,

γειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι; Ἀγαθοκλέους δὲ 29
 τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα Φρονούντος, ὅτι μόνος αὐτός
 ἐστὶ καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὲν, ὦ
 Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ
 πρῶτος. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ, ὅποτε διὰ τῆς Ἑλ- 30
 λάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῆει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολ-
 λὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποικιλύκτου, ἐπειδὴ
 τῶν ἐταίρων τις ἄρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάβαρ-
 μα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημῶναξ, οὐδὲ μέγα.
 Καὶ Ἀπολλώνιον δὲ ποτε τὸν Φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολ- 31
 λῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἤδη δὲ ἀπῆει μετάπεμ-
 πτος, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος, Προσέρ-
 χεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.
 Ἄλλου δὲ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δο- 32
 κεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα. Περὶ μέντοι 33
 Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα Φάμενον οὐ μίαν
 ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς. Πη-

alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere? Agathocle Peripatetico gloriente, solum se & primum dialecticorum, Quin tu, inquit, Agathocles; si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente, magnum cum purgamentum esse; Medius fidius, inquit Demonax, ne magnum quidem. Apollonium aliquando philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis causa cum Imperatore effet: Accedit, inquit, Apollonius, cum suis Argonautis. Interrogante alio, Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis, inquit, sed ut omnia. De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim eiusdem esse animae, Regillam & Pollucem [mor-

γίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἐστῖαν, καὶ τὰ τοι-
 34 αὐτὰ μελετᾶν. Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῇ-
 σαι δημοσίᾳ, τῆς προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν
 ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τὴν τε-
 λετὴν αὐτοῖς καταστησασμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου
 35 καὶ Θρακὸς ὄντος. Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ
 διὰ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀνα-
 τραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῆς;
 κατὰ ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων κατα-
 36 δασθῆναι, τοσοῦτους αὐτὸς ἰχθύς καταφαγών. Ῥήτορι
 δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν,
 καὶ γυμνάζεσθαι τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέ-
 γω· Εἰκότως τοίηυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μαρῶ ἀκροα-
 37 τῇ χρώμενος. Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μι-
 σθῶ μαντευόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐθ' ὅτῳ τὸν μισθὸν
 ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ἐπι-
 κεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὅπόσον ἂν αἰτῆς· εἰ δὲ ὡς

tuos], ut viventes convivio excipere, & talia declamare. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses; audita illa denuntiatione, Propter quam causam excludant sacris Barbaros, idque, cum constituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia? Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim, inquit, si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sim. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente, Semper apud me dico; Non igitur mirum est, inquit, talia te dicere, qui stultum adeo auditorem adhibeas. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, Non video, inquit, pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de fatiis, parum nimis exigis, quantumcumque

δόδοκται τῷ Θεῷ, πάντα ἔσται, τί σου δύναται ἡ μαν-
 τική; Πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματοῦντος, καὶ 38
 τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένου,
 καὶ ἐρομένου, Πῶς σοι, Δημόναξ, μεμαχῆσθαι ἔδοξα;
 Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχης. Καὶ 39
 μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστό-
 χως παρεσκέυαστο. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ,
 εἰ χιλίας μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημόναξ, πόσαι
 μναὶ ἂν καπνοῦ γένοιντο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ
 τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι. Παλυβίου δέ τινος, κομιδῇ 40
 ἀπαιδευτοῦ ἀνθρώπου, καὶ σολοίκου, εἰπόντος, Ὁ βα-
 σιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἶθε σε,
 ἔφη, Ἑλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν. Ἰδὼν δέ 41

12 Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετί-
 μμηκεν) Οὐ γὰρ εἶδε οὕτως εἰπεῖν,
 ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμωσέ με πολι-
 τεία, ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο καὶ ἀνό-
 ηλον, ποῖα τιμὴ εἰσεγράφατο αὐτὸν
 Φρατρία, ἐκ πολλῶν Φρατριῶν τῆς
 Ῥωμαίων πολιτείας συγχειροτημέ-
 νης· οἷον Οὐετίτων, Φλαβίων Αὐρη-
 λίων, καὶ ἄλλων πλείστον. οὐ γὰρ
 καὶ πάσαις ἐπολιτογραφῆθαι εἰς ἂν.

ἀλλ' εἴπερ ἄρα οὕτως ἔχρην εἰπεῖν
 τῇ Ῥωμαίων εἰσεγράφω πολιτείᾳ.
 ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀορίστου περιε-
 λαμβάνετο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥω-
 μαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ
 αὐτὸ καὶ ἐκ τούτου παρεδήλωτο, ὅ
 καὶ αὐτὸς ὁ Δημόναξ ὑπέθετο διορ-
 θύμενος, ἅμα δὲ καὶ σκάπτει, ὥς
 μὴ καθαρῶς ἐλλανίζοντα, Ἑλληνα
 βυυλέμενον εἶναι. V.

*exigas. Sin vero, ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid
 prodest divinatio? Sene quodam Romano, corporis bene cu-
 rati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque in-
 terrogante, Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Prae-
 clare, inquit, ligneum si hostem habueris. Etiam ad difficiles
 quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium
 enim interrogante quodam, Si mille minas lignorum crema-
 vero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, in-
 quit, cineres; reliquum omne fumus est. Polybio cuidam, Indo-
 cto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret, Impe-
 rator Romana me civitate honoravit; Utinam, inquit, Graecum
 te prius, quam Romanum, fecisset! Cum praetextatum aliquem*

τινα τῶν εὐπαρύφων, ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέ-
 γα φρονοῦντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ οὖς, καὶ τῆς ἐσθῆ-
 τος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ
 42 πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον. Ἐπεὶ μέντοι λουό-
 μενος ᾤκησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠγιάσατό
 τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος
 43 αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον; Ἐρομένου δέ τινος, Ὅποῖαι νο-
 μίζεις εἶναι τὰ ἐν ἄδου; Περίμεινον, ἔφη, καὶ κεῖθέν σοι
 44 ἐπιστελῶ. Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι γε-
 γραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθή-
 καῖς κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χεῖρον
 δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·
 γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλὸν ἐστίν, ὦ Ἀδμῆτε, τὸ ἐπί-
 γραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.
 45 Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἶα τοῖς γέρονσιν ἐπι-
 εικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημόναξ; ὁ δὲ μει-

videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius in-
 clinatus, & prehensa veste, ostensaue, *Hanc quidem, in-*
quit, ante te ovīs gestabat, & erat ovīs. In balneo cum in-
 gredi ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis
 accusaret, *Dic mihi, inquit, an pro patria subiturus eram?* In-
 terrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos?* *Exspecta,*
inquit, inde tibi rescribam. Admeto cuidam, malo poetæ,
 cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod
 testamento iussisset suae columellae *sepulcrī* inscribi: sed quid
 prohibet ipsum ponere?

Terra, cape Admeti utriculum, Deus exiit ipse!

ridens dixit: *Adeo pulchrum est, o Admete, epigramma, ut ve-*
lim illud iam inscriptum esse. Videns aliquis in cruribus illius,
 qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc, De-*

διάσας, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη. Καὶ μέντοι καὶ Λα- 46
κεδαιμόνιον τινα ἰδὼν τὸν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα,
Πάυσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.
Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρί- 47
θητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἶ Δανάη, ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. Μά- 48
λιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς
ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἓνα γοῦν ἰδὼν Κυνικόν, τρίβωνα
μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογ-
κον κεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένης, καὶ
Κράτητος, καὶ Διογένης ἐστὶ ζήλωτης, Μὴ ψεύδου,
ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις. Ἐπεὶ 49
μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ
παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν
δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ
παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν. Ἀστεῖον δὲ καί κείνο 50

1 Καὶ Λακεδαιμόνιον τ.) Ἐμά-
στιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τελού-
μιναι, καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν ἀποσκά-
πτει. V.

11 Ὑπερίδου μαθ.) Εἰς τὸ ἀρα-

βδον διασύρει ὡς ὑπερείστως δέο-
μενον. V.

15 Λέοντας κ.) Καὶ γὰρ εἰώθαμεν
τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικά-
ζοντες οὕτως λέγειν, λίαν ἐστίν. V.

monax? Ille subridens, Cerberus, inquit, me memordit. Lace-
daemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum
suum, Desine, inquit, parem tibi honore reddere servum tuum.
Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, In ius
ambula, inquit, neque enim illa es Danaë Acrisii [iniudicati]
filia. Maxime autem impugnabat, qui non vere, sed osten-
tationis causa, philosopharentur. Unum enim videns Cyni-
cum pallium quidem habentem ac peram, pro clava au-
tem pistillum, clamantem ultra modum, dicentemque se
Antisthenis, & Cratetis, & Diogenis aemulum, Noli menti-
ri, inquit, tu enim Hyperidis (q. d. pistoris, aut pistillarii)
discipulus es. Cum multos athletarum videret male pugnan-
tes, & contra legem certaminis loco pancratiis mordentes,
Haud iniuria, inquit, hodiernos athletas fui sectatores leones

αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθρώπου εἰρη-
 μένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ
 σῶμα ὅλον· Κυνικοῦ δέ τις ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ
 αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ, καὶ εἰς κιναιδίαν δια-
 βάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆναι τὸν
 Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ
 Φυγῇ ζημιώσκειν· ἀλλ' ὅγε Δημόναξ παρατυχῶν παρη-
 τεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατὰ τινὰ πάτριον τοῖς
 Κυνικοῖς παρρησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθρ-
 πάτου, Νῦν μὲν σοι ἀφίημι αὐτὸν, ἀν δὲ ὕστερον τοιοῦ-
 τόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημόναξ,
 51 Δραπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον. Ἄλλῳ δέ τινι
 στρατοπέδῳ ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν
 ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλείως, ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις ἀρι-
 στα ἄρξῃ; Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολ-

12 Δραπακισθῆναι) Ἀντὶ τοῦ,
 τῆς αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἧς
 καὶ αὐτός σοι νῦν ἐπιμέμφεται, τ'
 αὐτὸν γὰρ τὸ πιττούσθαι τῷ ὄρα-

πακίζεσθαι· ἐστὶ δὲ ἄμφω, τὸ τὰς
 τρίχας τοῦ παντὸς σώματος μαῶν
 χρίματι. V.

*appellant. Lepidum fane illud quoque ipsius & mordax si-
 mul ad Proconsulem dictum. Erat is nempe ex eo nume-
 ro, qui crura ac totum corpus vellent. Cynico autem
 quodam ascendente in lapidem, atque id ipsum accusante,
 mollitiemque illius traduce, indignatus, detrahique iu-
 bens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exsi-
 lio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus
 est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis liber-
 tate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule, Iam quidem
 illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid
 pati dignus est? Demonax, Tum dropace illum velli iube, in-
 quit. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae
 imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti,
 Quomodo optime imperaret aliquis? respondit: Si non irascatur,*

λὰ δὲ ἀκούων. Ἐρριμένω δέ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦν- 52
 τας ἐσθίει; Οἶει οὖν, ἔφη, τοῖς μαυροῖς τὰς μελίσσας τι-
 θέναι τὰ κηρία; Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντᾳ ἰδὼν τὴν 53
 χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὁψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίους εἰ-
 κόνι χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυναίγειρον. Καὶ μὴν καὶ 54
 Προυθῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ
 Περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβον-
 τα, Οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ Περι-
 πατητικοῦ. Ἐπεὶ δὲ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα 55
 συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδο-
 ποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ,
 ἕτερον ἀνθ' αὐτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα
 πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι
 μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων. Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἐρ- 56
 μῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεύσαι. εἰδὼς
 γὰρ αὐτὸν παγκράτιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐρ-

5 Κυναίγειρον) Τοῦτο γὰρ Κυ-
 ναίγειρος πέπονθεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ

πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πελέκει πρὸς
 Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπέει. V.

& loquatur pauca, multa vero audiat. Interrogante quodam,
 Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur, inquit, stulis fa-
 vos strui ab apibus? Ad Poecilen cum vidisset statuam manu
 truncatam, Sero tandem, ait, statua aenea honoratum ab Athe-
 niensibus Cynaegirum. Rufinum Cyprium, dico autem illum
 claudum, illum de Peripato, videns multum in illis ambu-
 lationibus versantem, Nihil est, inquit, claudio Peripatetico
 impudentius. Cum quondam Epictetus non sine reprehen-
 sione confuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos,
 decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se re-
 rum naturae relinquat, sic respondit, ut planissime illum re-
 futaret, Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum. Etiam
 illud, quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemo-
 rabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita

γαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ
 τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς
 57 ἄξιός ἐστι δέκα κατηγοριῶν. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων
 κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θάνατον
 μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη,
 ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεσθε, ἀν μὴ τοῦ ἐλέου τὸν
 58 βωμὸν κατέληπτε. Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι
 αὐτῷ, Ἥλειοι εἰκόνα χαλκῇν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς
 τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἥλειοι, μὴ δόξῃτε ὀνειδίζειν τοῖς
 προγόνους ὑμῶν, ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογένης
 59 εἰκόνα ἀνατεθείκασιν. Ἦκουσα δὲ αὐτοῦ ποτε καὶ πρὸς
 τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι
 ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε πονηροῖς, ἂν τε ἀγαθοῖς
 γράφονται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων, αἱ δὲ ὑπὸ νόμων
 60 οὐδὲν βελτίους γίνονται. Τῶν δὲ Ὀμήρου στίχων ἕνα
 ἦδε μάλιστα,

6 Ἐλέου τὸν βωμὸν) Εἰ γὰρ ὁ σί, τοιοῦτον αἰμὼν πρᾶγμα δεῖσθαι;
 ἐλέου βωμὸς οὐκ ἰσχυρὸς χρηρῆται V.
 Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φη-

patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius categori-
 as [praedicamenta] in ore habentem; Vere, ait, Hermine, di-
 gnus es decem categoriis [accusationibus.] Atheniensibus ae-
 mulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituen-
 do spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, Ne prius,
 inquit, o Athenienses, de his in suffragium ite, quam Misericor-
 diae aram sustuleritis. Cum Olympiam venienti Elienses ae-
 neam statuam decernerent, Nequaquam, inquit, o viri Elien-
 ses, hoc facite, ne exprobrare videamini maioribus vestris, qui
 neque Socrati statuam, neque Diogeni posuerint. Audiavi illum
 quondam ad iurisperitum ista dicere: Inutiles fere leges esse;
 sive bonis scribantur, sive malis: alteros enim nec indigere legi-
 bus, alteros nihilo a legibus fieri meliores. Homeri versuum
 unum maxime cantillabat:

Κάτθαν' ὁμῶς ὁ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὁ, τε πολλὰ ἐργάως.
 Ἐπίνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην, ὡς Κυνικόν τινα δημηγόρον. 61
 Ἐρωτηθεὶς δέ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκει τῶν Φιλοσόφων, 62
 ἔφη, Πάντες μὲν θαυμαστοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέ-
 βω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ Φιλῶ Ἀρίστιππον.
 Ἐβίου δὲ ἔτη ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυ- 63
 στος, οὐδένα ἐνοχλήσας τί, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος,
 ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα
 ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοῖ, καὶ ἅπανα ἡ Ἑλ-
 λας, ὥστε παρίοντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχον-
 τας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον
 δὲ, ἥδη ὑπέργηρος ὢν, ἄκλητος εἰς ἣν τύχοι παριῶν οἰ-
 κίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάβευδε, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα
 ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καὶ τινα ἀγαθὸν
 δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παρίοντα δὲ
 αἱ ἀρτοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτὰς, ἐκάστη ἀξιούσα

Mors simul ignavum rapit, & qui multa patravit.

Thersitem laudabat, ut Cynicum quendam concionatorem.
 Interrogatus, *Quis philosophorum maxime sibi probaretur?*
Omnes quidem, ait, admirabiles: ego vero Socratem veneror, mi-
ror Diogenem, amo Arisippum. Vixit annos non multos in-
 fra centum, sine morbo, sine dolore, nemini molestus cum
 fuisset, a nemine quidquam cum petiisset: utilis amicis,
 qui inimicum nunquam quemquam habuisset. Tanto illum
 amore profecuti sunt cum ipsi Athenienses, tum universa
 Graecia, ut prodeunti in publicum assurgerent principes,
 silentium autem ab omnibus illi praestaretur. Denique cum
 ultimam senectutem iam egressus esset, invocatus quam-
 cunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernocta-
 batque: quam rem Dei alicuius adventum interpretaban-
 tur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se in-
 troiisse. Praetereuntem panum venditrices certatim ad se

παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν
 εαυτῆς ἢ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὁπώρας
 64 προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες. Στάσεως δὲ πο-
 τε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
 Φανείς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη
 65 μετεγνώκοντας, οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. Ὅτε
 δὲ συνῆκεν οὐκ ἔβ' οἷός τε ὦν αὐτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς
 τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας·

Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου Φαιδρὸς, καὶ
 66 οἷός ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο. Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς
 τελευτῆς ἐρομένου τινός, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πο-
 λυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὁδμή με θάψει. Φαμένου
 δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυτὶ βορὰν προ-
 τεθεῖναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτο-

trahere, postulans unaquaeque a se panem uti caperet, eo-
 que se feliciorem, quae dederat, iudicare. Quin pueri fru-
 ctus illi offerre, & appellare patrem. Seditione aliquando
 Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia
 sua silentium procuravit. At ille cum videret, iam illos re-
 sipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit. Cum intelli-
 geret, se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad
 praefentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit, Pulchram tribuens

Meritis laurum, Tempusque vocat,

Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus, vita discessit hilaris, & qualis sem-
 per his, qui illum vidissent, apparuit. Paulo ante mortem
 interrogante aliquo, *De sepultura quid iubes?* Nolite labora-
 re, inquit, odor me sepeliet. Dicente autem illo: *Quid? nonne*
turpe avibus canibusque cibum iacere talis viri corpus? Quin,

πον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζῶσις τισὶ
 χρήσιμος ἔσεσθαι. Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐ- 67
 τὸν δημόσια μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐπένησαν,
 καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὅποτε κάμνοι,
 ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἔστεφάνουν ἐς τιμὴν
 τοῦ ἀνδρός, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ
 ἐκαθέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ
 ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. οὗτοι μέντοι
 ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα
 ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσά· καὶ ἔστιν ἀπὸ
 τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὅποῖος ἐκεῖνος
 ἀνὴρ ἐγένετο.

ait, nihil absurdū hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam
 utilis sim. Verum Athenienses & publico illum funere ma-
 gnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam sedem, in
 qua acquiescere fessus solebat, adorabant, coronabantque
 honoris viro habendi causa, rati sacrum etiam esse, in quo
 federat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin proce-
 deret, philosophorum praefertim. Hi quidem subeuntes se-
 retro ad sepulcrum illum portarunt. Haec pauca sane de
 multis commemoravi. Et est de his quoque existimandi co-
 pia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

Ε Ρ Ω Τ Ε Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

Ι ΛΥΚ. ΕΡΩΤΙΚΗΣ παιδείας, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ ἑωθινῷ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συν-
εχεῖς σπουδὰς ὧτα· καὶ μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης
ἀνέσεως, εὐκαιρὸς ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἑρρῶν χάρις.
ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι.
ποθοῦσι δ' οἱ Φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν θρον-
τίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίσθαι. πάνυ δὲ με
ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἡ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἰμύ-
λη καὶ γλυκεῖα πειθὼ κατεύφρανε· ὥστ' ὀλίγου δεῖν

7 Ἀσθενὴς γὰρ) Ἄγαν, καὶ φυ-
σικῆς θεωρίας ἐχόμενον τὸ χαρίον,
ὅτι τὰ ἐν γενέσει πάντα διὰ τὴν τῆς
ἕλης ἀσθένειαν, οὐχ οἷα τέ ἐστιν ὑπο-
στεῖναι τὰ εἶδη ἐνδελεχῶς, οὐδὲ τῆς
τοῦ ἐναντίου ἐπισόδου ἀνίπαφα,
ἀλλ' ἡ θατέρου παρ. σία ὥσπερ

τινα ἀνεῖν προμνηθεῖται τῆς ἀπὸ τοῦ
ἐτέρου ἐγκόπου ἢ δὴ ἐνεργείας, ταύτη
γε δὴ, καὶ τῇ ἀνὰ μέρος ἐκατέραν
ὑπαλλαγῇ σώζεσθαι καὶ τὸ ὑποκεί-
μενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ἥδη κεκ-
μηκὸς ἐπατάγοντος τοῦ ἐπισιόντος,
τῇ τῶν ἐναντίων καταδοχῇ. V.

Α Μ Ο Ρ Ε Σ.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

Lyc. **A**MATORIO lusu, Theomneste sodalis, a mane in-
de implevisti mihi fatigatas ad perpetua seria aures; mihi-
que vehementer eiusmodi remissionem sitienti, opportuna
admodum fluxit hilarium sermonum tuorum venustas. In-
firmior enim est animus, quam qui perpetuam contentio-
nem ferre possit: desiderantque ambitioni labores, gravibus
parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me fane hoc
matutino petulantium sermonum tuorum loquacitas, dul-
cisque suada oblectavit, ut parum abesset, quin Aristides

Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερ-
 πηλούμενος. ἄχθομαί τε, νῆ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλα-
 τὺς εὐρέθῃ σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καὶ σε
 πρὸς αὐτῆς ἀντιβολουμένῃ Ἀφροδίτῃς, εἰ περιττὰ με λέ-
 γειν ἔοικας, εἴ τις ἄρρην, ἢ καὶ, νῆ Δία, Θῆλυς ἐφεί-
 ται σοι πόθος, ἡρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ
 ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύον-
 τες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν θεὸν ὡς ὄξυς ἦν πρὸς Ἀ-
 φροδίτην ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσιάς
 προσήσσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶπτον ἂν μοι, ὦ Λυκίνε, θαλάττης κύ- 2
 ματα, καὶ πυκνάς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ
 τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπο-
 λελεῖσθαι φάρετραν νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆ-
 ναι θελήσωσιν, ἀνοπλος αὐτῶν ἢ δεξιὰ γελασθήσεται.
 σχεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους

mihi viderer, Milesiis sermonibus supra modum oblecta-
 tus: atque fero moleste, per tibi tuos amores iuro, quibus
 latus adeo scopus inventus es; quod narrare desisti: ac
 per ipsam te Venerem obsecro, (si forte vana me dicere
 putas) sive masculus aliquis; sive femineus tibi amor im-
 missus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam
 alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non
 ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem:
 lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas
 admittiturus.

Theomn. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque
 nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem
 omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si
 involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum
 dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore, quo e pue-
 rili aetate ad pubertati proximis transii, ab aliis cupidita-

ὄηλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς
μνήμης ἔρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τοῦ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην
περίπλου λείψανον ἀφείηται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ
Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῇ παρασχοῦ.

- 4 ΘΕΟΜΝ. Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ταῖς ἀκάπνοις, ὡς Φασι, τῶν θυσιῶν ἡκίστα τερπόμε-
νος. ἐπεὶ δ' αὐτοῦ τὴν ἐτήσιον ἐορτὴν λόγῳ γεραίρομεν,
αἱ μὲν ἐμαῖ διηγῆσεις ἐξ ἑωθινῷ παραταθεῖσαι κόρον
ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη
σπουδῆς, ἰλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καὶ μοι γε-
νοῦ δικαστὴς ἴσος, ἐπεὶ μὴδ' εἰς ἑτερόν σε τοῦ πάθους ῥέ-
ποντα ὄρω, ποτέρους ἀμείνοιās ἡγῇ τοὺς Φιλόπαιδας, ἢ
τοὺς γυναῖοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς
ἐκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὲς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἁμφοτέρας
πλάστιγγιν, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὦν,
ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἰρήσῃ. πάντα

statim declarabas, te non ipso modo, sed eorum quoque
amare memoriam. Sed si quae tibi de illa Venerea circum-
navigatione sunt reliquiae repositae, ne quid occulta, ve-
rum perfectam Herculi victimam praefta.

Theomn. Ille quidam Deus, Lycine, solidos boves vo-
rat, & victimis sine fumo, ut aiunt, minime delectatur.
Quandoquidem autem annum illius diem festum sermone
honoramus, meae narrationes a marutino inde extentae sa-
tietatem habent. Tua vero Musa a consueto studio ad aliud
quasi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc
diem transigat: haeque mihi aequus arbiter, cum in neu-
trum te morbum proclivem videam, quos meliores putes,
puerorumne amatores, an eos, qui feruntur in muliercu-
las? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina
utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero,
qui extra causam sis, incorrupto iudice, ratiocinatione,

δὴ περιελὼν ἀκκισμὸν, ὦ Φιλότης, ἣν πεπίστευκέ σοι
ψῆφον ἢ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἤδη φέρε.

ΛΥΚ. Παιδιάς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν
διήγησιν ἢ δ' ἐπαγγέλλεται τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ'
οὖν ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι
λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ἐξ ὅτου δυοῖν ἀνδροῖν ἀκηκοὼς,
περὶ τούτοις συντόνως ὡς ἀμιλλωμένοι, ἐτι τὴν μνήμην
ἐναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πά-
θη, καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς αὐπνος ὦν,
διττοὺς ἄρυσσαι μισθοὺς,

Τὸν μὲν βουκολέων, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.
ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικαῖς ἦδετο, τὴν θήλειαν Ἀ-
φροδίτην βάραθρον ἡγούμενος, ὁ δ' ἀγνεύων ἔρωτος ἄρρε-
νος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν οὖν μαχομένοι παθοῖν

1 Ἀκκισμὸν) Προσποιήσιν. V.

μὲτ' ὀλίγον. V.

5 Ὑπογυίου) Ἐκ τοῦ ἐγγύς ὑπό-
γυιον, ἐγγύτερον, πρόσφατον, νεώ-
στὶ γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου καὶ

8 Ἐναυλον ἔχω) Οὐ πρὸ πολλοῦ
μνημονευομένην ἢ ἐνηχομένην. V.
10 Ἀρυσσαι) Λαμβάνεις, δέχῃ. V.

quod melius est, eliges. Omni igitur resecta dissimulatione,
fodalis, quem tibi calculum iudicium de meis amoribus per-
miserat, eum iam ferto.

Lyc. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tracta-
tionem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim
nuper manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem se-
rium*, ac minime ludi, ex quo duo viros audiui de hisce
rebus, quanta potest contentione, certantes, cuius memoria
aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum
sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est,
pervigil mercedem capis duplicem.

Hanc armenta regens, pecora illam candida pascens:

sed alter supra modum puerorum oblectabatur amoribus;
barathrum iudicans Venerem muliebrem; alter purus ab
amore masculino, furebat in feminas. Cum igitur arbiter es-

ἀγωνοθετήσας ἀμίλλαν, εὐδ' ἂν εἶπεῖν δυνάϊμην, ὥς
ὑπερευφράνθην. καὶ μοι τὰ τῶν λόγων ἔχη ταῖς ἀκοαῖς
ἐνεσφράγισται σχεδόν, ὥς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν
ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποδέμενος, ἀπαρ' ἀμ-
φοῖν ἤκουσα λεγόντοιν, κατὰ τὸ ἀκριβὲς ἐπέξειμί σοι.

ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε ἀπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαν-
τικρὺ καθεδούμαί σου,

Δέγμενος Αἰακίδην ὅποτε λήξειεν αἰείδων.

σύ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφοράς,
μελωδία περαίνειν.

- 6 ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοοιμένῳ ταχυ-
ναυτοῦν σκάφος εὐτρέπιστο, τούτων τῶν δικρότων, οἷς
μάλιστα χρῆσθαι Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰωνίᾳ κόλ-
πῳ παρωκισμένον. ὥς δ' ἔνῃν, πάντας ἐπιχωρίους θεοὺς

12 Δικρότων) Δίχροτα, διήρη,
πλοῖα μονήρη ἐστίν, ἃ καὶ δίχροτα
κατεσκευάσαντο. Τινὰ δὲ καὶ ἐκ
πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρόρας ἐκατέρω-
θεν πηδαλίοις ἴσχυντο ὅπως αὐτοὶ
το μὲ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπιπλέω-

σι καὶ ἀναχωρῶσι. καὶ τοὺς ἐναν-
τίους ἐκ τῶ πρόσπλου καὶ ἀπόπλου
αὐτῶν σφάλλασι. V. In altero
Vossiano haec tantum legas: Δι-
κρότων) Δίχρος ἢ δύο εἰρήσεις
ἔχουσα.

fem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non
possum, quam incredibiliter delectatus sim. Atque fermo-
num mihi illorum vestigia, velut sigillo quodam, impressa
sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare deposita sta-
tim omni reprehensionis tuae occasione, quae utrisque di-
centibus audivi, accurate tibi enarro.

Theomn. At ego paulum hinc discedens e regione tibi
confidebo,

Acacidi intentus; dum cesset fundere carmen.

Tu vero iam nobis antiquam gloriam amatoriae illius con-
certationis, cantu perage.

Lyc. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium ve-
lox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxi-
me uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans.

προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἔλεω συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου στρατείας ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄστεος ὀρικῶ ζεύγει κατῆειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς παραπέμπον-
 τὰς με δεξιωσάμενος, (ἡκολούθει δὲ παιδείας λιπαρῆς ὄχλος, οἱ συνεχῆς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀνιαρῶς διεξεύγνυν-
 το) τῆς πρύμνης γοῦν ἐπιβάς ἐγγυὺς ἑμαυτὸν ἰδρύσας τοῦ κυβερνήτου. καὶ ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡ-
 μᾶς ἐκύμαινον αὔραι, τὸν ἰστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀπά-
 ραντες καρχησίῳ τὸ κέρας προσεστείλαμεν. εἴτ' ἀθρόας κατὰ τῶν κάλων τὰς ὀνόνας ἐκχέαντες, ἥρμα πιμπλα-
 μένου τοῦ λίνου, κατ' οὐδέν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοί-
 ζῳ δι' ἑπτάμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ὑποβρυχομένου περὶ τὴν σχίζουσαν αὐτὸ πρῶραν. Ἄλλ' ἂ γε μὴν ἐν τῷ με- 7
 ταξὺ παράπλῳ σπουδῆς ἢ παιδιᾶς ἐχόμενα συντηχθῆς καιρὸς οὐ πάνυ μηκύνειν. ὥς δὲ τῆς Κιλικίας τὴν ἑφ' αὐτὸν
 16 ἑφ' αὐτὸν) Παραβαλαττίαν. V.

Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adoraf-
 sem, & Iove hospitali invocato, ut volens propitius pere-
 grinam militiam una capefferet, mulis iunctis ab urbe ad
 mare descendendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant;
 (sequebatur autem assidua eruditionis [eruditorum] turba,
 qui perpetuo mecum versati cum molestia iam disiunge-
 bantur) & puppim conscendens prope gubernatorem asse-
 di. Atque remorum impetu brevi tempore de terra in al-
 tum evecti, cum etiam post nos auræ fluctus vehementer
 moverent, malum ex media navi, e carehesio autem an-
 tennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes
 vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui
 nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter cir-
 ca findentem illum proram remugiente. Verum quæ inter
 illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non ni-
 mis producenda sunt. Cum vero maritimam Ciliciæ par-

ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τοῦ Παμφυλίου κόλπου, Χελιδονέας ὑπερβέοντες, οὐκ ἀμοχθεῖ τοὺς εὐτυχεῖς τῆς πατρίδος Ἑλλάδος ὅρους, ἐκάστη τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ χαίροντες· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφὲς εὐδαιμονίας ὁράται λείψανον· ἄχρι τῆς Ἡλιάδος ἀψάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχὲς τοῦ μεταξὺ πλοῦ
 8 διαναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν. Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξalon ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρέπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, κατὰ σχολὴν ἐβάδιζον, ὑπερφυοῦς ἀπολαύσεως ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ἄντως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριῶν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοάς, ἐκάστη γραφὴν κατὰπτεινον, ἅμα τῷ τέρποντι τῆς ὀψείας, Ἡρωϊκοὺς μύθους ἀνανεούμενος, ἐνθὺ γάρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήνησαν, ὀλίγου δια-

6 Ἡλιάδος) Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ὁ Ῥόδος ἀνέκειτο. καὶ ὅπως πολλὸς ὁ λόγος. M.

14 Ἀνανεούμενος) Ἀνανεάτας, ἀνακαινίσας, ἀναμνησθεῖς, ἀναγεῖρας, εἰς ἔννοιαν ἔλθον. V.

tem praetervecti Pamphylium sinum attigissemus, superatis non sine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad singulas Lyciae urbes devertimus; sermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum spectantur reliquiae: donec sacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam, quae adhuc fuerat, navigationem intermittere aliquantum decrevimus. Remiges igitur, subducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hospitium mihi e regione aedis Bacchi paratum esset, otiose incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Est enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque considero, cum visus oblectatione Heroicas simul instaurans fabulas, Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui par-

Φόρου πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασία προϋλάμβανον. Ἦδη δὲ τῆς θέας ἄλις 9 ἔχοντι, καὶ διανοουμένῳ μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ἐπὶ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, οὓς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χारικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναῖοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἀπλοϊκόν. προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προϊστάτο, καὶ ταυτησὶ τῆς ἀγοραίου ρητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός, οὐ δι' ἄλλο τι μοι δοκεῖν τὰς παλαιάστροφας ἀγαπῶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόχτο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλά καὶ Προμηθεῖ κατηράτρ. πόρρωθεν οὖν ἰδὼν ἐκάτερός

7 Κομμωτικῆς) Κομμωτικῆς, χῶν κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ ἀπὸ τοῦ κίμπου, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ περιεργίας κόσμος, καὶ κομμωτικὸν κόπτω, κύμμος ὁ κακομμένος τρι- οὐδέτερος. V.

va intercedente mercedula omnem mihi historiam enarrarent : pleraque autem & ipse coniectura praecipiebam. Iam fatiatus eram spectaculo, iam domum ire cogitabam, cum, quod iucundissimum est in peregrina regione, lucrum mihi obtrigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem iuvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis, quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; & una cum illo Callicratidem Atheniensem, moribus simplicem : nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus : odio autem feminei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo

μέ, γήθους καὶ χαρᾶς πλέει προσέδραμον. εἴθ' ὅποια Φιλῆϊ, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἐκάτερος ἤξιουν με. καὶ γὰρ Φιλονεικῶντας ὁρῶν περαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον ἔστιν ὑμᾶς παρ' ἐμὲ Φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν ἐγείρητε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἢ τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθεστιάσετέ με

10 κλήρῳ διακριθεῖς ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα. Καί κεινὴν μὲν τὴν ἡμέραν εἰσιτάρχουν ἐγὼ, τῇ δ' ἐπισύσῃ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρίκλῆς. ἐώρων δὴ καὶ παρὰ τὴν ἐστίασιν ἐναργῇ τῆς ἐκατέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρώτου ὑπογραφέντος αὐτοῖς χρόνῳ παραμένοντες. ἐπειδὴν δὲ ἰούλοις αἱ παρειαὶ πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρίκλῆϊ γε μὴν πο-

11 Ἑστίασιν) Συμπόσιον. V.

me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt: tum, ut affolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, *Hodie*, inquam, vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne maiorem tollatis rixam: proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, vicissim mihi coenam praebebitis: uter autem prior, sorte decernetur. Placent ista. Itaque illo die convivor ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifesta animi utriusque indicia. Nam Atheniensis formosis pueris erat instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent; cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus saltatricularum & musica-

λὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἶπετο, καὶ πᾶν
τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν,
ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῇ παρόντος, εἰ μὴ τι πονήτιον, ἢ γέ-
ρων ὑπερήλιξ ὀφιοποῖς ὀφθείη, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας
ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ'
ικανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε
μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν,
οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν
ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐβελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην.
διενοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί. Καὶ 12
δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσαι κατὰ θεῶν, καὶ τὸ Ἀ-
Φροδίτης ἰδεῖν ποθήσαντες ἱερόν· ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς
Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφροδίτον· ἡρέμα τῇ γῇ
προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς θεοῦ λιπαρᾷ γαλήνῃ

3 Ἀκαρῇ) Ἀκαρίς, βραχὺ, ὀξύ.
ὃ οὐχ οἷον τι κεῖται. ἀκαρῶς,
ἐπίρρημα, ἐν βραχείᾳ ἄρα, ἐν ἀτό-
μῳ. V.

7 Ἀψιμαχίαι τινὲς) Συναφαί

μάχης. V.

9 Ἀνάγεσθαι) Ἀνάγεσθαι λί-
γομεν τὴν ταῦν, ὅτε ἀπὸ γῆς εἰς πέ-
λαγος ἔρχεται. V.

10 Ἀπαίρειν) Παραγνίσθαι. V.

rum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae
Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo prae-
sente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videre-
tur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non
caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis aperta sen-
tentiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tem-
pus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non
tamen ut exitum haberet disputatio. Verum cum disceden-
di tempus esset, navigationis illos socios, quod sic vellent,
assumsi: cogitabant enim non minus, quam ego, in Italiam.
Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi causa, &
templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in
illo Praxiteles artis opus revera venustum: paulatim ad
terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate

πομποσθολούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἔμελσεν αἱ συνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἐκὰτέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀγελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτῃ πόλει. στοᾶς δὲ Σωστράτου, καὶ τᾶλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ἐπὶ τὸν νεῶν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νῶ μὲν ἐγὼ τε καὶ Χαρίκλῃς πάνυ προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ἐπὶ θεῶν θήλειαν, ἄκων ἥδιον ἂν, οἶμαι, τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης τὸν ἐν Θεσπιαῖς ἀντικαταλλαζόμενος ἔρωτα.

- 12 Καὶ πῶς εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους Ἀφροδίσειοι προσέπνευσαν αὐραί. τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλάξι λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτῃ, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἀ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρῳ βρύνοντα τὸν πέριξ αἶερα συνωρόφουν. περιττόν γε μὴν ἢ πυκνόκαρπος ἐτεθήλει

navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu confue-
to occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum
ducens brachiis, in orbem Cnidum circumibam, non sine ri-
su figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps.
Cum autem Sosstrati porticus, & quae oblectare nos pote-
rant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum pro-
gredimur, nos quidem, id est, ego & Charicles, lubenti ani-
mo: Callicratides autem tanquam ad muliebre spectaculum,
invitus; qui iucundius, puto, pro Cnidia Venere eum, qui
Thespius est, Cupidinem permutaturus fuerat. Et ab ipso sta-
tim confecto Venerae velut aurae nobis adspirabant. Sub-
divalis enim area maiorem partem non in sterile solum po-
litis lapidum tabulis strata; sed tanquam in Veneris sacro
totum erat mansuetorum fructuum fertile, cum *arbores vi-*
ridantibus comis in longinquum usque exuberantes, cir-
cumiectum aërem quasi tecto concluderent. Praeter cete-

μυρρίνη, παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς, δαψιλῆς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους μετείληχεν. οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολὺα καθάαινευ, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγᾶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' ἀνεμέμικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγονα, τὴν δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίττων γε καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, καὶ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τῆς Θεοῦ πάλαι Φυγᾶς Δάφνη. παντὶ γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ Φίλερος προσείρπυε κητός· ἀμφιλαφεῖς τε ἀμπελοι πυκνοῖς κατήρηγτο βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτῃ μετὰ Διονύσου, καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδύ, σύγκρατον· εἰ δ' ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων, ἦττον εὐφραίνουσιν. ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλυσκίοις ὕλαις ἰλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐπεστιάσθαι θέλουσιν,

4 Σφριγᾶν) Νεάζων· αὐξάν. σφύζων. βράζων. εὐσηματῶν. ἀκμάζων. ἀνθῶν. V.

ibid. Κλωσὶν) Κλάδοις. V.

ibid. Ὅρια) Κατὰ καιρὸν. V.

5 Ἀγονα) Ἀκαρπα. V.

10 Ἀμφιλαφεῖς) Ἀμφιλαφῆς, κατάσκιον, ἐκατέρωθεν βοηθούμενον. ἀμφιλαφὴ διπλοῦν, τεχνικὸν τε καὶ σοφιστικόν. ἀμφιλαφῆς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστὶ. V.

ras illa denso fructu myrtus suam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem sortitae sunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, sed sub ipso maturitatis fastigio novis luxuriantes ramis tempestivae erant. His immixtae erant steriles alioquin, sed pulchritudinem pro fructu habentes, cupressorum platanorumque proceritates aëriae, & cum illis transfuga iam Veneris olim fugitiva eius Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitiose amatoria illa hedera adrepsérat. Densis vitibus crebrae pendebant uvae: iucundior quippe cum Baccho Venus, miscerique se, quod utrinque suave est, patitur; seiuncti a se invicem minus oblectant. Erant, qua densior umbrosiorque silva, hlares coenationes pro his, qui convivium ibi

εἰς ἀ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀθρόους δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδισιάζοντες. Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς Φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τοῦ κεῶ παρήειμεν. ἡ μὲν οὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυται, Παρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον ὑπερῆφανον· καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπερμειδίῳσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμίᾳς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης, γεγύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἐτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως ἐπικρύπτειν. τοσοῦτό γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἰσχυσε τέχνη, ὥστε τὴν ἀντίτυπον αὐτῷ καὶ καρτεράν τοῦ λίθου φύσιν ἐκάστοις μέλεσιν ἐπιπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἐμμανές τι καὶ παράφορον ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε, θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεὶς Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμών, λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατόν ἐκτείνων τὸν αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφειστώς ὁ Καλλικρατίδας κατὰ νοῦν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' ἀμφίδυρος αὐτῆς ὁ

3 Παρὰ λεληθότος) Λάβρα. V. 10 Ἀντίτυπον) Ἐναντίον. V.

agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant; frequens autem popularium turba festos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant. His plantis satis oblectati, intus in ipsum templum ingressi sumus. Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pulcherrimum ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascente subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statuaria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quasi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*, inquit, *Deorum vincit propter hanc Mars!* & accurrens simul adpressis labiis, protensa quantum poterat cervice, illam deosculatur. At silentio adsians Callicratides intra animum admiratur. Est autem utrinque aperta illius aedicula,

νέως, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ
 κώτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀβαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας
 οὖν ἐστὶ τῇ ἐτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τὴν ὅπισθεν εὐμορ-
 Φίαν διαβρῆσαι. Δόξαν οὖν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ 14
 κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν. εἴτ' ἀνοιγείσης τῆς θύ-
 ρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος εἶναι πεπιστευμένου γυ-
 ναίου, Θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν
 Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ
 μέρη τῆς θεῆς κατῴπτειυσεν, ἀθρόως πολὺ τοῦ Χари-
 κλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ὅση μὲν τῶν
 μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες,
 ἀγκάλισμα χειρόπληδες· ὥς δ' εὐπερίγραφοι τῶν γλου-
 τῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται, μήτ' ἄγαν ἔλλιπεις αὐ-
 τοῖς ὀστέοις προσεσταλμέναι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκε-
 χυμέναι πιότῃα· τῶν δὲ τοῖς ἰσχύοις ἐνεσφραγισμένων
 ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως,

volentibusque accurate contemplari Deam, licet, a tergo
 etiam & sic, ut nulla eius pars admirationi non expona-
 tur. Facile ergo est per alteram ianuam accedentibus eam
 etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere. Cum
 ergo placuisset totam videre Deam, ad posticum aedicu-
 lae transivimus. Tum aperta ianua per mulierculam, cui
 clavium credita custodia erat, subitus nos stupor ad tan-
 tam pulchritudinem corripuit. Atheniensis igitur, qui otio-
 se paulo ante spectasset, pueriles Deae partes contempla-
 tus, repente furiosius etiam, quam Charicles, exclamavit,
 Hercules! quanta dorfi concinnitas, quam aptum ad amplexan-
 dum, manusque implendas latus. Quam venuste circumscriptae
 clunium carnes sinuantur, neque deficientes nimium, & ipsis ad-
 strictae ossibus, neque in nimiae molis pinguedinem effusae. Lacu-
 narum autem, coxis ipsis utrinque impressarum, nemo dixerit

μηροῦ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τεταμένης ἄχρι ποδῶς, ἡ-
κριβωμένοι ρυθμοί. τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ
Διὶ τὸ νέκταρ ἥδιον ἔγχεϊ· παρὰ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν
ἐγὼ διακονομένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐν θεαστικῶς ταῦτα
τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφό-
δρα θάμβους ὀλίγου δέῃ ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ῥέον
15 ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραινών. Ἐπεὶ δὲ τοῦ θαυμά-
ζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ἐπὶ θατέρου μηροῦ σπῖ-
λον εἶδομεν, ὥσπερ ἐν ἐσθῇ τι κηλὶδα. ἤλεγχε δ' αὐτοῦ
τὴν ἀμορφίαν ἡ περὶ τὰλλα τῆς λίθου λαμπρότης. ἐγὼ
μὲν οὖν πιθανῇ τάληδες εἰκασία τοπάζων, φύσιν ἄμην
τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. πάθος γὰρ οὐδὲ τούτων
ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις κα-
λοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλῶσθαι
Φυσικὴν τινα κηλὶδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πρα-
ξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς

*quam suavis sit risus; femorisque & tibiae recta linea ad pedem
usque protendat quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes
in coelo Iovi hestat ob id ipsum suavius infundit: ab Hebe equi-
dem ministrante potum non acceperim. Fanatico more ista cla-
mante Callicratide, prae nimio stupore Charicles tantum
non dirigit, molli quadam tabe se diffluere natantibus ocu-
lis confessus. Cum vero ipsa satietas videndi admirationem
absterfisset, labem in altero femore vidimus, ut in veste
maculam, cuius deformitatem reliquus saxi candor argue-
ret. Atque ego quidem probabili coniectura verum colli-
gens, lapidis ingentium esse, quod videbamus, putabam.
Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis exper-
tia sunt, multumque his, quae summo gradu pulchra esse
poterant, fortuna obstat. Nigrum ergo naturalem quen-
dam naevum adpersum ratus, in hoc ipso admirabar Pra-
xitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae*

ἤττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ παρεστῶσα πλησίον ἡμῶν Ζάκορος ἀπίστου λόγου καὶ νὴν παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμου γένους νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλάκις ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρασθῆναι τῆς Θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῶ, κατ' ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονος ἀγιστείας δόκησιν. ἐκ τε γὰρ τῆς ἐωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβαδίζεν οἰκαδὲ, τήνθ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς Θεοῦ καθεζόμενος, ὁρᾷς ἐπ' αὐτὴν διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπῆρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοί, καὶ κλεπτομένης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεπεραίνοντο μέμψεις. Ἐπειδὴν δὲ 16 καὶ μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε, προσεπῶν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λι-

2 Ζάκορος) Ζάκορος, νεάκορος. Ἀπτικοῖς. V.
καὶ ὁ ὑπὲρ τῆς ἡ δὲ ἱερέως ἢ τὸν ναὸν 7 Ἀγιστείας δόκησιν) Ἀγισοῦτη.
σαρῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σάειν παρ' καθαρότης. λατρεία. V.

minus deprehendi possent, abscondisset. Verum adstans prope nos aeditima incredibile dictu novamque nobis historiam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili iuvenem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis auspiciis incidisse: qui cum totos dies in templo transigeret, initio superstitiosae venerationis opinionem sustinuisse. Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ventitabat, & post occasum denique invitum domum redibat, totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam perpetuo oculorum coniectus defigebat. Obscure autem sermones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae peragebantur. Si quando vero fallere parumper amorem suum vellet, allocutus ante Deam, atque quatuor talis de dama

βυκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας, διεπέττευε τὴν ἐλπίδα καὶ βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοποῦ, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσῳ σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ', ὅποια Φιλεῖ, Φαύλως κατὰ τῆς τραπέζης ῥίψειεν, οἶδ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀνασταῖεν, ὅλη Κνίδα καταρώμενος, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, καὶ κατηφείη, καὶ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἐτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τοῦ πάβους ἐρεθιζομένου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιοῦς Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλῃ, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἶκοι Φυλάττοιο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆς θεοῦ. πέρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ἐπιτάσεις ἐπενοήθησαν· εὐρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας μαστροπός. ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντος, ἥρεμα λαβὼν τοὺς παρόντας

1 Δορκὸς) Dorcadis. G.

Africana in mensam numeratis, iactu spem suam experiebatur. Et si ex sententia iactasset, maxime, si quando ipsam Deam [Venerem] iecisset, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, suae se cupiditatis compotem futurum putans. Sin, ut fieri solet, male iactasset in mensam, iique sinistro omine starent, toti maledicens Cnido, tanquam in tristi & incurabili calamitate, interiecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Iam vero magis irritato morbo, paries insculpi omnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Iuppiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Iam enim ad occasum inclinato sole, sen-

ἔπισθε τῆς θύρας παρεισερρή, καὶ στὰς ἀφανῆς ἐνδο-
 τάτῳ, σχεδὸν οὐδ' ἀναπνέων ἡτρέμει, συνήθως δὲ τῶν
 ζακόρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσσάμενων, ἐνδὸν ὁ και-
 νὸς Ἀγχιόσης καθεῖρκετο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ
 τόλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγοῦμαι; τῶν ἐρω-
 τικῶν περιπλοκῶν ἵχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, καὶ
 τὸν σπῖλον εἶχεν ἡ θεός, ὣν ἔπαθεν ἔλεγχον. αὐτὸν γε
 μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημῳδὸς ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ
 πετρῶν, Φασιν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα,
 παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι. Ταῦτα τῆς ζακόρου διηγου- 17
 μένης, μετὰ τοῦ λόγου διαβοήσας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,
 Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, καὶ λίθινον ἦ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις
 ἔμψυχον εἶδὲ τοιοῦτον κάλλος; αἶ' οὐκ ἂν ἡ μία νύξ τῶν
 τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλι-
 κρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρικλείς, εἰ
 πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν

sim, clam praesentibus, post ianuam correpsit, & stans
 occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit.
 Aeditimis autem pro more extrorsum ad se ianuam trahen-
 tibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim in-
 fandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret?
 amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdum con-
 specta sunt, & maculam habet Dea, eorum, quae passa est,
 indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert
 sermo, aut per petras, aiunt, aut in pelagios fluctus prae-
 cipitem, omnino e conspectu hominum abiisse. Haec nar-
 rante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Cha-
 ricles, Ergo, ait, femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid ve-
 ro si quis animatam eiusmodi pulchritudinem videat? Nonne una
 illius nox Iovis sceptris aestimetur? Subridens autem Callicra-
 tides, Nondum, inquit, Charicles, novimus, an multas id ge-
 nus narrationes audituri simus, cum erimus Thespii. Et nunc

Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δεῖγμα. πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ὅλην τοῦ πάβους ἔχειν ἐξουσίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βουληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτουμένων λόγων, τὸν συμμιγῇ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἐταῖροι, τῆς κατὰ κόσμον ἔχουσθαι ζητήσεως, ὡς εὐπρεπής ἐστι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης Φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς εἰαυτοῦ δόξης ἐκάτερος ἀποτείνασθε· καὶ γὰρ οὐδέπω καιρὸς ἐπὶ ναῦν ἀπιέναι· τῇ δὲ σχολῇ καταχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, καὶ μετὰ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδῇν.

I Θεσπίας) Πόλις. V. Proditur Praxitelis Ἐρως ἐν Θεσπιαῖς εἶναι· quem sculpsit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic existens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo pro-

festi sunt ad videndum Cupidinem. G.

8 Ἀκρίτων) Ἀδιακρίτων. G.

13 Ἀποτείνασθε) Ἐκτείνασθε. φιλονεικεῖτε. V.

iam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Quis istuc? interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, Amatorem illum iuvenem, totius noctis otiosam usuram nactum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori eam parte esse feminam. Multis igitur indiscretis incaute prolaris sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, Viri, inquam, sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum adest eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad eiusmodi, quod cum

ὑπεκστάντες αὖν τοῦ νεῶ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν
ἐπιφαιτῶν ὄχλος) εἰς ἓν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνω-
μεν, ὅπως δι' ἡρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν ἅττ' ἂν ἦν
βουλομένοις, ἐξῇ μεμνήσθαι δ' ὥς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς
οὐκ ἐτ' αὖθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλήσει. Καλῶς ἔδοξα 18
ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταίνεσάντων, ἐξῆειμεν, ἐγὼ
μὲν ἡδόμενος, εὐδεμίας με πιεζούσης Φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ
συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυ-
κλοῦντες, ὥς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλα-
ταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὴν συνηρεφῆς καὶ παλίνσκιον,
ὥρα θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδὺς, εἰπὼν, ὁ τόπος,
ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λυγρὸν ὑπερχοῦσι τέτ-
τιγες, ἐν μέσῳ πάντῃ δικαστικῶς καθεζόμεν, αὐτὴν ἐπ'
αὐταῖς ὀφρῦσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προβεῖς δ' ἀμφοτέροις
κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρ-
κλῆς ἐλελόγχει πρότερον, εὐθὺς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου

10 Συνηρεφίς) Ἑοτεγασμίνον. V.

*delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo ;
(quando quidem multa turba religionis causa affluit) in coenatio-
num unam devertamus, ut otiose audire & dicere, quaecunque
libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum
non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum. Recte ista
dicere visus sum, & comprobantibus illis egressi sumus,
laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi,
qui magnam intra se commentationem fursum deorsum
volverent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi.
Cum autem delati essemus ad tecta undique & umbrosa
ipso aestatis tempore sedilia, suavis locus, dicens ego, ete-
nim in cacumine iucundum quiddam cicadae strepunt, in medio,
plane iudicis in morem, confedi, ipsam in ipsis superciliis
Heliaeam praefereus. Cum vero fortem utrisque, de eo,
uter prior diceret, proposuisssem, & Charicles priorem lo-
cum fortitus esset, eum statim ingredi orationem iussi. At*

19 διεκελευσάμην. Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρέψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπισχῶν, ἄρχεται τῇ δέ πῃ, Σὲ, δέσποιναι τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἰ ἐμαὶ δεήσεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, καὶ βραχυ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξης, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι περιττῶς σου δέονται· σὺ γὰρ αὐτῶν γυναικωτάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναῖξιν συνήγορος, ἡ Θήλεια· χάρισται δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὥς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' οὖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως πρατοῦρριζον, ὣν ἄξιῳ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱεράν τῶν ὅλων Φύσιν, ἣ τὰ πρῶτα πηξαμένη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, αἶρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἄλληλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐξωλόγονησεν ἐμψυχον. ἐπισταμένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμέν ὕλης δημιουργημα, καὶ βραχυς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἐκάστῳ καθεύμαρται, τὴν ἐτέρου Φθοραν ἄλλου γένεσιν ἐμηχανήσατο,

ille, dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, sic fere exorsus est: Te, Domina, causae pro te, Venus, dicendae, adiutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadellae adsperseris, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter cetera te indigent: tu enim germanissima illorum mater. Veni fane advocata mulieribus, quae es ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum, quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico univerforum naturam, quae, prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commixtione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius

καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἄπορον ἐξ ενός τι γεννᾶσθαι, διπλὴν ἐν ἐκάστῳ φύσιν ἐμμηχανήσατο. τοῖς μὲν γὰρ ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι δοχεῖον ἀποφήνασα. κοινὸν οὖν ἀμφοτέρῳ γένει πόθον ἐγκερασάμενη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἐκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀρρένοῦσθαι, μήτε τᾶρρεν ἀπρεπῶς μαλακίξασθαι. διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπων βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. θυῶν δ' ὀνομάτοις σεβασμίῳιν πᾶσαι τιμαὶ μένουσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνοῦντων. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔβ' ἡρώϊκα φρονῶν ὁ βίος, καὶ 20

esset, machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea, quae nascuntur, admensa est, ut mutuis successionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in unoquoque genere naturam machinata est, maribus suas feminum coniectiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebne genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus venerabilibus honores omnes tribuuntur, *hominibus* ex aequo patri matrem etiam adorantibus. Initio igitur, cum Heroi-

τὴν γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ Φύσις ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων ἔτεμεν. εἴθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν Φύσιν αὐτὴν παρηνόμησέ· καὶ τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θεῖον, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία Φύσις· αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὀρώντες, οὐθ' ἂ ὀρώσιν, οὐθ' ἂ πᾶσχουσιν, ἡδoῦντο· κατὰ πετρῶν δέ, Φασίν, ἀγόνων σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντι-
 21 κατηλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν. Ταῦτοις γε μὴν ἐς τοσούτον τυραννικῆς βίας ἡ τόλμα προέκοψεν, ὡς μέχρι σιδήρῳ τὴν Φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τῶν δ' ἁρρένων τὸ ἄρρεν ἐκ-

cis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt; & pro aeratis modo coniuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paulatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas quasdam vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescabant, atque per sterilia, quod aiunt, saxa feminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut, ferro etiam sacrilego naturam violarent; marium-

κενώσαντες, εὔρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, ἴν' ἐπιπλέον ὥσι παῖδες, οὐδ' ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἰνίγμα διπλῆς Φύσεως, οὗτ' εἰς ὃ γεγέννηται Φυλαχθέντες, οὗτ' ἔχοντες ἐΦ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' ἐν νεότητι παραμεῖναι ἄνθος εἰς γῆρας αὐτοὺς μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· οὕτως ἢ μιὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφή, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀνασχύντους ἐπινοοῦσα, μέχρι τῆς οὐδὲ ρηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας. Εἰ δ' ἐΦ' ὧν ἡ πρό- 22
νοια Θεσμῶν ἔταξεν ἡμᾶς, ἕκαστος ἰδρυτο, ταῖς μετὰ γυναικῶν ἀν' ὁμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ παντὸς οὐκ εἰδούς ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει παρὰ τοῖς οὐδὲν ἐκ πονηρᾶς διαθέσεως παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἢ τῆς Φύσεως νομοθεσία Φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνον-

13 Ἠρκούμεθα) Ἠγαπώμεθα. V. 14 Ἀμέλει) Διὰ τοῦτο. V.

que exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenerent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non iam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transire: flos autem ille, qui in iuventute aliquantum manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consequi, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria, voluptates impudentes aliam ex aliā excogitans, ad eum usque morbum, qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret. Si vero, in qua nos lege constituit providentia, unusquisque permaneret, mulierum consuetudine contenti essemus, criminis omnis vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex

ται λέουσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτῃ πρὸς τὸ θῆ-
λυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βου-
σὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενος πλη-
ροῖ σπέρματος. τί δέ, οὐ συῶν μὲν εὐνάς μεταδιώκουσι
κάπροι; λυκαίναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ'
εἰπεῖν, οὐδ' οἱ αἰρία ροιζοῦντες ὄρνεις, οὐδ' ὅσα τὴν ὑγρὰν
καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον,
ἄρρενος ὁμιλίας ἐπαρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας
τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ Φρονεῖν εὐλογοῦ-
μενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς Φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι καινῇ
νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἡρέ-
θισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καταχέαν-
τες, ἀμφοῖν ἡστοχήκατε, Φεύγοντες ἂν διώκειν ἔδει, καὶ
διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει Φεύγειν; καὶ καθ' ἓνα τοιαῦτα ζη-
23 λούν πάντων ἐλομένων, οὐδὲ εἰς ἕσται. Ἀλλὰ γὰρ ἐν-

8 Ἐπαρίχθη) Ἐπιθύμουν. V.

fervatur. Non furunt leones in sui sexus leones, sed tem-
peſtiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux
gregis taurus in vaccas falit, & aries univerſum gregem
maſculo implet femine. Quid vero? non ſuum cubilia per-
ſequuntur apri? & lupas lupi inſcendunt? Univerſim dica-
mus, neque qui aërias regiones perſtrepunt volucres, nec
quaecunque humidam per aquas fortem fortita ſunt, ſed
neque in terra ullum animal maſculam illam conſuetudi-
nem appetiit, ſed immota manent decreta providentiae.
Vos vero, o fruſtra ſapientiae nomine bene audientes,
mala proſecto beſtia, homines, quo novo morbo contra
leges in mutuam contumeliam irritati eſtis? Quo caeco
mentibus ſtupore offuſo utrinque aberratiſtis, fugientes quae
conſectari oportebat, &, a quibus fugiendum erat, ea con-
ſectantes? Ac ſi ſingulatim omnes eandem ſibi rationem
ſequendam eligant, neque unus paulo poſt ſuperſtes fuerit.

ταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ θαυμαστὸς ἀναφύεται λόγος, ὃν οὐ παιδικαὶ μὲν ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν φενακίζονται· τὸ δ' ἤδη κατὰ Φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναίτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττονται, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὐμορφον αἰδούμενοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν αὐτοὺς ἐραστάς· ἐν οἷς μοι πολλάκις καυχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὧς σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτοῦ πείραν ὁποῖόν ἐστιν, ὧς πολὺὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόηται, μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, εὐδὲ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινέσθαι τὸν καλόν; ἀλλὰ τοι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον,

Verum enimvero hic etiam Socraticis praeclara illa, *ſe Dis placet*, nascitur oratio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, supplantari non iam possit. Animi enim quendam amorem fingunt, & cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari saepe me subit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles philosophi, quod *eam aetatem*, quae longo iam tempore sui experimentum dedit, cui adventans canities & senectus virtutis testimonium perhibet, contemptam transmittitis? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua iudicatum nondum est, quorsum se conversura sit sententia? Utrum lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum est? Verum enimvero, secundum magnum veritatis interpretem Homerum,

— εἶδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ·

Ἄλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δὲ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ὃδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγορμένοισιν·
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὡς εἰσορώωσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοὶ γ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν.

ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλεόν
24 ἐπαινέεται. Πᾶς οὖν φρονήσεως μὲν, ἢ δικαιοσύνης, τῶν τε
λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείους ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασε
τάξιν, οὐδεὶς ἔρωσ ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξύτα-
τας ὁρμᾶς παθῶν ἐγείρει; πάνυ γοῦν ἔρᾳ ἔδει Φαίδρου
διὰ Λυσίαν, ᾧ Πλάτων, ὃν προῦδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν
Φιλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι ἡκρωτηρίαζε τὰ θεῶν
ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσίνι τέλετὴν αἱ παρὰ πότον

alius pulchro minus^s enitet ore,

*At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur
Laeti omnes, suavi intrepidus commixta pudore
Dum fatur, medioque in coetu praestat honore;
Perque urbem adspiciunt gradientem numinis instar.*

Et rursus alio loco,

At tibi formoso sub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo sapiens Ulysses magis laudatur.
Quomodo igitur prudentiae quidem, aut iustitiae, reliqua-
rumque virtutum, quae forte quadam maturae aetatis vi-
ris adiunctae sunt, amor non convenit; sed ea, quae in pue-
ris est, pulchritudo acutissimos perturbationum impetus ex-
citat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter
Lysiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Al-
cibiadis conveniebat, propterea quod Deorum statuas trun-
cavit, & quod Eleusinia mysteria voces inter commissatio-

ἐξορχοῦνται Φωναί; τίς ἐραστής ὁμολογεῖ γενέσθαι, προ-
 δομένων Ἀθηῶν, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ
 βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν οὐδέπω κατὰ
 τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγωνος ἐμπίπλατο, πᾶσιν ἐπέρα-
 στος ἦν. μεταβάς δ' ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν ἄνδρα, καὶ
 ἦν ἡλικίαν ἢ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸν λο-
 γισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δὴ; πάβειν αἰσχροῖς
 ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι
 τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν οἱ Φιλόνοιοι μᾶλλον ἢ Φιλό-
 σοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων
 ἀνδρῶν Φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρή-
 σθω. Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν ὑμετέ- 25
 ραν, ὦ Καλλικρατίδα, καταβάς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παι-
 δικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικείαν ἀμείνω. καὶ τό γε
 πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶ-

2 Δεκελείας) Τόπος. V. *ibid.* Ἐπιτειχιζομένης) Ἐποικοδομῶ. V.

nem fusae propalarunt. Quis amatorem se profitetur, cum
 produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita spe-
 ctat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Pla-
 to ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum
 vero e puero transiisset in virum, qua aetate imperfecta
 adhuc prudentia plenam affecuta rationem est, odio erat
 omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomi-
 na verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis de-
 corem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et
 haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur
 meminisse, huc usque dicta sunt. Paulum vero a ni-
 mio illo studio [quo feruntur in adolescentulos sic dicti philo-
 sophi] ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus,
 ostendam, consuetudine puerorum praestantiorē longe ef-
 se muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque
 fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praeter-

ναι τὴν χρονιωτέραν· ὁξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτάσα φθά-
 νει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν
 τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς εἶπε καὶ βίου μακρὰς προ-
 θεσμίας ἢ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν
 ἦν διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιάς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμο-
 μένης. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανηγυρίην τὸν ὅλον χρόνον ἤγο-
 μεν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βᾶσκανος δαίμων
 ἐνεμέσῃσεν, ἐν γέ τοις παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα.
 γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν
 ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ρυτίδα τοῦ γήραος ἐπιδραμεῖν, εὐ-
 ἀγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, καὶ παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας,
 26 ὅμως ἢ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Εἰ
 δ' εἰσὶν ἐτῶν ἀποπειρώῃ παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δο-
 κεῖ πασχητιᾶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων.

1 Ὁξεῖα) Τραχεῖα. V. 2 Ἐν τῷ παρέλκοντι) Παρέλκον, τὸ περι-
 τόν, καὶ παρατείνον. G.

volans enim celeris voluptas prius, quam cognoscatur, de-
 finit. Quidquid autem oblectat, eo ipso, quod protrahitur,
 melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem
 diem fordida nobis Parca destinavisset, atque universum
 illud spatium nobis esset perpetua sanitas, dolore nullo
 mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem to-
 tum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem maio-
 ra nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus cer-
 te suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur
 a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam
 omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu
 & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae matu-
 ritas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod dicat
 sapientius adolescentulis. At si quis viginti annorum
 adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videatur,
 qui ambiguum adeo sectetur Venerem. Dura etenim

σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τρα-
χὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκασθὲν ἰούλοις τὸ
γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν ὥσπερ εἰ ῥυπῶντες. ἂδ'
ἐστὶ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν ὑμῖν εἰδέναι
παρήμι. γυναικὶ δὲ αἰεὶ πάσῃ ἢ τοῦ χρώματος ἐπιστίλ-
βει χάρις, καὶ δαψιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς
κεφαλῆς ἑλικες, ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθούσιν ὅμοια πορ-
φύροντες· οἱ μὲν, ἐπινώτιοι κέχυνται, μεταφρένων κόσ-
μος, οἱ δὲ παρ' ὠτα καὶ κροτάφους, πολὺ τῶν ἐν λει-
μῶνι οὐλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μὴδ' ἀκαρῇ
τριχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης, ἡλέκτρον, φασὶν, ἢ Σιδω-
νίας ὑέλου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει. Τί δ' οὐχὶ 27
τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὴν
ἐξίσου τοῖς διατιθεῖσιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνονται; σχε-
δὸν γὰρ οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις
διατριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλὰ πῶς φιλεταίρῳ κοινωνία

membrorum in his, qui viri facti sunt, robora, & asperum
pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit,
& femora illa bene nata pilis velut fordescent. Quae hisce
magis latent, vos, qui experti estis, scire patior. In mulie-
re autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de
cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar
pulchrum florent, partim per tergum fusae, scapularum de-
cus, partim circa aures ac tempora, pratenfibz apiis mul-
to laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem
illis succrescente pilo, electro, quod aiunt, vel Sidonio
vitro refulget lucidius. Quidni vero in voluptatum genere
eas praesertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequa-
liter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur.
Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia,
solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communiō-

συζυγέστες, ἡδία τὰ τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὐρέθη τράπεζα κοινή καὶ Φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραβέμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομετροῦμεν ἀπολαύσιν, οὐ μόνοι τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, οὐδὲ κατ' αὐτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἐκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωνάμενοι, μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲν οὖν γυναικεῖοι σύνοδοι, τῆς ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλους γὰρ ἐξίσου διαθέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἰ γέ μὴ δικαστῇ Τειρεσία προσεκτέον, ὅτι ἡ Θήλεια τέρψις ὅλη μοῖρα πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ Φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδία τι χρηστὸν ἀποίοσνται, σκοπεῖν ὅλην παρά του λαμβάνοντας ἡδονὴν, ἀλλ' ἐκεῖνο μερισαμένους, οὗ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρασχεῖν ὁμοία· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων

ne coniuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, & parariam amicitiae mensam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibis implentes; sed iucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuum quendam voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tirefias iudex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto maiorem esse virili pronuntians. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem ia

εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμνην. ἀλλ' ὁ μὲν διαβείς, ἢ νομίζι ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται· τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν οἰῶναι, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τῆς ἀλγηδόνης χαλασάσης, πλεόν, ὥς Φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσεαις, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἥτισσύν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν, (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτῃς τεμένει) γυναῖκι μὲν, ὧς Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφρανθῆναι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ' ἄρρεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. Ὡστ' εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέσκειν δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτευχισώμεθα. εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μετὰ ἀρρένων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὧς νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισται τὴν ἴσῃν ἔξουσίαν καὶ γυναῖξιν· ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὥς ἀν-

pueris ita se habere, non dixerit quisquam; non ita insanierit. Verum amator quidem, prout de his existimat, eximia voluptate percepta abit: at passio contumeliam ab initio quidem dolores & lacrimae; remittentibus autem paulum ipso tempore doloribus, nihil amplius, aiunt, molestus fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere quidem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oblectari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fructum nullo modo mas praebere potest. Itaque si vobis etiam, puerorum amatoribus, placere potest mulier; a nobis invicem, quasi interiecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invicem mulieres. Age iam, novum seculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: se-

δρες ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποδύγασάμεναι τέχνασμα ἰ-
 ἀσπόρων τεράστιον αἶνιγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ
 γυναικὸς, ὡς ἀνὴρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἤκον ὄνομα
 (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας,
 ἀναιδὴν πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωνίτις ἐστὶ
 Φιλαίνις, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. καὶ πόσω
 κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γεν-
 29 ναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι; Τοιαῦτα συντό-
 νως μεταξὺ παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν-
 τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. εὐχέει δέ
 μοι καὶ καθαρσίῳ χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας.
 ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἡρέμα
 τῷ ὀφθαλμῷ παραβαλὼν, Παιδιάς, ἔφη, καὶ γέλω-
 τος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαστὴς καθεδεῖσθαι προσδο-

4 Τριβὴν) Τριβάδες αἱ ταῖς γυ-
 ναιξιν ὡς ἄνδρες συνῶσαι, οἷν ἢ
 Φιλαίνις. V. Et Sappho, addit C.
 6 Φιλαίνις) Ταύτην τὴν Φιλαίνι-
 δα, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κα-
 μφδιόποιδος ἐξἐπύμπνυσεν, ὡς ἴταιρι-

στρίαν καὶ τριβάδα. V.

9 Παθαινόμενος) Ἀγαπακτίσας
 V. Παθαίνεισθαι ἀπὲρ τοῦ ἀγαπα-
 κτεῖν, καὶ ἀπὲρ τοῦ πάθους ἀναλαμα-
 βάειν. G.

cum invicem, ut viri, coeant: lascivorumque instrumen-
 torum commenta substringentes, portentofum sterilium ae-
 nigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro, cubent: il-
 ludque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam di-
 cere, tribadicae obfcoenitatis, sublato pudore triumphet:
 gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, semimares amo-
 res contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in
 luxuriam irrumpere masculam, quam, quod in viris ge-
 nerofum est, in mulierem effeminati? Talia contentius, &
 tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Chari-
 cles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cer-
 nens. Videbatur autem mihi piamentis quibusdam contra
 masculos amores uti. Ego vero placide subridens, coniectis
 in Atheniensem oculis, Ludi, inquam, & risus, Callicratide,

κήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρικλέους δεινότητος ἐπὶ σπουδαιότερον ἤγμαι. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγω περὶ Φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ, νῆ Δία, Φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαβήνατο. καιρὸς οὖν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας· Περικλέους δὲ πειθῶ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώσσας, ἐνὶ τῷ σῶ λόγῳ διατρέψαι, μίᾳς τῶν ἐν Πνυκὶ δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι. Μικρὸν οὖν ἐπισχῶν 30 ὁ Καλλικρατίδας (ἐώκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίῳ ἐνάρχεται. Εἰ γυναῖξιν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετευσία, στρατηγὸς ἂν, ἢ προστάτης ἐκεχειροτόνησο, καὶ σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὡς Χαρίκλεις, ἐτίμων. σχεδὸν γὰρ οὐδὲ αὐταὶ περὶ αὐτῶν, ὅπόσαι προὔχουσιν κατὰ σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λέγειν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, οὕτω μετὰ σπουδῆς ἂν εἶπον· οὐχ ἡ Σπαρ-

me sedere ratus arbitrum, nescio quomodo a Chariclis vehementia ad feriam curam traductus sum. Fere enim ut in Mario Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Pericleamque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una hac tua versari oratione, neque concionis in Pnyce anius iam esse memorem. Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides, (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia visae sunt, si quis illis dicendi potestatem permetteret, tanto

τιάταις ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἀργεε
 θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἀρης· οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὐ-
 χημα Λεσβίων Σαπφῶ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου σο-
 φίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς οὕτως
 ἀν' Ἀσπασία συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδὴ περ εὐπρεπὲς
 ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἴπωμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ
 ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἱλεως, Ἀφροδίτη, γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν
 31 σὸν ἔρωτα τιμῶμεν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς
 ἰλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τούτου
 λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενοήθησαν, ἀσ-
 μένως τὴν ἀφορμὴν ἤρπακα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοι-
 νὸν ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστὶν ἔργον. εὐξαίμην γὰρ ἂν, εἴ-
 περ ἦν ἐν δυνατῷ, τὴν ἐπήκοόν ποτε τῶν Σωκρατικῶν λό-
 γων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐ-
 τυχεστέρον, ἐγγυὲς ἡμῶν ἐστάναι, πεφυκυῖαν ἐνθ' ἡ Φαί-
 2 Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν) Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελοποιόν. V. 14 Λυκείου)
 Τόπου. V.

studio dicerent: non illa armata contra Spartanos Telephilla, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia sapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aspasiae causam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, esto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem nostram processisse: quando vero istius oratio philosophari etiam pro mulieribus instituit, lubens eam occasionem arripui. Solus enim amor masculus commune virtutis atque voluptatis opus est. Optaverim enim, si quidem fieri posset, arbitram aliquando Socraticorum sermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorum, prope nos stare enatam, ubi acclinabat se Phaedrus, ut

δρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερός εἶπεν ἀνὴρ, πλεί-
στων ἀψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τάχα αἶν ὥσπερ ἡ ἐν
Δωδώνῃ Φηγὸς ἐκ τῶν ὀροδάμνων ἱερὰν ἀπορρήξασα Φω-
νὴν, τοὺς παιδικοὺς εὐφήμησεν ἔρωτας, ἐπὶ τοῦ καλοῦ
μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον·

— ἢ γὰρ πολλὰ μεταξὺ.

Οὐρεά τε σκίοεντα, θάλασσά τε ἠχέεσσα,

ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς ἀπειλείμμεθα, καὶ πλεονέ-
κτημα Χαρικλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ἄμως τάληθες αἰ προ-
δαίσομεν, εἰζαντες ὅκνω. Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον αὐράνιε, 32
καιρίας παραστήθι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυ-
στηρίων ἔρωσ, οὐ καῖκὸν νήπιον, ὅποια ζωγράφων παί-
ζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πραιτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχή, τέ-
λειον εὐθύ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης
ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας, ὥσπερ οὖν ὅλου κόσμου
τάφον τινα κοινὸν ἀφελὼν τὸ περικείμενον χάος, ἐκείνα

sanctus vir dixit, qui multas eo loco dicendi veneres affec-
tus est. Ipsa forte, velut illa Dodonae fagus, sacram erum-
pens de ramis vocem, pueriles amores formosi Phaedri ad-
huc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo mo-
do possit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbrosi, resonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relictī simus, & praerogativa
Chariclis sit Cnidus: tamen verum non prodemus, conce-
dentes ignaviae. Modo tu nobis, coelestis geni, opportu-
ne ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor,
non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, sed quem
seminandi princeps origo genuit ab ipsa statim nativitate
perfectum. Tu enim ex obscura & profusa informitate uni-
versum hoc formasti. Igitur velut commune quoddam uni-
versi mundi sepulcrum auferens, circumfusus illi chaos,

μὲν ἐς ἑσχάτου τερτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα
ὡς ἀληθῶς

— σιδήρεαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς,
ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δεδέν Φρουρᾶς, τῆς ἐμπαλιν ὁδοῦ εἰρ-
γῆται· λαμπρῷ δὲ Φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας,
παντὸς ἀψύχου τε, καὶ ψυχὴν ἔχοντος ἐγένου δημιουρ-
γός· ἐξαιρετόν δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σε-
μνὰ Φιλίας πάθῃ συνῆψας, ἢ ἐξ ἀκάκτου καὶ ἀπαλῆς
ἐτι ψυχῆς ἡ εὐνοία συνεκτρεφεμένη, πρὸς τὸ τέλος ἀν-
33 ὁρῶται. Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀναγκαίης εὐρύνται
Φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἄρρην ἔρας, Φιλοσόφου καλὸν ἐστὶ
ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐ-
πρέπειαν ἡσκημένοις, ἔπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς
παραυτίκα χρείας ἐπιδοῖται· καὶ πάντα τοῦ ἀναγκαίου
τὸ καλὸν κρείττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθῆς ἦν, οὐδέ-
πω τῆς καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐαχολῶν.

hoc quidem in ultimi recessus tartari fugasti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,
uti perrumpenda nunquam custodia vincitum a reditu ar-
ceatur: ac splendida luce obscuram noctem explicans, ina-
nimatorum omnium animatorumque factus es opifex: exi-
mia autem hominibus concordia affundenda honestas ami-
citiae affectiones coniunxisti, ut ex innocenti & molli ad-
huc anima simul enutrita benevolentia ad virilem matu-
ritatem perveniat. Nuptiae enim, ut necessariae successio-
nis remedia, inventae sunt: solus amor masculus hone-
stum philosophiae mentis imperium est. Quaecumque autem
praeter necessitatem decoris causa exercentur, ea maior
consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia
adiecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantio-
ra. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii
ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti

ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεεν εὐρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων αἰεὶ λογισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφελόντες ἠυκαίρουν, ἐπινοεῖν τι τῶν κρείττωνων, ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνηύζοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐντελεστέρων τέχων ἑνατιν εἰσάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τοῦ κατ' ἡμέραν λιμοῦ φάρμακον ἐζήτουν, εἴθ' ἀλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, τῆς ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἰκαίαν πᾶσαν ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ρίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλείστα ὀρυθὺς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον ἐρρίφη, σπóρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαί, εὐροῦσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ οὐδὲ μανεῖς ἂν εἴποι τις, ὅτι ὄρυς στάχυος ἀμείνων. Τί δ' 34 οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν εὐθὺ τοῦ βίου, σκέπης δεηθέντες ἄνθρω-

praesentibus intra ipsa se necessaria continebant; urgensque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere, posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nata sunt melioribus inveniendis; ex ea re paulatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet conicere. Vix nati erant primi quidam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehenſi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescabantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abiecta sunt: sed tritici fementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quotannis instaurari. Nec adeo insaniat quisquam, qui spica meliorem dicat quercum. Quid vero? nonne principio statim

ποιοι, νάκη, θηρία δέραντες ἡμφιέσαντο; καὶ σπήλυγ-
 γας ὀρέων, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν ρι-
 ζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλάματα; τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μί-
 μῃσιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον αἰὲ μετὰγοντες, ὕφηναν μὲν ἑαυ-
 τοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ ὠκίσαντο, καὶ λεληθότως αἰ
 περὶ ταῦτα τέχναι τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον,
 ἀντὶ μὲν λιτῆς ὕφης, τὸ κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ
 εὐτελῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέ-
 λειαν ἐμχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορῶϊαν εὐ-
 ανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἐκάστη
 γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄφρονος οὔσα,
 καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως
 κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος
 γὰρ εὐρών τι, παρεοῖδου τῷ μετ' αὐτόν· εἶδ' ἢ διαδοχῇ
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προστιθεῖσα, τὸ ἐν-
 35 δὲον ἐπλήρωσε. Μὴ δὴ τις ἔρωτας ἀρρένων ἀπαιτεῖτω

vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pelli-
 bus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia
 frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *as-*
servandarum ficcas cavernas? Verum *coeptam* ab his imita-
 tionem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas,
 domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum, tempus
 magistrum naetae, pro simplici textura pulchrius quiddam
 variegarunt; pro vilibus casis, sublimia tecta, & saxa sum-
 tuosa machinati sunt, & nudam parietum informitatem flo-
 ridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque ha-
 rum artium ac scientiarum, muta olim & profunda obli-
 vionemersa, velut post longum occasum paulatim in suos
 radios exorta est. Unusquisque enim, si quid invenisset,
 suo successori tradidit: tum ipsa accipientium series, ad-
 dendo iis, quae didicisset, quod deficiebat explevit. Ne igi-
 tur a vetusto tempore masculos amores quisquam repetat.

παρὰ τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναῖξί γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαιὸν ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἀσπερμον ἡμῶν Φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφαίαι, καὶ τῆς Φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἑῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τοῦμφανὲς ἐμελλον ἤξουν, ἵνα τῇ θείᾳ Φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παιδεραστεῖν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὗρητο, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὐθις ὡς Φαῦλον εὐθυνοῦ μὴδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναῖκεσσι σύνοδοι πρεσβυτέρους ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττου θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὐθις ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον. Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελᾶν ἔναγχος ἐπ' ἡμῖν, Χα- 36 ρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος ὀλίγου δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν Φιλονεκίας καὶ μετενόει,

2 Ἀσπερμον) Ὡς μιαιολόγε, εἰ θῆλυ, λύσις ἔσται τοῦ χόσμου· τί χωρὶς γυναικῶν ἀσπερμος ὁ βίος, γὰρ ἔτι κόσμος τῆς ἀνθρωπίνης χη- τό γε λοιπὸν ἐφ' ὧν ἀποδοῦσι τὸ ρεύων φορὰς; M.

Cum mulieribus enim congregi necesse erat, ne plane feminis expers genus nostrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis huius, pulchri amore accensae, cupiditates vix ab ipso, quod nihil impervestigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philosophia puerorum etiam amor adolesceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, postquam excogitatum est, rursus tanquam pravum sub censuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congressus antiquiora tempora inscripta habent, alteri generi detrahe. Sed vetera quidem studia necessaria putemus; quae autem rursus vita, excogitandi otium nata, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet. Equidem paulo ante vix a risu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante solitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione,

γενόμενος Ἕλλην. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχειρεῖ λέγειν, ὑπεσταλμένῳ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἐκλεπτειν, ἀλλ' ἐπηρμένη Φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, Φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισμοῦ δικαίως ἂν τις ἔλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεὶ τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νοῦν ἐκάστῳ συνέξευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὄρειος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱέρα, δειμάρμενοι, καὶ μέσση ἐστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντα νόμοις. τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατὰκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ἡτυχηκότα, προσαφῆρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ Φι-

quod Graecus esset, ipsum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria proposito diceret, submissa voce ipsa dicta sua quasi suffurabatur; sed sublata voce, dilatato gutture boans, *Non amant*, inquit, *se invicem leones mares, neque urfi, neque apri, sed ipsos solus in feminas impetus superat*. Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adiunxisset; non solitudo sane & silvestris victus ea pasceret, neque in cibo se invicem haberent: sed aequae, ac nos, templis aedificatis, & mediis suarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio suppeditat, accipere a providentia contigit, inter alias res masculis etiam cupiditatibus privata sunt? Non

λοσοφῶσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ Φιλίας κα-
λὸν, οὐκ ἴσατιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης Φρόνη-
σις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἐλομένη,
βεβαιωτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας. Μὴ τοίνυν, 37
ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστου βίου συμφορήσας ἐταιρικά
διηγήματα, γυμνῶ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν κα-
ταπόμπευε, μὴδὲ τὸν οὐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναριθ-
μει· λογίζου δὲ ὅψε μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθά-
νων· ὅμως δ' οὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδήπερ οὐ πρότερον,
ὅτι διπλοῦς Θεὸς ὁ ἔρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν Φοιτῶν, οὐ-
δὲ ἐνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ
μὲν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια Φρονῶν, οὐδενὸς αὐτοῦ
τὴν διάνοιαν ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς
τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται· μάλιστα δὲ αὐτῷ γυ-

4 Βεβαιωτάτους ἐρώτων) Εἰ πάν-
τα πρὸς τὸ τέλος ἢ φύσει ἀφάρισατο,
ὁδὸν δὲ τὴν ὑδονὴν ἐπινόησε πρὸς τὸ
τέλος, εἰπέ μοι, κατάρατε, τί πλεον
ὑδονῆς ἢ ἀρρενοφθορία ἐπαγγίλλε-
ται, ὡς ἢ τῶν γυναικῶν μίξις παιδο-
ποιᾶν, ἢ τῶν βρωμάτων ποικιλία

τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἢ τῶν ἡμα-
τίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλασσης τοῦ ζώου
συντήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύ-
τως. ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν σοι τὸ δύσ-
φημον· ἄλογον εἰσάγειν τὸν τάξας-
τα τὴν φύσιν Θεόν. V.

amant leones? sed nec philosophantur: non amant urfi?
quantum enim oriatur ex amicitia bonum, nesciunt. Sed
inter homines prudentia scientiae coniuncta, frequentibus
collecta experimentis, optimum quod est eligens, firmissimos
amores decrevit masculos. Noli igitur, Charicles, meretri-
ciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone
pudori nostro & gravitati insultare, nec coelestem Amo-
rem cum illo infante annumerare: & cogita, sero tu qui-
dem aetatis ista demum aliter discens, verumtamen cogi-
ta nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse
Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spiri-
tu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter
omnino, ut arbitror, animatus, cuius nulla gubernare men-
tem prudentia possit, multus in imprudentium animis col-

ναικεῖοι πόθοι μέλουσιν. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς Ἐφημέρου ταύτης Ὑβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτω Φορᾷ πρὸς τὸ βουλούμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως Ὀγγυγίων πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἐκάστου διανοαῖς ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἴλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. δισσὰ γὰρ ὄντως κατὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνέει ὁ ἔρως· ἐνὸς δὲ ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινῶνκε· καὶ γὰρ αἰδώς, ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων·

Αἰδώς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἥδ' ὀνύησιν.

Οὐ μὲν οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν

Εἰσὶ δ' ὧ, τὴν μὲν κεν ἐπαινῆσαι νοήσας,

Ἦ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος ἀρετῇ κοινὴν προσηγορίαν

ligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae fodalis, indiscreto impetu agens in id, quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscuiusque mentibus inspirat. Hunc Deum propitium naēti, mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *spiritus* Amor *spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.

Nec contendendi genus unum est, sed duo terras

Sollicitant: unum, qui novit, laudibus ornet;

Alteri inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti ap-

ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλαστον ἡδονήν, καὶ τὴν σωφρονούσαν εὐνοίαν. Γάμους οὖν, 38
 Φησι, τὸ μηδὲν οἶεις καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου Φυγαδεύεις, ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζήλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνόδου, Φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυσοῦ τέκνα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἐωνούμεθα. ἀνάγκη γάρ, βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κελευομένοις πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἰρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεῖᾶδες. ἄχρι τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς ἔστωσαν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἅπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ Φρονῶν ἀνέχεσθαι δύναίτο, ἐξ ἐωθινοῦ γυναικὸς ὠραιζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἥς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτήρ ἄμορφος, ἀλλότριαι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσιν. Εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι 39

pellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinosa, & sapiens benevolentia. Nuptias igitur, ait, nihili putas? & muliebne genus exfulare e vita iubet? deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento & auro liberos successionis causa emeremus. Necessitas enim grave cervicibus nostris iugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum est, ratione eligamus: cedat autem necessitati utilitas. Liberorum tenuis numerus sunt mulieres. In reliquis vero, apage, ne mihi sit mulier. Quis enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde adscitis artificibus formam interpolantem? cuius vere turpis est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est, lenociniis quibusdam demulcent. Si enim a nocturno cubili

τις ἀνισταμένας γυναῖκας, αἰσχίῳ νομίσει θηρίων τῶν
 πρωίας ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληρόνιστων. ὅθεν ἀκρι-
 βῶς οἴκοι καθείργουσιν αὐτάς, οὐδενὶ τῶν ἀρρένων βλε-
 πομένας· γράες δὲ καὶ θεραπευνίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος,
 ἐν κύκλῳ παρεστᾶσι, ποικίλοις Φαρμάκοις καταΦαρ-
 μακεύουσai τὰ δυστυχῇ πρόσωπα· οὐ γὰρ ὕδατος ἀκρά-
 τῳ νάματι τὸν ὑψηλὸν ἀπονιδάμεναι κάρον, εὐθύς ἀπτον-
 ται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολ-
 λαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις, τὸν αἰδῶν τοῦ προσώ-
 που χρῶτα Φαιδρύνουσιν. ὥς δὲ ἐπὶ δημοτελεῦς πομπῆς,
 ἄλλο τις ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχειρίσται, λεκα-
 νίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ
 ἐν Φαρμακοπωλίου, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα μεστὰ πολ-
 λῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ
 40 βλέφαρα μελαινούσα τέχνη θησαυρίζεται. Τὸ δὲ πλεῖ-
 στον ἀναλίσκει μέρος ἢ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ
 Φαρμάκοις ἐρυθραίνειν δυνάμενοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν

mane furgentes aliquis videat mulieres, turpiores censebit
 illis animalibus, quae matutina hora nominare male auspi-
 catum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum
 nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex
 circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus infi-
 cientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum ab-
 luentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed
 multae fucorum compositiones insuavem faciei colorem
 laetiores reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud
 alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, &
 gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa in-
 felicitate repleta, in quibus aut dentium deterforiae faculta-
 tes, aut nigrorem inducens superciliis ars reposita est. Ma-
 iorem autem partem *temporis & operarum* consumit cura ca-
 pillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad

τοὺς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῶ μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κατακρίνουσαι φύσιν. ὅπόσαις δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν γε-
γαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀρα-
βίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσai· σιδηρᾶ τε ὄρ-
γανα, πυρὸς ἀμβλεία φλογὶ χλιαυθέντα, βία τὴν ἐλί-
κων οὐλότητα διαπλέκει· καὶ περίεργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν
ἐφρύων ἐφειλκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μετ-
αιχιμιὸν ἀφιάσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων οἱ
ὑπισθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι. Καὶ μετὰ τοῦτο, 41
ἐνθοβαφῇ πέδιλα τῆς σαρκὸς ἐνδοτέρῳ τοὺς πόδας ἐπι-
σφίγγοντα, καὶ λεπτοῦφῆς ἐς πρόφασιν ἐσθῆς, ὑπὲρ
τοῦ δοκεῖν γεγυμῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνω-
ριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν ἀμόρφως προπε-
πτωκότων μαζῶν, οὓς αἰεὶ περιφέρουσι δεσμάτας. τί δὲ
τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυ-
θραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἡρτημένας βρί-

solem meridianum cincinnos, instar lanarum infectionis,
flavo tingunt flore, propriam naturam [nativum colorem]
damnantes. Quibus autem sufficere nigra coma solet, illae
maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de ca-
pillis Arabiam spirantes. Et instrumenta ferrea, obruso ignis
ardore calefacta, vi quadam crispas cincinnos implicant, &
minuta industria ad supercilia usque deductae comae, breve
fronti interstitium relinquunt: superbe autem ad scapulas
usque posterioris comae annuli fluctuant. Et post haec flo-
rei coloris sandalia intra ipsam carnem pedes adstringentia,
& tenuissimo textu dicis causa vestitus, ut nudae esse vi-
deantur. Omnia autem intra hanc vestem facilius agnoscun-
tur, quam facies, exceptis, quae deformiter alioquin pro-
ciderent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt.
Quid opus est ditiora harum mala enarrare? Erythraeos

θος, ἢ τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς
 ὦφελον ὄντως ἀντὶ χρυσοῦ δράκοντες εἶναι· καὶ στεφάνη
 μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιβεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς διά-
 στερος· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὅρμοι καθεῖνται· καὶ
 ἄχρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσός,
 ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦται, περισφίγγων. ἄξιον
 δ' ἦν σιδήρῳ τὰ περισφύρα σκέλη πεπεδηθῆναι. καί πει-
 δαν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντε
 κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειαῖς ἐρυθαί-
 νουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν
 42 καὶ πύονα χροῖαν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίσῃ. Τίς
 οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπ' αὐτῆς
 οἰκίας ἐξοδοί, καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμη-
 κότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσα-
 σι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλί-

15 Κωλιάδας εἰ τύχοι) Ἐπίθετα θεατὰς διασείρειν τὰς χλιδὰς τῶν
 ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς εἰκὸς τοὺς γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν

in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum suspen-
 sum habentes, an illos circa manus & brachia dracones,
 qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in
 orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaque
 cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum
 descendit aurum, quidquid circa talum nudatur constri-
 gens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum
 regione compediri. Cumque totum illarum corpus spuriae
 formositatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fue-
 rit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut can-
 didissimum illarum & pinguem colorem florens purpura
 rubore quodam adspersat. Quae igitur post tantum appa-
 ratum vita est? Statim exitur domo, & spectator unus-
 quisque maritos zelotypia enecat. Tum Numina salutatum eunt,
 quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina,
 Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut

δας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι τελεταὶ δὲ ἀπορρήτοι, καὶ χάρις ἀνδρῶν ὑποπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ περιπλέκειν διαφθορὰν ψυχῆς; ἐπειδὴν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, εὐθὺς τὰ μακρὰ λουτρά καὶ πολυτελὲς μὲν νῆ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὴν γὰρ ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργαίαις, οὐκ ἔτ' οὐδὲ τοῦ Φάρυγγος αὐταῖς παραδέχσθαι δυναμένου τι σιτίον, ἄκροις δακτύλοις ἐπιγράφουσαι, τῶν παρακειμένων ἕκαστον ἀπογέονται, νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγούμεναι, καὶ τοὺς ἑτεροχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν ἅρ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺς λουτροῦ χρεῖός ἐστι. Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τῶν δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐβελήσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὥτως καταράσσεται Προμηθεῖ, τὴν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας Φωνήν·

43

Ῥέαν λέγει. ὅτι καὶ τοῦτο διασώρουσιν ἵστικέ μοι τὰς ἀπορρήτους τῶν γυναικῶν. ἐπεὶ καὶ ἐκείνη τῷ Ἀττίδι τοιαύτη ἐνυμφεύετο. ποιμένα δὲ τὸν

Πάριν, ὃς ἀπὸ Φρυγίας καμάσαι εἰς Λακεδαιμόνα εἶλκεν Ἑλένην τὴν Μυελάου. V.

infelicitèr amantis ad pastorem commissationem. *Accedunt sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria.* Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaque inter viros dissimulatio. Cum enim ultra modum oppletæ sunt domesticis liguritionibus, nec iam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scribendi causa ductis singula degustant, noctes inter hæc enarrantes, & diversi coloris somnos, & cubile muliebri plenum mollitiæ: e quo quicumque surgit, balneo statim indiget. Atque ista vitæ bene sibi constantis indicia. Eorum vero, quæ acerbiora sunt, si quis singulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea execrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Lucian. Vol. V.

V

Εἴτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
 Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
 Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν
 Ἀγαθόν, ὃ μισεῖν οἴμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
 Γυναῖκ' ἐπλάσσειν, ὃ πολυτίμητοι θεοὶ,
 ἔθνος μιaron· γαμεῖ τις ἀνθρώπων; γαμεῖ
 Λάβριος, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι . . .
 Ταμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρύφων,
 Καὶ Φαρμακείαι, καὶ νόσων χαλεπατάτων
 Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίνι βίος ὁ δυστυχὴς οὗτος
 44 θυμῆρης; Ἄξιον τοίνυν ἀντιβῆναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τὴν
 ἄρρενα τῶν παίδων ἀγωγὴν. ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς
 ἀζύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον
 ἀπονειψάμενος ὕδατι λιτῷ, καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανί-
 δα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας, ἀπὸ τῆς πατρώας

*Ergo immerentem discedant Promethea
 Pendere fixum Caucaſi de rupibus?
 Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
 Sed, quod Deos odiſſe cunctos autumo;
 Formavit idem feminam, o Dei boni!
 Genus ſceleſtum! Ducit aliquis coniugem:
 Ducit? libido nempe clancularia,
 Et nuptiali moechus illudit toro:
 Venena dehinc, inſidiae, morbi, invidia
 Graviffima, aëvo femina omni quam fovet.*

Quis haec bona perſequitur? cui haec infelix vita cordi
 eſt? Aequum igitur opponere muliebribus iſtis malis viri-
 lem puerorum vivendi rationem. Mane ſurgens de caelibe
 lecto, reliquum adhuc in oculis fomnum ſimplici aqua poſt-
 quam abluit, ſacra chlamyde humeralibus connexa fibulis,

ἑστίας ἐξέρχεται κάτω κεκυθώς, καὶ μηδένα τῶν ἀπαν-
 τάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδ-
 αγωγοί, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἔπονται, τὰ σεμνὰ τῆς
 ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ πριστοῦ κτενὸς
 ἐντομὰς κόμην καταψήχειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα
 τῶν ἀντιμάρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ'
 ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν
 ἔργων ἀρετὰς φυλάττουςαι βίβλοι· καὶ εἰς Μουσικοῦ
 θεοὶ Φοιτᾶν, εὐμελὲς λύρα. Πᾶσι δὲ τοῖς Φιλοσόφοις ψυ- 45
 χῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια
 τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθε-
 ρίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν
 αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητα πωλοδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ
 μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφιεῖς, καὶ βέλη δι' εὐ-
 στόχου δεξιᾶς ἀποπάλλων. εἴθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖ-
 στραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλαπτος ἐγκονίζεται

paterna domo egreditur deiecto vultu, ac neminem eorum,
 qui ex adverso veniunt, contuitus. Pedissequi autem illum
 & paedagogi, decens caterva, sequitur, honesta illa vir-
 tutis instrumenta manibus tenentes, non secti serra pecti-
 nis incisuras mulcere comam aptas, neque specula, obie-
 ctarum formarum nec-pictas imagines; sed vel multipli-
 ces tabellae a tergo sequuntur, aut antiquorum operum
 virtutes servantia volumina; &, si ad musicam eundum
 sit, canora lyra. Peractis diligenter omnibus philosophae
 mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli
 bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis cor-
 pus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum
 paulum iuventutem ipse suam equulei instar agitavit & sube-
 git, bellicam rem in pace meditatur, emittens iacula, &
 tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad me-
 ridanum solis calorem desudandum corpus in pulvere volu-

τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἱ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποσταλάζοντες ἰδρῶτες, μεθ' οὓς λουτρά σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμεναι καὶ ἐπιμελούμεναι μνήμαι, τίς ἀνδρείος ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ Φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἡσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἐσπέρα τὴν πράξιν ὀρίσῃ, τῆς γαστροῦ ἀνάγκῃ τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίους ὕπνους καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν
 46 ἐπὶ χρόνον. Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐΦήβου γένοιτο τοιούτου; τίνι δ' οὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσῃς τὸν ἐν παλαιστραῖς μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις, ἵππαστὴν δὲ ὡς Κρόνον, θείας δὲ ἀρετὰς διὰ θνητοῦ διαύκοντα σώματος. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες οὐ-

tatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paulo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui iustitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subiungat. Talis adolescentis quis non amator fiat? cuius adeo caeci oculorum coniectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet aliquis Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris, divinasque in mortali corpore virtutes persequentem. Verum mihi quidem, o coelestes Dii, vita haec sit

ράνιοι, βίος εἷη διηνεκῆς οὗτος, ἀπαντικρὺ τοῦ Φίλου
καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν, ἐξιόν-
τι δὲ αὐτῷ συνεξίεναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν.
εὖξαιτο μὲν οὖν ἔρῳν τις δι' ἀπταιστοῦ καὶ ἀκλινοῦς βίου,
τὸν στεργόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας οδεῦσαι, μηδεμιᾶς
τύχης πειράσαντα βάσκανον ἐπῆρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος
ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, νόσος ἐπιφάυσκειν αὐτοῦ, κά-
μνοντι συννοήσω, καὶ διὰ χειμερίου θαλάττης ἀναγο-
μένῳ συμπλεύσομαι· καὶ τυραννικῇ βίᾳ δεσμὰ περιά-
ψῃ, τὸν ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σιδήρον· ἐχθρὸς ἅπας ἁ-
μισῶν ἐκείνων, ἐμὸς ἔσται, καὶ Φιλήσω τοὺς πρὸς αὐτὸν
εὐνοϊκῶς ἔχοντας· εἰ δὲ ληστὰς ἢ πολεμίους θεασαίμην
ἐπ' αὐτὸν ὀρμῶντας, ὀπλισαίμην καὶ παρὰ δύναμιν· καὶ
ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς τοῖς
μετ' ἐκείνων ὑπ' ἐμοῦ στεργομένοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν
ἀμφοτέροις ἐπιχῶσαι τάφον, ὁστέοις δὲ ἀναμίζαντας

6 Ἐπῆρειαν) ἄλγημα. V.

perpetua, ex adverso amici federe, & ex proximo suave
loquentem audire, exeuntem deducere, & omnium rerum
cum illo communionem habere! Atque amator quidem ali-
quis optaverit, per inoffensam & nihil vacillantem viram,
sine ullo dolore ad senectutem pervenire amasium suum,
invidiam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae
humanae naturae lex est, morbus illum attigerit, aegro-
tabo cum laborante, & per tempestuosum mare navigan-
tem comitabor: & si tyrannica vis vincula ei iniiciat, ae-
quale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque il-
lum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum
complectentur. Si vero latrones aut hostes videam in illum
irruentes, ultra vires etiam arma sumam: & si moriatur,
vivere non sustinuero: ultimaque mandata iis, qui post il-
lum cari mihi erunt, dederò, commune utrique monu-
mentum uti aggerent, ossibusque ossa permiscentes neque

- δοτέα, μηδὲ τὴν κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.
- 47 Ταῦτα δ' οὐ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τοὺς ἀξίους ἔρωτες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρώϊκῃ φρόνησις ἐνομοθέτησεν, ἐν οἷς ὁ Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε. Φωκίς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὁρέστην Πυλάδῃ συνῆψε· θεὸν δὲ τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν μεσίτην λαβόντες, ὡς ἐφ' ἐνὸς σκάφους τοῦ βίου συνέπλευσαν· ἀμφοτέροι Κλυταιμνήστραν ἀνῆρουν, ὡς Ἀγαμέμνωνος παῖδες, ὑπ' ἀμφοῖν Αἰγισθος ἐφονεύετο· τὰς Ὁρέστην ἐλαινούσας ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζετο, τὴν δὲ ἐρωτικὴν Φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας ἐπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τῆς γοῦν Ταυρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐδύς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς ἐριννὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περιεστώτων, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς συνήθους μακρίας πεσῶν ἔκειτο· Πυλάδης δὲ

mutum pulverem discernant. Haec vero non primi fancient amores adversus dignos mei, sed vicinus Dis Heroum sensus hanc legem tulit, in quibus ille amicitiae amor ad mortem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde annis, Orestis Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui affectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vestri sunt. Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis Oresten agitantibus magis laboravit Pylades. Iudicio cum illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Graeciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum terminos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix furia hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, alter a consueti furore prolapsus iacebat: Pylades vero.

Ἄφρὸν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτήμέλει,

Πέπλων τε προῦκάλυπτεν εὐπήκτοις ὕφαις,

οὐκ ἐραστοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρός ἐνδεικνύμενος ἦθος.
ἡνίκα γοῦν ἐκρίθη θατέρου μένοντος ἐπὶ τῷ Φονευθῆναι,
τὸν ἕτερον ἐς Μυκῆνας ἀπιέναι, κομιοῦντα γράμματα,
μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφοτέροι θέλουσιν, ἑκάτερος ἐν
θατέρῳ ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπαθβεῖται δὲ τὰς
ἐπιστολάς Ὀρέστης, ὡς Πυλάδου λαβεῖν ἀξιοτέρου,
μόνον οὐκ ἐραστῆς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαιγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.

Ὁ ναυστολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.

καὶ μετ' ὀλίγον Φησὶ,

τῷδε μὲν δέλτον δίδου,

Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν.

Ἡμᾶς δ' ἡ χρήζων κτεινέτω.

3 Ἐνδεικνύμενος) Ἐνδεικνύμαι
καὶ ἐπιδείκνυμαι ταυτόν. ὅταν ἐπὶ
τῷ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτι-
μούμενος δῶλος ἢ χαθήμενος V.

14 Πέμψω γὰρ Ἄργος) Haec
dicit Orestes apud Euripidem, ἐν
τῷ Ἰφιγενείας δράματι. G.

Spiram auferebat, corporis curam gerens,

Textu peplo firmo iacentem protegens,

non amatoris modo, sed patris etiam animum ostendens.
Cum enim iudicatum esset, manente altero ut occideretur,
Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quis-
que pro altero volunt, rati unusquisque, se vivere in vi-
vente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-
gniore, qui eas acciperet, Pylade, factus tantum non ama-
tor pro amasio.

Istum perire, mi nimis grave est onus:

Nam quidquid est mali, mea navi veho.

& paulo post ait:

Isti quidem da literas,

Hic ibit Argos, hic tuum negotium

Curabit; at nos, qui potest, neccet.

48 Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεῖς, ἐπὶ τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι Φιληθὲν, ἀμοιβαίους ἔρωτας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθῆσθαι ποτέρου πότερος ἐραστὴς ἐστίν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τῆς τοῦ Φιλήσαντος εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίου πεσόντος εἰδώλου. τί δὴ οὖν τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου ξένην αὐτὸ τρυφὴν ἀνειδίξεις θείαις νόμοις ὀρίσθ' ἐν, ἐκ διαδοχῆς ἐφ' ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μετ' ἀγνῆς διανοίας νεωκοροῦμεν. ὁλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ὦ παῖδες τε νέοι, καὶ μῶνυχες ἔπποι,

Γηράσκει δ' ὁ γέρων κείνος ἐλαφρότατα, κοῦροι

Τὸν Φιλέουσιν.

αἶγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελφικοῖς τρίποσιν

Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi iam capacem corroboratus est, ille, qui amatus adhuc fuit, mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur velut peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

— cui iuvenescit equus, puerique ministrant,

Nam fert aetatem molliter ille senex,

Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Delphici tripodes honorarunt; veritatis enim

ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδευαστέον ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσήκατο. Δεῖ δὲ τῶν νεῶν ἑρᾶν 49 ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνου ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα·

Αἰθε γὰρ ὦ κούροιςιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες,

Ἐρχιος ὡς ὑμῖν ὤρισε παιδοφιλεῖν,

Ὡς νεῶν ἑράοιτε, πόλιν κεῖανδρον ἔχετε.

ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανῖαι, σωφρόνως πρὸς ἀγαθοῖς πρόσсите, μὴδ' ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὐνοίαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τοῦ Φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε· τὸν δ' οὐράνιον ἔρωτα προσκυνοῦντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστος μὲν ὁ τοῦ ζῆν χρόνος,

oraculum fudit Pythius, excellit omnes mente Socrates viros, qui cum reliqua disciplina, qua vitam iuvit, etiam puero-
rum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat. Oportet autem amare iuvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praecorium in fine orationis lubens posuerim,

Vos, o qui pueros oculo patrans voratis,

Erchius ut teneros iussit amare mares,

Sic pueros petitate; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciatis, iuvenes, modeste ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis causa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui libidinis habete. Sed, coelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum vivendi

οὐδεμιᾶς ἀπρεποῦς συνειδήσεως παροικούσης. αἰοίδιμοι δὲ
 μετὰ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληρόνες. εἰ δὲ δεῖ
 Φιλοσόφῳ πᾶσι πιστεύειν, αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται
 τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας, εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες,
 50 ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας, τὰ ἄφθαρτον. Τοιαῦτα τοῦ
 Καλλικρατίδου σφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένου,
 Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον·
 ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι Φρονοίην
 ἀποφῆσθαι, δι' ὀλίγου τοὺς ἑκατέρου λόγους ἀριθμη-
 σάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίου, Φημί, καὶ παρημελημένως,
 ὑμῖν, ὧ ἐταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι·
 διηγεοὺς δὲ, καὶ, νῆ Δί', ἐρραμένης Φροντίδος ἐναργῆ
 ταῦτ' ἐστὶν ἔχνη. σχεδὸν γὰρ οὐδὲν ἐστίν, ὅ, τι τῶν λεκτέων
 εἰπεῖν ἑτέρῳ δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλὰ μὲν ἢ τῶν
 πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἢ τῶν λόγων, δεινότης,
 ὥστ' ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θε-

16 Θηραμένης) Ἀθηναῖος ῥήτωρ, ἐπικαλεῖτο Κόδορος. V.
 μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κεῖου. ὅς Θηραμένης) Iste vir fuit πανοῦρ-

tempus, turpi, nulla conscientia in animo habitante; nobilis
 autem post mortem ad omnes fama exit. Si vero fides ha-
 benda philosophorum filius, aether post terram excipit hos,
 qui his rebus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mor-
 tui, praemium virtutis habent immortalitatem. Ista Calli-
 cratides iuvenili quodam ardore & gravi oratione cum pro-
 tulisset, Chariclem, dicere volentem denuo, repressi, quod
 tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut,
 quid sentirem, pronuntiare vellem, perpensa paulum utrius-
 que oratione, *Non ex tempore*, inquam, & negligenter, so-
 dales, orationem quisque suam videmini deproperasse; sed perpe-
 tuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia.
Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicen-
dum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuist, tum
maior etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, si sitis

ραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἢ ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσου
 βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδὴ περ ἀήσειν οὐκ εἰκάτε, καὶ αὐ-
 τὸς ἐν τῷ μεταξύ πλῶ, περὶ τῶν αὐτῶν οὐ κέκρικα διο-
 χλεῖσθαι, τὸ μάλιστα παραστὰν εἶναί μοι δίκαιον, ἀπο-
 Φανοῦμαι. Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, 51
 καὶ μακάριον, ὅπταν εὐτυχῶνται· παιδικούς δ' ἔρωτας,
 ὅσοι Φιλίας ἀγνὰ δίκαια προμνῶνται, μόνης Φιλοσο-
 Φίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδ-
 εραστῶν δὲ ἐφείσθω μόνοις Φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν
 γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ Φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρί-
 κλεις, μηδὲν ἀχθεσθῆς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἢ Κόρινθος εἴ-
 ξει. Καὶ γὰρ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπι- 52
 σπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ ὑπερκατηΦῇ τὸν Χαρί-

γος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλ-
 λόμενος. Χίοι γὰρ καὶ Κίοι inter
 se belligerabant: quando igitur
 apud Chios erat Theramenes,
 Chium se dicebat: cum apud Cios,
 Cium. Erat autem revera Χίος.
 Hic etiam διὰ τὸ εὐμετάβολον αὐ-
 τοῦ ἱκαλεῖτο κόθορνος: est enim co-
 thurnus alterutro pedum aptus,
 tragicum calceamentum. G.

10 Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις) Ἡ ὅτι
 Χαρίκλεις μὲν Κόρινθος, Ἀθηναῖος
 δὲ Καλλικρατίδας, ὃ τὴν νίκαν οὐ
 διαιτητὴς οὐτὶς ἐναιμεν. ἢ ὡς τῆς Κο-
 ρίνθου μὲν ἀναχειμένης Ἀφροδίτης.
 διὸ καὶ πολλὰ ἐν Κόρινθῳ ἡ γυναι-
 καία μίξις. Ἀθηναῶν δὲ παιδεραστία
 κινώντων. ἤτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν
 καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιαιφῶ
 καὶ διαβιβλημένῃ. V.

posset, ille cothurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis.
 Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse
 inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id, quod
 maxime in praesens mihi iustum esse videtur, pronuntiabo. Nuptiae
 quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt.
 Masculos autem amores, quoties casta amicitiae iura illos conci-
 liant, solius opus philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contra-
 hendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur philoso-
 phis: minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero,
 Charicles, non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit. Atque
 ego prae pudore concisa oratione festinanter iudicium cum
 expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum

κλέα, παραμικρὸν ὡς Θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθη-
ναῖος, ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ Φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προήει
σφόδρα σοβαρῶς. εἶκασεν ἂν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι
Πέρσας κατανεναυμαχηκένοι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως
ἀπωναμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐστιάσαντος αὐτοῦ τῶ-
πινίκια· καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερος.
ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορησάμην ἐπὶ τῇ δει-
νότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερβαυμάζων, ὅτι δυσχερε-
53 στέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν. Ἄλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ
διατριβή, καὶ τὰ παρὰ τῇ Θεῷ λαληθέντα, σπουδῆν
ἰλαρὰν ἅμα, καὶ παιδιὰν εὐμουσον ἐσχηκότα, τῇ δέ πῃ
διεκρίθη. σὺ δέ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὴν ἑωλὸν ἡμῶν ἐκα-
λεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότε ᾔσθαι, πῶς ἂν
ἄπεφθην;

ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἶε με, πρὸς Θεῶν,
ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν Φέρω ψῆφον;

II Τῇ δέ πῃ) Τοῦτον τὸν τρόπον. V.

vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset.
Atheniensis vero hilari gestu laetus exultans, iactabundo
valde incessu progrediebatur: putares navali ad Salamina
proelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe iudicii
mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam trium-
phali coena exceperit. Erat enim alioquin etiam in victu ma-
gnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde
consolabar, vi dicendi illius commemorata, perpetuo vehe-
menter admirari me dicens, quam potenter difficiliore par-
tes tuitus fuisset. Sed illa in Cnido commoratio, & habiti
in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eru-
ditum lufum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu,
Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evoca-
sti, si tum iudex fuisses, quid pronuntiaturus eras?

Theomn. Adeone Melitiden aut Coroebum, medius fidius,
me arbitraris, ut iuste a te iudicatis contrariam feram sen-

ἐς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ὥοιμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωματίον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸν νεὼν ἐκεῖνον. ὅμως δ' οὖν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως καὶ περιέργος ἢ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ παιδεραστοῦ καταφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν οὐ πάντῃ θυμῆρες ὥοιμην, ἐΦήβω παιδί συνδιημερεύοντα, Τανταλείους δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὅμμασι τοῦ κάλλους μονονουχὶ προσκλύζοντας, ἐξὸν ἀρύσασθαι, διψῆν ὑπομένειν. οὐ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, οὐδ' ἀπαντικρὺ καθημένου καὶ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρωι, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὀψέως, ἵνα ἴδῃ, καὶ θεάσῃται, ποθεῖ προσάγων ἐΦάψασθαι. δι' ἄκρων γοῦν διακτύλων καὶ μόνον θίγει, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν

6 Καταφρυγόμενος) Ὁφρῦσι μετῴρος. V.

tentiam? qui prae summa iucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Verumtamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis, etiamsi forte nimius, ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis causa admirabar equidem: verum illud parum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre, quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fru-

διαθεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτην πεί-
 ραν ἐπάγει Φιλήματος, οὐκ εὐδὺ περίεργον, ἀλλ' ἡρέ-
 μα χεῖλη προσεγγίσας χεῖλεσιν, ἃ πρὶν ἢ ψαῦσαι τε-
 λείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἔχγος καταλιπών. εἶτα
 πρὸς τὸ παρῆκον ἀρμοζόμενος, αἰὲν λιπαρεστέροις μὲν
 ἀσπασμασιν ἐντέτηκεν, ἔσθ' ὅτε καὶ διαστέλλων ἡσυχῇ
 τὸ στόμα. τῶν δὲ χειρῶν οὐδεμίαν παρήσιν ἀργὴν αἱ γὰρ
 φανερὰι τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συν-
 ἀπτουσιν. ἢ λαβρίως ὑγρῶς ἢ δεξιὰ κατὰ κόλπου δῦσα,
 μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροιδῶντας πῖεζει. καὶ
 σφριγώσης γαστρὸς ἀμφιλαφές τοῖς δακτύλοις ἐπι-
 δράττεται ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο καὶ πρωτόχγουν ἄνθος
 ἔβης. καὶ τί τάρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ; τοσαύτης
 τυχῶν ἐξουσίας ὁ ἔρωρ, θερμότερου τινὸς ἀπτεται πράγ-
 ματος· εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, κατὰ τὸν κω-
 54 μικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν. Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γέ-

(ὁ Ἐμοὶ μὲν) Μόγεις ποτὶ, μισρὶ καὶ ἐπάρατε, τὸ σαντοῦ ἐξῆπας.
 ἐξώλης καὶ προώλης ἀπέλοιο. M.

Etus ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio ten-
 tat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia
 admovens labiis, quae prius etiam quam plane se conti-
 gerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde
 concedenti se accommodans, longioribus semper amplexi-
 bus quasi illiquefcit, interdum etiam placide os diducens,
 nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae
 illae sensibilibus partium complexiones voluptatem conglu-
 tint. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum sub-
 iens, mammillas premit paulum ultra naturam tumentes,
 & duriusculi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit,
 post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid
 arcanā illa oportet remeteri? Tantam nactus opportunita-
 tem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a femi-
 nibus exorfus, illa, ut ait Comicus, percutit. Mihi quidem

νοίτο. μετεωρολέσχει δέ, καὶ ὅσοι τὴν Φιλοσοφίας ὀφρῶν
ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήκασι, σεμνῶν ὀνομά-
των κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαίνετωσαν ἔρωτικὸς
γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλ-
κιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεῖς, οὐκ ἀπλήξ ἀνέστη.
καὶ μὴ θαυμάσης, οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλ-
λέως ἡγαπάτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀντικρὺ καβέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων Φιλίας μεσίτις ἡδονή. στένων
γούν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτω
πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία Καλλίων.

τούς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἑλλήσι κωμαστάς,
οὐδὲν ἄλλ' ἢ δήλους ἐραστάς νομίζω. τάχα φήσει τις
αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθὴ γε, νῆ τὴν
Κνιδίαν Ἀφροδίτην.

hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugato-
res autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa
tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperi-
tos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates: sub ea-
dem cum illo laena iacens Alcibiades, non sine plaga fur-
rexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eate-
nus tantum amatus est, ut e regione federet,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen:

sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens
ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in
verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

Hos equidem, qui apud Graecos Commissatores vocantur,
nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte
aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per
Cnidiam Venerem.

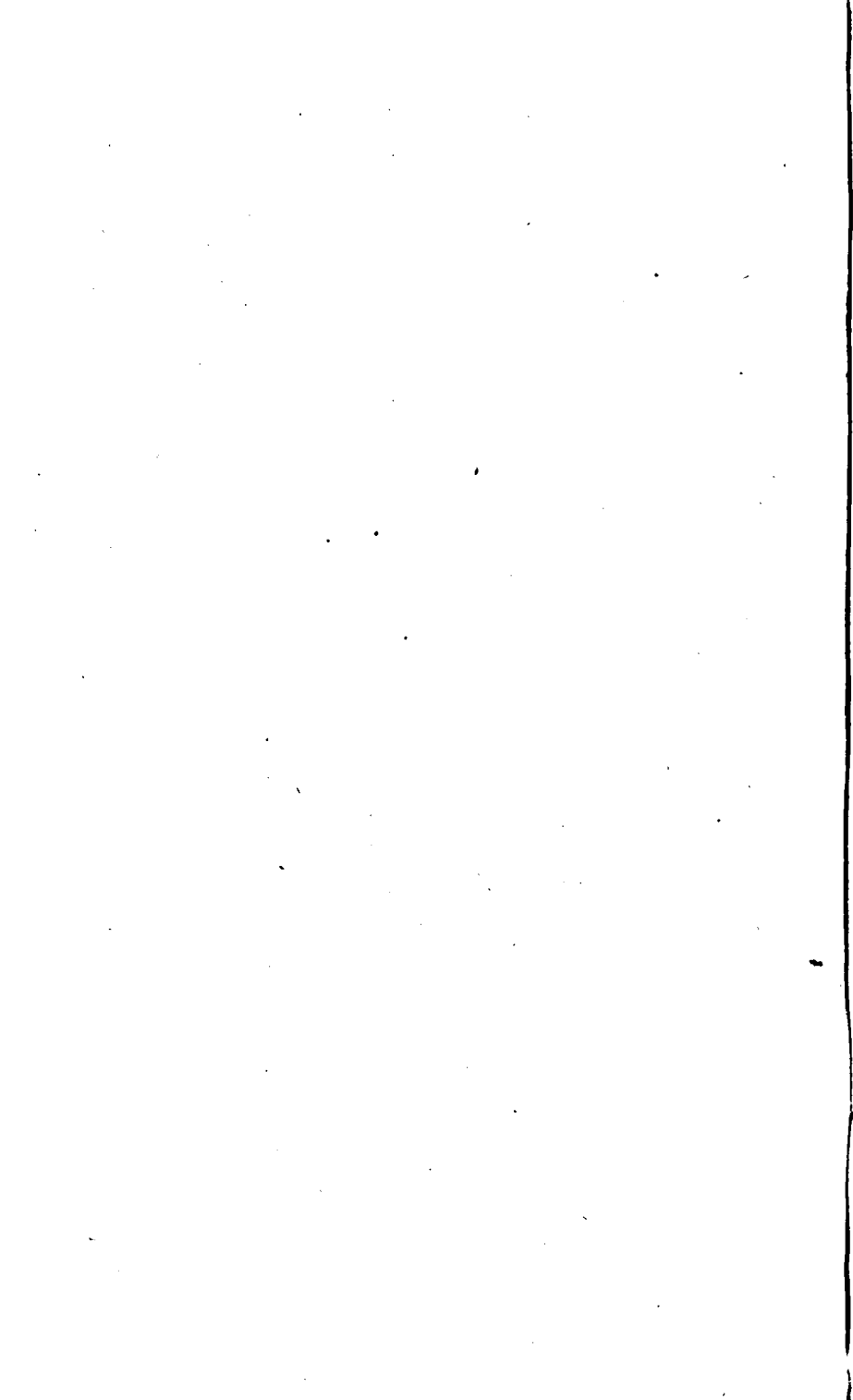
ΛΥΚ. Οὐτ' ἀνέξομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλη ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκός ἐστι· τᾶλλα δὲ, τῶν ἐμῶν ὥτων πόρρω ἀποικιεῖν. ἀφ' ἐμῶν δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, ὑφ' ἁπτεσθαι τῷ θεῷ τὴν πυράν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θεά, τῶν ἐν Οὔτῃ παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Lyc. Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae orationis quasi fundamentum iacentem, cuius initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omisssa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Iam enim convenit rogum Deo accendere: nec iniucundum spectaculum, eorum, quae in Oeta Deo usu venere, praesentes admonens.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES



VARIAE LECTIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. l. 3. 'Εξέμαθε) ἔμαθε *C. l. 10. 'Αποκηρύττεται*) ἀπει-
 δῶν ἀποκηρ. vult Ienſius. Nihil vero a vulgata abeunt edd. &
C. Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τὸ τοῦ π.) Sic *Fl. Τὸ τοῦ π.* reliquae edd.
 omiſſo τοῦτο. *ead. 'Ιασαίμην*) Sic *I. P. H. &c.* quibus adſtipu-
 latur *P. 'Ιασάμεν Ex. Fl. l. 13. Τῆς*) Ita bene *P. B. 2. Fr. S. A.*
Τοῖς male I. Ald. Fl. H. l. 15. Βοήθειαν) τὴν βοήθ. *H. 2. Pag. 3.*
l. 6. 'Υπουργεῖν) Sic *I. H. &c. 'Υποργ. P. ead. Καί*) Compa-
 ret in *I. H. P.* aliſque; abeſt a *Fl. l. 13. 'Απολογησομαι*) ἀπο-
 λύσομαι marg. *A. i W. Pag. 4. l. 7. 'Ἡδὴ*) Sic *I. Pell. Μὴ δὴ*
 edd. priores. *Μὰ Δι' Marcil. ead. Καθεστῆκός*) Sic edd. *I. Fl.*
H. P. &c. Καθεκός *P. l. 17. Προθυμία*) προμῆθεια *Fl. & L.*
 Sed cum vulgata noſtra faciunt *I. H. & Cod. P. Pag. 5. l. 4.*
Φιλοκρινόντων) φυλοκρ. male *Fl. l. 18. Φιλοκρινόντων*, pro φι-
 λοκρινόντων editum erat, errore orto a ſimili ſono ſequentis
 verbi *διακρινόντων*; quare id mutavi. *Reitz. Pag. 6. l. 5. 'Εν-*
έχρον) ἐνέχρον male *I. ſola. Pag. 7. l. 4. Δὴ*) Sic cum reliquis
 etiam *I. Fl. H. Δὲ* rectius marg. *A. i W. l. 7. Μελλήσας*) με-
 λήσας edd. priores, demta *S. l. 12. Εὐφραίνε μὲν*) Et ſic habe-
 re *I. Fl.* cum *H.* notat Solanus. *Pag. 8. l. 4. Παρεφύλαξα*)
 Hanc edd. lectionem firmat *Cod. P. Παρεφύλακτο* enim male
Fl. l. 7. 'Εξανίκησε) Conſtantem hanc eſſe lectionem notat
 Solan. *l. 9. Καίνον*) Ita reſtitutum ex *P. Κοινόν* enim edd. aequae
 ac *Ex. l. 15. Ὠκτηρῶ*) ὠκτηρῶ *L. ead. 'Αξίαν οὖσαν*) ἀξιοῦσαν
 marg. *A. i W. Pag. 9. l. 4. Ὡστο*) ὠῖστο *Fl. l. 8. 'Ἡτῶσθαι*)
 Sic *I. Fl. H. P. &c. 'Ἡτῶσθαι L. l. 11. Πάσχει*) Ita *P.* cum
 edd. plerisque. *Πάσχειν Fl. Pag. 10. l. 10. Καί*) Id adeſſe
 etiam in *Fl. I. & H.* notat Solanus, qui eandem conſtantiam in
 duobus verſibus ſequent. quoque obſervat. *Pag. 11. l. 3. 'Εφ'*
ῥῷ) ἐφ' ῥ *Ex. Fl.* At vulgatam edd. lect. firmat *Cod. P. l. 5.*
Καί) Deerat in *Ald.* Sed adſcriptum margini. In aliis autem
 edd. aderat. *Pag. 12. l. 7. Ὅτε*) *Pell.* An non melius ὅτι; *l. 9.*
'Ἐφ' ἐαυτοῦ) Sic praeter alias etiam *I. Fl. H. P. l. 16. Ἀνάγης-*
Lucian. Vol. V.

σδαι) συνάγεσθαι marg. *A. 1. Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας*) Sic quoque habere *Fl. H. & S.* notat Solanus. Habent & *I. P. Fr.* nec dubito, quin reliquae. *ead. Γεγέννηκας*) Recte sic *P. S. Γεγέννηκας I. Ald. H. Fl. l. 6. Τότε*) Hanc esse constantem lectionem observat Solanus. *l. 14. Προδεδεσπνημένην*) Sic dedi ex marg. *A. 1 W. Προδεδεσπ. enim edd. priores. Pag. 14. l. 4. Τούτους*) Ita *Ald. I. H. Fl. P. Τούτοις P. l. 7. 'Ανείληφας*) ἀνήλειφας male *I. Ald. Fl. H. B. 2. Correxuit S. l. 13. Παρητήσω*) Sic bene *I. Ald. P. H. Παραιτήσω* male *Fl. Pag. 15. l. 3. Μη*) Deerat in edd. excepta *I. Addidit etiam marg. A. 1. W. l. 5. Αὐ*) πάλιν marg. *A. 1 W. l. 13. Τούτῳ*) τοῦτον *L. Nil mut. edd. l. 15. Οἷον ὄντα*) ὄντινα *L. & marg. A. 1 W. Pag. 16. l. 11. 'Εφ' ὅθεν*) Sic *Ald. I. H. Fl. S. & Ex. 'Εφ' ὅθεν*τα *P. l. 12. Μη*) Abest a *Fl. Ceterae habent. l. 13. Δ' οὐ*) δὲ οὐ marg. *A. 1 W. Pag. 17. l. 9. Μοι*) μὴ *I. male. Μοι Ald. Fl. H. P. &c. l. 12. 'Ον*) ὅς *Ex. Fl. 'Ον P. cum edd. Pag. 18. l. 7. Σωφρονίσαντα*) Ita restitui ex *Cod. L. Σωφρονίσαντα* enim vulgo edd. *l. 14. Τυγχάνοι*) Sic restitutum ex *P. & L. Τυγχάνει* edd. priores. *l. 15. 'Ος*) Deest in *Fl. Pag. 19. l. 2. Μείζον*) Sic *I. Fl. P. Μείζω* marg. *A. 1 W. l. 5. Οὐ*) οὐ male *l. l. 8. 'Εμ' αὐτοῦ*) ἐμ' αὐτῷ marg. *A. 1 W. l. 16. Πάθους*) Sic recte *Cod. L. Πατρὸς* edd. omnes & cett. *Codd. male. Pag. 20. l. 15. 'Απερ*) ὥσπερ *P. Vulgat. servant edd. l. Fl. H. P. &c. Pag. 21. l. 2. Γούν*) Sic edd. vet. & recentiores. Γὰρ *L. ead. Ποιήσωμεν*) Hoc edd. constanter tuentur. Οἰήσωμεν *Marc. l. 5. 'Ανέτρε* (ε) ἀνετόδισε marg. *A. 1 W. l. 13. Εἰ*) Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscripsit Solan. *l. 17. Δίκαια*) Deest in *P. Adest in edd. Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων*) γεγεννημ. *I. Pell. punctum post πολλὸν* habet, & σὺν οὐχ οὕτω. *Pag. 23. l. 13. Πρὸς τῷ*) πρὸς τὸ *Fl. Sed vulgatae cett. edd. lectioni assentitur P. Pag. 24. l. 10. Συγχορήσωμεν*) συγχορ. *Fl. Sed cum vulg. cett. editionum lectione facit P. l. 11. Νομοθέτης*) νόμος marg. *A. 1 W. l. 14. 'Υμᾶς*) Recte sic edd. plurimae & *P. 'Υμῖν* male *Fl. Pag. 25. l. 4. Αἰτιᾶ*) Sic *Marc. Αἷτια* edd. male. Αἰτιᾶται *B. 2. l. 11. 'Αλλὰ τί*) ὅτι *Fl. Vulgatam lect. servant ceterae, cum P. Cod. Pag. 26. l. 4. Κελεύεις*) Ex *P. est. Nam abest ab edd. Κελεύεις* tamen etiam marg. *A. 1 W. l. 6. Τοιαῦτα*) Sic in marg. *Ald. correctum, cum τοῖτα* tantum rypis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus, optimas edd. mendis typographicis non carere. *l. 10. Γραφεῖ*) Sic sola *Fl. Ceterae male γράφειν. l. 14. 'Αν*) Deerat in *S. Aderat in I. P. &c. Pag. 27. l. 2. Προνομίαν*) Sic edd. vet. & recentt. Προνομίαν *Vorff. ead. 'Εχ*ειν)

εἶχεν *I. male. l. 6. Γενέσθαι) γίνεσθαι marg. A. 1. Pag. 28. l. 3. Προνομίας) Sic rursus edd. unanimi consensu. Sed προνομίας marg. A. 1 W. l. 7. Νυνὶ δέ) νῦν ἰδε Fl. male. Vulg. tenent certt. edd. cum Cod. P. Pag. 29. l. 1. Μίσος) καὶ μίσος marg. A. 1 W. l. 4. Ὅτ') ὅν Vorst. male. Vulgatam tuentur *I. Fl. B. 2. H. P. S. l. 6. Τοῦ γε) Sic I. Fl. B. 2. P. S. & c. Τότε P. & L. & marg. A. 1. each Δυνάμενος) Nihil se varietatis hic reperisse, testatur Solanus. l. 13. Τὸ δουλεύειν) τοῦ δουλ. P. L. & marg. A. 1. l. 14. Προσδεδωκότες) Sic edd. omnes & Cod. P. Προσδεδωκώτας Fl. Προσδεδωκώτας Gronov. Προσδεδωκότες marg. A. 1 W. Pag. 31. l. 5. Ἐτι) εἴτι Fl. male. Ἐτι certt. & P. l. 7. Γὰρ) Ex *I. & marg. A. 1. restitutum. Deest enim in reliqq. edd. l. 16. ἰᾶσθαι) Et sic habere edd. principes, notat Solan. Pag. 32. l. 4. Αναφύσεται) Ita restitui ex *I. & L. Αναφύεται enim male Fl. Ald. H. B. 2. Fr. P. S. A. ead. Εὐδαλῆς) Sic re-
 ̄ce Ald. B. 2. H. P. S. & P. Εὐσταλῆς male *I. & Fl. l. 14. Διαφορὰν) Ita restitutum ex Cod. P. & B. 2. ac marg. A. 1 W. Διαφορὰν enim certt. male habebant. Pag. 33. l. 5. Ἐκκείμε-
 να) μᾶλλον ἐκκ. Vorst. l. 11. Τοῦ μέσῳ) Sic *I. H. P. & c. Τὸν ἐν μέσῳ P. & L. l. 16. Ἐν) Sic P. L. & marg. A. 1 W. Ὅν edd. Ὅν. Ex. Fl. & Ald. Pag. 34. l. 15. Γέρονσι) γέροντας L. rectius. Sed vulgatam servant edd. optimae omnes. ead. Δέ) καὶ Fl. Pag. 35. l. 5. Ὀργή) κατ') Vid. notas. l. 8. Οὐδέν) Vorst. οὐδέ-
 να. Nihil. mut. edd. l. 11. Μίσει) Sic etiam esse in *I. Fl. & H. notat Solan. Pag. 37. l. 3. Πώποτε) Ita etiam existare in *I. H. B. 2. & Fl. notat Solan. l. 4. Ὑπομιμνήσκεις) In P. erat ὑπο-
 μιμνήσκει. Sed prius habent *I. Ald. & reliquae. l. 8. Τοιαῦτ') ταῦτ' Fl.*********

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 2. Δυνάστης) Alii δεσπότης, Coll. Nil mut. *I. Fl. H. P. l. 6. Ἐπέστειλον) Sic Fl. H. P. Ald. Ἀπέστειλεν *I. Ἐπέ-
 στειλεν etiam Coll. Sed addunt ταῦτα. l. 10. Τῶν πάντων) πολλῶν, & sine articulo, Coll. l. 11. Ὑμῖν) Sic recte P. *I. H. Fr. Ald. Ἡμῖν male Amst. & S. Ὑμῶν Fl. ead. Ὅσω) Hanc esse
 constantem lectionem, notat Solan. Pag. 39. l. 10. Ἐπισικῇ) ἐπισικῇ τε Coll. l. 13. col. 1. Ἀπατεῖσαι editum erat; sed hoc merito correxit Solan. l. 21. col. 2. Μάγιστρος) Pars haec
 posterior Scholii non existat in C. Solan. l. 22. col. 1. Ἀληθευ-
 τικῶ) Sic restituit Solan. ex G. & C. cum ante editum lege-***

retur ἀθλητικοῦ. *ibid.* l. 23. Ἐπισκευασίαν) Et hoc restituit idem ex C. κ enim medium apud Cler. omisum. *ibid.* l. 24. Ἄλλ' οἶον ἀντὶ) Pro his verbis ἀλλοῖον αὐτ' legitur in C. *Solan.* Pag. 40. l. 8. Ταῦτ' ἐπαινούντες) ταῦτα συνεπαινούντες Coll. l. 13. Ἀστασιαστος) Restituit *Solan.* ex Codd. A. G. L. P. Ἀπαρρησίαστος enim edd. priores omnes. Sed restitutam lectionem etiam confirmat marg. *A. 1 W.* l. 16. col. 1. Ἀττικὸν δν) τρόπου δν legebatur in editis. Correxit ex collatione *Solanus.* ead. col. 2. Ἐπήγαγθ) Ita dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἐπίγειε misere erat in editis: sed nondum sanata sic omnia credo. *Reiz.* l. 19. col. 2. Κατ') μετ' editum fuerat. Mutavit *Solan.* ex eodem fonte. Pag. 41. l. 7. Προεστώτων) Sic *Fl.* l. B. 2. H. *Ald.* P. S. & A. l. 10. Περιβολῇ) περιβολαῖς marg. A. 1. l. 13. Προύνθουν) Sic Coll. *Fl.* H. P. S. Προύνουν l. l. 16. col. 1. Ἐσπείσμην) ἡσπασμην edebatur ante. Sed prius ex C. est. Ἐφιλούμην G. pro ἐφιλούμην, quod in V. erat. l. 17. col. 2. Νεολαία) νεολαίην habebant edita. Νεολεκία mendose C. Pag. 42. l. 2. Ἐπίπεμψεις) ἐπίπεμψις marg. *A. 1 W.* l. 3. Ἀπειλῇ) Recte sic P. B. 2. & 1. & S. Ἀπηνῇ male l. *Ald.* *Fl.* H. l. 5. Ἐσκοπούμην) διενούμην P. Prius servant l. *Fl.* H. P. aliaeque. l. 6. Πausaito) πείσαιτο Vorst. Nil mut. l. *Fl.* B. 2. P. Pag. 43. l. 1. Ἀποστάσεως) Ἄλλι ἀποστασίας Coll. ead. Ἐσκοποῦντο) ἐπεσκοποῦντο Coll. l. 13. Ἀφυλάκτως) Sic edd. quas vidi, omnes. l. 22. col. 1. Ἐπορίζοντο) ἐπονίζοντο antea legebatur. Merito emendavit *Solan.* Pag. 44. l. 7. Γυμνὴν) Constans & proba lectio. Γυμνὸν vult *Gronov.* l. 19. col. 2. Μεταστειλόμενος) μεταστολάμενος erat in editis; sed correxit *Solanus.* Pag. 45. l. 8. Α συνελόντες ad οἷς nil variare edd. & Coll. notat *Solan.* l. 12. Ῥιπτούμενον) Ἄλλι ῤηνύμενον, Coll. l. 14. Ῥμῶν) Sic recte P. marg. A. 1. S. & L. Ἡμῶν male l. *Ald.* *Fl.* H. Pag. 46. l. 3. Πάνυ πόρρω) πόρρω πάνυ, Coll. l. 5. Καταγελάσαςδε) γελάσαςδε tantum *Ald.* *Fl.* H. B. 2. P. S. Καταγελάσαςδε l. unde iam καταγελάσαςδε fecimus. ead. Ῥμῶν) ἡμῶν male rursus l. Ceterae recte ἡμῶν. l. 11. Ὁμοίως) ὁμῶς legi iubet *Solan.* ead. Ἐξ ἅπαντος) Pell. Forte ἀπαξάπαντας. Ita consignavit idem, sed ἀπαξάπαντας voluit. l. 19. col. 2. Το) πᾶν Exc. G. Omittunt C. l. 21. col. 1. Ἀνέκειτο) Ed. Cler. male ἀνέκειται. ead. col. 2. Πιττακοῦ) Πιττακοῦ male edit. Clerici. Pag. 47. l. 2. Ὡν) ὡς l. sola, & marg. *A. 1 W.* l. 16. col. 1. Πριννέως) Πρανέως Ex. G. Prienēi C. *ibid.* Πλέονες) πλείονες G. Πλείονες κακοὶ C. *ibid.* l. 17. Ἐγγύν) ἐγγύα C. Pag. 48. l. 2. Εἰς τὰτ. ε.) Nihil hic mutare Coll. & edd. primarias notat So-

Ianus. *l. 5. Δέ, τίνα*) Et sic eadem edd. *Δέ τίνα P. Pag. 49. l. 13. Καί εἰ φίλ.*) Et sic habere Coll. cum edd. notat Solanus. *l. 15. Σκοπούς*) *κατασκόπους* marg. *A. i W. Pag. 50. l. 13. Περίλαος*) Sic edd. quas consului omnes, *l. Ald. Fl. B. 2. H. P. S. Περίλλος* tamen adscripsit margini Solanus. *Pag. 51. l. 6. Περίλαος*) Hic vero nihil adscripsit idem. Sed neque hic edd. variare invenio, neque postea, ubi idem nomen recurrit. *l. 12. Ὑποκαίειν κελεύειν*) Et sic *Fl.* habere cum *l.* notat idem. *l. 15. Μυκήσεται*) Sic *B. 2. P. & S.* recte. *Μυκήσεται* male *l. H. Fl. Ald. l. 17. Κατακυλούμενον*) *καταλούμι.* male sola *B. 3. Pag. 54. l. 6. Προσέσσεσθαι*) Sic *l. H. Fl. P. & c. Προσέσθαι P. L. & marg. A. i W.*

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 9. col. 1. Πρόξενος) Scholium hoc in impress. corruptissimum, MSS. Codd. ope nitore suo, si ultima excipias, reddidimus. *Solan. ead. col. 2. Πολιτικὸν πολιτικούς C. l. 12. col. 1. Ἀστούξενος*) *ἀστούξενος C.* hic & in sequentibus. *ead. col. 2. Παραδόσεως τυροῦντας*) Sic *C. Παραδόχης τυχόντας* misere in editis. *π. τυροῦντας V. l. 13. col. 2. Κἄν πολὺ ταῖς πατρίσιν*) Et hoc ex *C.* est. *Πολλοὶ ταῖς πατρίσιν G. Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V.* Unde *πολιτικαῖς πράξεσιν* fecerant editores priores. *l. 15. col. 1. Ἐνὶ ἰδίῳ ἐνὶ ξένῳ C.* recte, & sic dedi pro *ἰδίῳ ξένῳ*, quod in vulgato erat. *ἰδίῳ — ξένῳ G. Solan. ibid. l. 18. Ἡθῶς*) *Ἄν ἔθνος; Reitz. ibid. Οἱ μόντοι νεώτεροι*) Sic ex *C.* restitutum. *Οἱ ἔτεροι V.* Lacuna est in *G. ead. col. 2. Προσδέχονται*) *προσδέχεται* ante legebatur. Mutavi Solanus ex *C.* item *ἑτέρας* ex eodem, cum *ἄτερας* in editis esset. *l. 20. col. 1. Τισὶ γενομένων*) *οἱ γίνονται* in ed. Cler. erat. Sed hoc & alia permulta, quibus enumerandis non morabor lectorem, restituit Solan. ex Coll. Codicum. *ibid. l. 21. Ἀπὸ τοῦ*) Haec verba in *C.* non exstant. Sed retinenda sunt. *Solan. ibid. l. 23. Τῶν κ. & c.*) Lacunas ed. *Amst.* ex Coll. supplevit idem, integer enim versus deerat. *l. 25. col. 2. Οὐκ ἐν οἰκίᾳ*) Lacuna hic est in *Exc. G. & V. l. 26. col. 1. Καταχρ.*) Et hic lacuna erat in ed. Cler. pro qua *καταχρησάμενον τῇ κρίσει* est in *Coll. Pag. 56. l. 6. Δημιουργός*) Deest in *Angl. Adeft* in edd. *ead. Προδιδίνα*) *προσδιδίνα* marg. *A. i W. l. 11. Ὅσῳ*) Ita restituit. ex *L. & marg. A. i. Ὅσον* edd. *Pag. 57. l. 4. Οὐ*) *μὴ* marg. *A. i W. l. 7. Αὐτὸ*) Sic *Fl. H. P. S. Ald. Αὐτοῦ l. & marg. A. i W. ead. Ἐμυσάττετο*) *ἡμυσάττε. l.* Prius servant *H. Ald. P. & c. l. 9.*

Εὐδία) Ex Cod. L. Ἀδία marg. A. 1 W. Εὐδία edd. priores. Pag. 58. l. 9. Αὐτοὺς) Sic I. Fl. P. S. Αὐτοὺς P. H. Ald. & B. 2. l. 13. Καὶ τ' ἄλλα) Sic recte L. marg. A. 1. & I. nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum edd. reliquae. Pag. 59. l. 11. Ἡμᾶς) Male ὑμᾶς S. P. & Fl. Recte I. H. Ald. ead. Αὐτοὺς) Recte Fl. & S. spiritu leni. Αὐτοὺς ceterae. l. 13. Ἑλλησιν) Restitutum ex L. & marg. A. 1 W. Deest in edd. prioribus. Pag. 60. l. 10. Φιλοκρίνειν) Ita edd. unanimiter. Φυλοκρ. Angl. Pag. 61. l. 1. Ἐδῶν) Merito conspirat cum edd. Cod. P. Θεῶν male Fl. sola. l. 13. Αἰεὶ) Sic I. Fl. H. P. Ald. & c. l. 14. Ποιήσωμεν) ποιήσωμεν penult. longa habebant I. Fl. H. P. At recte, quod edidimus, est in P. & B. 2. & marg. A. 1 W. l. 15. Μὴ δέ. Pag. 62. l. 4. Ἐμπέπληστοι) Ita recte P. B. 2. H. Fl. aliaeque. Ἐμπέπλησθαι male I. l. 8. Ἀπορήσωμεν) Bene iam sic I. item H. B. 2. Ald. S. P. & P. Ἀπορήσωμεν Fl. l. 9. Αὐτὸν) αὐτὸν edd. priores. l. 11. Καὶ ὑπέρ) καὶ μὴ ὑπέρ Vorst. male. Sic notat Solanus. ead. ἢ τινι) ἢ τινι Ex. Fl. At vulgatam edd. lectionem firmat P.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 5. Ἐπινοίας) Sic I. Fr. S. L. & marg. A. 1. Ἐπονοίας B. 2. P. Ald. Fl. H. male. Ἀπονοίας Heinf. l. 9. Εἰς κακίαν) Nihil mutant edd. Ἐν κακία P. & Angl. l. 11. Μέλλοις) Ita esse in I. Fl. H. & B. 2. notat Solanus. Sed & est in Ald. & c. l. 15. col. 2. Ἐξυφην.) Sic emendavit Solanus pro vulgato ἐξυφανόμενος. l. 17. col. 1. Πρὸς ἰσάριθμον) Et hoc ex C. restituit idem. Πρυσάριθμον enim ante legebatur. Pag. 64. l. 3. Ἀμέτρητος) Sic edd. Ἀμήνθητος marg. A. 1 W. Ἀμύθητος P. l. 7. Ἐμοῦ) ἑμαντοῦ marg. A. 1. Pag. 65. l. 4. Οὐ Μινύαν) Nil mut. edd. Μυσίαν Palm. l. 17. col. 2. Μινύσιον) Μινύιον antea male. Vid. Homer. Il. B. Catal. 18, vel 511. Solan. Pag. 66. l. 2. Μεμπτὸς) μωμπτὸς P. l. 8. Τὸ) Deerat in Ald. P. Fl. H. S. Aderat in I. l. 14. Ρουτιλιανῶ) Ραντιλιανῶ Fl. l. 17. col. 1. Σίλλος) Sic C. Σύλλος V. Σώλλος edita. Solan. l. 18. col. 2. Πονηρία) Ita mutavit Solanus, cum πονηριῶν editum esset. Sed confer & Suidam h. v. Ρειρ. Pag. 67. l. 1. Αὐτοῦ) Sic recte B. 2. Αὐτοῦ ceterae. l. 7. Εἰς) Sic Ald. P. H. Πρὸς I. l. 13. Ποικιλωτάτην) ποικιλοτάτην edd. priores. Pag. 68. l. 2. Βουλίσσεως) Ita bene P. B. 2. & marg. A. 1 W. Βολίσσεως male S. A. I. H. Ald. Fl. l. 5. Ἀφελίστατος) Sic P. & edd. optimae. Ἀσφαλίστατος male Ex. Fl. l. 6. Προσῆν) προῆν Ex. Fl. Vulgatam rueretur P. l. 10.

Βουλομένοις) Sic A. P. L. & marg. A. 1 W. Δεομένοις edd. priores. l. 13. Τοῖς ἐχθροῖς) ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς Fl. l. 15. Εὐφυν) Ita etiam habere I. Fl. & B. 2. notat Solan. Sed habet & H. &c. Pag. 69. l. 4. Θῶνος) Θῶνος Cod. A. & P. Prius edd. constanter. l. 7. Αὐτὸς) οὗτος A. P. L. Αὐτὸς edd. vett. l. 9. Τυανεί) Ταιανεί I. sola. ead. Πάνυ) τῷ πάνυ Marc. Nihil mut. edd. l. 15. Ἐπενόει) ἀπενόει P. ead. Χρονογράφω) Sic I. H. P. S. Ald. B. 2. Χορογράφω Fl. Pag. 70. l. 6. Ἐπεσιτίσαντο) ἀπεσιτ. male P. Pag. 71. l. 6. Δυεῖν) δυοῖν P. Δυεῖν Ald. H. B. 2. Fl. S. recte. de I. Vid. nott. l. 9. Ἐν) Absē a Fl. Adeft in aliis. l. 15. Ἐς τὰ ἱερὰ) Deeft artic. τὰ in Fl. H. P. S. B. 2. Adeft in I. l. 17. col. 1. Δελφούς) Et hic & statim iterum male ἀδελφούς erat in impress. Cum Cod. V. tamen recte Δελφούς. Solan. Sed & pro αἰοδήμους in edito male αἰοδήμους. Reitz. Pag. 72. l. 4. Ὅπερ μείζωνος) ἐπὶ μείζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant edd. Ἐπὶ μείζον etiam marg. A. 1. adscriptum fuerat, sed erasum deinde. l. 9. Καλκηδὼνα) Constans lectio. l. 10. Καὶ ἐμπόρων) Et hanc esse constant. lect. notarat Solan. l. 11. Προσοικούν) πρόσσοικον I. Pell. Pag. 73. l. 9. Χαλκᾶς) χαλκᾶς ridicule I. l. 15. Κάκεινοι) Sic dedi ex I. & marg. A. 1. Ἐκείνοι enim erat in reliquis. ead. Γὰρ) Sic I. H. Fl. B. 2. S. Ald. Pag. 74. l. 4. Προεσιπήμεται) προπέμπεται A. P. At prius recte edd. vett. l. 6. Καὶ μεσάλ.) καὶ deeft in edd. Ald. P. S. H. Adeft in marg. A. 1 W. & I. & Fl. l. 9. Ὀλεθροῖ) Heinf. & Guyet. ὀλεθροῖ. l. 12. Περσίδης) Sic edd. Περσιδης marg. A. 1 W. l. 14. Οὐτως) Ex emendatione Solani. Οὗτος enim edd. priores. l. 15. Στέλλεσθαι) Sic A. P. L. & marg. A. 1. Στύεσθαι edd. omn. Vid. not. l. 16. Εὐρητο) εἰρητο P. A. Vulgatam servat I. Fl. Ald. P. H. &c. Pag. 75. l. 1. Ἠῖος' ἀγχι) ἠῖος' ἄγχι I. sola. l. 5. Τετράκυκλον) τετράκικλον male I. Pag. 76. l. 3. Αὐτὴ) Sic Cod. P. recte. Αὕτη edd. priores, male. l. 9. Συλλειβόμενον) συνθλιβόμενον A. P. Nihil mutant edd. l. 16. Ἐνθεάζοντες) ἐνθεαζόμενοι A. P. L. & marg. A. 1. Nil mut. edd. Pag. 77. l. 1. Δειξομένην) δεξομένην Ient. Pell. quoque an δεξομένην; idem habet & marg. A. 1 W. Sed δειξομ. edd. pertinaciter retinent. l. 6. Ὅ, τι λέγοι) ὃ, τι καὶ λέγοι marg. A. 1 IV. l. 9. Προωκομουμεμένην) Sic P. R. five B. & Fl. Προωκοδομημένην edd. cett. l. 12. Τῇ) Aderat in Fl. Aberat a reliquis edd. l. 16. Πώματος) Sic edd. P. Ald. H. & reliquae. Στόματος I. & P. Pag. 78. l. 13. Γεγοννημένον) γεγεννημ. edd. priores. Pag. 79. l. 3. Προεξυρ.) προεξυρ. Marc. Nihil mutant edd. l. 8. Αὐτοῦ) Sic cum I. etiam H. Fl. P. &c. Sed αὐτοῦ recte correxit Gein. l. 19.

col. 2. κατέαγα) κατέαγον erat in editis; mutavit Solanus. Pag. 80. l. 5. καὶ ταῦτα) Ἀπ καὶ τὰ αὐτά; l. 8. τὸ ἀντίθυρον) Sic Ald. l. Fl. H. B. 2. Fr. P. S. l. 14. Νεαρῶτεροι) νεαλέστεροι Fl. & marg. A. 1 W. At prius Cod. P. & cett. edd. Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Exhibent Ald. l. P. B. 2. Fr. & S. Πρὸς τὰ τοιαῦτα Fl. l. 12. Πάν) πάν P. L. & marg. A. 1 W. Vulgatam servant priscae edd. earumque lectio est melior. l. 15. Γεννώμενον) Sic iam gemino; recte edd. Pag. 82. l. 8. Ἀμφιλόχου) Ex emendatione Solani & Gesneri. Ἀντιλόχου edd. priores. l. 16. Μαντεύσεται) μαντεύεται l. sola. l. 17. Ἡμέραν) Deerat in edd. excepta l. quae ῥητὴν ἡμέραν τινά. At, quod edidi, est in P. Τινὰ ἡμέραν ἀνευ τοῦ προσιπῶν G. ead. Οὐ δέοιτο) ὁ δέοιτο marg. A. 1 W. Pag. 83. l. 6. Ὡς) Inserui ex marg. A. 1 W. Deerat in edd. l. 8. Ὑπογεγραμ.) Sic edd. Ἐπυγεγρα. marg. A. 1 W. l. 13. Πάν) Sic P. & l. ed. Πάντη cett. Pag. 84. l. 13. Βρυττίας) Ita ex Fl. dedi. Βρυττίας male ceterae. l. 16. Ἀπέματτε) ἀπεμάττετο marg. A. 1 W. Pag. 85. l. 4. Τιτάνου) Ita edd. constanter habere, notat Solanus. l. 7. Τούτω) τοῦτο male Ex. Fl. Nihil vulgatam mutat P. l. 14. Ἐχρα) Sic P. Ἐχρη edd. priores. l. 15. Εἰκαστικόν) Ex G. P. L. Εἰκὸς edd. Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμουν) Sic Fl. l. H. B. 2. legere notat Solanus. Sed & Ald. ac P. ita habent. ead. Κυτρίδες) κυτῶδες male P. Nihil mutabant edd. l. 6. Αἰγείου) ἀρκαίου edd. priores. Αἰγείου Codd. L. G. P. & marg. A. 1 W. l. 12. Δε) Illud δε inserui ex marg. A. 1. Deerat enim in edd. ead. Οἰνῆς) Sic restituit Solan. ex L. Eandem correctionem habet & margo A. 1 W. Itaque firmatur coniectura Iensii & Vorstii. Οἰνῆσις enim edd. antea male. l. 13. Εἰς ἑπτὰ) ἡ ἑπτὰ l. Eis recte ceterae. ead. Ἡ ὀκτώ) Ita reposui ex marg. A. 1 W. pro vulgato editionum καὶ ὀκτώ. l. 14. Ἀνὰ) ἄμα L. Nil mutant edd. vett. l. 15. Ὑπὸ) ἀπὸ l. sola. Pag. 87. l. 1. Περὶ αὐτὸν) Sic cum l. etiam habere Fl. notat Solanus. Sed habent & aliae, ut H. Ald. &c. Et περὶ rectum est, licet παρὰ forte quae-siverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. Pag. 88. l. 1. Ἀναφέροντες) ἀνανήφορες corrigit Solanus, vid. nott. l. 10. Μολυβδαίνας) μολυβδίνες vult Solanus & margo A. 1 W. Μολυβδαίνας edd. Parisina etiam maiore litera, quasi nomen proprium esset. Pag. 89. l. 11. Καταγέλαστος) καταγέλαστος P. Nil mutant edd. vett. Pag. 90. l. 1. Μὲν) μὲν οὖν marg. A. 1 W. l. 3. Κόλπου) κόλπον marg. A. 1 W. l. 6. Χρησμοδοῦντα) Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare edd. vett. notarat Solan. l. 14. Συνρησιῶ) Sic iam edd.

I. Ald. H. P. S. &c. Cum ante in Quom. hist. c. 21 Σεβηρια-
 νῶ vel Σεβερμανῶ habent. *Pag. 91. l. 5. Στρατιᾷ*) Ex corre-
 ctione Solani. *Στρατεία* edd. priores. *Pag. 92. l. 3. Μαλλῶ*)
Δήλῳ P. & marg. A. 1 W. male. Pag. 93. l. 3. Πράξεσι) Resti-
 tutum ex G. P. L. & marg. *A. 1. Τάξεσι* edd. priores. *l. 5. Κεῖ*)
Adest a Fl. P. Ald. &c. Adest in I. & marg. A. 1 W. Pag. 94.
l. 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ I. Fl. H. P. cad. Ἐνέπλησε) ἐνέπληξε I.
Pell. l. 6. Ξενίσις) Recte sic P. ut Iens. voluit, ξενίσις enim
 edd. *l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῶ) φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῶ*
Pell. Εὐνους ἐργαζόμενος marg. A. 1 W. Editionum αὐτῶ in αὐ-
τῶ mutavi. l. 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ P. cad. Ἄλλα) Ex P. & marg.
A. 1. Deerat in edd. Pag. 95. l. 1. Συνίσις δέ, οἷας) Ex emen-
 dat. Solani. *Συνίσις δ. ὁ. Fl. Συνίσις P. Συνίσις δέ, οἷα* edd. ce-
 terae. *Συνίσις* etiam marg. *A. 1. cad. Μέγα) μεγάλη* Ex. *Fl.*
Nihil mut. edd. nec P. Pag. 96. l. 3. Τὴν τίνος) Nihil hic muta-
 re *H. & Fl.* notat Solan. Sed nec quidquam *I. Ald. P. cad. Αὐ-*
τὸς διεδ.) αὐτὸς deficiens in edd. ex L. & P. insertum. *l. 5. Ἡ-*
λιάς) *ἰλιάς* male P. Nil vulg. mutant *I. Fl. H. P. l. 7. Οὐδέ)* οὐ
l. 15. Μελλύσας) Sic recte *I. &c. Μελλύσας Fl.* passim. *l. 18.*
col. 1. Διαβάλλει) διαβαίνει male fuit in ed. Cler. correxuit So-
 lanus, non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est ma-
 nifesta. *Pag. 97. l. 2. Τὴν πενθερὰν Σελήνην) τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ*
Fl. Cum vulgata nostra facit P. *l. 5. Μείζω ἀεὶ προσεπένεσι*)
 Sic edd. omnes, excepta *Fl.* quae *μείζον ἀεὶ προσεπένεσι. l. 6.*
Χρησιμοφόρους) χρησιμολόγους marg. *A. 1 W. l. 12. Ἀκερσεκό-*
μης) ἀκερσεκόμης P. Nil mut. edd. *l. 13. Πυλῶν*) Sic P. & marg.
A. 1 W. Πυλώνων edd. vulgo. *l. 16. Ἐν*) Aderat in *I. & marg.*
A. 1. Aberat a Fl. H. P. Ald. B. 2. &c. Pag. 98. l. 6. Τὰς) Ex
 P. additum. Deest in edd. *cad. Ἀκερσεκόμην*) Sic edd. reliquae.
Ἀκερσεκόμην Fl. vid. nott. *l. 12. Τὰς) τοὺς B. 2. sola. l. 13.*
Προεμήχανα το) προεμήχαν τοῦτο P. l. 15. Πρόρρησις) Sic re-
 cte P. *H. Fl. B. 2. Πρόρρησις I. male.* Conf. de Sacrif. cap. 12.
Pag. 99. l. 4. Ἐπεφθέγγετο) ἐφθέγγετο Fl. Pro vulgata stat
 Cod. P. & reliqq. edd. *l. 9. Γάμος) ἔρως P. l. 11. Ἐρως) γάμος*
 marg. *A. 1. l. 12. Ἡ*) Deest articulus in *Fl.* Adest in *I. H. P.*
 &c. *Pag. 100. l. 2. Ἐκείνης*) Ex Mf. Gr. *Ἐκείνου* edd. priores.
l. 4. Κόλπου) Recte edd. *Κολπὸς P. l. 6. Ἰὴ*) Nihil hic variare
 edd. notat Solanus, neque hic, neque paulo post in ead. vo-
 ce. *l. 8. Κήρυκες)* *κήρυκες* minore litera edd. priores, aequae ac
μοχ καρβατίνας. cad. Καρβατίνας) καρβατίδας Fl. male. l. 16.
Αὐτῇ) Sic *Ald. Fl. H. P. B. 2. S. Αὐτῶ I. & P.* cum marg.
A. 1. Pag. 101. l. 4. Δίσις) Sic edd. plurimae. *Δίσις I. & marg.*

A. 1. Διδς Schol. *l.* 5. Ἀνδρῶν) Sic recte *Fl.* & *P.* Deerat in *H.* *B.* 2. *Ald.* *S.* Sed & additum in marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Διδς (βληθ.) Διδς μεγάλου βληθ. Pell. male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. *l.* 7. Παιδίου) Ita esse in *l.* *Fl.* *H.* *B.* 2. notat Solanus. Sed & est in aliis. *l.* 10. Θεοπρόπους) Sic edd. plurimae. Θεοσεκέλους *Fl.* Θεοπόλους Θεοσεκέλους adscriptum marg. *A.* 1 *W.* each. Τμνήσοντας) ἡμνήσ. *l.* male. *Pag.* 102. *l.* 3. Οὔται) Deest in *Fl.* Adest in cett. & Cod. *P.* *l.* 9. Ἠύχουν) ἠύσχοντο male pro ἠύχοντο marg. *A.* 1 *W.* vel ἠυχούντο. *l.* 10. Ἀληθῇ) Ex *l.* Ἀληθῶς cett. minus recte. *l.* 11. Σακέρδωτος) Sic edd. Σακερδῶτος *P.* *l.* 15. Δέσποτα) δέσπωτα male *l.* sola. *Pag.* 103. *l.* 5. Διδύμοις) Sic recte *P.* *S.* *B.* 1. & 2. Δυδύμοις male *l.* *Fl.* *H.* *Fr.* *Ald.* *l.* 6. Προπάτορα) πατέρα *Fl.* *l.* 7. Χρησμοδοῦντα) χρησμοδοτοῦντα *l.* sola. Oſo reliquae, ut edidimus. *Pag.* 104. *l.* 5. Προσαγαγεῖν) προσάγειν *P.* & marg. *A.* 1. Vulgatam servant *l.* *Fl.* *H.* *P.* &c. *l.* 10. Ἀναπλεύσας) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr.* *H.* *B.* 2. *S.* *P.* Ἀποπλεύσας *l.* *l.* 11. Κλύσματος) κλυσεμ. minore κ. edd. priores. *l.* 15. Δὲ) Sic omnes praeter *l.* quae γάρ. *l.* 18. Εἰπεῖν) Illud εἰπεῖν inferuit Solan. sed malletm indicasset unde; nam quod verbum proximum παρητήσατο pro vulgato παρηγήσατο reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *Reitz.* *Pag.* 105. *l.* 5. Ἐπικούρους) Sic edd. omnes, excepta *l.* quae ἑποικούρους. *l.* 7. Τῷ Πόντῳ) τοῦ Πόντου *P.* & *L.* *l.* 13. Θεσπίροι) Θεσπίζει *Fl.* *l.* 14. Τῷ) τὸ vult Marc. Nil mutant edd. *Pag.* 106. *l.* 5. Κεφαλαῖωδῶς) Ex emendat. Solani. Κεφαλεῶδες *l.* Κεφαλαῖῶδη *Fl.* Κεφαλαῖῶδες reliquae. *l.* 17. col. 1. Ἀθηναίοις) Sic recte *V.* pro Ἀθηναῖος, quod erat in ed. Clerici. *ead.* col. 2. Θιασώτης) διασώτης male in editis. Correxuit ex ingenio Solan. *l.* 18. col. 2. Ἐπὶ κακῷ) ἐπικαλῶν pessime edit. Ἐπὶ καλῷ *V.* unde ἐπὶ κακῷ fecit Solan. *Pag.* 107. *l.* 2. Οὐ δαδὶ) οὐχ ὑπὸ δαδὶ edd. *H.* *P.* *Ald.* *Fl.* *B.* 2. *Fr.* *S.* Ὑπὸ ὕδατι *l.* marg. *A.* 1. & Codd. *A.* *L.* Ὑδατι sine ὑπὸ *P.* *l.* 6. Καὶ τὸν) Sic edd. omnes. Sed Pell. καὶ delet. *ead.* Εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Desunt haec duo in *P.* πάροδον etiam omittit *Fl.* *l.* 13. Διηπετέος) διηπ. Vorst. Nik mut. *Fl.* *Ald.* *l.* *P.* *B.* 2. *H.* *l.* 14. Ἐμβάλειν) ἐσβαλέειν *l.* sola. *Pag.* 108. *l.* 4. Δισμυρίων) δυσμ. *l.* male cum *Ald.* & rel. *l.* 8. Ψυχρῶς) Sic *P.* & edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. *l.* 11. Ἐπὶρρέοντων) ἐπεσρέοντων marg. *A.* 1 *W.* Ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρ. *P.* & *A.* Nihil mut. edd. *Pag.* 109. *l.* 2. Παρακινδυνεύων) παρακινῶν *P.* aut *L.* (Sic expressis verbis signante Solano.) Παρακινδύνων male *A.* Παρακινδυνεύων *Fl.* Vulgatam habent cett. *ead.*

Ἑπελθόν) Sic I. Ὑπελθόν rel. Ἐδεθλόν male A. l. 6. Ἀπολαμβ.)
 Ex Pell. restitutum. Ὑπολαμβ. edd. priores. l. 15. Ὠπίεις) Sic
 restitui ex Fl. Ὠπίεις cett. Pag. 110. l. 6. Ὀνόματα) τὰ ὀνό-
 ματα marg. A. i W. l. 10. Οὐ) Deest in Fl. Adest in aliis. l. 11.
 Ἐν μέσῳ) ὁ ἐν μέσῳ marg. A. i W. l. 13. Λύοιντο) Sic edd. omn.
 Δέδουντο P. A. Δίδουντο L. l. 16. Μόρφι) Μορφεῦ βαρυγύλω
 ἰσχυρὸν ἀγγινέχεται φάος δὲ A. ead. λείπει φάος) λείπει φάος
 Fl. Pag. 111. l. 1. Ἄλλως) Sic P. Fl. B. 2. S. Ἄλλος I. Ald. H.
 Fr. ead. Ὅλως) ἄλλω A. & P. Ἄλλως marg. A. 1. Sed prius
 edd. habent omnes. l. 4. Προσελθόντων) ἐπαχθέντων marg.
 A. i W. & P. Nil variant edd. in vulgata. l. 9. Μάλαχ' Ἄττις
 ἄλλος) μάλαχα ἄττιαλος Fl. l. 15. Κυτμίδα) Κυτμίδα marg.
 A. i W. ead. Χρίσθαι) Sic Fl. & P. Χρίσθαι l. & cett. ead. Τέ
 κε) Sic Ald. P. B. 2. Addit & H. Solanus. At in ea dubium,
 sitne unum, an duo vocabula. Τέκε, quasi a τίκτω esset, l. Fl.
 l. 16. Ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος) ἐραμένου τοῦτον καὶ πλεу-
 σούντος A. Pag. 112. l. 9. Ἐπιγραφῇ) ἀπογραφῇ male Fl.
 l. 16. Τῆς) Sic pro τις, item πρὸς pro ἐς, quod in edit. fuit, re-
 stituit Solan. Pag. 113. l. 13. Εἰώθει) Restitutum ex P. Εἰώθε
 edd. priores. l. 14. Χρηστῶ) χρηστῶ male l. Pag. 114. l. 3.
 Κατέπαυσέ τε l. sola. l. 9. Ἐπὶ) Deest in Ex. Fl.
 Adest in edd. & P. l. 13. Ῥαδίας &c.) Ῥαδία γενομένη μου ἡ με-
 ταβολὴ C. Fl. ed. Fl. Pag. 115. l. 2. Ἀπλοῦν τι) ἀπλοῦντι
 coniunctim l. Sed pro τι in Cod. P. est τοῦτο. ead. Πόρον) Re-
 stitutum ex L. & Fl. Πόντον edd. priores. l. 7. Ῥαδίας) Ῥαδίας
 ἂν margo A. i W. l. 10. Προβεβιωκώς) προβεβηκώς Fl. Sed vul-
 gatam tuetur Cod. P. l. 16. Βοσποριανούς) Sic Fl. H. P. Ald.
 B. 2. S. Βοσπορειανούς I. Pag. 116. l. 3. Δεξιῶς) δεξιῶν marg.
 A. i W. l. 7. Πρὸ) πρὸς male l. sola. l. 11. Φιλοσόφους) Hoc
 habent Ald. P. Fl. H. B. 2. S. Φιλοσόφου l. l. 16. Ὀρμης) Sic
 restitutum ex P. & L. & marg. A. 1. Ὀργῆς enim edd. Sed &
 pro ἀνεπαυμένη ἀνεπαυσάμην est in P. & marg. Ald. ead. Ἐν
 δέοντι) Sic fere l. cum Fl. & apertius Ald. Ceterae ἐνδέοντι
 iunctim. Ἐνδέον τι peius P. Pag. 117. l. 4. Καὶνὸν ἐγκεχαρ.)
 καὶνὸν κόψαι ἐγκ. marg. A. 1. & l. Sed illud κόψαι ignorant
 cett. l. 6. Τὴν ἄρπην) τὴν ἀρετὴν Fl. male. Ἀρτὴν male etiam P.
 At P. cum cett. edd. recte ἄρπην. ead. Πατρομήτορος) προμή-
 τορος male Fl. Vulgatae adstipulatur P. l. 12. Ἐφωράθη) ἐφάνη
 P. & marg. A. i W. l. 17. col. 2. Διαβέβρωται) Sic rursus cor-
 rexerit Solan. cum διαβέβρωται ante legeretur. Pag. 118. l. 9.
 Καὶ προφ.) Deerat καὶ in S. & A. Aderat in B. 2. H. P. Ald. l.
 Fl. & Fr. l. 10. Πολιῶδης) Sic S. eiusque afflecla Amst. Πολίος

marg. *A. 1 W. Πολίτης I. Ald. Fl. Fr. & ceterae omnes. I. 12. Αὐτῷ*) Sic edd. *Αὐτῷ* correxerat Solanus, male. *Pag. 119. I. 4. Τιμωρῶν*) βοηθῶν *A. & P. Nil mut. edd. I. 7. Ἐντυχούσι*) ἐντυχούσι male *I. Conf. supra cap. 47.*

I N D E S A L T A T I O N E.

Pag. 120. I. 9. Κατηγορῶν) ἀποστερῶν em. Marc. Nihil mut. edd. nec M. cad. Ἐξ ἀρχῆς) Sic *P. B. 2. Ἐξαρχῆς* una voce *I. H. Ald. Fl. Fr. S. I. 14. Ἀφόμενος*) ἀφήμενος male *A. sola. Pag. 121. I. 3. Ἐναβρυνόμενον*) Edd. priores & *M. ἐναμβρυνόμενος* habebant. Sed recte *μ* delevit Solan. *I. 11. Τὰ ὅμοια*) τὰ ὅμοιον *W. I. 14. Κυκλικῶν*) Nil mutant edd. nec *M. Pag. 122. I. 1. Δεήσει*) δεήσῃ *W. Nil mut. edd. I. 6. Δὴ*) δ' οὖν *W. I. 8. Μόνου*) Ex *Fl. & M. dedi. Μόνον* edd. vulgo. *I. 14. Ὅλος*) Sic *W. Ὅλος* edd. priores. *Pag. 123. I. 10. Σοι*) Deerat in edd. inferui ex *Cod. W. Pag. 124. I. 5. Ἐξ ἰσού ἡμῶν καὶ σὺ γεγενῆσθαι*) ἐξίσθης ἢ *κ. συγγεγένησθαι Fl. At vulgatum servant I. H. P. &c. cum Codd. M. P. I. 8. Τὸ*) Ita esse in *I. Fl. H. notat Solanus. Sed & est in aliis. cad. Ἦν*) οὖν *P. male. Ἦν* recte cett. & *M. Pag. 125. I. 12. col. 1. Σημαίνει δὲ τὸ*) Ita dedit Solan. pro vulgato *σημειοῦ δὲ τοῦ. ibid. I. 13. Τοῦ πιδόν*) Ita correxi ex *C. Τὸ πιδόν V. Τουπιδόν M. Solan. ibid. I. 14. Ἀττικῇ*) καὶ ἢ *Ἀττ.* erat in edit. Delevit καὶ ἢ idem, sine dubio ex collat. *Codd. ibid. I. 16. Ταῖν*) Sic recte *C. Τοῖν* male *V. ibid. I. 17. Ἀρσενικὰ ἄρθρα*) ἀρσενικῶ ἄρθρον *C. Pag. 126. I. 2. Ρυθμίζει*) Sic *M. & edd. Fl. B. 2. P. S. recte. Ρυθμίζει* male *I. H. Ald. I. 11. Λειτουργίαν*) λειτουργίαν *Ald. Sed in marg. λειτουργία* adscriptum. Cett. edd. recte, ut edidimus. *I. 13. Ἐθέλοις*) Nil mutare *I. Fl. notat Solan. Pag. 127. I. 14. Πρώτον*) Et sic habere edd. vett. notat idem. *I. 16. Κυρήτας*) Sic edd. *I. Fl. H. Ald. P. S. Κούρητας W. Κυρήτας* *S. habere Solanus notat; sed fallitur, si Salm. ed. putat. Pag. 128. I. 1. Γὰρ*) γὰρ *M. & Fl. Vulg. serv. cett. I. 4. Ἐν ὕπλοις*) Sic *I. Fl. B. 2. Ald. H. P. S. Ἐνόπλιος W. Pag. 129. I. 17. Μὲν*) δὲ *M. Sed a recentiore manu. Pag. 130. I. 6. Ἐν δίδωσι*) Et sic cum *I. habere Fl. notat Solanus. Sed habent & H. P. &c. I. 7. Αὐτοῖς*) αὐτῆς *Fl. & L. Prius retinent edd. cett. cum Codd. M. & P. I. 8. Δ' ἂν*) δ' ἂν *vñ ἔτι W. & καὶ supra scriptum est. I. 10. Παίσαντες*) παῖσαντες ἀλλήλους edd. Abest ἀλλήλους a *W. Ideo expunxit Solanus. Pag. 131. I. 3. Διδασκαλίαν*) καὶ διδασκαλίαν *Fl. Abest καὶ a reliquis & ab M. cad. Φασιν*) Nil mutat *I. Fl. H. P.*

& M. l. 4. Κομάξας) Sic Fl. Κομάσας cett. & M. l. 12. Ἀνδρίας) ἀνδρίας W. Prius tenent I. Fl. P. H. Ald. ead. Γυμνοπαιδίας) γυμνοποδίας male edd. priores & M. l. 13. Ὀμοίως) ὁμοίως Graev. male. Nil mut. edd. l. 16. Κυβιστητήρας) Sic W. & Homer. Κυβιστ. edd. priores. Pag. 132. l. 1. Αὐτῇ) Insertum ex W. Deerat in edd. l. 2. Ἐδίνον) Restit. ex Homer. Ἐδίνον male edd. Luciani priores. l. 12. Φησι) φασιν W. l. 13. Τὰν εἰκόνα) Restitui ex W. Τὰς εἰκόνας edd. male. Pag. 133. l. 1. Τοῦτο) τοῦτον male I. sola. l. 8. Ὑπ' αὐλῷ) Sic dedi ex W. Ἐν αὐλῷ edd. l. 11. Ἡ λύρα) Nihil hic mutare edd. & M. notat Solan. Pag. 135. l. 7. Ἐμπούσαι) Ἐμπούσσαν W. l. 16. Πεποιημένων) Sic I. Πεποιημένων reliquae & M. l. 17. Τὸ) Ἀντά; Solan. Pag. 136. l. 1. Ἄρη) Ἄρη Fl. Nihil mut. cett. nec M. l. 8. Γενικῶτ.) Sic M. & edd. praeter B. 2. quae γεννικῶτ. l. 17. Παιδῶν) Sic dedi ex Codd. M. P. Exc. Fl. & B. 2. Παιδῶν habebant edd. ceterae. Παιδῶν P. Pag. 137. l. 5. Ἡδιστα) ἡδιστα male I. l. 9. Ὀρχηθῶς) Sic restitui pro ὀρχηθῶς, quod omnes edd. obfidebat. l. 12. Ὀρχηστὺν τε) ὀρχηστὴν τε male edd. I. P. & c. omnes, praeter S. & Amst. quae recte ὀρχηστὺν τε, quod confirmant Codd. M. P. L. Pag. 138. l. 4. Ὀρχεῦνται) ὀρχοῦνται P. l. 15. Ὡκνεῖ) ὠκνεῖ W. male. Pag. 139. l. 2. Τότῃ) Hoc inferui ex W. Deerat enim in edd. l. 6. Αὐτοῦ) Sic recte Fl. H. P. Αὐτοῦ male L. l. 9. Τραγικῇ & c.) τραγικῇ & κομωδικῇ Fl. Nil variant cett. nec M. l. 10. Τρίτης) Ex P. restitui. Τρίτη edd. male. l. 12. Τὴν κομῶδ.) Articulus abest a W. l. 14. Διὰ τοῦτο) διατοῦτο uno verbo Ald. Pag. 140. l. 2. Πρώτου) Sic I. Ald. H. Fl. P. Πρώτον I. Pell. l. 4. Ἠσκημένος) ἐσχηματισμένος I. Pell. Pag. 141. l. 8. Αὐτῇ) Nil mutant edd. vet. ead. Νενόμικεν) Hoc ex W. restituit Solan. Νενόμικεν edd. priores. l. 15. Κινουμένων) κινόμενον Fl. At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. l. 16. Ἐπὶ τὰραττεν) Nihil mutare M. S. I. H. Fl. & P. notat Solanus. Pag. 142. l. 7. Τοῦ) Abest a Fl. l. 9. Προστέθεικεν) προστέθηκεν Fl. l. 11. Ἀμαθίας) Sic esse in I. Fl. H. notat Solan. Sed & P. aliaeque sic habent. Forsan quaesivit, num quae ἀμαθείας haberent, ut mox. ead. Παράσχωμαι) M. recte cum edd. Sed I. male παράσχωμαι. l. 16. Πολυμαθείας) Sic iam edd. I. Fl. H. P. & c. Πολυμαθίας W. Pag. 143. l. 8. Γενικωτέρως) Sic edd. pleraeque & M. Γεννικῶτ. P. & B. 2. l. 14. Θεμέλιοι) θεμέλια L. Prius habent edd. l. 16. Ὅπως) L. recte. Ὅσπερ edd. cum Codd. M. P. male, si sequens τοῦτο spectes. Pag. 144. l. 1. Θερμαῦστρίζειν) θερμ. male I. Recte ceterae per

S. cum Cod. M. l. 8. Παρέλιπον) παρέλειπον W. l. 12. Τὰ) Deest in S. Adest in cert. & W. l. 13. Θάτερα) θάτρα W. male. Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) μετρικῆς W. l. 6. Αὐτῇ) Ita cum I. etiam habere Fl. & H. notat Solan. l. 9. ὄν) De hoc idem notavit. l. 14. Πολύμνιαν) Πολύμνειαν M. Nihil mut. edd. l. 16. Τ' ἔοντα) Sic M. Vulgo edd. τὰ τε ὄντα. Pag. 146. l. 8. Αὐτὰ) Thucydid. ταῦτα, male. Solan. Pag. 147. l. 10. Ἰάκχου) Scripsi ex W. Ἰάχου male edd. l. Fl. H. B. 2. P. S. l. 12. Ὅσα Ἡφ.) Sine περὶ edd. etiam Fl. I. H. P. Sed. vid. not. l. 15. col. 2. Παγίω στάσει) Sic habent C. & M. Παγίότητι ed. Cler. Παγίω στάση mendose V. Solan. l. 19. col. 1. Νήσους) Non aderat in ed. Sed addidit Solan. Non significans tamen ex quo Codice. ibid. l. 23. Ἐπίτεκα) Sic M. non ἐπίτεκνον, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτεκον V. & C. ead. col. 2. Αἰστὸν) Sic V. & M. recte. In impr. omissa ea vox sensum perturbabat. Solan. l. 24. col. 1. Ἔστι) ἐστι M. prave. Solan. ibid. Ἄλῃς) Et hic ita mutavi: antea enim legebatur ἄλλῃς in ed. Amst. Sed C. ἄλῃς. Solan. Pag. 148. l. 1. Ἀλῖρόθιον) Edd. priores ἄλῖρ. minore α. l. 10. Ἀκάμας) Nil mutant edd. & M. l. 15. Τὰ) Sic recte W. Deerat enim τὰ in edd. l. 16. Σκύλλα) Σκύλα W. Pag. 149. l. 1. Πόρος) Nil mutant edd. nec M. Πόθος vult Graev. ead. Εὐεργέτιν) Sic recte M. I. Fl. P. S. Εὐεργέτην male H. & B. 2. l. 4. Σπαρτῶν) Sic P. recte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. l. 15. Διαέριον) διαπόντιον Marc. male. Nihil mut. Fl. H. I. P. Pag. 150. l. 2. Δέρας) ἀρῆνιον W. L. & Fl. Δέρας cett. & P. ead. Πελοπίδας) Πελοπίας W. l. 4. Στρατεία) στρατιὰ P. Vulgatam fervant edd. l. 10. Παρθένευσιν) Sic I. H. Fl. & M. Διαπαρθένευσιν P. male. ead. Γέννησιν) Ita dedi ex L. P. Γένεσιν edd. priores. l. 11. Προρημένον) Hoc habent Ald. B. 2. H. Fr. P. S. & P. Προειρημένον I. Fl. & M. l. 12. Κασσιόπεια) Sic recte I. B. 2. H. Fl. Ald. & M. Κασσιόπεια P. S. & Vorst. Pag. 151. l. 16. Ὀδυσσεώς) καὶ Ὀδυσσεώς W. Pag. 152. l. 1. Τηλέγονος) Τηλέγωνος I. Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus. l. 6. Ἀφορμὰς καὶ Ἥλις) καὶ ἡδὲ ἰς ἀφορμὰς Fl. Καὶ Ἥλις ἀφορμὰς M. Cett. edd. vulgatam fervant cum Cod. P. l. 10. Κενταύρων) Κενταύρου Fl. Nihil mutant cett. nec P. l. 11. Ὑφαλος) Recte ὕφαλος minore υ Fl. S. A. Ceterae male Ὑφαλος, vid. nott. Pag. 153. l. 4. Ἀνάδοσιν) Sic edd. verr. S. & A. vero ἀνάδυσιν. l. 7. Ὀρφέα) Sic Fl. H. P. & M. Ὀρφέα I. l. 12. Νέων) Restitutum ex W. Fl. & vera coniectura Leop. Νῶν enim male edd. priores. l. 14. Σπαραγμὸν) σπαραγμὸν littera σ minore H. P. Fl. S. & c.

recte. At *I.* male quasi nomen proprium esset. *Pag.* 154. *l.* 9. *Ἐρυθρίας*) *Ἐρυθρίας* *W.* Nihil nostram læt. mutant *I. Fl. H. P.* *l.* 11. *Ὅσαι εἰς δ.*) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. & M.* *l.* 12. *Καινέα*) *Κενέα* *W.* male. *l.* 16. *Ἀντιπάτρου*) *Ἀντιγόνου* marg. *A. i W.* *Pag.* 155. *l.* 5. *Ἐαυτὸν*) Sic recte *M. L. B. 2. P. S.* *Ἐαυτῶν* male *I. Fl. H.* *Pag.* 156. *l.* 6. *Παλέοντος*) Et sic cum *I. Fl. & H.* habere *M.* notat Solan. *l.* 8. *Κατηγόρει*) Nihil mutare *I. Fl. H. B. 2.* nec *M.* notat idem. Sed *ἐκατηγόρει* volebat. male; vid. not. *l.* 13. *Γοητευομένων*) Sic restitutum ex *L. P.* ut lenf. recte coniecit. *Γοητευομένοις* enim edd. priores & *M.* *l.* 14. *Τερετίσματος*) *τερετίσματος* *Fl.* Prius est in aliis & *M.* *l.* 15. *Κοσμεῖσθαι*) *κοσμεῖται* *L.* Nil mut. edd. *Pag.* 157. *l.* 13. *Ἵποδεδουκῆτα*) *ὑποδεδουκῆτα* *W.* Nil mut. *I. Fl. H. P.* *Pag.* 158. *l.* 4. *Μέγιστος*) *μέγιστον* male *B. 2. l.* 6. *Βασιλικός*) Sic *I. H. Fl. S. B. 2. &c.* & *M.* Leg. *βασιλίσκος* adscriptit Solanus. *l.* 9. *Συνίναί*) Restitutum ex *W.* *Συνεῖναι* edd. priores. *l.* 10. *Οἰκίαν*) Sic esse in *I. H. Fl. S. & M.* notat Solanus. Est & in *P.* aliisque. Quid tum? *Pag.* 159. *l.* 4. *Τὰ αὐτὰ*) *ταῦτα* *P. l.* 6. *Οἶδε*) Sic edd. *Fl. H. P.* aliaque pleraque. *Οἶδε* *I. Oἶδεν* *M. l.* 9. *Ἀριστέων*) Et sic cum *I.* habere *Fl. & H.* notat Solanus. *l.* 16. *Ὁ αὐτός*) Illud *ὁ* inferui ex *W.* Aberat enim ab edd. *eod.* *Ἵποκρινεῖται*) *ὑπερκρινεῖται* male erat in *P.* Recte *ὑποκρ.* in cett. *Pag.* 160. *l.* 6. *Ἰσχων*) *ἔχων* *W.* Prius vero *I. Fl. H. P. Ald. &c.* *Pag.* 161. *l.* 2. *Ἐκάστου*) Nihil mutant edd. nec *M.* *Ἐκαστον* Graev. *Pag.* 162. *l.* 10. *Μέν γε*) Hanc esse edd. lectionem & Cod. *M.* notat Solanus. *l.* 12. *Ὁρχήμασιν*) De hoc idem notat idem. *l.* 14. *Τρίτον*) Marci. *δευτερον.* At nil varietatis invenio. *l.* 16. *Αὐτὴ*) *αὐτῇ* *W.* *Pag.* 163. *l.* 2. *Ἵπποσχοινομένων*) *ὑπποσχοινομένων* *I. Ald. & H.* At prius recte cert. *l.* 14. *Εὐχέρεις*) *εὐχερεῖς* Pell. *Pag.* 164. *l.* 4. *Ζητεῖς*) Sic reddidi Luciano ex *Fl. & M.* *Ζητοῖς* edd. vulgo. *l.* 9. *Μὲν τὸ μὲν* inferuit Solan. ex *W.* Aberat ab edd. *l.* 12. *Γὰρ*) Restitutum hoc ex *L. P.* *καὶ* erat in edd. prioribus. *Pag.* 165. *l.* 11. *Γὰρ οὐτε*) *γὰρ* inferuit Solan. non addens unde. Deerat in edd. & *M.* *l.* 15. *Ἐπιτηρεῖ*) *ἐπετ.* lenf. At vulg. servant *I. Fl. H. P. & M.* *Pag.* 166. *l.* 8. *Φεῖσαι*) *φᾶσθαι* *W.* *Πεφείσθαι* *P. L.* *Φεῖσαι* *I. Fl. Ald. H. &c.* *l.* 11. *Ἰδῆς*) *εἰδῆς* *W.* *Pag.* 167. *l.* 3. *Ἀδλήσει*) *αὐλήσει* male *B. 2. & 3.* *Ἀσκήσει* Palm. At vulgatam nostram recte tumentur *I. Fr. Fl. Ald. H. P. S. & M.* *l.* 13. *Τὸ*) *τῷ καὶ* *W.* *Pag.* 168. *l.* 2. *Τῶν ἄλλων*) Defunt haec duo verba in *W.* *l.* 13. *Ἐπιδείκνυνται*) *ἐπιδείκνεται* male *I.* Cett. recte ut edidit. *l.* 17. col. 2. *Μετέληπται*) *παρέληπται* *C.* *Pag.* 169. *Lucian. Vol. V.*

l. 5. Τῷ) Ex W. infertum. Aberat in edd. l. 6. Αὐτῷ) αὐτῷ W. l. 9. Ἀμαθείς) ἀμαθῶς male B. 2. Prius est in l. H. Fl. P. & M. l. 14. Ἑλλίπτες) ἑλλιπῆ W. Sed a recentiore manu. Nihil mutant l. Fl. l. 15. Παιδείαν) Sic recte Fl. H. P. & M. Παιδίαν l. Pag. 170. l. 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. priores. Correxuit Solan. l. 7. Αὐτοῦς) Hoc iam bene H. Fl. P. Αὐτοῦς l. l. 8. ΣΕΑΥΤΟΝ) Ex W. dedi. Σαυτὸν edd. priores, excepta Fl. quae σεαυτὸν. Pag. 171. l. 4. Ἡ τινι) εἰ τινι Fl. & M. Ceterae vulgatam bene servant. l. 19. col. 1. Νέων) νεῶν scripserat Solanus. Ego mutavi. Reitz. Pag. 172. l. 13. Μαστιγῶση) Sic una cum edd. legit M. Pag. 173. l. 5. Παραστησάμενος) παραιτησάμενος L. Nihil mutant l. H. Fl. P. l. 8. Γραφέντος) Sic l. H. Fl. B. 2. P. S. &c. l. 15. Ὁρχηστομαν.) Hoc ex W. restitutum. Ὁρχησομανήσοντα edd. priores. Pag. 174. l. 1. Οὔτι) Sic edd. & M. Sed οὔτε in Homero esse, ait Solanus. vid. notas. l. 3. Νῆος) Ita habere l. cum Fl. notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

I N L E X I P H A N E M.

Pag. 175. l. 4. Κομιδῇ) Aberat ab edd. Infertum nunc ex B. & W. l. 7. Κυφελόβυστα) Sic edd. omnes. Κυφελούντα Mf. RG. l. 10. col. 2. Γίνεται) γράφεται editum erat, correxit Solan. *ibid.* l. 12. Τοῦ αὐτοῦ) Ita dedit idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ. l. 13. col. 1. Λόγων) λόγον in ed. Cler. mutavit Solan. Sed mox etiam συγχρόνῳ in συγχρονοὶ mutarat idem. At in eo non obsecundavi. Reitz. l. 14. col. 2. Καὶ ῥῆμα τὸ) Et hoc restituit idem ex M. & B. Τὴ χρῆται enim erat in ed. Cler. Καὶ τὸ νεοχμῶ ῥῆμα C. Abb. & V. *ibid.* l. 19. ὦτων) Antea misere legebatur αὐτῶν. *ibid.* l. 20. Κεραμοῦν) Sic rescripserat Solanus pro vulgato κεραμῶς. Pag. 176. l. 1. Νεοχμὸν) νεχμὸν S. male. Recte aliae νεοχμ. l. 3. Τὸν) τῷ Fl. & W. l. 16. col. 1. Ἀνέγνως) Sic C. Abb. recte. Idem ἀνελογίσω pro vulgato ἀνελόγισε. Ἀνελογίσω M. *ibid.* l. 18. Χαμαί) Non aderat hoc in editis. Sed ex Scholio altero pag. 41 ed. Cler. huc inferuit Solan. *ibid.* l. 20. Κυφελῆς) κυφελῆ M. *ibid.* l. 21. ὦ) ἐν ᾧ B. Reliqua huius Scholii ex eodem & C. sunt emendata. Reitz. Pag. 177. l. 2. Εὐάρχος) Sic edd. & M. Ἐνάρχος l. vel saltem dubie. l. 6. Λυκηῖω) Λυκηίω W. l. 9. Στλεγγίδα) στλεγγείδα l. At vulgatam servant cett. & M. l. 12. Τί) Male omissum in l. l. 13. Ἑλινύσεις) ἑλινύσεις M. & Fl. l. 15. col. 2.

ἔχρῳντο) ἔχρῳντο editum erat; mutavit Solanus. *l.* 18. *col.* 1. Χρῳμενος) κερχρῳσαι editum erat, mutavit Solan. non addens ex quo Cod. Sed coniicio ex V. *Reitz.* *ibid.* *l.* 24. Φωσόνια) φωσσ. C. Abb. *Pag.* 178. *l.* 16. *col.* 2. Ἐνικμα) Recte sic restituit Solan. pro vulgato αἰνιγμα. *Reitz.* *l.* 25. *col.* 1. Ἵπερθεύχθησαν) Et hoc Solani correctioni debemus, pro monstroso υπερεόχθησαν, quod editum fuerat. *ibid.* *l.* 27. Ἀζυγα) Ita dedit idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἀζυγος dicitur, ut Amor. cap. 44 ἀζύγου καίτης, nescio numquid necessaria sit mutatio. *Reitz.* *ibid.* *l.* 28. Ἀστραβηλάτας) ἀστραβηλάτους male ed. Cler. *ead.* *col.* 2. Σιτηρον) σιτορον ed. Cler. Mutavit Solan. *Pag.* 179. *l.* 3. Γηπαττάλους) γῆπαττάλους Coll. Cum vulgata facit M. & *Fl.* &c. *l.* 4. Βρακάνων) βραχάνων Coll. Nil mut. *Fl.* H. M. &c. *ead.* Λαχανευσάμ.) λίχν. *Fl.* *l.* 6. Ἐδάρην) Edd. priores ἐδάρῃν, male. *l.* 9. Ἀπολούμενος) Edd. Ἀπολούμενος W. & *Fl.* *l.* 10. *col.* 1. Ἀλληλεσμ.) ἡλοημένα ante legebatur. Correxuit Solan. ex C. Abb. & Cod. altero V. (in quo tamen λευθοπόλις est.) *ibid.* *l.* 11. Ἱατροί) Ex V. altero & C. Abb. Ἱατρεῖον enim male hic antea edebatur. *ibid.* *l.* 19. Περιτραχήλιον) δριτραχήλιον V. aliunde hic translatus. Solan. *l.* 21. *col.* 2. Φαρμάκου) φ—κ. positum supra κ V. i. e. φαρμάκων. Solan. Sed φαρμάκων saltem scribendum, nimis notum. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 1. Σκευάζειν) κευάζειν ante edebatur, quod correxit Solan. *ibid.* *l.* 25. Σκάφη) ἐστὶ σκάφη ante legebatur: sed ἐστὶ deleuit idem. *ibid.* *l.* 29. Μέσον) μέγα Exc. G. Μέσον cum V. C. Abb. *l.* 30. *col.* 2. Κάχρως) καὶ χρῳν editum inveni; sed facilis erat correctio. *Reitz.* *Pag.* 180. *l.* 1. Ἀποθρέξ.) ἀποθρίξ. Coni. apud B. *l.* 3. Σέλγη) Nihil mutant edd. nec M. Γέλγη Meurs. *l.* 6. Λογάνιον) Vorst. λαγώνιον. *l.* 13. *col.* 2. Λογάνιον) λογάνιον legebatur per ὁμικρὸν in utroque hoc Scholio impr. & M. Solan. *l.* 18. *col.* 1. Γρυτοπώλην) Forſan γρυτοπώλην. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Ἰτυκαῖος) ἐν πρώτῳ γ. Σικ. M. i. e. γεωγραφίας. Solan. *ibid.* Ἡ Ἰτύκη) Sic praeunte Solano dedi. Ἰτύχη enim ed. Cler. & ἡ aberat. *Reitz.* *Pag.* 181. *l.* 1. Ψύτταν) Forſan ψιττὸν, h. e. ταχέως Vorst. Ψύττα *Fl.* & W. *l.* 4. *col.* 1. Ψύτταν) ψύττα erat in impress. & M. & ex expositione patet, pro adverbio a Scholiaste sumtam. Solan. *l.* 5. *col.* 2. Κατακτὸν) κατακτῶν ante editum, & mox δι' omiffum: quod praeunte Solano correxi. *Reitz.* *ibid.* *l.* 7. Τὶ — ἔχον) τὸ & ἔχων ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit Solan. *l.* 14. *col.* 1. Κοτταβὸν) Sic hoc loco scriptum inveni; sic & in medio Scholii sequentis: sed

Suid. & alii Lexicogr. scribunt *κόνταβος*. Et V. modo hoc; modo prius habebat; verum curavimus, ut ille saltem sibi similis esset. *Reitz. ead. col. 2. Τι λουτηριδίων*) Ita dedit Solan. pro vulgato *τῶ λουτηριδίων*; et si non addit, unde hausierit. *l. 22. col. 2. Πλάστιγ.*) Reliqua huius Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea, quæ in principio dicta sunt. In M. duo sunt Scholia distincta. *Solan. ibid. l. 25. Μάνην*) *μάνιν* ante edebatur. Sed *μάνην* legendum ex præced. pater: & sic recte M. *l. 26. col. 1. Τὰς*) Edit. Cler. male *τούς*. Et mox *διὰ* omissum erat; utrumque correxit Solan. *l. 27. col. 2. Εἰσαγαγόντων*) *εἰσαγόντων* ed. Cler. male, & mox *τοῦτο* habebat eadem pro *τούτοις*. Paulo post *τιθέντος* in *τεθέντος* etiam mutavit Solan. *ibid. l. 31. Ἀποστάσεων*) Lege *ἀποστάξεων*. *Solan. ibid. l. 33. Οὐ τῶ*) Ex emendat. Gronov. & M. *οὐτῶ* enim antea male. Ex eodem M. *τῶ καλῶς* restitutum, pro vulg. *τῶ*. *l. 36. col. 1. Ἐρώτα*) Lege *ἑρώτα*. *Solan. l. 40. col. 2. Βαρβαρῶς*) *βάρβαρον* editum fuerat; sed *βαρβαρῶς* dedimus ex M. & Exc. G. *Solan. l. 41. col. 1. Ἀνδριαντάρια μάνεις*) Ἀ—τάριαμεινης V. Illud emendatum adscripserat If. Vossius. Iac. Gronov. *ἀ. μάνης* M. *ead. col. 2. Παρακαλομένων*) Lacuna est in V. hunc in modum *παρα—εἰρήσθαι*, quam ita, ut iam edidimus, implet C. *Pag. 182. l. 4. Ἐλόμεθα*) *ἐλόμεθα* Exc. *Ἐλόμεθα* L. *l. 5. Μέσσην πόλον*) *μέσσην τὴν πόλον* W. non comparet articul. in edd. *l. 7. Ὡς τιζόμενοι*) Nil mut. edd. nec M. *l. 12. Μνηέτι*) *μνηέτε τι* W. male. *l. 13. col. 2. Βύζην*) *βύζειν* in ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum accommodavimus, & paulo post *συγκύδας* pro vulgato *συγκύδας*. *l. 15. col. 1. Κάρδοπον*) *κανδόπον* editum legi; sed ex Luciano mutavi. *Reitz. ibid. l. 21. Ξηραλείφσω*) Hoc Solan. correxit, cum *ξηραλείφσας* edikum legeretur. *ibid. l. 24. Μέσον*) *μέσον καὶ κοῖλον* Coll. Sed prave, nisi aliquid exciderit. *Solan. l. 25. col. 2. Παιγνίμων*) *παιγνιόμων* C. Abb. *Παιγνιήμων* V. *ibid. l. 26. Τέθηκε*) Sic Solan. reposuit ex M. *τέθηκε* enim vulgatum erat. *Pag. 183. l. 2. Ἀπαντες*) *πάντες* P. *l. 6. Μολυβδαίνας*) Nil mutant *l. Fl. H. P. &c. l. 9. Καταονηθέντες*) *κατεονηθέντες* W. *l. 11. Ἄλλος*) Ita dedi ex *Fl. & W.* Ἄλλοσι enim edd. cett. *l. 13. col. 2. Νικῶντες*) *νῆκτες* C. Abb. *ibid. l. 14. Τοῦ ἡττημένου*) *τοῦ ἡττημένου* erat in ed. unde Solanus *τούς ἡττημένους* fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem *τοῦ ἡ—ου* inducere, quod feci. *Reitz. ibid. l. 16. Γυμνασίω*) Sic dedit Solan. pro vulgato *συμποσίω*, recte quidem; sed ex coniectura, credo. *Reitz. l. 19. col. 1. Ὅς*) *ὡς* editum

erat; sed & ex V. & C. Abb. dedit Solanus. *ibid.* l. 20. Ἀνευρ. προφ.) Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως εὐρίσκων. *ibid.* l. 22. Ἀλλήλους) ἀλλήλως editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo. *Pag.* 184. l. 1. Ὀδον- τιστῇ) Sic restitutum ex W. Ὀδοντῇ edd. priores. l. 5. Ἐμυ- στίλατο) ἐμυστείλατο W. l. 8. Πολλά καὶ ποικίλα, δίχῃ καὶ ὕβρις) πολλαὶ καὶ ποικίλαι καὶ δίχῃ καὶ ὕβρις W. l. 10. Ὑδρ) ὕδρς l. ὕδρς cett. & M. l. 12. col. 2. Ζώνων) χοίρων M. l. 14. col. 1. Φασίν. ἀσκ.) φησὶν & ἀσκάντες antea legebatur. *ibid.* l. 17. Ἐρανον) οὐρανὸν in impress. sine sensu. Ἐρανον V. & C. Abb. quod monente Solano recepi. *Reitz.* l. 21. col. 2. Τηγάου) τα- γήνου editum erat. Sed mutavit ex C. Abb. Solanus, quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante scripserint. Utrumque au- tem *sariaginem* significat; sed quia praeftat explicationem ef- ferri verbo variato, recte fecisse putavi Solanum, quod mu- tarit. *Reitz.* *ibid.* l. 22. Μελιττούται) μελιττεῦται V. l. 23. col. 1. Κελῶν) σκελῶν in impress. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit Solan. *ibid.* Μῆκας) Sic recte pro edito μύκας dedit idem; quī & ἄπερ inferuit, & φασὶν pro φησὶν reposuit. *ibid.* l. 25. Σκε- λῶν) Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *Reitz.* *ibid.* l. 27. Φησὶν) & φη— Ex. G. Sed quare hic non etiam φασὶ facit So- lanus? *Reitz.* *Pag.* 185. l. 1. Ταγήνου) τηγάου apud B. Nil mut. edd. l. 5. Σαργάνης) Edd. Σαργάνης maiore Σ., male. l. 13. col. 2. Πάστυλοι) πάστυλοι B. l. 17. col. 1. Νυμφοδῶρος) Haec septem verba usque ad φησὶν supplevit Solanus ex col- lat. Codicis; deerant enim in editis. *ead.* col. 2. Βοιωτικὰς) Βοιωτικὰς M. l. 22. col. 1. Αὐτὰ) Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inserto hoc pronomine implevit Solan. *ibid.* l. 24. Τινες) τί erat in editis. Non agnoscebat Cod. Abb. *Tines* M. Solan. *ibid.* l. 26. Φησὶ) φημί V. *ibid.* Σημαίνειν) σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, sed mutavit Solanus. *Pag.* 186. l. 1. Δελφινίδος τραπέζης) Nil mut. edd. Coll. nec M. l. 2. Τρυήλης) τρυήλεις W. l. 7. col. 2. Καὶ) δὲ male edita. Schol. Correxuit Solan. l. 12. col. 1. Ἀποκρύπτων) ἀποκρύβων ante editum erat. *ibid.* l. 15. Πρὸς) Ita dedit Solanus pro καὶ, quod in editis erat, non addens unde; nec opus est. Mox ite- rum καὶ legebatur ante βομβυλίδς, quod idem deleuit, nec im- merito; etsi enim καὶ δὲ recte coniungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *Reitz.* l. 21. col. 2. Ἀπὸ) Lege ὕπθ. Solan. l. 24. col. 1. Ἐλαφροτ.) ἐλαφροτ. in edit. male. Et pau- lo ante quoque male ἀνεμεφθρητα. *ibid.* l. 25. Καὶ) lam καὶ in edd. absens inferuit Solan. *ead.* col. 2. Ἐξήντη) Lege ἐξείρη.

Solan. l. 28. col. 2. Εὐρυχανδῆ) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 29. col. 1. Κυλικεῖον) κυλικιον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *Reitz.* *ibid.* l. 33. Τὰς δίκας) δίκην, & sine articulo edit. Cler. Mutavit Solanus, non addens unde. Sed ex altero Vossiano eum id hausisse video, quod postea exhibetur. *Reitz.* *ead.* col. 2. Κυμβία) κυμβεία bis habebant edita. Correxerit Solan. *Pag.* 187. l. 2. Κυλικεῖον) Sic marg. *A. 1 W.* Κυλίκιον edd. & M. Κυλικεῖον correxerat Solanus. l. 4. Βαρχαρίδι) Sic W. & marg. *A. 1.* Καρχαρίδι edd. l. 5. Εἰσεκύλισε) εἰσεκύκλῃσε W. l. 6. Κατῳλῖφα) κατάλυσιν marg. *A. 1.* l. 7. Ἐπιφόρημα) Lacuna hic est in *Fl.* & M. l. 8. Ἐρρίκνουτο) ἔρρικνουτο ex marg. *A. 1 W.* & *Fl.* Ἐρρίκρουτο cett. edd. l. 11. Ποικίλος) πικίλος l. male. *ead.* Ὁκατάξις) Sic edd. vet. ac recentt. Ὁτοκάταξις W. & M. l. 15. col. 2. Τὸ τύμπανον) Sic V. & M. τὰ τύμπανα edit. Clerici. l. 17. col. 1. Κυλικεῖον) κυλίκιον male editio prior, quam ego mutavi. *Reitz.* *ead.* Ποτηροπλῦτην) ποτηρολύπτην antea lectum pessime. Correxerit Solan. Sed & ita corrigendum vidit literatiss. iuvenis L. C. Valkenaar, in Animadv. ad Ammon. p. 3, qui etiam observat, Scholiasten male confundere κυλικεῖον & ποτηριοπλῦτην, usus diversissimi. *Reitz.* l. 19. col. 2. Κύκλησέ τις) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 21. col. 1. Ἐπέπεμπ.) Et hoc debetur diligentiae Solani: nam ἀπέπ: antelegebatur. l. 23. col. 2. Χρυσόχοος) χρυσόχοον ed. Cler. male. *Pag.* 188. l. 1. Λεῖρον) λῆρον W. l. 2. Θυγατρί) Sic W. B. 2. P. Reliquae edd. θυγατρή. l. 8. Ὑποδήματα) Sic W. *Fl. P.* & c. Ἀποδήματα male S. sola. Et mirum, quod *Amst.* non imitata sit. l. 15. col. 2. Ψέλλια) ψέλια ed. Cler. male. l. 16. col. 1. Ποίκιον) ποικίλων ante editum. Solanus ποικίλῳ inde fecerat, quod ita securus sum, ut verum accentum tamen servarem. *Reitz.* l. 23. col. 2. Εὐπίστρια) Sic V. *Pag.* 189. l. 3. Σκυραφείοις) σκυραφ. *Fl.* Vulgaræ adstipulatur M. *ead.* Ἐγκαμψικήδαλος) ἐγκαμψικήδαλος W. l. 7. Αὐλούμενος) ἀλώμενος Gronov. Nil mutant edd. nec M. l. 9. Καρπώδ.) καρπόδ. W. l. 10. Ποδοστρ.) παιδοστρ. W. l. 11. col. 2. Ὁ) Aberat ab editis, & κωδωνίζειν, pro διακωδ. Mutavit utrumque Solan. l. 15. col. 1. Φασι) Sic M. Φησι V. & Cod. Abb. *ead.* col. 2. Πόσθης) Sic recte Cod. Abb. & M. Ποθης edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G. l. 18. col. 2. Σκοπάδειον) σκοπάδιον edit. Cler. Mutavit ex Luciano Solan. *ibid.* Σκόπα) Σκόπου Cod. Abb. prave. l. 20. col. 1. Τραχήλον) Sic mutarat Solan. pro τραχέλον, quod in editis erat. *ibid.* l. 22. Ὑπέβαλλον) ὑπέ-

βδύλλον M. ead. col. 2. Μεγάλαις) μὲν tantum conspiciebatur in editt. quod ex compendio scribendi natum. Reitz. l. 23. col. 2. Ἐκδύντων) Ita dedit Solan. pro vulgato ἐκδύντων. Item μοχ τοῦτο correxit, cum legeretur ταῦτα. l. 24. col. 1. Φῶς) Recte sic Solan. pro absurdo vulgari φησίν. *ibid.* l. 26. Παίζοντος) παίζοντα antea editum. Correxit idem ex Cod. Abb. *ibid.* Κατὰ) καὶ τὸ Cod. Abb. l. 27. col. 1. Ἀπηγχόνησα) Sic etiam Cod. Abb. l. 29. col. 2. Κηδεύει) κυβεύει Cod. Abb. Pag. 190. l. 3. Ἡ) ἦν marg. A. 1. male. l. 7. Πιττῶν) Sic dedi ex l. Fl. & M. Πυττῶν edd. cett. l. 12. Ἀπηγχώνισα) ἀπηγχόνισα edd. priores. Ἀπηγχόνησα M. l. 14. Ἐπινύσσω) ἐπινύσσω W. l. 17. Διεπίσσα) δίεσσα Mf. B. Nihil mut. edd. nec M. Sed a manu recentiore. Pag. 191. l. 2. Σχινωτρ.) σχεινοτρ. W. l. 3. Πεώδη) παιώδη W. & Mf. Bourd. Nil. mut. H. l. Fl. P. ead. Μιν ἐῶν) Sic edd. & M. Μη ἐῶν melius marg. A. 1 W. l. 6. Σκοπάδειον) Sic edd. excepta Fl. & W. ubi σκοπάδιον. l. 7. Δαμαστίες) Restitut. ex W. Δαμάσιος edd. priores. l. 13. Πίνωμεν) Ex emendatione Solani. Πίνομεν edd. priores. l. 14. Παρηβηκὺτ.) Sic recte M. & H. B. 2. P. Fl. Παρυβηκ. l. malo. l. 15. Ὑμῖν) ἡμῖν male l. sola. l. 16. col. 1. Σχινωτρώκταν) σχινωτρώκτραν & μίρωνα edd. male. l. 22. col. 2. Δρυπέτεις) δρυπέτεις ed. Cler. male. Ἔοικε λέγειν ὡς λέγομεν δρυπέτεις Cod. Abb. Pag. 192. l. 1. Θριπηδεστάτοις) Sic l. H. Fl. P. & C. Θριπηδέτοις W. l. 3. Εὐπυνδάκωτα) Sic W. & Mf. RG. Ἐμπυνδάκωτα edd. Ἀπυνδάκωτα P. l. 6. Καρηβαρεῖν) καραιβαρεῖν edd. priores. l. 8. Συνυθλήσομεν) συνυθλησόμενοι W. solus. omisso οἶα. l. 9. Ἐνοιοφλύειν) Sic edd. praeter l. quae ἐνοιοφλήειν. l. 12. Ἐρεσχειλεῖν) ἐρεσχηλεῖν Fl. & W. ead. Λαλησδιγάνη) λαλησδιγάνη W. & Fl. l. 16. col. 2. Χορδὸν) Sic V. Χορδὸν C. Abb. Χορδὸν M. & B. *ibid.* Παιδοβοσκὸν) παιδαβ. ante editum, male. *ibid.* l. 20. Συνηθ.) Sic V. sed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν scriptum in V. l. 21. col. 1. Κρωβυλώδη) Ita restitutum ex C. Abb. M. & B. Κροβυλεῖδη enim ante editum erat. Pag. 193. l. 1. Χειροσβῶν) Sic edd. iam constanter, & M. l. 7. Εἰργάσω) Sic edd. vett. constanter habere, notat Solan. l. 16. col. 2. Τὰ προστακτικὰ ταῦτα) τὸ πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ δεῖ, προστακτικὰ M. l. 17. col. 1. Εὐφορῶ) φορῶ tantum ed. Cler. quam correxit Solan. *ibid.* l. 20. Διολισθαίν.) διολισθάν. male legebatur in edd. ead. col. 2. Ὅτι.) Non aderat in editt. addidit Solan. l. 22. col. 1. Φασὶ) Sic dedi ex C. Abb. Φησὶ V. Pag. 194. l. 10. Ἠλέουν) Sic recte M. cum l. P.

H. Ἡλέγουν male *Fl.* *Pag.* 195. *l.* 5. Εἰργασμένου) Sic *W.* *B.* 2. *S.* & *P.* In reliq. male εἰργασμένον, ne *Fl.* & *H.* quidem exceptis. *l.* 6. Οἰκεῖον) Ita recte *P.* cum *Fl.* *B.* 2. & *M.* Εἰκεῖον male *I.* cum *H.* & *Ald.* 1. in cuius marg. tamen οἰκεῖον adscriptum. *l.* 11. Ἀγνοούντων) Deest hoc in *Fl.* usque ad ελεούμενον. Adest in cett. & *M.* *Pag.* 196. *l.* 10. Περφρανομένων) Legendum πεφρόν. adscriptum Solanus. Sed vulgatam servant edd. & *M.* ead. Ὀλισδογνώμειν) Editionum lectio. Sed *W.* ὀλισδογνώμωνειν. *l.* 19. col. 2. Κινουμένου) Editum κινομένου. Corruptum Solan. *Pag.* 197. *l.* 1. Σιωπὴν) Deest in *Fl.* *l.* 3. Φνεῖ) φνεῖ *P.* male & *A.* Φνεῖ cett. Φνεῖ *M.* *l.* 4. Οὖν) γοῦν *W.* *l.* 10. δὲ) δαὶ *W.* *Pag.* 198. *l.* 7. Ῥάων) Sic *W.* cum iota subscripto: sine eo edd. *l.* 10. Πτώμα) πῶμα *W.* & *Fl.* *l.* 11. Φρονοῖαις) Nihil hic mutare *I.* *Fl.* & *H.* notat Solan. (At *S.* habet φρονοῖς.) *l.* 14. Ἐγγαστρίβυθον) Sic edd. quod *I.* peius in duo verba diremit, ἐγγαστρί βυθὸν exhibens. In *W.* quoque ἐγγαστρίβυθον; sed adscriptum ἴσως μ. *Pag.* 199. *l.* 5. Σκύλλεσθαι) σκύλλεσθαι *W.* *l.* 7. Σιληπορδία) Ex *W.* & Schol. Σιλληπ. edd. ead. Ἐργάζεται) Sic *A.* Ἐργάζεται edd. *l.* 13. Προσδοπ.) Sic *W.* Προσδ. sine augmento edd. priores. *l.* 17. col. 2. Φρονεῖν) Sic restituit Solan. Nam φρονεῖν habebant edita. *ibid.* *l.* 18. Τῷ ἀποπν.) τὸ ἀποπν. *M.* *l.* 19. col. 1. Διαταύεσθαι) Sic etiam *C. Abb. Solan.* *ibid.* *l.* 20. Σιληπορδεῖν) σιληπ. *M.* *Pag.* 200. *l.* 2. Τὸ διδασκ.) ὑποδιδ. unica voce *W.* *l.* 15. Χείρονι) χείρονος marg. *A. i. W.* *l.* 16. Βαρβάρων) Ex emend. Gronov. Βαρβαρον edd. & *M.* *Pag.* 201. *l.* 6. Ἀνεμῶναι) Et sic habere *I.* *Fl.* *H. P.* notat. Solan. *l.* 12. Οἶεσθαι) Sic *L.* recte cum *Fl.* *B.* 1. 2. *P.* & *S.* ἴεσθαι male *I.* & *H.* cum *P.* & *Exc.* *l.* 14. Προπαρεσυνασμ.) Ita *M.* & *B.* 2. recte. Προπαρμσκ. cett. *Pag.* 203. *l.* 3. Ἀπαντῶμενος) ἀπαντῶμενος *W.* *l.* 4. Μετοικικὰ) Sic edd. & *M.* ead. Δὲ) Abest a *Fl.* & *M.* Adest in reliquis. *l.* 7. Δωσιάδου) Ex emend. Solani. Δωσιάδα edd. priores & *M.* *l.* 10. Ἄριστα) καὶ ἄριστα *S.* At cum vulgata facit *W.*

IN EUNUCHUM.

Pag. 204. *l.* 1. ΕΥΝΟΥΧΟΣ) ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *I. H.* Deest ΠΑΜΦΙΛ. in *Fl.* *P. S.* Sed in *S.* additum ante πύθων. *Pag.* 205. *l.* 16. col. 2. Παρακολουθῆσαν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρακολουθεῖσαν. *Pag.* 206. *l.* 2. Ἐπικουρείοις) Ἐπικουρίοις *W.* *l.* 3. Ἐτι καὶ) ἐτι δὲ καὶ *W.* *l.* 6. Ἰερήιον) Sic *P.* Ἰο-

la 'Ιεραίων cett. & M. l. 7. Μύριαι) μυρία male L. l. 11. Γελοῖον οὐδὲν ἢν ἐκείνοις) Sic edd. constanter, item M. Pag. 207. l. 12. Τὸν) τῶν male l. Τὸν recte cett. & M. Pag. 208. l. 10. Μεταποιεῖσθαι) Nihil mutare l. Fl. H. P. S. notat Solan. l. 13. Αὐτῶν) Sic recte Fl. & P. Αὐτῶν l. male. Pag. 209. l. 1. Ἀνθρωπίας) ἀνθρωπίας l. Sed prius est in Fl. H. P. & M. l. 11. Ἐμφθεγξάμενος) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. l. 15. Ἐκ Κελτῶν) In M. erat in marg. Γρ. ἐκ Πελασγῶν τελεῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat Fl. Pag. 210. l. 1. Εἰ περιῖν) Ita restitutum ex L. & Fl. Εἴπερ ἢν si ne commate edd. vulgo. l. 3. Ἀπεμν.) Sic Fl. H. P. & c. & M. Ἐπεμν. l. ead. Καὶ πρὸς) Et illud καὶ adesse in H. Fl. & P. notat Solan. l. 7. Ὅν) εἶναι W. male. l. 8. Παραλθεῖν) παραλθὼν Vorst. At vulgat. servant H. P. B. 2. Fl. Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π—ων. l. 9. Ἀξιῶν) Nil mut. l. B. 2. P. Fl. & M. l. 13. Μυρίαις) Coll. videntur legisse μισθοφορίαις. Sed vulgatam servant H. l. Fl. P. & M. l. 16. Ζῶον) ζῶον W. cum puncto subscripto. l. 18. col. 2. Γυναικώδης) ἢ ὁ τετμημένος τὸ αἰδοῖον G. Pag. 211. l. 6. Ἐρμείαν) Sic etiam l. P. H. Fl. Pag. 212. l. 5. Καὶ μοιχὸς) Nihil mut. Fl. l. H. B. 2. P. M. ὅτι legend. adscrips. Solan. l. 6. ἄξων) Sic minore α Fl. Cett. Ἀξων maiore. l. 10. Δοκεῖ) Hoc ex Fl. & W. est. Δοκῇ edd. vulgo. l. 13. Τῷ ἰδρῶτι) Defunt haec duo male in Fl. Adfunt in cett. Item in M. & P. l. 14. Τῷ τῆς μοιχίας) τῷ περὶ τῆς μοιχ. W. Pag. 213. l. 8. Οἰκήματος) Et hoc habere l. Fl. H. B. 2. P. & M. notat Solanus. l. 9. Ὅπύειν) Sic W. & Fl. Ὅπύειν vulgo. l. 11. Μετὰ δέ) Et sic esse in l. H. & Fl. & c. notat Solanus.

IN DE ASTROLOGIA.

Pag. 215. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.) M. solus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte Coll. & Fl. Ἀστρολογίας cett. edd. male. l. 3. Αὐτίων) Ex emend. Solani. Αὐτῶν edd. priores. ead. Αὐτίου) αὐτοῦ edd. priores. l. 4. Ἀληθῆνης) Ex emend. Iensii. Ἀληθείης enim edd. priores & M. l. 7. Διενεκτόν) Nil mut. edd. & M. l. 8. Πᾶσι) Forf. παῖσι, adscrips. Solan. l. 10. Ἀπίκστο) ἀφίκστο edd. priores. l. 11. Βασιλῆων) βασιλείων W. & Fl. sola. l. 15. col. 2. Ἐπιτύχῳσι) ἐπιτήκῳσι ante legebatur; sed recte in C. ἐπιτύχῳσι. Solan. Pag. 216. l. 1. Μαντευομένοις) μαντευόμενοι edd. priores male. (μαντευομενοῖς S.) ead. Κατηγορεύουσι) Sic M. a recent. manu. Κατηγοροῦσι edd.

l. 4. Δοκείν) Sic W. recte cum edd. plurimis. *Δοκείν* male *Fl.*
l. 5. 'Αρσίν) *ἀδικίη* W. solus. *l. 7. Σοφῇ*) *σοφίη* *Fl.* Nihil mut.
 edd. nec M. *l. 11. Οικήσεως*) Sic edd. praeter *Fl.* quae *οικιά-*
σεως. Οικήσεως M. *l. 13. 'Ων*) Sic restitui ex W. *Οὖν* edd. prio-
 res hic & supra. *l. 15. 'Αλλοτε*) *ἀλλὰ τὲ* *Fl.* Sed vulgatam
 cett. edd. lectionem tenent M. & P. *ead.* *Ἀλλη μορφῇ*) *ἄλλην*
μορφὴν *Fl.* sola. *l. 17. col. 1. 'Αδικίη*) Corrupta haud dubie
 vox. *Solan.* *Pag. 217. l. 6. Αὐτέων*) *αὐτῶν* edd. priores. *l. 7.*
'Επιτελεύουσιν) *ἐπιτελεύουσιν* *I.* male. Ceterae recte, cum Cod.
M. ead. *'Εν δὲ*) *Constans* edd. lectio. *l. 9. 'Ων*) *οὖν* edd. prio-
 res. *l. 13. Μηνέων*) Sic *Fl. P.* & M. *Μηνῶν* male cett. edd.
Pag. 218. l. 2. Εὐσταθέων) *εὐπαθέων* *Fl. W.* & marg. *A. 1 W.*
l. 4. Οικεία) *οικία* M. *ead. Ζῶα*) Lacuna inter *οικεία* & *ζῶα* est
 in *Fl.* *l. 7. Τέων*) *τέω* M. & Coll. *ead.* *'Ιρὰ*) *ἱερὰ* edd. priores:
 quod in M. erat emendatum. *l. 9. 'Αλλοι δὲ*) Nihil mutare
 edd. nec M. notat *Solan.* *l. 13. Ναλμην*) Et sic edd. cum M.
l. 14. 'Ηρείου) Sic *I. H. P.* & c. *'Ιερείου* *Fl.* & M. *l. 15. 'Ιρώτατον*)
Ita M. Sed emendatum. *'Ιερώτατον* edd. priores. *Pag. 219. l. 4.*
Τουτέου) *τούτου* edd. priores. Et *μοχ τούτους* pro *τούτους*.
l. 5. Παρά) Ita edd. & M. *Πρὸς* *Angl. P.* & L. *l. 8. 'Απικετο*)
ἄφικετο ante legebatur. *l. 12. Προήνεγκεν*) Recte edd. & M.
Προήνεγκεν *I. Προηλ. B. 2.* *l. 13. 'Ιερολογίην*) *ἱερολογίην* edd.
 priores. Et *μοχ ἱερὰ*, quod similiter mutavi. *Pag. 220. l. 3.*
'Ορφέως) *'Ορφῶς* W. Sed a manu recentiore, loco sequente.
l. 7. 'Εν) Deerat in edd. addidit *Solan.* *ead.* *'Ικελος*) Sic W. *Ε-*
κελος edd. *l. 9. Καὶ τῶν ἑκαστον*) *Constans* edd. lectio & M. In
I. comma est post *τῶν*. *l. 12. 'Επαΐουσιν*) Ita bene *Fl. H. P.* &
 M. *'Επαΐουσιν* *I.* *Pag. 221. l. 4. Πατρώη*) *πατρώη* *Fl.* Nil mut.
 cett. nec M. *l. 5. 'Ελλησιν*) *ἑλλες* misere *I.* sola. *l. 6. Ξυνὸν*)
κοινὸν *Vorft.* Nil mut. edd. nec M. *l. 9. 'Υπέδειξεν*) *ἐπέδειξεν*
 W. Nil vulgatam mutant *I. Fl. H. P.* *l. 11. 'Ανατολέων*) *ἀν-*
τολ. W. *l. 13. 'Αντιδρομέουσι*) Hoc *Solan.* ex W. substituit
 pro vulgato *διαδρομ.* *l. 15. 'Ανατ.*) *ἀντ.* W. *Pag. 222. l. 2.*
'Ιππον) *ὡς ἵππον* W. *l. 9. Οἱ*) Sic edd. & M. *l. 10. 'Εωυτοῦ*)
ἑωυτοῦ *I.* hic & alibi. *'Εαυτοῦ* male S. *'Εωυτοῦ* *Fl.* *l. 11. Χρεό-*
μενος) *χρεώμενος* *Heinsf.* *ead.* *'Επιεκτὰ*) *ἐπιϊκτὰ* *Pell.* pro *ἐπι-*
κτὰ *Ionice.* *ead.* *Πόλον*) *πολλὸν* W. *l. 12. 'Αληθῆνις*) *ἀληθεῖς*
Fl. *l. 13. 'Αβύσσων*) *ἄβυσσον* *Fl.* Sed vulgatae adstipulatur M.
l. 15. Αὐτέω) Sic *Exc.* *Αὐτέων* L. *Αὐτῷ* edd. priores. *l. 16. Φρε-*
νοβλαβεῖα) Sic dedit *Solan.* pro vulgato *φρενοβλαβῆν*. *l. 17.*
'Επιεκτὴν) *ἐπιεκτὰ* *Exc. G.* Lege *ἐπιεκτὰ.* *Solan.* *Pag. 223. l. 6.*
Αὐτέων) *αὐτῶν* edd. priores. *l. 8. Δρόμον*) Sic W. P. *Δρόμους*

edd. Δρόμον L. ead. Κινήσεως) Sic Fl. Κινήσεος reliqq. ead. Δυνάμεως) Sic rursus Fl. Δυνάμιος W. Δυνάμεος cett. l. 9. Διατάξατο) συνετάξατο W. l. 11. Τάγε) τάδε W. Nil mut. l. H. Fl. P. &c. Pag. 224. l. 8. Αὐτέοισι) αὐτοῖσι edd. priores. Item αὐτῶ pro αὐτέω bis. l. 14. Θεοφιλέας) Θεοφιλέας male l. l. 15. Ἐγένοντο) γέγοντο W. l. 16. Ἐπέβλεψεν) ἐπέβλεψαν W. Pag. 225. l. 1. Ἰκελα) εἴκελα edd. priores. l. 2. Χροῖν) Sic Solan. recte rescriptit; etsi χρόν M. quoque cum edd. priscis. l. 8. Ἀπ') Sic edd. & M. Ἀφ' Fl. minus recte. l. 10. Ὁρέσσθαι) W. P. sic habent pro vulgato ὀράσθαι. l. 18. Νωθρήτε) Ita dedit Solan. pro vulgato ἀνωθρήτε. Pag. 226. l. 1. Αὐτέω) αὐτῶ vulgo. l. 5. Αὐτέων) Bene sic edd. plurimae. Αὐτῶν male Fl. & M. l. 10. Μαντήσιν) μαντήσιον M. l. 12. Ἐργάζοντο) Nil mut. edd. nec M. Εἰργ. Ienf. l. 16. col. 1. Καὶ τοῦ Ἀρεως) Lacuna erat hic in editis & Cod. quem Clericus consuluit; sed cum recte coniecerit ex ipso Luciano sic supplendum, non invitus ei morem gessi. Reitz. ead. col. 2. Ἐξ ἀφροδισίου) Hoc Scholion in ed. ad Eunuch. relatum, huc retrahi iussit Solanus, addiditque, in M. recte huc referri, & recte collegisse I. Clericum, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia. Pag. 227. l. 5. Ἰρώτατον) Sic restitui ex W. Ἰερώτατον edd. l. 10. Ὁ) οἱ W. l. 12. Νεκύων) νεκρῶν W. Sed vulgata potior est. Pag. 228. l. 4. Ἐνόμιζεν) ἐνόμιζον edd. male. l. 11. Εὐρασθαι) Et sic Fl. cum I. P. &c. l. 14. Ὀρην) ὄρην edd. priores. l. 17. Ὑποθέσει) Haec vox omissa erat in edit. supplevit eam ex collat. Codicis Solan. Pag. 229. l. 7. Κλονομένων) κινουμένων L. Nil mut. H. Fl. I. P. l. 10. Ἀπορροῖν) ἀπορροῖς Fl. l. 14. Πρηγμάτων) πραγμάτων edd. anteriores, ne Fl. & Ald. quidem excepta. l. 15. Χρεομένους) Sic W. Χρεωμένους edd. l. 16. Ἀπιζόμενα) ἀφιζόμενα edd. priores. Pag. 230. l. 1. Ἀγνούουσι) Hoc particip. in edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & Fl. in sedem suam retractum. l. 3. Ἠγεῖται) Vulgatam hanc servant etiam Fl. H. B. 2. P. & M. l. 5. Εὐμαρέως) εὐμερέως ante editum erat.

IN DEMONACTEM.

Pag. 232. l. 4. Ὁρῶντες) ὀρῶντες Graev. Nihil mutant edd. Pag. 233. l. 1. Γὰρ) Sic edd. Γε legit Solan. l. 9. Ἀνίπτοις) Sic recte L. H. B. 2. Fr. P. Ἀνίπποις male l. & Fl. Ald. Ἀνίπτοις S. & A. Et sic emendat etiam margo A. 1 W. l. 10. ἤξεν) Edd. priores ἤξεν. Pag. 234. l. 3. Ταῦτό) τοῦτο edd. priores. l. 6.

Σινωπία) Σινωπία male *I.* Pag. 236. *l.* 1. Καταλή.) κατα-
 λείψ. male *P.* *l.* 2. ἔμπελε) ἔμπελε *Fl.* male. Cett. recte, ut edi-
 dimus. Pag. 237. *l.* 4. Πολλοῖς) πολλῖς male *I.* sola. *l.* 6. Μέλο-
 τοι) Μέλητοι *Fl.* male. Cett. recte. Confer supra Ἀναβ. § 10.
l. 10. Ἀναλαβόν) Sic edd. Ἀναβαλόν malit Solan. *l.* 12. Ἡ) De-
 est haec particula in *Fl.* Pag. 238. *l.* 16. Ποιοῖτο) Sic recte edd.
 Ποιοῖτο *P.* Ποιεῖτο *Ex. Fl.* utrumque male. Pag. 239. *l.* 7. Προ-
 ελθόν) προσελθεῖν male *S.* quod *Amst.* tamen correxit. Et vet-
 ted. —ων habent. *l.* 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *P. L.* & *I.* Αὐτῷ male
Ex. Fl. H. P. S. Αὐτῷ *B. 2.* Pag. 240. *l.* 2. Τῇ Ποικίλῃ) Sic de-
 dit Solan. ex *Angl. L.* & *P.* Τὴν Ποικίλην edd. priores. *l.* 9. Ἐπὶ
 τῷ) ἐπὶ τὸ *I.* male. *l.* 16. Τετυπημένος) Et sic *I.* cum *Fl. P. S.*
 &c. *l.* 17. col. 1. Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Hoc Schol. ad aliena ver-
 ba relatum in editis, in sedem suam restituit Solan. *ibid. l.* 18.
 Περαινεῖν) Sic restituit idem ex *C.* cum περαιὼν esset in editis.
ead. col. 2. Ἡ σπέρμα) Tria illa posteriora verba deerant in
 editis, supplevit ex *Cod.* collatione, non addens cuius, Sola-
 nus. Pag. 241. *l.* 10. Ῥωμαίων) Ῥωμαίων male *I.* *l.* 11. Ὠραίων)
 Ὠραίων male *I.* *ead.* Θηλυδρίαν) Θηλυδρ. male *B. 2.* *l.* 15. Ὀνό-
 κρατον) Ὀνόκρατον *B. 2.* sola. *l.* 16. Ἀρκησίλαον) Ἀρκησίλαον
 male *P.* sola. Pag. 242. *l.* 14. Αὐτῷ) Sic *H. 1. 2. I. S.* Αὐτοῦ *P.*
 Pag. 243. *l.* 1. Θαύμας) Sic habere edd. omnes notavit Sola-
 nus. *l.* 8. Παρίστασθαι) παρίστασθαι male *I.* sola. *l.* 14. Ὁ δ'
 αὐτὸς) Constans edd. lectio. Pag. 244. *l.* 14. Ἀπαιδεύτους)
 Ita edd. omnes. Pag. 245. *l.* 9. Ὁ Δημ.) Sic *Ienf.* & *B. 2.* Ὁ
 Δημ. edd. cett. male. *l.* 17. Ῥηγίλλαν) Ut *Marcil.* voluit, edi-
 di. Ῥηγίλαον edd. priores. Pag. 246. *l.* 9. Κῆτα) Deest in *Fl.*
 Adest in reliqq. Κῆτα *I.* & *P.* sine puncto subscripto. *l.* 14.
 Ἰδὼν) Sic recte *P.* & *B. 2.* Εἰδὼν *I.* & reliqq. male. *l.* 15. Ἐφ'
 ὅτῳ) ἀνθ' ὅτου *Ex. Fl.* At vulgatam etiam servat *P.* Pag. 247.
l. 15. col. 1. Οὕτως) In *V.* erat οὗ, & iterum Schol. 8; quod ego
 pro οὕτως stare existimo. Vide illic notam nostram. *Solanus.*
l. 16. col. 2. Ἰνα τὸ πλατὺ — καὶ αὐτὸς) Corrupta haec sunt.
Solan. *l.* 19. col. 1. Φατρία) Ita hic, & mox quoque φατριῶν
Cod. V. Licet φρατρία & φρατριῶν edit. *Cler.* Et melius cum *p*
 scribitur. *Solan.* (ἀν ποία — φρατρία; ut mox πολιτεία; *Reitz.*)
ibid. l. 21. Αὐρηλίον) Sic dedit Solanus, sine auctoritate, sed
 bene; nam Ἀβρηλίον edita: quae tamen non mutassem, si meā
 solius auctoritate haec edere suscepissem. *Reitz. l.* 22. col. 2.
 Καθαρῶς) Sic dedi ex coniectura, καθαρός enim habebant edi-
 ta, nec varietatis quidquam notarar Solanus noster. *Reitz.*
l. 23. col. 1. Καὶ πάσαις) Aberat καὶ in editis. Addidit Solanus.

Pag. 249. l. 1. Χάρων) Mallem Κέρβερος, Solanus recte adscripsit. *l. 8. Ἀντί*) Sic edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. coniicit Palm. Ἐπὶ δὲ τὴν βακτ. Vorst. & Marcil. Ἄντι melius Solanus. *l. 20. col. 1. Ὑπερίδου*) Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce Solano sedi suae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄρα βδον dedi, pro vulgato τὸν ῥάβδον. *Reitz. ead. col. 2. Οὕτως λέγειν*) οὐ λέγει editum ante, sine sensu, ὅτλα esse in V. testatur idem, quo compendio satis commode significari οὕτως λέγειν existimat, iubetque conferri Scholium 5; quare & hic facile monenti parui. *Reitz. Pag. 250. l. 5. Κατασπασθῆναι*) Nil mut. *I. H. Fl. P. l. 15. Ἀβρυγτος*) Sic edd. constanter. *l. 16. col. 2. Τὰς* τοὺς male edit. Cler. *ibid. l. 17. Μαδδῶν*) μαδδῶν C. *Pga. 251. l. 17. col. 2. Πρὸς* ἐς legebatur in editis, mutavit Solan. non addens unde habeat: ναυμαχία vero ego dedi pro edito ναυμαχία. *Reitz. Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματος καὶ*) Ex *Fl.* sic dedimus. *καὶ διὰ στόμ.* edd. cett. *l. 12. Τὸν*) Et sic habere cum *I.* etiam *Fl. B. 2. H. &c.* notat Solanus. *Pag. 254. l. 7. Ἐπικουρεῖν*) ἐπικουρεῖν *Fl.*

I N A M O R E S.

Pag. 256. l. 2. ΛΥΚΙΝΟΣ) Deerat hoc nomen in *P.* Aderat in *Fl.* & *I.* Λυκίνου καὶ Θεομνήστου *B. 1. l. 3. Παιδιάς*) Sic recte *Fl. P. B. 2. S. & P. Παιδείας I. l. 4. Ἐσθινού*) Sic bene edd. *O. & M.* Ἡσθινού male *I. l. 10. Διηγνημάτων* λόγων edd. priores. Sed *Διηγ.* exhibemus e *Codd. Angl. L. O. P. W. l. 11. Κατεύφραγεν*) Sic *P. B. 2. Fr. Fl. & M. Κατεύφραγεν I. Κατέφραγεν O. l. 12. col. 1. Ἀσθενὴς*) Ante ad verbum ἱρατικῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion. *ibid. l. 15. Ὑποστέγειν*) ἀποστέγειν olim editum. Correxerit Solan. *ead. col. 2. Σώζεσθαι*) Restitutum ex *V. & M. Σώζεται* enim vulgo male. *l. 17. col. 1. Ἐπεισέδου*) Ex *M.* sic restituit Solan. nam ἐπεκέδου absurde editum ante. *ead. col. 2. Ἐπεισιόντος*) Sic dedit Solan. pro vulgato ἐπιδόντος. *l. 18. col. 1. Ὡς περὶ*) ὡς περὶ vulgatum ante; sed mutavit Solan. *Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης*) Ἀριστείδης ἐνέμιζον *I. Pell. ead. Μιλησιακοῖς*) Μιλησιακῆς male *I. l. 3. Εὐρέθη*) εὐρέθης marg. *A. i W. l. 4. Εἰ περιττά με*) εἰ μὴ Marc. & mox delet με. Nil mutant vulgatam edd. nec *O. & M.* ἢ γεροτολογεῖν, ἢ ἢ περ ὕμνολογεῖν marg. *A. i. l. 5. Ἐφείται*) ἀφείται Vorst. & Pell. & marg. *A. i. l. 13. Ἀπασαν αὐτῶν*) αὐτῶν ἀπασαν *O.* Nihil mut. *M. B. 2. I. P. &c. Pag. 258. l. 1. Ἐπ'*) ἀπ' marg. *A. i. l. 2. Τοὺς προτέρους*) Sic edd. *Τῶν*

προτέρων M. & O. l. 15. τὸ καλὸν) τὸ κάλλα marg. A. 1 W. τὸ
 κάλλος forfan voluit. Pag. 259. l. 3. τοῦτον) Sic O. B. 2. P.
 aliaque. τοῦτο Fl. τούτων l. 5. ἄλας) Sic Coll. Et edd.
 praeter l. & Ald. quae ἄλας cum Cod. M. ἄλλας O. l. 7.
 Τρυφὴν) Nihil mutant O. M. & edd. l. 9. Μὴν) μιν M. Sed a re-
 centiore manu. ead. καὶ αὐτὸ) καὶ abest in O. & W. Adeft in
 edd. l. 10. Γλυκὺς) γλυκὺ l. Pell. ead. Μὲν) Ex O. & M. ante
 γὰρ inferuit Solan. Non aderat enim in edd. l. 11. Ἰση δὲ ἡ δο-
 νῇ) Sic recte P. L. B. 2. Ἰση δὲ ἡ δονῇ dativo casu cett. edd. ma-
 le. Δὲ autem abesse etiam in W. notat Solan. l. 13. καὶ) De-
 est in O. & W. ead. Παρ' Ἡς.) Παρησιόδω iunctum l. male.
 l. 15. Ἀνυγραίνοντο) ὑγραίνοντο O. Vulgatam tuerur M. ead.
 τὴν φωνὴν δ' ἴσιν) τῇ φωνῇ δ' ἴση M. ead. Δυκάμβου) Μικάμ-
 βου male O. Vulgatam servat M. B. 2. l. P. & c. l. 17. Πλά-
 νας) πλανήσας ante legebatur, Emendavit Solan. Pag. 260.
 l. 1. Ἡς) ἦν male O. ἦς cum puncto M. l. 6. ὧς) Deest in M.
 O. Adeft in edd. l. 7. Ἐτήσιον) ἑτήσ. l. 1. 8. Παραταθεῖσαι)
 Et sic habere l. Fl. B. 2. & S. notat Solanus. Sed habent aliae
 quoque & recte. Παρατεθεῖσα marg. A. 1. l. 15. Ἰσορρόπως)
 ἰσορρόπτ. O. Vulgatam expressit M. B. 2. l. P. & c. Pag. 261.
 l. 4. τὶ) Deest in O. & W. l. 5. Ὑπογυίου) ὑπογύου male l.
 Fl. l. 6. Ἄλλ' οὐ παλαιᾶς) ἐστὶ οὐ παλιμὸν marg. A. 1 W. ead.
 ὅτου) ὅτε M. l. 7. Συντόνως) συνιὼν O. W. Fl. l. Vulgata com-
 paret in cett. omnibus, & Cod. P. ead. Ἀμιλλωμένοι) ἀμιλ-
 λωμένοι l. Vulgatam tuentur M. & O. l. 9. καὶ) Abesse ab O.
 adesse in M. & Fl. notat Solan. l. 16. col. 1. Ἐκ τοῦ ἐγγύς) De-
 erant haec in edd. Implevit ea ex Collat. Codd. Solanus, qui
 etiam testatur ὑπόγυον sine i scriptum utrobique in V. & C.
 Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianae conve-
 niret. Reitz. l. 17. col. 2. Ἡ ἐννεχουμ.) Duo haec verba in edd.
 deficientia eodem indicante supplevi. Reitz. ibid. l. 18. Δέχη)
 Aberat ab ed. Cler. Pag. 262. l. 4. Ἐπιτιμής.) ὑποτιμ. M. O.
 & marg. A. 1. ead. Ἀποθέμενος) Sic P. Fr. H. S. Ὑποθέμενος
 W. l. Fl. l. 5. τὸ) Deest in M. & O. l. 6. ΘΕΟΜΝ.) Desunt
 sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12, librarii incuria. ead.
 Ἐπαναστὰς) Ita dedi ex W. Ἀπαναστὰς edd. priores. l. 10.
 Περαινεῖν) πέραινε l. Pell. l. 11. Πλείν) Abest a W. l. 12. Εὐ-
 τρέπιστο) Punctum erat post hoc verb. in l. Fl. & M. Com-
 ma in P. & S. ead. Δικρότων) Sic recte l. Fl. P. & c. Διηρό-
 των male S. l. 13. Διβυρνοὶ) Διβινοὶ male W. post Διβυρνοί.
 Pag. 263. l. 2. Στρατείας) Ita marg. A. 1. Στρατιᾶς edd. prio-
 res & M. ead. Ὅρικῶ) ὄρεικῶ l. Pell. l. 9. Ἐκύμαινον) Sic edd.

Omnes. Ἐποίμανον A. L. P. W. *ead.* Ἀπάραντες) Hoc receptum ex L. Ἀκαρῇ edd. Vide notas. l. 10. Προσεστειλ.) προσ-
 στείλ. edd. priores. l. 11. Πιμπλ.) πιμπρ. male W. l. 14. Αὐ-
 τὸ) Ita restitutum ex Cod. L. marg. A. 1. Ven. 2. & B. 2. Αὐτῷ
 certt. edd. & M. male. l. 15. Παιδιᾶς) παιδείας W. male.
 Pag. 264. l. 4. Χαίροντες) εἰκάζοντες marg. A. 1. l. 5. Εὐδαιμ.)
 εὐγαίμ. l. male. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) ἐμπιμπλάμενος W.
 l. 14. Ἀν—ος) Sic edd. & M. Ἀν—ους l. male. l. 15. Προ-
 εῖρήνησαν) προπροσεῖρ. male B. *ead.* Διαφόρου) Solan. ita res-
 tit. pro vulgato διάφοροι, quod in edd. & M. erat. l. 16. col. 1.
 Ἠλιάδος) De hoc cognomine conf. not. ad Alex. c. 34. Reitz.
 l. 17. col. 2. Ἀναμνησθεῖς) Hoc & sequentia quatuor verba
 non erant in ed. Cler. Addidit ea Solan. Pag. 265. l. 10. Ἀ-
 πλοῖκον) οὐδ' ἀπλ. marg. A. 1. l. 13. Ὀλος—ἐπτόητο) ὄλος—
 ἐπτοεῖτο W. l. 15. Πόρρωθεν) Ita Fl. P. aliaeque nonnullae
 recte. Πόρρωθεν male l. Pag. 266. l. 1. Ὅποῖα) Ita dedi ex M.
 & edd. vet. Οὐν ποῖα enim erat in P. *ead.* Φιλῇ) Sic M. Fl. l.
 P. Φιλοῖ B. 2. l. 5. Ἐμὲ) Ex L. & marg. A. 1. Luciano reddi-
 tum. Ἐμοὶ edd. priores. l. 6. Ἐγείρῃτε) Sic P. Fr. B. 2. Ἐγεί-
 ρηται l. Fl. V. 2. S. l. 8. Ὁ πρότερος) Sic edd. Ὁ πρότερος Vorst.
 & M. a recent. manu. l. 13. Ὑπογραφέντος) Haec est scriptu-
 ra Cod. P. & edd. B. 2. Fr. V. 2. P. S. Ὑπογράφοντος W. Fl.
 & l. l. 14. Αὐτοῖς) αὐτοὺς P. marg. A. 1. & Ex. Fl. Vulgatam
 tenent l. P. & c. Pag. 267. l. 9. Ἐπνηγόμεν) Sic marg. A. 1. f.
 ἐπνηγόμεν W. Ἐπειγόμεν edd. priores. l. 11. Τὸ Ἀφρ. id. π. i.)
 τοῦ Ἀ. ἱεροῦ W. l. 13. Εὐχέρειας) Sic etiam esse in l. V. 2. B. 2.
 & S. notat Solan. Sed & est in P. & c. Pag. 268. l. 2. Συνήθεις)
 συνήθης l. sola. l. 9. Τῆς Κν. Ἀφρ.) Ἀ. τῆς Κν. W. l. 10. Ἀντι-
 καταλλαξόμενος) ἀντικαταλλαξάμ. W. l. 11. Ἀφροδ.) Hic
 pergit Cod. Bar. l. 12. Τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ) Pro his omnibus
 αἶ Ox. *ead.* Eis) ἦν marg. A. 1. l. 14. Ἀ) Duobus versibus
 omisiss καὶ tantum O. Et paulo post ἦ τε in eodem esse notat
 Solan. non addens quo pertineat. l. 16. Πικνόν.) πυκνὸν. l.
 sola. Pag. 269. l. 2. Μετείληχεν) μετείληφε marg. A. 1 W. l. 4.
 Σφρυγῶντα) Ita dedi ex W. & Schol. Σφρυγῶντα edd. omnes
 male. l. 5. Ἀνεμέμικτο) ἀνεμέμηκτο male l. l. 6. Κυπαρίττων)
 κυπαριττός W. male. l. 9. Κιττός) Sic M. O. & edd. praeter
 l. quae κηττός. l. 10. Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλαφεῖς τε O. Abest τε
 ab edd. & M. *ead.* Κατήρτητο) κατηρτοῦντο O. Nil mutant
 edd. l. P. B. 2. & c. nec M. *ead.* Βότρυσι) Defunt seqq. in Cod.
 Mf. Ox. usque ad cap. 14 verb. Ἡράκλεις. l. 13. Ἡ) ἦσαν l.
 Pell. *ead.* Ταῖς) Sic recte P. & c. Τῆς male Fl. & l. l. 14. Κλε-

σίαι) Sic M. & edd. pleraeque. Κλησίαι *I. l. 15. col. 1.* Σφριγῶν) σφριγῶν etiam Suid. in ed. Hag. Σφρυγῶν al. *l. 17. col. 2.* Διπλοῦν) Omissum erat in edd. aequae ac particula τε. Supplevit utrumque Solan. *Pag. 270. l. 1.* A) Constante legi notat Solan. In marg. *A. 1.* ἄς adscriptum est. *l. 8.* Λεληθότος) Male *Amsl.* λεληθότος. *l. 12.* Ἐμβόσας) ἀναβόσας *W.* Nil mut. *Fl. l. P. &c. l. 16.* Ἀμφίθυρος) ἀμφίθυρος male *Fl. & l. ead.* Αὐτῆς) Deest in *W.* Et quae sequuntur alio ordine collocata, sed non distincte notavit Solan. quomodo. *Pag. 271. l. 4.* Ὀλην) Sic *P. P. B. 2. Fr. S.* Deest in *l. Ald. Fl. l. 6.* Εἶναι πεπιστ.) ἔμπεπιστ. sine εἶναι *W.* *l. 10.* Ὅσπ) Hic rursus pergere *Mf. Ox.* notat Solan. usque ad ῥυθμοί. *l. 11.* Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλαφεῖς male *l. l. 12.* Ἀγκάλισμα) Sic recte *O. B. 2. M. Ald. P. S.* Ἀγκάλισμα *l. Fl. l. 13.* Ἐλλειπεῖς) ἑλλειπεῖς *W. l. 15.* Πιόττητα) Sic restitui ex *B. 2. B. 1. & S.* Ποιότητα enim *l. & cett.* cum *Ox. & M.* *Pag. 272. l. 2.* Τοιοῦτος ἄρα) Ab his verbis, usque ad med. c. 19, omnia rursus desunt in *Ox. l. 7.* Πάθος) Hoc reposui ex *L. P. W.* Πάνθος edd. omn. habebant. *l. 12.* Πάθος) Sic iam edd. *ead.* Οὐδέ) οὐδὲν marg. *A. 1. l. 15.* Κηλιδά) Accentum sic inveni in edd. *Pag. 273. l. 1.* Ὑπέκρυψεν) Sic edd. Ἀπέκρυψεν *L. & W. l. 6.* Ἐνδίατριβ. τῶν.) ἐν τῶν δ. *W. l. 7.* Δυσισδάμνος) δυσισδάμ. male *l. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. huius. *l. 17. col. 1.* Ἡ τὸν) ὁ τὸν est in *C. Pag. 274. l. 1.* Ἀπαριθμήσας) Nil mutant *M. Fl. l. Ald. B. 2. S. P.* Ἀπαριθμήσας marg. *A. 1. l. 2.* Ἐπὶ σκοποῦ) Et sic est in iisdem. Forfan ἐπεσύνει. *l. 6.* Οἶδ') Sic *L. P. Oἶδ'* cum accentu *l. Fl. S. H. l. 7.* Κατηφεῖ) Mallem κατήφει a κατηφέω. *l. 14.* Ἐπενοήθυσαν) Repositum ex *W.* Ἀπενοήθυσαν edd. priores. *l. 15.* Μαστροπὸς) Sic etiam recte esse in *Fl. & M.* notabat Solan. *Pag. 275. l. 5.* Ἡ ἄλλος) Et sic esse in *Fl.* notat Solan. Sed cum *l.* etiam sic *P. S. Ald. H. &c. ead.* Διηγούμεαι) διηγῶμαι marg. *A. 1. W. Pag. 276. l. 1.* Θεσπιαῖς) Sic edd. Θεσπειαῖς *W. & Schol. ead.* Ὑπὸ) ἀπὸ *W.* Sed vulgata est potior. *l. 2.* Ἐναργὲς) Recte sic *M. B. 2. l. Fl. P.* Ἐναργὲς male *S. & A. l. 5.* Ὀλην) ὄλου marg. *A. 1. l. 7.* Εἶναι τὸ δῆλον) μνηδὲν τῷ δῆλοι marg. *A. 1. l. 10.* Ἐχέσθαι) ἐχέσθαι *W. l. 14.* Τῇ δὲ) τῷ δὲ male *S. Pag. 277. l. 2.* Ὀχλος) Deest in *W. l. 3.* Ἄττ') ἂν *W.* Vulgatam servam *l. Fl. P. B. 2. S. ead.* Ἦν) ἦ marg. *A. 1. W.* Sed eodem redit; ἦν enim aequae in tertia perf. dici, quam ἦ, nimis notum. *l. 12.* Ὑπερχοῦσι) Sic *W. Ex. Fl. l. Ὑπερχοῦσι P. P. S. l. 16.* Εὐθύς) εὐθὺς male *l. Fl. Pag. 278. l. 10.* Πρωτόρριζον) Sic *P.* aliaeque recte. Πρωτόρριζον male *l.*

Pag. 279. l. 4. Τοῖς μὲν) Hic pergit O. *ead.* Ἄρρεσιν) ἄρσιν O. Vulgatam tenet M. *I. B. 2. P. &c. l. 6. Δοχσίον*) ἀγγεῖον W. P. L. *ead.* Οὖν) Deest in W. Adest in M. & edd. *l. 7. Ἀνάγκης*) ἀγάπης O. Nil mutat M. nec B. 2. *I. P. l. 10. Διὰ τοῦθ'*) Desunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22. *l. 14. Μένουσιν*) Re-cte sic P. M. P. V. 2. B. 2. S. Μέλουσιν male *I. Fl. Pag. 280. l. 2. Ἐπιθάρχει*) ἐπιθάρχει W. *ead.* Ζευγνύμενοι) μιγνύμενοι L. P. *l. 6. Ἐτεμεν*) ἔτεμεν W. *l. 7. Παρηγόμ.*) παρενόμ. W. Augmentum agnoscunt *I. Fl. P. S. l. 10. Αὐτοὺς*) ἰσως αὐτοὶ L. *l. 12. Σπείραντες*) σπείροντες W. *l. 13. Τούτοις*) Sic dedi ex marg. A. 1. ex L. & Ald. Εἰποῖς edd. cert. male. *l. 14. Ἡ*) Sic bene Fr. *Fl. P. ἢ I. male. ead.* Σιδήρῳ) σιδήρου marg. A. 1. *Pag. 281. l. 4. Ὁ γεγέννηται*) ὃ τε γέννηται I. Ὁ γεγέννηται cert. & M. Sed v. medium duplicavi, monente Solano. *l. 5. Ἐν νεότητι*) Bene sic P. & aliae. Ἐνεότητι male *Fl. l. l. 6. Μαράνναι*) μαραινέιν W. *l. 7. Οὕτως*) Hic rursus pergit O. *l. 10. Εὐπρεπῶς*) Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεπῶς O. Εὐπρεπῶς edd. *l. 11. Εἰ δ')*) Omittit has particulas I. & Fl. Habent eas ceterae. Item M. & O. *l. 12. Θεσμῶν*) Sic recte marg. A. 1. O. W. L. In M. abscissa vox. Θεσμῶν edd. priores. *ead.* Ἡμᾶς) Sic edd. & M. *Pag. 282. l. 6. Ἀέρια*) ἀέριοι O. Nil mut. M. B. 2. *I. P. ead.* Ὀρνεις) Sic M. *Fl. I. P. &c.* Ὀρνις O. Ὀρεῖς male B. 2. *l. 14. Καθ' ἑνα*) καθ' ἓνα male *l. l. 15. Ἔσται*) ἐστὶ O. Vulgata est in *I. P. V. 2. B. 2. & M.* Sed supra est ε. *ead.* Ἀλλὰ γὰρ) Deficit rursus O. usque ad p. seq. *Pag. 283. l. 1. Καὶ*) Abeft a W. *l. 3. Φανακίζονται*) Sic W. recte. Φαιναικίζονται male *I. Fl. V. 2. B. 2. P. S. ead.* Κατὰ φρόνησιν) καταφρόνησιν una voce *I. Fl. Ald.* Vulgatae adstipulantur cert. item P. & M. *l. 6. Αὐτοὺς*) αὐτοὺς edd. priores. *l. 13. Εὐθὺ*) εὐθὺς marg. A. 1. W. *l. 14. Τὸν*) τὸ *I. Pell. Pag. 284. l. 3. Λεύσουςιν*) Sic Homer. & W. Λεύσουσιν edd. Luciani priores male. *l. 4. Ἀγρομένοισιν*) Sic Homer. B. 2. P. &c. & M. Ἀγομένουσιν male *l. l. 5. Θεδν*) Edd. & M. Θεῶν Homer. *ead.* Εἰσπρώσι) εἰσπρώσσι *Fl. l. l. 14. Ἡκρωτηρίαζε*) Sic W. *Fl. P. & quaedam al. recte.* Ἡκροτερίαζε *I. S. H. Pag. 285. l. 1. Ἐξωρχοῦνται*) ἐξωρχοῦντο marg. A. 1. W. *l. 4. Ἐμπίπлатο*) Sic edd. Ἐπίμπлатο W. *l. 5. Τὸν*) τὴν *I. Tὸν* cert. & M. *l. 9. Τοῦ*) Abeft artic. ab M. *ead.* Εὐπρέσειαν) εὐγένειαν O. *l. 12. Ὑμετέραν*) ἡμετέραν marg. A. 1. *Pag. 286. l. 3. Εἶθε*) εἶτε γε O. Nihil mut. *I. P. B. 2. M. l. 5. Διηνεκὴς*) διεινεκὴς *I. Fl. P. &c.* Correctum in marg. A. 1. *l. 6. Ἠγομεν*) ἡγομαι male O. Vulgatam tuetur M. *Fl. I. B. 2. P. l. 9. Τυνή*) O. male ξυνή. *l. 10. Τοῦ*) Deest artic. in O. *l. 12.*

Εἰ δ') Deficit rursus O. usque ad γυναῖκι. Pag. 287. l. 4. Ὑμῖν εἰδ. παρήμι) ἡμῖν ἑ. παρήμι male I. & Fl. Ceterae recte, ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male S. & Ald. At correctum in marg. A. 1. l. 5. Γυναῖκι — χρώματος) ἔτι τῇ γ. ἢ τοῦ σώματος O. l. 6. Βοστρύχων τῆς κεφ.) τῆς κεφ. βοστρ. O. & M. l. 7. Τακίνοῖς) Sic recte M. B. 2. S. Τακίνοῖς cett. cum Ald. in cuius marg. emendatio tamen additur. ead. Πορφυρόντες) Sic etiam esse in Fl. notat Solan. Est & in I. P. aliisque. l. 10. Ἀκαρῇ) ἀκαρεῖ O. Ἀκαρεῖ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur I. B. 2. P. Fl. l. 12. Τέλου) Deest hoc & seqq. in O. usque ad vers. 4, c. 41. l. 14. Εὐφραίνονται) εὐφραίνονται W. l. 15. Κατὰ ταῦτα) Sic P. P. Fr. B. 2. V. 2. S. Κατ' αὐτὰ I. Fl. Pag. 288. l. 3. Μεσίτην) Sic M. & edd. praeter I. & V. 2. quae μεσίτην. ead. Τράπεζαν) Ita edd. omnes. Ἔστιαν G. W. l. 5. Μόνοι) μόνι I. male. l. 8. Γυναικῶσι) Sic Fl. H. I. B. 2. P. & c. Γυναικῶσι Vorst. l. 14. λαμβάνοντας) λαμβάνουσι W. l. 15. Ἐκείνω) ἐκείνω W. Pag. 289. l. 11. Δύναται) Sic Fl. P. H. S. Δύνανται W. I. ead. Ἀπ—ώμεθα) ἀπ—όμεθα, antepenult. brevi I. Fl. V. 2. Vulgatam habent cett. & M. Aldina 1. ω cum haberet, o pro eo in marg. pictum. l. 16. Ὀμιλεῖτωσαν) Sic M. Ald. Fr. P. H. S. B. 2. Ὀμιλεῖτωσαν I. Fl. & V. 2. Pag. 290. l. 5. Ἀναίδην) Restitui ex I. & Fl. V. 2. & W. Ἀνείδην enim in reliquis, minus recte. l. 6. Καί) καίτοι marg. A. 1. l. 10. Ἐφ—κει) ἐφ—κει marg. A. 1. l. 11. Καθαρίω) καθαρίων I. & Fl. Vulgatam ceterar. edd. leſt. ruentur M. P. l. 13. Τὸ ὀφθαλμῷ) τῷ ὀφθαλμῷ Fl. male. ead. Ἐφην) Ex emend. Solan. & M. Ἐφην edd. priores. l. 15. col. 1. Τριβήν) Exc. G. τρυβάν. ibid. l. 16. Οἶν) Ita emendarat Solan. cum ὅτη ante legeretur. ibid. l. 18. Φιλαινὸς) Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem retraxit Solan. ead. Φιλαινίδα) Φιλαινίδα habebant edita, quod correximus, aequae ac ἑταιριστρ. pro quo ἑταριστερίαν male editum fuerat. Pag. 291. l. 5. Ἀπαιτεῖν) Sic P. H. & c. & P. Ἀπαιτεῖ I. M. & V. 2. cum Fl. ead. Περικλεῖ δὲ πειθῷ) Sic Fl. Ald. Fr. B. 2. P. H. W. Περικλείου δὲ πειθῷ I. & V. 2. Περικλέους δὲ πειθῷ L. S. A. Περικλείου δὲ πειθῷ mutato accentu marg. A. 1 W. l. 7. Ἐν) ἐνι marg. A. 1 W. l. 9. Ἐφ—κει) Sic Fl. H. P. S. Ἐφ—κει I. & marg. A. 1. l. 15. Αὐτῶν) Sic P. I. S. Αὐτῶν Ex. Fl. P. H. ead. Ὀπόσαι πρ.) ὀπόσαι αἰ πρ. W. l. 17. Ἐφῆκεν) ἀφῆκεν marg. A. 1. Pag. 292. l. 2. Μελιχρόν) μελιχοποιόν G. & Schol. Nihil. mut. edd. nec M. l. 3. Πυθαγορείου) Πυθαγορίου W. l. 6. Ἄνδρες) ἄνδρας I. & Ald. male. Cett. recte, ut edidi. l. 10. Ἐπενόηθησαν) ἀπενόηθησαν marg. A. 1.

l. 12. Ἀρετῆς καὶ ἡδ.) ἡδ. καὶ ἀρ. W. ead. Γὰρ ἀν) δ' ἀν marg.
A. 1. Pag. 293. l. 2. Ἀφάμενος) ἀφάμενον marg. A. 1. l. 3.
'Οροδ'άμενον) ὀροδ'αφνῶν W. & P. Vulgata est in I. P. Fl. H. & c.
l. 8. Ἀπειλήμμι.) Sic S. Ἀπειλήμμι. cett. l. 10. Εἰζάντες) νικη-
δάντες P. l. 12. Παίζουσι) παίζουσαι W. Pag. 294. l. 4. Δε-
δὲν) Sic recte Fl. P. W. & marg. A. 1. Δοθὲν ceterae edd. omn.
l. 14. Παραντίκα) Restitutum ex I. & V. 2. Παρ' αὐτὰ cett. &
M. Pag. 295. l. 5. Ἠνκαίρουν) Sic edd. Εὐκαίρουν P. l. 6. Ἐντε-
λεστέρων) Nil mutare Fl. notat Solan. Sed nec I. H. P. S. l. 13.
'Ερίφην) Sic edd. Ἐρίφην L. l. 16. Εὐθύ) Deest in Ex. Fl. Ad-
est in edd. & P. Pag. 296. l. 2. Παλαιῶν) Ex I. & V. 2. Πά-
λαι edd. cett. In W. πάλαι ῥιζῶν legitur, sed litera est extrita,
& videtur fuisse ῥοιζῶν. Παλαιὰ marg. A. 1 W. l. 5. Ὠκίσαντο)
ὠκίσαντο W. l. 7. Κάλλιστον) Ita restitui ex L. Κάλλιον edd.
hac priores. l. 12. Δύσεως) Sic I. Pell. Λύσεως edd. Sed pro
μικρὰς est μακρὰς apud eund. & edd. l. 16. Δή τις) Vulgatam
hanc etiam esse in P. notat Solan. Pag. 297. l. 2. Ἀσπερμον)
Ita habent M. & P. cum edd. plurimis. Ἀσπορον I. V. 2. Fl.
ead. Φθαρή) φανῇ P. l. 3. Καί) Deerat in P. H. & Fl. Inferui
ex I. l. 11. Ἐνεύσχολ.) ἐνάσχ. Fl. At vulgata est in I. P. H. S.
& c. Pag. 298. l. 2. Ὑπεσταλμένῳ) ὑπεσταλμένῳ τε W. l. 11.
Μέσῃν) Sic Fl. H. P. S. Μέσῃν I. an μεσῇν l. voluit? l. 12.
'Ιδίων) ἡδ' ὧν I. sola. ead. Τοῖς κοινοῖς) τῆς κοινῆς male I. Τοῖς
κοινῆς P. Τοῖς κομοῖς P. Ald. Fr. S. & c. Pag. 299. l. 18. col. 2.
'Αλλ') M. Cod. ἀλλ' οὐδ' ἐν ἔχοις τοιοῦτον ἀπὸ τῆς μιαιρᾶς δεῖξαι
χρήσεως ταύτης, ὃ σοι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτελευτὰ βλασφη-
μίαν. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ πολὺ πρότερον. l. 20. col. 1.
Παιδοπ.) πρὸς παιδοποιεῖν erat editum. Sed praepositionem
ducibus V. & M. deleuit Solan. Pag. 300. l. 12. Οὐδ') οὐδ'
edd. priores. l. 13. Δύω) Restitut. ex Hesiod. Δύο edd. Lucian.
& M. ead. Ἐπαινήσεις) Ex eod. nam ἐπαινέσεις edd. Luciani
priores. Pag. 301. l. 3. Φησι) Deest hoc verb. in W. l. 4. Ἴνα
πῶς) Nihil mutant I. Fl. Fr. P. & M. l. 7. Ὑπὲρ) Ita dedi ex
marg. A. 1. I. V. 2. & L. Παρὰ cett. & M. male. ead. Γὰρ) Sic
M. & edd. omnes praeter I. & V. 2. quae δὲ, cum marg. A. 1.
l. 8. Αὐχένῳ) αὐχένων L. ead. Ἡμῖν) ἡ μὲν male I. & V. 2. l. 9.
Πιθαρχεῖν) πιθαρχεῖν W. l. 10. Εἰκέτω) Sic recte Fl. B. 2.
Fr. P. H. S. Οἰκέτο male I. l. 11. Ἔστωσαν) ἔστωσαν Veneta
utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. ead. Ἐν δὲ) ἐπὶ δὲ
Fl. sola. Ἐν δὲ etiam P. l. 13. Ὠραιζομένης) Sic edd. & P. Ὠ-
ραισμένης Ex. Fl. Pag. 302. l. 1. Αἰσχίῳ) Sic Ex. Fl. H. P. B. 2.
Fr. S. Αἰσχίους I. V. & L. Item marg. A. 1 W. l. 2. Πρωίας)

Sic L. & marg. *A. 1 W.* Πρὸ μιᾶς edd. priores. *ead.* Δυσκλιδω-
νίστων) Hoc dedi ex *I. V. 2.* ex marg. *A. 1 W.* & *W.* Sed me-
diam corripui. Δυσκλυδαν. . . edd. cett. omnes. *l. 5.* Κατα-
φ—εύουσαι) καταφ—εύσαι *W.* *l. 9.* Ἀνδῆ) αἰδῆ *Fl. l. 17.*
Ἐρυθραίνειν) ἐρυθραίνειν *Fr.* Vulgatam firmat *M. Fl. H. I. &c.*
Pag. 303. l. 4. Ἀναλίσκ.) ἀναλύσκ. male *Fl. l. 8.* Ἐφειλκυσιμέ-
ναι) ἐφειλκυσιμ. *W. l. 13.* Γεγυμνῶσθαι) μὴ γεγυμν. marg. *A. 1.*
l. 15. Μαζῶν) Sic edd. omnes. Μαστῶν vult *Solan. ead. Tí deí)*
Incipit rursus *O. l. 17.* Ἠρτημένας) Edd. pertinaci consensu.
Ἠρτημένους vero *M. & O. Pag. 304. l. 1.* Περὶ καρποῖς) Sic *M.*
O. B. 2. H. P. Fr. S. Περικαρπεῖς *Fl. l. ead. Καί)* Abeft a *Fl.*
l. 7. Περίσφυρα) Sic *I. P. H. B. 2. Fl.* Περίσφυρᾶ *M.* eraso gravi
accentu super περί. Περὶ τὰ σφυρᾶ *O. ead. Κάπειδ' ἂν* κάπειδ'
ἂν *l. κα' πειδ' ἂν* tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant *O.*
B. 2. Fr. P. &c. l. 11. Ἐπιφοινίξῃ) φοινίξῃ *O.* Vulgatam reti-
net *M. l. 13.* Ἐξοδοι) Sic *M. B. 2. P. H. &c.* Ἐξοθι *l. Ἐξοδος*
O. ead. Θεατῆς) θεῶν τις marg. *A. 1. male. l. 17. col. 1.* Τους
θεατᾶς) τὰς θεατᾶς *Exc. G. Pag. 305. l. 3.* Περιπλέκειν) Ni-
hil mut. *l. B. 2. P. H. &c.* Περιβλέπειν *O.* In *M.* utrumque le-
gitur, sed antiquior script. περιπλέκειν. *l. 4.* Εὐθὺ) εὐθύς *O.*
Vulgatae favet *M. & edd. vett. l. 5.* Νη Δία) Restitui ex *G.*
& *M.* Καὶ ἡδεῖα edd. *l. 11.* Διηγούμεναι) Sic esse in edd. & in
O. atque *M.* notat *Solanus.* Διηγώμεθα invenio notatum in
marg. *A. 1. l. 15.* Προμηθεῖ) τῷ Πρ. *O.* Vulgatam exhibent *I.*
B. 2. &c. & M. l. 17. col. 1. Διασύρουσιν) Lege διασύρει. *Sol-*
lan. ead. col. 2. Κομάσας) Donec melius quid fuggerant *Codd.*
lege κομάσας. *Solan. l. 18. col. 1.* Ἀωρολείους) In *Exc. G.* legi-
tur ἀωριλίου. In *V.* ἀωριλίου. In *M.* ἀωρολήους. Ex quibus
omnibus satis constat, scriptum fuisse ἀωρολείους, de qua vo-
ce consule *Suidam.* *Solan. Pag. 306. l. 3.* Γίνετ') γένετ' male
S. Deficit rursus *O.* fere usque ad fin. huius *Dial. ead. Οὐδὲ*
ἔν) Bene *I. Fl. P. H.* Οὐδὲν male aliae & *Grot. l. 4.* Ὁμισεῖν)
ὁδεμιο. *l. male. & marg. A. 1.* Ceteras varietates & emenda-
tiones vid. in nott. *Solani.* Ex quibus depravata & male divi-
sa restituiimus. *l. 7.* Λάθριος) Sic *M. & edd.* plurimae. Λάθριοι *I.*
Fl. marg. A. 1. Μάλ' ἄθλιος *Grot. ead. Γὰρ)* ἀρ' marg. *A. 1.*
l. 8. Λέχει) λέχει τε marg. *A. 1 W. l. 9.* Φαρμακῆαι) Φαρμα-
κῆαι *l. l. 13.* Ὀρθριος) ὀρθιος male *I. & Fl.* Ceterae ὀρθριος cum
Cod. P. l. 15. Καὶ χιτωνίσκον) Vid. nott. *Solani.* Ego καὶ alte-
rum addo ex *Gr. l. 16.* Ἐπωμῆαις) Ex *A. W. P. L.* Ἐ—ois edd.
Pag. 307. l. 1. Κάτω) Deest in *Fl. ead. Ἀπαντῶντων)* Restituit
ex *W. L. marg. A. 1. Gr. Ἀπάντων* edd. priores. *l. 5.* Κατα-

ψύχειν) καταψύχειν W. Καταψύχειν Fl. l. 9. Φοιτᾶν) Bene P. S. Φυτᾶν male I. Fl. H. Ald. Sed emendat marg. ead. Λύρα) λύρα perperam I. l. 15. Ἀποπάλλων) ἀποπάλλων minus recte Fl. l. 16. Ἐγκονίζεται) Sic edd. Ἐγκονίζεται M. P. G. Pag. 308. l. 3. Ἐπινήφουσα) ἐπινηφούση W. & Ex. Fl. Vulgatam servat P. l. 11. Ἐπὶ χρόνον) ἐπιφθόνον W. L. Nihil mut. I. Fl. H. P. S. l. 12. Τίσι) τίσι W. Sed vulgata praeferat. Pag. 309. l. 2. Δαλούντος) Recte sic edd. plurimae & M. Καλούντος I. l. 7. Νόσος) Deest in P. Adest in Ex. Fl. I. P. H. &c. Νόμος, νόμος Angl. male. Pag. 310. l. 6. Μεσίτην) Edd. & M. Pag. 311. l. 1. Τ' ἀπ.) Non compareret coniunctio in edd. nec in M. ead. Ἐτημέλει) ἐπεμέλει male B. 2. & P. Ceterae recte cum M. ἐτημ. l. 2. Πέπλων) πέπλων Eur. Nil mut. Fl. nec M. ead. Εὐπήκτοις) Bene P. V. 2 Fr. B. 2. S. Εὐπήκτους I. Fl. ead. Ὑφαῖς) ὕφας Fl. Vulgatam tuetur P. l. 13. Δίδου) Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὥς γενέσθαι in A. 1 W. in ipso textu. l. 14. Πέμψω) πέμψαι Eur. Nihil mutant Fl. nec M. ead. Σοί) οἱ W. Pag. 312. l. 3. Φιληθὲν) φιληθὲν male I. Fl. l. 7. Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. ὅ.) Haec omnia omissa in Fl. l. 8. Ἡμᾶς) Sic Fr. Fl. P. &c. & M. Ὑμᾶς I. Pag. 313. l. 2. Ὅς ἅμα) ὅς οὐχ ἅμα W. l. 10. Ἐράοιτε) ἐρώωντε W. P. Angl. Nihil mut. edd. l. 12. Εἰνεκα) εἰνεκεν W. Pag. 314. l. 4. Εἰς δὲ ἄμεινον αὖ βίον) Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἄμεινον αὖ βίον A. Οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθαν. edd. priores. l. 8. Φρονοῖν) Ex Ven. utraque & marg. A. 1. Φρονοῖεν cert. edd. & M. l. 9. Ἐκατέρου) ἐκατέρων W. l. 10. Ὑπογυίου) ὑπογύου Fl. I. M. l. 12. Δί) Δία Fl. ead. Ἐβρωμένης) ἐσκεμμένης marg. A. 1. l. 14. Πολλή) Sic Fl. P. &c. recte. Πολλήν I. l. 16. Ἐν δυνατῶ) Omissa in W. Pag. 315. l. 1. Ἐκείνος ὁ Κῶδ.) Defunt haec tria in Fl. l. 7. Προμυῶνται) Sic M. & edd. recte. Προμυῶνται I. l. 9. Ἐρεῖσθω) Ex W. dedimus. Ἀρεῖσθω edd. priores. ead. Φιλασόφοις) τοῖς σοφοῖς W. P. l. 17. col. 2. Ὡς) Non aderat ὥς in editis. Inferuit Solan. ibid. l. 18. Ἀφροδίτη) Sic mutavit idem, cum editum esset Ἀφροδίτης. ibid. l. 20. Παιδεραστία) Et hoc ita dedit Solanus, pro vulgato ἡ παιδεραστία, notavitque, τὴν pro ἡ prave fuisse in V. Pag. 316. l. 2. Προσώπῳ) Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. A. 1. Τρόπῳ enim erat in edd. omnibus. l. 5. Τάπινικια) τὰ πινίκια W. male. Τὰ πινίκια Fl. B. 2. l. 11. Παιδιδαν) Sic I. Fl. H. &c. Παιδείαν W. male. l. 15. Κόρυβον) Κόρυβον M. Pag. 317. l. 1. Διατρίβειν &c.) ἐν Κνίδῳ διατρίβειν φ. ὅλ. τὸ βραχὺ W. [l. 2. τὸ βραχὺ) Defunt in S.] l. 5. Παιδεραστοῦ) παιδεραστῶν W. Cod. Fl. ed. Fl. Vulgatam retinent edd. cert. cum

Cod. P. l. 10. Διψῶν) διψῶν Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras
 & P. Διψῶν P. & Fr. cum iota subscripto, quod in H. & I.
 non adest. Pag. 318. l. 2. Εὐθύ) εὐθύς marg. A. 1 W. l. 5. Πα-
 ῖνον) M. & edd. recte, excepta I. quae παρῖνον, quod & in
 marg. A. 1 W. adscriptum. l. 7. Αἰ) ἢ I. male. Αἰ cert. & M.
 Marg. A. 1. habet ἢ. l. 8. Τῶν αἰσδ.) μετὰ τῶν αἰσδ. M. G.
 Μῦτᾱ P. Non agnoscunt praeposit. edd. ead. Αἰσδητῶν) ἐσδε-
 ῖαν L. ead. Συμπεριπλοκαί) περιπλοκαί Fl. l. 9. Λάθριος) λα-
 θραῖος Ex. Fl. Λάθριος marg. A. 1. l. 11. Ἀμφιλαφές) ἀμφιλα-
 φής L. Nil mut. Fl. I. P. S. H. Pag. 319. l. 3. Κομψύμασι)
 Sic Fr. H. P. & c. Κομψύμασι male I. Fl. ead. Ποιμαίνετω-
 σαν) Ita dedi ex P. Ποιμαίνεσθωσαν edd. male. l. 4. Εἰ τις περ)
 εἴπερ τις marg. A. 1. l. 6. Οὐδὲ γὰρ) Incipit rursus O. l. 7.
 Κατ' ἀντικρὺ) Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαιτικρὺ edd.
 l. 9. Μεσίτης) Hoc praetuli ex W. & Ox. Μεσίτης edd. priores.
 l. 12. Καλλίω) Καλλίω W. & Ex. Fl. At vulgatae assentitur P.
 l. 14. Φήσιν) φησὶ W. Pag. 320. l. 4. Ἀφήμενοι) ἀφήμενος W.
 l. 5. Τράπτεσθαι) ὑπάλασθαι O. Vulgatae ceterar. edd. le-
 ctioni favet M.

ANNOTATIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. l. 3. Ἀποκηρυχθεὶς τις) Eadem species tractatur in Senecae Exc. Controv. 4, 5. GESN.

ead. l. 8. ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀποκηρύττεται) Quis non videt, haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam iuebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra: sed quia furem sanare iussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. C. 22 ita loquentem legimus patrem: *θεραπεύειν προσταττόμενος οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιός εἴης ἀποκηρύξεως, ἀπειθὼν τῷ πατρὶ, medicinam adhibere iussus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus sis, ut qui patri non obedias.* Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: *μετὰ ταῦτα, μεμνηνὺν τὴν μητρὶν ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀπειθὼν, ἀποκηρύττεται, post novercam insanientem sanare iussus, neque obtemperans, abdicatur.* Et, ut puto, vox *ἀπειθὼν* exciderat. IENS: Supplevimus ex Mf. Reg. 2955 καὶ λέγων μὴ δύνασθαι: intactam tamen reliquimus versionem Gelsneri, quae ad Iensii coniecturam est accommodata. Mf. 2954 καὶ μὴ βουλόμενος. Minus recte.

ead. l. 13. Τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται) Iubebat Solan. in marg. conferri Prometh. c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita Hemsterhusius, vide iam cap. sive § 9 f. ibique varias lectt. & notas Graevii, Solani, & Hemsterhusii, & cognosces, *ἐργάζεται* atque *ὀργίζεται* saepe commutari. Verum ut ibi pro *ἐργάζεται* dederunt *ὀργίζεται*, ita hic vicissim *ἐργάζεται* quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, *τοὺς ἀδίκους ὀργιζομένους*, idemque repetitum in c. 3 & 8, non dubitaveris, *ὀργίζεσθαι* & hic verum esse. REITZ.

Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τοῦ π.) Ed. Fl. hic secutus sum. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς οἰκίας) Antiquiores edd. τοῖς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. SOLAN.

ead. l. 14. Πρῶν — ἐπὶ βοήθειαν) Conf. mox cap. 13, οὐν δὲ σκῆπτρα ἑταγχεῖ &c. SOLAN.

Pag. 4. l. 6. Προσφωρόμην δὲ — μὴ δὴ ὀργιζέσθαι &c.) Pro Mā δὴ Marcilius legit μὰ Δί'. Multum, fareor, hic debemus Marcilio, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet ἢ Δί'. Numquam fere μὰ Δί', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio; at eam ad μὰ Δί' referri non posse, clarum est. Periodi huius sensus paulo difficilior fugit interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse insimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Prævidbam autem tale quid*, inquit, & profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, iniusta ira. & calumniae contra filium structae, (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post invasuri, odium sine causa &c. Ἀδίκως ὀργιζέσθαι & ἐγκλήματα. *Leuδῆ συντιθέ- ναι* tanquam substantiva sunt consideranda; veluti saepe infinitivi, etiam sine, ceteroquin solemnī, articulo sumuntur. IENS. Προσφωρόμην δὲ καὶ — συντιθέται) Locus hic sanus non videtur. Guyet. Ita in nott. Mss. Guyeti conscriptum invenio; nempe συντιθέται pro συντιθέναι, quod unde habeat, non video; συντιθέναι enim ubique constanter invenio: sed forte est aberratio eius, qui has notas descripsit, & menda, quam Guyerus indicare voluit, latet in μὴ δὴ, quod h. l. pro ἥδῃ legebatur in edd. de quo statim agerur. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ὑπώπτευσον μὴ δὴ ὥς οὐ σφόδρα) Καὶ ὑπώπτευσον, μὰ Δί', ὥς οὐ σφόδρα. Similis menda etiam Demosthenis Olynthiaca II, quae vulgo I numeratur, ad quam ea de re dixi. MARCIL. Καὶ ὑπώπτευσον μὰ Δί') Non modo Marcilianam illam emendatam a lensio coniecturam probo, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituito omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Mὴ δὴ) Alii aliter: ego ἥδῃ legendum censeo. Vide tamen Ὀρχ. c. 83. SOLAN. ἥδῃ) Mὰ Δί' recte Gesn. profecto verterat; sed quia ἥδῃ ex Cod. est, id recepi, & iam tum reposui. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ νόμον) Mores, vertebatur. Verte, legem asperam. GUYET.

Pag. 5. l. 4. Φιλακρινούτων) Cf. infra Phalar. 2, § 9. SOLAN.

ead. l. 17. Προπατόρων) Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore, patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut iudicat Casaub. ad Athen. I, 1, Ἀθηναῖος μὲν δ

τῆς βίβλου πατρὸς, dicens: Non habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auctorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter &c. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Οἱ φασὶ) Hippocrat. περὶ τέχνης. VORST.

ead. l. 4. Ἐκαστον) Videtur aliquid excidisse: aut qui fit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? SOLAN. Videtur Solan. ἕκαστον masc. gen. accepisse. Sed neutr. est, & recte se habet. REITZ. Praeferendam tamen putat cl. B. de Ball. Mss. Regg. 2955 & 3011 lectionem ἕκαστα.

ead. l. 8. Τὸ μισεῖν) Usitatus τοῦ μισεῖν; sed uti tum subauditur ἔνεκα, ita iam intellige ἐπὶ. REITZ.

Pag. 7. l. 4. Δὴ) An δέ; SOLAN.

ead. l. 7. Μελλήσας) In plerisque edd. μελήσας unico λ, ut & in Pnt. c. 18, & apud Xenoph. Cyrop. I, 41, 5. (Sed emendare iubet Steph.) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ, ut Tal. a. c. 9. SOLAN.

Pag. 8. l. 9. Καίνον) Ita L. uti conieceram. In reliquis κοινόν. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον) Et hanc esse constantem edd. lectionem, collatio Solani indicat, nec immerito id investigavit; coniicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum, ut ad medicum referatur: nam si neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analoga exempla non desint, ut supra Prometh. § 4 f. καταχρήσασθαι σοφιστικῇ, ὅς ἐστι σὺ, & similia; verum sic a visu ad auditum transire insuetum videtur: at si τοῦτον legam, nondum mihi satisfacio tamen; quia sic fermo redditur ambiguus; nam nescias fere, utrum illud μόνον tum quoque mascul. gen. sit accipiendum, an adverbialiter; ubi mascul. genere acceperis, significabit, *si audierit medicum, qui solus loquitur, aliis tacentibus*. At hoc absurdum hic est, ideoque adverbium erit μόνον, & tantummodo significabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. Cic. ad Fam. XII, 27, scribens, *Quod si, ut es, cessabis*, relinquit intelligendum, *ut es cessator*. Sallust. Iug. 66, 2, *Igitur Vagenses, quo Metellus praefidium imposuerat*, i. e. in quod oppidum Vagensium. REITZ.

ead. l. 13. Ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο) Ecce tria pronomina coniuncta; quod non insolens est Graecis. Sic fere Ael. V. H. II, 13 ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et Aristot. de Gen. animal. III, 6 pr. τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem supra credo in Dial. Hermot. iam ad partes vocavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀξίαν οὔσαν) Ut multa hic sunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae servare in conver-

sione nostra studuimus: ita hic insignis est ambiguitas. Potest enim illud ἀξίαν οὖσαν varie accipi, merebatur, digna erat, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam misericordia sua dignam sibi visam. GESN. Privignum id velle dicere, vel saltem videri velle, novercam esse dignam, cuius eum misereat, apparet ex c. 2, ubi ait: ἀχθόμεαι — ἐπὶ τῇ μητρὶ ἀχαλεπῶς ἐχούσῃ χρηστὴ γὰρ ἔν. REITZ.

Pag. 9. l. 11. Ὀργίζονται — μετὰ παρρησίας) Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furentem sanare iussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse; tum quemadmodum id patris suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulko huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis obiecerit; at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μετὰ παρρησίας τάλληθῃ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἀνὸς τε ὃ, δίκαιο λογισομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Omnes nimirum (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruuntur) irascuntur iis, qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id, quod res est. Ego vero, quantum potero, causam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea. Si & mihi μετὰ παρρησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare aio, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum desultoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politissimi huius opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori Codice. IENS. Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, & si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: satis iudices ex patris accusatione, quae re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si paucissima post haec verba audiant. GESN.

ead. l. 13. Οἷός τε ὃ) Iubet Solzaus in marg. conferri Prometh. c. 3. Sed vide iam Prom. § 4 f. ubi οἷός τε quidem occurrit; verum aliter constructum: qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis, quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μένον, diximus. REITZ.

Pag. 10. l. 4. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι) Conf. supra Pro-

meth. § 9 f. ubi sic restituit cum Solano Hesterhusius. Confer & huius Abdic. c. 1 & 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὑδωρ ἐγχεῖται) Iubet Solan. in marg. conferri infra Δικαστ. c. 15, ubi, οὐ δὲ τὸ ὕδωρ ἐγχεῖ, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas Piscat. c. 24. Ibique commentatores, tradentes, aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad causam dicendam concederetur, dictum alio loco eiusdem Dialogi, vel proximi. Rursum autem idem occurrit cap. 28 Pisc. ἐγχεῖ τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24 Pisc. indicatis. REITZ.

ibid. Λόγος ἀποδίδεται) Vide de hac phrasi Duker. ad Thucyd. III, c. 109. Quem, admonente Hemsterhusio, consului, vidique, eum, & λόγον & λόγους δίδοναι dici, probare hoc Luciani aliorumque testimonius. Plurali etiam Lucianum uti in Revivisc. REITZ.

Pag. 11. l. 3. Ἐφ' ᾧ) Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' exhibet, vix probatione indiget: ἀγανακτεῖν enim, vel ἀνίστασθαι ἐπὶ τινί, rectius dici, satis multis ostendit Iensf. ad Nigr. c. 7. Quamquam & ἐν τινί recte dicitur, ut ibid. probat Hemsterh. REITZ.

Pag. 12. l. 7. Ὅτι) Probarem Pelleti coniecturam, siue ab alio eius libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem Erasmi versio procurrit, nimirum: quos cum educabant, cuiusmodi essent futuri, nesciunt. Ac tum ὅτι separatim scriberem: sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio Gesneriana indicat. REITZ.

ead. l. 10. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι) Id est, πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι, vel ὡς, ut in Dial. mort. Mercur. & Charontis, κερὰν ὡς ἐπιπλάσσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεργότα. Amat autem & Noster nudos eiusmodi infinitivos. Sic Clem. Alex. Strom. L. IV, p. 474, καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι, — i. e. oleum ad ungendum; & Aristoph. Plut. 556, καταλείψει μηδὲ ταφῆναι, i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι, non relinquet, unde sepeliatur. Long. Paft. I, p. 14 f. Τοῦτο καὶ ὅσῳσι Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορὰς ὀχήματα τράγων: ubi χρήσασθαι est, quod vel quia utebatur, adeoque paulo aliter, quam apud Nostrium. Sed cum Nostro idem Longus I, 18, δέρμα ταύρου τεμνὴν ὑποδήματα. Alciph. I, Ep. 9 f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σοτέρῳ κέρδει κερδαίνειν — ἐμφοροῦσιν ὕβρεις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere

perfaepe, ut Evan. Luc. 2, v. 3, ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. REITZ.

Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας) Cum nihil variant edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur, i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet Solanus noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi. An igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit, cum διαλλάττειν *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem nolet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit Solanus noster, cum Lucianus hic transitive uti hoc videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae apprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύεσθαι τοὺς νόμους: nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. Supra quidem *differre* significat; Prometh. c. 1. Ubi vid. notam Lamberti Bos. Immo plurimum *conciliare* notat, vid. Thucyd. VI, cap. 47, Aristoph. Vesp. 1385, & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit cum Gesnero, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac διαλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa διαλλαγὴ aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύειν τοὺς νόμους: dissolvit enim, quod ante statutum erat. Interim & *liberare, absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox cap. 14, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένους, *tantis malis solutus* significat. Pro *effugere, praeterire*, media forma Aretaeus Cappadox L. I Περὶ Στρατηγίας ὁξέων παθῶν c. 10 fin. Εἰ γὰρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον. Et ne credas forsan, ibi διήλλαξαντο, *transilierunt*, legendum, in edit. Oxon. additus est Xenoph. 517 B. διαλλάξας Μακεδονίαν, *praeteriens, transiens Macedoniam*. REITZ.

ead. l. 14. Προσδεσπασμένη) Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. Aldinae Wesselinganae; cum edd. minus apte haberent προσδεσπ. Hoc enim sensum postulare, pristinum iam sensit interpret, vertens; *ante consumpta*. Sensit idem Gesn. ut ex eius versione apparet: & licet προσδεσ. quoque eo trahi possit, alterum tamen melius esse diffitebitur nemo: quin, si prior lectio retinenda foret, ἐτι προσδεσπασμένη potius dicendum fuisset. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἀνείληφας) Perperam in omnibus ante S. legēbatur ἀνέλειφ. SOLAN. *Salm.* lectionem firmat Mf. Reg. 2955.

Pag. 15. l. 1. Ἐγὼ μὲν) Deest alterum εἰ ante ἀποκρη. aut pro δέμενος, legendum δέμενον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν) Excidisse videtur negatio, ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic iam vertit Erasmus. Sic, sententia postulante, & nos dedimus. GESN. τὴν ἀρχ. hic significari initio, certum est; quare vides, non ubique valere *omnino*, praecipue. Confer quae dicta ad 1 Ver. Hist. § 4. REITZ.

ibid. Μὴ ποιεῖν) Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituiimus itaque ex ed. *Iunt.* in qua sola reperitur. SOLAN.

ead. l. 5. Αὐ) Illud πάλιν, quod margo Aldinae primae Wesselinganae habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Cod. legi: quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille, qui collationem hanc allevit; ac tum non improbarem: solet enim πάλιν αὐ coniungi, aequae ac apud Latinos *reverti rursus*, vel *iterum reverti*, quod ex Terent. aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam, tanquam superfluum, eiicerent. Etsi Devarius de particulis, αὐθις αὐ geminatum bis ex Demosthene proferens, id pro pleonasmō habere non vult; sed *contra*, *rursus* significare contendit contra Budaeum: est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὐθις non πλεονάζει apud Aristoph. Plut. 860, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν Πάλιν αὐθις. Veluti & apud Homer. saepissime, ut Il. B, 276, Οὐδὲν μιν πάλιν αὐθις ἀνήσει θυμὸς ἀγένηωρ, quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adiungo; sed & addo Il. E, 257. REITZ. Pro αὐ Mf. Reg. 2955 legit αὐθις.

ead. l. 9. Ἀρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθῇντι, αὐθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ πάντας κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιούσιν) Tale forte fuit Graecorum ius: sed in eo ius Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat patrono adversus libertum ingratum, qui, si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam iudicis. Lege *Divus* ff. de iure patronatus, & Lege *Qui manumittitur* 12, Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumissus* 2, & Lege *Liberti* 3, & Leg. *Libertinae* 4, Cod. de Libertis & eorum liberis. PALM.

Pag. 16. l. 6. Ἐναγχοῖ) lubet Solan. in marg. conferri princ;

cap. 2 huius Abdicati, item finem eiusdem; sed ibi per $\chi\theta\epsilon\varsigma$ & $\pi\rho\acute{\omega}\eta\nu$ effertur τὸ $\acute{\epsilon}\nu\alpha\gamma\chi\omicron\varsigma$; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi $\acute{\epsilon}\nu\alpha\gamma\chi\omicron\varsigma$, quod Noster amat, occurrit, ut princ. Zeux. & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμειβεσθαι τῆς $\delta\epsilon\rho\alpha\pi\epsilon\iota\alpha\varsigma$ ἐκείνης, οὐδ' $\acute{\epsilon}\nu\alpha$ λόγον ἔχοντα) Distingue verba hoc modo: Τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμειβεσθαι, τῆς $\delta\epsilon\rho\alpha\pi\epsilon\iota\alpha\varsigma$ ἐκείνης οὐδ' $\acute{\epsilon}\nu\alpha$ λόγον ἔχοντα. Paulo post: ἐλαύνειν τὸν ἐφροδέντα &c. verto, ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. L. BOS.

ead. l. 11. Ἐλαύνειν, τὸν ἐφροδέντ' ἀνδραίων, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο) Non video, quo pacto haec ita potuerint verti: — ut abigat eum, qui iure sit obsecutus, cum praeter ius eiiceretur. Ex hac versione nequaquam patet Luciani mens, quae haec est: ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. VITRING. Ἐφροδέντ' habent, quod sciam, omnes: certe non vidi annotatam varietatem. Interpretatus est Erasmus, qui iure sit obsecutus: neque mutant posteriores, nisi quod video Solano placuisse, qui iuri sit obsecutus, quasi legi vellet pro $\delta\iota\kappa\alpha\iota\omicron\varsigma$ $\delta\iota\kappa\alpha\iota\omicron\varsigma$. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφροδέντα, plane non video; cum vis eius verbi ad obsequium inviti, tristis, queruli, pertinere non possit. Quomodo quaeso $\delta\iota\kappa\alpha\iota\omicron\varsigma$ deletari potest, abdicatus, ut sibi videtur, iniuste? Neque enim de martyre vel confessore Christiano sermo est, qui gaudeat, sibi contigisse ut patiatur aliquid &c. Multo minus $\delta\iota\kappa\alpha\iota\omicron\varsigma$ locum habet, cum, iniustam fuisse priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planissime corruptus, nec vero sanabilis difficulter, si & contextum orationis in consilium adhibeas, & cogites, seculo (ut vocat Bernardus in erudita illa tabula) Leonis Isaurici, h. e. octavo Christiano, figuras literarum σ & μ itemque ϕ & ν misceri non difficulter potuisse. Legendum omnino videtur, τὸν $\mu\eta\sigma\delta\acute{\epsilon}\nu\tau'$ ἀνδραίων: sic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione nostra intelligitur: nec dubito, addicturos esse, si essent & excutiantur, maiores seculo Isaurici Codices. GESN.

Pag. 18. l. 14. Τυγχάνοι) P. & L. In reliq. τυγχάνει. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Μειζόν — $\epsilonὐ\sigma\pi\gamma\epsilon\sigma\iota\alpha\nu$) Admissam lectionem marginis Aldinae $\mu\epsilon\iota\zeta\omega$, quia sic melius cum $\epsilonὐ\sigma\pi\gamma\epsilon\sigma\iota\alpha\nu$ in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis, $\mu\epsilon\iota\zeta\omicron\nu$ cum apostropho pro $\mu\epsilon\iota\zeta\omicron\nu\alpha$ posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere $\mu\epsilon\iota\zeta\omega$, unde quis coniiciat, etiam $\mu\epsilon\iota\zeta\omicron\nu$ sic usurpari; sed hoc non satisfacit. De $\mu\epsilon\iota\zeta\omega$ Mercerus ad Aristaen. epist. I,

7, ubi ἑτέρα πολλῶ βελτίω — ἄγρα legitur, ait: βελτίω nolui mutare, quia consensum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. Infra Ep. XII, τοῦ βελτίω βίου· XI, καλλίω· XIV, μείζω. Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen, μείζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adiuvandam arbitror, si quid mutandum: verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adiectivis; ita ut & hic significet, hoc beneficentiam tuam in maius quid evecturum puto, vel maius quid redditurum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰκόντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ) In Abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse eius valerudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: πόσα γὰρ οἶσθ' ἐπαθεῖν με; πόσα καμεῖν παρόντα; ὑπερετούντα, καιροφυλακτούντα; νῦν μὲν εἰκόντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ· νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: Quam multa me fecisse arbitramini, quantum & exhaustisse laborum? dum assideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paulatim inclinante. Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμῇ est patris vehementia? Nil poterat absurdus. Πατρὸς ἀκμῇ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκόντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ, cedens morbi vehementiae. Ἀκμῇ τοῦ πάθους est, cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδόν κακόν, cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo. Sic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμῇ est, cum maxime saevit febris: vide eundem in comment. in Hippocratis Prognost. ubi docet, quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu νοσήματος, initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμῇ, cum est vehementissimus, & παρακμῇ cum inclinat, & minuitur. GRAEV. Emendationem Graevii certissimam, nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam Plut. 806 f. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Τούτων) Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus sum. GESN.

ead. l. 7. Ἀντεξισταζόμενος) Et sic habere cum l. etiam B. 2. H. & Fl. notarat Solanus. Quid tum? Occurrit etiam supra Dial. Mort. XII, § 2, quod Solanus tamen ibi in ἀντιταξάμενος mutare voluit; sed defendit Hemsterhusius vulgatam lecti-

nem, quem vide, & cognosces, hic quoque aptissimum esse hoc verbum. REITZ.

ead. l. 17. Τοῦ νοῦ) Νοῦς cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τοῦ λόγου libera, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluissem tali circumscriptione verborum exprimere, *propter mentem excussis rationis frenis libere vagantem*. GESN.

Pag. 21. l. 2. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν) Ὅταν γοῦν πολλάκις οἴσωμεν &c. MARCIL. Marcilius pro ποιήσωμεν reponit οἴσωμεν. Vix puto, Nostro, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse οἴσωμεν, cum οἶμαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἐλπίσωμεν, quod interpretes recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliore esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita medicorum agant, in illos nihil esse medicis imperii. Itaque, ait, cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum iam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervescente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimat, atque artem eludit. IENS.

ead. l. 9. Νόμους) Lege de ingratissimis filii tantum tenebantur erga parentes, quamquam ulterius a Petito trahatur. Vid. Val. Max. V, 3, & Xenoph. Ἀπομν. II. Vitruv. praef. VI. Meurs. Them. Att. I, 3. Menag. ad Diog. Laërt. I, 55. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰ δὲ) Placet coniectura Solani, ὃ δὲ legentis, sive ipse eius auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non inseruit: sed tum potius mutato accentu ὅδε demonstrative legerem. Non tamen reiicio vulgatam; sed mallet, ubi εἰ praeferas, αὐτὸς mox ei subiici, quam οὗτος, idoque magis ad ὃ inclinarem. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσπάζομαι) Sic pro amplector, delector, Alciphro. I, Ep. 3 f. ἀσπάσασθαι ἀδελφὸν βίον, amplecti metu expertem vitam. Idem I, Ep. 4, p. 20, Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζη, si urbem amas. REITZ.

Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων) Supra c. 10 huius Dissert. idem Iuntinae mendum indicavimus, quae γεγεννημ. uno tantum habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γεννήσαντες tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. REITZ.

ibid. Οὐχ ὅπως) Monebat in marg. Graev. Hemsterhusius, ad eundem Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, n. 31, quem su-

pra pro Laps. c. 4 iam indicavimus. Iam vero, quia hic satis est spatii, inferere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιούν, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, verba sunt Thucyd. L. III, c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως saepissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. Lucian. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. C. 4, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus sine ea. Thucyd. I, 35, τῶνδε οὐχ ὅπως παλῦται ἐχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν περίφροσθε. Lucian. Abdicato, h. l. ἀλλ' οὕτως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco Thucydidis dicit Portus in Var. Lect. Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex L. Bos de Ellips. pag. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id iam dudum egere, peti possint, indicavi in libro de Ambiguis, Tit. NON, p. 380 & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse Dukerum nostrum ad Flor. III, 20, 3, p. 664, qui modeste refutat Perizonium ad Sanct. Min. IV, 7, 5, existimantem, *non modo* pro *non modo non* dici non posse, nisi sequente particula negativa. REITZ.

Pag. 24. l. 11. Οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὃ, τι ἂν τύχη ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω) Sic, non ὅτι, scribendum. Neque id dicit legislator, pater, quodcunque tandem criminatus, abdicet. IENS. Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Iens. id in *Par.* iam ita editum erat. In *Iunt.* autem Solanus manu sua diviserat. In *Hag.* ed. in duo quidem verba diremtum est, sed sine commate. REITZ.

Pag. 25. l. 4. Τί τῶν πάντων αἴτια;) Αἰτιᾶ. MARCIL. Ferri vulgata lectio αἴτια non potest. Legendum necessario, ut Marcilius suadet, & nos correximus, αἰτιᾶ. B. 2. αἰτιᾶται, minus concinne. SOLAN. Αἰτιᾶ) Facile obsecundavi Marcilio & Solano sic legentibus, pro vulgato αἴτια, quia id plane necessarium. Immo & sciam videtur legisse Erasmus, vertens, quod accusat, etsi verba τὰ μετὰ ταῦτα δὲ in versione neglexit. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ, φησιν) Melius sic interpungitur. Vide locum huic similem in Dearum iudicio seu Θ. Δ. XX, c. 4. (iam c. 9.) SOLAN. Nemo intelliget, quid Solanus velit, dicens, melius sic legi, & conferendum cap. 4 Dial. Dear. ludic. inscripi; ideo paucis dicam, quid sit: erat in aliis edd. sic interpunctum, ἀπαιτεῖς, οὐ φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; οὐ φησιν unde is fecit ἀπαιτεῖς; Οὐ, φησιν quod sine haesitatione sic edi curavi, etsi

Lucian. Vol. V.

A a

vulgata quoque satis intelligi sine mutata distinctione poterat, at nunc melior tamen est. Quod autem idem supra occurrere ait, id solam ed. *Iunt.* respicit, quam ille secutus fuisset, si sibi Lucianum edere contigisset. Verum recte Hemst. ibi ab *Iunt.* lectione recessit, & οὕτω pro οὐ dedit; vid. § 9 Dear. Iud. non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum five capitum divisio: Solanus enim non satis commode illa distribuerat, fateor; cuius tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. REITZ.

Pag. 26. l. 4. Κελεύης) P. solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γράφειν πατὴρ προτάτῃ, ταῦτα μὲν, τέχνην, γράφει &c.) Γράφειν habet quoque cum Basileensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, γραφεῖ scribendum; quod observavit quoque interpres, *Iam si cui pateri praeceperit pater, Haec pinge, fili, non illa &c.* Paulo post, ἀρεὰν ἀνὰ σχοίτο legendum. Exciderat in sequioribus τὸ, ἂν, quod antiquiores servant. IENS. Γραφεῖ emendandum, post Vorstium & Iensium, duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus γράφειν scribitur. In *Fl.* ed. tamen recte γραφεῖ. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σημαντότερον ἐστὶ) A conditione artis medicae, cuius studium erat olim cum primis honorificum, ut Galenus & Erasmus comprobant. COGN. Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. huius c. At servos fuisse medicos ICI probant ex L. 3 C. comm. de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus, citante consult. Zurkio ad Cic. Orat. pro Deiot. c. 6, qui dicit: Philippum medicum servum regium — esse corruptum.* Eod. cap. sub fin. *Id tibi, & medico callido, & servo, ut putabat, fidei, non credidit.* Contra, a servitute eos liberare conatur doct. Vink, in Amoenitt. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postularet: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguenda nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus temporibus medici honoratiores fuere, quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. Cicero I de Off. c. 42, Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus seiungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. Charicles, Tiberii Caesaris medicus, cum eo in convivio accumbebat; vid. Sueton. in eius vita c. 72. De varia medicorum conditione vid. Cellar. antiquitt. medicas, p. 39, 40,

& seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus, *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subiicere nondum licuit. REITZ.

Pag. 27. l. 2. Προνομίαν) Vorstius frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. SOLAN. Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphthongum *ei* in *Ald.* quoque expressam delevit eadem manus, quae variationem προνομίας adscripserat: hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. REITZ.

ead. l. 17. Πατρικῆς) Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione vocalae καὶ ante ἀτελῆς quadantenus sanatus videatur. SOLAN. Non capiet lector, quid Solanus sibi velit, dicens, sic interpungendo; nisi moneam, in ed. *I.* ante πατρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Par.* tamen iam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἡδεῖσθαι in edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄμοιρος recte in *Par.* fuit, cum in *I.* punctum ibi esset. Non tamen adspernarer καὶ planioris stili causa ab Solano insertum, ut legas, ἄμοιρος καὶ ἀτελῆς ἢ τέχνη. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursus aliud comma, quod post ἄμοιρος est, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρος ἀτελῆς ἢ τέχνη· construendoque, *immunis illa ars compulsionis paternae expers est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄμοιρος maneat. REITZ.

Pag. 28. l. 4. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδασκόμενου) Vitruvius in praefatione libri VI sic scribit: Alexis poeta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod, cum omnium Graecorum leges cogant, parentes ali a liberis, Atheniensium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita Plut. in Solon. COGN.

ead. l. 6. Καὶ ταύτην) Male sanae hic edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inseruimus. SOLAN. Hic Solano morem gessi in recipiendo καὶ, quia maior hic est necessitas, quam supra. REITZ.

ead. l. 11. Μεμάθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ) Transponantur. GUYET. Mens Guyeti videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi, quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein

margini additus, ab eo, qui postea rursus descripsit, uno ordine serius, quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Gesnerum dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. REITZ.

ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλουκας) Non bene ista continuantur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλουκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti, o pater, nihil habens a te ad discendum filius.* Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianeae oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλουκας. Οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχω. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando securus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. GESN. Non infirior, emendationem a Gesnero propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitare sic edere, si filius adhuc discens inducatur: sed cum non amplius sit discipulus, at iam in arte magister, magis naturalis & simplex fit oratio Guyeti more in ordinem redacta. At si ordinem inverti non placet, pro ἔχων possis legere παρέχων. Nam παρὰ facile omitti potuit propter satis prope praecedens παρά: ita ut παρέχων tum ad patrem pertineat, sensusque sit, *primus artis meae fructum percepisti; nihil a te (de tuo) ad discendum praebens.* Παρὰ enim sic usurpari, T. I. iam diximus, & Perizon. ad Ael. V. H. 2, 13 med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta sunt.* Habes hic, lector, tres coniecturas: tu elige Gesneri aut Guyeti emendationem, quas meae praepono. REITZ.

Pag. 29. l. 4. ὅτ') Videtur Vorstius illud ὅτ' accepisse pro ὅτι positum, ideoque correctionem quaesivisse. Sed est pro ὅτε, *cum, quando*, positum, & rectius quam ὅν' de tempore enim quaestio hic est. REITZ.

ead. l. 6. Τοῦ γε) Pro hoc τότε habent P. & L. sed ne tum quidem recte se habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum censeo; neque vulgatam repudio. SOLAN.

ibid. Ἀπαιτῆσθαι δυνάμενος) *Reposcere possem.* Verte, *reposci.* GUYET.

ibid. Δυνάμενος) Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim est, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, si ἀπαιτῆσθαι non media voce, sed passiva accipiat, cuius rei exempla in promptu sunt. GESN.

ead. l. 13. τὸ δουλεύειν) Etsi primo intuitu multum adblan-
ditur lectio Codicum τοῦ pro τὸ exhibentium; vulgatam ta-
men edd. lectionem praetulerim; non modo quia μοχ καὶ τὸ
iterum sequitur, ideoque prius τὸ necessario etiam retineri ne-
cesse est; sed etiam, si & alterum τὸ in τοῦ mutassent iidem
Codices. REITZ.

ibid. τὸ πάντα καλεῖουσιν ὑπηρετεῖν προσδεδωκότες) Necessa-
rio legendum προσδεδωκότες. GRON. In nota Gronov. antea
editum erat, eum velle προσιδεδωκότες; quod tamen cum ope-
rarum tantum culpa admissum sit, & in variantt. & in eius
nota mutavi in προσδεδ. Ac fateor, non displicere eius conie-
cturam. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Γὰρ) Ed. I. sola hanc vocem exhibet. SOLAN.

ead. l. 9. τὰ δὲ — ῥαδίως ἀλίσκόμενα) De corporibus intel-
lige, non de morbis. Ἀλίσκόμενα quod attinet, vide infra c.
28, εὐαλωτότερα. SOLAN.

Pag. 32. l. 4. Ἀναφύεται) Ratio postulat, ut, Mf. volente;
legas, ἀναφύσεται εὐθαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτροφος, καὶ πολύχους
καρπὸς, proveniet, puto, fructus laetus, bene nutriens, copiosus: non
ἀναφύεται, ut editi. Mox idem Codex πρὸς τὰ νόσου διαφορὰν
pro vulgato διαφορὰν, recte, & ratione diversitatis morbi, quia
diversi longe sunt morbi muliebres, & viriles. GRAEV. Ἀναφύσε-
ται praeter Mf. Gr. L. etiam ed. Iunt. vide Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ibid. Εὐθαλῆς) Si quis dubitet, num iniuria fiat editionibus
principibus Fl. & I. in reiicienda earum lect. εὐσταλῆς, confe-
rat supra Zeux. c. 4 pr. & infra de Dom. c. 4, aliaque. REITZ.

ead. l. 14. Διαφορὰν) Mf. Gr. P. & B. 2. Alii omnes libri
διαφορὰν, prave. SOLAN.

Pag. 33. l. 4. Εὐαλωτότερα) Confer supra c. 27. SOLAN.

ead. l. 9. Κατολισθαίνουσιν) Conf. supr. Quom. Hist. c. 1.
SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μέσῳ) P. & L. τῶν ἐν μ. Sed nescio, an sic satis
etiam consulatur integritati huius loci. SOLAN. Nescio, quid
difficultatis obversetur Solano; nisi forte ex pristina versione
sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Grae-
cam vulgatam male se habere existimarit. At melior illa certe
est lectione Codicis P. modo recte construas. Τὸν μέσῳ enim
signif. spatium medium, sive intervallum, quod intercedit; adeoque
& discrimen, quod interest inter res vel homines, ut hic: cu-
ius significationis exempla Lexicographis notata non repe-
tam, neque constructionem indicabo ex versione Gesneri iam
satis apparentem. REITZ.

ead. l. 16. Ἔστι, καὶ ὃν) Ineptissime legitur, ἀλλὰ χάριτας ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ὃν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ καὶ ὃν; Ms. optime. ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν φύσει, sed cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera. GRAEV.

ibid. Ἐν) G. P. & L. recte. Fl. & Ald. ὃν. Reliquae ὃν. SOLAN. Non reddam rationem lectionis mutatae: res enim ipsa loquitur. Quod autem Solanus dicat, Aldinam habere ὃν adspirare, Aldinam alteram intelligat oportet: nam Aldina prima ὃν spiritu lehi habet aequae ac aliae. REITZ.

Pag. 34. l. 9. Παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυτῶν, καὶ μεμνηέναι) Benedictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod cum non fecerit, non aliter Latina concepit, ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. GRON.

ead. l. 15. Γέροντας) L. recte. In aliis γέρονσι, quod tamen servari etiam propter ἐμπειροῦσα, quod mox sequitur, poterat. SOLAN.

Pag. 35. l. 5. Κατ' ὀλίγον) Haec sententia, uti a nobis & ed. Fl. factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ. cum praecedenti coniunctum legitur. SOLAN. Quod Solanus de mutanda interpunctione monet, idem Gesnerum in versione iam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἢ ὄργῃ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑποτ. &c. REITZ.

Pag. 37. l. 1. Ἦν) Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. cap. 44, μήδ' ἦν ἑμαυτὸν ἑταῖρα τὰς ἐν λιπῶν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπομνήσκεις) Quia Parisinam correxi, quae ὑπομνήσκεις habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπιστᾶ quoque non in ἐπισπᾶς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπιστᾶ iam esse secundam personam ab ἐπισπᾶομαι. Ceterum novi, in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in εἰ terminare, ut Aristoph. Plut. 60, χαλεπῶς ἐκπυνθάνει, μορῶς ἐντοροῖς; ibid. 1056, βούλει — πρὸς μὲ παῖσαι; pro βούλει. Et Equit. 1362, τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἰδῶ, πῶς πολιτεύσεις; cetera vero, dic age, quomodo ordinabis? Et ubi non? Quamvis & εἰς forment, ut ibid. Pluto 21, Οὐ γὰρ με τυπτήσεις (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτεῖν, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἶμαι, ὁφίμαι; verum & παρέξει Evang. Luc. VII, 4, pro παρέξῃ. Item Σπρνήσεις pro Σπρνήσῃ, quod ex Sophocl. Ai. 638 profert Maittaire de Dia-

lecti. p. 63 ed. Haganae, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομνησκαι reicerem pro ὑπομνήσκει; ab medio ὑπομνήσκομαι deductum, nisi principum edd. cum omnibus reliquis consentientium hic maior esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομνήσκω hic verior, quam ὑπομνήσκομαι; cum hoc sit recordor, illud, in memoriam revoco alteri: quod in ἀνασπᾶω magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus coniungit Noster, διατείνη καὶ βοᾷς dicens. REITZ.

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 1. ΦΑΛΑΡΙΣ) Declamatio, quam rhetor scripserit. Fingit autem, taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradit. SOLAN.

ead. l. 11. Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῖν) Male pro ὑμῖν, ut recte interpretes. GRON. Pro ἡμῖν Ald. & Bas. anni 1543 habet ὑμῖν id quod hic omnino requiritur; idque iam per se viderat Gronovius. Peius in Flor. ὑμῶν. Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenfes, quandoquidem & sancti esis & Dei Pythii asseffores. IENS. (Τμῖν) Et si Salm. ed. ἡμῖν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum, esse, ex versione eiusdem apparet, quae vobis exhibet, aequae ac Parisinae versio. Magis mirere, qui Graeviana ed. eundem errorem adeo fideliter secuta sit, ἡμῖν etiam per vobis reddens; quod tamen facile ignosceram, nisi nimis frequenter sic factum viderem. REITZ.

ibid. (ὄσφ) En iterum varietatem frustra quaesivit Solanus; non tamen sine causa id investigavit; nam videretur quaesisse, num additum alicubi μᾶλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra iam monuimus ad Dissert. pro Laps. c. 12. Confer infra cap. 8, & Gall. c. 18, ὄσφ δὲ ἀν' ἐνέχοιμι, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. REITZ.

ead. l. 12. Πάρεδροι) Qui in eodem folio sedent, eiusdem honoris imperiique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos συνθρόνους & παρέδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Iac. Elsn. ad Apocal. III, 21, quem adiusse non pigebit, REITZ.

ead. l. 13. Ὁμορφιοι τοῦ Ζωῦ) Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχοντες. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 5. Συνοικεῖ) In συνοικῶ mutarat Solan. nōn addens, unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens παρεδρεύει aequè in παρεδρεύω mutandum fuerat: at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia Scholia vix describi merebantur. REITZ.

Pag. 39. l. 11. Αὐθέκαστον) Ἀπροβούλευτον, ἀπαρακάλυτον, ut ap. Hefych. Ceterae huius vocis significationes huic loco non conveniunt. BOURD. Αὐθέκαστον, οὐδείς) Vid. Th. Mag. v. Οὐδείς, qui Οὐδείς Atticos, Οὐδείς Hellenas scribere ait. Sed & adi eundem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba sic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαρις πρῶτος· βίαιον δὲ, ἢ σκαλὸν, ἢ ὑβριστικόν, ἢ αὐθέκαστον οὐδείς ἀπεκάλει με. Ubi in posterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo Magistri lectio corrigenda est. REITZ.

Pag. 40. l. 8. Ταῦτ') Mallem τὰ αὐτά. Coll. ταῦτα συνεπαίν—. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ πόλις) Nullum dubium, quin ex Mf. cum Anglicano, tum meo, scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαστος, ci-vitas erat sine seditionibus, hoc est, civitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, diffidiis, & tumultibus. Laudat illam felicitatem, quae consecuta sit eius principatum. Atqui non laus est, si legas ἀπαρρησίαστος, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. GRAEV.

ead. l. 13. Ἀπαρρησίαστος) Anglic. ἀστασίαστος. BOURD. Ἀστασίαστος A. G. P. & L. pro eo, quod in impressis omnibus est, ἀπαρρησίαστος. SOLAN.

Pag. 41. l. 7. Προεστῶτων) Suspico, Lucianum scripsisse προεφιστῶτων. Nempe ait Phalaris, se, cum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur εἰ ἐφιστότες· & praefectus δὲ ἐφιστῶς. LENS. Non quidem spernerem, quod lens. affert, προεφιστῶτων; sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem lens. scribat προεφιστῶτων & ἐφιστῶτων penultima correpta, non video: propemodum tamen & Solanum abstraxisset, qui in *l. ω* iam deleverat, & ο supra scripserat, quod tamen deinde,

edd. consultis, rursus deleuit; ideoque & ego omnes edd. evolvi, vidique *ω* recte in omnibus conspici. Nam cum contrarium sit, ex ἐφεστηκότες & ἐφεσταότες, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti eius obversabatur primigenium ἐσταότες, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuiusvis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumptis opus est, vid. Evang. Matth. VI, 5, ἐστῶτες προσεύχεσθαι. Apocal. X, 5, εἶδον ἐστῶτα. REITZ.

Pag. 42. l. 2. Δορυφόρων ἐπιπέμψεις) De eo, quod Scholiastes monet, vide Tac. Annal. III, 44. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀκούσαι) Non absurda esset Scholiastae ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Phalarin, hic locum habere posset; sive tibi id exponendum foret, *aversor haec alios audire de me*: quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo, ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus Nigrin. cap. 22, ubi ἀκούειν pro *vocari* positum Bourdelotius docet: quod tamen eodem redit, si active sic exponas, *audire te sic* ab aliis scil. *nominari*. Apertius tamen passiva potestate Prometh. c. 1, πηλοπλάθος ἀκούειν, *figulus vocari*, & sic passim, quae dabo, ubi necessitas exigit; nam satis haec sunt vulgaria. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτ' ἐζητούν ἐτι κἀγὼ) Ita interpungendum esse, monuit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 296, (edd. enim Salm. & Amst. male sic habent: τοῦτ' ἐζητούν ἐτι κἀγὼ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utique non amplius tali aliqua administratione indigeret civitas, id spectabam praeterea. Atque ego ineptus hisce rebus occupatus eram, cum illi iam &c.* Verum antiquiores edd. ut Iunt. Par. Hag. illud punctum iam habebant, nec dubito, quin & aliae; in versione Benedicti quoque distinctio recte facta est, quam cum & Graeviana retinuerit, facile erat vel inde videre, Benedictum iam recte legisse, sed omissionem in Graecis hypothetae deberi: unde fortan evenit, ut Solanus varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἐτι vertit *praeterea*, bene facit. REITZ.

ead. l. 10. Ἀρχαῖος) Pro inepto, deliro, (i. e. nimis simplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Gesner.) Aristoph. Nub. 912, — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ, *tu delirius es*. Quod vide multis probantem Spanhem. ad eiusd. Aristophan. Plut. 323. Idem in voce Κρονικὸς obrinere, vid. apud eundem ibid. ad v. 581, — Κρονικαῖς γνώμαις. Et ad Callim. in Pallad. v. 100, p.

609 & 610, ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege; quae potior est, & Κρονικὸν de obsoleto, inepto: quod in libello de Ambigg. tit. *Antiquus* iam indicavi. Sed & confer Bos & Hemsterh. ad Lucian. Nigr. c. 3 f. REITZ.

Pag. 43. l. 11. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἦδη ὑμᾶς, ὃ Δελφοί, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευσαι) Perperam haec vertit interpres: Proinde tunc, o Delphi, cum in eodem metu cogitatione versati sitis, puto, vos mihi de rebus tum agendis consilium dedisse. Nihil potuit a mente loquentis alienius proficisci hac tam stulta versione. Redde, Ego vero hic vos, Delphenses, qui nunc animis eundem illum metum potestis concipere, velim mihi consilium vestrum, quid tum agendum mihi fuerit, impertiat. IENS.

ead. l. 13. Ἀφύλακτος) Forſan ἀφύλακτος. SOLAN.

Pag. 44. l. 7. Γυμνὴν ἦδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν) Pater adscripsit γυμνόν. Sic certe vult & versio apud Basileenses, nudus a cruentis civibus caedem sustinerem. Benedictus contumacior, ac potius nudam caedem sustinere. Opinor, mentem Luciani fuisse, potius autem nudum iam iugulum porrigere, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. GRON. Minime cum Gronovio patre γυμνὸν pro γυμνὴν legerem, qui ad versionem potius, quam ad verum sensum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem Benedictum reprehendit, quod reddiderit, nudam caedem sustinere; sed neque nudus caedem sustinerem commodum hic sensum facit: σφαγὴ enim, ut recte Gronov. filius ait, hic iugulum significat, vid. testimonia supra notata ad Tyrannic. c. 13, adeoque nudum iugulum praebere, quod in versionem recepi, recte dicitur; nec opus est, totus homo ob id sit nudus: sic nudam cervicem praebere nota locutio. Et quamvis nudum bonis spoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, si vulgata & sana est & constans? REITZ. Laudo non mutatam constantem lectionem, nec immutatam versionem meam reprehendo. Sed quid viderim, indicare licet. Nempe sumtum e libro putabam γυμνὸν illud Gronovianum, quod etiam in Hagenoënsis exemplaris margine, quo in interpretando usus sum, annotatum observabam. Itaque σφαγὴν ὑπέχειν accepi, ut δίκην, τιμωρίαν, κόλασιν, εὐθύναις ὑπέχειν. Valde mihi familiare esse peccare, novi. Hic non valde peccatum a me esse, aequi homines, spero, iudicabunt. GESN.

ead. l. 8. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Gaudet hac locutione Homer. ut Iliad. A, 587, Μὴ σε, φίλην περὶ εὐούσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι

Θενομένην. Et Γ, 306, — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ, 135 &c. In quibus tamen pleonasmum praepositionis ἐν statuere possis, quia saepissime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεσθαι sine praepositione dicit. In Nostro tamen non adeo simplex est pleonasm. sed signif. *coram videre*, nec praepositio commode abesse poterit. At si totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonasmum esse statuas, quod ὁρᾶν sufficiat, non nego quidem: verum aio tamen neutrum esse otiosum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret apud LXX, Gen. 3, 6, ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. Pseudom. c. 39. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ τῶν ἐνόντων) Τὰ ἐνόντα non esse, *quod superest*, ut vulgus vertit, in Evang. Luc. XI, 41, neque satis accurate redditum a Belgis per *id*, *quod inest*; sed significare, *quantum res, sive facultates ferant*, — *quam maxime fieri possit*; vide doctentem L. Bos in Exerc. Philol. ad Ev. Luc. l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus est, quae ille sic reddit: *mihi ipsi vero, quantum possim, in futurum securitatem comparare*. REITZ.

ead. l. 13. Συνεβουλεύσατε ἂν) Benedict. infelicitur verterat, *hoc, sat scio, consilium mihi dedistis*. Rectius Obsopoeus, *haec — suasisseis*. Esse enim hoc aoristis inprimis familiare, ut eorum indicativus subiunctive sit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἂν facile erat videre) permultis docet Iens. Lectt. Lucian. pag. 28 - 30, ubi Benedictum ob hanc versionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod postea manu sua addidit Iensius, subiungam ex Hom. Il. N, 301, ubi — ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολέμεισθην, male vulgo vertitur *terret*, cum significet, — *qui terreat, quantumvis impravidum bellatorem*. Cui addo Il. Z, 73, "Ενθα καὶ αὐτὲ Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν ἱλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες εἰ μὴ — ubi satis manifestum est, εἰσανέβησαν esse, *intro adscendissent*, f. *scandissent muros*, quia εἰ μὴ sequitur. Demosth. de Cor. p. 520 f. ed. Par. Οὗτος τ' εἰ δίκαια ἐποίησε, οὐκ ἂν — ἔβλαπτε καὶ διέβαλλεν. Et Herodian. 2, 3, 12. Adde Nostrium Zeux. c. 5, ubi ἐπῆνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, *laudavi*; vel saltem, *laudare soleo*, ut Gesn. fecit. Et Long. Past. I, pag. 20, ῥαδίως ἂν ἐκεῖ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε, i. e. *lateat, latere possit*: & 2, p. 54, ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἐπραξεν, εἰ μὴ &c. Aelian. V. H. XII, 1, p. 658 ed. Periz. minor. Εἶπεν ἂν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρήνης. Conf. supra Tim. c. 9, ubi ἡγανάκτει *indignatetur*, pro ἀγανάκτοι, & ποιήσομεν pro ποιήσοιμεν contra Fabrum defenditur. REITZ.

Pag. 46. l. 3. Καὶ — πέτρα) Mala distinctione hic laborabat

Salm. ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores edd. agnoscunt. REITZ.

ead. l. 5. Καταγελάσσας) Sic ed. *Iunt.* nisi quod, operarum credo incuria, *καταγελάσσας* habet. In reliquis simpliciter *γελάσσας*. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅμοιος) Lege *ἴσως*. SOLAN.

Pag. 47. l. 2. Λόγους) Vide Plut. *περὶ τοῦ* El. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro *ὧν* ē. in *Iunt.* est *ὧς* ē. quod videtur ex *ὥστε* ē. formatum. Sic Dem. p. m. 144 C. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγ.) Addiderat marg. Graev. Hemsterh. consulendum Duker. ad Thucyd. VI, p. 435, no. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89, ubi editum legitur *ὥσων καὶ λοιδορήσασιν*, malle legere *ὥσῳ* &c. ut hic ap. Lucian. & alibi; quod intellecto *μᾶλλον* nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant interpretes Thucydidis. Et quia Codices nonnulli cum Scholiaste illud *ὥσῳ* habent, non video, cur dubitarit Duker. id in contextum recipere. Intellectum autem *μᾶλλον* post *ὥσῳ* vid. etiam supr. ad c. 1 huius Phalar. aliisque locis ibi indicatis. Et vide mox iterum *ὥσῳ* — *ἐκκόπτει* — *μὲν*, ubi pro *μᾶλλον*, *πλείους* ex altero membro supplendum. Adde Herodian. 2, 3, 17. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσῳ &c.) Haec pagina ex epistolis Phalaridis. BOURD. i. e. p. ed. Paris. quae ab *ὥσῳ* incipiens ad med. c. 10 sese extendit. REITZ.

ead. l. 13. Φέρειν) Vitii suspectum est mihi illud *φέρειν*. Excusat Phalaris obiectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum, qui suppliciiis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum malefactorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res Hydrae videatur similis. Quanto enim plures, pergit, excindimus, tanto plures animadvertendi nascuntur identidem nobis necessitates, sive occasiones. Cogimur autem — ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exurere cum Iolao, si confirmatum imperium habituri simus. Apparet, nihil minus hic, quam *φέρειν*, congruere. Neque vero, qui identidem contumaces *ἐκκόπτει καὶ ἐπικαίει*, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum *ἀπρίζειν*, demetere? Id certe optime respondet *τοῖς*, *ἐκκόπτειν* & *ἐπικαίειν*. De Iolao, qui Hydrae Ler-

naeae ἀναφυσόμενας κεφαλὰς exuffit, vid. Apollod. II Biblioth. IENS. Suspectum fuit Iensio illud φέρειν, pro quo legendum censuit Δερίζειν; demetere. Equidem levioere mutatione malim legere δέρειν, caedere. L. BOS. Nisi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi significationem, ut II. B, 302, — οὐς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiastes quoque φέρουσαι interpretatur ἀποφέρουσαι nisi, inquam, hoc placet, videndum, an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρεῖν. GESN. Si *tolerandi, perseverandi* sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id, quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est φέρειν πόνους, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo, qui facit, Demosth. adversus Leptin. p. Paris. 562 A. ὅτι παντάπασι φύσεως κακίας σημειῖν ἐστὶν ὁ φθόνος· καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἀντύχη συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam, qui talia facit, (i. e. homo invidus) veniam adipiscatur. Ibi πεπονθώς non est, qui invidiam subit aut patitur, sed qui alteri invidet. Licet passio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic Herodian. I, 17, 22, εἰσθεὶς δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κραιπάλης: quod ibi facere re-ē vertitur, quia somnum capere, quieti se dare, intelligitur, ubi aequae implicita est faciendi atque patiendi facultas. Confer I Ver. Hist. 4. Immo potius Hemsterh. ad Prometh. f. ubi τί ἂν πάθοιμι plane pro quid faciam? Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo sit *afferre*, ut ap. Long. Paft. III, p. 125 ed. Iungerm. δέμεσθα Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον modo etiam significet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo est *afferre*, modo *auferre*, ut in Ambigg. satis diximus) ideo posteriore hoc sensu cum Gesn. accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους, *spoliare se invicem*, vel potius *latrocinia exercere, praedas agere*; vid. Scholiast. Thucyd. ipsumque Thucyd. I, c. 7. Locum Hom. II. B, 302, Iens. etiam postea adscripsit, & vulgatam sic stare posse, addidit. REITZ.

in Schol. col. i. l. 5. Παρὰ δ' αὐτὰ) Apophthegmata haec in versus redacta legas in Antholog. L. I, c. 86, 6, p. m. 247:

Ἐπτα σοφῶν ἑρέω κατ' ἕπος πόλιν, οὔνομα, φωνήν.

Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·

Χίλων δ' ἐν κοίλῃ λακεδαίμονι, γυνῶδι σεαυτὸν·

Ὅς δ' ἂν Κόρινθον ἔναιε, χόλου κρατέειν, Περίανδρος·

Πιπταλκός, οὐδ' ἂν ἄγαν, ὃς ἦν γένος ἐκ Μιτυληνῆς·

Τέρμα δ' ὄρᾱν βίοτοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις
 Τους πλεόνας κακίους δὲ, Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς
 Ἐγγύην φεύγειν δὲ, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἤδα.

Haec addere viiūm fuit, ut appareat, Scholia satis cum his concordare. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ἰόλεων) De Ioleo vide Plut. p. 35 C. SOLAN.

Pag. 49. l. 3. Τοῦτο βουλοίμην ἂν) Depravatissimus hic locus est, quem si quis expedire queat, magnas a me initurus est gratias. 1) enim, affirmat illud βουλοίμην, quod negare oportuit tyrannum. 2) abundat εἶναι. 3) ἀδίκως σώζειν τ. ἐ. incommode admodum dicitur, pro δικάως κολάζειν. Lego igitur οὐ βουλ. donec ab aliis meliora in medium proferantur. Accipere, quam facere, praestat iniuriam, inquit Cicer. Tusc. V, 19, ubi doctissimus enarrator, ex decreto Socratis hoc esse ait, qui ap. Platonem in Gorg. p. 290 ait, εἰ ἀναγκαῖον εἶν ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἐλοίμην ἂν μάλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλανθρώπως προσφέρομαι) Vid. L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 7, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Ubi monet, προσφέρεσθαι τινι, esse se gerere erga aliquem, tractare aliquem, & hunc Luciani locum aliaque testimonia affert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex Ael. V. H. XII, 27, Ἡμερώτατά, φασι, τὸν Ἡρακλῆν προσενεχθῆναι τοῖς ἐαυτοῦ πολεμίοις. Et ex Herodian. IV, 7, 8, χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς. At haec iufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo Diod. Sic. XIX, p. 299 ed. Bas. μήποτε — προσενέγκηται τὴν παρθένον Σηριωδῶς. REITZ.

Pag. 50. l. 3. Πυθαγόρας) Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide, quid Rich. Bentleius scripserit. SOLAN.

ead. l. 13. Περίλαος) Qui Perilaus Luciano, is Plutarcho, Plinio, Ovidio, & aliis Perillus audit. Vide Plut. 561 f. Apud Scholiastem Pindari Perilaus etiam scribitur, ad Pyth. I sub finem. SOLAN. Tam saepe eodem modo scriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile sit, ubique aberratum esse; alioqui considerari meretur, num Πέριλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam Perillus Latinis poëtis audit ubique. Περίλαος vero frater regis Casandri est, de quo Plutarch. Mor. p. m. 486. Et cum Gellner. quoque nihil in versione mutarit, nec ego quidquam hic mutassim; quamvis Suidas ex Demosthene etiam Περίλλος afferat, quod iisdem verbis habet Harpocration pag. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis Perillus De-

moſtheni intelligatur, inde nihil conficitur; ſed Latinorum & poſteriorum Graecorum ſcriptorum *Perillus* ex *Περίλαος* con- tractum videri poſſet. Immo ad quam Demoſthenis oratio- nem pro Cteſiphonte, i. e. *de corona*, provocant Suidas & Har- pocrat. eam pervolvi, nec tamen *Περίλλου*, ſed *Περίλάου* ubi- que mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi iam ſit ſuſpecta. Nam & eiufdem *Perilai* meminit Demo- ſthen. compluribus aliis locis, qui eſt Megarenſium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. Plutar- chus vero de Fortun. Rom. pag. m. 315 C. *Πέριλλος δὲ τέχνη χαλκουργός* habet. Ita ut veriſimile ſit, *Πέριλλος* ad Latinum idioma conformatum eſſe, dum *Περίλαος* genuinum nomen Graecum eſt. REITZ.

Pag. 51. l. 8. *Καὶ ἀνοίξας*) Legend. interpr. Perf. BOURD.

ead. l. 11. *Προσθιέναι*) Ἀντὶ τοῦ προσθίει. Attic. BOURD. *Προσθιέναι* — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν) Quod Fl. quoque habere dicit Solanus, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim eſt pro imperativo; exempla ſunt obvia. Hom. Iliad. E, 261, — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἐρικακέειν, tu vero ibi cohibe. Hippo- crat. Aph. 10, S. I, Ὁκόσοισι μὲν οὖν αὐτίκα ἡ ἀκμή, αὐτίκα λε- πτὸς διατάν' & ibid. iterum, ubi tamen δεῖ commodè intel- ligitur. Adde Aphor. 19, 20, & alibi. Et ut in illo Homeri μέ- μνησο intelligere queas, ita alibi κελεύω omiſſum ſtatuerè pro lubitu licet. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciſſ. pag. 386, qui plura congeſſit, unde aequè atque ex his Hippocratis pate- bit, non ſolis Atticis familiare eſſe hoc loquendi genus. REITZ.

ibid. *τοὺς αὐλοὺς τοῦδε*) Sic Long. Paſſ. 2, p. 67, μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. ſupr. ad Dial. Mar. III, § 2. Et Ver. Hiſt. I pr. Et alibi non ſemel. REITZ.

ead. l. 16. *Ὡς τὸν μὲν κολάζουσαι, σὲ δὲ τέρπεισαι μεταξὺ καταλούμενον*) Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. *Καταλέω* eſt molo, mola frango, qui ſignificatus non convenit huic lo- co. Lege meo periculo *κατακηνούμενον*, id eſt, delentum, ſenſu manifeſto & apto. PALM.

ead. l. 17. *Κατακηνούμενον*) Hic vero mirari ſubit eruditiffi- mi viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius editionis ſcri- ptura impoſuit, neque apud interpretem obſervavit *inter mo- dulandum*, quod ad veram manu quaſi ducebat. Eo magis etiam, quod *Par. ed.* quae recte habet, inſpexiſſe videtur, cum paginam adſcribat, in qua invenitur hic locus. Iterum uſur-

pat' Ὀρχ. cap. 2, & Διχ. c. 17. SOLAN. καταυλούμενον esse in H. B. 2. Fl. Ald. Fr. P. & A. sed male καταλούμενον in B. 3. notaverat Solanus in marg. *Iunt.* quae etiam recte καταυλ. At non opus erat tanta perquisitione: ubi enim in re tam manifestata tres quatuorve edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in censum vocari nihil est opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri posse Π. Ὀρχ. cap. 2, & Διχ. c. 17, ubi idem verbum occurrit. At nota Palmerii, tanto conatu, sed irritò, hunc locum emendantis, ei ansam dedit inquirendi; quare iam laudo Solani diligentiam, & addo, etiam καταυλούμ. legi in Ald. & Salm. ac miror alterum nullam edit. contulisse; quod si fecisset, facile detexisset, credo, errorem tantum typographicum esse illud καταλ. pro καταυλ. Quod autem de interprete ait, eum siluisse, liceat mihi animadvertere, in Parisinae versione ab Obsopoeo concinnata tamen hoc verbum sic redditum, *inter modulandum*, & a Benedicto, *modulatione delecteris*. At his scriptis, video in notis Solani eadem contra Palmerium notata. REITZ.

Pag. 53. l. 5. Ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ) Non est, ut interpres, *in elegantis delubro*; sed *in loco templi conspicuo*. Sic in Navig. ἐν καλῷ τῆς πόλεως. Aelian. V. Hist. L. 2, 13, ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου, supple χάρις. Haec L. Bos in notis Mss. Eadem habet in libello de Ellipsi, pag. 164. Ibique & alia similis ellipseos exempla. REITZ.

Pag. 54. l. 6. Δωριεῖς) Vide Thucyd. SOLAN. *ibid.* Προσέσθαι) Sic impressi omnes. P. & L. προσέσθαι & sic Dem. 173 A. μὴ προσέσθαι τὸν πλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Noſter. Φαλ. β. c. 3, N. Δ. XXIII, Ἐρωτ. c. 1, & Ψητ. c. 16. SOLAN.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 2. Πρόξενος) Differentiae inter πρόξενον & ιδιόξενον multae, quas tradunt Grammatici. BOURD.

ead. l. 3. Ἰδιόξενος) Adducit Thomas Magister hunc Luciani locum in voce ιδ. sed miserum in modum interpolatum additione ὁ Ἀπόλλων. Pro Phalaride *secundo* etiam *primum* dicit. Quae, si lubet & vacat, in eo emendato. SOLAN.

Pag. 56. l. 6. Δημιουργούς) Deest in Anglic. Cod. BOURD. Suidas quidem δημιουργούς vocari ait τὰ δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciat. Idem cre-

do innuit, quod Livius disertè docet de magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII, 22. Confule etiam Demosthen. Diog. Laërt. p. 42 F. & Platonem, ex quo habet, in Apol. & adde Thucyd. V. 47. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ ὅσον τοῦ τὰ ἡδὴ ἀνατιθέντα συλαῶν, τὸ μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν τ. α. β. ἐ. ἀσεβέστερον) Plane non ut apud Lucianum in Graecis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cuius collectio longe infra efficaciam prioris: qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed alius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet, longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare praecidat, quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto peius peccatum induci Delphos. In fine huius paginae μισθὸν τῆς εὐσεβείας erronee vides verbi praemium impietatis, quod mirum, qui ex Obsopoeo imitetur Benedictus. GRON.

Pag. 57. l. 4. Προσπορεύμενον) Conf. Phal. I vers. fin. & Dial. Mort. XXIII vers. f. REITZ.

ead. l. 9. Εὐδία) Sic L. melius, quam quod in reliquis est εὐδία. SOLAN.

Pag. 58. l. 7. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴ δὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσιν πάνυ πιστεύειν διηγούμενοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἀπιστάμεθα, κατηγορεῖν) Pro μὴ ἀ meliori ordine ἀ μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua Basileensi noravit Gronovius, qui iure quoque castigat hic interpretem, reddentem ultima, etenim incertum est, verane dicant, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus. Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praecessit. Οὐχ ὅπως significat nedum. Verba, ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda sunt parenthesi. Vertendum autem, oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea se passos esse dicunt, narrantibus magnopere accedamus, (incertum enim est, num vera dicant) nedum ut ipsi ea, quae nesciamus, accusemus. IENS.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἀπιστάμεθα κατηγορεῖν) Benedictus, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus. Itane? Immo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem sunt Benedicti. Nam in Basileensi editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἀ μὴ ἀπιστάμεθα κ. & vertit Obsopoeus, ne quo modo eos, de quibus nihil certi nobis compertum est, iniuste sceleris accusemus. Certe haec lectio & vorum series videtur melior, & exponenda Latine, (pendet autem ab prae-

Lucian. Vol. V.

B b

cedenti $\chi\rho\eta$) *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. GRON.

ibid. Αὐτοὺς) Sic P. H. & B. 2. In reliquis αὐτοὺς . Versio nostra sensum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim, *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari*.) SOLAN.

ibid. Ἄ μὴ) Nullam hic varietatem notaverat Solanus noster; cumque Iens. indicet $\mu\eta$ à legi, idque recte immutet, evolvi edd. sed cognovi, veteres P. I. B. 2. H. &c. iam sic habuisse, solamque adeo *Salm.* eiusque affectam *Amst.* male dedisse $\mu\eta$ ἄ. REITZ.

ead. l. 13. Τ' ἄλλα) Etiam supra monuimus, I. & alias quod nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitatur, quia id in ἄλλος & ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulae $\tau\epsilon$ accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit reiectio vocalis brevis, eiusmodi elisio, quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est eiusdem naturae, atque crasis & contractio in uno verbo. Margo A. 1. rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscet lector has minutias persequenti. REITZ.

Pag. 59. l. 4. Πέτρας γεωργοῦμεν) $\text{Πυθῶνά τε πετρήσσαν}$ vocat in catalogo Homerus. Haec adscripta erant in marg. Ald. Wesselingi. REITZ.

ead. l. 5. Ὀμπρον) Vid. II. B, in Catal. vers. 26, & Schol. I, 405. Homer. l. c. $\text{Πυθῶνά τε πετρήσσαν}$. Ibi enim Scholiastes docet, *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. SOLAN.

ead. l. 12. $\text{Ἀσπαρτα — καὶ ἀνήρτα}$) Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, $\text{Ἀσπαρτα καὶ ἀνήρτα}$ contingere dicunt Graeci. Id in *Paraf.* & *Rhetor. Discal. natum* a fabula insularum Fortunatarum, de quibus Homer. *Odyss.* IX, Horat. & Lucianus. COGN. Homer. *Od.* I, 109. SOLAN.

ead. l. 13. Ἑλλησιν) Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. SOLAN. Haec vox in marg. Ald. Wesseling. ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις substituenda, quam insuper adiungenda videatur: & haud scio, an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim Ἑλλησιν probum est, ita iam adiecto ἄλλοις carere posse videmur. Quia tamen Solanus sic vult, morem gessi. At cum pro certo affirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an eius collationem tantum ab alio acceperit, dubito, num τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν ἀγαθὰ δὲ in eo legatur, an τοῖς Ἑλλησιν ἀγαθὰ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius delibe-

tantū melius visum, si utrumque coniungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse fatetur, a quibus se seiungeret, si ἄλλοι abesset, ideo utrumque iam adesse malui. Sic Demosth. saepissime ἄλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de coron. p. 486 D. & 476 C. &c. Et si ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Atheniensibus distinguit, ad Hellada propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis annumerare, patet supra ex I Phal. c. 6, ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγετε c. 7, παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime se habet. REITZ.

Pag. 60. l. 1. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν Δεδν, καὶ εὐποροῦμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν) Qui serio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν Δεδν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν, ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati sumus. IENS. Μετὰ τὸν Δεδν καὶ εὐποροῦμεν Salm. ed. alieno loco: ceterae enim edd. εὐποροῦμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν coniungunt. Quam varietatem cum non annotarit Solanus, eam hic addimus, quo Iensii correctio melius intellecta confirmetur. REITZ.

ead. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut est in Angl. Cod. per stirpes donaria discernere: sequitur enim, καὶ γεγενησθῆναι τὰ πεμπόμενα. BOURD. Φιλοκρινεῖν proba lectio. Vide Ἀποκρ. c. 4, quamvis ibi Fl. φυλ. ut hic A. habeat. SOLAN.

Pag. 61. l. 12. Τὸ κατὰ τὸν Δεδν) Probe notanda haec phras. SOLAN.

ead. l. 13. Αἰεὶ) Quod magis poëticum videretur, pro vulgari ἀεὶ, ideo edd. perquisivit Solanus, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & supra idem sic habuimus circa fin. 2 Ver. Hist. vel initium Tyran. REITZ.

ead. l. 14. Ποίσομεν) P. H. B. 2. Alii ποιήσωμεν. SOLAN.

ead. l. 15. Μηδὲ πώποτε) Et si confundi solet cum μηδέποτε, plus tamen est: nam hoc nondum, illud nunquam signif. in illo Diogen. Laërt. cuius verba, aliud agens affert Solanus ad 2 Ver. Hist. cap. 18, Ἐρωτηθεὶς ποῖω καὶ ἰπῶ δεῖ γαμῆν; εἶπεν τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius nunquam reddat oracula; vid. Plutarch. de Oraculor. defectu T. II, p. 409. & seqq. REITZ.

Pag. 62. l. 9. Ἐτι) Melius videtur cum sequentibus coniungi. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν καθιστάται) F. Guyet. etiam monuerat, vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum: quod vidi, postquam ipse iam mutaveram. REITZ.

ead. l. 10. Παρ' αὐτοῦ) Ἀπ' ἄλλου; GUYET. Si cum antecedentibus coniungas, paulo melius se res habebunt. Sed an sana sint haec, dubito. SOLAN.

ead. l. 12. Βιωτὸν) Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noster utitur. Ita ἀβιώτων quoque Euripid. Herc. fur. 1257, — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβιώτων ὑμῖν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὄν. REITZ.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 1. ΑΛΕΞ.) Duos eiusdem aetatis ab hoc diversos memorat M. Aurel. I, 10, 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII π. τῶν γινώσκ. SOLAN. Vide Dodwelli Dissert. Iren. II, p. 215. LA CROZE.

ead. l. 3. Ὡ φίλτατε Κέλσε) Is est Celsus, philosophus Epicureus, qui contra Christianos scripsit, & contra quem scripsit Origenes. Videndus Valesius ad Eusebium. MENAG. Plures fuisse Celsos, monuerunt iam viri docti. I. Celsi sub Hadriano Iurisperiti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celsum ab eo memorat occisum. Vide etiam Xiphil. 256 D. Duos Epicureos agnoscit Origenes: alterum sub Nerone, sub Hadriano & deinceps alterum, (p. 8 contra Celsum) his verbis, Δύο δὲ παρειλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους· τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω. Qui posterior procul dubio hic noster est, cui Lucianus librum hunc suum inscribit. Omnia enim concurrunt. Primo *aetas*. Sub Hadriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic scriptus est. Secundo *secta*: Epicureus enim hic summus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, quem & Origenes suum describit, qui id ei passim vitio dat, p. 8, 10, 16, 97, 131, 141, 159, 200, 213, 232. Tertio *liber contra Magos*, quem suo diserte Lucianus assignat, c. 21. Origenes autem, utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53, ὁρᾷς ὅς διὰ τούτων οἰοῖται παραδέχεται μαγίαν εἶναι, οὐκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γράψαντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractat. SOLAN. De aetate Celsi male sensisse videtur Dodwellus in Dissert. Iren. & in notis ad fragmentum Phil. Side-tae. LA CROZE.

ead. l. 4. Ἀλεξ. τοῦ Ἀβων.) Fuit eo tempore Alexander qui

dam Sophista, *Peloplaton* dictus, cuius historiam Philostratus scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciano Alexandro diversus, quamquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque, a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est, Philostratum, hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonorchitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vid. c. 9, 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ ἐπινομίαι αὐτοῦ) *Ἐπινομία* vox a librarium putilagine, pro Attica *ἐπινοία*. Lexicographi tamen eam obrutere, quasi prox, sive proba vox esset. Henricus Stephanus recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciano dialogo, ubi est *ἐπινοία*. MARCIL. *Ἐπινομίας* L. *Iunt.* ed. & aliae recentiores non multrae. In reliquis *ἐπινομίας*. SOLAN. *Ἐπινομίας* verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. REITZ.

ead. l. 6. Μαργαρείας) Confer supra Deor. Dial. 2. Et infra Dial. proximo Alex. c. 17, 25 ac 43 f. & 54. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς κακίαν) Angl. *ἐν κακίᾳ*. BOURD.

ead. l. 13. Αὐτοῦ εἰς οὐ βουστάσιον) Allegoria proverbialis in hominem aut rem maiorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in Fugitivis. COGN.

Pag. 64. l. 10. Ἐν — δεῦτρα ὑπὸ πίθηκ.) Confer infra huius Dial. c. 44, & infra Tox. c. 59. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ Ἀπρίανος γὰρ) Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes Epicteti, verum etiam Enchiridion. MENAG. Hunc Luciano locum adducens Vossius, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum Arriani, historiam, cuius hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit, & probat idem vir eruditissimus. De eo etiam quasi mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de libro ipso Apologia intelligenda est. Vide Xiph. in Hadrian. 264 B. Ad Marci usque tempora deducit Phorius Bibl. C. 58, pag. 53. Vide etiam Suidam. Circa annum Christi 134 Cappadociae praefuit. Dio 69, pag. 794; quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inscripsit. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κατὰ τοῦτον ἦν) Fallitur Graeculus. Notum enim est, Epictetum Neronis tempore vixisse. Vide Suidam. CLER. Ad Antoninos usque vitam produxisse Epictetus traditur; vid. not. ad Ἀπρίαν. c. 13. SOLAN.

Pag. 65. l. 1. ΤΙΛΛΙΒΟΡΟΥ) Huius an meminerint alii scriptores, me latet. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ Μινύαν μόνην) Quae sit illa Minya regio, iuxta cum ignarissimis ignoro. Μινύας γὰρ dicta est aliquando Orchomenus in Boeotia, sed quam longe ab Asia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphylia fuit quaedam regio, quae Μυλία dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis, ubi sua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu, Lector, si mihi credis, leges confidenter Μυσίαν. Nam Mysiae provinciae mons Ida erat in Asia, si Asiae vocem latius accipias, & satis vicina Asiae proprie dictae. Ideo nulla est ratio dubitandi, quin nostra emendatio sit vera & proba. PALM. Τὴν τῆς Φρυγίας. Steph. GUYET. Eadem nota, iisdem verbis in ed. Graev. Menagio adscribitur, quam modo ex Guyeri nott Mss. exhibeo. REITZ.

ibid. Μινύαν) Scholiastes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud Homerum in Catal. v. 18 in Boeotia est, atque adeo a posteriore non diversus. SOLAN.

ead. l. 13. Πρόσδετον) Quomodo id deprehensum sit, infra narrabit cap. 59. Sic κομῶν προσδέσεις inter muliebria lenocinia apud Philostratum recensentur pag. 931, ubi interpretes & hunc Luciani locum apposite adducit & Clem. Alexandr. Paedag. I, 3, p. 218. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ γοργόν) Τὸ σεμνόν, φοβερόν. GUYET.

Pag. 66. l. 4. Ζεὺ ἀποτρόπαιε) Recte secundum Theologiam gentilium. Quod autem Clemens Alex. 12, 2, — habet προτροπαίους, mendosum est, & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum eius editorem non fugiet, credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πολεμίοις) Sic Gall. § 30, ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Aeschylus Prometh. vinct. Ἐρ. χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πῆμασι. Pr. χλιδᾷ; χλιδῶντας ὥς τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ Ἐχθροὺς ἰδοίμι. Ex quo Plaut. Afin. Act. 3, Sc. Agedum. Ar. Hem, adspēta, rideo? uinam male qui mihi volunt, sic rideant. Sic Terent. Eunuch. Act. 4. Sc. 3. Albin. Conf. ad Liv. Urbs gemit, & vultum miserabilis induit unum. Gentibus adversis forma sit illa, precor. Idem Albin. etiam. BOURD.

ead. l. 13. Κέρκωπας — Εὐρύβατον) Nobiles facinorosi. Meminit horum & Aeschines adversus Ctesiphontem: οὔτε γὰρ Φρυγῶνδας, οὔτε Εὐρύβατος, οὔτε ἄλλος οὐδὲς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο. Vid. Erasmus ad proverbium, ne in Lampyrum incidas. COGN. Vide Ovid. Metam. XII, f. 2. SOLAN.

ibid. Εὐρύβατον) Vide Erasmus in proverb. εὐρυβατεύεσθαι
VORST. Scholiae hic parum notus. SOLAN.

ibid. Φρυωνίδαν) Pravitate notum fuisse Schol. ait. SOLAN.

ibid. Ἀριστόδημον) Quem Aristodemum intelligat, nescio:
plures enim sunt huius nominis Tyranni; vide Scholium.
SOLAN.

ead. l. 14. Σώστρατον) Eum intelligit, de quo supra N. Δ.
XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. SOLAN.

ibid. Ρουτιλιανῶ) Sic legit interpr. ex Cod. Flor. BOURD.
De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio,
quamvis clarissimus illa aetate fuerit. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Ὑπὲρ αὐτοῦ) Lege αὐτοῦ. GUYET. Αὐτοῦ B. 2.
In reliquis prave αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 5. Πρὸς αὐτὸν) Παῖς ἦν πρὸς αὐτόν. Sic Terent. *Nihil
ad nostram hanc*, Eun. II, 3, 69. Et paulo post plenius, *ne com-
parandus ad illum est*. Exempla Graeca passim quoque obvia.
Vid. fratris carissimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ διαβολῇ — οἷς ἔγαγε οὐκ ἂν π.) Hic locus ap-
prime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque eius
consilium atque institutum nosse discas. Ex animo enim quin
hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, in-
quies, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis
eos infectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos ple-
rumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae prae-
tendebant. Reliqui fere ioci sunt, eximiis illis viris nequa-
quam fraudi, si lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πολλοστὸν — μέρος) Utitur hoc Luciani testimon.
Duker. ad Thucyd. VI, 86, ubi πολλοστὸν μέρος nonnulli
Codd. habent. Sed & πολλοστημέριον dici, ut editum in Thu-
c. vid. Polluc. L. IV, segm. 165. REITZ.

ead. l. 13. Ποικιλωτάτην) Vitiose legitur, ὅπως γὰρ ἐπινόησόν
μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς
κρᾶσιν. Ratio linguae postulat ποικιλωτάτην. Id alibi observa-
tum, vel potius non corruptum, apud Nostrum: ut de Salta-
tione c. 31, πλὴν ὅτι ποικιλωτέραι αὐται &c. IENS. Ποικιλωτά-
την Iensii emendatio, ut Ὀρχ. c. 31. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Βουλῆσεως) Ibidem non multo post, pro τῷ
ἐναντιωτάτῃ τῆς βολῆσεως εἰκνύαν, rescribe βουλῆσεως. Sic ha-
bet Basileensis anni 1545. IENS. In plerisque impressis βολῆ-
σεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab alea-
toribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, fa-
ciem vultumque componunt tum maxime, cum alea mini-

me favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu*. Sed utramque nunc B. P. & lenium momentem laudo, qui *βουλήσεως* restituunt, quod Graecum & venustum. V. versus finem huius libelli c. 54 — 57, quae verbum hoc mire illustrent, & Thucyd. I, 92. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπέχῃ εἰν τὸν νοῦν) Iussit in marg. Solanus conferre Th. Magistrum. Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπέχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἐπέχειν modo esse ἐπὶ τινὶ ἔχειν, cum alibi & καλύειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμούς omitti, docebunt Bos de Ellipsi, & Elfner. ad Act. Apost. III, 5; ubi de mendico, ὁ δὲ ἐπέχειν αὐτοῖς. Verum quod hic contra Bosium sentiat, & non ὀφθαλμούς, sed νοῦν, in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέπον εἰς ἡμᾶς. Nec iuvant Elfnerum exempla, quae affert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & Bos habet, ubi ὀφθαλμούς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. REITZ.

ead. l. 8. Ὡς ἐνὶν ἀπὸ τῆς καλάμνης τεκμαίρεσθαι) Vertit interpretes, ut licebat ex stipula coniecere; recte quidem, quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam interpret Graecus anonymus Homeri, ad Odyss. E, v. 214, ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμνης ἐνεστὶν νοῦσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, οὕτως καὶ ἐκ πρεσβυτικού σώματος τὴν ἀρχαίαν ἔξιν κατανοῦσαι. Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paulo supra docuerat, cum proprie notet τὴν ὑποστάμην τοῦ ὑπολειπομένου σίτου, (sive, ut Hesychius, τὸ ξυλῶδες τῶν σταχύων) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, aetate effoeta; quemadmodum & καλάμη interpretatur item Hesychius. IENS.

ead. l. 10. Δεομένοις) Angl. βουλομένοις. BOURD. Βουλομ. A. P. & L. Reliqui Δεομένοις. V. cap. 17, & passim apud optimos scriptores. SOLAN.

ead. l. 12. Μαγείας καὶ ἑπωδ.) Cf. supr. Μισθ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγ. τοῖς ἔχθ.) Flor. ἑπαγ. ἐπὶ τ. ἔχθ. BOURD.

ead. l. 14. Ἀναπομπὰς) Descouvertes. Ἀναπέμπω, emitto, sursum mitto, Etym. GUYET. Recte Guyetus exponit: nam promittunt magi, se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocaturos. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφῶν) Non quidem immerito varietatem quæfivit diligentissimus Solanus: nam *εὐφῶν* requiritur ab recto *εὐφῶνς*, si paradigmata grammatica spectes, ut ἀληθῆς ἀληθῆς & *εὐφῶν* Vorstius etiam margini Basil. 2 adscripserat. Verum neuter videtur attendisse ad exceptionem, quæ *εα* purum tam in *α* quam *η* contrahi monet, sic *ὕγιῃ* & *ὕγιᾶ* utrovis more dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici iam tradidere. Conf. de Salt. § 74, & Maittaire de Dial. p. 29. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Θῶνος) Anglic. *Θῶνος* & ita interp. BOURD. Conf. Homer. Odyss. Δ, 230. *Θῶνος* scribitur apud Hom. l. c. ad quem locum manifesto alludit: cum A. tamen P. etiam *Θῶανος*. Cave autem credas cum doctissimo Philostrati interprete, nomen id fuisse Tyanensē, (ad p. 148.) quem Aegyptium insuper vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud Philostr. huius hominis mentionem nullam fieri, quem participem suorum arcanorum Apollonio Noster tam diserte tradit. SOLAN.

ead. l. 5. Φάρμακα) Hoc carmen pluribus in locis est apud Homerum, præcipue Odyss. Δ, quod usurpatur in medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant. COGN. Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ, 232. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτὸς) Angl. *οὗτος*. BOURD.

ead. l. 9. Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων) Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. MARCIL. Huius vitam 8 libris Philostratus describit: hunc Hierocles Christo æquiparavit: contra quem Eusebius scripsit. COGN. Secuti hic sumus emendationem Marcilii: nam τῷ deest in nostris libris. Sed ad alia venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo diu versatus fuerat, qui paulo ante centesimum a Christo nato annum, eodem, quo Nerva, tempore, mortuus traditur. Huius imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile patet, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod optime convenit cum iis, quæ de eo hic traduntur, nondum septuagenarium decessisse sub finem imperii M. Aurelii Antonini, quod ex seqq. patebit. V. quæ de bello Marcomannico habet c. 48. SOLAN. Emendationem Marcilii adeo necessariam existimavi, ut eam receperim, contra edd. REITZ. Τῷ πάνυ non compar in Ms. Reg. 3011. & abesse vult B. de Ball.

ead. l. 10. Τραγωδίαν) Non sic de eo sentiebat Philostratus; qui viri vitam conscripsit, etiam nunc exstantem. Non Eunapius, qui in prooem. ad vit. Soph. ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους δέου, librum eum inscribi iure potuisse censibat. Ante Lucia-

num vix reperies, qui eius meminerit. Eruditiss. certe Philostr. enarrator Lucianum cum Apuleio coaetaneo primos facit, praef. pag. 33. SOLAN.

ead. l. 14. Μικρὸν οὐδ' ἐν ἐπενόει) Sic Liv. de Scipione XXIX, 1: Nihil enim parvum, sed Carthaginis iam excidia agitabat animo. SOLAN.

ead. l. 15. Χρησιμογράφῳ) Forſan χρησιμογράφῳ, ut infra cap. 10. LA CROZE. Legendum λογογράφῳ, adſcripſerat Solanus, ut ſupra Herod. cap. 4, ubi καὶ ſυγγραφέας καὶ λογογράφους. Vel χρησιμογράφῳ, videndumque, quod hic ſequitur cap. 10 huius Alex. Sed prius malim. REITZ.

ead. l. 16. Καθιόντων) Circulatoremne intelligit? SOLAN. Καθιόντων aliquem legendum coniiicere, Guyet. ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil muto. REITZ.

ibid. Καταρατοτέρῳ) Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου ſcil. GUYET.

Pag. 70. l. 2. Παχῆς) Sic pag. ſeq. & pag. 481. BOURD. V. Ariſtoph. p. 670 A. Et Noſtrum c. 9. SOLAN. Infra addit καὶ ἡλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι. Et ſic παχῆς de rudi, ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliſſque aliorum teſtimoniis probat Elſn. ad Evang. Matth. XIII, 15, p. m. 67. REITZ.

ead. l. 3. Τοὺς πολλοὺς) Notum quidem, addito articulo *vul-gus* & *res vulgares* ſignificari. Vid. Noſtrum ſupra de Merced. cond. c. 9, & infr. hoc Alex. c. 9. Dion. Hal. VII, p. 473, τὸ ὄναρ — ἐν τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiaſt. Thucyd. interpretatur πένητας, ad L. I, c. 6. Confer Ael. V. H. XIV, 8, ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſexcenties dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen *plebem* ſignificari, ſed plus, veluti in Epiſt. ad Rom. c. V, 15, εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἐνδὲς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *univerſos* interdum ſignificare τοὺς πολλοὺς, docet Gronov. qui verba Arrian. de Exp. Alex. VII, p. 485 ed. *Amſt.* (ed. *Leid.* p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἀραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *univerſos Arabas*; cum non ſufficeret Vulcanii verſio, in *Arabas, populofam gentem*. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποκείροντες — Μακέτιν) Vid. quae dicimus ad Philopatr. c. 21, κεκαρμένους τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν. Sic paulo poſt dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξυρμηῖται. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetm* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. GESN.

ibid. Μακέτιν) Nomen eſt non proprium illius mulieris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio,

unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a Kennetto laudatum pag. 117. SOLAN.

ead. l. 8. Πελλαία) Macedoniae civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque aestare, frigoris causa, collo circumdare. COGN. Adleverat margini cl. Hemsterh. videndum Ez. Spanhem. de Pr. & Uf. Num. Ant. Diss. IX, p. 655. Quem igitur adiisse non pigebit. REITZ.

ibid. Εὐδαίμωνος) Enallage. GUYET.

ead. l. 9. Νῦν δὲ) V. Spanhem. 654. SOLAN.

ead. l. 15. Πολλοὶ δὲ) De serpentibus Pellaeis Casaubon. ad Suet. lib. 3. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπ.) Vid. Plut. in initio Alex. qui Luciano hac in re adstipulatur. Adde Spanh. 212. SOLAN.

ibid. Ὀλυμπιάδος) Matre Alexandri, de qua Dial. Diog. & Alex. COGN. Origo fabulae de Olympiadis serpente. GUYET.

Pag. 71. l. 3. Θουκυδίδην) Thucyd. L. II, c. 1. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν — βίον) Conf. infra Δημ. c. 20. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ δυνεὶ τούτοις) Metus & spes divinationem & auguria repererunt. Qui impense cupiunt, suis votis undecunque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero misere cupiunt, quavis ex re solatium formidinis aucupant. Vide Lucianum in Char. & in Demonast. COGN. Δυνεὶ edd. Atticum, neque hic solum, sed multis aliis in locis. SOLAN. Δυνεὶ ait Solanus edd. habere; at Parisina habet δυοῖν. Vorst. in B. 2. etiam δυοῖν adleverat, frustra. Quid in Iunt. fuerit, nescio, nam Solanus eam sic mutavit, ut & δυεῖν & δυοῖν inde conficere queas: quare edd. denuo consului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat, alias quasdam edd. nihil abire ab lectione Iuntinae, quas tamen δυεῖν habere cognovi, ideo credo δυοῖν fuisse in I. Sed Solanum correxisse δυεῖν, nam cum illa restituta lectione sic reliquae conveniunt. Certe δυεῖν rectum esse, si testimoniis indiget, confer Diod. Sic. XIX, p. 296 ed. Bas. ubi δυεῖν σταδίων. Et δυεῖν νοοῖν vid. ex Thucyd. pluraque apud Maittaire de Dialectt. p. 34. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Δελφοῦς) Sic in Iove trag. & Icarom. BOURD.

ead. l. 13. Κλάρον) V. de his, quae supra annotata sunt, ad Θ. Δ. XVI. SOLAN.

ibid. Βραγχιδας) De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit Bulengerus de oraculis & vatibus c. 9. GESN. Vid. etiam Olear. ad Philostr. IV, c. 1, p. 140. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Πλίνθους) Sic in Contempl. BOURD.

ead. l. 4. Ὅπερ μείζονας) Angl. ἐπὶ μείζον. BOURD. A. P. & L. ἐπὶ μείζον. Sed nihil muto. v. quae ad Μισθ. c. 12 a me annotata sunt. SOLAN. Conf. mox c. 26. REITZ.

ead. l. 9. Καλκιδόνα) In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet Ez. Spanh. p. 117, nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in Strabonis Codicibus antiquis reperiri. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ἐμπόρων) Mirum, ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen, quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. SOLAN.

ead. l. 11. Προσοκοῦν) Adscripsit Solan. vid. infra in Διψ. c. 2, Γαράμαντες μόνοι πρόσκοι οὐντες, quo adiuvetur, credo, coniectura Pellaei; sed & mihi participium activum προσκοῦν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur: quare πρόσκοιν admittere malim, si quis Cod. addicat. REITZ.

ead. l. 13. Τὰ οἶκοι) E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. SOLAN.

ead. l. 17. Τοὺς πολλούς) Conf. supra dicta ad c. 6. REITZ.

Pag. 73. l. 2. Κυμβάλοις κροτοῦντα) Quamvis *plaudo* significat, tamen & transitive usurpatur, aequae ac Latinorum *plaudo*; vid. Cerd. ad Virg. Aen. VI, 644. Alii etiam construunt cum accusandi casu, ut Alciph. I, Ep. 12, pag. 50, αὐτὴ δὲ κύμβαλα ἐπεκρότει. Sed noster Deor. Dial. XII Ven. & Cupid. etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accusativo autem etiam Hom. Il. O, 453; ubi κείν' ὄχεα κροτέοντες, est *vacuos currus quatientes, cum strepitu*. REITZ.

ibid. Κοσκίνω — μαντευόμενος) Cribro vaticinans, stulte de rebus occultis divinans, paroemia sumpta a divinationis genere, quod suspenso circumactoque cribro peragebatur. COGN. Paroemiogr. BOURD. Κοσκινόμαντία, de qua Theocr. Εἶπε καὶ Ἀγροῖα τὰ ληθέα κοσκινόμαντις. GUYET.

ead. l. 11. Μέτεσιν) Praefens pro futuro: sic ἐστὶ pro ἔσται, & similia, vid. Ienf. & Hemsterh. Somn. c. 9. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere esse, vid. Commentt. ad Aristophan. Plut. 70, ubi ἀπειμι, abibo. Et vid. Hemst. idem dicentem, ad Somn. § 7 f. Adde Long. Paft. L. 2, p. 67; iterum 68, καὶ ἀπεισι τοῖς Μινθυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος, & veniet Methymnaeis hostis sat infestus, ut vertit Iungerman. Sed & potuisset hinc abibi vertere. At vix quidquam interest, & alibi de hoc significatu agemus. Conf. eund. L. IV, pag. 125, (ed. Moll.

nam altera, ex qua olim priora excerpti, nunc non est ad manum) ἀπειμι τὰς αἰγὰς ἀπάγων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. Lucian. Si alia verba sic posita addere velim, quorsum id abiret? Vid. tamen Alciph. I, Ep. XI, p. 44, φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύγομεν &c. In verbis autem contractis num praelens sit, an fut. 2, vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 65 ἀπολῶ, pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. REITZ.

ead. l. 15. Κῆκεῖνοι) Sic ed. I. Reliquae ἐκεῖνοι. Sed malletm γοῦν pro γάρ. SOLAN.

Pag. 74. l. 4. Τὸ ἐχίδνης δηχθεὶς) Dico ad lib. 2 Heliodor. BOURD.

ibid. Προεῖσπόμεπεται) Angl. προπέμπεται. BOURD. Προεῖσπόμεπεται, prompta inducitur. GUYET.

ead. l. 6. Μεσόμελευκον) Qualem reges Persarum soli apud suos gestabant. Xen. Cyrop. VIII, p. m. 127, 31. Vid. & Athen. V, 215 C. ad quem locum, dum alia optime, ut solet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritis, nescio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. SOLAN. Καὶ μεσόμελευκον) Nihil de omisso illo καὶ in plurimis edd. notarat Solanus: nec tanti interest dicet aliquis. At qui stilo Luciani est assuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etsi paulo post omittitur ante ἄρπην. REITZ.

ead. l. 9. Ὀλεθροὶ) Pests, perniciēs, exitium. An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. GUYET. Nihil mutavit Solanus, neque ego quidquam mutavi, sine auctoritate edd. aut Codd. etsi adiectivum ὀλέθριοι sic usitatus, & pluralis substantivi ὀλεθροὶ alibi nondum a me observatus est. REITZ. Sic iterum subst. pro adi. infra de Salt. c. 5, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Et Iov. Trag. c. 43, Pseudol. c. 17 & 18, ac Dial. Mort. IX, 4. Ita ut vulgatum non sit movendum. IDEM in Addend.

ead. l. 12. Περσείδης) Περσείδης. GUYET. Parum abest, quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius: vereor enim, ut media longa inveniatur alibi Περσείδης. Nam brevis est ap. Aristoph. Vesp. 1132. Etsi ibi Persicam vestem significat, est tamen id adiectivum quoque. Potest ergo iam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volet. At si a Περσεὺς formatum dicas, longa poterit esse; verum & tum Περσείδης diceretur, aequae ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεὺς. REITZ.

ead. l. 14. Οὕτως) Sic enim emendavimus, cum antea legeretur οὗτος, nullo, aut certe Luciano indigno, sensu. Ratio emendationis per se patet. Vide autem cap. 39. SOLAN.

ibid. Ποδαλείριος) *Podalirius* Aesculapii filius, cuius se filium fingebat Alexander. V, c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Τρίκκης) *Lege*, si lubet, Orig. c. Cels. III, p. 113, 2, ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua edere credebatur Aesculapius. V. etiam Avien. Arat. v. 206, & Strab. IX, de templo Aesculapii in ea urbe celeberrimo & antiquissimo. Est autem urbs Thessaliae, cuius & Hom. meminit in Catal. 236, ubi natus dicitur Aesculapius; Strab. XIV, p. m. 446 A. SOLAN.

ibid. Στύεσθαι) Male in Anglic. Cod. στέλλεσθαι. Vocem στύεσθαι alibi interpretor. BOURD. Στέλλεσθαι praeter A. P. & L. longe, mea quidem sententia, melius, quam ut in impressis est, στύεσθαι. Sensum vulgatae aperiet Aristoph. *Lyfistrata*, eundem fere, quem alibi per οἶστρον φέρεσθαι, aut simile quid, effert. V. Or. c. 33 bis, & 51. Sed nec castior solum vox στέλλεσθαι, sed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior, & Nostro familiaris. V. Νίγρ. cap. 2, 3, & passim. SOLAN. At versio Gesneri στύεσθαι servat. REITZ. Nondum poenitet τοῦ στύεσθαι in versione servati. Sermo est de homine μάχῳ & γυναικομανεῖ, oratio satirica. GESN. Reposui edd. vet. lectionem στύεσθαι, quam agnoscit etiam Mf. Reg. 2954.

ead. l. 16. Εὐρητο) Minus recte in Angl. Cod. εἶρητο. BOURD.

Pag. 75. l. 2. Κατὰ Τύρσιν) Descriptio Abonoteichi. SOLAN. Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. Ἀλέξανδρος, vel ἀλεξητῆρος *auxiliator*, plenius exposita apud L. Bos ad Evang. Ioan. I, 4, pag. 52 & seq. Sed quia eadem per compendium enarrat Solanus, Bosium non exscribam. REITZ.

ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρος) Ineptorum versuum bonam interpretationem dare, ne, si possem quidem, vellem. Non est hic quidquam ingenii, sed, ut in toto hoc genere, stribligo di-dionis, stupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, castrum, significat: notatur itaque Ἀβωνουτεῖχος. *Ausoniorum* mentio indicat, sub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* est Α, tres decades Α & c. Ἀλεξητῆρος nomen retinendum fuit in versione. Metuebat astutus Apollo, ne non satis clare apud Paphlagonas signasset nomen prophetae sui per notas numerales ΑΛΕΞ. nisi adiceret, eas primas quatuor literas esse in voce Ἀλεξητῆρ. GESN.

ead. l. 3. Ἐκ πρώτης) Aenigma est, quo (ΑΛΕΞ) *αὐδρος* describitur.

A. 1.	4) 96	} 24
Λ. 30.	8	
E. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
	—	
	00.	

Summa 96, per 4 divisibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud Apollod. III, p. 93 A. SOLAN. Literae numerorum potestate in *Ald. 1 W.* ita huic & sequenti versui superscriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia Solanus iam indicavit, non repetam. REITZ.

ead. l. 7. Διὰ πολλοῦ) Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius, *post longam absentiam*. GUYET. Recte Guyetus, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & Aristoph. Plut. 1046, *Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι*. Quod recte ibi vertitur, *opinor, quod te iam diu non viderit*. Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet Long. Past. IV, p. 106 ed. Moll. *Παρακελεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων παινεῖν τὰς αἴγας ὡς δυνατὸν μάλιστα πού, πάντως καὶ κείνας λέγων ὅτι εἶσθαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ*, *herum illas omnino post longum intervallum esse visuras*. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ἀφροῦ υποπιμπλάμενος) De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 13. Ἀνθρῶπόμορφόν τι) Figuram videbis in nummo, quem ad cap. 58 exhibebimus. SOLAN.

ibid. Κατάγραφος) i. e. *πίττα, ποικίλη*. *Κατάγραφος* idem; quod *κατάγραπτος*. Catull. *Catagraphosque Thypos*. GUYET. Locus Catulli est in Epigr. 22 ad Thallum, ad quem vid. observatt. Vossii p. 63. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἄνδρος) Ita scriptum erat, quod per compendium significat *Ἀλέξανδρος*; alioqui *ἄνδρος* corrigendum, quod tamen ad sensum deterius; etsi enim *ἄνδρος* mox sequitur apud Lucianum, tamen literae illae Λ & Ξ non sunt in *ἄνδρος*, ideoque prius verum esse existimo. Nam si *ἄνδρος* hic significat residuam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia sensus nullus apparet. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Μέλαινα) Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui Suidam consuluerit. De Aesculapii forma vid. Ovid. Metam. XV, 654. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῇ) P. non ut in reliquis *αὐτῇ*. SOLAN.

ead. l. 9. Συλλαμβόμενον) Minus commode in Anglic. Cod. συνθλιβόμενον. BOURD.

ead. l. 16. Ἐνθεάζοντες) Angl. ἐνθεαζόμενοι. BOURD.

Pag. 77. l. 1. Δειζομένην) Καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλ' αὖ δειζομένην ἐναργῆ τὸν θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἐναργῆ τὸν θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἐμακάριζε τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo δειζομένην. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τε ἡ δὲν (ὁ Ψευδομαντὴς) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεόν ἡκεῖν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret. IENS. Δειζομένην mihi fere melior videbatur, quam si δειζομένην dixisset; non modo quia palam additur, quo significatur, Deum ante non conspicuum, nunc omnibus spectandum iri propositum; sed & quia c. 12 f. praedixit, *eum appariturum*. Tum etiam propter singularem verbi δεικνύμι energiam, quam vid. ab Hemsterh. indicatam Somn. c. 8, ad verba εἰδείξε τὸν Δία quod hic quidem non profus idem est; sed gloriatur urbs quasi numine praesenti, quod iam publice posset omnibus re ipsa demonstrare. At si quem sequens ἡκεῖν magis movet, & quod δειξ. non activa, sed media forma hic ponatur, ille δειζομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa usitatum esse. Sic Hom. Il. γ, 700, Πηλεΐδης — θῆκεν ἄεθλα δεικνύμενος Δαναοῖσι — & alibi saepe. Sed cum Iliad. I, 196, pro *data dextra recipere*, positum dicat Scholiastes, qui ad verba τῶ, καὶ δεικνύμενος, ait, δειξιόμενος, φιλοφρονούμενος; unde & S. Clarke ea reddidit, *eos autem dextra prehensens* &c. ideo, inquam, & hoc sensu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem iam praefero, relecto § 10. REITZ.

ead. l. 3. Ἐτεθήπεσαν) Conf. supra Scyth. c. 8. REITZ.

ead. l. 4. Φωνὰς) Hoc forsitan imitatione verorum per Christianos miraculorum. Observa etiam, distingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐβρ. ἢ Φοινίκων) Sed quas hic ut diversas ponit, eiusdem tantum linguae dialecti erant variae: qua de re consule, si lubet, Grotii not. No. 1, ad lib. I, cap. 15, de verit. relig. Christ. &, qui eam rem fuisse prosecutus est, Bochart. de lingua Phoenicia & Punica lib. II, Geogr. Sacra. SOLAN.

ead. l. 9. Προωκοδομημένην) Ceteri Codd. προωκονομημένην.

BOURD. In ed. Fl. ut edi curavimus, προφονομ. In P. & Cod. B. mendose προφονουμμη. In rel. προφκοδομημέντη. SOLAN.

ead. l. 10. Πηγὴν) De oraculi fonte metaphorice intelligendum: patet enim, non fuisse verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. Arrian. in Epiēt. p. 239 C. Apollo πηγὴ τῆς ἀληθείας dicitur. SOLAN.

ead. l. 12. Τύχη ἀγαθῇ) Flor. τύχη τῇ ἀγαθῇ. BOURD. Non temerario consilio illud τῇ inseruimus: nam & sic infra c. 38 huius Dialogi. Etsi & alibi omittitur, ut in Vit. auct. cap. 2 fin. & cap. 19 pr. Item Catapl. c. 7. Ac Deor. Dial. X, & Timone &c. REITZ.

ead. l. 16. Πώματος) P. & ed. I. στόματος, quod minime spernendum. SOLAN.

Pag. 78. l. 12. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δι', οὐδ' ἐκ κορώνης) Miror versiones virorum insignium. Ipse Erasmus, non ex Coronide per Iovem, id est, cornicula, (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice: quae sic contraxit Benedictus, non ex Coronide per Iovem, hoc est, non ex cornice. At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit, quam Corone? Certe non. Coronis enim Larissaea apud Ovidium, Phlegya filia apud alios, mater Aesculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicae telluris apud Ovidium ab Neptuno stuprata, nisi intervenisset per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc postremam simpliciter de ave cornice accipere possumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad praecedens, & per significationem & appellationem volucris ad sequens. Neque vero probari potest id, quod scripsit in Gallica versione Sponius, *tenant en sa main Esculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois*, & quod addit in margine, *C'est qu'il étoit fils de Coronis, qui signifie Corneille*. Neque mox satis bene οἰκίσκον reddidit aedicular, cum exigatur numerus singularis. GRON. Optime verterat Erasmus: quamquam aliter viro clarissimo visum. Optime etiam Sponius. Ludit scilicet in ambiguo vocum: quia Coronis mater Aesculapii erat; v. c. 38, Ovid. Met. II, 569, & Apollod. III; quod nomen fere idem est cum κορώνη, quod cornicem designat. Non, inquit, iam Coronidis filius, aut cornicis, sed anseris, quia nempe ex ovo anserino exclusus. SOLAN.

ead. l. 13. Γεγεννημένον) Sic putavi rescribendum pro vulgato γεγεννημένον; nam est α γεννάω sic enim recte mox c. 18 scribitur: sic recte erat Abdic. c. 9 bis, adde c. 10 eiusd. Abdic. & 18, v. 46. Sic plus quam sexcenties recte apud LXX,

& in Novo Foedere. Sed tam saepe in hoc verbo & alterum int compluribus edd. omisum est, ut iam earum consensum nihili faciendum existimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὀρχ. 56 γεγεννημ. rursus est, item cap. 23 huius Dial. a γένομαι. Et interdum nihil interest, utrum inde factum, ortum, an natum, generatum dicas, & in eiusmodi casibus edd. priscas sequar; ubi vero significatione τοῦ γίγνο distincte opus est, ibi *vv* duplicabo, quoties ad id animum advertero. REITZ.

ead. l. 15. Ἡμέρας) Nesciebam, quid Gesnerum impulerit, quod ἡμέρας pro accus. plur. acceperit, cum pro solita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, structura, sit genitivus singularis, ut supra Tyrann. c. 1, δύο τυράννους ἀποκτείνας μιάς ἡμέρας, ut 1 Ver. Hist. c. 10. Et Tox. c. 52, & alibi non semel. Servari ergo potuisse putabam priscam versionem, quae *interdum* habebat; etsi noram, & accusativo casu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut Long. Past. 2, p. 43, συνέρχονται τὸ ἐωθινόν. Iterum pag. 46 ed. Iungerm. Tertium L. IV, p. 106 f. ed. Moll. ἀπάγων (αἴγας) τὸ δειλινόν. Quare ambiguum alicui videri possit, sitne ἡμέρας plur. an sing. Postea vero didici, Gesn. τινὰς intellectum velle, ut in Evang. Marc. 2, 1, δι' ἡμερῶν. REITZ.

Pag. 79. l. 2. Τοὺς ἐγκεφ.) Mira phrasis. Sic tamen omnes libri. Quid vero Marcil. voluerit, haud facile est coniicere; nisi forsan pro eius ἐξηρημένων legendum sit, ἐξηρημένων, eo nempe sensu, quo vertunt—*cor esset exemtum*. V. autem Δραπ. c. 14, & Φιλοπ. c. 26. Adde & Plut. 1482, 2, si forte quid lucis hinc affulgeat. SOLAN.

ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξηρημένων) Προεξηρημένων. Itaque sequitur πρὸβατα, p. seq. (immo statim vers. seq.) MARCIL.

ead. l. 12. Ἐκείνου) Τοῦ δράκοντος. GUYET.

Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα, ἀνθρωπ.) Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀνθρωπόμε. καὶ ταῦτα καὶ θιθασσόν, absurde prorsus. SOLAN.

ead. l. 8. Τὸ ἀντίθυρον) Συμπ. c. 8, ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Oik. cap. 26, ubi semineo genere occurrit. SOLAN. Utitur & Homer. Odysll. Π, 159, Στὴ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσσεὺς φανείσα. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Πονηρὸς) Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. supra de Merc. cond. ad cap. 23. Etsi credo, posteriorem diem hanc distinctionem invenis-

se, cum in origine unum & idem fuerit; utrumque enim est a *πένος & πένομαι*. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. REITZ.

Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Deleverat Solanus ταῦτα & καί, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abesse credo: verum quia facilius est omissio, quam eiusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rursus infra c. 38, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προσεμνηχάτο, & alibi non semel. Sic & τοσαῦτα & τοιαῦτα coniungi amant. Long. Paft. L. 2, p. 63, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες. REITZ.

ead. l. 9. Τὰ τοιαῦτα) *Fl. ed. & P. Codex*; cum nulla diverfitas in collatore sit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. SOLAN.

Pag. 82. l. 1. Εἰκόνες) Infra ad cap. 58 videbimus, nummos etiam cufos cum imagine & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam Goltzius in nomine erraverit, cum ΓΛΥΚΩΝ legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama eius pervenerat. SOLAN.

ead. l. 3. Γλύκων) Cognomen hoc: Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander, ut ex prophetia patet, quam supra c. 10 legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari iubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi Spanhem. 213 & 721. SOLAN.

ead. l. 6. Φάος ἀνθρώποισι) Sic Graecos vocare hominem, qui ingens emolumentum, magnam salutem affert hominibus, monet L. Bos ad Ev. Ioan. I, 4, ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex Hom. II. Π, 39, & Aristoph. Pl. 69 confirmat. REITZ.

ead. l. 8. Ἀμφιλόχου) In omnibus libris legitur Ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis unquam fando audivit? Amphilochum vero & Noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroë illo narrantur, omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in Έκκλ. c. 12, oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem Φιλοφ. c. 38, in Dial. Mort. III, & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi huius Amphilochi meminerunt & alii, Plut. 999, 2, & 771; Xiphil. in Commod. p. m. 290, ἐστὶν ἐν Μαλλῶ (sic enim emendandus ex Nostro aliisque Xiphil. pro vitioῖο Μαλλῶ) πῶλαι τῆς Κιλικίας Ἀμφιλόχου χρηστήριον καὶ χρᾶ δι' ὀνειράτων. Unde patet, eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae

Luciani hac in parte confirmat. Clem. Alex. etiam *πρωτ. p.* 9, 1. — Haftenus de oraculo Mallensi: de alio eiusdem oraculo supra etiam dixi ad Dial. Mort. III; nunc de ipso *Amphilochi* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius*, innui videtur. *Ἐναργὸς ἀνθρώπου καὶ μητρῶαίου υἱὸς ὢν*, *Ἑκκλ. c. 12*; & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud Apollod. p. 83 A. B. Sed de ea quaestione vide, quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit Orig. c. Cels. p. 131, 2, eumque in ea regione oraculum habuisse: quod ut confirmare non possumus, ita nec reicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & ap. Plut. 771, iis, quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiamsi Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem discrete *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV, p. m. 464 B. *Amphilochi* aliud oraculum fuisse in Aetolia ait I. Caes. Bulengerus; cuius meminisse ait Aristidem Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem I. Caes. Bulengerus tradit ex Euseb. III, Vitae Const. c. XCIX. AG. VII, 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullaes sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. Arist. Πλ. Idem c. LIV meminit alterius oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in Heinsii ad Ovid. notas, in quibus ad Rem. am. 455 video, virum cl. eodem, quo ego feci, modo hic Lucianum emendasse. SOLAN. *Antilochus* nescio quomodo locum hic occupaverit *Amphilochi*, cuius oraculi & Noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. GESN.

ead. l. 9. Τὸ ἐνδ. λαβ.) Τὸ ἐνδύσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas norat, quibus equus admonetur eundum esse; vid. Pollux I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in Iulian. Ep. 41, p. 421 Lips. *Ἐπεὶ δ' αὐτὸς ἡμῖν τοῦ μέλους τὸ ἐνδύσιμον μνηστέυεις κ. τ. λ.* quem locum interpretatur Budaeus, & totum hoc *ἐνδύσιμον* copiose illustrat. GESN.

ead. l. 11. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας) Sic supra Abdic. c. 1 f. SOLAN. *Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπῆλλαξε*) En duo participia

iuncta sine copula: quod non ita frequens Nostro, tamen recte se habet. V. Evang. Luc. V, 25 & 28. Alciph. I, Epist. 4, pag. 20. REITZ.

ead. l. 14. Δύ' ὀβολούς) Cf. iterum infr. Ἑκκλ. c. 12. SOLAN. Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22 & 54. REITZ. | *ibid.* Ἐκείθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεὸς, ῥητὴν τινα προειπὼν) Mf. ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνευ τοῦ προειπὼν: forte ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνέστη προειπὼν, *definitam diem surrexis praedicendo*. Surrexit praedicens certam diem, qua Glycon sit oracula editurus. Vide autem de hoc Glycone, Abonoreichitarum ficto oraculo, Ez. Spanh. Diff. III de Us. ant. numisf. GRAEV.

ead. l. 16. ῥητὴν τινα) Scil. ἡμέραν. GUYET. Quia Solanus sic iussit, & tribus testibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi, Saepe quidem omittitur ἡμέρα in similibus locutionibus; vid. L. Bos p. 59. Verum post ῥητὴν omitti, uno hoc Luciani testimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etsi omitti posse non nego. REITZ.

ead. l. 17. Ἡμέραν) Sic G. P. & ed. I. nisi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis Graev. quod attinet, ab imperitis librariis descriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἀνευ τοῦ προειπὼν, i. e. sine verbo προειπὼν. Ita etiam stare posse sententiam, nemo, credo, negabit: immo, ut quod sentio dicam, venustior sensus absque προειπὼν, & magis Atticus videtur. Ceterum pro vulgato μαντεύσεται ed. I. habet μαντεύεται. SOLAN.

ibid. Ἐκέλευσε) Tacit. An. II; 54, Colophone sacerdos numerum modo consultantium & nomina audit. SOLAN.

Pag. 83. l. 1. Ὁ μάλιστα) Sic Mf. Reg. 3011. In impress. aberat ὁ.

ead. l. 6. Ὡς) Ut Graeco textui ὡς, ita & Latino τὸ quasi inferui, quod Gesn. haud aegre feret. REITZ.

ead. l. 7. Σεσημασμένον) Eodem modo oracula sua reddebat Iuppiter Heliopoli; vid. Macrob. I, 23. Sic fiebat etiam Mali. Vid. Φιλολ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπογεγραμμένη) Ab iis, qui obiter Lucianum perlegerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabitur, quam ὑπογεγραμμένην. Quin hoc & sequens tantum caput conferentes dicent, ὑπογεγραμ. falsum esse: clausi enim & obsignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo solum consistebat, quod oraculum intelligere posset contenta, non laxatis vinculis ac signis, libroque non

aperto. Ad hanc fraudem tegendam responsa debebant exterius inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi; alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi libellos detegens, diserte prodit, pseudopphetam ea, quae quisque sciscitabat, sic legisse, inspexisse, non addens ibi quoque subiecisse responsum, quod non omisisset, si verum foret. Immo & deinde cap. 21, exponens artem signa tollendi, rursus ait, impostorem signo sublato *libellum legisse*, ac statim denuo clausisse. Ubi rursus narratur, *lectum tantum libellum*, de *subscriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed *ὑπογεγ.* tamen verum est; nec significat adeo locum, ubi scriptum sit responsum, sed relationem ad quaestionem propositam. Et sic rursus est hac Diff. c. 49 & 53. Sic *ὑπὸ* in compositis solet responsum significare, ut in *ὑπολαβεῖν*, aliisque, ut apud Aesop. Fab. 69, *καὶ ἢ ὅς ὑπολαβούσα*, ubi in aliis tamen invenio *ὑποτυχεῖσα*, *occurrentes*: quod ad nostrum tamen scopum idem est. Sed Fab. 88, *ὑπολαβὼν δὲ ὁ πῖθικος*, & alibi. Sic *suscipere* pro respondere, Virg. VI, 723. REITZ.

ead. l. 9. Πρὸς ἔπος) Hic significat *pro re nata*, vel *ad rem appositae*: quod quidem notum. Nam etsi *carmine* respondere solitus sit, & locutio *οὐδὲν πρὸς ἔπος*, *nihil ad rem*, quoque idem sit, quod *nihil ad rhythmum*, tamen *πρὸς ἔπος γράφειν* significare *carmine conscribere*, non video. REITZ.

ead. l. 12. Κορύζης μεστοῖς τὴν ῥίνα) Saepe utitur hac phrasi, ut Mort. Dial. VI &c. SOLAN.

ead. l. 13. Πάνυ) P. & ed. I. SOLAN.

Pag. 84. l. 6. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη) Adscripserat la Croze: vid. nott. Zacagnii in Disputat. Archelai pag. 27. Sed non satis indicans, ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. REITZ.

ead. l. 12. Ἐκ πίττης Βρυττίας) Saltem debuerant editores facere *Βρυτίας*, ut in versione exhibuit quoque Erasmus. Sed ex illa ipsa literae *ταυ* duplicatione odoror, dubium nulum esse posse, quin Lucianus scripserit *Βρυτίας*. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ Bocharo in Chanaan cap. 33. Insulse ad oram libri sui reulit Sponius *poix Beritienne*. GRON. Auctor, exponens, quid sit collyrium, *σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν*, inquit, *ἐκ πίττης Βρυττίας καὶ ἀσ-*

φαλτοῦ. Sagacissime vidit Gronovius pag. 1034, (ed. Graev.) legendum ἐκ πίττης Βρυττίας· plane enim ita editio Flor. IENS. (Βρυττίας legendum cum Dioscor. vel Βρηττίας· v. Strabon. Voss.) Secuti sumus scripturam ed. Fl. qua confirmatur emendatio Gronovii & aliorum. In reliquis Βηρυττίας legitur. V. Leop. IV, II. Plut. vit. 997-f. Goltz. in nummis M. Graeciae tab. 24 Βρηττιοι. Et AG. VII, 414, & IV. SOLAN.

ead. l. 13. λίθου τοῦ διαφανούς) Suidae φεγγῆται λίθοι. Hic lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qualis ab Aristoph. Scholiasta describitur in Nub. II, Sc. 1. Sed hallucinatur ibi Scholiastes, & ex ipso Arist. satis patere videtur, *crystallum* fuisse, ita conformatum & expolitur, ut soli obiectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere gratia praestamus. Suidae & Scholiastae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in ed. Suidae, quam parat contubernalis meus vir erud. Lud. Kusterus, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen, quae de lapide Bononiensi habet in sua Chimia Lemery. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est λίθος διαφανής; Crystallumne, an filex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: sed de eo iudicium sit penes viros illos strenuos, qui naturae arcanis impigre scrutandis operam optime collocant. V. Leop. (de lapide speculari videndus Aegineta.) SOLAN. Apud Aristophanem vitrum vel crystallum intelligi, alia occasione diximus, & ex ipso inspecto satis patebit unicuique; nam additur τὸν ὕαλον λέγεις; At quis lapis hic intelligatur, parum refert: nam quo vis lapide possis ad id uti, modo satis duro, & in pulverem tenuissimum redacto, ut calefactus non dehiscat. In simulandis enim antiquis nummis, vel signo faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, *Venetiaanschen Tripel* vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. REITZ.

Pag. 85. l. 4. Τίτάνου) Artice hoc dictum. SOLAN.

ead. l. 11. Κατὰ Μάγῳν) Celsi libri contra magos. GUYET. Perit hoc praestantissimum Celsi opus, quo praestigatorum arcana patebant. Meminit huius & Origines c. Cels. pag. 53. Cuius verba ad initium huius libri exhibuimus. Meminit in praefatione etiam Diog. Laërt. librorum de magia & magis ab Aristotele & Hermippo scriptorum. Suidas etiam Antistheni librum, cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; sed de hoc Celsi opere tacent. SOLAN. Guyeti observatio rangit pristinam versionem, quae de *magorum artibus* habebat; quod versio Gesneri

iam sponte correxit. REITZ. In marg. MSti Reg. 2954 ad v. κατὰ Μάγαν hoc legitur Scholion: Οὗτος ἴσως ὁ Κέλσος, καὶ οὐ τὰ Ὀριγένους συγγράμματα.

ead. l. 14. Ἐχρη οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἶδος τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων) Vertunt: reddebat igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius. Ultima verba non respondent Graecis, in quibus pro τὸ εἶδος Mf. τὸ εἰκαστικόν, sagacitatem verosimilia dicendi iungens sollertiae ingenii. Εἰκαστικαὶ τέχναι Platoni in Sophista sunt artes, quae imitantur verum, & magna verisimilitudine expriment. Erat ingenio praeditus sagaci Alexander in divinanda & deprehendenda verisimilitudine, quae facultas aliis ingenii doribus accefferat, apta inprimis ad mimum illum decenter agendum. GRAEV. Ἐχρη) P. In reliquis ἔχρη. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκαστικόν) G. P. L. Reliqui τὸ εἶδος. SOLAN.

ead. l. 16. Δοξὰ καὶ ἀμφίβολα) Vid. Orig. contra Celsum p. 53 ed. Cantabrig. LA CROZE.

Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμουν) Addiderat Solanus legendum ἡνδοκίμουν. Sed in hac diphthongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad 1 Ver. Hist. cap. 13 ad verbum τετάχατο. Adde Iungerm. ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμενν aequè dici atque ευχόμενν. (Immo frequentius) & sic εὐχοντο Homer. Iliad. Γ, 296, & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abiectum. Idem ex Hesych. & Pind. allatum vid. ap. Maitair. de Dialect. pag. 276 B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etsi dixeris ἡν magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in Nostro observavi. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ λίπους) Ait, illud oraculum varia medicamenta praescripsisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmidēs, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένον. Fatue interpretes, ex adipe suilla confectum, cum sit ex adipe ursina. Ἄρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. Sed in Mf. legitur αἰγείου caprina adipe: quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus profunt, ut ex Plinii lib. XXVIII, aliisque medicis constat. Nec ἔκκοπα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significantur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhusos, aliosque adhibentur, ut multis docet Galenus de medic. per genera lib. VII, c. 11, ut

& Paulus Aegineta lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi *κντμίδα*, hoc est *ἄκοπον*, oraculum seu impostor iussit adhibere *πρὸς ὀδύνην πλευροῦ*, *ad dolorem laterum*. GRAEV. Benedictus *adipe suillo*. Certe accuratior Erasmus *ursino adipe*: etsi enim dicebatur *ἄρκτος*, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omisso literae *ταυ*, ipse Lucianus in *Demonacte* ostendit, a quo ait *Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δόρατι φιλοσοφούντα, οὐκ Ὀνόρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον appellandum*. In Amoris, placuit Luciano variare; quippe cum dixisset, *λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλὰ ταῦρος ἀγελάρχης βοσὴν ἐπιβόρνυται, καὶ κριὸς ὄλην τὴν ποιμνὴν ἄρρενος πληροῖ σπέρματος*. τί δέ, οὐ συνῶν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι, in frequentibus reddit, *οὐκ ἐρώσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ θύες*. GRON.

ibid. Αἰγείου) Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & Solanus vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum *ἀρκείου*, quod idem est atque *ἀρκτείου*, sanum sensum exhibet, eligat id, qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat: quo considerato & ego vulgatam praeferrem. REITZ.

ead. l. 8. Ἔσται πάντα) His Luciani verbis utitur I. Ellner. ad probandam phrasin Ev. Marc. XI, 24, ubi *καὶ ἔσται ὑμῖν vertit, & dabitur vobis, impetrabitis*. Recte quidem: verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient, fient*, veluti & infra Icarom. cap. 22 pr. *ἔσται πάντα, ἣν δ' ἐγὼ, fiant omnia*, (scil. quae iussisti) *dicebam ego*. Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit, ut in illo Polyb. I, cap. 45, *τὰς κατὰ κοινὸν ἐσομένας χάριτας αὐτοῖς*, quod idem Ellner. *ibid.* affert. REITZ.

ead. l. 9. Ἐγὼ) Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit, *si Alexander vates meus me rogabit*. REITZ.

ead. l. 11. Δραχμὴ) In reliquis Amphilocho fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio, quae summa rei erat, antecellere sese voluit homo callidissimus. Drachmam ergo duobus Amphilocho obolis addidit, additamentum ipsa priore summa maius. SOLAN.

ibid. Δύ' ὀβολὸν) Vid. supra c. 19, *δύ' ὀβολοὺς* plurali numero dicit; sed ut posteriores Graeci duali rarius usi sunt, ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue

sunt usi. Sic Noster Somn. § 6, δύο γυναῖκες λαβόμεναι τῶν χειρῶν. Ubi post δύο pluralem habet, ut millies alibi, manus vero in duali collocat, quod quidem usitatius in membris, quae natura bina sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rursum ait τὸ δεῖν ἀμφότερῳ, at contra paulo supra, δύο ὀφθαλμούς. Sic Homer. dualem & pluralem coniungit admodum frequenter, ut Iliad. I, 197, Χαίρετον ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον &c. Exempla ex Luciano antiquioribus similia plena manu congeffit frater optimus G. O. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 50—52. Addo, quod rarius, si verum est, dualem pro plurali in Homer. Iliad. I, v. 182, ab Scholiaste notatum in edit. Hervag. pag. 161. "Ἐγὼ αἶτ, δὲ λέγουσι συμπεπρεσβευκέναι καὶ Φοίνικα. καὶ οὐδὲ εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀριθμὸν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλείονων αὐτὸν τετάχθαι ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ νῦ τοι οὐ χραίσμων· σὶν ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ ἄσسون ἰόντε, καὶ ὥς ἐπὶ, τὸ Κούρω κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἰόντ', quod est ex Il. A, 567, pro duali accipiunt, cum sit pro dativo ἰόντι positum, recte pluribus demonstrat S. Clarke ad eum versum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falsam esse Scholiastae observationem, de qua Clarkius tacet; etsi rursus ei assentior, versum illum Il. I, 182, Τὸ δὲ βᾶτην, ad Aiacem & Ulysssem solos referenti cum Schol. Victorian. Nam exemplum illud Scholiastae, quod ex Odyss. Θ, 48, est petitur, ubi Κούρω δὲ κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα Βῆτην, iuvenes vero electi duo & quinquaginta Ibanī, manifestum dualem nominis & verbi habet, numero 52 virorum adiunctum: ita tamen adiunctum, ut divelli, & ad numerum duo sine πεντήκοντα spectatum, trahi queat: quasi bimembris esset oratio, illi duo ibant, & quinquaginta, intellecto altero plurali, ibant. Veluti Latinis non infrequens, illi multa, tu nihil dicebas, ubi pluralis dicebant omittitur: etsi discretio ibi maior, tamen ad illustrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari posse arbitror, ut perinde sit: nam omnis quidem dualis est pluralis, at non inversē. Si cui autem certius constet, dualem nihil aliud esse, quam antiquam dialektum Atticam, seu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis existimat; velim apertiora testimonia producantur: nam & illud Homeri Il. Δ, 452, — Χεῖμαρροι ποταμοὶ, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες—συμβάλλετον, de duobus fluviis recte intelligitur. REITZ.

ead. l. 12. Οἰνῆης) Οἰνείης. GUYET. Quaestum, quem A-

lexander impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, ait, Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δ' ὀβολῶν, μὴ μικρὸν οἰνθεῖς, ἢ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πόρον τούτου· constitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censeas, mi sodalis, pretium, neque quaesitum hunc fuisse exiguum &c. quem alium haec verba sensum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰνθῆς. IENS. Οἰνθῆς L. In reliquis prave οἰνθεῖς. SOLAN. ead. l. 14. Ἀνὰ) L. ἅμα, quod ut non spernendum, ita minus elegans existimo. SOLAN.

Pag. 88. L. 1. Ἀνανήφορες) Servari poterat vulgata ἀναφέροντες. V. Suid. in ἀνέφερον sed si Codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀνανήφορες scriptum sit in optimis; ut Ένυπ. c. 7. Έρμ. cap. 84, qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Όρχ. cap. 84. SOLAN. Ἀναφέροντες) Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀνανήφορες aptissimum foret, quod Solanus in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter Suid. etiam me monet locus Long. Past. III, p. 124, εἶτα ἀνενέγκων ἐθάρρει, dein se colligens animum recipiebat. Recte enim & ebrii ad se redire dicuntur, postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur absentes, ut est in proverbio, absentem laedit, qui cum ebrio litigat. Ideoque vulgatam studiose potius conservandam, quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. REITZ.

ead. l. 5. Χριστιανῶν) Notandus probe hic locus, non ideo tantum, quod, crevisse iam numerum Christianorum in his oris, hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnauiter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatōres paterentur: quod ideo observandum inprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Μολυβδαῖνας) In omnibus legitur μολυβδαῖνας· quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. SOLAN. Ut hic μολυβδαῖνας, ita etiam infra in Lexiph. cap. 5 eod. modo edd. habent. Μολυβδαῖνας legendum notarat Solanus, sine auctoritate; utitur quippe Homer. Il. Ω, 80, Ἥ δὲ, μολυβδαῖνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὕρουσεν. Quod Scholiast. interpretatur μολυβδαῖνῃ, ὀρμιᾷ. At substantive ponitur apud Homerum. Revera tamen adiectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex Athen. docet Stephanus. Et an non adiective usurpat Noster infra l. c.?

Quidquid sit, etsi *μολυβδίνας* hic usitatus esset, ego nihil mutare ausim. REITZ. *Μολυβδίνας* Mf. Reg. 3011.

Pag. 89. l. 1. Καὶ μόνω τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότεν) Petronius: *Ipse pater veri, doctus Epicurus in hortis*. Plura testimonia congesti ad Laërtii Epicurum. MENAG.

ead. l. 4. Ἀτεγκτος) Sic rursus infra utitur Dial. Meretr. XII. SOLAN.

ead. l. 8. Τοὺς περὶ Λέπιδον) Non debuit verti, eos, qui cum Lepido erant, sed ut mutavimus, Lepidum ipsum. Nota est phrasis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magistratus, an philosophus? aut privatus, sed doctus tamen? De eodem cap. 43. SOLAN.

ead. l. 16. Μάλβακα) A malva Latino *μάλβα, μαλβακίς, μάλβαξ*. MENAG. Ne quis temere damnet verficulum Latinum, quem, licet absurdum, sic satis putamus ob id ipsum respondere Graeco, qui nempe ab ipso auctore ut ridiculus & nullius sensus proponitur. *Μάλβαξ* forte est ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. *Χοίρεια* intellige *κρέα*, ut *σκυλάκεια* & id genus alia: *κυμινεύειν* fictum verbum, cui respondet *cuminare*, h. e. cumino adspargere vel condire: *σίτυδον* fictum puto ex *σίτην*, quae arcam aut vas quodcunque farinae asservandae notat apud Aristophanem. Licuit oraculo in *κυμίνου* alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipsius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & iam affuere, plura id genus oracula, in quibus, si fidem interpretis praestare debemus, non, quid recta ratio postulet, vel poësis, videndum est, sed quid Graecis respondeat. Itaque posuimus interdum verficulos multum deteriores his, quos dederat Erasmus, sed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. GESN. Menagii notam plane iisdem verbis in F. Guyeti Mss. invenio. REITZ.

Pag. 90. l. 4. Μειζόνως) Confer supra c. 8 f. SOLAN.

ead. l. 7. Γεράνον) Simili artificio callidus Anglus, quem ipsi vidimus, Thomas Irsonus, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipse narrabat, tota Caroli II aula, & rex ipse viso obstupuit. Immurmurabat spectantium aliquis ori istius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacunque libitum erat lingua; quo facto mox responsum eadem lingua & ad rem accommodatissimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat iam per totam urbem monstri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium, quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum

caput consulendum fuerit; (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) cum subito adolescens ex nobilium famulatio, qui tum spectabant, in proxime adiacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem, & clamantem conspicit; neque ullis muneribus & promissis deterreri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit, sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem, capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaestionibus, dictasse, & revera inspirasse. Rem totam Irfonus ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. SOLAN.

ibid. Ἀρτηρίας) Intellige *asperas arterias*, i. e. guttura, fistulas cartilaginofas respirationi inservientes. Sic enim usitata vox Medicis. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρίη. REITZ.

ead. l. 8. Διείρας) Conf. infra Toxar. c. 33. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁ γοῦν Σευηριανῶ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου) Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius caesus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam sub Traiano floruit, ante eius impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferioribus: ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἡλίθιος ἀκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπῆλλαξεν αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κατακοπεῖς. Nam hae voces, ἀπῆλλαξεν, κατακοπεῖς, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de eius clade & morte: hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid mussitavit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quae suppreffit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda sunt haec Capitolini verba de Vero imperatore: *nam cum interfecisset legato, caesis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus, oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem consecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Martius Verus [per] quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablata ante innotuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur Capitolinus, & nomen legati adiciendum, qui fuit *Severianus Celta*, & nomen ducis Persarum *Othryades*, quod tamen Graecum sonat: & non dubito, aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Graecorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. PALM. Haec

melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur Severianus & Priscus. LA CROZE.

ead. l. 14. Σεβηριανῶ) Aliter scribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21 &c. Sed variationis ratio doctis satis nota: quia scilicet *ν* consonantem literam ignorant Graeci, saepe per *Y* expriment. Saepius per *B*: eandem non raro etiam per diphthongum *ου*. Eundem autem virum esse, cuius nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus Palmerius affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam Xiphilino, quasi, quae apud Dionem legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex Xiphilinus in Antonino Pio, οὐ σώζεται δὲ οὐδὲ τοῦ μετὰ Ἀντονίνου ἄρχατος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῶν ιστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κομμόδου υἱόν, ὃν ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποίησατο, ἐπραξεν οὗτος αὐτός, καὶ ὅσα οὗτος εἰς τὸν κατὰ Οὐλογαίσου πόλεμον ὑπὸ τοῦ πανθεροῦ πεμφθεὶς ἑώρασε. Quem locum eo libentius hic descriptum volumus, ne socordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in iis gestas, obscuri aliquid inveniatur. Nostrium enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc inprimis est, initio iam imperii M. Aurelii clarum fuisse Alexandrum, cuius oraculum tanta de re confuleretur. Paulo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisse oraculum, c. 30. SOLAN.

Pag. 91. l. 3. Ἀκτινεσσιν) Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen, qui asserunt, divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel h. loc. solus evincet. SOLAN.

ead. l. 5. Στρατιᾷ) Antea in omnibus legebatur στρατεία, corrupte, nisi quod *l. στρατεῖᾳ* habet. SOLAN.

ibid. Ὀθρυάδου) Idem est, qui in Συγγρ. c. 18, 19, 21 & 31, Ofroës dicitur, quod a viro docto miror non esse animadversum. Neque enim tantum virum morata esset nominum diversitas, cum vel ii norint, qui historias Graecorum tantillum delibaverunt, saepe sic variis modis nomina barbara Graeco habitis vestiri, & ipse hoc ipso in loco observet. Ofroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in proelio occidit, c. 21. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομνημάτων) Mirum videri possit, ausum esse Alexandrum oracula sua in commentarios referre: sed & hoc dignitatem non exiguam, ab huiusmodi artifice dextro & subdole administratum, oraculo conciliabat; qui, si quid contra

quam in responso ambiguo praedictum fuerat, cecidisse animadverteret, delebat illico, & perspicuum iam, utpote re gesta, contrarium priori supponebat. SOLAN.

ead. l. 10. Τόξου) Verus itaque hic demum Severiani exitus. Si non meministi, cum de Conscr. Hist. librum legeres, perlege quaeso iterum, ut, quibus mendaciis illam potissimum historiae partem adulteraverint stulti & inficeti homines, videas. *Θηλυχίτων* autem quod attinet, Parthorum vestes innuit, Medicis & Perficis similes, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. Phil. & Alex. seu N. Δ. XIV. SOLAN.

Pag. 92. l. 3. Κλάρω, καὶ Διδ.) De Clario satis notum, Apollinis ipsius oraculum fuisse; unde & patrem vocat Aesculapius Glyco. V. tamen, si lubet, in Δικ. c. 1, & Orig. c. Cels. VIII, p. 333. Eiusdem Apollinis & oraculum sequens, Didymaeum scilicet. V. Ἀστρ. c. 23, & Δικ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipse, in oraculo, quod paulo post sequitur, *Βραγχιδίων ἀδύτοισι πελάζει* &c. sed occurrit difficultas. Si enim Suidam adeas, in v. *Βραγχίδαί*, videbis, Branchidas, prodito Xerxi Apollinis templo, recepisse se in Asiam sub eius ditione victuros; deinde post aliquot secula ab Alexandro Magno ob veterem maiorem perfidiam excisos. V. & Curtium VII, 5. Qui sit ergo, inquires, ut hic Branchidae memorentur? In promptu responsum est: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum resuscitarent, & in sedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed Strabonem adi, qui l. XIV, p. 634, a Milesiis denuo conditam refloruisse ait. Vid. & XI, p. 518. Vid. etiam Orig. c. Cels. p. 55, 1. De eo sic Olearius. V. Ol. ad Philostr. p. 140. *Notam illud oraculum Milesium; oraculum olim Branchidarum appellatum, postea Didymaei Apollinis, ut Plinius habet c. 29. Τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν* dicitur Straboni l. XI, p. 518, & *μαντείον Διδυμῆως τοῦ ἐν Βραγχίδαίς*, l. XIV, p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam iungit Lucianus in Pseudom. & Iamblich. de myster. III, 13, ut & Porphyrius apud eundem, qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit *προφήτιδα*. Qui locus praeteritus Bulengero &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud consultum fuisse Sozomenus meminit; atque haec ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim ferme Delphicus Apollo. V. c. 43, & Plut. 988 B. SOLAN.

ibid. Μαλλῷ) Ibi oraculum erat Amphilochi, temporibus il-

lis clarum, ut hinc & ex loco Xiph. supra ad c. 19 allegato patet. Pauſ. in Att. 33, ἀ-λενδύστατον τῶν ἐμοῦ vocat. Agnoſcit hoc oraculum Bulengerus p. 46. AG. VII. Sed idem aliud eiufdem Amphiloſchi oraculum ponit in Mallo Ciliciae; non ſatis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi Pauſ. debeat, quem ibi laudat. SOLAN.

Pag. 93. l. 1. Ὡν πρῶτος καὶ κορυφαῖος) Demosthenes dixerit, ὦν μέσος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστὶν οὗτος, ut ait in Or. adv. Aristogit. p. 829 D. REITZ.

ead. l. 2. Ρουτιλιανός) Dicit, Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superstitiosum. Ρουτιλιανός ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Rutilianus vir alias quidem honestus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis: sic interpretes. Sed Mf. ἐν πολλαῖς πράξεσι, in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. GRAEV. Huius apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in M. Aur. Antonino, Rufus Basaeus dicitur: sunt enim, quae, ut id credam, faciunt nonnulla. Quale est, quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores pervenisse; quod imperiti aequae & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen Rufi Basaei facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec ut ipse nolim ambitiose asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, coniecturas proposuisse meas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος) Indignissima interpretatio utriusque interpretis, compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis. Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verte, & in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus. Eodem errore mox ἀφ' αἰς τὴν ἐγκχερισμένην τάξιν, uterque vertit relicto exercitu, quem tenebat, cum debuissent, loco, vel munere, vel statione. Eadem tamen aberratione & Sponius, il faillit donc aquitter l'armée, qu'il commandoit; cum priora dubie reddidisset, qui s'étoit signalé en plusieurs occasions. At clare phrasin suam exierit noster auctor in principio Macrobio-rum, (c. 7) ὃν ἓνα ἡ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελευταίαν ἀγαθοῦσα τάξιν &c. GRON.

ibid. Τάξεις) Vertitur proeliis. Verte magistratibus. GUYET. Ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Pro τάξεσι MS. Graevii πράξεις.

Sed τάξεις videtur proprium magis & conveniens, non ut cum interprete proelia, (nisi enim fallor, requireretur παρατάξεις) sed varias dignitates intelligam cum optimo meo Gronovio. Huic Graecae Lucianae phrafi conveniunt ista Livii XXXII, c. 7, *Per honorum gradus documentum sui dantes*. IENS. Vide Herodian. II initio. Secutus sum autem scripturam G. P. & L. In impressis enim τάξεις legitur. SOLAN. Πράξεις) Quia Solanus noster iam sic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque sic habere cognovi, quatuor Mss. hoc dandum censui, ut illorum consensum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi potest. Πράξεις enim sic Herodiano dici, recte Solanus ait, cuius verba ex L. 2, c. 1, § 9, addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκίμησας πράξεις. Sed & bellica & civilia negotia πράξεις vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque fatis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum est cogitandum; tamen πράξεις hic recte se habent, & de negotiis publ. possunt accipi: nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod Ῥωμαϊκαῖς additur, quod urbanis rebus magis proprium. Ἐξετάζεσθαι autem pro εὐδοκίμεισθαι vid. Schol. Thucyd. II, c. 7. REITZ.

ead. l. 5. Εἰ μόνον) Vid. Clem. Alex. VII Stromat. pag. 302, v. 43. LA CROZE.

ibid. Ἀληθιμμένον που λίθον) Vide Clem. Alex. VII Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ οὗτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὲ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνῶντες. Unde iam in proverbium abiisse constat. Meminit & Apuleius initio Florid. monente ad Theophr. Char. 295 Casaubono. Ipse Theophrastus, superstitiosi hominis hoc esse, ait p. 47 C. Tangit & alibi Noster; supra Ἐπισκ. c. 22, infra ἐκκλ. c. 12. SOLAN. Conferri meretur cum hac Rutiliani descriptione principium Floridorum Apuleii, ubi habemus inter alia lapidem unguine delibutum. Sed nimirum huc pertinet tota de Baetyliis observatio. GESN.

ead. l. 6. Ἀεὶ) Mf. Reg. 3011 εὐθύς.

ead. l. 16. Γέροντα) Mortuus est Rutilianus aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante iam Commodo, & quidem septuagenarius. (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo Rutilianus, cum ad imperium accessere fratres M. Aurelius & L. Verus. Constat praeterea, in nummo Antonini Pii conspici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum senem fuisse Rutilianum, cum primum Romae innouit Alexander; nisi ponas, senes post 40 exactum annum dici. Certe ita hoc in lo-

co, rationibus rite subductis, usurpasse deprehenditur Lucia-
nus, si nummo aliqua fides. SOLAN.

Pag. 94. l. 5. καθ' αὐτοῦς) *De suis rebus futuris.* GUYET.

ibid. 'Ο δὲ) Intellige Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 6. Ξενίαις — ἐργαζόμενος αὐτῷ) Refert auctor miram
Alexandri impostoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad
ipsum venirent, captandi artem dexterrimam. 'Ο δὲ, inquit,
τοὺς ἀποικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, Ξενίαις τε καὶ
ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto scripsisse Lucia-
num Ξενίος, ut infra c. 56, Ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic
enim dona hospitalia dicuntur Ξένια vel Ξείνια, quae Latinis
lausia. Scripsi autem in posito loco αὐτῷ, quamquam vulgo
αὐτῷ. (plus centies forte in hoc scriptore male se habet in hac
vocula spiritus.) Interpres plane nullam hic τοῦ αὐτῷ habuit
rationem. Nec mirum: in perversa enim, quam dat, versione
nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαι τινα αὐτῷ, est,
muneribus aliquem sibi conciliare; & sic verti debuit. Vide omni-
no, studiose lector, politissimas Graevii Lectiones Hesiodicas,
c. II, p. 9, ubi hunc τοῦ ἐργάζεσθαι pro *acquirere, parare*, usum
elegantem, ut ibi omnia, illustrat; cui sententiae ultra confir-
mandae etiam hic Luciani locus accedere potest. Simili modo
infra cap. 55, φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in Macrobiis, cap.
7, ἐργασαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστόν τε ἅμα, καὶ ὑγιεινότα-
τον βίον, paraveris tibi victus ratione longissimam iuxta & saluber-
rimam vitam. Cum hoc Graecorum τοῦ ἐργάζεσθαι usu mire
convenit ipsum verbum *exercere*, ita sumtum pro *conquirere*,
comparare, abs Terentio; apud quem in Heautontimorumenos
A. 1, S. 1, Menedemus ait, se vendidisse *Ancillas, servos, nisi*
eos, qui opere rustico Faciundo facile victum exercerent suum. Lis
quidem inter eruditos est de huius loci cum vera lectione, tum
vero sensu; aliis hanc scripturam tuentibus, aliis mutantibus
τὸ *exercerent* in *exsercirent*, auctoritate potissimum Festi nitenti-
bus. Sed profecto cum τὸ *exercerent* sit receptor lectio, & tam
apprime cum prolato τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu con-
veniat, nihil videtur causae, quidni in ea acquiescamus cum
Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam
cum τῷ ἐργάζεσθαι recte componit, ad stipulatorem afferens
Turnebum, qui & ex Ambrosio geminum germanum locum
notarit, ubi *exercere sumtum* eodem plane modo occurrat. Ce-
terum non possum facere, quin hic opportune elegantem Ae-
liani locum & ab interpretis hallucinatione vindicem, & ex
ostenso hoc τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu exponam at-

que illustrem. IV nimirum ποιικίλον, c. 3, loquitur ille de Polygnoto Thasio, & Dionysio Colophonio, pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραφε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τελείοις ἐργάζετο τὰ ἄλλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἄλλα est certamina subire, quemadmodum vulgatus reddidit interpres; sed praemia sibi comparare ex certaminibus: quo sensu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & interpretis hic lapsus verbo notatur, videre est. Innuit nimirum Aelianus, pictorem Polygnotum pictura expressisse rerum grandiorum formas, easque integras; cuius artis & operae praemia tulerit & pretia. Possumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τελεία certasse, victoremque existisse; & adeo praemia, si qua fuissent proposita, reportasse. Etenim fuisse etiam inter pictores certamina, satis notum vel ex eo, quod de Parrasio narrat Aelianus IX, c. 11. Non tamen id quidquam facit ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior usus vocis ἄλλον, *praemium*, non *certamen*, significantis, id facile pariat. Dudum namque est, quod eruditi (vide Graevii ad Luciani Soloeccistam animadversiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἄλλον inter, & ὁ ἄλλος distinxisse; ita ut hoc significetur *certamen*, illo *certaminis praemium*. Est tamen, ubi contra τὸ ἄλλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in Anthol. I, c. 64, Epigrammate II, ostendit H. Stephanus, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita: Καὶρ' ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης. Huic addas licet ipsum Aelianum XIII Ποικιλ. 14, ubi in ceteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄεθλα quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat Homerus II. 5. IENS. *Ξενίους* L. Reliqui prave *ξενίαις*. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ) Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. suis rebus favens; *faisant cela pour son intérêt particulier*. GUYET. Si plures libri addicerent, non respuerem illud *εἰνους*, quod marg. *Ald. West.* habet; verum quia & Pelleri φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55 φίλους ἀπεργάζεται, & alibi φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano infero, dum spes est, ἐργάζεσθαι τινὰ αὐτῷ pro aliquem sibi conciliare, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Iens. ait, Graevium probasse, id minus accurate huc applicavit. Nam Graev. ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse labore ac-

quirere, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus victum quaerere*, vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαι ἀνθρώπων quoque sic dici pro *aliquem sibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare Guyeti explicationi accedo, ut sit, *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens*: REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ) P. solus. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. Συνοῖσι) Forſan συνοῖσι. GUYET. Συνοῖσι δὲ οἷας) Omnes libri, excepta Fl. ed. habent συνοῖσι δὲ οἷα, quod quem ſenſum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide, an noſ rectius. Ego certe rem acū tetigiſſe mihi videor. Quid enim coniectura Alexandro opus, qui omnes omnino tabellas, ut reſponſa ſua componeret, reſignabat? Luciani acumine dignius, ut ad Celſum, cui inſcriptus hic liber eſt, orationem convertens, lectori, quid ſub imperatore Philoſopho rogaturi fuerint optimates, coniiiciendum relinqueret, quam aut Alexandro tabellas, ut dixi, de more reſignanti iſtud tribuere, aut ipſum periculofa, imperante filio, temeritate ediſſerere. Caſſium, & alios res novas molientes menti eius, cum haec ſcriberet, obverſatos eſſe exiſtimo. (Oraculis nempe fretus Caſſius. V. Volcat. Caſſ. I & XIII. Nec deſerant, qui ſive pertaeſi dominationis, ſive Philoſophum ſpernentes, aut gravitatis odio, aut honorum ſub alio cupidi, in annos imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. M. Aurel. vitam 32, a Dacerio ſcriptam.) In Fl. eſt συνοῖσι, quod ad noſtram emendationem propius accedit. SOLAN. Hiatus eſt in parentheſi illa notae Solanianae, & aliquid deeſt, quod poſtea additurus fuiſſe videtur. Ego itaque ſic exhibui, ut in eius noſt. Mſſ. inveni. REITZ. Omnes, quantum ſcio, legunt συνοῖσι δὲ οἷα εἰκός — τὰς πύſταις πυθάνεſθαι, & συνοῖσι imperfecto tempore referunt ad ipſum Alexandrum, intelligebat: ſed vel ſic οἷα & τὰς πύſταις non bene conveniunt. Mihi dubium non eſt, dediſſe Lucianum συνοῖσι δὲ οἷας — τὰς πύſταις. Res nimis aperta. Ad conſcientiam Celſi ſui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaſtiones proponere ſoleant potentes, nempe de vita imperatoris, de ſpe ſua, de ſucceſſu cogitatae rebellionis, e. i. g. a. quaſtiones non magiſteriales, ſed capitales. Hoc ergo ſecutus ſum in verſione: & video idem viſum eruditiffimo Solano. GESN.

ead. l. 2. Πύſταις πυθάνεſθαι) Huiuſmodi repetitiones verbi cognati, ut μέμνην μέμφομαι, δικάζειν δίκας, τὸ λημμα τοῦ μᾶτον, φίλημα φιλήσαι, Graecis aeque familiares eſſe ac Latinis, vid. Spanh. ad Ariſtroph. Pl. 10. Et Noſtrum Herod. c. 3,

λόγους ἔλεγον, & Scyth. c. 4, ἔρωτος ὃν ἐράσθησ. Quom. Hist. c. 6, ἀρχὴν ἀρκτέον. Item Long. Past. L. 2, pag. 55 ed. Weck. τέρψεις — ἐτέρποντο; & p. 62, φίλημα ἐφίλησε p. 68 f. πολέμοις ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν p. 86, ἥριζον ἔριν ἐρωτικὴν. L. III, 113, rursus, φιλήματα φιλεῖν, quod & L. I dixerat: ac p. 114, συμπαλαίουςα πάλιν. Alia eiusmodi ex aliis etiam profert Iens. in Lectt. Lucian. pag. 337, 338. Quem vid. infra ad Iov. Trag. πομπὰς πέμπειν. REITZ.

ead. l. 9. Πυθαγόρην) In veteri inscriptione, in Sylloge Fleetwood p. 312, *Dogmata Pythagorae sensi, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in ed. Petronii Amstel. A. 1669, 8^o, p. 547. LA CROZE.

ead. l. 12. Παρὰ πόδας) Quod ante pedes, quod obvium est, ut in Quom. Hist. c. 13. Sed παρὰ & περὶ πόδα vid. ibid. cap. 14. REITZ.

Pag. 96. l. 2. Ἐνδιατρίβειν) Reponeram olim ἐνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret, quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαίδ. c. 26, cui quamvis diversum adde Οἶκ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν τίνος ψυχὴν) Frustra Solanus varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae causa facta, pro τίνος τὴν ψυχὴν. Vid. Nigr. c. ult. REITZ. ibid. Αὐτὸς) P. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλιάς ἀκτίς) Sic Dorice ἀλιάς ἐπιγραφή. Inscriptio navis a Sole, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἀλιάς navicula est.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in Amor. a cultu Solis. Vid. Bergl. ad Alciphr. I, ep. 12, p. 48. REITZ.

ead. l. 6. Λυκάβαντας) Antiqua vox, de qua consule Iunium c. 18, L. de anno & mensibus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐβδομηκοντούτης) Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si Diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes, (cap. 60.) quem ad ultima M. Aurelii pervenisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus Rutilianus, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. SOLAN.

ibid. Οὐδέ) Cum Iunt. οὐ tantum haberet, consului edd. reliquas, vidique Ald. H. P. Fl. S. οὐδέ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δέ; nec Solanus id expressurus fuisse videtur, quia id Iuntinae textui non inseruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab editore Iunt. non esse studio factam, inde conicio, quod ex

num paginae vocabulum est, cuius alteram partem in p. seq. transferre obliti videntur typothetae. REITZ.

ead. l. 13. Σελήνην) Hac dere Suet. Caio. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. "Ὁς καὶ" Ὁς καρ. habet V. Unde conicio, scriptum fuisse οὗτος γάρ. SOLAN.

Pag. 97. l. 1. Ἐξηκοντούτης) Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquires. Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est, (ad c. 30.) innotuisse Alexandrum Romae Rutiliano iam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam iam prophetae munus subiisset, aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset: nubilus itaque fuerit ante annum Christi CLXX, quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus. Hoc unice itaque observari velim, Alexandrum uxorem non duxisse, antequam munus illud suum propheticum susciperet: quod etsi disertis verbis non asserat Lucianus, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut tunc puer aliis operam dederit, aut vir iam factus alienis uxoribus. Unum his coniecturis obesse videri possit, quod huius filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam Alexandri fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. SOLAN.

ead. l. 5. Μείζων) Flor. μείζον ἀεὶ προσενβεί. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. BOURD.

ead. l. 10. Δοιμῶν) De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV, & sequentibus, v. supra ad Συγγρ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκερσεκόμης) Etsi & ἀκείρεται. bonum, vulgatam tamen servavi, quia mox iterum sic edd. Et sic Homer. Il. γ. 39, & alibi. Conf. Solan. ad fin. huius capitis. REITZ.

ead. l. 13. Πυλῶν) Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est, πυλῶν. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Τῷ χρησμῷ — συντ.) Durior phrasis. SOLAN. Τῶν χρησμάτων marg. I. adleverat Solan. Sed cum videret edd. conspirare in χρησμῷ, delevit coniecturam, & merito delevit, addiditque conferendum Tim. c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἔθος τὶ ἀρχαῖον συντελῶν, legitur; quod Hemst. vertit, sed veteri, nescio cui, instituto id dandum credit. Itaque tamen χρησμῷ hic idem valebit, quod εἰς χρησμάτων, & significabit, nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant; adeoque differet aliquantum ab

illo priore exemplo. Verum cum *συντελεῖν* proprie sit *una perficere*, & sic certe etiam *adiuvare* significabit, ut apud Aelian. V. Hist. XIII, 1, pag. 783 ed. in 8^o, οὐ μόνον εἰς ἑορτὴν ὄψεως *συντελεῖν* δυνάμενον, qui non solum ad pascendos oculos *adiuvare* (contribuere) poterat. Et Alciphro. III, Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic οὐδὲν *συντελούντες* τῷ χρησμῷ potius significet, *nihil adiuvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut sic perspicuitatis causa loquar. Deos enim laborantem *adiuvare*, non desidem, credebant; ut est in Menandr. fragm. 32, Τῷ γὰρ ποιοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει — τῶν πόνων. Et apud Sallust. in Catil. c. 52, § 28, 29. REITZ.

ead. l. 5. Προμαχομένας αὐτῶν) *Lege αὐτῶν.* GUYET. Et sic iam dedimus. REITZ.

ead. l. 6. Τὰς) P. solus ante συλλαβάς. SOLAN.

ibid. Ἀκερσεκόμενης) Utitur ea voce etiam Pindarus in Pyth. III; usurpat alibi etiam ἀκερσεκόμεν. Isthm. I. Et sic habet hic Codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud Philost. 885. SOLAN. Nota haec Solani pertinet ad superius Ἀκερσεκόμενης. Nam ibi Codicem P. ἀκερσεκ. legere, in Iuntina notaratur; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκερσεκ. habere, cum Cod. ἀκερσ. iam cum ceter. edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in ed. Hag. inversè quoque notarit, Cod. P. hic ἀκερσ. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem eius notae immutare nolui, & ne haec quidem annotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia priscas edd. diligenter consuluisse. Vid. p. praeced. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς ἐν) B. 2. τοῦς, ex editoris coniectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Mf. proficitur. SOLAN. Videtur legendum τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. GESN. Intellige πόλεις. Guyet. De hac ellipsi cf. L. Bos, p. 132. REITZ.

ead. l. 14. Δαδονυχίας) Sic infra de Mort. Peregr. c. 28. SOLAN. At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, cum principio cap. 40 huius Dial. quoque occurrat? REITZ.

ead. l. 15. Τελουμένων) Μαλὶμ-τελουμένας. GUYET.

ead. l. 16. Ὡς περ' Ἀθήνῃσι) Eleusine dicebant ταῖν θεῶν, v. Casaub. Capitol. in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat, ἐκὰς ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός vel, ut habet Lampridius, nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit. De quibus formulis consule etiam Orig. c. Cels. III, pag. 147, 2, ubi Celsi verbis

plures proponit. Adde *Δήμων*. cap. 34; unde patet, Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. SOLAN.

ibid. *Χριστιανὸς*) Exploraturi itaque fraudes huius Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aequae ac ab Epicureis meruebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & imposturis patescit. Nam quod Epicurei idem factitabant, non mirum, otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis Comoedia iucundius spectaculum, operam dedisse huiusmodi superstitionis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futiles, aut otiosos, immo odii & iniuriis non privatorum tantum hominum, sed & magistratum imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam asserti huius rei causam Lactant. minime respuendam: quam si lubet legere, adeas librum eius IV, c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. SOLAN. De Christianis, aliisque, ab his sacris arceri solitis, plura congeffit Iac. Elsn. ad Apocal: XXII, 15, ubi & his Luciani verbis utitur, & ex Socratis Hist. Eccl. VII, 8, quoque docet, Isidigerdem, Persarum regem, ab Magis iudicatum arcendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiarius uteretur. Verba ipsa ex Iulian. Epist. 52, aliaque, vid. *ibid.* REITZ.

Pag. 99. *l.* 2. *Πιστεύοντες τῷ Θεῷ*) Formula iam a Christianis desumpta. SOLAN.

ibid. *Τύχη τῇ ἀγαθῇ*) Conf. supra dicta ad c. 14. REITZ.

ead. *l.* 4. *Ἐξ Ὁ Χριστιανὸς*) Vid. Hoffmann. in notis ad Galenum de usu partium, n. 295. Item Dodwellum Diss. in Iren. II, p. 168, 169. LA CROZE.

ead. *l.* 15. *Πουτλλαία*) Fictum nomen putarim, quo superstitionis feminam denotet: certe illud *τις* vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Observandum autem, haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut imperatoris Oeconomo licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, oraculi cura aliis demandata, Romam profectum existimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, & praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque ora-

culum cum uxore petiisse. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Conf. supra Phalar. I, c. 5. Et I. Elsner. ad Evang. Matth. XXI, 42, recte docentem, non esse hoc poëticum, ut putabat Gatakerus. Adde & Nostrium Tyrannicid. c. 17, *ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας*. Sic *εἰς* & *κατ' ὀφθαλμούς* vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 505. REITZ.

ead. l. 2. Ὁλεθρίου ἐκείνου) Scribendum videtur *τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός*. Et ita interpres legisse videtur. GUYET.

ibid. Ἐκείνου ἀνδρός) Leve est, quod de Rurillia, quam in oculis mariti eius osculabatur, legitur mendose *καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρός φιλήματά τε ἐγίνετο* cum re-ctius Mf. *ἐκείνης ἀνδρός*, sc. *Ρουτιλλίας*. GRAEV. Ἐκείνης) Au-ctoritatem Mf. G. securus sum; libri enim, quos consului, ἐκείνου omnes habent. SOLAN.

ead. l. 4. Κόλπου) Cod. P. male habere *κολπούς*, notarat So-lan. Bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et *κόλπου* singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrium; vid. saltem c. 26 hu-ius Dial. Interim & plurali numero *κόλποι* dicitur de unius ho-minis sinu, ut Long. Paft. I, pag. 27 ed. Iung. *καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων τῆς χλόνης ἐπήχισεν*. Iterum *ibid.* pag. 34, *Ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις*. Rursus apud eundem L. IV, pag. 137, sive potius 145 ed. Moll. (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) *τὴν Χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε*. Homer. Iliad. I, sive IX, 566, *Πρόχην καθεζομένην, δέοντο δὲ δάκρυσι κόλποι*. Adde & Aelian. V. H. XIII, 31. REITZ.

ead. l. 7. Εὐμολπ. — Κήρ.) Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. Thucyd. VIII, 53, & not. & Corn. Nep. in Alcibiade. *Idemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui eum devoverant*. V. Casaub. ad Athen. XIV, 23, & Clem. Alexand. II, 1, qui docet eorum originem. Adde & Diog. Laërt. p. 1 D. E. SOLAN.

ead. l. 8. Καρβατίνας) Id est, *viles crepidas*. Catull. GUYET. Idem notat, quod Virgilio crudus pero, Aen. VII, 690. SO-LAN. Carbatinae, sive Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae; vid. Voss. ad Catull. pag. m. 327. REITZ.

ead. l. 9. Σχοροδάλμην) Vide Aristoph. Ἰππ. pag. 298, qui primus hoc in Paphlagomibus risit. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν ψυχὴν) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mf. Reg. 3011.

Pag. 101. l. 2. Βασίλειος Γλύκων) Rider haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.) Oppido lepidum Alexandri γόντος narrat auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat semur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae, an Pythagorae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίβει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δὲν φρενὸς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καὶ μὴν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθὸν ἐπαρωγόν. καὶ πάλιν, Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque iunctim: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίβει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δὲν φρενὸς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καὶ μὴν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθὸν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν. Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus pijs, iterum se in domum Iovis recipiet, fulmine Iovis icta. Id enim de se iactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59, προσιπὼν δὲ ('Αλέξανδρος) διὰ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἰμαρται αὐτῷ ἐπὶ πενήτην, καὶ ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα, ἀποθανεῖν. Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere fato sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori. IENS. Vide, quae la Croze supra habet ad c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Δίος) Etsi eodem redit, legalne δὲν, an Διὸς, cum Schol. ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic accuratius respondeat sequenti ἐς Διὸς, ac sic dicatur ex Iove orta anima ad Iovem redire: verum quia forent, qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu syllabae in δς acutae offenderentur, vulgaram non movi. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνδρῶν) Ed. Fl sola. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ πάλιν) Illud καὶ πάλιν in iis, quas super hoc loco inspexi, editionibus, P. nimirum, Ald. B. 2. I. & S. male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, &

novus versus ab 'Ες Διός inchoabatur; in Latinis eod. modo, & rursus, inter versum tertium & quartum sic interiectum erat, quasi oraculum rursus coepisset altera vice novi quid canere: sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem, alios etiam μέγαν ante βληθείσα inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut iam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi Iensum idem iam optime fecisse, in Lectt. Lucian. pag. 264, cuius verba tamen iam praemitto, ut eius meritis nihil detraham. REITZ.

ibid. 'Ες Διός εἶσι) Deest pes integer huic versui, adscripserat la Croze, qui illud ἀνδρῶν in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab 'Ες Διός versum quoque inchoari credebatur vir clariss. At si iam a Καὶ πάλιν inchoetur, nullus pes deerit. REITZ.

ead. l. 10. Θεοπρόπους) Varias lectiones hic exhibet P. Θεοκλόους, vel Θεοτόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in Fl. ed. Θεοκίελους est. Ego Θεοπρέπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο) Supra in 1 Ver. Hist. c. 15, ubi καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν legitur, Solanus particulam δὲ expunxerat, iam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo prae-buisssem, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad 1 Ver. Hist. cap. 35. Adde Homer. Iliad. Δ, 107, ubi δεδεγμένους est excipiens. REITZ.

ead. l. 16. Ὁκτακαίδ. ἔτη) Conf. supr. 'Ιστ. β, c. 28. SOLAN.

Pag. 102. l. 1. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι) Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen, quod Hemsterh. in marg. monet, videri posse L. Bos ad Epist. I ad Cor. XVI, 20, ubi Apostolus ait, ἀσπάζασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἀγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & Heliodor. X, 27, adducit. REITZ.

ead. l. 9. Ἡύχουν) Si ab εὐχόμεναι formatum esset hoc verbum, ἡύχοντο ex marg. Ald. recepisssem, quia activum εὐχέω non est in usu, nec εὐχέω satis probatum: sed cum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. REITZ.

ead. l. 10. Ἀληθῆ) Sic optime ed. I. Reliquae ἀληθῆς. SOLAN.

ead. l. 11. Τιανού) Mox ἐν Τίφ, recte. Fuit & Sacerdos nomine consul, anno Christ. 158, sed ab hoc diversus. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν Τίφ) Τίος πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. Stephan. Τίσιον, τὸ, Straboni. GUYET.

ead. l. 15. Ἐγὼ ἢ δ' ὅς Ἄσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνων τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; οὐκ ἔστι.) Cum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque, *numquid alius ab illo priore?* nam qui addit νέος, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. Sponius tamen quoque sic reddebat: *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelque autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* GRON.

ead. l. 16. Ἄλλος) Sic omnino distinguendum, uti a me factum est: Neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. Fleetwood. p. 38. Quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. SOLAN. Solanus aliter distingui iubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Iunt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit: post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correctæ illa distinctio iam comparabat in *Par.* quam expressimus. REITZ.

Pag. 103. l. 5. Διδύμοις) Dictum supra est ad cap. 29. V. Ovid. Met. I, 516. SOLAN.

ead. l. 7. Χρησμοδοῦντα) Ed. I. *Χρησμοδοτοῦντα* quae scriptura verior videtur, si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. V. Suid. apud quem ea vox reperitur. SOLAN. *Χρησμοδοῦντα*) Sic cap. 25, vers. fin. & hic paulo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. REITZ.

ead. l. 8. Μὴ δὲ τοῦτ' ἐβελήσῃς εἰδέναι) Vid. Philoponum de creatione pag. 183, L. IV, c. 20. LA CROZE.

ead. l. 13. Λεπίδω) V. supra c. 25. SOLAN.

Pag. 104. l. 9. Θηρίοις) Conf. supra c. 2 huius Dial. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ σοῦ) Iam demum recte edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπὸ σου & similia exhibeant, in encliticae accentu traiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositio-

nem servamus cum accuratioribus Grammaticis, ut supra iam diximus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου) *Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provento ad inundationem usque navigio.* Ita vertit Erasmus. At si Ptolemaeum consuluisse, L. 4, tab. Afr. 3, didicisset, Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim φρούριον ibi; & ut ex hoc loco coniicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemaeum fluvium, qui a Traiano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur, ἀνήγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum maiuscula Κλύσματος, & verte, *usque ad Clysmā adducto navigio.* Non dubito autem, id nomen fuisse a Graecis impositum ei loco, Ptolemaeis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quae illuc penetrabant, & eum locum ἄκλυζον, lavabant. Vide, quae notavi ad Strabonem pag. 804. PALM. Videtur Solanus Iuntinae lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet: quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, cum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine ascendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. REITZ.

ead. l. 11. Κλύσματος) An usque ad loca inundari solita? GUYET. Palmerii notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus, quam fieri poterat longissime, vestis, terrestri tandem itinere ad mare Rubrum deportarentur, unde in Indiam nova iam instituebatur navigatio. Consule Humphr. Prideaux Hist. P. II, L. II, pag. 70 & seq. Gallicae versionis nostrae T. III, p. 114 & seqq. Quid ergo fiet, inquires, verbis istis Luciani, satis aperte indicantibus, sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego, ut verum fatear, Lucianum, hic errasse puto: videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus historia fieri potuisse negat. Nisi forsan verba eius corrupta sint. Sed in libris quidem nostris nihil subsidii comperio. SOLAN. Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen esse nescientium, praeter Palmerium castigavit praesertim Bochartus in Phaleg. 2, 18. Sed

ἀνάγεσθαι ipsi quoque non recte videntur cepisse, quod ad primam illam versus *Clysmā* navigationem referrent. Observat, & de *Clysmate*, quae sciuntur, tradit omnia decus literarum nostrarum Petrus Wesselingius ad Hieroclis Synecdemum pag. 728 seq. Interpretatio nostra & verbis Luciani satisfacere nobis videbatur, constantique usui verbi ἀνάγεσθαι, quod *solvere*, *navigationem incipere* significat; & Geographicae observationi nulli contradicere. *Clysmā* portum Aegyptium fuisse in litore maris Erythraei, constat inter omnes. Iuvenis hic, Alexandriae qui vixerat, in vectus ostio Canopico Nili adverso flumine pervenire poterat ad verticem usque τοῦ Δelta, atque inde Traiani fossa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum *Clysmatis*, unde navigare ad Indos solebant, etiam si is intervallo LX M. P. a capite fossae Traiani absuit. GESN.

ead. l. 14. Διεφθάρθαι) Sola *Amst.* male διεφθάρθαι, quod in marg. correxit LA CROZE.

ead. l. 15. Γὰρ) Ed. I. in aliis δέ. SOLAN. Δέ) Cur illud γὰρ pro δέ non receperim, vid. mox ad pag. 105, l. 12. REITZ.

Pag. 105. l. 5. Ἐπικούρους) Mallem Ἐπικουρείους, ut cap. seq. SOLAN. Si constans sit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat Ἐπικουρείους, non dubito, ad ipsam appellationem respexisse vel Lucianum, vel ipsum adeo Alexandrum: idque expressi, cum ambiguitatem non ferat Latinus sermo. Qui non puniret olim haeticum hominem, & ulcisceretur, vocatus licet, sanctam matrem ecclesiam, ille quo in periculo fuerit, satis constat. Ἐπικούρον proprie esse, qui adjuvet oppugnatum ab aliis, observat Schol. ad Il. B, 130. GESN. Ἐπικούρους maiorem emphasin habet, quam si adiective efferatur: nonnihil tamen ex emphasi amittit, cum plurali num. proferatur, ideoque assentior Solano ex cap. seq. argumentanti. Nihil vero muto, etsi interpret. pristini substantivum in Graeco servantes, tamen *Epicureos* verterunt. REITZ.

ead. l. 12. Κατὰ τάξιν) Conf. supra c. 19. SOLAN.

ibid. Μιάς δέ) Solanus supra c. 44 πολλοὶ δέ, in γὰρ mutat, ex una I. Ego id studio neglexi; nam si id ibi falsum, & hic male se haberet: cum igitur hic nihil mutet, etiam supra intactum relinquatur. Sic Hom. Il. Z, 47, δέ quoque usurpat, ubi & γὰρ locum haberet; & ubi id in γὰρ propter verum non potest mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promississet, statim subiicit: Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κέῃται. Quod S. Clarke reddidit: *multae utique res pretiosae*

in divitis patris domo reconditae iacent. Recte; sed an enim non etiam hic eodem rediret? REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνείπεν ἔνδοθεν ἐς κήρυκα· Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ θεσπίζοι; τῷ δὲ ἀνείπεν ἔνδοθεν, ἐς κήρυκα. MARCIL.

ead. l. 14. Τῷ δὲ) Forſan τότε. GUYET.

Pag. 106. l. 1. Γῆν πρὸ γῆς) (Significat ſolum vertere, γῆν πρὸ γῆς cogito, i. e. de fugiendo, Cicer. ad Att. Vorſt.) & Cicer. de Nar. Deorum I. SOLAN. Ἐλαύνειν γῆν, pervagari terram. Sic infra Rhet. pr. c. 5. Et Aelian. I, 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπικούρου κυρίας δόξας) Epicuri ratas ſententias; quas Diog. Laërt. integras exhibet in vita Epicuri. LA CROZE. V. Diog. Laërt. 273 D. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφαλαιῶδες) Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, niſi quod in Fl. legitur κεφαλαιῶδη. SOLAN.

ead. l. 7. Συκίνων) Ex ligno ficulno fumum exſiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum, Plut. in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicuri κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea, ut opinor, fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum iudicaret. COGN. V. ἀπαιδ. σ. ubi συκίνη γνάμνη & Brod. p. 501. Theſ. Cr. II Vol. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῖς ἐντυχοῦσιν) Conf. infra cap. ult. huius Dial. SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Ὑπὸ δαδ) Male Cod. Angl. ὕδατι. BOURD. Eſt etiam in P. L. & ed. Iunt. ut in Angl. ὕδατι. In reliquis δαδ), uti Men. c. 7, Φιλοſ. cap. 12; ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὑπὸ, quod ideo reieciimus. SOLAN. Qui ὕδατι introducere, forſan decepti ſunt a voce ſequentē ſκύλλη, quam pro ſκύλλη monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope taedae & ſcillae, vid. ſupra Necyom. c. 7, ibique notam Hemſterh. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ τὸν Ῥουτιλλιανόν) Intellige generum habens. GUYET. Καὶ τὸν Ῥουτ. εὐδ. παρόδον omnes libri, niſi quod in Fl. Cod. Bourd. deſunt εὐδοκιμοῦντα παρόδον, in eiufdem vero loci impreſſo poſterius vocabulum omittitur. In P. non eſt καί. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit ἐπὶ τὸν Ῥουτιλλιανόν παρόδος; Aut ipſe Rutilianus παρόδος; Adituſne ad Rutilianum, aut ipſum Rutiliani aditum? At παρόδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiat, apud

Lucianum paulo aliter usurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem Herc. Gall. c. 7. Sed demus, sic sumi, an de Rutiliano, ut de imperatore, locuturum censes Lucianum? aut *ipsum aditum* esse dices. V. omnino Dem. Phil. III. Neutrum ego facile admiserim. Dicam itaque, quod sentio, tu iudica. Scripserat Lucianus διὰ τὸν Ῥουτιλλιανὸν τὸν γαμβρὸν. Vel si hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρὸν, lege πρόσδον, (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc sensu, *gratia generi sui Rutiliani. Vel patroni sui.* Vorstius παρ' ὁδὸν malebat, uti apud Ignat. emendandum censeo p. m. 125 B. Quidquid sit; haec enim iam in medio relinquo, facile cessurus, si quid melius proferatur; in iis, quae mox sequuntur, duo haec diligenter observanda sunt. Primo, M. Aurel. cum haec scriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum, de quo deinceps sermo est, gestum anno circiter CLXX & seqq. usque ad annum CLXXIV, vel CLXXV. Ex quibus iam certe de Luciani aetate constat. Sed de hoc paulo post plura. SOLAN.

ibid. Εὐδοκιμούντα πάροδον) Haec desunt in Flor. Cod. BOURD. Ubi in vulgatis editionibus legitur, Ἐχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπιβασιν ἐπὶ τὰ βασιλεία, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμούντα πάροδον, διαπέμπεται χρησμὸν, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος duas voces, εὐδοκιμούντα πάροδον, deesse Flor. Codici, notat Bourdelotius. In ed. tamen Florentina omisso τῷ, πάροδον, conspicitur τὸ, εὐδοκιμούντα. Voce πάροδον satis possumus hic carere: nec quid illa sibi hic velit, perspicio. IENS.

ead. l. 7. Πάροδον) Τὸ πάροδον glossēma videtur τοῦ ἐπιβασιν, e margine in contextum traductum. GUYET. Includendam puto πάροδον, aut potius plane eiiciendam Florentinae ed. auctoritate, tanquam glossam, ad ἐπιβασιν, rarioris usus nomen, relatum, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuisset. GESN. Apparet, & Gesnerum hoc vocabulum cum Iensio eiectum velle, quod in versione id non attigerit; nec ego ingererem, si abesse a pluribus viderem. Posses autem παρόδιον legere, ac vertere, *habens Rutilianum adiutorem*, pro *fulcro* enim columnae, ex Plat. Dem. Kuhn. ad Polluc. VI, S. 121, affert; uncinis tamen seclusi ut suspectum. Alioqui cum πάροδος significet carmen, quod chorus primus in theatro canebat; vid. Kuhn. & Iung. ad Polluc. IV, 7, 53, pag. 374; (sic enim pro πάροδος recte scribendum docet ille; nam *ibid.* IV, cap. 15, § 108, ipse Pollux ad etymologiam vocabuli ducit, scribens,

καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται.) ut itaque *prologus*, tam de oratore ipso, quam de sermone, accipitur: ita possis & πάροδος utrovis more accipere, & cogitare, an Rutilianus non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praestigiatore suo praeludat, ac populum alliciat? Sed totum *παρόδον* eiicere, quam nimis argutari, malo. Si vero probare possem, id *introducforem* significare, omnino retinerem. REITZ.

ead. l. 8. Μάρκος) Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in Col. Antonina, p. 13. LA CROZE.

ead. l. 13. Διηπετέος) Sic *Fl. Ald.* cett. *Διηπ.* Vorst. Consentiunt Mss. Regg. 2954 & 3011. Conf. *Eik.* § 9, pag. h. ed. 11, Vol. VI.

Pag. 108. l. 1. Γενομένων) Facebant iam, qui M. Aur. Antoninum nullis huiusmodi superstitionibus, auctore Xiphilino, unquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam, quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomodocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam I. Capitol. in M. Aur. XIII, ubi tantum huius belli terrorem fuisse ait, ut undique sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica professione sit: ut ergo haec, quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. Baron. ad an. Chr. 171, &, qui eum citat, auctorem vitae M. Aurel. operibus eius praefixae. SOLAN.

ead. l. 4. Τραῦμα) Vid. Ep. Marci ad calcem Apol. 4 Iustini. LA CROZE.

ibid. Δισμυρίων) Aliter rem narrat I. Capitol. in M. Aurel. Ant. XIV. Cum enim Aquileiam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. SOLAN.

ead. l. 8. Κροίσον χρυσμὸν) V. Z. Tr. c. 20. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἐπιβρέοντων) Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρέοντων. BOURD. Πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπεσρέοντων Mss. Reg. 3011, probante Bel. de Ball.

Pag. 109. l. 2. Παρακινδυνεύων τὸ ὑπελθόν) Angl. Cod. παρακινδυνῶν τὸ ἐδεσθον. BOURD.

ibid. Ἐπελθόν) Sic recte ed. l. vulgatae vero ὑπελθόν. Quod nullibi hoc sentu reperias, ut ἐπέρχεται frequentissime, cum apud Lucianum, tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. SOLAN. Ἐπέρχεται de eo, quod mihi in men-

Lucian. Vol. V.

E e

tem venit, usitatum esse, vid. in not. Hemsterh. ad Prometh. cap. 2. REITZ.

ead. l. 13. Σαλάγει) Verbum σαλάγει alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscoena verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum, & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τοῦ ἀγειν καὶ σαλεύειν deduci. PALM. At σαλαγεῖ, ταρασσει exponit Hesych. Verum id huc nihil facit. REITZ.

ead. l. 15. Ὠπίες) Ὠπίεις. GUYET. Notaverat quidem SOLAN. Ὠπίεις esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. REITZ.

Pag. 110. l. 8. Πολλάκις) Παυράκις. Hesych. Παυράκις, ὀλγάκις. GUYET.

ead. l. 13. Λύειντο) Angl. δέδοιντο. BOURD. Δέδοιντο A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam scripturam, ut meliorem, sequor. SOLAN. Λύειν χρησμούς, est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, & iterum obsignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque χρησμούς, quod iam ab Erasmo factum video, accipio illos libellos, s. tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi oraculum. Ita paulo post χρησμοὶ ὀκτὼ sunt *quaestiones*, sive *petitiones oraculorum* οκτο. GESN.

ead. l. 16. Μόρφι) Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, sive, ut ipse alibi dixit, ἀσαφὴ καὶ ἀσημα. Μορφεῦ βαργούλω ἰὸν χλ' ἀγχι νέχιν φάος δέ. BOURD. Si qui sint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hisce barbaris vocibus latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidisset. Si Illyrio, non Scythae, datum fuisset, crederem ei promissam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a Nostro in Μακρ. c. 10. SOLAN. Corruptissima haec esse, ipsa varietas satis indicat. Ego aut reponerem lectionem Angl. Cod. prolatam a Bourdelorio, aut certe verba εἰς σκίην uncinis arcerem: versum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse apparet. Hunc, omissis εἰς σκίην, & adiuncto ἄλλος vel ἄλλως, effici, apparet. Sed forte praestat Angl. Cod. lectio, quae & ipsa hexametro conclusa est. Quid vero sibi velint verba barbara, & corrupta insuper, in alterutra certe lectione, non equidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiacunque sint, modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Si-

gefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum, neque illud dissimulandum, quod iam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicuius errore huc relatum, cum paulo ante omisum esset. GESN. Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in Wachteri Glossario Germanico. Vel in specimine eius ex ampliore farragine decerpro, quod prodiit Lipsiae an. 1727. Ibique in praef. § XIV. *Mori marusa* mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marv* mori, *mork* mors, (unde forsitan *μορφεὺς* & *mors*.) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse: tantum tamen forsitan appareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. REITZ.

Pag. III. l. 1. Ἄλλως) Ὀλως. Angl. ἄλλω. BOURD.

ead. l. 7. Προφανῶς) Illud *προφανῶς* referendum est ad *κατασημνημένον*. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim appareret, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paulo supra cap. 49. GESN.

ead. l. 9. Σαβαρδαλάχου) Huius quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id coniectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum existimo, qui heri iussu quasi invitatus dixerit, quaerere dominum, an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus iam Alexander, quidquid in buccam venerat, effutiebat; quod de eo iam a Luciano est observatum. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὃ, τι ἦκε) Frequentius *ἐφ' ὃ* hoc significatu, i. e. quando consilium denotatur, ut Aristoph. Plut. 889, *ἐπ' ἀγαθῷ οὐδενί*. Noster supr. Hermot. c. 50, *οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξελθῆναι*. Dion. Hal. Ant. X, pag. 638, 19, *συνίστασθαι τινας* — *ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου*. Idem VII, pag. 473, 39, *Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου παραδούς*. Evang. Matth. XXVI, 50, *Ἐταίρε ἐφ' ὃ πάρε*; ubi tamen nonnulli Codd. habent *ἐφ' ὃ*, quam

lectionem, Casaubono potiore visam, testimoniis Euripidi Achill. Tat. & hoc Luciani, firmat Iac. Elsner. ad Ev. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet, utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrum mox c. 56 f. ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνελήφει. REITZ.

ead. l. 15. Κυτμίδα) Certe *κυτμίδα* recipiendum, ut conveniat cum *δρυσίν*, quod substantive hic accipiendum, pro *δρύσον*. Aut *δρυσίν* scribendum: sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est, qui ἦν τέκε in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli *δρυσίν* & τέ κε in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus: quo enim Genitivus *Λητοῦς* pertinebit? quo ἦν respiciet? REITZ. *Δρυσίν τε καὶ Ἑοῦς* coni. Bel. de Ball.

ibid. Χρίσσαι) *Χρίσσαι*. GUYET. Recte Guyetus contractionem circumflectit; licet ego edd. accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in edd. priscis, etsi syllaba longa est. Immo & *χρίσαι*, aequae ac *χρίσαν* & *χρίσεν*, apud Homer. circumflectitur ubique. REITZ.

ibid. Λητοῦς) An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas iubent magi. REITZ.

ead. l. 16. Ἑκηκῆς) Post hanc vocem sic legitur in Anglic. Cod. *ἐραμένον τούτον καὶ πλευσούντος*. BOURD.

Pag. 112. l. 7. Καὶ τὸ γιγν.) *Τοὺς ἐκκαίδεκα ὀβολούς*. Supra. GUYET. Recte Guyetus; etsi alibi *γινόμενον* & *γινόμενον, merces, reditus* est; vid. Hemsterh. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ) Confer Th. Magistr. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπέτρεπον τοῦ γάμου) Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paulo post narrantur. SOLAN.

in Schol. l. 1. Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὀμηρον.) Hoc Scholion ante ad verba *Μὴ σὺ γε πλωμέναι* male relatum in sedem suam retraxit Solan. REITZ.

Pag. 113. l. 3. Νυκτιπλάνοις) Quamobrem haec de Lucia non indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paulo post, satis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in se iactum opprobrium posteris non veritus sit tradere. SOLAN.

ead. l. 13. Κῦσαι) Supra ad cap. 41 Scholiast. id exposuit *φιλήσαι*. Hinc forte Belgicum & Germanicum *kussen*, ut recte existimat frater G. O. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 238. Utitur & Homer. Od. Ω, 396, & alibi non semel. REITZ.

ibid. Εἰώθει) Sic P. In reliquis εἰώθει. SOLAN.

ead. l. 14. Δῆγματι χρηστῷ) Bene monuerat Solan. confendum infra Sympol. Invenies enim ibi c. 4 χρηστῷ τραύματι similiter dictum de magno vulnere, vel potius opportuno, i. e. quali & quo loco voluit is, qui intulit. Veluti καίριον τραύμα eadem ratione pro letali poni, tralatitium est. REITZ.

Pag. 114. l. 6. Ἐδικαιολογεῖτο) Remiserat Solan. ad Timon, p. 49, i. e. c. 22. ex eius divisione. Ibi enim legas: βούλει, ὃ Τιμόνων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; iam vero id quaerendum erit § 37. REITZ.

ead. l. 7. Λέγων πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ρουτιλλανῶ συμβουλευόμενα) Erasmus, negans, se clam esse, quae suasisset Rutiliano. Benedictus, asserens, se scire, quae Rutiliano suasisset. Etiam Sponius modo, il se plainit à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilius: ut apparet, sic interpretans, dum sola Latina inspiciat. Nam Graeca si sequimur, ut debemus, interpretabimur, dicens, sibi me esse probe notum, ut & quae suasisset Rutiliano. GRON.

ibid. Πάνυ με) Si sana sint haec, aliter hic usurpat Lucianus verbum εἰδέναι, quam vulgo solet. Non memini saltem usquam de hominibus dici. SOLAN.

ead. l. 8. Τί παθὼν) Supra Abdic. cap. 10, τί παθὼν ἀνεκάλεις; REITZ.

ead. l. 13. Ῥαδίας) Flor. Cod. ῥαδία γενομένη μου ἢ μεταβολή. BOURD.

ead. l. 15. Ἐνοφῶντι) Non video, quid obftet, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, maior ille fortasse aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri histronia sub Pio Antonino celebris esse inceperit: Lucinano carus, quod prooemio huius libelli apparet: porro in Bithynia patria sua multum versatus &c. Xenophontis iunioris nomine passim veniens. GESN.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) Haec post Rutiliani nuptias, aut certe sub idem tempus gesta esse, ex ipsa narratione manifestum: atque adeo, ut supra ad cap. 35 annotabamus, ante annum Chr. CLXX; quod ideo probe observandum, quia, cum patrem Luciani in vivis adhuc fuisse hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἐνυπν. c. 9 patet, designetur, sequitur, in flore ipso aetatis Lucianum tum fuisse. Unde iam apparet, multo serius vixisse, quam vulgo ex auctoritate Suidae traditur. Nam si quadragenarium fuisse ponas, cum abunde constet ad senectutem pervenisse; (passim enim senem se di-

cit) vixerit propemodum ad finem usque illius seculi, necesse est. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos designet, adhuc dubito: filii enim meminit ipso Eun. sine, c. 13. Confer eum Μακρ. c. 1, ubi eadem phrasia occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet, in illum A. C. incidere hunc reditum. SOLAN.

Pag. 115. l. 2. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην) Cum iam mediam partem navigationis confecissem. Sic rectius ed. Flor. quam aliae μέσον τὸν πόντον. GRAEV.

ibid. Πόρον) L. & Fl. Sic Ἰστ. a. c. 12, κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον ut Ev. d. 8, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγιαῖον ἐγένοντο minus commode hic quidem. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὅπερ) Conf. supra cap. 53 huius Dissert. ubi monemus, ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiscue dici. REITZ.

ead. l. 14. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὅπισθ' ἀπήλαυεν) Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit. Sic interpretes. Nec improbo, nisi quod in Aegialis vertendum, non Aegialos. Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt casta nuce digna. Aegialos fuit locus in litore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus eiusdem nominis, cuius meminit Homerus Il. B, 855. Et qui sit locus, egregie docet Strabo lib. X, in descriptione Ponti: ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστὶ μὲν ἡῶν μακρὰ, πλείωνων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητής, ὅταν φῇ — Κρώμναν τ' Αἰγιαλὸν τε καὶ ὑψηλοὺς ἐρυθρίους. Γράφουσι δὲ τινες Κρώμναν Κωβιάλιν τε. Aegialus est litus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cuius meminit Homerus his verbis: Cromnam & Aegialum & alios Erithynos. Scribunt autem nonnulli: Cromnam & Cobialumque. Sed vides, Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. GRAEV.

ibid. Ἐν Αἰγιαλοῖς) Aegialeus Phoronei, seu, ut alii vident, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Aegyptum traiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Aegialea cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponnesos dicta est. COGN.

ead. l. 15. Καλὸς Ὅμηρος) Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poetriam pulchram vocare solebat Socrates ap. Maximum Tyrium, diff. 8, p. 90 Davif. διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καὶ τοὶ μικρὰν οὖσαν καὶ μέλαιναν. Locus Homeri est in navium Catalogo Il. B, 855. GESN.

Pag. 116. l. 1. Εὐπάτορος) Huius regis exstat nummus apud Spanh. 490, quo vir illustr. hunc locum mire illustrat. Cusus

est autem ante L. Veri mortem : praefert enim fratrum capita. SOLAN.

ead. l. 5. Παρὰ τοσούτων) Conf. supra notata ad 2 Ver. Hist. cap. 26. REITZ.

ead. l. 11. Τιμοκράτους) Timocrati cuidam suos libros Athenaeus inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum Noster 558 AB. 591 B. ed. I. (i. e. de Salt. c. 69, & Demon. c. 3.) SOLAN.

ead. l. 16. Ὀρμῆς) P. L. in reliquis ὀργῆς. SOLAN.

ibid. Ἐνδέοντι) Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόντα hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore eius puniendi, licet de manifestis iniuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus iudicem ita comparatum. Οὕτω μὲν ἀνεκρίτην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμενον, οὐκ ἐνδέοντι δρασυνόμενος, ἐφ' οὗτω δικαστοῦ διακειμένου. At quid οὐκ ἐνδέοντι δρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐνδέοντι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex edit. Ald. nempe οὐκ ἐνδέοντι δρασυνόμενος, supple καίρω. Ego, inquit, hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub iudice ita comparato. Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum eius osculandam oblatam, morfu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse, ac dissimulasse; at clam corrupisse nautam, qui Lucianum in traiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fasso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Ceterum illud ἐνδέοντι pro tempestive habet quoque Demosthenes I contra Philippum: Τούτων μὲν μέχρι τῆς τήμπερον ἡμέρας, οὐδὲν πώποτε ἐνδέοντι κέχρησθε. IENS. Non operae pretium iudicavit Solanus varias lectt. hic notare; qui in I. ἐνδέοντι tantum linea transversa separare satis habuit, & Fl. nihil ab ea abire, in marg. eiusd. I. indicavit: merito: nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & ἐνδέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae edd. eas propius iunxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione Erasmi apparet, qui in tempore vertit. Est

que locutio s. ellipsis τοῦ καιρῶ adeo vulgaris, ut exemplis quinque, a L. Bos in libello de Ellipsi. p. 72 adductis, nihil addere opus sit. REITZ.

Pag. 117. l. 3. Ἰωνόπολιν κληθῆναι) Exstant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολίταν, sed in una huius nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολίταν vide Ioannis Harduini, viri ingenio & doctrina praecellentis, nummos antiquos populorum & urbium illustratos, in Ἰωνοπολίταις. GRAEV. Sponius numisma L. Veri exhibet, in cuius adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ἸΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΓΑΥΚΩΝ. Diff. cur. XXXV. Unde pater, concessam hanc ei petitionis partem: altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. SOLAN. Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis illustris Spanh. aeterni operis 4, 11, p. 213 seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. GESN.

ibid. Νόμισμα) Exstant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem, qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam viri imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus. Nummos Glyconis in doctorum virorum libris 4 invenio hosce: 1) ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. Spanh. 2) Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ΑΒΩΝΟΤΕΙΧΕΙΤΩΝ ΓΑΥΚΩΝ. 3) L. VERI ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia. 4) Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cufus. Vid. Aur. Vict. Cf. Harduin. numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίταις. Spon. l. c. Spanh. 213 & 721, I, 177. Pagina vero 529 alium nummum Abonoteichiton exhibet. SOLAN.

ead. l. 5. Στέμματα) Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam *corona laureae*, quam; ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo, *In insula*, p. 189 ed. Amstel. Et mox ipse Noster τὸ ἱεροφαντικὸν καὶ προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανωθῆναι volebant successores Alexandri huius. Sic apud Aristoph. Plut. 39, Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων. GESN.

ead. l. 9. Κεραυνῷ βληθέντα) Supra hoc Dial. c. 40 f. SOLAN.

ead. l. 12. Φαλακρὸς) V. supra c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπιβρέχειν) *Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere* &c. iubet V. G. Celsus 4, 2. GESN.

Pag. 118. l. 2. Τοιοῦτον) Mf. Reg. 3011. Edd. τοιοῦτο. Conf. Reitzii not. ad Herm. c. 29, pag. huius ed. 388 Vol. IV.

ead. l. 3. Τὸν ἐπιτάφιον) Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferri solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἄγων. Vid. Bos de Ellipsi. pag. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eund. p. 81. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ προφητικῶ) Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse, ait auctor, quem oporteret διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῶ καὶ προφητικῶ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. IENS. Illud καὶ, quod Iens. restituit, male abesse a quibusdam, non annotarat Solanus. Sed edd. conferens cognovi, id recte adesse in omnibus, excepta sola *Salm.* nam quod & absit ab *Amst.* nil mirum, quia haec illam caeco semper ductu sequitur. REITZ.

ead. l. 10. Πολιώδης) Etsi nescio, qua auctoritate Salmurienfis ed. id exhibeat ab omnibus priscis edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen eius lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari, ex statim sequentibus aequae ac praecedentibus paret, & sic iam Erasmus legisse verosimile est, qui *canus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιώδης unus scriba dederit πολιήδης, alter id non intelligens necessario credidit πολιήτης, quod poëtica idem est, ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud, quam πολίτης, dare poterant. Sed potest tamen & πολιδε, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιδε sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codd. auctoritas accedat. Deest πολιώδης in Lexicis vulgaribus, sed habet Steph. unum eius exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτῷ τὴν) Lege αὐτῷ. GUYET. Αὐτῷ) Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque enim ullum est ei suspicioni fundamentum. GESN.

ead. l. 16. Θαυμάσας ἔχω) Iubet Solan. conferre Dial. Mar. I, & Dem. § 32. At priore loco legas, καὶ τοὶ τί ἄλλο ἐν σοὶ

ἐπαινέσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet, *quid potest laudare, quid habet, quod laudet?* Hic ἔχει abundat, illic infinitivus est, hic participium. Alter locus habet, ἐκ γε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T. inveniatur. Sic Hesiod. Ἔργ. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι Θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Aristoph. ληρείς ἔχων, & similia, quae vid. collecta apud Maittaurium de Dialect. p. 79 C. Et Comment. Aristophanis. Et in Budaei Comment. REITZ.

Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν) Angl. βοηθῶν. BOURD.

ead. l. 7. Τοῖς ἐντυχοῦσι) Conf. supra c. 47. SOLAN.

IN DE SALTATIONE.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) Ἀποστερῶν. MARCIL. Emendatione nihil opus, optime se haec habent. SOLAN. Marcilii coniectura, ἀποστερῶν substituentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuiquam, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haesites coniungere λέλθας σεαυτὸν, i. e. te ipsum oblitus es, ut Belgice dicimus, sive te ipsum *sefellisti*, vel, si mavis, *imprudenter fecisti, accusans hanc maximam voluptatem*. Vel potius, *nesciebas ipse, quid faceres*: omnia enim haec significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγυῶτες ex Plutarcho vel Lexicographi asserunt. Cui adde λήσεις ἀπολούμενος, *imprudens peribis*, ex Herodian. I, 9, 10. Immo potius, quod apprime huc facit, Aristoph. Nub. 241, Πόθεν δ' ὑπὸ χρέως σάυτὸν ἔλαβες γενόμενος; & Aelian. V. Hist. I, 7, ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑποκνύμου φάγουσι. Alciph. III, ep. 71 f. κἄν τι λάθωμεν ἐπισφαλέντες. REITZ.

ead. l. 10. Σκληρὸν) Mordet Stoicum allusione ad generalem Stoicorum thesim. BOURD.

ead. l. 13. Φιλοσοφία — ὁμιλικῶς) Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ὁμιλεῖται discipuli, vid. Liban. Epist. 343, & ibi a Wolfio cit. L. Bos ad Th. Magistr. sed & de aliis studiis, quibus quis *deditus* est, ut Epict. Sent. 2, ed. Rel. p. 90, ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ ὅσιν ἀννάω πηγῇ. Aelian. 2, 38, γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν οἴνῳ. Aristoph. Nub. 1401, — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, *rebus novis studere*. Hippocr. de Art. p. 589, 44, Καὶ οὐκ ἀρκεῖ μόνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμι

λίη ὁμιλεῖν. Vid. & Nostrum alibi, cuius loca ex Indice apparebunt. Sed Grammatica praecepta postularent ὁμιληκῶς scribi, addito augmento praeteriti. At visum est sic edere, ut inveniri, quia saepe abiicitur, ut supra satis ostendimus. Mallem tamen, hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum satis iusta. REITZ.

Pag. 121. l. 1. Κάθησαι καταυλούμενος) Ἀφόμενος, ὡς Λυκίης, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, Ξηλυδρίαν ἄνθρωπον ὄρων. Vertit Obsoepus: remisso rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priscorum commercio, ceterum sedere sustineas in theatro omnium posticas sanas excipiens. Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium faceffit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris. Plutarchus in libello, cui titulus est, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον· Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντὴν καὶ κατακλίναντες εὐωχόμενοι αἰεὶ, καταψαλλόμενον καὶ καταυλούμενον, cantu & tibia-rum modulis oblectatum. Cleomedes lib. 2, ἐν πολλῇ καὶ ἀσχημονι μέθῃ καταυλούμενος, in magna & foeda ebrietate tibiis se oblectans. Eodem sensu dixit Athenaeus ψαλλόμενος Στρατόνικος, auscultans cantorem Stratonicus: quem locum frustra Erasmus emendare conatur. GRAEV. Conf. supra Phal. I, 11 fin. & infra Bis accus. c. 17. Miror itaque, cur Graev. ter scribat, καταυλούμενον, sine diphthongo; cum sit α καταυλούμαι, — οὔμαι, neque καταύλομαι usquam reperitur, neque ipse in his Luciani locis, neque in Plutarcho, quem in subsidium vocat, sic invenerit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐσθῆσι μαλακαῖς) Confer supra ad 1 Ver. Hist. § 25. REITZ.

ead. l. 3. Ἐναμβρ.) Commodius legeretur ἐναβρ. — quod & apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Φαίδρας καὶ Παρθ. καὶ Ῥόδ.) Phaedrae notus amor apud Tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyssae spre-ta. Rhodope quaestu corporis tantas opes collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ῥόδοντας) Conf. infra § 51. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι) Mallem ad pulsationes strepitusque citharae, quam cum interprete reddere, cum citharae pulsationibus eiusque procacibus frequentamentis. Ita in Dial. Deor. 2 Cupidinis & Iovis § 2, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις, ad tibiam & tympana. Vid. etiam Sophocl. Electr. 713, Euripid.

Bacch. 155, Max. Tyr. Diff. 21. prov. Ceterum de κρούμασθαι κιθάρας vid. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Delum, p. 466. VITRING. Confer nos ad § 16 huius Diff. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Et si autem κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud Alciphro. I, ep. 12, Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. Bergl. not. p. 50, qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. Athen. VIII, p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellecto. REITZ.

ead. l. 12. Τὰ ὄτα πτερῶ) Vid. iterum infra Gall. c. 6. SOLAN.

ead. l. 14. Κυκλικῶν) Aliter c. 26. Αὐλήτας enim ibi κυκλίου vocat. Philostratus pag. 589, ὅπῃτε οὖν σπουδάσειε περὶ τὰς ἐγκυκλίου, δέας ὀρχηστῶν δὲ αὐτὰι τὸ ἐπίπαν, φανήτος αἶν &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ἔννομα) Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. Contra ἀνεμα. Νόμος enim, quando de re musica sermo est, modum denotat. Vertit interpres, legibus consentanea. L. BOS. Recte Bos νόμον modum musicum significare ait. Vid. Thucyd. V, 70 f. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστῶτων, sitne construendum, ex lege interpositorum tibicinum; an νόμῳ αὐλητῶν coniungendum, ut significetur modus Musicorum, i. e. dimensio temporis, quam Musici observare solent. Conf. Plutarchi libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. REITZ.

ead. l. 17. Ἐναγώνια) Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, fatis notum est. SOLAN. Conf. infra § 26, § 32, § 78. Et Demon. § 65. Quae loca monente Solano contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. REITZ.

Pag. 122. l. 7. Αὐδή τις) Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26, 32, 79, & Δήμων. c. 65. SOLAN.

ead. l. 8. Μόνου) Sic optime M. & FL Reliquae edd. μάνου. SOLAN. Conf. Kust. ad Aristoph. Pl. 33. REITZ.

ead. l. 9. Ὀδυσσεύς) Vid. Hom. Odyss. I, 91. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀλος) W. non ut in reliquis ὄλος. SOLAN. Et si vulgatum ὄλος quoque bene se habet, tamen hoc Solano dedi ex Cod. W. ὄλος danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. REITZ.

ead. l. 15. Παπαί, Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμέας τὸν σπαντοῦ κύνα) Vertunt: Papae, Craton, quam asperum canem

mihi in nos solvisti, nescio quam Latine. Asper dens apud Phaedrum est acutus: sic apud Tac. *asperare arma*, pro famiare. Melius sane verteretur, *quam canem mordacem*. Lucianus in priore de iis, qui mercede sunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν κάρχαρων, *novi quendam ex mordacibus illis rhetoribus*. GRAEV.

ibid. Κάρχαρον) Qualis Appii canina facundia, de qua D. Hieronym. BOURD. Vid. supra de Merc. cond. c. 35, ubi ῥήτορα τῶν κάρχαρων. Et Quom. Hist. c. 43, τὴν μὲν σφοδρὰν καὶ κάρχαρον. Rursus bis Accusat. c. 33, ὑλακτικὴν — καὶ κάρχαρον. Et videbis, quantum aberrarint, qui supra in Merced. cond. nomen proprium inde fecerant. REITZ. Ad v. ὡς κάρχαρον Mf. Reg. 3011 hoc exhibet Scholion: Τοῦτο πρὸς Κυνηκὸν φιλόσοφον διατείνεται, διὰ τὸ ἐλεγκτικὴν (ὑλακτικὴν coni. B. de Ball.) εἶναι.

Pag. 123. l. 4. Τοῦπιτίμιον) Conf. supra de Merc. cond. c. 4, & loca parallela ibi ab Solano allata. REITZ.

ead. l. 10. Σοὶ ἔπαν.) W. solus optime. SOLAN. Nolui omittere illud σοὶ, quod etsi W. solus suppeditat, tamen apprime hic appositum esse, nemo negaverit: eleganter enim sic interponi pronom. σοὶ, μοι & similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic Demosth. eleganti pleonasmō, pro Ctesiph. p. 444 E. λάβε μοι τὸ ψήφισμα τῶν Ὀρεωτῶν. Noster in Abdic. c. 31 pr. τοιαῦτά σοι ὧ πάτερ — πρόπονδε. Verum & μοι, quasi πλεονάζον, interdum valere παρ' ἐμοῦ, recte docet Bergl. ad Alciph. I, Ep. 26, pag. 107. Sed rursus magis παρέλκον apud Nostrium satis saepe supra, ut in Nigrin. § 5, εὐτὼ σοὶ καὶ αὐτὸς ἐνθους — περιέρχομαι. Ac Dial. Marin. II, 2, τυφλὸς εἰμί σοι, ὧ Πόσειδον. Vid. & c. seq. f. &c. qualia plura collegit Iens. in Lectt. Luc. p. 61, 62. Ubi merito miratur, doctissimum Fabrum hoc fugisse. Vid. Iensii not. ad Timonis § 52. Interdum autem non pleonasmus, sed emphasis in eo est, ut hic. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 353. REITZ.

ead. l. 12. Τερψάμενος) Hom. Odyss. M, 188. SOLAN. Verba ex ipso Sirenum cantu Od. M, 188, quorum interpretationem posuimus ex Cic. de fin. 5, 18. GESN. Quia versus Homericus incipit Ἄλλ' ὅγε τερψ. in edd. vero Luc. Τερψάμενος initium versus mentiebatur; id sic mutavi, ut vides. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτως αἰσχροῖ) Persuasi antiqui, saltationem umbram esse luxuriae. Patet apud Cicer. pro Mur. Horat. Sat. 1, lib. 2. Artemid. lib. 1. BOURD.

Pag. 124. l. 4. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γογγήσῃς

σαι) Interpretes, *si enim vidisti, par nobis hac in re evasisti*, inepte, & sine sententia. Vertendum, *siquidem vidisses, paria nobiscum fecisses*. Mox sequente pag. de histrione, εἰς οὐδ' ἐν δέον κατακλωμένῳ, est, *indecore se frangenti*, non, ut vertunt, *in nullo usum fracto*. Paulo post μὴ ὤραισιν ἄρα ἰκοίμην, est *male peccatam*, ut supra notavi: *interpres invenuste, nunquam ego venustatem consequar*. Nam quamvis *venustas* interdum *felicitatem* significet, tamen hoc in interprete non ferendum. GRAEV. Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidisti, aut non vidisti spectacula. Si illud, non est, quod nobis obiicias, idem enim fecisti; si hoc, parum idoneus es iudex. GESN.

ead. l. 8. Ἐν βαθεί τούτῳ πάγωνι) Sic supra in Revivisc. c. 41. Et Pisc. 12. De Merc. 25 ac 33. Adde & Zeux. c. 8. REITZ.

ead. l. 12. Ὁλέθρῳ) Iterum pro ὀλεθρίῳ. Conf. sup. Alex. c. 11. REITZ. At ὀλεθρίῳ Mf. Reg. 3011.

ead. l. 15. Καὶ ὅσον πείρας ἔνεκα) Thucyd. VIII, 92, ἀπὸ addit, dicens, ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκα. Quod Duker. ex Xenoph. quoque firmat, contra Stephan. Sed & ἀπὸ abesse alibi fateatur, hoc Luciani loco adducto. REITZ.

Pag. 125. l. 3. Μὴ ὤραισιν ἄρα ἰκοίμην) An sic? μὴ ὤραισιν ἀρέσκειμι. Τὸ ἀρέσκειμι n. pl. locus videtur e poeta quopiam sumtus. GUYET. Vide supra ad Θ. Δ. VI. SOLAN. (Adderetur infra Dial. Meretr. X med.) Non omnia intelligo, quae Guyet. tradit; nec quidquam est mutandum: est enim imprecaendi & iurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba Scholiast. ad Aristoph. Lysistr. 1036. Μὴ ὤραισιν ἰκοισθε, ait, Εἰδὸς τι κατὰρας ἀρχαϊκῶς ταῦτα γινέσθαι φαίνεται, ὃ καὶ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο. ὥς ἐν τῷ Ἦρας καὶ Διδος διαλόγῳ — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως μὴ ὤραισιν ἰκοίμην, εἴτι τοιοῦτον ἀνασχοίμην καὶ αὐθὺς ἐν τοῖς μὴ ὤραισιν ἰκοισθ' at in ipso Aristoph. legitur, Ἀλλὰ μὴ ὤρας ἰκοισθ', quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquiri. Patet saltem, apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ὤρας pro ὤραις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra Deor. Dial. VI, § 4, ubi Hemsterh. id convertit, *pestime pereat*; & conf. notas ipsius ac Solani. Plura hic addere temporis angustia prohibeor. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς νῦν γὰρ καὶ σ' ἤδη ἔλεω) Interpres, *ut me tui nunc miseret*. Sed non expressit illud ὥς νῦν γὰρ, quod vertendum, *ut nunc se res habet*. Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. Max. Tyrium Differt. 21. REITZ.

Pag. 126. l. 12. Ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμε-
νος) Interpres, cum sine cera res malas audire possim. Non expres-
sit vim verbi παρακούειν, quod dicitur de eo, qui oscitanter
audit, cum dicta alicuius non afficiunt, qui audit quasi non au-
diat; & huc facit, quod mox dicitur, λέγε, ὥς μὴ δὲ ἀκούοντός
τινος. VITRING.

Pag. 127. l. 3. Χθές καὶ πρῶτον) Vide Paroemiogr. BOURD.
Sic Long. Paft. III, p. 97, five p. 73 ed. Moll. qui in nott. plu-
ra huius proverbialis locutionis, qua tempus admodum nu-
per actum denotetur, affert. Veluti ex Synes. p. 15 D. idem
profert frater cariff. in Belg. Græciff. p. 537. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ) Conf. supr. Deor. Dial. II pr. Et
Long. Paft. II, p. 35 ed. Moll. ubi Cupido ait: Οὗτοι παῖς ἐγὼ,
καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc
iam adductum a Hemsterh. quem cum aliis comment. vid. ad
l. c. Luciani. REITZ.

ead. l. 16. Κελεύσαι) Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio
armata. V. Clem. Alex. p. 10, 1. SOLAN.

Pag. 128. l. 4. Ἐν ὕπλοις) Si respexeris ad § 21, ubi ἐνόπλια
παιδεύειν, & ad Demon. § 38, credes ἐνόπλιος & hic recipien-
dum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 6. Πολεμικὸν) Hanc saltationem πρύλιν vocat Calli-
mach. Hym. εἰς Δία. BOURD.

ead. l. 10. Ὀμηρος) Vid. II. Π, 617. SOLAN.

Pag. 129. l. 3. Μηρίβην) Iliad. II. BOURD. Homer. loco mo-
do indicato. SOLAN.

ead. l. 9. Τέχνην τὸ πρᾶγμα πεπ.) Conf. infra § 21, ubi τοῦ-
το ἔργον πεποιημένων eodem modo. REITZ.

Pag. 130. l. 1. Καρυατίζειν) De hac voce copiose ad Pau-
san. BOURD. V. Thes. Cr. Grut. I, 785. Ab oppido Laconiae
Caryae vel Caryum dicto, in quo lucus Dianae facer. In eo
eius Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebra-
bat, contententibus inter se citharoedis. Polemon. II: *Exestli-*
des citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lace-
daemonia. Unde Statius: *Plaudentique habiles Caryae resonare*
Dianae. Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curiati.* Denique
meminit & Diomedes Grammaticus. Atque haec ex Thesaur.
l. c. SOLAN. Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Ca-
ryatidos saltare solitas, Pausanias auctor est Lacon. p. 178,
40: Τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστὶν αἱ Κάρυαι. Καὶ
ἀγάλμα ἐστὶν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυατίδος, χερσὺς δὲ
ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἐστᾶσι, καὶ ἐπι-

χώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὀρχούμεναι in sigillo Clearchi apud Plutarchum Artaxer. pag. 1864 extr. H. Steph. Meminit etiam Diomedes lib. 3; p. 483 extr. Putsch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem transfu-
lerit, nondum inveneram. GESN.

ead. l. 4. Καὶ ῥυθμὸν) De rhythmo hoc, quem ad modum Musices in progrediendo ad proelium observabant Lacedaemonii, vid. Thucyd. V, 70, p. 360, ibique Duker. (quem videndum commonuerat Hemst. in marg.) no. 17. Sic enim per errorem typoth. numerus est expressus, pro versu 84. Exempla autem alia similia profert vir clar. l. c. REITZ.

ead. l. 6. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς) Idem Hemsterh. indicat, consuli posse Davif. ad Cic. Tusc. D. p. 139, i. e. L. 2, c. 15; quod faciens video, & hunc ex Stob. Athen. Gell. Plut. & hoc Luciani loco probare, Lacedaemoniis usitatum fuisse, fistulas in proelio pro tubis adhibere. REITZ.

ibid. Ἐνδιδῶσιν) Fere suspicor, Solanum quaevisse varia-
tem, propter usum rariorem huius phraseos; quia ἐνδιδόναι alibi plerumque est *retrocedere*. Sed recte se habet de sono mu-
fico, & respondet nostro *een Toon aangeven*. Sic Long. Past. IV pr. (ed. Moll. p. 106.) Ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς (ὁ Πάν) συ-
ρίζων ἐπὶ πέτρας ὅμοιος ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦ-
σι, καὶ ταῖς χορευούσαις. Quod optime Moll. convertit, *simi-
lis impertienti cantum*: licet alibi non semel hallucinetur. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτοῖς) Αὐτῆς L. & Fl. Sed praestat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. SOLAN.

ead. l. 8. [Καὶ τοὺς ἐφήβους]) Parenthesin hanc Scholium ef-
fe puto, quod in textum irrepperit. SOLAN.

ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι) Has duas posteriores voces habet W.
solus. SOLAN. Cum W. facit Mf. Reg. 2954.

ead. l. 9. Ὅταν γὰρ ἀπροχειρισάμενοι) Vertunt, Erasmus,
ubi enim iam summis colluctati sunt digitis, Benedictus, cum enim
summis digitis colluctari desissent. Annotavit pater, ἀπροχειρί-
ζειν, τὸ πικτεῦειν καὶ παγκρατιάζειν ἀνευ συμπλοκῆς. Quae
vera sunt; & vanae interpretationes. GRON.

ead. l. 10. Πάσαντες καὶ) Inter duas hasce voces in impres-
sis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. SOLAN.

Pag. 131. l. 1. Συγκωμάζοιεν) Hic pariter & paulo post ad
συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic testius,
apertius deinde. Nempe videtur inprimis Dorum fuisse, qui-
bus accensentur Lacedaemonii, verbo κωμάζειν uti de salta-
tione hilari. Sic certe Pindarus Ol. Θ, 6, itemque Isthm. A, 16.

Sic Hesiodus Scut. Her. 281: Ἐνθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθεν νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, τοίγε μὲν αὖ παίζοντας ὑπ' ὀρχηθῆναι καὶ αἰοῖδ' ἡ κ. τ. λ. Hinc apud Hefychium κώμαδεῖν ὀρχεῖσθαι, & κώμος, εἶδος ὀρχήσεως. GESN.

ead. l. 4. Κωμάσατε) Ita optime Fl. pro eo, quod in reliquis est κωμάσατε. Sic enim Dores efferre solebant. Vox apud Pindarum frequens. Vide Nem. II sub finem, & Ol. XI, Pyth. IX. SOLAN.

ead. l. 7. Παρ' ἑνα) Quid hoc sit, disce ex Καταπλ. c. 4, & v. Thucyd. V, 82 A. Credo tamen, aliud hic significari, alternis scilicet pueros, puellasque positas. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν ὄρμον) An idem sit cum Homericæ saltatione Il. XVIII, dubitat Meursius. Apuleius solus nominat, Miles. X. Hormum canebat bellicosum. SOLAN. Ratio appellationis ea videtur, quod ὄρμος, in quantum monile est, habet bacas, uniones, gemmas, diversas, ordine tamen certo alternoque eadem linea sibi iunctas. Germani etiam eadem fere ratione nomine eodem, Reihe, & lineam margaritarum & chorum saltantium appellant. GESN.

ead. l. 12. Ἀνδρεία) Et si ἀνδρεία, pro fortitudine hodie vulgo usitatus est, quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admonitionis H. Stephani, cuius verba in Thes. T. I, p. 439, sunt: *Invenitur autem scriptum modo ἀνδρεία, modo ἀνδρία, quae scripturae varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam tamen sequendo videtur potius scribendum ἀνδρία, ut differat ab ἀνδρεία adiectivo, veluti cum dicitur ἀνδρεία ψυχῇ. Ac sane in emendatis Codicibus passim occurrit scriptum ἀνδρία.* REITZ.

ibid. καὶ αἱ γυμνοπαῖδες δὲ αὐτῶν ὁμοίως ὀρχοῖσιν) Erant & illis Gymnopodiae, genus saltationis. Sic interpretes. Sed legendum καὶ αἱ γυμνοπαῖδαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχοῖσιν, & erant Gymnopodiae genus saltationis. Erat autem saltatio nudorum puerorum, cuius meminit Athenaeus, Hefychius, Pausanias. Plutarchus in Apophthegmatis Agefilai εἶπε δὲ παῖδα, inquit, ὄντα αὐτῶν γυμνοπαίδας ἀγομένης ὁ χοροποῖς ἐστίν, εἰς ἀσημον τόπον. Agefilaum adhuc puerum, cum Laconica saltatio perageretur, in qua pueri nudabantur, chori praefectus constituit in parum honesto loco. Vide Ios. Scaligerum ad Eusebii Chronicon ad num. MCCCCXLVII, ubi ostendit, Hieronymum quoque legisse γυμνοπαῖδα, & vertisse nudipedalia. De Caryatide vero, seu saltatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὄρμῃ vide Meursii Laccon. lib. 11, c. 12. GRAEV. γυμνοπαίδας) Vide Meursium in Orch. qui emendare primus iussit. Festum erat apud Lacedae-

monios celeberrimus; & in eo saltatio. Nudi saltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. Athen. 678 B. Meminere Plut. apophth. Lac. & in Agefil. Thucyd. etiam l. V; 82. Adde etiam Plut. de Musica: τούτων γὰρ εἰσηγησάμενον τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαιμονί. In omnibus editis & ipso M. legitur in hoc Luciani loco γυμνοπαιδίαι, uti & apud Suidam, mendose. SOLAN. Nimis saepe occurrit apud optimos scriptores γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδια, γυμνοπαιδίας, γυμνοπαιδικὴ ὄρχησις, ut non probemus emendationem Meursianam, quo duce Kusterus apud Suidam etiam γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδίας substituit. Γυμνοπαιδίας sunt apud Herodotum 6, 67. Festum & statum diem fuisse, apparet ex Thucyd. V; 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet e loco Xenophontis Hellen. L. 6, p. 597 C. Παρί. Γυμνοπαιδίων τε οὐδ' αὖν (f. οὐδ' αὖν) τῆς τελευταίας, καὶ τοῦ ἀνδρακοῦ χοροῦ ἐν δὸν ὄντος κ. τ. λ. designat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat Plut. Agefil. p. 1118 H. Steph. 8, qui etiam caelibes γυμνοπαιδίας spectaculo exclusos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368 inter dicta Agefilai, it. de Musica p. 2078. Athenaeus L. 14, p. 630 E. ἡ γυμνοπαιδικὴ, inquit, παρεμφερὴς ἐστὶ τῇ τραγικῇ ὄρχήσει. Et p. 631 B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, Γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ. sunt enim pluscula. Nec aliter est apud Pausan. Lacon. pag. 93, 5. Haec me movent, ut γυμνοπαιδίας hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro γυμνοπαιδία posse forte colorem quaeri ex illa ratione, qua φαεινομυρίδας ludibrii causa appellabant Lacaeas virgines, de quo Plutarch. in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140; quo in libro p. 97 est etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. GESN.

ead. l. 13. Ὀμοίως) Graev. in nota ὁμοίως legit, nescio num dedita opera, an casu: sed mutatione nihil opus, ut ex versione satis apparet. REITZ.

ibid. Ὀρχησος) Vid. II. Σ, 590. SOEAN.

ead. l. 14. Ἀσπίδι) Ἀσπίς Homeri non est peculiaris aliquis liber hoc titulo inscriptus; sed pars II. Σ, in qua describitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. VORST.

ead. l. 16. Κυβιστήνηρας) Vid. Homer. II. Σ, 604. Sic W. & ipse Homerus recte. SOLAN.

Pag. 132. l. 1. Αὐτῇ) W. solus. SOLAN.

ead. l. 2. Κούροι δ' ὀρχηστήρες ἐδίδεον) Homer. Iliad. XVIII, ubi est ἐδίδεον. MARCII.

ibid. Ἐδίνεον) Locus est in cypreo Achillis II. Σ, ubi ἔδινεον. Unde error Luciani scribentis: omnes enim Codd. habent ἔδινεον. BOURD. Vid. Hom. II. Σ, 494. Ap. Homerum, unde haec laudantur, ἔδινεον scribitur. At hic & in omnibus nostris libris, & M. etiam ἔδινεον, ut Od. Δ, 19. Sed mutavimus. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰς μαρμαρυγὰς) Πηδήματα, συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. Pollux, Hesych. BOURD. Hom. Od. Θ, 265. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα) Singularem numero habet W. Cod. optime, quod in reliquis τὰς εἰκόνας. SOLAN.

Pag. 133. l. 2. Σὺν ῥυθμῷ — μυεῖσθαι) Huc refert Eschenbachius in Epig. p. 38, quod μέλος ὄρχημοῖσι scripsisse dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro versu scriptae, h. e. carmen, quod caneretur inter illam mysticam saltationem: cum enim folio imponeretur initiandus, qui θρονισμὸς est, reliqui mystae circa ipsum choreas agebant &c. GESN.

ead. l. 3. Ὀργια σιωπᾶν) Hac de re alibi. Attigi ad Petron. BOURD.

ead. l. 4. Ἐκείνῳ δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί) Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo desaltasse dicī, qui mysteria prodiderunt. Sic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in versione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro secreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piscatore, & Amoribus. Heliodor. VI, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν καμμένων ἐξορχῇ τύχας, ac testibus his enuntias mortuorum fortunas. Auctor Hierarchiae Ecclesiasticae, qui dicitur Dionysius Areopagita: ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἁγία τῶν ἁγίων ἀμέθεκτα μὲν αὐτὰ καὶ ἀχραντα τοῖς ἀτελέστοις διατηρῶν. Cave, ne sancta sanctorum prodas, a plebeis ea intasta & impolluta conservanda. Vide & Suidam in Διὰ γράας. Mox obscure & imperite haec verba Latine sunt translata: παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχθρευον, ὑπάρχοντο δὲ ἀρίστοι, προκρίβντες ἐξ αὐτῶν. Puerorum chori cum tibia citharaque ingressi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique saltationem accommodabant, ex eorum numero delecti. Quid est saltationem accommodare? Interpretare: Puerorum enim chori in unum coacti, sub tibia & cithara, hi quidem saltabant, illi vero subsultabant, qui quod aliis praestarent, ex eis delecti erant. Est autem subsultabant, puerorum saltantium gestus & ipsi imitabantur, quod verus poeta dixit redamtruaire de Saliis, ut praeful amtruat, sic populus redamtruat. Et usus est Plutarchus in Numa voce ἀπορχεῖσθαι de Saliis redamtruantibus. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐξορχεῖσθαι) Profani καὶ ἀμύητοι ab omnibus sacris arcebantur, nec licebat, si temerarii in caerimonias irrupissent, ea, quae viderant, vulgare: haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. BOURD. Verissimus hic vocis sensus. Vide & Ἀναβ. c. 33. Hic repugnant exempla a Suida in ἐξορχησάμεν allata. Unde mirari subit, a doctissimo editore non reprehensum Suidam ob interpretationem, ab ea, quam vidit, adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum Suidas exhibet ex Synesio, petendus est in Herculiano, teste Constantini Lexico: neque enim liber ipse ad manum est, aut sit sit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam Heliod. VI, Plut. 1592 f. & Tatianus p. 95. Aliter tamen enarrat vir sane doctissimus ad Tacit. An. XI, 21, Savilium secutus ad Chrysoth. in Psalm. Inde autem factum est, ut *mysteria evulgare* significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum conicere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide Alexandri impostoris initia a Nostro descripta c. 38, 39 & 40. Fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera femur eius nudatum sit, c. 40. SOLAN. Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Nornanno p. 589 seqq. Iebb. ubi varium huius verbi usum declarat. GESN. Recte Solanus cum Luciano ait, ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. Alciph. III, ep. 72 pr. τὰ τῆς θεῶς ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod Bergl. vertit: *qui Deae Eleusinae mysteria profanarunt, capitale iudicium sustinuerant, (sustinuerunt edirum, errore typographico, credo.)* REITZ.

ead. l. 6. Δήλω) Initium facit probandi, nulla olim sacra facta ἀνεν ὀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. Clem. Alex. Protrept. & Stromat. 1. Dionys. Areopag. Ecclesiast. Hierar. c. 1. Laudat hunc locum Casaub. c. 6, lib. 14, Anim. ad Athen. BOURD.

ead. l. 8. Ὑπ') W. Sic Thucyd. V, 70, ὑπὸ αὐλῶν. Adde Nostrum c. 72, ὑπ' αὐλοῖς &c. In aliis prave legitur ἐν. SOLAN. Et si ἐν αὐλῶν defendi potest, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime appositum. Conf. Herodian. V, c. 3, § 16, ἱερουργοῦντα δὲ τούτων, περὶ δὲ τοῖς βαμοῖς χορεύοντα

ὁμοῦ βαρβάρων, ὑπὸ τε αὐλοῖς καὶ σύριγγι &c. Iterum *ibid.* c. 5, 9, προῖει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δὴθεν ὀργιάζων. Noster infra hac Dissert. § 72, ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Item supra § 2, ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι: ac Deor. Dial. 2, § 2, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit H. Vitranga, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam Duker. ad Thucyd. V, 70 f. rursus tria quatuorve alia testimonia adducentem. REITZ.

ibid. Ὑπορχοῦντο) Ὑπορχεῖσθαι non esse *subsaltare*, vel *saltationem* aliis accommodare, sed *cantum accommodare saltantibus*, vult Spanhem. ad Callim. p. 514, ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπορχομένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus Athenaei lib. 14, pag. 628 E. Συνέταττον οἱ ποιηταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ἀδομένων — ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγόρευον. Add. Plutarchi locus, & ipse indicatus a Spanhemio, de Musica p. 2078 H. Steph. 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόδειγμα, ὑπογραμμὲς, ὑποτύπωσις, & similibus. Etiam infra § 66, ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὑπανλεῖ, qui tibia modos praeit. GESN.

ead. l. 10. Ὑπορχήματα) V. Meurf. Orch. SOLAN. Ὑπορχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἀδομένον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Phot. in excerptis Procli. VORST.

ead. l. 11. Ἡ λύρα) Λυρικὴ. GUYET. A Luciani manu hanc vocem esse non credo: sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν Ἥλιον) De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, *saltatione saluant Solem, tacite sese sublevantes, sive sensim proficientes*. Σχήμα enim vel σχήματιον erat saltationis genus, quo quis nunc profiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notarum. Unde verbum σχηματίζειν, quod & apud Comicum in Pace pag. 645, ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδαμῶς, inquit, πρὸς τῶν Θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρετε διὰ τὰ σχήματα. Respondet chorus: Ἄλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομαι. ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς οὐκ ἐμοῦ κινούντος, αὐτὰ τὰ σκέλη χορεύετον. L. BOS.

Pag. 134. l. 1. Μιμούμενοι) Iulianus Imper. hymno Solis. BOURD.

Pag. 135. l. 1. Καὶ δένδρου δόνημα) Et arboris quassum vertit interpretes: malleum arboris motus, cum ventis agitur. GRAEV.

ead. l. 13. Βιβυὺς δὲ μῦθος) Ex Latina hac versione, Neque (Bithynia fabula) multum ab instituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Daedylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστήν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἓνα, ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν Ἄρη, & quae sequuntur. Diverfus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt, τὸ ἔργον ποιῆσθαι dici in agendi forma, pro *artem facere*, seu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένος. Apud Galenum, περὶ τῆς τῶν μυῶν κινήσεως, Διὰ τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς, per medicos facientes medicinam. Plutarchus in Demetrio: Ἀτταλὸς δὲ ὁ φιλαμῆτωρ ἐκλήπει τὰς φαρμακώδεις βοτάνας &c. ὁπούς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημένος εἶδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὅραν Attalus Philometor herbas venenatas ferebat &c. & semina & fructus eorum elaborabat videre & cognoscere suo tempore. Suidas in voce τέχνην. Τέχνην πεποιῖνται, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔργον καὶ τέχνην αὐτῷ προκεχώρηκε. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Luciani sunt: Quae Priapum, Deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus aut Idaeis Daedylis, hanc *artem* fecisse aiunt, ut in armis salutare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Iunone matre acceptum. GRAEV.

ead. l. 15. Οἱ τὸν Πρίαπον) Deest verbum φασί, aut simile. V. autem Marm. Oxon. 28, 2. SOLAN. Verbum φασί, λέγουσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videbatur. GESN.

ibid. Πρίαπον) Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρός, βριαρεὺς, Βρίμω, ὀβριμος, Βριμὼ &c. Πρίω, πριάω, πριάμω, πριάμος, i. e. βριαρός, ισχυρός, &c. sic porro. Item a πριάω, πριάπω, πρίαπος idem. GUYET.

ead. l. 16. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων) De his Pollux, & vir clarissimus Isaac. Casaub. c. 5, lib. 1, Animad. ad Athen. BOURN. Animadvertite sodes, quam lepide possint interpretari. Obfopoeus, unum ex Idaeis Daedylis illud opus factum, rebus militari-
bus instituendum fuisse, quem Mars (agnosce alienissima & Graecis contraria) a Iunone offerente acceptum &c. Benedictus, unum ex Daedylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium institutio-

*nem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum; ubi posteriora re-
ste mollit ac corrigit. Sed quis priorem partem intelligit? aut
illud opus factum? lege πεποιημένων, & verte, unum ex Idaeis
Dactylis, id opus exercentibus, nempe armatae saltationis ludum ac
meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad p. 396. GRON.
(Gronov. allegat pag. suam 396. Sed c. 9 eiusd. Dial. de Salt.
eadem phrasis occurrit, de qua agit. REITZ.) (De Ἰδ. Δακτ.
vide Strab. X Geogr. Clem. Alex. Strom. I, p. 132 &c. Apoll.
Argon. I, 1129, eiusque Schol. Vorst.) Adde Lyl. Gyrals
Syntagm. I, & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca con-
gessit. SOLAN.*

*ibid. Πεποιημένων) I. e. ἡσκηκότε, exercentem. GUYET: Πε-
ποιημένων) Sic ed. I. quae genuina scriptura est. Reliquae &
ipse M. πεποιημένων; vide c. 9; ut emendatione ulteriore non
indigere locum perspicias. Confer etiam μοχ παραβαλλόμε-
νος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα ποιοιμένοις. SOLAN. Sive πε-
ποιημένων legens ad Priapum referas, sive π—ων, tamen acti-
ve accipiendum erit cum Guyeto, cuius exempla iam bis, ter,
dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum
minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi ob-
scuriorem reddebant, sed suspensum tenebant lectorem, es-
setne πεποιημένων masc. an neutr. Φασὶ autem excidisse cer-
tum habeo; nam οἱ non habet verbum, ad quod referatur. Iam
vero sic procedet: quae fabulae aiunt, Priapum bellatorem Deum,
unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exer-
centium, (nimirum armatum saltare docere) assumptum ab Iunone
Martem — docuisse. Nam ἔργον ποιεῖσθαι τι significare idem,
quod Belgae dicunt, *zyn-werk ergens van maken*, mihi non est
dubium. Et frustra Gronov. πεποιη. corrigere, assentior L.
Eliuero ad Hebr. XII, 27, licet exempla, quae affert, id non
adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lex-
ica vulgaria id eo significatu afferunt. At sine auctorit. Sed
Plut. in Thef. affert frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Gr.
pag. 475. Sic τέχνην ποιεῖτο τοῦτο, ex Steph. de ling. Gr. &
Gall. conv. pag. 109 adducit idem p. 509. Conf. Bud. Com-
ment. p. 146 fin. Et not. Graev. 13. REITZ.*

*Pag. 136. l. 1. Ἄρη). Quia utrumque bonum, unam Fl. re-
liquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & an-
te saepe Ἄρη editum, ut Deor. Dial. VII, 1, & XV, 3, &c. Sic
Δημοσθένει & Δημοσθένει supra quoque iam vidimus. At po-
sterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad
Encom. Demosth. c. 2 & 9. REITZ.*

ibid. Πέρα τοῦ μετρίου) De eodem Dial. Apoll. & Bacchi. BOURD. Πέρα τοῦ μετρίου recte edd. iam constanter, cum alibi facile παρὰ & πέρα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Hemsterh. ad Nigr. § 30. REITZ.

ead. l. 6. Διονυσιακὰ) Copiose Long. ποιμεν. lib. 2. BOURD. *ibid.* Βακχικὰ) V. Meurs. Orch. Platoni βακχεῖα dicitur, de legg. VII. VORST.

ead. l. 8. Γενικώτατων) B. 2. γενν — prave. Sic iterum c. 34. Diogen. Laërt. 178 D. γενικώτατον δέ ἐστιν ὃ, γένος ὃν, γένος οὐκ ἔχει. SOLAN. Non recepi lectionem B. 2. quae generosas facit illas saltationes. Pristini interpretes celeberrimas verterant. Sed si γεννικωτ. legas, possis intelligere eas, quae viros generosos decerent; vid. § 20, 24, & 83 f. REITZ.

ead. l. 9. Κόρδακος) Tres enumerat saltationum species, quarum inventores perhibentur Satyri, Κόρδακα, Σικιννίδα, καὶ Ἑμμελείαν. De prima Theod. Marcil. ad Horat. Ulpian. Demosthen. interpres ad Olynth. 2, pag. 215, Hesych. Pollux. De secunda iidem Pollux & Hesych. De ultima, Plato, Interpres Aristophan. ad nubes, & Hesych. apud quos rescribe Σικιννίς. BOURD. Quid sit K. Σ. E. vide Aristoph. Schol. ἐν Νεφ. p. 90, Hesych. & M. Etym. VORST. Comica saltatio & lascivior, & ab ebriis fere solis saltabatur. V. Demosthen. Ol. II, Theophr. in Eth. Char. περὶ ἀπρονόιας. Meurs. Orch. SOLAN. *ibid.* Σικιννίδος) Athen. I. Ab inventore sic dicta scicinnium. Reinesf. var. lect. 100. Inventorem huius Clemens Alex. praeceptorem liberorum Themistoclis facit, Παιδ. I, 7, pag. m. 15 C. SOLAN.

ibid. Ἑμμελείας) V. c. 26, & Plat. de legg. VII. Saltatio *σιπνική*, i. e. sine armis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀφ' αὐτῶν) Nemo, quod quidem sciam, haec Satyrorum nomina prodidit. SOLAN.

ead. l. 17. Παιδείαν) Sic optime M. Fl. B. 2. non παιδίαν, ut in reliquis est. SOLAN. Παιδείαν) Ne mihi fraudi sit in variantt. norasse, Codd. M. & P. sic legere: nam ita Solanus in marg. Hag. ed. manifesto notarar. At in *Iunt.* contra scripserat, M. cum Exc. Fl. & B. 2. ita habere. Sed P. Codicem cum P. ed. & reliquis παιδίαν. Sed quidnam verius sit, eius nota testatur. Ego mutato accentu παιδίαν video esse in P. eamque id vertisse, institutionem; sed ex sua scriptura pueritiam debuerat facere. At quia id sensum nullum fundebat, forsan credidit παιδείαν institutionem legendum; quod non modo non improbo, sed vel in textum recipi passus essem, quia de-

lectatio & lus, ut Bened. παιδῶν legens vertit, fere bis idem, & institutio scopo Luciani apprime convenit, ut patet ex tota hac Dissert. Vid. omnino c. 34 f. REITZ.

Pag. 137. l. 5. Ὑπνον καὶ φιλόνητον Hom. Iliad. N: Πάντα καὶ κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλόνητος Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὄρχησμοιο. GRAEV. Hom. Il. N, 636. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀμύμονα) Vid. versus a Graevio adductos. Unde liquet, mox scribendum, uti facimus, ὄρχησμός, pro vulgato ὄρχησμός, quod omnes editiones inquinat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡδὴ γλυκ.) Respicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci supra laudati. Legebatur autem ὄρχησμός. SOLAN.

ibid. Ὀρχησμός) Non dubitavi sic reddere Luciano: id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? Homer. Hymn. in Apoll. 149, — καὶ ὄρχησμάω καὶ αἰοιδῆ. Item Odyss. Ψ, 134. Et vel decies alibi. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλω) Iliad. N. BOURD. Vid. Homer. Il. N, 730 — 31. Et Odyss. A, 421. Item Σ, 303. SOLAN. Memoriae confusus Lucianus miscuisse videtur Barnefio ad Il. N, 731, duo carmina Homeri. Loco enim citato ita legitur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἐτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδῆν. Sed Od. A, 421: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἡμερβέσσαν αἰοιδῆν. GESN.

ead. l. 12. Ὀρχηστὺν) Aliter haec in hodiernis Homeri Codicibus in hunc modum leguntur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἐτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδῆν. Sed data opera, ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versus ex aliis Homeri locis assuit. Repertur autem in Od. duobus in locis, A, 421, & Σ, 303: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἡμερβέσσαν αἰοιδῆν Τραψάμενοι τέρποντο. Sed in priori loco pro ὄρχηστὺν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὄρχηστὴν quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & edd. S. & A. SOLAN. Ὀρχηστὺν scribendum, non ὄρχηστὴν, ex Homeri locis ab Solano commonstratis insipienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumpti sunt. At supra § 8 recte erat ὄρχηστὴν ex Hom. Il. Π, 617. REITZ.

Pag. 138. l. 4. Περὶ κρήνην ἰοιδ.) Hesiod. in Theogon. Καὶ τε περὶ κρήνην ἰοιδέα πόσσ' ἀπαλοῖσι Ὀρχεῦνται, καὶ βωμόν ἐρυσθενός Κρονίωνος. BOURD. Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poetam viros doctos vexavit. Nam cum Ob-
topoeus reddidisset circa fontem floribus obsitum, Benedictus postea mutavit in circum fontem ferrugineum. Sed nobis certe minime convenire videntur πόδες ἀπαλοι cum rebus ferru-

mineis; nec cur colorem ferrugineum referret ista *κρίνη*, ubi la causa est, cum ripam eius credibile sit teneri ab omni genere floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito vel Obsopoeum probamus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur *fontem violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere, οὐπὼ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὥς αὐτοποδὴτὶ βαδίζουσιν. Vide, quae in hanc sententiam ad ipsum Hesiodum certissima annotavit doctissimus noster I. G. Graevius. GRON. Ex Hesiod. *Θεογ.* 3. SOLAN.

ibid. Ὁρχεῦνται) Sic edd. ferme omnes & Hesiodus ipse. Ed. P. nulla de causa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lucianus secundum verbum ex ingenio. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑβρίζεις εἰς) Posset etiam sine praepositione dici: sed & praepositio addi solet, ut Herodian. IV, 5, 11, ὑβρίσαντα εἰς τοῦ ἐκείνου ἔργα. Aristophan. Nub. 1507, Τί γὰρ μαθόντ' ὑβρίζετον γ' εἰς τοὺς θεοὺς. Ac non semel alibi. REITZ.

ead. l. 7. Σωκράτης) Oraculum ipsum habes Ἐρωτ. c. 48. Vide etiam Πητ. c. 13. Quod vero de saltationis amore hic tradit Noster, confirmant Diog. Laërt. verba p. 41 B. ἐτι τε ὀρχεῖτο συνεχῆς, τῇ τοῦ σώματος εὐεξίᾳ λυσιστελεῖν ἡγούμενος τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὥς καὶ Ξενοφῶν ἐν συμποσίᾳ φησιν. Locus Xen. ad quem uterque respicit, exstat p. 511, & 5 ed. Steph. Meminit & Plut. de San. tu. SOLAN.

ead. l. 8. Τῷ Πυθίῳ) Oraculum Apollinis. Vid. Xenophon. Συμπ. 511. SOLAN. Apollo enim de illo dixisse ferebatur, Ἄνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert Noster. infra Amor. c. 48. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐμελλέ γε) Sic supra. Quom. hist. c. 12, καὶ ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν. SOLAN.

ead. l. 16. Παρ' ἑταίρας — Ἀσπ.) Vide Platonem. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Τότε) Ex W. haec vox est, quae in impressis deerat ante τὴν τέχνην. SOLAN.

ead. l. 10. Τρίτης) Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. SOLAN. Videtur legendum τρίτον, intell. εἶδος. Geminus huic locus Athenaei lib. 1, p. 20 E. ubi Bathyllus Italicam saltationem constituisse dicitur ἐκ τῆς κωμικῆς ἢ ἐκαλεῖτο κάρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς ἢ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς ἢ ἐλέγετο σίκιννις. Nimirum satyrica poësis, de qua hic sermo, ex Comoedia & Tragoedia mixta est, ut Cyclops Euripidea. GESN. Facile patet, a sequenti Σ praecedens fuisse absorptum; quod scribae dictantis verba excipienti facilius accidere pot-

est: magis autem mirum, idem vitium in decem edd. iterari, cum oculorum iudicium vix effugere posse videatur. Sed forsitan credidere ἴσσι denuo intelligendum: iam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet τρίτον, quod Gesn. non visa nostra emendatione, coniecit: iam vero in hac acquiescet, scio. REITZ. Recte curatus locus, cui facile fuerit versionem accommodare, *tertia assumta Siciannide*. GESN.

ead. l. 11. Ἐν ἀρχῇ) Conf. supra § 3. SOLAN.

ead. l. 13. Κυκλίου) At supra § 2 habuimus αὐλητὰς κυκλικούς. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis causa utrumque adhibitum credamus. REITZ.

ibid. Ἐναγώνια) Varii erant musici agones. Vide Plut. 2077, 2, & Nostrium Ἀπαιδ. c. 8. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Φοβερόν θέαμα) Tragica persona. GUYET.

ead. l. 4. Ἦσκημένος) Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent Pelleti scripturam ἴσχηματισμένος. At forsitan Lucianus dederit ἡξημένος. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13 pr. & Steph. Thef. REITZ.

ibid. Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἱπποχοῦμενος) De huius loci interpretatione agit Cuperus, Consecrationis Homeri pag. 82, quem curiosus consulet. ALMELOV. Vertunt, *alio cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens*. At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba: nam πρόσωπον ἐπικείμενος, sign. *larva caput obductum habens*. Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατείνόμενος; non frustra ea ab auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive maiorem & longiorem fuisse, quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur: quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verto igitur illa posteriora, *persona testus longiore, quam pro modo capitis*. L. BOS.

ead. l. 7. Προγαστρίδια) Conf. infra Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐαυτὸν ἀνακλῶν) Ad verbum, *refringens se & infringens*, interdum *circumcinens*. Nempe verbum κλάω ad vocem relatum vim quandam sono naturali & voci adeo illatam notat. Ἀνακλῶν ἑαυτὸν est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: κατακλῶν contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit κεκλασμένον *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur &c. περιέδωκεν autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in al-

tum & profundum eadem syllaba cantici. Quod *ιαμβεία* hic memorantur, meminisse oportet, qui Tragoedias non solent legere, iambicis senariis maiorem partem constare Tragoe-
dias &c. GESN.

ead. l. 12. Καὶ μὲν τῆς φωνῆς ὑπεύθυνος παρέχων αὐτὸν) Interpres, ac soli voci semet obnoxium praestans. Quis intelliget? malim, solius vocis discrimini se exponens, ut soli voci servire debeat, & eius quasi rationem reddere, ut propter solam vo-
cem aut laudetur, aut vituperetur. GRAEV. Cum proprie reus sit *ὑπεύθυνος*, vel certe ad rationem reddendam obligatus, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicuius auctor est: hic mediam quandam significationem habet, & simpliciter auctorem notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poetae. Solius itaque vocis auctor est. GESN.

Pag. 141. l. 2. Σολοικίαν) Dictum in Nigrino. Veteres Grammatici *σολοικίας* interpretantur, quidquid sit perperam: *σολοικία τὸ ἀμαρές*. BOURD.

ead. l. 4. Μιμῆσθαι γυναῖκας) Conf. supra § 2. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενέμκεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείρων πρόσωπα) Haec ultima sic vertit bonus Obsopoeus: (videlicet *lampadum* & *ubicularum* & *coquorum personas*) supine sane, immo ridicule: putavit scilicet legendum *δάδων*, vel ex *δάδων* per crasim posse fieri *δάων*, ut ex *κεράτων*, *κεράων*, sed sine exemplo. Tum quid foret *lampadum personas*? merae nugae & aegri somnia. Lege cum maiuscula *Δάων καὶ Τιβίων*. Servorum quippe sunt nomina, qui saepe in Comoediis inducuntur ab origine & patria sic dicti. Nam *Δάος* Herodoto sunt quaedam gens in Persia pastorem vitam agens. *Τίβιος* vero sunt Phryges. Nam teste Suida *Τίβια* erat *Φρυγία ἔλη*. Univer-
sa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius a nomine *Δάος* suum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non lampades aut tibicines, ut somniavit Obsopoeus. PALM. Palmerii notae subscripserat Solanus: Philostr. Εἰκ. Αἰσων. pag. 767 ed. Olear. de vulpe: *χρήται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωνος διακόνος τῶν πλείστων ὑποβάσεων, ὥσπερ ἡ κομψοδία τῇ Δάφ*. Quibus hac occasione addo, Olearium in notis Philostr. l. c. ex Strabon. VII, 304, docere, illum refutare eos, qui servile nomen *Δαυὶ* ἀπὸ τῶν *Δάων* deducunt, Scythico populo, & id a *Δάκοις* derivare, qui *Δάκοι* sint dicti antiquitus. REITZ.

ead. l. 8. Αὐτῇ νενέμκεν) Απ' αὐτῆς νενέμκεν; GUYET. Ne.

ὀρμικὸν W. recte, ut cap. 35. In impressis *τονέμικον*. SOLAN.
ibid. Οἷα δ' ἄν καὶ Τιβίων) Recte castigavit Obsopoei ver-
 sionem eruditissimus ille Palmerius, quo doctiorem militem
 non vidit a renatis literis orbis eruditus. De Davis & Tibiis
 vide Strabonem lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus statim
 initio primi Θεραπευτικῆς, καθάπερ Γέτας, καὶ Τίβιοι, καὶ Φρύ-
 γες, καὶ Θράκες ἀργυρώνοντο. Philostratus in imaginibus, ὥς-
 περ ἡ κομῶδία τῷ Δάω & Lucianus in Mercede conductis,
 Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres Aristophanis, εἰσίδε ἐν τῇ κομῶ-
 δίᾳ οἰκέτας Πυρρίας, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δάος, Γέτας. Sy-
 nesiūs, ὁ δεῖος Ἡρόδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τίβιους
 ἀπέδοτο. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάρ-
 κων αὐτῷ οὕτω μέγα ἐφ' ὤνησεν ἔχλες; Praestat etiam, ut sta-
 tim veritas οὐ καχηρὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεινυρὸς, non
 hians ut illa, sed *occlusa*. Illae hiantes personae dicebantur
Manduci. vide Festum. GRAEV. (Δάων καὶ Τιβ. i. e. Phrygum,
 ut arbitror. Τιβία enim ὅλη ἡ Φρυγία Suid. *Vorfl.*) (Τιμ. c. 14
 inter fervorum nomina & Τίβιος recenserur.) Idem adducit
 etiam Strabonis verba a Graevio laudata, (ad calcem) deinde:
 οἱ κομικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲν πλέον ἀπὸ τοῦ γένους ἐκάλουν, οἷον
 Σύρον, Καρῶνα, Μίδα, Γέταν καὶ ὅμοια, ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ ἐξ
 ἐπιθέτων. ὡς ἀπὸ τοῦ χρώματος μὲν Πυρρίαν καὶ Ξανθίαν, ἀπὸ
 τοῦ τρόπου δὲ Παρμένωνα, καὶ Πιστόν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν
 δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ἀνέσταντο τὸν οἰκέτην ἐξ οὗ καὶ τοὺς
 Νουμνίας ἀνέμαζον. Photius in Helladii excerptis in suo μυ-
 ρισβ. *Vorfl.* Adde Galenum de nat. fac. I, c. 17, *Par. ed.* T. V,
 p. 29, ubi *Davos* & *Geias* a Menandro in scenam productos
 nominat. Philostr. p. 777, cuius locum Palmerii notae addidi,
 εἰκ. Αἰσωπ. de vulpe sic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπὸς
 διακρίψ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥς περ ἡ κομῶδία τῷ Δάω.
 SOLAN. Δάων cum i. subscripto habent Luciani edd. P. S. A.
 I. B. 2. *Ald.* Fl. plures enim ob id excutere nihil opus est.
 Ideoque id expressi, etsi nec Palm. in nota sua id addit, nec in
 Philostrato est expressum, nec in Strabone; neque eo opus
 esse arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Μαγιστρὸν) De hac voce neque Palmerius quid-
 quam, nec Graevius, qui erudite de reliquis disseruerunt. E-
 go personam coqui in comoediis vulgatam fuisse, ex Athe-
 naeo & Menandri Philemonisque fragmentis comperio; vi-
 de VIII, 290 B. & Casaub. not. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. Ποικιλότεραι) Ita iam recte omnes. Merito
 igitur supra sic restitutum Alex. c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐναγώνιος) Conf. supra § 2 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι πῶλιν ἐν Ἰταλίᾳ) Neapolim credo intelligit; quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymniciis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat Cornelius Tacitus annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. PALM.

ibid. Πόλιν ἐν Ἰταλίᾳ) Haec urbs Chalcidici generis Cumae. BOURD.

ead. l. 12. Πολλοὶ &c.) Vid. Athen. XIV, & Polluc. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν πλείστην διατριβὴν) Hic Pollucem perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV, S. 99 & seqq. LA CROZE.

ead. l. 16. Πολυμαθείας) Cum paucis versibus ante ἀμαθίας tamen edd. habeant, forsitan & hic πολυμαθίας quoque, non πνυμαθείας, exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut § 23 παιδείαν & παιδιδαν, antiquiorum edd. consensum in huiusmodi vocibus sequi nihil obstat. REITZ.

Pag. 143. l. 2. Ὁλιμαθῆ) Ὁλιμαθείς, *seri studiorum*. Horat. Sat. I, 10. Huic ἀντίθετον παιδομαθείς. VORST.

ead. l. 8. Γενικωτέρως) Mutarunt B. 2. & P. Vide supra ad c. 22. SOLAN. Vid. supr. § 22. Et cognosces, quare hoc praelatum sit prae γενικωτέρως duplici exarato. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιδιδόναι) Conf. supr. 1 Ver. Hist. c. 6, & Hermot. cap. 24. Ubi opposita illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. REITZ.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Godofr. Mahynus clarissimus Senator monuit, interpretem iudicio & oculis abusum suis, dum ista vertit, *nec minus de se exhibens reverentiae*. Fraus fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis maiusculas litteras praefigere neglexerint. Dicere debuit, *praecipue circa Augusti tempus*. BOURD. Vide Casaub. ad Athen. II, pag. 51, & XIV, p. 569. VORST. Adde Suid. cum notis, & Corn. Tacit. A. I, 54, & in eum locum Lipsii notam. SOLAN. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia Macrobi. Sat. 2, 7, tum illud, *Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud maiores viguit, & venustatam induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto, Quae saltationi contulisset? respondit, Αὐλῶν συρίγγων τ' ἀνοπήν, ὁμαδὴν*

τ' ἀνθρώπων. Quem verſum ſi recordatus eſſet eſſe Il. K, 13, Potanus, de emendando, id eſt, corrupenda prima voce in Ἀνδῶν non cogitaſſet. GESN.

ead. l. 16. Ὅπερ) L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a Fl. diverſus, quae cum reliquis & M. ὅσπερ habet. SOLAN.

Pag. 144. l. 1. Θερμαῦστροί(ειν) Furiolaſam ſaltationem vocat Athen. XIV. Apul. Mil. VIII, *Lymphaticum tripudium*. V. Euthath. ad Od. Θ. Meurf. Orch. Heſychium iubet videre Vorſtius. SOLAN. Quod hic ſe nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit Meurfius, quamquam ita, ut potius materiem congeſſiſſe, quam exornariſſe omnia, videri poſſit. Interim iucundam putavi quibuſdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi, τῆς Θερμαῦστροῖδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit Euthathius ad Od. Θ, p. 1601, 28, edit. Ro. Ἀναπνεύσαντες εἰς ὕψος πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποιούν, δὲ δὴ Θερμαῦστροί(ειν) ἔλεγον. Vide, quam ſimile ſit hoc ſaltandi genus illis, quos *capreoſos* a caprarum forte ſaltibus cultior Europa vocat hodie, cuius auctoritates, qui volet, a Meurfio petet. Γέρανον diſtam puto a *gruum* volatu, vel *gyris*, quos per laſciviam ab iis peragi lego ap. Plin. X, 23, f. 30. GESN. Vid. Spanh. ad Callim. p. 425, f. ad Hymni in Del. verſum 144, ubi Θερμαῦστροὶ τε βρέμουν εἰς ὕψος Ἡφαίſτοιο πυράργης. Unde concludit, Θερμαῦστροί etiam legendum, non Θερμαſτροί, apud Heſych. de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae ſaltationis genere, de qua poſſit conſuli diligentiffimus Meurfius in Orcheſtra, & unde verbum Θερμαῦστροί(ειν) de iis, qui eandem exercebant, apud Lucian. de ſalt. (i. e. h. l.) REITZ.

ead. l. 2. Γέρανον) Inſtituta haec ſaltatio fuit a Theſeo, reſpraefentabatque imagines exitus e Labyrintho. Describit Polux IV, 14, & Plut. in Theſeo: tangit etiam alicubi Heſych. VORST.

ead. l. 3. Φρύγιον) Ruſticorum temulentorum, Athen. XIV. VORST.

ead. l. 9. Ὁ Πλάτων ἐν τ. γ.) Plato Legg. II, 576. SOLAN. L. 8, p. 639 C. Laemar. GESN.

Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) In W. μετρικῆς tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum, quia mox ipſam philoſophiam etiam aſſui video, eodem credo, quo Geometria iure. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφίστηκον) Significatio haec, pro *abhorre*, alie

nam esse, probatur a Dukero ad Thucydid. VI, 88. REITZ.
ead. l. 16. Τὰ τ' ἔοντα) Hom. II. A, 70, δὲ ἦδη τὰ τ' ἔοντα, τὰ
 τ' ἐσθμένα, προτ' ἔοντα. M. etiam τ' ἔοντα. SOLAN. Itaque ex
 Homero & Cod. M. vulgaram mutavi, quia ἔοντα per dialy-
 sin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res est parvi. REITZ.

Pag. 146. l. 5. Θουκυδίδης) Vid. Corn. Nep. & Thucyd. II,
 60, apud quem ipse Pericles, se nullum sibi secundum in iis vi-
 deri, ait. Idem voluit Horat. cum Ep. 4, l. 1, sic scribit: *Quid*
voceat dulci nutricula maius alumno, Quam sapere & fari ut possit,
quae sentiat? SOLAN. Thucyd. in edit. Dukeri p. 135, v. 30 &
 seqq. ubi haec Periclis sententia, *nam qui novit, neque aperte do-*
cet, perinde est, ac si nunquam cogitasset. Ceterum verum est,
καὶ ἑρμηνεύσαι ταῦτα legi in eodem sine notata varietate. Sed
 cum Luciano etiam in Thucydide malle legere αὐτά. Nam
 & sic iterum apud Nostrium infra Rhet. § 1, eadem ad verbum
 repetuntur: γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεύσαι αὐτά. REITZ.
ead. l. 6. Περικλέους) Ipse de se Pericles ad populum Thucy-
 did. II, 60: Καίτοι ἐμοὶ τοιοῦτον ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, δὲ οὐδενὸς ἡσ-
 σων οἶμαι εἶναι γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεύσαι ταῦτα κ.
 τ. λ. GESN.

ead. l. 16. Ἀφροδίτης γονάς) Ex spuma maris. SOLAN.

Pag. 147. l. 5. Λητοῦς ὠδίνας) Vid. Spanh. ad Callimach.
 Hymn. in Del. v. 306, p. 510—11. Ubi de hoc saltandi gene-
 re a virginibus peragi solito fatis multa. REITZ.

ibid. Τιτυοῦ ἐπιβουλῇ) Vid. Apollod. lib. 1, p. 5 B. Latonae
 stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere.
 Pythonis idem paulo ante fabulam narraverat. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εἰρισκόμενον πῆσσει τῶν ἀε-
 τῶν) Vide Claudianum in prologo panegyrici in Manlium
 Theodorum, & Plutarchum in defectu oraculorum. GRAEV.
 Eur. Or. 331, 591, & passim. SOLAN.

ibid. Πῆσσει τῶν ἀετῶν) Fabula haec apud Pindar. Cetera
 sunt nomina fabulis notissima. BOURD.

ead. l. 8. Καὶ λάρνακα &c.) Arca Deucalionis tribuitur. An
 a Noë habet? GUYET. De qua fufius Συρ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰάχου σπαραγμῶν) A Tiranibus puerilibus do-
 nis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur
 ab Orpheo, & in Parnasso conditus iuxta Tripodem, ut tra-
 dit Euphorion. Meminit etiam Diodorus Siculus lib. III Bi-
 blioth. GRAEV. Ἰάχου W. recte. In reliquis Ἰάχου. SOLAN.
 Phurnutus s. Cornutus potius, de nat. Deor. c. 30, pag. 220
 ed. Galei, de Baccho s. Dionysio. Is enim Iacchus non minus,

quam Osiris. Sic igitur Phurnutus, μυθολογείται ὅτι διασπα-
σθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ
γεωργοὶ — συνέχεαν τοὺς βότρυς κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 12. Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα Ἡφ. καὶ Ἐριχθ.) Fabulam habes
apud Lactant. Orig. c. Celf. Homeri Scholiast. ad Il. B, Catal.
54. Et Apollod. III, p. 99 B. Vid. nott. ad Φιλοφ. c. 3, & Οἶκ.
cap. 26. SOLAN. Auctoritatem Mf. Reg. 3011 securi edidimus
καὶ ὅσα περὶ Ἡφαίστ. Ita mox pag. seq. καὶ ὅσα περὶ Βορέου,
καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας &c. In edd. deerat περὶ ante Ἡφαίστ.

ead. l. 13. Ἐριν) V. Apollod. III, p. 97 BC. Lucian. ipsum
Ἐριν. cap. 20. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Καὶ Ἀλιρρόθιον) Et Halirrhothium, de quo ad
Pausan. Haec omisit interpres. BOURD. Vid. Suid. v. ἀρείος
πάγος. Adde Apollod. III, pag. 98 A. Neptuni filius a Marte
occisus, quae prima lis in Areopago iudicata est: quamquam
corruptus est Apollodori textus. SOLAN.

ead. l. 4. Κελσὺ ἑνίαν) Eleusinus Triptolemi pater, apud
quem diversata est Ceres. V. Apollod. I, pag. 6, & III, 99 C.
Filiarum Celei meminit Clem. Alex. p. 18 C, Eleusine sepul-
tarum. Virg. Georg. I, 165, & Ovid. Fast. IV. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡριγόνης) V. Ael. de An. VII, 28. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀκάμας) Thesei is filius, cuius fabula mihi igno-
ta est. V. Paus. 343, 9. SOLAN. Ita prope iungit Acamantem
& Phyllida, ut videatur in eadem sententia esse, qua Tzetzes
ad Lycophr. 496, ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide
commisam, quam reliqui, in quibus est Ovidius Hero. 2,
narrant de fratre ipsius Demophoonte. Aliam Acamantis hi-
storiam habet Parthenius Erot. c. 16, & Tzet. ad Lycophr.
l. c. quam vicissim ad Demophoontem refert Plut. in Theseo
pag. 29; amatum nempe a Laodice, filium inde natum Muni-
tum clam educatum ab Aethra matr: Thesei &c. Utraque res
aptissimum saltationis argumentum. GESN. An Ἀθάμας quae-
sivit Solanus? ut mox § 42 & 67. Quia in Latinis auctoribus
Acamas & Athamas quoque confunduntur. Vid. I. Arntz. ad
Aur. Vict. Or. c. 1, 8. Sed recte hic quoque Acamas legi vid.
Parthen. Erot. c. 16, ὡς ἔρα παραγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαί-
τησιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος. Et sic quinque eodem cap.
At infra recte Ἀθαμας, ut ibi videbimus: nam duo diversi
sunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἡρακλειδῶν κἀνοδος) V. Petav. Rat. temp. I, 12.
De priore autem intelligendus hic Noster, cum ad Athenien-
sium res gestas referat. SOLAN.

Lucian. Vol. V.

G g

ead. l. 16. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνως πόρος) Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transilus.* Legendum cenſeo, καὶ Μίνως πόρος, & *Minois desiderium, seu amor.* Scribit enim Ovidius in *Met.* & Virgilius in *Ceiri*, Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse. GRAEV.

Pag. 149. l. 4. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις) *Et satorum exortus.* Nimirum ex fatis serpentum dentibus homines profilierant armati. GRAEV. Vinc. Obsopoeus *Spartanorum retributio, per-ridicule.* Benedictus, *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem Bourdelonius, cetera nomina fabulis notissima. Sed tamen cum ita sit περίεργος, ut supra notaverit καὶ Ἀλιφρόδιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adiecit? Nam sive omittant, sive ita interpretentur, tamundem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus.* GRON. SPARTOS etiam Latine dixit Lactant. III, 4. Fabulam hanc narrans Apollod. alia voce utitur, ἐδήλωσε — ἐκ γῆς ἄνδρας μέλλειν ἀναδύεσθαι ἐπ' αὐτὸν καθωπλισμένους δεκ. pag. 26 A. & III, p. 70 B. ἀντίτελαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἑσπλοῖ, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes ferente. SOLAN. Vix operae fuisset annotare, σπαρτῶν habere plerasque edd. quia quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scriptum tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *satorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac murandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum *ortus* eandem rem significaret, quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio Apollod. ab Solano adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra § 50. REITZ. Dubium non est, & alias a nobis quoque ostensum, Latinis etiam *Spartos* dici fratres Cadmeos. Sed *Saios* tamen non magis damnaverim, quam *Cubitos πήχεις*, & *Digitos Δακτύλους*. Vid. ad *Rhet. praec. c. 6.* GESN. *ead. l. 6.* Μανία τοῦ) Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscientis. V. Ovid. *Met. VI.* SOLAN.

ead. l. 7. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει στυγῇ) Cic. *Tusc. D. III, 26*, & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in-lustu silentium.* Ad quem vid. Davil. p. 215, no. 7. REITZ.

ead. l. 10. Σφαγῇ) Apollod. II, p. 44 B. SOLAN.

ead. l. 11. Γλαύκη) Creontis haec filia, Medae pellex &c. SOLAN.

ead. l. 12. Σθενέβοιαν) Antaeam Hom. vocat, Tragici Sthenoboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus Apollod. II, pag. 35 A. SOLAN.

ibid. Ἠλίου μάχην) De Neptuni & Solis pugna vid. Pausan. in Corinth. GRAEV. Pausan. Corinth. pr. λέγουσι δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἑλθεῖν Ἠλίῳ περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Ἀθάμαντος μανίαν) Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamante*, de quo § 40.) vid. apud Ovid. Fast. VI, 489, *Hinc agitur furiis Athamas & imagine falsa*. Adde IV, Metam. 420. Et mox § 67. Ac supra Dial. Mar. IX. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν Νεφέλης παῖδων ἐπὶ τοῦ κριῦ τὴν διαέριον φυγὴν) Cum adverterem, Marcilium ad hanc narrationem offendi, & διαπόντιον audacter cogitare, coniciebam forsitan ab Luciano scriptum fuisse διερὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπερυσδριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λημαλέους εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium dissert. 10, τῷ διερῷ γένει αἱ νήξεις, τῷ δὲ μεταρσίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgaris id sit aptum, & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tueretur in Astrologia: ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσῃ. τὸν δὲ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθέονται. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer & ante illos, sed ante illas, quod vides plane velle antecedentia. GRON.

ead. l. 15. Τὴν διαέριον φυγὴν) Τὴν διαπόντιον φ. MARCIL.

Pag. 150. l. 1. Ἀερόπη) V. Συγγρ. c. 8. Mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67 huius libelli Tragoedia Aegypti admiscetur. De alia *Aërope* Cephei filia v. Paus. 274, 23. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσοῦν δέρας) Ἀρνίον W. & FL. (L. etiam inserit ἀρνίον.) SOLAN. Quod in variantt. notavi, id Solanus in marg. H. ed. distincte notarat. Sed in *lunt.* notarat idem paulo aliter; nimirum Cod. L. inferere ἀρνίον; ita ut credas, & δέρας & ἀρνίον in illo legi: quod si verum est, vix dubito, quin δέρας ἀρνίου dare voluerit, aut revera det iste liber. Quod tamen ex glossa potuit esse prognatum. REITZ. Χρυσοῦν ἀρνίον etiam Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 4. Στρατεία) Vulgatum servavi. Confer § 40, ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκουρῶν. Thucyd. I, cap. 110, τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων ubi Codd. alii στρατίαν etiam minus recte habebant. REITZ.

ead. l. 5. Φυγάδων γαμβρῶν) Non sufficit interpretatio Benediſti, & profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio, immo vitioſa eſt. Recte Obſiopoeus, & generorum exſulum Adraſti ſuſceptio. GRON. Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiftoriam habet Hyg. f. LXIX & ſeqq. & Apoll. III, p. 77 B. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀντιγόνης) Vide Apoll. III, p. 80 C. SOLAN.

ead. l. 8. Τ. Φιπύλη) V. Stat. Theb. 4 & 5. Regina Lemni; v. Apollod. p. 22 B. SOLAN.

ibid. Ἀρχέμορος) Filius hic Lycurgi, Hyppſipyles alumnus, antea Opheltēs dictus. Vid. Apollod. I, p. 20 D. & III, 78 B. SOLAN.

ead. l. 10. Γέννηſιν) P. & L. In reliquis γένεſιν, ut c. 37. Sed praeflat hic γέννηſιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. SOLAN. Γέννηſιν ut hic recte ſcribitur, ita infra § 50 recte γένεſιν. REITZ.

ead. l. 11. Προφημῆνον) In M. Fl. & I. προσημῆνον, quod hic longe aprius videtur, quam vulgo receptum προφημῆνον. Confer Ev. Δ. XIV. SOLAN.

ibid. Ὡ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις) Verrunt, cui eſt propria rerum Aethiopicarum narratio, perquam improprie: cum ſit, cui affinis, vel ſimilis eſt Aethiopica narratio. GRAEV.

ead. l. 12. Καſſιόπεια) V. Τπ. εἰκ. c. 7. In M. & plerique edd. ita legitur. P. autem, S. & Vorſtius Καſſιόπεια reponere iuber. SOLAN. Vorſt. in marg. B. 2. correxerat Καſſιόπ. forſan fruſtra. Eſſi enim Latini Caſſiopea conſtanter dicunt, in Graecis Codd. tamen eſſe Καſſιόπ. teſtatur Stephan. in Lex. Hiſt. Geogr. ab Loydio aucto; ubi etiam animadvertit, Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. Ptolomaeus ſcribi. Καſſιόπεια iterum ſcribitur in optimis edd. infra de Imag. c. 7. Verumtamen in Apollod. p. 86 bis editum invenio Καſſιόπεια. Contra autem apud Eratoſth. Cyren. cap. 16 Καſſιόπεια: ubi Th. Gale etiam Caſſiopeia Latine ſcripſit, ne crederes, caſu ſic editum in Graecis. REITZ.

Pag. 151. l. 4. Τυνδάρεω) Vide Munkeri not. ad Hyg. 49. Sunt enim, qui ob Hippolytum ſuſcitatum, alii ob alios dicant fulmine percuſſum Aeſculapium. V. Apollod. III, p. 88 AB, Laët. I, 10, Noſtrum Θ. Δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a Suida etiam numeratur, quos revixiſſe fama eſt. SOLAN. Iubet in marg. ed. Graev. Hemſterhuſius conſuli Sext. Empir. p. 272, i. e. L. I, c. 12 m. Id faciens invenio: Πανάσις δὲ, διὰ τὸ νεκρὸν Τυνδάρεω ἀναſτῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Fabricius: Plinius XXIX, 1, Lucian. de Salt. h. l.

Τρετες Chiliad. 10, v. 721. Haec ille. At Hygin. fab. 78 nihil de hac fuscitatione, de qua plura quidem testimonia afferre liceret; sed potius ea de fabulis huiusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscribere, quam omnes illas, quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ Διδούς) An ex Marone, aut alio illo antiquiore? GUYET.

ead. l. 16. Ἀχιλλεύς ἐν Σκύρῳ παρθ.) Hanc falsi arguit Philostratus p. 731. SOLAN.

Pag. 152. l. 7. Οινόμαον) V. Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Μυρτίλον) Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Pelops, Hyg. V. Schol. Homer. ad Il. B, 104, & Eur. Or. 1550. V. Philostr. imag. p. 788, & Muret. var. lect. I, 12. Aliter rem narrat Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Κρόνον, τὸν Δία) Quid hi in Elide designarint, me latet. SOLAN.

ead. l. 10. Πανδὸς γοναί) V. supra Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑφαλος) Leg. Dialogum III Marin. SOLAN. Maior litera Υ, a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat, *Hyphali peregrinationem*; sed Benedict. recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim alludunt, ut Ovid. III Am. 6, 29. Virg. III Aen. 694, — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* &c. REITZ.

ead. l. 13. Ταύρους ἀμφ.) Marathonium nempe, & minotaurum: prior enim e Creta advectus fuerat. Vide Apollod. II, p. 48 C. 68 A. Quidam etiam, teste Apollod. (I, p. 27 C.) Taurum & Taurum eundem putarunt. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Λαβύρινθον) Vid. Plut. I, 19, 5. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν Γλαυκὸν, τὴν Πολυίδου μαντικὴν) Glaucum Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide Origenem contra Celsum. Claudianus de Bello Getico: *Cretaque, si vere narratur fabula, vidit Minoum rupto puerum prodire sepulcro: Quem senior vates avium clangore repertum Gramine restituit: mirae nam munere fortis Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.* Vide & Apollod. III Biblioth. & Palaephatum de Incredibilibus c. 27. GRAEV.

ead. l. 16. Γλαυκὸν) Minois filius, cuius fabulam narrat Apoll. III, p. 69 B. SOLAN.

ibid. Πολυίδου μαντικὴν) Meminit huius inter augures Hy-

ginus. Noster etiam Ἦσ. 1 nominatim, & c. 8 sine nomine, & Apoll. III, 69 B. ubi, quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. SOLAN.

ibid. Τάλλω) V. Φλοῦ. c. 19, qui locus huic lucem foeneratur. Meminit & Apoll. Rh. IV, p. 113, & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi etiam Apollod. I, p. 27, ubi de eo plura: & Plat. Min. p. m. 510 A. SOLAN.

ead. l. 17. Περίπολον) Conf. 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Pag. 153. l. 2. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον) Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. Scribe δάλον, & interpretare, *Meleagrum, Atalantem, & titionem*, nimirum illum fatalem Melegri, de quo Ovid. VIII Metam. & in Ibin. *Natus ut Althaeae flammis absensibus arsit, Sic tuus ardeat stipitis igne rogo*. GRAEV. Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obsideamur amplius, intercedit pater, vertendo *torrem*. Torris Melegri nequit ulli esse ignotus. Et iam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis: οὗτω δάλον τινα αὐτοῖς ἐπανατείνασθαι δοκεῖς. GRON. Rursus maiore litera Δ scriptum erat in edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente Graevio, literam minorem; sed quod is etiam accentum immuret, δάλον scribens, id non sum securus, quia sic scribere non licet. REITZ.

ead. l. 3. Σειρήνων) Sunt enim, qui Acheloi amnis ex una Musarum filias tradant. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐχινάδων) Adscripserat Hemst. videndum Duker. ad Thucyd. II, 102. Cuius verba, quia huc faciunt, inferam. *Lucianus* (ait ille) *de Saltat.* h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. Adde Apollodor. III, 7, 5. Sed is I, 9, 21, non recte easdem facit Echinadas & Strophadas. Quod autem Thucydides Echinadas ἐρήμους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat Cellarius II Geogr. Antiq. 14. Et ἐπιμένεας fuisse, ex hoc Callimachi Hymn. in Delum, v. 155, λιπαρὸν νήεσσιν Ἐχινάδες ὄρμον ἔχουσιν, observat ibi Spanh. REITZ.

ibid. Ἀνάδουσι) Mutavit vulgatam lectionem Salm. editor, quae tamen in W. etiam reperitur. SOLAN. Etsi *Salm.* lectio ἀνάδουσι bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de Echinadibus insulis apposite diceretur; tamen, cum

ceterae antiquiores ἀνάδοσιν fervent, aequae ac supra § 41, Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδοσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut Aelian. II, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν σύκην, ἃ καὶ πρῶτον ἡ γῆ ἀνέδοκε, (quia terra reddi etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacunque fere productione, ac sursum exsurrectione, emersione, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. apud Stephan. in Thes. ac saepe prorsus idem est, quod ἀνάδυσις, & ut supra § 41 Σπαρτῶν ἀνάδοσις constanter legitur, ita Apollod. ibi in nott. Solani adductus de eadem re verbo ἀναδυσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a Stephano adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. REITZ.

ibid. Ἀλκμαίωνος οἰκιστὴν) Vide Thucydidem fine lib. II, Philostr. VII Vit. Apollon. Tyan. Meminit & Basilius in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ αὐτὸς Ἀλκμαίων ἔχεν ἡν ἄσ εὐρὴν ἔτι τῆς πλάνης ἠνέσχετο, neque enim Alcmaeon Echinnasibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit. Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. GRAEV.

ead. l. 5. Οἰκιστὴν) Fabulam Alcmaeonis fuisse narrat Apollod. III, 81. SOLAN.

ead. l. 9. Ποδόπην) V. supra c. 1. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀλκιστὴν) Apollod. 20. SOLAN.

ibid. Τὸν τῶν πεντ.) Verosimillimam Leopardi emendationem, νηῶν in νέων mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, aiunt. Eustath. ad Dionys. Perieg. 687: Ἱστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας οὐ μίαν νηῖ, κατὰ τὸν πολὺν περὶ τῆς Ἀργεὺς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλεῦσαι τὸν Εὐξείνιον κ. τ. λ. Contra quinquaginta exsulis Asiam penetra-ram a Iasone indignatur Aeetes apud Valerium Flaccum 7, 43. Add. 8, 274, ubi quinquaginta animae vocantur, numero valde rotundo & incerto, cum in Catalogo Burmanniano Argonautarum supra centum commemorentur nomina. GESN.

ead. l. 12. Νηῶν) Thessaliam inter alia suppeditare ait τὸν τῶν πεντήκοντα νηῶν στόλον, quinquaginta navium classem. Dandum est, quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in Miscella-

neis, qui legendum ostendit τὸν τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, *quinquaginta iuvenum navalem expeditionem*, hoc est, Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. Vide lib. IX, cap. 24. Στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅστις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus eius interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πράξιν τινὰ παρευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ, καὶ σχεδὸν καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταυθα δὲ στόλον τὸ τῆς μιᾶς νηὸς πλῆθος εἶπε. GRAEV. Νέων W. Cod. & Fl. ed. uti emendarat etiam Leopard. 189. SOLAN. (licet accentus in W. sit νεῶν.) REITZ *ibid.* Ἄλλον — τρόπον) Quam hic Ἄλλον τρόπον navis appellat Noster, ea est εὐλαος Ἄργῳ apud Orpheum v. 242. Propius ad nostrum Apollon. I, 524: ἡ δὲ καὶ αὐτὴ Πηλίας ἰαχεῖ Ἄργῳ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι. Ἐν γὰρ οἱ δ' ὄρου θεῖον ἐλάλατο, τὴν ἄνὰ μέσσην Στεῖραν Ἀθηναίην Δωδωνίδος ἡρμωσε φηγοῦ. Similia sunt IV, 580 seqq. Ἀλκίβοαν κίσσαν ipsam appellat Argo, φθογγὴν ἐδώλων χαονιτικῶν ἀποβροτησίαν ἰεῖσαν Lycophron v. 1319 seqq. Modestior, uti decebat Romanum poetam, Valerius Flaccus I, 301: *Mox, ubi victa gravi ceciderunt lumina somno, Visa coronatae fulgens tutela carinae Vocibus his instare duci &c.* GESN.

ead. l. 13. Αἰήτην) Solis filius, Medae pater. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτεσίλαον) Confer supra Dial. Mort. XXIII. SOLAN.

ead. l. 16. Λαοδάμειαν) Uxor ea Protefilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 17. Πολυκράτους) Huius historiam ap. Herod. habes lib. III, p. 130. Sed de filiae exfilio nihil reperio. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὄμιος) Adscriptis Hemsterh. Sext. Empir. p. 270, & Fabric. not. S. Ait autem Sext. Emp. l. c. qui est I, 12, Οὕτω καὶ ὁ Γραμματικὸς δύναται ἀπὸ ἐπιστημονικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὄμιος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, ὃ ὑπὸ Δῆμωστρος βρωθεῖς. Ad quae sic Fabric. *Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. I, v. 41, & Lycophron. v. 152, Hygino fab. 83, Luciano de Salt. h. l. Tibullus L. 1, 4, 57, — carmina ni sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur. Ceterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis humerum, plerique scriptores tradunt.* Non addidissim, nisi auctoritas Hemsterhusii permovisset. Compluria enim alia veterum testimonia iam collegit H. Steph. in Lexico Historico-Geogr. Sed forsan aliud

quid notabilius addidisset Hemst. si in adornanda hac Luciani editione perexisset. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσας) Nescio quid haesitarit Solanus noster, tam sollicitè in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσας θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ Hom. Il. A, 566, & vel centies aliis locis apud eundem REITZ.

ead. l. 13. Τειρεσίαν) (Rex Thebanus, primo vir erat, at percussis anguibz, quos coeuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibz visis & iterum percussis, forma prior rediit. Ovid. Met. III, 331. Leedes.) Hesiod. Apoll. III, p. 79 B. V. N. Δ. XXVIII. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον) *Luctumque illum Assyrium divisum*. Quis sit ille luctus Assyrius divisus, non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus, qui sit luctus ille, intelligitur: *Nonnulli etiam dixerunt, Venerem cum Proserpina ad iudicium Iovis venisse, cui earum Adonis concederet, quibus Calliopen ab Iove datam iudicem, quae Musa Orphei est mater. Itaque iudicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret*. Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, ἀρτί δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μεράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, qui & ut a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit. Vide quoque Theocriti Ἀδωνιζούσας, Idyll. xv. Patet nunc, quis sit ille dimidius Assyrius luctus. GRAEV. Ἀσσύριον) Adonis. Lege omnino Apollod. III, p. 98 C. SOLAN.

ibid, μεριζόμενον) μεριζόμενον hic alternum vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quamdiu nempe est cum Proserpina, ἐν ᾗ δὲ, quamdiu latet anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, foecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. GESN.

ead. l. 16. Ἀντιπάτρον) Post matrem interfectam ad Lysimachum, cuius filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Ixap. c. 15, ubi, quoniam pater audit Lysimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro.

SOLAN. Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae affinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit; vid. Iustin. compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam Κυρηνίου in Evang. Luc. cum Quintilio Varo, quem nobis inde effingit P. Horreus in Prooem. Miscell. Crit. REITZ.

ead. l. 17. Στρατονίκης) Respicit historiam, de qua ad Συγγρ. c. 35, & Συρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 155. l. 5. 'Εαυτὸν) M. & L. B. 2. P. & seqq. edd. In Fl. & veteribus plerisque *ἐαυτῶν*, prave. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Ἀρχαῖον & ὅπερ) Utrique adscriperat Solanus, & Fl. sic legere cum I. & H. Forſan ὥσπερ quaesivit, in quo variatur Tyrannic. c. 11: quod ὥσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parenthesi inclusa intelligas, quod Obſopoeus in Latina versione fecit, vertens, *quod & rhetores facitare consueverunt*. Sed apertius potuisset reddere, *quod & rhetoribus necessarium*. Nam si priore modo redditur, sonat ac si ὥσπερ, non ὅπερ legeretur. REITZ. Ὡσπερ Mf. Reg. 2954.

ead. l. 4. Χρησμός) Tangit Plut. 910, 1, & Orig. c. Celsi. pag. 63, 1. Vide Herod. in Clio p. 11 f. apud quem pro καλέοντος, quod in reliquis est, legitur φανεῦντος. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ κωφῶν) Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud Plut. καὶ κωφῶν συνίημι, καὶ οὐ καλέοντος ἀκούω. BOURD. Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Iove confutato. Exstat totum apud Herodotum. GRAEV. V. Herodot. p. 11 f. SOLAN. Vel ed. Basil. p. 9, ubi haec legas: ἢ Πυθίη ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τὰδε· Οἶδ' αὖ δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ κωφῶν συνίημι, καὶ οὐ φανεῦντος ἀκούω. REITZ.

ead. l. 6. Καλέοντος) Operac pretium videtur existimasse Solanus in hanc lectionem inquirere, quia Noster Attice potius καλοῦντος dicere solet: sed quia Herodoti lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet καλέοντος ibi ap. Herodot. non occurrat. REITZ.

ibid. Δημήτριον) Huius, dum alios multos recenset, non meminit Diog. Laërt. in Demet. V. pag. 134. Sed in Metrocle p. 161 A. De eo etiam Seneca de Benef. VII, 1, & 7, & ep. 20, 62 &c. monente Menagio in notis. De Demetrio eodem Philostr. p. 163, ubi vide notae, & nos ad Τοξ. c. 27. Suet. etiam Vespas. c. 13, & Noster Δημων. c. 3, & Ἀπαιδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 8. Κατηγόρει) Constantiam huius lectionis probe notarat Solanus noster, quam praeter edd. ab eo notatas etiam servant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen *ἐκατηγόρει* edendum iusserrat: sic enim in *Iunt.* adscripsit. Sed semel in errorem se abduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur: nam *κατηγόρει* verum, *ἐκατηγόρει* falsum esse, vid. nos supra ad 2 Ver. Hist. c. 7, ubi testimonia compluria dedimus. REITZ.

ead. l. 12. Περὶ τὸ πρᾶγμα γοντευομένοις) Diu, fateor, hic locus me torisit, ut bono inde sensu fruerer. Tandem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod, quantum prospicio, genuinum est; nempe *γοντευομένων* pro vulgato *γοντευομένοις*. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit interpres, sed plane nescio quod *ἀνακλονθον* dedit, operae pretium erit, eam vertisse. Ait ergo Demetrius: Saltatorem esse supervacaneam quandam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulam conducatur, at moveatur insulsus, stolidus, nihilque ingeniosius habentem motum, dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimirum serica, larva decora, tibiaeque & lascivis cantibus, cantorumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil. Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore huius periodi parte iam ostendit Gronovius. IENS.

ead. l. 13. Γοντευομένων) Em. Iensii, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. *γοντευομένοις*. SOLAN.

ead. l. 15. Οἷς κοσμεῖσθαι μὴ δὲν ἐν τῷ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα) Obsopoeus, quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium. Benedictus, quibus exornari saltatorem nihil est opus, ac si legisset hic *μὴ δέον*. Sed temere. Et illi non hactenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe, quibus exornari actionem saltatoris, cum ipsa in se nihil prorsus esset. GRON.

Pag. 157. l. 3. Ἐδέσθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἷμαι, τὴν δέσιν) Petiit a Demetrio acquissimam, ut mihi videtur, petitionem, rem acquissimam postulavit. Sic Aeschines *κατὰ Κτησιφ. δεησόμεθα ὑμῶν μετρίαν δέσιν*, rem non magnam a vobis petemus. GRAEV.

ead. l. 7. Κτυποῦσι) Interpositum *scamilla* (fluctuant libri in-

ter *scamilla*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent, qui legerint Rubenium de Re vest. 2, 16, & quae viri docti ad Sueton. Calig. 54. Σιδηροῦν ὑπὸ δῆμα ad eundem usum laudat Noster infra § 83. GESN.

ead. l. 15. Δημήτριον) Vid. Phil. Caroli obs. in A. Gell. c. 5. L. I Animadv. III, p. 41. LA CROZE.

Pag. 158. l. 1. Ταῖς χερσίν) Hinc Lesbomax Mitylenaeus vocavit eos χειροσόφους, & Lexiphanes Luciani p. 534. Leg. Athen. c. 8 & 16 lib. 1, & cap. ult. lib. 4. Cetera, quae ad saltationem spectant, ut de Baucismo, Betarmo, Hormo, & aliis, fusius alibi. BOURD.

ead. l. 6. βασιλικός τις ἄνθρωπος) Bene monet Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos in Evang. Ioan IV, 46. Ibi enim legas, καὶ ἦν τις βασιλικός &c. Ad quae Bosius ita commentatur: *Non putem per βασιλικὸν intelligi aulicum quendam, sive ministrum regium, ut Belgae interpretes & plerique alii volunt; sed potius quempiam ex genere regio, agnatum aliquem Herodis. Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii, vel agnati regum, quales Latinis Regales appellantur. Lucianus de Salt. (h. l. ut vides) Achilles Tatius L. VII, p. 447, dixit: ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους. Sic & Herodot. I, cap. 35, Φρίξ μὲν γενεῇ, γένους δὲ βασιλικῆς. Ammian. XVI, c. 12, Hos sequebantur potestate proximi Reges numero quinque, regalesque decem. Ad quem locum videatur Valesius. Addo Chrysost. Homil. 35, in Ioan. pag. 697 ed. Eton. qui utrumque designari posse ait, his verbis: Ἦτοι τοῦ γένους ὢν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξιώματι ἀρχῆς ἕτερον οὕτω καλούμενον ἔχων. REITZ.*

ead. l. 9. Ἡμιέλλην γὰρ τις ὢν, ἐτύγχανε συνεῖναι) Pessime sic nostra ex ed. Salmurienfi, cum optime Basileensis (ἡμιέλλην γὰρ τις ὢν ἐτύγχανε) συνεῖναι. GRON.

ibid. Συνεῖναι) W. recte. Reliqui συνεῖναι. SOLAN. Συνιέναι) Vix dubitarem sic scribere vel sine Codice. Sic enim recte supra § 62 edd. habebant. Conf. superius Quom. Hist. c. 37, ubi συνεῖναι quoque edd. priores pro συνιέναι. Sed recte συνιέναι ibid. cap. 44. Et Abdic. cap. 15, atque alibi. Licet rursus pro eo συνεῖναι legas in edd. infra Iov. Trag. § 27, quod ibi videbimus. REITZ.

Pag. 159. l. 1. Καθίκετο αὐτοῦ) Sic supra Έμμ. c. 83. SOLAN.

ead. l. 4. Κατὰ τὰ ἀ. τ.) Ut Πρ. λ. cap. 2, Τιμ. cap. 33, & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶδε) Interpres Obsopoeus legit ἢ δὲ, vertit enim at haec. GUYET. Nemo, haec quid velint, assequatur. Ed. Iunt.

pro οἷδε vulgato legit οἱ δε. M. οἷδε. Legendum οἱ δὲ γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praestare existimantur, quod &c. Intactus locus est, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forfan satius fuerit legere ἡδε. SOLAN. Puto dedisse Lucianum εἰώθε, quod deinde inter distantem atque excipientem in οἷδε transisse potuit. Certe ita interpretatus sum. GESN. Illud οἷδε certe intolerabile viderur, sed quia variis modis corrigi potest, & aequè in οἷδε — ἐπαινούμενοι, ac in αἱ δὲ — εἶναι, aequè, inquam, in εἰώθε, quam in ἡ δὲ mutari, ideo nihil muto, quia incertum est, quid Lucianus reliquerit. Gesneri εἰώθε, optimum videretur, si cum ἐπαινουμένη satis commode cohaerere posset. Et si enim alias participium pro infinitivo usitatum, cum hoc verbo id Noster saltem adhibere non solet. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις) Benedictus, ut propositis personis gestu respondeat. Obsopoeus, ut personis in scenam introductis saltator per omnia gestu respondeat. At nec id agit Lucianus, ut ostendat, id etiam in saltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut pictura, caelatura &c. ut nempe respodeant personis propositis, sed mens eius est, eamque in interpretando sic exprimere debuerant: Novit enim (n. ὑποκρισις) se in illis magis laudari eo, quod similis plane sit subiectis personis. Innuat, vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in istis saltatoribus, cum non ita pulchritudo eius in aliis artibus exleratur. GRON. Τῷ εἰκέναι, id est, quasi ἐν vel ἐπὶ τῷ εἰκέναι, dum, vel propterea, quod similes se gerant. Sic Herodian. III, 1, 5, τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους, si quidem mercenarios milites non habent. Plura familia dedi alibi. Adde & Abdic. c. 5, οὐ τῷ μισεῖν ἐμέ. REITZ.

ead. l. 9. Ἀριστεύων) Non satis assequitur una vox Latina vim, quae subiecta est τοῖς ἀριστεύσι. Sunt enim, qui insigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges iudicant, qui non bene tantum, sed optime, comparatione aliorum, gesserunt rempubl. Latina declamatorum schola fortes vocat simpliciter, aut fortiter fecisse dicit. GESN.

ead. l. 16. O) Ita W. solus: vulgatam qui sequuntur, solum vertant necesse est. Qui eundem vertunt, ita legant, uti nos scribimus, si Graece sciunt. SOLAN.

Pag. 160. l. 5. Ὡπαῖ) Ex Pindaro habet, inter cuius fragmenta reperies pag. 493 paulo aliter scriptum: Ποντίου θηρὸς χρωτὶ Μάλιστα νόον προσφέρων Πάσαις πολιέσσιν ὁμιλεῖ. Ex

Plut. 1690, 1, & 1801, 2. SOLAN. *O fili Polyphi, Theognis* LA CROZE.

ead. l. 6. Ἰσχυον) Illud ἔχον, quod W. suppeditat, nihili esse; patet ex archetypo, ex quo Lucianus hoc petiit. Desumfit enim ex Theognidis versu illo, quem Plutarch. *περὶ πολυφιλίας* citat, (teste Sylburgo in nott. ad Theogn. p. 150.) Πουλύποδος νόον ἰσχε πολύφρονος· ubi certe ἔχε in versu locum non haberet. At in ipso Theognide v. 216 sic legas: Πουλύπου ὄργην ἰσχε πολυπλοκον, ὅς ποτὶ πέτρῃ τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Quod quidem nihil refert; verbum ἰσχε tamēn eodem modo ibidem ponitur. REITZ.

ead. l. 13. Ἀθάμας) Conf. supra § 42. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Ἀσρόπτη) Vid. c. 43, & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. SOLAN.

ead. l. 2. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνδὸς ἐκάστου ἔργου τὴν ἐπιδείξιν ἔχει) Interpres, *Alia quidem, quae spectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem ostendunt.* Ἐκαστος non est quispiam. Legendum ἐνδὸς ἐκάστου ἔργου τὴν ἐπιδείξιν ἔχει, cetera quidem, quae spectantur vel audiuntur, unam rem unamquodque ostendit. Ἐκαστον, sc. ἀκουσμα, vel θεάμα. GRAEV.

ead. l. 14. Λεσβῶναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσόφους τοὺς ὀρχήστὰς ἀπεκάλει) Hoc damnat ipse Lucianus in Rhetorum magistro. GRAEV. Lesbonacti cuidam scribit Apollonius Tyanensis Ep. XXII & LXI; sed alius sit oportet. Philostr. p. 391 & 404. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐν τινὶ ἑτέρῳ) Lege τιμιωτέροις. SOLAN; An potius ἐν τοῖς ἱνεωτέροις; HEMST.

Pag. 162. l. 2. Τιμοκράτης) Heracleota. *Δημων*. c. 3. Memoratur hic etiam apud Philostr. (p. m. 265.) 535, & describitur ut & philosophus, & vir disertus, qualem etiam Lucianus hic tradit fuisse. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophistarum Philostrati, in qua circa annum 130 floruisse dicitur. Vide totam Polemonis vitam, & mecum senties. SOLAN.

ead. l. 6. Πλάτων) Plat. Polit. p. 506 A. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῦτο μὲν γε) An τὸ χαλινάγωγόν τὰ πάθη; GUYET.

ead. l. 13. Ἀριστοτέλους) Felicitatem Aristoteles tribus in rebus sitam esse vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. Hθ. Nic. I. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ μέρος τρίτον) Immo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipse in Eunucho: καὶ μὴ σφόδρα κατὰ

φρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθαι.
 MARCIL. Loc. Luciani in Eun. quem Marcilius ob oculos
 habuit, est § 3, non longe a fine. REITZ.

ead. l. 15. ἤκουσα δὲ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανισυομένου
 ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπειῶν σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ Πυ-
 θαγορικὸν τι δόγμα αἰνίττεται) *Ceterum quendam audiui magis
 etiam subtilia quaedam de saltantium personarum silentio iuveniliter
 affirmantem, id etiam Pythagoricum dogma subobscurè significare.*
 Sic vertendus hic locus. De re ipsa Athenaeus lib. 1 Deipno-
 soph. Οὗτος (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυ-
 σιν ἥ τις ἐστὶ, μετὰ σιωπῆς πάντ' ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ
 οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν, ἐνίμvero
 hic (Memphis pantomimus) aperte demonstravit, quanta Pythago-
 ricæ philosophiæ vis sit, ut qui tacens omnia nobis manifestus indi-
 cæret, quàm qui artem dicendi se docere profiterentur. GRAEV.

ibid. Περιττότερόν τι νεανισυομένου) *Magnificentius quid dicen-*
tem. GUYET.

Pag. 163. l. 12. Γυμνασίῳ γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐ-
 ρυθμότατον τοῦτο φαίνεται ἂν ἐγὼ γε εἶναι) *Interpres absurdissi-*
me, Etenim illud ego Gymnasiorum pulcherrimum & aptissimum ef-
se affirmaverim; cum vertendum sit, ex omnibus gymniciis exerci-
tiis illud pulcherrimum & venustissimum esse equidem dixero. GRAEV.

Pag. 164. l. 2. Ὑπ' αὐλοῖς) *Conf. supra § 16 huius Dissert.*
 REITZ.

Pag. 165. l. 3. Εὐφῶ) *Alibi erat εὐφῶν. Sed hic iam recte &*
constanter εὐφῶ invenio. Vid. supra Alex. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν Πολυκλείτου κἀνὼνα) *Confer infra de Mort. Pe-*
 regr. § 9. REITZ.

ead. l. 11. Γὰρ) *Illud γὰρ, quod sententia postulabat ante*
τοῦτο, inferendum duxi. Non agnoscit tamen M. SOLAN.

ead. l. 13. Οἱ γὰρ Ἀντιστοχεῖς) *lul. Imp. Misop. BOURD.*

Pag. 166. l. 1. Τὸν Ἑκτορα) *Exstat epigramma in statuam*
Helladiæ Hectoris saltantis. Vid. Anthol. IV, 25. Meurs.
 Orch. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡς Ἀστυάναξ) *Legendum omnino οὗτος Ἀστυά-*
ναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomē illud scri-
bere solebant antiqui librarii: quod quam facile in ὧς transire
potuerit, considerantibus illius formam apparet. GESN. An
οἷος Ἀστυάναξ; sic cogitabam ante. Sed visā coniectura Ges-
neri, ei facile concedo. Nam vulgata sensum commodum non
habere videtur; licet ὧς etiam nominibus substantivis addatur,
ut in fragm. Menand. 38, 2, Ὡς ἔργον εὐζῆν ἐν πονηροῖς ἡθεσιν

pro quantum opus, vel quam difficile est &c. & Latini quoque ad verbia sic adiungant nominibus substantivis, ut est in Terentiano illo, *ne parum leno sis*. Tamen ὥς Ἀστυάναξ vix ita subsistere poterit, etsi per ironiam sic interpretere, *o quam ille* (pro qualis, vel quantus) *est Astyanax!* icilicet habebit quidem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si οὗτος legeris. REITZ.

ead. l. 4. Καπανά) V. Aufon. epigr. 83, & Anthol. II, 38. Meurf. Orch. Et Eur. Phoen. 185, 1180. SOLAN.

ead. l. 5. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τεύχεσιν) Est impetum facere in Thebanorum moenia: nobis, *bestormen*. Herodianus in V, καὶ προσέβαλλε τοῖς τεύχεσιν. Idem in VII, προσέβαλλον ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τεύχεσιν. Xenophon in III Hellenicōn, ξενικῷ μὲν Ἑλληνικῷ προσβαλοῦσα τοῖς τεύχεσιν. GRAEV.

ead. l. 8. Τῆς θυμέλης) Thymelen, orchestrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri positum, eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac dilucide declaravit Boindinus in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom. I, p. 186 ed. Holland. GESN.

Pag. 167. l. 1. Χειρονομίας) Χειρονομία diversa a saltatione. GUYET. At quis hoc nescit, aut negat, Guyete? Accedit tamen & coniungitur inprimis cum saltatione Pyrricha vocata, aliisque, nec minimum eius ornamentum habetur. Etsi ego cum Cicerone potius dico, *Nemo saltat sobrius*. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει κακῶν) Lego ἐν ἀσκήσει, & sic etiam legisse videtur interpretes. Aliquis posset etiam iure suspicari legendum esse κακῶν nam pugillatus, in quo plagas multas pati necesse erat, potius videtur dici debere ἀσκησις κακῶν. PALM. Non procul a vero abibat Palmerii coniectura, cum αὐλήσει sic corrigebat: verum cum edd. cett. habeant ἀθλήσει, eius emendatione nihil opus est. At κακῶν hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere sueti in pugillatu, non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra § 73. Cur itaque ad eius & reliquorum facta heroica non respiceretur, causae nihil video. Τὸ καλὸν autem pro *laudabili, glorioso* usurpari, Stephanus in Thes. dudum docuit. REITZ.

ead. l. 3. Ἀθλήσει) Verissima lectio, quam non vidit Palmer. Exstat autem in M. & omnibus impr. excepta B. 2 & 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡροδότῳ) Vid. Herodot. I, 8. SOLAN.

ibid. Τὰ δὲ ὁμμάτων) Hinc Plautinum illud, *pluris oculatus testis unus, quam auriti decem*. Ὁ λογοποιὸς δ' ὁ θούριος ὧτα εἰ-

στῆν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Iul. Imp. ad Leontium. VORST.

ead. l. 10. Νηπενθές τε καὶ ἄχολον) Vid. Hom. Od. Δ, 221. SOLAN. De hoc Homericō *nepenthe* vid. eruditam G. E. Stahlīi Dissertationem. Item Petr. Petiti Dissert. de *nepenthe* Homeri, sive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Graevii editam Traiecti an. 1689, ut refert Casp. Burman. in Traiecto Erudito p. 120. REITZ.

ead. l. 16. Κεχέιρωται) Rursus passivum praeteritum active intelligendum. Vid. Iensf. ad Tyrannic. c. 12, & nos alibi non semel. REITZ.

Pag. 168. l. 12. Σολοικίας — ἐν τῇ ὀρχήσει) Sic eleganter etiam apud Philostr. pag. 541. Cum Tragicus actor, ὃ Ζεῦ, οἱ Iuppiter, exclamans, manu terram ostenderet, & ὃ γᾶ, οἱ terra, vultu in coelum erecto diceret, praesidens Polemon exegit virum, οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε dicens. Alium huius vocis elegantem usum vidisti iam supra in Nyrp. c. 18. SOLAN. Quod Solanus monet conferendum cap. 18 Nigr. id iam est § 31. REITZ.

ead. l. 13. Ἄλογα) Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad Quom. Hist. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετὰ χρόνα ἢ πρὸ χρόνα) Obscure interpres, illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodat. Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte, illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentat; dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. GRAEV.

Pag. 169. l. 2. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχοῦμενός τις) Interpres vertit, quidam enim Iovis parentes — repraesentans, & videtur legisse, τοὺς γὰρ Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id est, *nativitatem, natalitia*. PALM.

ead. l. 5. Γλαύκην) V. cap. 42. SOLAN. Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyesteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex Apollodoro I, 28. Μιστὶ Μεδεα ἰνδύεται σὺν ἰαφόνι Γλαυκαὶ πέπλον μεμιγμένον φαρμάκῳ δὲ ἀμφισμένη μετὰ τοῦ βοηθοῦντος πατρὸς πυρὶ λάβρην καταφλέγει. Perit itaque simili fere modo Glaucē Medeae pellex, ac Semele Iunonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. GESN.

ead. l. 11. Ὅλος δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπκριβῶσθαι, ὥς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμον εὐμορφον σύμμετρον· αὐτὸ ἐαυτῷ ποικίλῃ ἀσυκοφαντήτων ἀνεπίληπτον μηδ' αὐτὸς ἐλλιπὲς ἐκ τῶν
Lucian. Vol. V. H h

ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ὁξύν τὴν παιδείαν. βαθύ τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα.) Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Patet, omnia illa adiectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid, quaesito, est, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις; Malaee distinctionis vitio haec laborant: quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις ὁξύν τὴν παιδείαν βαθύν τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet absolvet Lucianus, quae, eaque bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Iam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem, egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summam dicam, oportet saltatorem undique esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum, pulchrum, iustis partibus constans, sibi ipsum per omnia conveniens, reprehensione & castigatione nulla dignum, nequaquam defectum, ex optimis mixtum ac temperatum, inventionibus acutum, subactae eruditionis, (sic verito τὴν παιδείαν βαθύν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic βαθὺς τῆς ἡλικίας apud Aristophanem in Nubibus p. 156 ed. Allobr. v. 5, cuius aetas provecta est. Video observasse id etiam H. Stephanum, cuius sententiam in voce Ἐμβαθυρὸς, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab Hesychio exponuntur ἐλλόγιμοι καὶ ἀνδρείας. Coniiciunt eruditi ἀνδρείοι.) cogitationes homini maxime convenientes habens. Eleganter sane ὁξύν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὁξύν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello § 74: Μνημονικὸν τε γὰρ καὶ εὐφυνᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὁξύν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐστοχᾶσθαι φημι δεῖν αὐτῶν. Sic in Iove Tragoedo cap. 27, συνιέναι ὁξὺς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur ὁξὺς τὴν ῥίνα ab Nostro in Bis Accusato c. 1. Sic ὁξὺς τὰ ὄντα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in Deor. Concilio cap. 4, ubi Satyros vocat ὁξεῖς τὰ ὄντα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo, qui arrestas & in acutum desinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse, docuit Turnebus XVIII Adv. c. 8, componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas*. (addo Long. Past. L. 2.) Commode asserendus hic est locus Aeliani contra tentationem eruditissimi Kuhnii. Ver-*

ba Aeliani sunt XI Ποικιλ. c. 13, *ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην οὗτον βλέπειν ὅξυν γενέσθαι, ὥστε &c.* Kuhniius *legeret* ὅξυν. ὅξυν βλέπειν enim esse, quod Horatius dixerit cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse vir doctissimus. Etenim ut verum sit, ὅξυν βλέπειν Graecis esse satis frequens, (quod multis probari posset exemplis: ita & δριμύ βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, *γενέσθαι ὅξυν βλέπειν*. Ita namque foret haec dictio, si audiretur vir cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, *homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut &c.* hoc est, *tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut &c.* Nempe ὅξυν βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὅξυν ἐπινοῆσαι, συνίσταει, dicitur; quod idem ac ὅξυν τὴν βλέψιν, ἐπινοῖαν, σύνεσιν: ut ὅξυν τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ρίνα &c. quae vidimus. Profusita Homerus quoque II. E, 344, οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἥελιδος περ, οὐ τε καὶ ὅξυν αὐτὸν πέλεται φάος εἰσοράασθαι, cuius oculus acutus est ad perspicendum. IENS. Iensii interpunctionem omnino necessariam, & quam Solanus quoque in *Iunt.* ex eiusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In *Par.* quidem priore membro huius periodi commata tantum erant, inter singula adiectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in *Par.* quae in aliis; etsi haec aliqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. REITZ.

Pag. 170. l. 2. Ὡς περ ἐν κατόπτρῳ) Ad partes haec Luciani verba vocat L. Bos ad 2 Ep. ad Corinth. c. 3, 18, ibique *κατοπτρίζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὸ ὥς περ κατόπτρον* docet signif. *probe considerare, & ex eo exemplum sumere*, auctoritatumque satis adducit, quae hic non repetam. REITZ.

Pag. 171. l. 12. Διείλε τὴν κεφαλὴν) Exemplum huic simillimum de Aesopo lege apud Plut. in Cicer. non longe ab initio. SOLAN.

ead. l. 14. Παραπαλόντι) Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. *Παραπαίειν* proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus,

dum nimium *εὐφρασιότες* est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit, quod non debebat, *παρὰ πάλαι*, propria simul & translata significatione. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. Ταυτῇ) Sic legebatur, sine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti ταύτῃ Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτῃ. REITZ.

Pag. 172. l. 11. Καταβὰς) In theatro Romano sedent in orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. Boindinus l. c. GESN.

ead. l. 13. Μαστιγώσῃ) V. Sophoclis Aiacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssēm. Unde & titulus Αἴας μαστιγώφορος, qui tamen antiquus Scholiastae non videtur. SOLAN.

Pag. 173. l. 2. Ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένος) Vere ob insaniam notandum, vertit Iac. Elsner. ad Ep. ad Gal. 2, 11, (notatum voluit) aitque Bezam durius vertisse illa Apostoli, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, *reprehensione*, *vituperatione dignus*. Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem saepe parum differre ab *improbandi*, *vituperandi* significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo κατεγνωσμένον poni. Nam cum κατεγνωσκομαι proprie sit, *cognita causa iudicor*, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriorem; condemnatio autem non omnis sit aequae gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro *condemnare*, & pro *deridere*, *perstringere*, accipi, monet Scholiast. ad 2 Ver. Hist. c. 20, ubi Luciani verba, κατεγνωσκον — γραμματικῶν ψυχρολαλίαν, *damnabam* &c. quoque vertit Gesn. & recte; licet *improbabam*, *reprehendebam*, ibi eodem fere rediisset. Vid. quae ibi noto. Plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat Scheid. in Ind. Herodian. qui testimoniis indiget, ac diiudicet, anne recte dicat, κατεγνωσκόρτες τινος ἀνενδρίαν esse, *condemnantes*, vel *vituperantes* alicuius imbellem animum? At hic in Luciano verterem ὡς ἀλ. ἑ. μ. κατεγνωσμένον, tanquam qui se vere (iuste) insanum iudicatum, vel insaniae damnatum, accusatum, sentiret. REITZ.

ead. l. 3. Αἰτούντων γὰρ αὐτοῖς τῶν συστασιωτῶν) Interpret rursus ita vertit, *siquidem postulantiibus iterum aequalibus*; sed male: συστασιωτῶν enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest eius vocis significatus, *fau-*

for tamen maxime accedit, sed generalius sumitur. *Συστασιώτης* ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi favet, & est ex eius factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant, & saepe ea de causa in theatro *στάσεις* fiebant, unde vox *στασιώτης*, & composita *συστασιώτης*. Verte igitur, *postulantibus iterum partium eius fautoribus*. PALM. Sed Benedictus. iam sic dedit, vertens, *rogantibus enim factionis sociis*. REITZ.

ead. l. 5. Παρωστισόμενος τὸν ὑποκριτὴν) Benedictus, *histrionem in theatro agens*, idque verborum serie multis modis commutata. At Oblopoenus, secutus Luciani ordinem, *adhibito repraesentatore*: quem sensum sane probem, modo Latine effertur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas οἱ δὲ ἐγέλων interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere Oblopoeanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi. GRON. In *L. παρωστισόμενος* sed nihil muto, elegans enim est sensus vulgatae; *Ἰκαρ. cap. 17, Z. τρ. cap. 29, & passim apud Nostrum*. SOLAN.

ead. l. 16. Κίρκης) Apud Homer. pro *οὔτι* legitur *οὔτε*, quod reducendum existimo. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Θαῦμά μ' ἔχει) Hom. Od. K, 326. SOLAN. Usus Noster etiam supra Catapl. cap. 14. Quam dictionem & Germani sic usurpant, casu, an ex traditione, quis dixerit? Potuisset tamen frater Belgae Graecissanti inferere. REITZ.

ibid. οὔτι) Non modo adscripserat Solanus, *οὔτε* esse in Homeri l. c. sed & addiderat, edd. Luciani male *οὔτι* habere. Mirabar utrumque. Nam aequè ut in Luciani edd. ita & in Homero inveniebam illud *οὔτι*, tam in ed. Amst. an. 1650, quam in antiqua Argentoratina. Verum in Hervagiana anni 1511 *οὔτε* quidem est. At in Frobeniana anni 1559 *οὔτε* etiam conspicitur, quod in Eustathii commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed *οὔτι* divisim scribo. REITZ.

ead. l. 3. Ἐμπεδότητος) Vid. Homer. Il. Z, 352. Et Od. K, 240. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἀνδρῶν ἅμματα δένγει) Homer. Odyss. E, 47. SOLAN.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. l. 1. ΔΕΞΙΦ.) Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi Pollucem, qui Onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet, obsoleta verba inve-

niri, memini olim in Scholiaſte Luciani ἀνεδέτω legere apud Iſaacum Voſſium τὸν πᾶν. GRAEV. (Hic liber ingenioſiſſime conſectus velut laterculum quoddam eſt omnium dictio-
 num ἀδονίμων, quas ſemidocti homines Athenaei & Luciani temporibus, magno cum eruditorum ſaſtidio, ſoliti uſurpare. *Caf. ad Ath.* 168, 18.) De hoc opuſculo ego non tam magni-
 ifice ſentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula con-
 geſta erant. Quod non res tantum ipſa indicat, ſed diſerte ipſe
 ait, cum *Lexiphanis* librum eſſe dicit. Sed an non quae ipſe αὐ-
 τοπρόσωπος loquitur, inſulſa & inſiceta prorſus videntur? Si
 ergo Luciani opus ſit, a iuniore ſcriptum cenſeo; & Athe-
 naei magni illud opus deriſum. Viderint alii: mihi neque lu-
 bet, neque vacat nunc Athenaeum ipſum eo conſilio perle-
 gere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, A-
 thenaei opus M. Aurelio imperante prodiſſe. Vid. 2 C. in eo-
 que omnia fere reperiri, quae hoc in opuſculo ridentur, Pla-
 tonis vanam imitationem, voces exoletas, farraginem iſtam
 verborum ad convivium pertinentium, & quid non? ſola per-
 ſonarum nomina diſcrepant, quae ridiculi cauſa a Noſtro con-
 fiſta ſunt. Unde liquet, aut eundem riſiſſe utrumque, aut A-
 thenaeum ipſum a Luciano hic deriſum. SOLAN, Dubitabam
 initio. aggredederne verſionem huius Dialogi, an deprecarer
 potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi poſ-
 ſe, deſperarem. Cum enim totus prope ſit in eo, ut ridenda
 proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, fiſta, poë-
 tica, a puro & ſimplici ſermone aliena, conſectantur, & tum
 mirifice ſe credunt eſſe locutos, cum ſermo illorum a commu-
 ni ratione maxime abhorret: fruſtra fuerit, ſi quis ſperet, ea
 ſic poſſe quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor ſibi vo-
 luerit, aliquis Graece non doctus aſſequatur. Itaque, quod de
 Pollucis, quem hic perſtringi putabant viri docti, (poſt Hem-
 ſterhuſianam praefationem equidem putare deſui, & poſt-
 quam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehendun-
 tur, non eſſe in Pollucis Onomaſtico) quod igitur de Pollucis
 Onomaſtico ſentiunt, ut quiſque eſt magis iudex idoneus,
 plane non debuiſſe ad verbum verti: idem magis etiam de hoc
 libello exiſtimem, quem non magis bene quiſquam interpre-
 teretur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimal-
 chionis coena ſermones, quam obſcurorum virorum epiſto-
 las, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius
 quaſi quadam parodia deridentur. Interea ramen cum quibuſ-
 dam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum eſt,

ad sententiam auctoris posse accedi, non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum mulsisse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam huius scriptionis utcumque inde intelligat. *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poetis eorumque Scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, rum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum *νοχμδς*, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de *αυχμδ* putare illum voluisse dicere. Nempe *av* ea aetas sono ad o inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aequè *κακίζηλον*, quod similem lulum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lulum inter *calidus* & *squalidus*: lepide, nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *musteum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad *αυχμδν*, quam nostrum *mustum*, accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi unguis omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aequè *κακίζηλα*. Quin sunt *ἄπαξ λεγόμενα* quaedam, in quibus omnis etiam coniectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, & nobis certe, non iniucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis If. Casaubonus in Athenaeum libro 3, c. 18, 19 & 20, conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia iam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio

suo recitat Lexiphanes, compositum & confarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poetica, vel alioqui κακοζήλοις. GESN.

ead. l. 2. Λεξιφάνης) Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere, ut cacozelei & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur. De similibus, Horat. Martial. Suet. Aug. c. 86, & ibi interpr. BOURD.

ead. l. 3. Τητινόν τι) Ὡς ἀπὸ τοῦ χθές, χθесинόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν, σημαίνειν τὸ ἐπέτειον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δαρειεῖς dicunt σατῆς, unde σατάριοι πυροί. Leg. Scholiaf. Aristoph. ad Nub. BOURD. Τῆτες, τητινός. GUYET. Τητινόν de hodierno die usurpatum ab imperitis, evincunt, quae Athenaeus habet 98 B. ἡ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot sunt iis similia, quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riserint uterque necesse sit, aut ipsum Athenaeum Lucianus hisce petiisse censendus est. SOLAN.

ead. l. 4. Νεοχμὸν) Ms. Reg. auctior voce una, nempe κομίδῃ· per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω, unde νεοχόν. Haec dictio etiam Thucydidi frequens, qua uti solet ἀντὶ τοῦ νέου, προσφάτου. Hanc Lexiph. postea vult significare τὸ ἀρτιγραφές. BOURD.

ead. l. 7. Κυψελόβυστα) Ms. Regius habet κυψελούντα, sed recepta lectio melior est, magisque alludit ad illud pag. sequentis ἐπιβύστρα ἢ κυψελίς. Κυψέλη, κυψελίς & κυψελίς (sic enim ap. Hesych. & Interp. Aristoph. ad Pac.) ὁ τῶν ὠτων ῥυτίς λέγεται· dicitur etiam τὸ ὀστρακεῦν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἀρτους ἀποτίθενται, sic dictum διὰ τὸ κεκρύφθαι τὴν ἑλπην, ut vult doctissimus Christianus ad Aristoph. εἰρη. Sic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypselus rex Corinthiorum Aethionis filius, sic dictus, quod ἀρτιγέννητος παρὰ τῆς μητρὸς κέκρυπται ἐν τῇ κυψέλῳ. Cuius posteritas diu postea Corinthi regnum tenuit. Dico ad Pausan. Tangit Lucian. pag. seq. dum ait οὔτε Κύψελός τις οὔτε Περίανδρος. V. Scal. ad Euf. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Νέος τις) Huc omnino transferendum existimaui hoc Scholion, quod ad Πητ. διδ. primum in impressis erat: huic enim opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. SOLAN. Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. id sciat lector ex altero Vossiano petitum: nam duo in ed. Cler. exhibentur Codices: alterum in Quarto, alterum in Fol. Plerumque tamen addidi, unde desumerim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat,

de quo alter nihil, ibi subscripta litera V. sine discrimine utrumvis designat Vossianum. REITZ.

ibid. Πολυδύκην) Pollux non tantum scripsit Onomasticon, de quo hic Noster, sed etiam declamationes, aliosque eiusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est Suidas, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Traiano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodio Imp. Verum Suidam errasse ostendit Voßius de Hist. Graecis lib. II, cap. 15, cuius rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. CLER.

Pag. 176. l. 1. Τὸ νεχμὸν) Corrige νεοχμὸν. GUYET. Νεοχμὸν, vox Euripidi familiaris, vjd. p. 334 ed. I. (non invenio ibi.) SOLAN.

ead. l. 3. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ) Benedictus, convivium ab illo Aristonis, hic diversum instituo. Micyllus, convivium in eo vicissim instituo contra Aristonis illud. Certe hoc manifestius. GRON. Quamvis perierit ipsum Athenaei initium, ex argumento operis Graeco superstitie satis liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuisse Athenaeum, idque esse aemulatum, cum opus illud suum ordiretur. Sic enim postrema verba habent: δραματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθηναῖος ζήλων Πλατωνικῶ. οὕτως γοῦν ἀρχεται. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸν Πλάτωνα) Aliter Apul. de dogmate Platonis, qui vult, Platonis patrem Aristonem, ipsum Aristotelem dictum. Fuit & Aristo Ceus, qui scripsit ἐρωτικά, de quo Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 15. BOURD.

ead. l. 11. Τὸν μὲν εἰρώνα) Τὴν εἰρώνειαν. GUYET.

ibid. Πεδοῖ) Antiquè dictum pro χαμαι, πρὸς τὸ πέδον. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπιβύστρα) V. Schol. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 13. Ἡ κυψελὶς) Ὁ ῥύπος, Hesych. GUYET.

Pag. 177. l. 1. Διαπεραίνομαι) De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonastis. BOURD.

ead. l. 2. Εὐαρχος) Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προσήμιον. Hoc enim potissimum curabant miselli scriptores illi, ut exordium reliquo opere longe splendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu De conscribenda historia, & saepe alibi postea. Imitati illi praeceptum Pindari Od. 7 Olymp. Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρῶτον Χρὴ δάμεν τηλαυγές. Citat Lucian. p. 848. (in Hippia c. 7.) BOURD.

ead. l. 3. *Εὐάνυμος*) Ἀγαθοῖς ἐνόμασι χρώμενος. Qua de re copiose differit tractatu Quomodo conſcribenda ſit hiſtoria. BOURD.

ead. l. 5. *Ἡ δ' ὁς*) Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & ſupra in Alex. cap. 43. Et occurret in hoc Lexiph. ſingulis paragraphis. Item Philoſ. c. 31 &c. quod ideo moneo, ne quis credat ſolis poētis proprium eſſe. REITZ.

ead. l. 6. *Περιδινθόμεθα*) Περιέλθομεν, γυμνασόμεθα. De hac voce vide Caſaub. ad Athen. BOURD.

ead. l. 7. *Ἡλιοκαὲς*) Uſitatum magis ἡλιόκαυſτον, κακαυμένον ἐν τῇ ἡλίῳ. Hac de re interpretes Petronii ad illa, *modica uſione uſus*. BOURD.

ibid. *Πρὸς τὴν εἰλην θέρεſθαι*) Alciph. I, Ep. 12, pag. 48, *ſπουδάζεται, ἔſτιν οὐ δυναμένοις τῇ εἰλῇ θέρεſθαι, curae eſt, ſicubi poſſimus apicari*, ut vertit Bergler. qui & hoc Luciani, & Ariſtoph. Eccleſ. 64 adducit. REITZ.

ead. l. 8. *Ἀπιτητέα*) Πορευτέα. BOURD.

ead. l. 9. *Στλεγγίδα*) Interpretes Perſii & Apuleii. Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. *Καὶ βύρσαν*) De hac balneorum ſupelleſtile omnes dixerunt. BOURD.

ibid. *Καὶ φωſάνια*) Intelligit veſtem cubitoriam, ſive κομομάτιον, diminutum a φώſων, τὸ λινὸν ἄρμενον. Heſychius. BOURD. Alias φωſάνια. Etym. φώſων, ſινδών. φωſάνιον λινὸν τι ἦτοι ſινδόνιον ἢ καὶ τὸ ἱſτίον τῆς νεὸς βας. ἢ προſώπου τι ἐκμαγεῖον. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ὠράριον. GUYET.

ead. l. 10. *Ῥύμματα*) Τρίμματα, ſμῆγματα, ſαπόνια. Tangit Caſaub. ad Athen. c. 10, l. 8. Scholiaſt. Ariſtophan. Acharn. BOURD. Heſych. Ῥύμμα, ſμῆμα, καὶ ἡ ſμμηματοδοκίς, ſμμηματοθήκη. GUYET.

ibid. *Νauſτολεῖν*) Ναυſτολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τοῦ πλυντρον κομίζειν, δις τὸ αὐτὸ. Sic Ariſtophan. Theſmoph. iunxit ναυſτολεῖν. Vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καρπαλμῶς κομίζειν. BOURD.

ead. l. 11. *Τοῦ πλυντρον*) Mercedem ablutionis. GUYET. Recte Guyet. Olim enim vertebatur, *ablutoriam*. REITZ.

ibid. *Ἐχεις*) Quia ante ἔχεις diſtinctionis nota nulla in l. erat, Solanus parentheſin fecerat ab ἔχεις ad ὀβολά. Sed nos Pariſinae & reliquarum diſtinctionem ſervavimus. REITZ.

ead. l. 12. *Ἐγγυοθήκην*) Κιβώτιον hanc diſtinctionem interpretatur Caſaub. c. 13, lib. 5 Animad. ad Athen. BOURD.

ead. l. 13. Ἐλινύσεις) Διατρέψεις Hefych. Dicitur etiam ἑλινύσεις, ἥτοι ἡσυχάσεις, λήξεις, δυνήσεις, σχολάσεις. Vide interp. Aristoph. Thesmoph. Pollux. BOURD. Leop. 20. SOLAN. in Schol. col. 1. l. 2. Εὐλογος) Respicit vocem εὐλογίαν, quae mox sequitur. Novum itaque Scholium incipere decebat; sed cum aliter Scholiastae placuerit, nihil mutato eius instituto, ut tamen, quas enarret voces scire possis, maiusculis eas literis in Scholio edi curabimus. SOLAN. Ego vero nihil mutavi, nisi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholium incipit, ne occasione praeberem typographis errores multiplicandi: nam verba, de quibus Scholiastes agit, in Luciano tam sunt sibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia discescendum fuisset, sed eandem ob rationem indiscretum reliquimus. At si quid magis necessarium erat mutatu, ibi mutavimus. REITZ.

ibid. col. 2. l. 8. Καταθεῖται) Aut ἐστὶν — καταθεῖναι, aut ἐσθῆς legendum est. SOLAN.

Pag. 178. l. 1. Τρίπαλαι) Πάλαι. BOURD. Utitur Aristoph. Equit. 1150, τρίπαλαι κάθημαι. REITZ.

ibid. Λουτιῶ) Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. BOURD.

ibid. Οὐκ εὐπρόσως) Ἀδύνατος. BOURD.

ead. l. 2. Τράμιν) Ἀφεδρῶνα. Hanc vocem interpretatur Erotianus. Illud est, quod apud eundem Erotianum Lyfimachus vocavit σφιγκτήρα, ut emendavit doctissimus Christianus ad Erotian. & Aristoph. εἰρη. Vocat postea τὸν ὄρρον sine huius pag. BOURD.

ibid. Ἀστράβης) Sic vocem hanc interpretatur Hefych. τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον ἐνίοτε δὲ πάντα ἀπλῶς τὰ σωματηγούντα ὑποζυγούντα. Viderur autem Lexiphanes ex seqq. ἀστράβην posuisse ἀντὶ τοῦ ἡμίονου sequitur enim ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε ἥτοι ἵπποκόμος. BOURD. Vid. Spanh. 187. Et Demon. cum Schol. 389. SOLAN. Alciph. II, Ep. 3 f. εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. Ubi Bergler. ex Scholiasta Luciani, aliisque Lyfiae, Demosth. & Athenaei testimoniis docet, ἀστράβην Atticis mulam significare, currui non iunctam, sed qua vehimur, equitamus. Cf. & Hefych. REITZ.

ead. l. 3. Ἀσκολιάζων) Ἐφ' ἐνὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur & ἀσκολιάζων Hefych. apud quem rescribe ἀλλόμενοι ἀσκολιάζειν. Illud est, quod Galli dicunt aller à croche pied, cum pes

alter incurvatur. Hanc vocem multis interpretatur Scholiast. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 4. Οὐκ ἀκμῆς) Μὴ κακμῆκός. BOURD.

ead. l. 5. Λιγυρίζοντας) Ἄδοντας, quia ᾧδ' ἦν λιγυρὴν dixerunt Homer. & Hesiod. De his rusticorum cantilenis Long. lib. 2 & 4 ποιμεν. BOURD.

ead. l. 7. Ἀνδρὰ) Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1 Heliod. BOURD. Hesych. ἀνδρον, ἄκρον, καὶ τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. GUYET.

ead. l. 9. Καύματα) Profert hunc locum Casaub. Animad. ad Athen. c. 19, lib. 3. Iunge ab eo dictis interp. Virg. ad illud Georgic. Boreae penetrabile frigus adurit. Sic apud Long. lib. 3 Κρύος μὲν ἦν ἐξάλσιον καὶ αὐρὰ βόρειος ὑπέκασε. Pifid. Colmurg. Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα συντόμως Ἐκ τῆς πυρ-ἀγρας τοῦ κρύους μαραινεται. BOURD. Pompeiano tribuit Athenaeus 98 A. B. quem ὀνοματοθήραν σοφιστὴν vocat. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 6. Τὰ χεῖλη) Hunc locum visum est maculatum, prout in Ms. fuit, relinquere, ut inde appareret iterum inscitia librarii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppeteret subsidium, quid sibi voluerit Scholiastes, ne Oedipus quidem coniiceret. Sed bene est, quod quae hic esse debebant, ad verbum apud Suidam legantur: Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν ἀνδρὰ λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἄνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερών. Ἀνδρὰ, μέρος τι τοῦ κήπου. Hoc quidem satis liquet, sic legi debere, sed inter portentosas voces, quae ex oscitantia librarii hic natae sunt, lateret vox γηπαττάλους, cuius sine dubio a Scholiasta interpretatio tradebatur, quae quomodo omissa fuerit, & vox illa loco suo mota, quaerant acutiores. CLER. Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. SOLAN. Querimonia Clerici erat iusta: octo enim vitiiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae iam sublata non repetam, ne nauseam lectori moveam. REITZ.

Pag. 179. l. 1. Τὰ καύματα) Uredines. Plin. L. XVIII, cap. 28: Plerique dixerunt rorem inustum sole acris frugibus rubiginis causam esse, & carbunculi vitibus. Quod ex parte falsum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum constare. Τὰ καύματα, uredines, des jarfures. GUYET.

ead. l. 2. Ἀρόματα) Τὰ ἀρότρω ἐξεργασμένα πεδία, ἀροτριάματα, γεννήματα. Hesych. Schol. Aristophan. ad Pac. BOURD.

ead. l. 3. Γηπαττάλους) Γηπάτταλοι, εἶδη λάχανων. BOURD.
 Terrae plantas puto esse, quasi paxillos seu clavos. Dicit enim Festus in voce *impages*, dicuntur agricolae pangere plantas; id est *insigere*, quemadmodum scilicet clavi panguntur. VORST.

ibid. Σκανδίκων) Hefych. Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον. Aristophani mater Eurip. Σκανδικόπωλις dicitur. GUYET.

ead. l. 4. Βρακάνων) Hefych. Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. GUYET.

ibid. Κάχρυς) Ὀσπριον. BOURD.

ead. l. 6. Ἐδάρην) Ἐδάρην. GUYET. Ἐδάρην, quod est in omnibus, quos vidi, editis, nihili esse puto. Legi & interpretatus sum Ἐδάρην. Nota vocis δέρω significatio. Vidit idem, credo, Micysyllus, qui vertit *αὐτῖνι summum podicem*, melius ad intellectum: sed volebam propius assequi verbilegulum Lexiphanem. GESN.

ead. l. 9. Ἀπολούμ.) W. & Fl. uti vult Casaubonus emendari, ad Athen. 189. In aliis ἀπολούμ. SOLAN.

in Schol. col. i. l. 1. Ὀσπρια) Ὀσπρια hic & alibi in Scholiis hīce adspirate invenio. Suidas autem in *λεκιθώπολις ὄσπριον* bis laevigat, & alibi, rectiusque sic scribitur: cumque Scholiastes etiam interdum ὄσπρ. habeat, sic dedi; nec postea monebo. REITZ.

ibid. l. 5. Σέλγη δὲ) C. Abb. σέλγη δὲ † πυριάτης δὲ καί. Unde liquet excidisse Scholium. Eadem lacuna in M. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Ἀποθρέζομαι) Quidam legunt ἀποθρίζομαι, depilabo. BOURD. Vertunt, curriculo puerum ablegabo. Emenda, curriculo ad puerum ibo. GUYET.

*ibid. Αὐτὸς τὸν παῖδα) Puto, hic excidisse praepositionem; legendumque, ἀποθρέζομαι οὖν καὶ αὐτὸς ὡς τὸν παῖδα. Ἡ ὡς inter distantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζηλία non videtur in omīssa praepositione, sed in composito ἀποθρέζομαι. Λεκιθώπολις δα, quae statim sequitur, interpretari etiam licebat *onorum venditricem*, si credimus Scholiis ad h. l. & ad Aristoph. Plut. v. 427. GESN.*

*ead. l. 2. Λεκιθώπολιδι) Τὰ ἀληθεσμένα ἢ βεβεργμένα ὄσπρια παλούση. BOURD. Forte λεκιθώπολιδι. Hefych. Λεκίς, παροψίς. GUYET. Ego nihil mutandum censeo, nisi quod maius Λ, quod in Paris. erat, quasi nomen proprium esset, sustulerim: nam quod & ibi, & apud Benediſt. vertitur *Lecithopolidem*, nihili est: nec obstat quidquam, quin cum Scholiasta Aristoph. vertamus *onorum venditricem*, eiusmodi enim conditionis, non nominis, feminam intelligendam patet ex seq. γυν-*

μαιοπώλη. Kusterus ad Aristoph. Plut. 427, ubi λευκόπωλη occurrit, ait: Mirum est, Lucianum inter reliquas voces, vel barbaras, vel κακοζήλως formatas, & hanc Lexiphani suo tribuere pag. 822 ed. Amst. (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea usos fuisse, vel ex hoc loco Aristophanis constare possit. Si Guyetus igitur ideo mutationem quaesivit, quia vox proba est, minus absurde egit. At non credo, eum de Aristophane cogitasse, alioqui addidisset. REITZ.

ibid. Γρυμαιοπώλη) Τὰς ὀπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθυί ἢ ἰχθυοπωλείᾳ, apud eum, qui vendit piscium intestina, sive quiquilias, quae γρυμαίαι ἢ γρυμέαι. De qua dictione Casaubon. ad Athen. cap. 11 & 19, lib. 7, ubi reprehendit eos, qui sacculum vertunt. Inde γρυήλιον, quales minuti illi pisciculi, de quibus Apuleius libr. 2 Miles. BOURD. Hesych. Γρυμαία ἐσθῆς, καὶ ἀγχείον σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη· ἥδη δὲ καὶ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγομεν. Locus corruptus est apud Hesychium. GUYET.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰ Σέλγη) Locus hic, ut alii multi in cacozeolo isto, perobscurus: quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis origination. Σέλγη πόλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοιμώνουν, ut testatur Scholiast. Aristoph. ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit, Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κοινὰ δειπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes, sive viles; de quibus hic perpetuus sermo est: detorta sane metaphora, quidam hic legunt τ' ἀσελγῇ mendose. BOURD. Τὰ Σέλγη, loci nomen Athenis. GUYET. Meursius ex Polluce IX, 5, & X, 11, emendat in γέλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Exstat Eupolidis fragmentum, in quo eodem, quo hic, sensu γέλγη reperitur. Vid. Potter. p. 38 f. SOLAN.

ead. l. 5. Πυριάτην) Τὸν ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον· alii tamen πυριάτην idem esse dicunt, ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. Aristophan. ad Vespas. Casaub. quae Gallis tarteleles. BOURD. Πυριάτην τὸ Hesych. πυριάτης, colostrum, i. e. lac primum, quod decoquitur. Aliter interpretes. GUYET. Bourdelotius provocat ad Vesp. Aristophanis. Vid. igitur ibi v. 708. At πυρίτη ibi legitur, & Scholiast. Bifet. ait hoc magis analogicum esse, quam πυριάτην, etiam idem significet. Alter aurem Scholiast. πυριάτην legit, & exponit, τὸ ἐφθὼν γάλα· sive generaliter τὸ πυρίεφθον &c. REITZ.

ibid. Ἐγκρυφίας) Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus iam di-

xi, ubi de Empedocle cinericio. BOURD. Ἐγκρυφίας probum est. Ipse Noster alibi utitur Dial. Men. & Ai. seu N. Δ. XX. Et Hippocr. Pop. Morb. VII, teste Casaub. ad Athen. pag. 209, 58, apud quem itidem existat 110 A. SOLAN.

ibid. Γήτεια) Κρήννα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γήτεια, γήθνα, γήτεια. De quibus Hes. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ φύσας) Legendum φύσας. Hesych. φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἐντερον. GUYET.

ead. l. 6. Οἶβον) Τὸ ἐπιτράχλον, τὸ ὑπὲρ τοῦ τραχήλου, τοῦ βодος κάλλιστον. Poll. BOURD. Οἶβος τοῦ τραχήλου τοῦ βодος τὸ κάλλιστον. Pollux. GUYET.

ibid. Λωγάνιον) Ἀπ λαγώνιον, seu λαγώνειον; Hesych. λαγώνεια, λαγῶν κρέα. GUYET. Lege λαγώνειον, i. e. λαγῶα κρέα. VORST. Hesychius, λωγάνιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὲρ τῶν τραχήλων χάλασμα. Suidas, Λωγαῖος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ στῆθος. GESN.

ead. l. 7. Φώγας) Ἀ φώγω, i. e. φρύγω, seu φώζω. GUYET.

ead. l. 8. Ἄβατος ἐποίησας) Ἄβατος ex eo genere est, ex quo ἄχρηστος & ἀφῆρτες, cum hoc non intolerabilem, sed nondum gestatum, illud non inutilem, sed nondum usurpatum significat. Ita nempe ἄβατος ὁδός non inaccessa, sed quam non opus fuit facere. De prioribus duobus Casaubonus ad Athen. III, 18. Ceterum videtur Atticionem studio vocasse hunc servum Lucianus, ut absurdam Atticisimi affectationem notaret, ac deinde Onomacritum, ac postea Onomarchum, quasi tu iudicem, principemve nominum dicas: sic *Hellanicum*, ut germanum *Graecum*. GESN.

ead. l. 9. Ἡ δ' ὅς) Vid. paulo supra ad pr. c. 2. REITZ.

ibid. Σίλλος) Διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. BOURD. Id est; Strabo, idem quod ἴλλος apud Eust. cuius fem. ἱλλίς. Hesych. δειδίλλω cognatum. GUYET.

in Schol. col. i. l. 6. Εὐταλεῖς) Εὐθαλεῖς ed. Cler. Correxuit Solanus, non indicans unde: sed facile erat e re ipsa, & sequentibus id videre. De γρῦ conf. Suid. qui eandem rationem affert; sed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in ed. Hag. Suidae legitur γρυτόπωλις, quorum alterutrum in γρυτήπωλις vel γρυπόπωλις mutandum foret, si γρυπόπωλις, quod hic in Schol. sequitur, verum esset. REITZ.

ibid. l. 14. Πυριάτης) Patet aliquid omissum: nam in altero V. Cod. in fol. distinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. supra haec omnia ad unum Scholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύματα ἦν. REITZ.

Pag. 181. l. 1. Ψύττα) Α ψύττα. Quod etiam spiro significat, itaque inter varias huius vocis acceptiones, recte Hesych. ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Igitur ψύττα κατατείνας, ταχέως δραμών. BOURD. Ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Hesych. aut. Epist. Saturn. 2. t. pag. 839, Ψύτται κατατείνασαι. Utrobique ψύττα legi, i. e. ταχέως, placet. GUYET. Vid. nott. ad 'Ιστ. α, c. 35. Vorstius coniicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & Fl. ed. ψύττα κ. Vid. Eurip. Κυ. 565 A. SOLAN. Suspicabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα esse ὀνοματοποιημένον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: suadere id mihi videbatur praeter Scholia ad h. l. ipse Hesychius, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est autem hoc κακόζηλον maxime in scripto ferio talia immiscere. GESN. Sed ψύττας edidit Bergl. ex Varric. Cod. in Alciph. III, 24 f. p. 330, μὴ προαισθόμενος ψύττας παρά τινος φύγῃ. REITZ.

ead. l. 3. καταγεῖν κοττάβους) Παιζειν. Nam καταγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque Hesych. λάταξ, φόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γενόμενος. Recte, inquam, ille: nam ludendo, cottabos cogeabant sonum emittere. Valer. Max. cap. 11, lib. 3: *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hausit, quodque ex ea superfuerat iocundus illisum humo clarum edere sonum coëgit*. Copiose de variis cottaborum generibus Tzetz. Scholiast. Aristoph. Athen. Flor. Christian. ad Vespas. Theodor. Marcil. ad Horat. Hic lusus apud Gallos *casse-pot*. BOURD. *Si trulla inverso crepitum dedit aurea fundo*. Iuven. Sat. III, 108. VORST. Vid. Athen. 479. Et Alex. ab Alex. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 35. Ἡ ἐπὶ) Deest μᾶλλον. SOLAN. Possumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. REITZ.

Pag. 182. l. 2. Ξηραλοιφήσω) Vid. Hesychium, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus Theodor. Marcil. ad Perf. BOURD.

ead. l. 4. Ὁ γνόμεον) Vid. 'Αλ. c. 9, & Κρον. Cronosol. c. 8. Ita vocat hemisphaerium, in quo γνόμεον ostendebat horas, inquit Salmasius Plin. Exerc. p. 457 B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσσην autem legendum μέσον. Antiquis tamen πόλος non horas, quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit ὁ πάνυ. SOLAN. Alciph. III, Ep. 4 pr. ὁ γνόμεον

ἐκιάζει τὸν ἔκτῃ. Ubi Bergl. & haec Luciani adducit. REITZ.

ead. l. 5. Μέσσην πόλιν) Ἡ πόλις, i. e. περιφέρεια τοῦ ὁρολογίου. GUYET. Copiose de hoc loco disputat Salmasius Exerc. Plin. 446 seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλιν hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. GESN.

ibid. Λουτρίῳ) Τῷ ἀπολούματι, ῥυπῶδει ὕδατι. BOURD.

ead. l. 6. Τῶν Καριμάντων) An servos intelligit? composit. ex Καρ, & ἱμάς *lorum*. Noti sunt Κάρες genus servile. Τὸ Καριμάντες vocab. comicum videtur. GUYET.

ibid. Μετὰ τοῦ σύρφακος) Συρφετώδους ὕχλου καὶ χυδαίου.

BOURD.

ead. l. 8. Δυσωπῶ) Ἀμβλυώττω. BOURD.

ibid. Ἐπιτεθόλωσθον) Ταράττετον, σκοτίζετον. BOURD.

ead. l. 9. Σκαρδαμυκτῶ) De hac voce a me dictum antea. BOURD.

ead. l. 10. Φαρμακῶ) Φαρμάκων δεῖται. BOURD. Quid si *φαρμακῶ* legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat? Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. GESN.

ead. l. 12. Ἀπερυθρίασαι) Ἀποκαθῆραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. BOURD.

Pag. 183. l. 1. Λημάλους) Διύγρους, ἀπὸ τοῦ λημῆν καὶ λήμων, quae sunt περὶ τοὺς καθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπαιγυῖαι συστάσεις, ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pag. 371. BOURD.

ibid. Ἄττα) Conf. infra c. 21, ubi ἄττα adspirate. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπυσσημένοι) Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. BOURD. Ἀπεσδέομαι, exuor. GUYET.

ibid. Ἀκροχειριασμῶ) Genus luctae ἀκροχειριασμός, qua solebant ἀκραις χερσὶ παλαίειν quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδροφόνου. BOURD. *A pointe des bras*. GUYET.

ead. l. 4. Τραχηλισμῶ) Succollatione, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἀγείν, succollare. Hanc luctae speciem Boeotii vocant βαστραχηλίζειν. Vocabant enim Boeotii βάστραχος τοὺς τραχήλους, Helych. Igitur certare τραχηλισμῶ est ἀπὸ τραχήλου κατέχειν. BOURD. *En se collectant. Lutter. debout en s'embrassant par le milieu du corps*. GUYET.

ead. l. 5. Λίπα χρυσάμενος) Ex Homero. BOURD.

ibid. Ἐλυγίζετο) Hanc vocem alibi interpretor. BOURD.

ibid. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ) Hoc est, περιελάμβανε τὴν κοιλίαν τοῦ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad Heliodor. lib. 10. Vide

Lucian. Vol. V.

Scalig. ad Euseb. Hunc locum quidam capiunt de pila sparsiva. Unde genus exercitii, quod fit cum folle, dictum *κορυκομαχία*. BOURD. Exercebatur illa, quam *κορυκομαχίην* vocat Hippocrates de Diaeta 2, f. 16, 43, 1; it. de Diaeta 3, f. 17, 23, 8. *Κορυκοβολία* est Aretaeo diurnum. 2, 13, pag. 135 D. Boerh. Inde corrigendus Caelius Aurelianus, apud quem 5, 11, 134, Choricomachia legitur. De hac copiose Mercurialis de Arte Gymnast. 2, 4, p. 123 sq. ex Antyllo apud Oribasium. Cum videatur vir summus non satis attendisse, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem Antyllus, ut e Vaticano Codice laudatur a Mercuriali, *Κόρυκος* (etiam in hoc nomine inter *ω* & *ο* fluctuant libri) *ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐμπίμπλαται κογχραμίδων, ἢ αλευρών, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, ψαμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρὸς τὴ δύναμιν καὶ ἡλικίαν συναρμοζέσθω. Κρεμάννυται ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀνὼθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσούτον, ὥστε τὴν πυθμένα κατὰ τὸν ἠμφαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου· τοῦτον διὰ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσυχῶς, ἐπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπεμβαίνειν ἀποχωροῦντι αὐτῷ, καὶ πάλιν προσιόντες ὑπείκειν, ἐξωθυμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίσιν αὐτὸν ἐξω τῶν χειρῶν ἀπώσαντες, ὥστε ὑποστρέψαντα (leg. ὑποστρέψ.) σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώματι ἐκ τῆς προσελύσεως. τὰ δὲ ὕστατα ἐπιπλεῖστον οἰκίσαντες (videatur leg. ὀκσίλαντες vel ὠθίσαντες) αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὥστε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιτο, (f. προσέχοιτο) ἀποστρέφεισθαι, (f. ἀναστρέφεισθαι.) Ποτὲ μὲν οὖν ταῖς χερσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ στήρτι, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μετέωρον. *Corycus* (saccum, δῦλακον, diserte interpretantur Hesychius & Suidas) ad usum imbecilliorum, qui eo exerceri volunt, impletur acinis, aut farina; ad usum robustiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suspenditur vero in Gymnasiis desuper e tecto, ea a solo distantia, ut fundus sacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita suspensum agitant, (hoc significat hic αἰωροῦσι, ex notione τῆς αἰώρας) primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pecto-*

re, passis manibus, interdum averſi, tergum obſciunt. GESNER.
ead. l. 6. Μολυβδαίνας χερμαδίους) Virgil. 5 Aeneid. Plur.
in Theſ. BOURD. Conf. ſupra Alex. c. 25, μολυβδαίνας — πῆ-
δας, & videbis, cur neque hic mutare quidquam ſim auſus.
REITZ.

ibid. Ἀράγδην ἔχων) Τῷ τοῦ ἀράζοντος σχήματι. GUYET.

ead. l. 7. Εἴτα συντριβέντες) Ἀλλήλους διατρίψαντες. Hanc
integram periodum interpretatur Caſaubon. ad Athen. cap.
19, lib. 3. BOURD.

ead. l. 10. Τὸ ψυχροβαφές) Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυλῶ βαπτί-
σθῆν. BOURD.

ibid. Δελφίνισαντες) Δίκην δελφίνων κύβιστήσαντες. BOURD.

ead. l. 11. Ἄλλος) Ex W. & Fl. Ante legebatur ἄλλοσθ.
SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξυόμην) Ἐκτενίζομην. Hanc lineam profert & in-
terpretatur Caſaub. loco citat. ut & illud ſequens οὐ κηπίον.
Duae fuerunt apud Graecos uſitatiffimae tonſurae ſpecies,
σκαφίον καὶ κῆπος, de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν
χρῶ, ὃ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου. Scholiaſt. Ariſtoph. ad aves
Heſych. Pollux, Suid. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 6. Φησί) Quia fere ubique ſic reperi accen-
tum ſervatum in hoc verbo, qui poterat abiici, ideo & hic &
alibi in hac Diſſert. eum intactum reliqui: nam videtur ſtudio
ſic ſcriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam
hic, ut aliquanto maior emphafiſ tribuatur τῷ dicit, & dicunt,
vel vocant, quam ubi pro incerto illo aiunt, ſerunt, ponitur.
REITZ.

Pag. 184. l. 1. Ὀδοντωτῇ) W. In reliquis ὀδοντῇ. SOLAN.

ibid. κηπίον) Κῆπος ſeu κηπίον tonſurae ſpecies. GUYET.
Duplex genus tonſurae hic indicari clarum eſt. Etiam hoc ap-
paret, qui κηπίον tondetur, illi non opus eſſe peſtine, opus eſ-
ſe, qui σκαφίον. Iam κῆπον & κῆβον eſſe ſimiae genus, notum
eſt, loca veterum proferente Spanhemio Diſſ. 5, p. 243. Ita-
que notatur forte tonſura ἐν χρῶ, brevis admodum, qua qui
utuntur, non habent quod peſtant: Scaphion forte liberat
frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes
poſſint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tan-
tum, quod peſti poſſit, relinquit. Metuo, ne parum accura-
tus, aut certus ſit Scholiaſtes Ariſtoph. Bourdelotio laudatus,
cuius locus eſt Ὀρνιθ. 807. GESN.

ead. l. 2. Τὸν κόννον) Τὸν πώγωνα, menti barbam, Heſ. GUYET.

ead. l. 3. Ἐθερμοτράγει) Τοὺς δέρμους ἔτρως. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν νῆστιν) Prodigiosa translatio a gutture ad anum. BOURD. An ieiunium, i. e. humores, qui a ieiunis evomunt solent? GUYET.

ead. l. 5. Ἐμυστίλατο) Ἐμυστίλατο legendum videtur a μυστιάομαι. GUYET. Aristoph. Plut. v. 627 μειστυλημένοι habet, i & υ inverſio ordine, quam apud Noſtrum, collocato. Ubi vid. Scholiaſt. μιστύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται &c. Sed & vid. nott. Spanhem. qui ibi multus eſt in tradendo μιστύλην & μυστίλην a Scholiaſte confuſa; cum poſterius ſit πανὶς ἐσθίας, ſecundum Pollucem &c. prius vero carniū minuta diſſectio: dein vero fatetur, utrovis more idem poſſe ſignificari Atticis, μιστύλη, μιστύλλη, & μυστίλη & μιστυλλᾶν ſcribi ac μυστιλᾶσθαι. Kuſterus autem ſimiliter docet, promiſcue ſcribi μιστυλᾶσθαι & μιστυλλᾶσθαι. Sed μεμυſτιλημένοι etiam in Ariſtophane legit Suidas: quare in Luciano nihil mutem. Cumque Heſych. μιστύλλην & μιστύλαι afferens interpretetur τμείν, κῶψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα, non dubitem, ſi vera eſt ſcriptura apud Lucianum, etiam μυστίλειν ſimplex aequè rectum eſſe, ac μυστιλᾶσθαι contractum, adeoque non opus eſſe accentum cum Guyeto murare. REITZ.

ibid. Τοῦ ῥχθυροῦ ζωμοῦ) Vel muria, vel garo: utrumque enim e liquore piſcium; vide Scalig. ad Aufon. BOURD.

ibid. Φαυλίας) Τὰς ἐλαίαις λευκάς. Plin. Celf. Varr. de Re ruſtic. BOURD.

ead. l. 6. Ἐρρόφει τῶν κριθῶν) Sic apud Ariſtoph. Veſp. τὴν φακὴν ῥοφήσομαι. BOURD.

ibid. Τῶν κριθῶν) Portionem ex hordeo. GUYET.

ead. l. 7. Ἐκιντο δὲ καὶ ὀκλαδία) De quibus in Lapith. & in Cynic. Ὀκλαδία, δίφροι, ſive chiramaxium, ſive ſella geſtatoria. Nam ὀκλαδία, δίφρος ταπεινός ἐν οἱ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιούσι πλουſίοις, καὶ πεποήται τούνομα παρὰ τὸ ὀκλασθαι, ut vult Heſych. Galli vocant *chaiſe brifée*, δίφρος ſυγκεκλαſμένος, καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενος, ποτὲ δὲ ſυſτελλόμενος, Scholiaſt. Ariſtophan. ad Equit. De hac ſella geſtatoria L. Senec. c. 12 de Brevit. vitae. Martial. Epig. 17, lib. 12. Sueton. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. Huius uſum ulterius proſequi non eſt otii. BOURD.

ibid. Ἀσκάνται) Εὐτελεῖς κράββατοι. Interpres Ariſtophan. σκῆμποδα vertit. BOURD.

ead. l. 8. Δεῖπνον ἢ ἀπὸ ſυμφορῶν) Dico ad illud Petronii, Nos ut ad tam viles acceſſimus cibos. BOURD.

ibid. Ἀπὸ συμφορῶν) I. e. συμβολῶν. GUYET. Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae sunt antiquorum συμβολαί. Ceterum turpiter in Scholiastae ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπε τὸν οὐρανόν, pro ἔρανον; quod per se planum ac perspicuum est. IENS. Iocus hinc petitur, quod trito sensu *miseria* hac voce significatur, ex qua tristis sane coena conficitur. SOLAN. Συμφορῶν, quae calamitatem significat, posuit pro συμβολῇ collatione, ex etymo scilicet. Hinc pronum erat emendare Scholion, & legere, συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον; vel τῶν ἐράνων τὸν οὐρανόν quidem nihili est. Sed piget observare talia, quae occupata merito suspicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. GESN. Συμφορῶν.) Et sic ex M. iam correxi. REITZ. *ead.* l. 9. ἴστα) Πέδες χοίρειοι. BOURD.

ibid. Σχελίδες.) Idem. quod σκαλίδες, pernae, jambons. GUYET.

ibid. Ἡτριάα) Copiose Isaac. Casaubon. ad Athen. cap. 16; lib. 3 Animad. BOURD. *Sumen*, abdominis partes. Ἡτριάα, τριμάχη Comicia. Pollux. GUYET. Ἡτριάα) Sic & Athen. III, c. 16, p. 96 D. emendante hinc Casaubono. Reperitur autem etiam apud Aristoph. in Thesmoph. Partem suilkorum intestinorum Ἡτριάα vocabant. Casaub. SOLAN.

ead. l. 10. Τεκίδος ὕδς) Vid. Athen. 101 A. Et Casaubon. not. SOLAN.

ibid. Ἐμβρυὸς ὄχον) *Sumen* (immo *vulva*) foetaeque abdomina porcae. Martial. GUYET.

ibid. Λοβὸς ἐκ ταγήνου) Vel, ut in aliis, ἐκ τηγάνου. Nam idem esse volunt Grammatici, ut interpr. Aristoph. ad Equit. Hefych. Poll. Videtur autem λοβὸς ἐκ ταγήνου (sic enim Conviv. c. 38) condimentum aliquod hepatis fuisse, de quo Suid. & Poll. Conficiebatur ex melle, sesamo, & caseo. Legendi Hefych. Sed fortean Luciani stilo fuit λοπάς, de qua dictione copiose auctores, quos nuper citavi. BOURD. Λοβὸς, *du fol cuit*. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 10. Δίχνηλαι ὕεται) Reliqui hoc, etsi ab textu Luciani discrepat, quia dedita opera sic ab Scholiasta potuit scriptum esse: verum quod ὕεται spir. leni editum esset, id tamen mutavi. Suidae ed. *Hag.* accentus prioris quoque aliter positus: legitur enim διχνηλαζῶναι βοῦς. ἐλαφος &c. REITZ.

ibid. l. 11. Ἐδωδιμα) Ἐδωδὴν V. Πρὸς ἐδωδὴν M. Sed vulgata melior. Suid. ἐδωδὴ. βρώσις. ἐδωδιον. βρωσίμων. Sed in Suida ἐδωδιον, βρώσιμον, rescribendum existimo. REITZ.

Pag. 185. l. 1. Ταγήνου) Ita omnes impreffi & M. Sic in Συμπ. cap. 38, ἰχθὺς ἐκ ταγήνου. Sed ibi Coll. G. τηγάτου. SOLAN.

ibid. Μυττωτὸς) Quid sit, docet Scaliger ad Moretum, sed *curiosius μυττωτὸς ἐστὶ ἐκ σκοροδίων*. BOURD. *Moretum*. GUYET.

ibid. Ἀβυρτάκη) Casaubon. ad Athen. cap. 35, lib. 3, tangit aliam huius vocis interpretationem. Est enim hic ἀβυρτάκη βρώμα βαρβαρικὴν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πράσων & aliis oleribus, unde apud Hesych. ἀβυρτακοποῖς, ὁ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζων. BOURD. Hesych. ἀβυρτοκοποῦ. τοῦ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζοντος. GUYET.

ead. l. 2. Καρυκείαι) Aliis καρυκείαι, quod idem est. Intel- ligit autem ἀρτύματα καὶ τραγήματα πολυτελῆ. BOURD.

ibid. Θρυμματίδες) Sic nominare solent omne genus dul- ciariorum ἢ ἀπὸ τοῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τοῦ τρίβουσαι, Hesych. Ef- fertur autem haec dictio vel per ι, vel per υ, ut patet apud eundem Grammaticum, v. ἐνθριμματίς. BOURD. Placentiae ge- nus: aliis *intritum*. GUYET.

ibid. Θρία) Quidam simpliciter per θρίας intelligunt φύλλα φυκῆς, sed ibi capiendum est pro omni altili, quod vel φυκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπικάμπτην. Leg. Casaub. ad Athen. c. 24, lib. 3. BOURD.

ibid. Μελιττοῦται) Πάστυλοι, μάζαι μέλιτι δεδευμέναι, quae & μελιτόσσαι. BOURD.

ead. l. 3. Ὑποβρυχίων τὰ σελάχια). Vocant σελάχια ὅσα ἄ- ποδα. Hesych. Suid. Poll. Casaub. BOURD.

ibid. Σελάχια) Piscium genus cartilaginofum α σελάω, σελάχω, σέλαχος, σελάχιον quod nocte luceant. σέλας. GUYET. Σελάχια piscium genus cartilaginofum. Galenus in expositione vocum Hippocratis: σελάχεσιν. οὕτως καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σέλας quod eius cutis noctu luceat. Σελάω, σελάχω· σέ- λαχος, σελάχιον. Galenus de alimentis Lib. III: Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζῶων (σελα- χίων). Plinius ait, huius vocis auctorem esse Aristotelem: quod falsum est, cum ea usus fuerit Hippocrates, ut ad Ari- stotelem Iul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt L. IX, c. 24, *Selacho appellavit Aristoteles primus*. Occurrit autem haec vox apud Hippocrat. lib. 2 de morbis, & lib. 1 & 2 de se- mine. MENAG.

ead. l. 4. Τεμάχην) Κόμματα dermes. BOURD.

ibid. Ἐκ σαργάνης) Σαργάναι δεσμοὶ καὶ πλόγματα γυργα-

τῶδῃ, καὶ κοπαῖδες, αἱ ἀπὸ τῆς κοπαίδος λίμνης ἐγγέλαις.
De quibus Scholiast. Aristoph. Acharn. & Hesych. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπῶδες) An senex? GUYET.

ibid. Παράσιτος) An altilis, domi enutritus in piscina? Placet. GUYET. Verrebatu- tam in Paris. quam Salmur. *Piscis parafsius*, cum vertendum fuisset *obsonium*, ut me monuit frater oprimus G. O. Reitz. REITZ.

ibid. Ὅϊν ὄλον ἱπποκλή) Ἐν κλισίᾳ ἡπτιθέμενα. BOURD.

ead. l. 7. Λεπτογνώμονος) Qui ne marque plus. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπόγεια) An radices, tubera terrae? GUYET.

ead. l. 11. Ἀγλευκῆς) Ἀνδής. BOURD.

ibid. Ποτήρια) Leg. interpr. Petron, ad illud cecidit mensa cum argento. Casaub. ad Athen. c. 2, lib. 11. BOURD.

Pag. 186. l. 1. Τῆς δελφινίδος τραπέζης) Τῆς πόδας ἐχούσης αἷς τυκτον δελφίνος ἐξεργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua Wower. ad Petron. locum cit. BOURD. An Δελφιδος τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae ἑλλειπτικῶς. Martial. gloss. VI. GUYET. *Mensam poculorum* Servius vocat. Casaub. Animadv. in Athen. VORST.

ibid. Ὁ κρυψιμέτωπος) Κρύπτων τὸ μέτωπον τοῦ πίνοντος. BOURD.

ead. l. 2. Καὶ τρυήλης) Ἀ τρύω, cono, unde trua & trulla pro trulla, trula: τρυήλης, ut a ξύω ξυήλη, i. e. *radula*. Τρυήλης poculi genus videtur. An idem, quod trulla? ἀ τρύω, τρύπω, τρύπη, seu τρύπα, τρυπῶ &c. GUYET.

ead. l. 3. Κέρκον) Leg. Hesych. BOURD.

ibid. Βομβυλίδος) Στρογγύλος, ut interpretatur Schol. Aristoph. ad Vespas. BOURD. In Excerptis a Casaubon, editis Animadv. in Athen. pag. 784: Θηρικλείων Ροδιακὸν, οὗ περὶ τῆς ιδέας Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες, ὅσον δέλουσι, τάχιςτ' ἀπαλλαγίσονται. οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου μετὰ μικρὸν στάζοντες. ἔστι δὲ καὶ ζῶν τι. SOLAN.

ibid. Γηγενῇ) Ὀστρακινά. BOURD.

ead. l. 4. Θηρικλῆς ὥπτα) Interpretatur hunc locum, vir cl. Casaub. ad Athen. c. 6, lib. 11. BOURD. Θηρικλέους τέκνον, κύλιξ. Citat hoc dictum Athen. quem vide & Erasim. in Adag. Θηρικλέους φίλος. VORST. Athen. XI, 470 E. Et in eum locum Casaub. Thericlem alii τορρευτήν, alii figulum faciunt. Consule etiam Bentleii Dissert. de Phalar. Epist. quam Anglico idiomate edidit. SOLAN.

ibid. Εὐρυχαδῇ) Πλατῶ. BOURD.

ead. l. 6. Ἀνεμοφόρ.) Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. BOURD.

ibid. Κυμβία) Στρογγύλα καὶ βαδεία. BOURD.

Pag. 187. l. 1. Φιλιίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. BOURD.

ibid. Ποτήρια γραμματικῶν) Γράμματα ἔχοντα. Plaut. Rud. BOURD. Eadem, quae ad βομβυλίδς, Excerpta. Γραμματικὸν ἔκπομα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκυχαρχυμένα. Ἀλέξισ. τὴν ὅφιν εἶπω τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρώτιστον ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, Παλαιὸν, ὅτα συντεθλασμένον σφάδρα, ἔχον κύκλω τε γράμματα. Quidquid erat literis inscriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *litteratum* dixerunt. Sic Plautus, *frons litterata*; & in Rud. de urna, *nam haec litterata est, ab se cantat cuius fiet*. Casaub. ad Athen. XI; apud quem etiam existat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466 E. F. SOLAN.

ead. l. 2. Κυλικίον) Δοχεῖον. BOURD. Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. GUYET. Non dubito, legendum esse κυλικεῖον εἰρηται γὰρ οὕτως ἢ τῶν ποτηρίων εκευοθήκη. Athen. XI, 2, p. 460 E. ubi multis auctoritatibus demonstratur. ποτηριολήπτης. GESN. Κυλικεῖον) Non dubitavi sic edere pro vulgato κυλικίον, invitis libris: non modo admonitu Solani, qui in *Iunt.* εἰον superscripserat, pristino accentu acuto per errorem calami servato; sed & quia res ipsa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex testimoniis Athen. XI, pag. 460, contra Casaub. adstruit L. C. Valkenaer, in Animadv. ad Ammonium Grammat. pag. 2. REITZ.

ibid. Ἰππολέβης) De quo Flor. Christ. ad Vesp. Interpretes Macrobbii de Miliario. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athenaeum 98 C. D. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπέτραπε) Ἀναρρίπιζε. ἀνέπαμπε. BOURD.

ead. l. 4. Ἀκροθώρακες) Μέσον πῶς μεθύοντες. BOURD.

ibid. Κακχαρίδι) Ἐντρίμματι μυρώδει. BOURD. Puto legendum βακχαρίδι. Dioscor. 3, 51, βακχαρίς βοτάνη ἐστὶ θαμνώδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματικὴ. Apparet igitur ad unguenta potuisse adhiberi. GESN.

ead. l. 5. Εἰσεκύλισέ τις) Lego εἰσεκύκλισεν, i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. GUYET.

ibid. Ποδοκτύπην) Τύμπατον. BOURD. Saltatricem. GUYET.

ibid. Τριγωνίστρια) Ὀργανον μουσικόν, οὕτω ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. Leg. Hesych. verb. τρίγωνον. BOURD. Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστής, & τριγωνίστρια, ut κωμίστρια. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα) Κλίμακα, ἱκρίωμα. Hesych. Poll. BOURD. Κατήλιφα, tabulatum, ἱκρίωμα exponit Hesych. GUYET.

ibid. Ἀναρρίχης ἀμένος) Ἀνελθών. BOURD.

ead. l. 7. Ἐπιφόρημα) Ἐπιφορήματα bellaria, παρὰ τὸ ἐπιφέρεισθαι τοῖς ὄφιοις. Athen. Pollux. GUYET.

ibid. Ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν) Παρὰ τὸ ληκεῖν, ἢ ληκᾶν, κροτεῖν, βεῖαν, πρὸς ὧδ' ἢν ὀρχεῖσθαι. BOURD. Ληκίνδα ἔπαιζε, i. e. ὠρχεῖτο. Hesych. ληκᾶν, τὸ πρὸς ὧδ' ἢν ὀρχεῖσθαι. An ad digitum digitum saltare? Non displicet. GUYET.

ead. l. 8. Ἐρρίκνουτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν) Diceret Petron. risu lumbos commovebas. Lego enim ἔρρικνουτο. Ῥικνούσθαι, insulando lumbos agitare: inde ῥικνός, de quo Grammatici. BOURD. Ἐρρίκνουτο) An ἔρρικνουτο; Placet. GUYET. In marg. A. 1 W. erat, ἔρικνουτο, vid. Suid. Ego quoque sic legendum arbitror. At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius non mutavit: sed cui ipsum ἔρρικνουτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ κατὰ νότου) An inuistis in dorso notis, μαστιγίας, flagris? GUYET.

ibid. Ποικίλος) Non notassem I. πικίλος habere, nisi ut monerem, idem vitium in Codd. saepe occurrere, ab corrupta distantium pronuntiatione ortum, qui ψιλοὶ proferunt ψιλί. REITZ.

ibid. Ὡκατάξις) Id est, ὁ ὠτοβλαδίας, παγκρατιαστής. GUYET. Corrige, ὠτοκάξις, & vid. nos ad Laërt. in Lycone, pag. 208. (I. ed. p. 128 B. C.) MENAG. Iam probaveram Menagianam emendationem, qui ad Diog. Laërt. 5, 67, multis rebus firmat ὠτοκάξιν, hominem, cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae, potius est, ut credam, ad normam quasi illius confectum & eadem percussum moneat, forte per ludum, deinde ea cacozeλο scriptore usurpatum, ὠκατάξις, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton. GESN.

Pag. 188. l. 1. Ἀεῖρον) Intelligit γυναικεῖον ὄρμον, παρὰ τὸ ἡδὺ εἶναι, ut quibusdam visum est. BOURD. Ἀηρόν τινα lego. Hesych. Ἀηροὶ τὰ περὶ τοῖς γυναικεῖοις χιτῶσι κεχρυσάμενα. GUYET.

ibid. Ἐλλόβια) Ἐνώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiast. Aristoph. & Pollux. BOURD.

ead. l. 2. Πέδας) Χειροπέλλα. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπιδείπνιος) Ad repotia vertitur, Verte, post coenam. GUYET.

ead. l. 4. Ἀδικος ἢ ἡμέρα) Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικανικὸν, cum iustitium est. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχέγλωττίας) In qua linguis dantur feriae, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλώττιαν. BOURD.

ead. l. 6. Ἡμερολογδὸν ὥς) Ἡμερολόγιον legendum videtur, vel ἡμερολογδόν. Sed prius placet. Τὸ ὥς abundare videtur. GUYET.

ibid. Ὑδρομεῖσθαι) Πρὸς ὕδωρ νεμόμενον τὸ μέτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. BOURD.

ead. l. 7. Ὀπτὸς) Ὀπτὸς affus, & visibilis. Locus in ambiguo. GUYET. Idem, sed iocose, apud Athen. 388 B. C. SOLAN.

ibid. Ἀχρηστα) Καὶνὰ. οἷς οὐδεὶς ἐχρησάτο. BOURD. Nova, quibus nondum usi sumus. GUYET. Hunc soloecismum Athenaeus Ulpiano tribuit (97 E.) Et Pompeiano 98 A. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐήτρια) Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, & vestī subtili ac bene tex-
tae convenit. Plato in Polit. λείον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριαν ὑφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. Strabo L. XV, τὰς εὐνήριους ὑφαίνεσθαι σιδόνας. Hic fatuus εὖ — ὦ — elegantes calceos significans dixit &c. Casaub. ad Athen. 188. SOLAN.

ibid. Ἀφόρητα) Μήπω φορηθέντα. BOURD.

ibid. Ἐξέφρησα) Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) est pro ἐκί, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέβρησα, in perniciem abi. Casaub. *ibid.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἀρήτοπωοῖς) Τοῖς τῶν μυστηρίων τελέταις. De quibus locus alius dicendi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀγδυν) Τάκτικος. Vox Cretensis, de qua vide inter-
pr. 12 tabul. BOURD. Obtorto collo, *par les epaules*. GUYET.

ibid. Ὠνύμαζεν αὐτοῦς) Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86 extr. Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅστις ἦν τοῦνομα, οὐ μοι δέμις λέγειν ἐτάλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα. GESN.

in Schol. col. 1. l. 6. Ὀμπρος) Iliad. Γ, 152. SOLAN.

Pag. 189. l. 2. Ἐκάλει δ' οὐν με τοῦνομα) Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. SOLAN.

ead. l. 3. Σκαιραφίοις) Τοῖς κυβευτήρισι, διὰ τὸ ἐν σκίρῳ τὴν διατριβὴν ἔχειν. BOURD. Hesych. Σκαιράριον τὸ κυβευτήριον &c. GUYET.

ibid. Ἐγκαψικίδαιος) Κίδαλον, κρέμνον. Hesych. GUYET.

ead. l. 4. Αὐτοληκίδων) Vid. Brod. 549, & Harpocr. (confusum potest P. Colvius ad L. 2 Floridorum Apuleii, ubi hanc vocem copiose explicat) I. Clericus ad fragm. Menand. pag. 75 C. SOLAN.

ibid. Αὐτοκάβαλον) Simpliciter αὐτοκάβαλα dicunt Grammatici αὐτοσχέδια, καὶ ποιήματα εὐτελῆ. BOURD. Αὐτοκάβαλον ἄλευρον, τὸ ὡς ἐτυχὲ φυραθὲν, unde αὐτοκάβαλον σκάφος τὸ αὐτοσχέδιον. Suidas. GUYET.

ibid. Ἐνδρομίδας) De his calceis Hesych. Tertull. BOURD. Ἐνδρομίδας calceus cursorius, cursoribus aptus. GUYET. Ἐνδρομίδας — βαυκίδας) Cum sint plurima loca, quae confirment Hemsterhusianam sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Pollux: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, καυδὴλον. Diserte enim Pollux 7, 93, αἱ ἐνδρομίδες ἰδίον τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac si 94, αἱ δὲ βαυκίδες πολυτελεῖς ἢν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, annotare talia. GESN.

ead. l. 5. Βαυκίδας) Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit Pollux. Hesych. vult βαυκίδας ὑπόδημα γυναικίον πολυτελεῖς. Erant etiam albae baucides apud effeminatos. Leg. Cauba. ad Athen. c. 4, lib. 4. BOURD.

ibid. Ἀμφιμάσχαλον) ἱμάτιον. BOURD. Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, & ἐλλειπτικῶς, ἀμφιμάσχαλος, i. e. tunica utrinque manuleata. Ingenuorum vestis; cui opponitur ἑτερομάσχαλος, servorum indumentum. GUYET.

ead. l. 6. Ἀμνηγέπη) Κατὰ τινὰ τρόπον. De hac voce confule Grammaticos. BOURD.

ibid. Λαῖ πατήσας) Θαρσαλέως ἐκδύς. Ut apud Homer. λαῖ ποδὶ κινήσας. BOURD. Gaignant au pied. GUYET.

ead. l. 7. Καὶ μὴν ὁ τέως αὐλούμενος ἤδη ἔμπεδος ἐστίν) Micyllus, ac vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrepebat, iam immobilis ac tacitus est. Benedictus quoque non alio sensu, qui antea tibiae cantu recreabatur, tanquam qui vinctus sit, nequeat recreari tibiae cantu, cum tamen cantet vinctus quoque compede fossor. Itaque Bourdelotius notat esse λόγους βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis ἔμπεδος, quod requiri videtur. Commodissime id expedit pater, dum adscripsit, se cortexisse ἀλώμενος, hactenus vagans. GRON.

ibid. Τέως αὐλούμενος) Λόγους βαλλόμενος. BOURD. Veri, quasi legeretur ἀλλόμενος saltans, exultans lascive, ut respon-

deat illi λὰξ πατήσας. Si quis αὐλούμενος melius intelligat, libenter, festinatum a me esse, confitebor. GESN.

ead. l. 8. Ἐμπεδος) Δεσμῶτο. BOURD. Ἐν ταῖς πέδαις. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτιμαγελοῦντι) Ἐξυβρίζοντι. Ἀτιμαγέλος dicitur taurus, ὃ τῆς ἀγέλης ἐξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: per καρπώδεσμα δὲ περιδέλαιον intelligit χειρὸς δεσμα δὲ τραχιλόδεσμον. BOURD. Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως est solitatio, a grege separato. Theocr. Hic εἰρωνικῶς positum est pro incarcerato, vincto. GUYET.

ibid. Καρπώδεσμα) Lege καρπώδεσμα. GUYET.

Pag. 190. l. 3. Ἡ δ' ὅς) Pro ἔφη recte se habet; adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis Ald. ex exemplis tribus quatuorve, his cap. 9, 10, & plus viginti aliis eodem hoc Lexiph. occurrentibus, patet. Conf. saltem cap. 2 & 3. REITZ.

ibid. Το ἀκροκνεφές) Τὸν ὄρθρον. BOURD.

ead. l. 4. Δαμνασίας) Meminit huius athletae Νεκρ. Δ. X. bis. SOLAN.

ead. l. 5. Πολυνίκης) Πολλὰ νικήσας. BOURD.

ead. l. 6. Οἶσθα τὸν χαλκοῦν) Nosti hominem, qui aereus stat in foro. GUYET. Recte Guyetus: nam & sic Alciph. I, Ἐρ. 30 εἰ χρυσοῦν σε στήσαιμιν, ut alia similia omittam. REITZ.

ibid. Τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων) Παροιμιῶδες videtur. GUYET. Πιττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: πιττῶν πικρῶν, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eudemus ὠκιάταξις, quasi tu dicas οὐστράκτορ, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὖειν, quod apud Homerum torrere est, adurere, pilos v. g. suis mactati, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere assare posuerunt, cui πέσων, πέττων, πέπτων, coquens, cognatum significatione est, & απισσῶν vel πυσσῶν non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, πιττῶν & εὖων ad infamem prope artem dropacistarum & glabratiorum, pice & psilothris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui ὠκιάταξις, aut etiam ὠτοκάταξις huc convenire possit. GESN. An ludit? ut Aristoph. Plut. 1094, Ἰκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπιττουν χρόνον, satis diu ante isthuc oblevi dolium. Non credo, nec intelligo. REITZ.

ead. l. 9. Διέκοψεν τὴν ἐορτὴν) A troublé la fête. BOURD.

ead. l. 11. Θεοσχεθία σχεθεις) Ὑπὸ θεῶν ἐχθραυθεῖς. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβροχῆς) Ἀβρόχες ἐμβροχῇ ductum est. GUYET.

ibid. Ὀκλᾶξ) Homericā dictio, de qua Eustathius & ceteri Grammatici, ἐπὶ γόνυ καμφθεῖς. BOURD.

ead. l. 14. Βαυκαλῶν) Διαβρέχων ἢ βοῇ καλῶν. Quales fere sunt, quae pueris occinuntur, naeniae. BOURD. Βαυκός, ἡδύς. βαύκαλος idem. Βαυκαλᾶν est κατακοιμίζειν, μετ' ὧδ' ἡς κοιμίζειν. GUYET. Leop. p. 129. SOLAN.

ead. l. 15. Διακωδωνίζων) Metaphora ducta ab equis, quos explorabant tympano εἰ ψοφούδεις εἶεν, ἢ εἰ δόρυβον ὑπομένειν δύνανται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiast. Aristophan. ad Ranas, qui alias etiam huius vocis metaphoras exponit. Alii simpliciter διακωδωνίζειν dicunt esse ἀντὶ τοῦ συστρέφειν. BOURD. Κώδων tintinnabulum, latius tubae orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubae sono exploro; unde ἀκωδωνιστος, qui exploratus non est. Διακωδωνίζω idem. Pollux. GUYET.

ead. l. 17. Ἄκρα) Ἄκρα ἐλλειπτικῶς προᾶκρα πλευρὰ fortasse. GUYET.

ibid. Διεπίσσα) Hac voce interpretatur illud praecedens συνεχῆς τὴν φάρυγγα. Attamen pro διεπίσσα in Mf. Cod. reperitur διέσσα, quae est praecedentis vocis interpretatio. BOURD.

Pag. 191. l. 1. Λακκοσχέαν) Λακκόπρακτον, λακκοκαταπύγωνα. De qua voce Aristoph. Athen. Lege Hefych. verb. λακκοσπίδα. BOURD.

ead. l. 2. Μύρωνα) Turpem illum & mollem: sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet ap. Schol. Aristoph. Lyfistr. BOURD.

ibid. Σχινοτράκταν) Τὴν σχίνον ἐσθίωντα, πρὸς εὐωδίαν τοῦ στόματος. Sic quidam Grammatici: aliter tamen Hefychius, qui vult schinum hac ratione comedi solitum, ut dentes candescerent: εἰώθασι τὴν σχίνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἕνεκα τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Uruntur adhuc nobiles Hispani. BOURD. Lentisco dentes purgantem, i. e. otiosum. GUYET.

ibid. Ἀναφλῶντα) Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen: quidam enim interpretantur στύνειν, ἢ μαλάττειν, ut Hefychius & Scholiast. Aristoph. ad Ranas; alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχροῶς: ut Alcidas ille Cynicus p. 1044, καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μάλλον, ἢ χρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. Sic apud Theophrastum Charact. περὶ βέλους. Ὑπαντήσας γυναῖξιν ἐλευθέραις ἀνασυράμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλᾶν interpretantur χειρο-

510 A N N O T A T I O N E S

τριβεῖν τὸ αἰδοῖον, quam significationem secutus est Iac. Miccyll. interpres. BOURD.

ead. l. 3. βλιμάζοντα) Simpliciter Aristophanes, ex quo Hesy chius interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde βλιμη προπηλακισμὸς, ὕβρις. Aliter tamen Didymus, aliter Suidas. Suidae porior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἀπτεσθαι, ὥσπερ ἐποιοῦν οἱ τὰς ὀρνίθας ὠνούμενοι. BOURD.

ibid. Πρώδη) Mf. παιώδη. BOURD.

ibid. Πόσθονα) Etiam de hac voce dubitant Grammatici: quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, alii alii, quos vide apud doctissimum Christian. explicatione huius vocis, & vocis ψωλοῖ ad Aristoph. pacem. Scalig. in Priap. BOURD.

ibid. Μιν ἑὼν) Ἀν καὶ μὴν οὖν, ἐκείνος &c. Locus depravatus videtur. GUYET. Corruptus haud dubie locus; sed quem alii manibus tractandum relinquo, meas huiusmodi sordibus non contaminaturus. SOLAN. Non intelligo illud μιν ἑὼν. Retinui Micylli interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis nimium sapere vel docere. GESN.

ead. l. 4. Λεκαλέος) Λεκαλήφιλος, *patinarius*, ut Virell. apud Suet. BOURD.

ead. l. 5. Ἀρτεμὶς γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον) Attende, lector, quam sint haec immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parenthesis & notis eius inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna manus. GRON.

ead. l. 6. Σκοπάδειον) Τοῦ Σκόπου ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ. De quo Plin. BOURD. Τοῦ Σκόπα. GUYET. *Scopas* insignis marmoris sculpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum caelaverunt; de quo Horat. Carm. III, 8. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπένευσεν) Erant tum satis humanae statuæ, quas facile exorares, ut annuerent vel arriderent adeo. Eunapius in Maximo p. 85, post quasdam caerimonias in Hecates templo, quæ & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἐμειδία τὸ ἀγαλμα, εἴτε (ἢ εἴτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. De Ammonis & aliis oraculis nutu constantibus congefist pluræ Ant. van Dalen pag. 210 sq. Et notum est, quid passim obiciatur recentioribus imaginum cultoribus. GESN.

ibid. Καὶ σῶς) *Et voti compos.* GUYET.

ead. l. 13. Πίνωμεν) Sic emendavimus pro πίνωμεν. SOLAN.

ead. l. 14. Περὶ βρόχτος) Οἶνου παλαιοῦ. BOURD. Vini veteris, decrepiti. GUYET.

ead. l. 15. Τυροῦ τρυφαλίδας) Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πε-
πλεγμένα κομμάτια. BOURD. Hefych. Τρυφαλίδες ἢ τροφα-
λίδες τὰ τμήματα τοῦ ἀπαλοῦ τυροῦ, παρὰ τὸ δρύπτεσθαι.
GUYET. Alleverat margini Hemsterhusius: Aristoph. Vesp.
v. 835, & Kuster. nott. Mss. At cum illas non possideam, ad-
dere non possum. In Aristoph. Vesp. v. 834, Τροφαλίδα τυροῦ
Σικέλην reperio. Et sic Scholiast. quoque legit, & ita exponit:
Οἱ μὲν ἐπιμήκη τυρόν· οἱ δὲ τροχόν τυροῦ Σικελικοῦ. REITZ.

Pag. 192. l. 1. Σφραγίσσι δριπηδεστάτοις) *Sigillis vermicu-
latis.* Dico ad Pausan. BOURD. Unice huc facit Hefychius v.
δριππῶβρωτος (leg. δριποβρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγίσιν ἐχρῶντο
ξύλοις ὑπὸ σπῆτων βεβρωμένοις κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 2. Νευστῆς) Distinguit ἐλαίης χαμαιπετεῖς five
ἀφ' ἐαυτῶν πιπτούσας α νουσταῖς, quas κολυμβάδας vocant
Grammatici, & Colymbades Latini. BOURD. Alias κολυμβά-
δας. GUYET.

ead. l. 3. Ὀξύστρακα) Testis asperis, sigillatis. Ὀξύς λίθος,
asper. GUYET.

ibid. Ἐμπυδάκωτα) Mf. Regius εὐπυνδάκωτα, πυθμένα κα-
λὸν ἔχοντα. BOURD. An ἐμπυνδάκωτα; α πύνδαξ, πυθμήν.
Hefych. GUYET. Εὐπυνδάκ. praeter Mf. RG. etiam W. Qua-
re & in textum pro vulgato ἐμπυδάκωτα recepimus. P. vero
ἀπυνδάκωτα, nec ipsum spernendum. SOLAN.

ead. l. 4. Κρωβυλάδῃ) Ὁ χόρδην τὴν καλοῦσι. BOURD.

ead. l. 8. Συνυβλήσομεν) Συνφλυαρήσομεν. Consule Gram-
mat. BOURD.

ead. l. 9. Ἄττα) At supra c. 5 est ἄττα, spiritu leni; & Tim.
c. 28. Ἄττα vero rursus hic cap. 21, Hermot. c. 30. Et infra
Amor. c. 17 &c. quod ibi vide. REITZ.

ibid. Ἐνοινοφλύειν) Quidam interpretantur ἐν οἴνῳ φλυαρεῖν,
tenir table; sed rectior eorum interpretatio, qui dicunt esse ἐρί-
ζειν ἐν τῇ οἴνοφλυγίᾳ, & sic Lat. interp. BOURD.

ead. l. 12. Λαλησθῆναι) Παρὰ τοῦ λόλος, ἡδόμεαι, & γάνος.
GUYET. Non vidi, qui aliter legat, quam λαλησθῆναι, nec
vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, nugis mutuo pro-
vocare nos voluptatem quandam affert. Nemo, puto, nimiam au-
daciam nostram accusabit, si dicamus λέλης θηγάνην legen-
dum, solo ἰσιν ἢ mutato, quod iam Luciani aetas, nedum po-
sterior librariorum, miscere solebat. Σιδπροβρῶτι utitur θηγά-
νη Sophocles, cuius vocabula affectant Atticistae. GESN. Fir-
mant, ut video, coniecturam nostram de λέλης θηγάνη libri:
quod minus illius poenitet. IDEM in Addend.

Pag. 193. l. 1. *Χειροσόφον*) In hoc verbo consentire edd. notat Solanus; sed bene se habet iste consensus: at supra de Salt. § 69, *χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει*. Et infra Rhet. c. 17. med. *χειροσόφον* exhibent edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more scribi arbitror. REITZ.

ead. l. 5. *Λογᾷ*) *Τούτεστι λέγειν ἐπιθυμεῖ*. Ut Minucius Felix Octavio. BOURD.

ibid. *Ἀνηγόμην*) Metaphora a re navali. GUYET.

ead. l. 6. *Κατανίφων*) *Ακατανίφων* ducendum videtur. Devincturus omnes, si ita loqui liceat. Alludit ad Homeri locum in Iliade, Ulyssis eloquentiam nivibus comparantis. GUYET. Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, *κατανίφων* hoc non a *κατανίπτω* derivandum, quod fecere, qui *abluturus* reddiderunt, sed a *κατανίφων*, respicique ad Homericum Nestora, eiusque *ἔπειτα νιφάδεσσιν ἰοικότα χιμερίσιν* ut neque Horatii lectoribus ignotus esse potest ille Furius, qui *hibernas cana nive conspuis Alpes*, ad quem interpretatio nostra alludit. GESN.

ead. l. 9. *Εὐφοροῦσαν*) *Φορῶ ἢ οὐρίῳ πνεύματι φερομένην*. BOURD.

ibid. *Ἀροκυματοῦσαν*) *Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν*. BOURD.

ibid. *Ἐκτορας*) Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 21, lib. 3. BOURD.

ead. l. 14. *Ὁμήρου Ζεὺς*) Hom. Il. N., 4. SOLAN.

ibid. *Ἀπὸ φαλάκρων*) *Φαλάκραι* vel *φάλακρα* speciatim Idæ montis vertex, unde Homericus Iuppiter imperat non minus, quam de coelo. *Ἰδὲθεν κ. τ. λ.* GESN.

Pag. 194. l. 2. *Πρύμνηθεν*) *Le vent en poupe*. GUYET.

ibid. *Κατουρεῖσθαι*) Id vitium est, quod Philostratus *λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην* vocat, ut optime ab interprete observatum, 21 a. 4. SOLAN. Ut cetera in hac metaphora navigationis absurdissima & vere *κακόζηλα* sunt, ita hoc praeferatim: *κατουρεῖσθαι* est *permingi*, sed de nomine *οὔρος* & *οὔριος* dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in *ἐκτορες*, *ισχάδες*, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Notebam initio omnino attingere talia, & praetermisi pleraque ob causam, quam dixi: sed non potui tamen plane, tanquam lipso ab oculo, manum abstinere. GESN.

Pag. 195. l. 3. *Ὀλοιο*) Vid. Plutarch. de Herod. malignit. p. 855 D. (ubi Tragico tribuitur.) KUSTER.

In Schol. col. 2. l. 11. 'Ομήρου) Il. Δ, 405. SOLAN.

Pag. 196. l. 7. Νόσφ ξυνόντα) Ita συνείναι λιμῶ, fame laborare, supra in Phal. altero § 8; ξυνείναι πενίᾳ, Tim. § 12. De permutatione autem τοῦ σύν & ξύν meretur videri Hemsterh. ad Iud. Voc. § 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppediabit. REITZ.

ead. l. 10. Μακκοῦ) Μάτην ἀκούει. Sic quidam interpretes, quasi originatione vocis ludentes: sed melius, qui interpretantur τὰ μακκοῦς φρονεῖ, qua de re Scholiast. Aristoph. ad Equit. & hoc vult Lexiphanes, dum subiungit καὶ ἀνδρας πεφρονημένους ἐλισσογνομεῖν οἶσται. Cetera communia sunt. BOURD.

Pag. 197. l. 3. Γρῦ καὶ τοῦ φρεῖ) Minimum quiddam significat, aut sordes unguium, rem videlicet vilissimam, aut vocem suillam, quam edere solent, si qui gravantur sermone respondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Graecos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo, quod est ne tantillum quidem. Aristoph. (Pluti pr.) COGN.

ibid. φρεῖ) An κνῦ; Hesych. κνῦ τὸ ἐλάχιστον. GUYET.

ead. l. 4. 'Οττεύομαι) Statuo, ominor. Hesych. ὀττεύσαι, κληροδοῖς εἶσαι. ὀττεύσαι τὸ αὐτὸ. GUYET.

ead. l. 5. 'Ρινανστήσειν) Irasei. Martial. *Fumantem nasum vix tentaveris urfi*. GUYET. Verbum ρινανστήσειν nec intelligo, nec unde derivatum sit comminiscor, neque cur ringi dederit Micyllus video; nisi quod de origine nominis αὐστηρὸς forte somnari aliquid lubeat. Certe os contrahunt austera; quae molesta sunt *corrugant nates*, bilis sedem. Sed hoc est harrolari, ut & illud, quod cogitabam, an ριναυλήσειν, q. d. *naso ut tibia canere*, locum habere possit; quod ad risum de nare etiam cum sibilo profusum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Persius ait, referebam. Quin video, praesidium huic lectioni & interpretationi in verustis Scholiis esse. Itaque huc inclino. GESN.

ead. l. 7. 'Ακάθαρτον) Vid. etiam Athen. 99 E. 'Ο δ' ὀνοματοδῆρας οὗτος σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἧς ἐπέσχημένα ἦν τὰ γυναικεῖα. Observat tamen Calaub. ἀκαθαρσίην eo sensu apud Hippocratem legi. SOLAN.

ead. l. 13. Διατρέφων τὴν γλώτταν) Conf. supra Iudic. vocal. c. 11, ubi οὐ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλώτταν ποιεῖ τὴν γλώσσαν. ὃ γλώσσης ἀληθῶς νόημα. Conqueritur ibi, γλώτταν pro γλώσσαν dici; iam γλώτταν ipse ait & c. 25 & c. si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu, qui tum ob-

tinebat. Vid. not. Hemst. ad Iud. voc. c. 7. Alibi vero modo γλῶσσα, modo γλῶττα scribitur apud Nostrum, in uno eodemque capite, ut vid. in Pseudol. c. 25 f. & 26 pr. & Rhet. praec. c. 16, ubi γλῶττης: ut alia omittam. REITZ.

Pag. 198. l. 7. ῥᾶων ἔση.) Vertebatur olim, minus difficilis eris, non inepte quidem: nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen ῥᾶων ἔση signif. sanaberis, melius te habebis. Supra in Abdic. c. 32, οὐποτε ῥᾶων ἔξει (ἡ γυνή) καὶ μυριάκις πῖν τοῦ φαρμάκου. Sic levare pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut contra gravior factus dicitur, cuius valetudo in deterius ruit; vid. C. Cels. praef. p. 10. REITZ.

ead. l. 14. Ἐγγαστρ. τινα &c.) Alludit ad Euriclem, cuius Aristoph. mentionem facit his versibus: Μιμησάμενος τὴν Εὐρικλείους μαντείαν καὶ διάνοιαν εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδύς κομφιδικὰ πολλὰ χέασθαι. Euricles autem ventri loquus fuit Athenis, qui vera hariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo harioli ἐγγαστρίται καὶ Εὐροκλίται vocabantur. Suid. Plut. in libello de Defect. Orac. COGN. Ἐγγαστρίβυθον edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθον. GUYET. Lege ἐγγαστρίμυθον. Quod a Vorstio etiam animadversum fuisse video. Et adi Clem. Alex. p. 9 A. Καὶ τοὺς εἰσέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστρίμυθους. SOLAN. Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἀπαξ λεγομένην inspicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lusit igitur, & ex ἐγγαστρίμυθῳ concinnavit ἐγγαστρίβυθον, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. GESN. Solanus correxerat ἐγγαστρίμυθον; merito quidem: sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntiatio videtur ab auctore expressa. Multa de his impostoribus ἐγγαστρίμυθοις Brod. Misc. IX, c. 19, Thesaur. Crit. T. IV, p. 72, 73. Ubi ex Hippocr. Ἐπιδημ. εἰ affert, καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὑπεψόφειν, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι. Quod Galenus edisserens ait, ἐγγαστρίμυθοι οἱ κακλεισμένου τοῦ στήματος φθεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγειν. Engastrimantis (pergit ille) autem & sternomantis proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cuius monitis atque impulsu vaticinatur. Falluntur, qui putant, engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστήρ appellaretur. Graeci vero auctores

engastrimythum cum *engastromante* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. Pollux: καὶ στερνόμεντιν Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. Aristophanis in fucis commentator: οὗτος ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαντεύμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. Plutarch. περὶ τῶν ἐκκλειοπτ. χρήστηρ. ὥσπερ τοὺς ἐγγαστρίμυθους εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσαγορευομένους &c. Subiungit ibidem facietam historiam, quomodo eiusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit, sed longiorem, quam ut inferatur. REITZ.

ead. l. 15. Μῶν) Vid. Themistii Or. I in Soph. laudatam a Cressolio III, 23, § 6. AG. X, 146, 161. SOLAN.

Pag. 199. l. 2. ἄττα) Sic supra cap. 14. Atc. 5, & infra in Rhet. praec. c. 16, ἄττα non ἄττα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem frequens id ἄττα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dialogo? REITZ.

ead. l. 4. Σκορδινᾶσθαι) I. e. *pandiculari*. GUYET.

ibid. Τευτάζεσθαι) Hes. Τευτάζοντες, πλανώμενοι. GUYET.

ead. l. 7. Ἡ γοῦν σιληπορδία) Scribendum puto *σιληπορδία* per unum λ. Sic certe apud Hesychium, *Σιληπορδεῖν*, & Athenaeum lib. V, *Σιληπορδῶν*. Nec aliter apud Scholiaften, *Σιληπορδία* & *Σιληπορδεῖν*. In quo Scholio vitiosissime legitur, ὥς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Emendo φρονεῖν. IENS.

ibid. Σιληπορδία) Hesych. *Σιληπορδεῖν*, *σιδηροπορδεῖν*, *στρηνιᾶν*, *ἀβρύνεσθαι*, *δρύπτεσθαι*, *χλιδᾶν*. GUYET.

ead. l. 13. Προοδοποιῖται) An *προωδοποιῖται*; GUYET. *Προωδοποιῖται* W. Cod. Impressi omnes. *προωδ.* SOLAN. Vulgo editum *προωδοποιῖται*, secunda brevi; quod corrigendum monuerat Iensf. ad Hermot. § 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex assentitur, etsi supra in de Salt. similem scripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis saepe iam dictas. Conf. c. 24. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἀληθῶς) Vid. de hoc pleonasmō infra Amor. c. 48. REITZ.

ead. l. 15. Κἂν) Leve est, quod monendum habeo. Κἂν cum puncto subscripto erat in edd. quod ego delevi; nam sine *iota* scribere id soleo, quando pro καὶ ἐν positum invenio, uti hic, & ap. Long. in Past. I, p. 13, κἂν τοῖς ὄρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2, p. 47, κἂν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούομαι. Idem III, p. 118, ἢν κἂν ἰὼ αὐλῶνι σιγῇ. At ubi pro καὶ ἂν sumitur, differentiae causa *iota* addo. REITZ.

Pag. 200. l. 8. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις) Sane interpretes, *quae a lutifigulis ad forum finguntur*. Nescio, quid velint. Sed opinor intelligit *ad vendendum*. GRON.

ead. l. 13. Μεταμανθάνων) Vulgo vertebatur *dediscere*, non male quidem; sed plus inest in Graeco: signif. enim simul *nova disco* prioribus oblivioni mandatis, ut T. I, credo, ex Aristoph. Plut. v. 925, eiusque Commentatoribus iam diximus. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν μὴδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμῆσθαι ἄξιον) Qui neque barbarus, inter maxime perspicuos recenseri dignus sit. Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatissime referre satagit, facit se obscurissimum. Micyllus, qui ne cum barbaris quidem inter manifestissimos recenseri dignus sit. Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum sic solet auctor praeponere: qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perspicui sunt, recenseri dignus sit. GRON. Gronovii emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipso M, utpote certissimam, sequor. SOLAN.

Pag. 201. l. 2. Μὴ μιμῆσθαι) Sophistae passim a Platone perstringuntur, ut quodam in loco dicat, eos esse evidentem discipulorum perniciem. COGN.

ead. l. 3. Περιεσθῆναι) Interpretantur *depasscere*: neutrum bene percipio. Suspicionem περιέπειν fuisse, quod studium & curam intentiorem significat; cum facile fuerit manu intricatiore aetatis posterioris π in σθι transire. GESN.

ead. l. 8. Χάρισι) Hesiod. in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. COGN. Χάρισι — δύε) Xenocrati tristiori idem Plato suavit; Diog. Laërt. 97 DE. Vid. Casaub. notam p. 38. Sic supra Historico suo dixerat, καὶ μόνῃ θυτῶν τῇ ἀληθείᾳ. Συγγρ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 10. Λαρυγγίζειν) V. AG. X, 130. SOLAN.

ead. l. 14. Λέξων) Lege λεκτέων. Certe sic ratio postulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis, qui ad scribendum animum appellant. SOLAN.

ibid. Προπαρεσκ.) M. & B. 2. recte. In reliquis προπαρεσκ. ut ipsa Fl. prave etiam Tur. c. 21 scribit. SOLAN. Editt. vulgo male προπαρεσκευασμένος: sed προπαρεσκ. corrigendum recte monuerat Ienius ad Hermot. c. 2. In quo facile obsecundavi, etsi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. REITZ.

Pag. 202. l. 5. Οὐ μάλωπα) Ἀνθυμάλωπα; i. e. *torrem*. GUYET. Non valde spero, me assequi posse, quid haec sibi velint, cum iam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud He-

sychium inter glossas ac difficiliora referatur μάλ' ὄκα, quod interpretatur πάνυ ταχέως, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit οὐ μάλ' ὄκα. Verum abiecti εὐρημα non magnum, cui repugnaret articulus τὸν & εἰκότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. GESN.

ead. l. 10. Ὑπεράττικος) Philostr. in vit. Apoll. Thyan. c. 17 pr. Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν — οὐ κατεγλωττισμένην, καὶ ὑπεραττικίζουσιν. Quod Olear. recte exponit affectationem nimiam Atticismi, & hoc Luciani aliaque ex eiusdem Rhet. praecept. aliisque affert. Sed hoc facile erat: solet autem saepe in difficilioribus aberrare. REITZ.

ead. l. 13. Οἶον ἐκεῖνα) Ut illa te ostentantem audiens, quomodo putas optasse me terra obrui, cum scilicet existimares χιτώνιον &c. Luciani sunt haec. GUYET. Verteabantur olim, qualia sunt illa πῶς οἶε &c. Sed pessime, ut la Croze etiam animadverterat. REITZ.

ibid. Κατὰ γῆς δῦναι ἡνυχήμεν) Conf. infra Ἀπαιδ. cap. 18. SOLAN.

Pag. 203. l. 1. Χιτώνιον) Χιτὼν autem est ἱμάτιον ἀνδρικόν. Hesych. GUYET. Conf. Th. Mag. SOLAN.

ead. l. 4. Μετοικικὰ) Ne Lucianus ipse aut eius larva peregrinum se prodāt, lege μέτοικα. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ γλώτταν) I. e. ξενικοῖς & inusitatis verbis scribentes. Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. VORST. Hinc Philostratus, ut supra visum est hac Dissert. c. 17, λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat. Quod ex Suida & Aristophanis Scholiaste optime ab interprete enarratur p. 21, τὸ πολλαῖς γλώτταις μεμιγμένον, addito etiam Eunapii in eam rem loco, de Libanio p. 173. SOLAN.

ead. l. 7. Δωσιάδου) Dosiaadae ara. Sunt, qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βομῆς inscribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obscurum. COGN. Lege Δωσιάδου. Exstat autem hodieque haec Ara inter Simmiae Rhodii opuscula. Ex hoc autem loco Scholiastam Theocriti emendare iubet Meursius, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὀδιάδου. Lect. Att. p. 141. Scholiastes autem ille non compareret in Rom. nec in Lugd. edd. Sed in Veneta an. 1543, quod idem Meursius monet. Vide epigramma apud Kennet. p. 44. Rhodium fuisse, liquet ex Scholiis ad Ovum Simmiae. Primus edidit Salmasius, atque eruditiss. Scholiis emendavit. Plinius

IV, 12, de rebus Creticis *Dosiadem* nominat. SOLAN. (Ara quae Theocrito solet subiungi, nec Theocriti nec Dosiadae est, ut Salmasio ostensum. LOID.) Suidae Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσίδας scribitur apud Clem. Alex. in Προτρ. SOLAN. Cognati notam ad hoc verb. in exemplari suo merito deleverat la Croze. REITZ.

ibid. Δυκόφρονες Ἄλεξ.) Quae hodieque superest, non sine maiorum nostrorum ignominia, qui tot praestantioribus neglectis, talia nobis monstra asservarunt. SOLAN.

IN EUNUCHUM.

Pag. 205. l. 1. Ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles*. BOURD. Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter se Peripateticorum interfuisset, cum Pamphilus id vere ridiculum esse respondisset, ac oportuisse potius, ut rem placide inter se componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter se composuerunt, ut congressi integra convitiatorum plaustra invicem in se effuderint, summo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca eius ponamus: οἶγε ξυμπέσόντες, inquit, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis huius origo (ἀμαῖαι βλασφημιῶν) haud dubie ab illo antiquissimo apud Athenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi causa, scommata & convitia in quemlibet iaciebant: quemadmodum docet Gyraldus Dialogo de Poëtis VI, p. 324 ed. nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresse- runt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiatorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos &c. IENS. Sequebantur hic in Iensii Lectr. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes, 18 paginas implentia, a p. 272 ad 289; quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum lectorem ad libellum ipsum remittentes. REITZ.

ead. l. 7. Ψηφοφοροῦντες ἦσαν) Ita videtur concepisse stru- ram Gellnerus, ut periphrasis sit, qualis apud Herodian. I, 3, 12, Κρατίσας ἦν τοῖς ὅπλοις, pro ἐκράτησε. Vel ap. Nostrum in Asin. cap. 30, Οὐ γὰρ ἦν καταβάς, & alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei Belgam Graec. p. 402 — 3. Fa-

teor itaque, eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens, agit Elfner. ad Ev. Luc. I, 21, ubi καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν legitur, & cuius non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus interpretis aliter videtur construxisse, vertens, *iudices, qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν iungens cum ἀριστοί, non cum Ἀποφοροῦντες, quod nondum improbo; sed lectoris arbitrium facio, quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. REITZ.

ead. l. 14. Συντέτακται) Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatus est, qui CLXXVI. Vid. Dion. LXXI, pag. 815, & Philostr. 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex Capitolino tribuatur, (c. 11) Dio id & Philostratus Marco vindicant; hic in Theodoto p. 291, ille p. 814 A. (vid. Wotton p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, & cap. 8. SOLAN.

ibid. Ἐκ βασιλείως) An M. Antonino Philosopho? GUYET. Ita ἔκ pro ὑπὲρ infra Demon. c. 51. Et sic pro unde, vel a quo aliquid praebetur, Arrian. Exp. Alex. II, 1, ἡγεμὼν ἐκ βασιλείως Δαρείου καθεστηκώς. Dionys. Perieg. de situ Orb. vers. ult. — ἀλλὰ μοι ὕμνων Αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιός εἰεν ἀμοιβή. Sic ἔκ τινος παθεῖν pro ὑπὲρ, Long. Paft. III pr. Herodian. VIII, 8, 2, ἡγανάκτουσιν ὅτι ἄρα ἔχουσιν ἐκ συγκλήτου βασιλείας, quod vertitur, *gravabatur datos sibi a senatu principes*. Sed & ibi simul significare potest, *principes e senatorum numero datos*. Nam praemittitur, *populum laetatum patriciis principibus*. REITZ.

Pag. 206. l. 1. Μισθοφορά τις) De salariis rhetorum vid. Gronov. P. V. 4, 11, pag. 32. Μύρια δραχμαί ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium sunt quadraginta millia H. S. f. 2000 floreni Rhenani. Quae turbae circa talem successionem ortae nonnunquam sint, suo exemplo docet Eunapius in Proaeresio p. m. 131. GESN.

ead. l. 5. Δοκ. ψήφω τῶν ἀρίστων) Philostratus quidem Herodi eam potestatem a Marco, cum primum constitueretur, factam tradit p. 566; cum ipse Professore Rhetorices Theodotum nominaret. At Eunap. in Proaeresio de philosophis, χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἀπάσαις κρίσεσι &c. SOLAN.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν) Carmen est Homer. ex Iliad. X. Virg. L. XII Aen. hoc ita interpretatus est: — *Nec enim levia aut ludicra petuntur Praemia, sed Turni de vita & sanguine certant*, COGN. Afferit eundem locum Cic. ad Att. I, 1 f. SOLAN.

ibid. Οὐδ' *isphior*) Locum Homeri emendavimus, in quo Erasmus *isphior porcellum* verterat, dum legit *ύειον*. BOURD. II. X, 159, ἐπεὶ οὐχ *isphior* οὐδὲ βοειν Ἀρνυσθην, ἃ, τε ποσειν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat Clarkius, satis firmant interpretationem nostram *ispeion*, quam *porcellum* reddidere alii. GESN. Etsi nihil interest, quomodo hic legas, *isphior*, an *ispeion*, dicam tamen, cur Parisinae soli obtemperaverim, cuius lectionem non annotarat Solanus noster. Recepi enim hoc, quia ex Homero est: at cum versus non sit, dices, ad rem, non verba, respexisse Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemisso vocabulo βοειν; patet etiam alteram ad eandem esse formandam. REITZ.

ead. l. 7. Μυρίαι) Eandem cum Luciano summam tradit Philostratus in Theodoto Soph. pag. 566: τοὺς μὲν Πλατωνείους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ Περιπατοῦ, καὶ αὐτὸν Ἐπικούρου προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρίναι. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Professores, sed non eo stipendio dotati. Idem p. 526, & nott. Sueton. Vesp. cap. 17: *Primus e fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit*. De Philosophis nihil. Nec satis assequor, quibus rationibus induci viri quidam doctissimi errasse in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen summam tradit Tatianus p. 70, nempe ἑξακοσίων χρυσῶν, quae summa quinta parte Lucianeam superat, si Aristophanis Scholiastes (p. 741) valorem aurei iustam assignavit. Cressolius summam a Luciano traditam 833 aureos Gallicos conficere ait, AG. X, p. 184. [Historia docet, stipendia Philosophis ab Antonino Pio ac M. Aurelio data fuisse. Capitol. in illius vita p. 21 C. *Rhetoribus*, inquit, & *Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit*. Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI, p. 815.) *Ex quo*, ait, *factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo (Marco) locupletaretur*. Idem Capitolinus in huius principis vita significat p. 32 C. Vide & Galenum progn. T. III, p. 460 ed. Bas. 1538. Dio LXXI, p. 814 A. Till T. II, p. 682. Plura vero Salmasius not. ad Capitol. p. 72 de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus, M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Atheniensibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus *constituisse, eisque annum salarium tribuisse*: qui *μισθὸς ἐτήσιος* erant *μυρίαι δραχμαί*, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco, *Μυρίαι αὐτῶν*

efficiunt monetae Romanae quadraginta sesteritia, aureos vero quadringentos, at nostrae coronatos millenos. Tatianus tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, & illa aetate vixit, quae Philosophis & Rhetoribus ab Imperatore constituta sunt salaria, paulo ampliorem eorum modum agnoscit. Nam ἑτησίους χρυσούς ἑξακοσίους eos in stipendium accepisse dicit; quae sexcentorum aureorum summa, non μυρίας δραχμὰς, sed μυρίας καὶ δισχιλίας continet. Quid igitur statuendum? An τετρακοσίους (mendam ei voci subesse oportet. L. πεντακ.) pro ἑξακοσίους, apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυρίαις Luciani & Philostrati? — Sed nullis correctionibus opus. Puto enim, Lucianum & Philostratum in exprimenda illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Philosophis, breviter ac rotunde μυρίας dixisse, cum tamen darentur μυρία καὶ δισχιλίας. Sic maiorem numerum expressisse contenti, minorem & excurrentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita etiam optimos quosque auctores locutos, exemplis non paucis ad Suetonium firmabimus, ubi de hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus. Μυρία δραχμὰς καὶ talentum efficiebant. Vide A. Gell. I, 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. Cic. ad Att. XVI, 5, coll. cum Dione XLV. Vide etiam Plin. VIII, Val. Max. VI, 6, coll. cum Strab. V. — Greaves of the Denarius p. 54. Dodwellus diff. in Irenaeum p. 497. Valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375, aut circiter. (de summa Tatiani: probat enim, quae Salmasio placuerant.) Casaubonus not. ad Suet. Oth. 4, cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, aureum unum & centum nummos idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde Aristid. Or. IX, T. I, p. 110, quae scripta est circa A. C. 178. V. pag. 107 & 118. Iust. Mart. Apol. II, (in ed. I.) pag. 55 C. Philostr. vit. Soph. p. 585 & 593, de voce ἄλλα B.] Io. Mass. Exc. MSS. SOLAN. Benedictus decem millia nummorum. Notavit frater optimus G. O. Reitz. rectius d'Ablancourt. & Bos de Ellips. Drachmarum. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν ἕτερον) Bini ergo cuiusque sectae videntur fuisse. SOLAN.

ead. l. 11. Γελοῖον) Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἢ δὴ ἢν ἁκείνους. SOLAN.

ead. l. 13. Χρημάτων καταφρονεῖν) Eis Ἀριστοτέλην ἀποσώπται, qui pecuniam efficit μέρος τῆς εὐδαιμονίας. BOURD.

Pag. 207. l. 2. Τρίτον τι ἀγαθόν) Confer supra de Salt. § 70. SOLAN.

ead. l. 7. Διοκλῆς — Βαγώας) Nomina haec ut ficta esse cre-

dam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. SOLAN.

ead. l. 8. Βαγώας) Barbara lingua significat *Eunuchum*; quin Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagoum* appellat: *Quem penes est dominam servandi cura Bagoum*. COGN. In libro Apocryph. Iudith. c. 12 & 13 sic quoque vocatur cubicularius ducis Holophernis. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἀριστοτέλην) Solan. vulgatam hanc mutarat in Ἀριστοτέλη, sine auctorit. male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut vid. ad de Salt. § 21, v. 23, in Ἀρη, tamen Ἀριστοτέλην usitatius, quam Ἀριστοτέλη. Vid. Diog. Laërt. L. V, 3 f. & 8 m. & 10 Δεμοσθένην. Quamvis ibid. 12, Ἀριστομένην, Διοτέλην, & 18, 19, Διογένην, Σωκράτη accusativo casu occurrat. REITZ.

Pag. 208. l. 9. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι) Neque principio fas esse. Quam potest, quae lo, sententiam habere illud ineptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus, *nefas esse vel conari aut proponere Bagoam*. Hoc enim vult, prorsus esse nefas, eum id velle. GRON.

ead. l. 13. ἱερῶν αὐτῶν) Sunt, qui ex verbis Deut. XXIII, 1, idem apud Iudaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide, quid vir eximius Humphr. Prideaux ea de re afferat Hist. suae L. VI, Partis I, pag. 400 ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II, pag. 265. SOLAN.

ibid. Περιῶραντηρίων) *Vasa lustralia* vertit Gesn. in Dial. de Sacrif. c. 13. REITZ.

ead. l. 15. Δυσάντητον δέμα) Vid. Thes. Cr. II, 509, & Nostrum Ἐρωτ. c. 39, & Ἀποφρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 209. l. 13. Ἀσπασία) Milefia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule Menagium in eo libro, quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit Eik. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes Aristophanis p. 396, quem sequitur Suidas. Quin ipse Plutarchus docet, posterioris, quae Cyri iunioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milio*, in v. Pericl. p. 301. SOLAN.

ibid. Διοτίμα) Vid. Menag. De qua Noster Eik. cap. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Θαρρηλία) Vid. Loid. Diction. & Plut. Pericle 300. SOLAN.

ibid. Τις — Εὐνοῦχος) *Phavorinum* hisce designat, qui & ipse Eunuchus cum esset, adulterii causam dixit, teste Philostrato in Soph. vit. p. 489, (erat enim etiam Sophista Phavorinus)

de quo vide Δημων. cap. 13, & Xiphil. 257 B. in Adr. & Plut. 1307, 2 f. Ubi autem legerit Muretus in adulterio deprehensum, nescio; nisi forte deceptus. Variar. Lectr. X, 11. Vid. not. ad c. 10. SOLAN.

ibid. Ἀκαδημαῖκός) Pro Ἀκαδημαϊκός, recte; vid. supra 2 Ver. Hist. c. 18, & Piscat. cap. 43 f. Item infra Icarom. cap. 25 f. REITZ.

ead. l. 15. Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν) Intelligit Arelatensem philosophum Phavorinum, de quo in vita Demonaetis. BOURD. Vid. Philostr. vitt. Sophistarum I, 8, de *Phavorino* praedicantem, eum utriusque sexus participem natum, & ex viro ac muliere compositum fuisse. Et mox *ibid.* quod Gallus cum esset, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuisse, ex Philostrati descriptione colligendum dixeris; nisi *ibidem* Eunuchum illum vocaret, addens, mirandum, Εὐνοῦχος ὃν μοι-χρίας κρίνεσθαι. Videretur autem per iocum sic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; sive quod a natura esset sterilis, non castratus. Confer Olearii notas ad Philostr. qui Luciani aliquot loca ex Demon. & Eunuch. cum Philostrato comparat. REITZ.

Pag. 210. l. 1. Εἴπερ ἦν καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο) H. Valesius ὁ μάκαρ ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ περιῖν, & quidem peropportune. Sed quod mirari cogor, cum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur, ut citavi; tum nosse oportet, egregium Brissonium libro II de regno Persarum; ubi primus illustrat hunc Luciani locum, docetque, Phavorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat Valesius. GRON. Εἰ περιῖν L. & ed. Fl. uti conieceraut Valesius & Brissonius. Ante an. Chr. 163 obiisse Phavorinum, ex Galeno, Progn. T. III, p. 455, colligit Io. Masson, Exc. ined. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ πρὸς) Mallem illud καὶ abesse, non modo quia ab καὶ τινος, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas; sed quia καὶ τινος καὶ αὐτὸς iam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκείνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus, qui repetita hac coniunctione gaudet; verum & Aelianus, alique; vid. modo Ael. L. III, 1, ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & Alciph. L. 2, ep. 1, duodecies καὶ habet intra 14 versus; licet alioqui non semper ita prodigus sit huius coniunctionis, REITZ.

ead. l. 8. Παρελθεῖν — ἀξιῶν) Vorstius pro παρελθεῖν in suo Codice rescripsit παρελθόν, uti & in W. prius fuit, nunc autem παραγγέλλειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio, legendumque ἀξιος. SOLAN.

Pag. 211. l. 6. Ἑρμείαν) Vide Suidam, qui Ἑρμείαν, falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum; vide, quos ibi laudat doctissimus editor, Laërt. V, 3, p. 114 D. & 116 E. & Athen. XV, 696. Unde autem habuerit Bagoas, cultum ab Aristotele Hermiam, non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi Laërtius, & Athenaeus l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Τοῦ Ἀταρνέως τύραννον) In marg. *Ald. 1.* additum erat: *Vid. Suidam. Meminit & Strabo L. XIII.* Confule igitur illum p. 614, (vel 913) ubi ait: Ἀταρνέως δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον, *Atarneus est Hermiae tyranni regia: cuius historiam Xyland. dedit ante, in nott. ad Strab. REITZ.*

ead. l. 12. Διαφθεῖρων) At ne erres, Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρᾶσ. c. 15. SOLAN.

Pag. 212. l. 2. Οὐτοσί) Miror, quid hic in mentem venerit viris doctissimis Vossio & Gott. Oleario, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bagoa enim haec manifeste dicuntur. Vide huius not. 6 ad Philostrat. de Vit. Soph. L. 1, c. VIII, 1. Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris prae buisse, de quo ad cap. 7. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ μοιχὸς) Lege ὅτι, vel ὅτι καὶ μοιχός. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀξων φησὶν) Axo leges Solonis, ut patet ap. Laërtium in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. Suid. Scholiast. Aristoph. Νεφέλ. Pollux, ut Rhetra Lycurgi. BOURD. Vide Gell. II, 12. VORST.

ibid. Ἀρθρα ἐν ἀρβροῖς) Κακέμφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασιν οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν. BOURD.

Pag. 213. l. 2. Τυχούσαν) V. not. supr. ad Pisc. c. 17. REITZ.

ead. l. 9. Ὀπύειν) Ὀπυίειν. GUYET. Securus sum scripturam Cod. W. & ed. *Fl.* ac monentem Guyetum, quia sic recte scribitur, etsi futurum est ὀπύσω sine i. Vid. Aristophan. Acharn. 254. In Pollucis Onom. V, segm. 92, ὀπύειν quoque est editum. Sed in Indice ὀπυίειν tamen expressum. REITZ.

ead. l. 13. Ἀνατμήπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην) Que la cause fut renvoyée en Italie. BOURD.

Pag. 214. l. 9. Τὸν υἱὸν) Athenis hoc scriptum est: vide fin. c. 12. Sed an inde uxorem duxerit, incertum. SOLAN.

IN DE ASTROLOGIA.

Page. 215. l. 1. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Coll. & Fl. Reliquae edd.
'A—ac. (Non est Luciani. *Kust.*) Immo vero Luciani foetus
genuinus, uti & de Dea Syria. SOLAN.

ibid. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Sic infra recte c. ult. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῶν ἀστέρων) Libellus de Astrologia scriptus est
Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur observata;
quod sine dubio descriptorum socordia evenit. Sic statim cum
initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περὶ οὐρανοῦ, scriben-
dum fuit αὐτέων, ut recte pag. 990 D. ed. *Salm.* 991 E. 993 A.
995 A. Iterum αὐτῶν secus positum pag. 985 D. 986 C. 990
C. Ita αὐτῶ pag. 991 D. cum rectius pag. praeced. E. αὐτέω.
Iterum αὐτῶ pag. 992 E. Sic αὐτοῖς pag. 986 E. pro αὐτέοισι,
ut recte pag. 993 D. 984 E. 985 B. D. 995 B. Iterum αὐτοῖσι
pro αὐτέοισι pag. 991 C. 993 E. Pari Ionismi neglectu existi-
mo ἀληθείης scriptum pag. 984 A. pro ἀληθῆνης, ut pag. 490
A. Sic pag. 984 B. ἀφίκετο, & pag. 996 A. ἀφιζόμενα, pro ἀπί-
κετο & ἀπιζόμενα, ut recte observatum pag. 992 A. 994 A.
& alibi. Similiter vitiose p. 989 E. legitur ἐαυτοῦ, pro ἐαυτοῦ,
ut recte Basileensis, & ubique alibi in hoc libello, ut p. 988
E. 994 A. B. IENS. Paginarum citationes hic in capita non mu-
tavi, ut alibi soleo, quia ea aliaque ab Iensio non indicata suo
loco partim sponte, partim Iensii monitu, ex Codd. corre-
xi. REITZ.

ibid. Αὐτέων) Sic Ionice scribi curavimus, quod in impres-
sis omnibus & M. hic & alibi neglectum est. SOLAN. Αὐτέων
ubique correxi in hac Dissert. Vid. mox αὐτέου § 16 & 22, ubi
pluribus de Ionica hac scribendi ratione ago. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ περὶ) Cum saepe de corrigenda dialecto monue-
rint interpretes, mirabar, cur & hic αὐτοῦ intactum relinqui-
runt. Et fateor, in singulari crasim hanc Atticam vel frequen-
tius reperiri ap. Iones, si fides editionibus, quam cum & in-
terposito. Ita αὐτῇ in Leg. Hippocr. ac de Arte pr. αὐτῆς quo-
que & αὐτῇ & αὐτὴν ter quater occurrit, (ut mille alia omit-
tam.) Item τούτου, τούτῳ & similia plus decies paucis paginis.
Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοῖς, τούτων, τούτους, τούτοις in com-
pluries. Verum cum & τουτέων, τουτέους, αὐτέων legas *ibid.*
& alibi; veluti e. gr. de Arte p. 6 vers. fin. τούτων ac τουτέων
in eodem fere commate; dixeris genuinum Ionismum in No-
stro ubique restituendum, quia eum affectare vult videri, ut
postea non semel monere cogor. Interim hic nihil mutare

sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video; quoties demonstrative & ἐμφατικῶς ipse significatur, non relative: nam sic § 10, αὐτῷ οὐρανῷ § 16, αὐτῆς ἀστρολογίης § 24, αὐτῇ τῇ μητρί. REITZ.

ead. l. 7. Μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ &c.) Ellipsis accusativi αὐτοὺς, vel πάντας. Sic Epict. Sent. 116, pag. 144, Λυπούμετος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia similia vid. ad Amor. cap. 36, ubi οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθελγόμενος, οἷς ἐπεχειρεῖ λέγειν. Sed τῷ μέμφομαι ὁκόσοι similis est ellipsis Terentii in Ad. II, 1, 43, Minime miror, qui insani-
re occipiunt ex iniuria. Ubi quoque intelligendum relinquitur illos, veluti in phrasi, mittere qui nuntiet, omitti solet, aliquem. Vid. Vechn. Hellenol. p. 68—71. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπικέτο) Recte monuit Iens. ita corrigendum; confer infra c. 21 & 24, ubi edd. adspirationem bene omiserant. Vid. Herodot. L. I ipso princ. ubi vel quater una pag. ἀπικόμενος, ἀπικνέεσθαι &c. REITZ.

Pag. 216. l. 1. Μαντευομένοισιν) In impressis est μαντευόμε-
νοι sensus & dialectus poscunt μαντευομένοισιν. Quod cum scripsissem, inspecto Cod. M. video in eo legi μαντευομένοις. SOLAN. Facile in re tam aperta morem gessi Solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic expectandam censui. Etsi Ionismus ille miseram interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20, Sect. II, ubi terminatio ista in σιν & σι tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: Ὀκόσοισι νέο-
σιν εὐῶσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσι, τούτοιςιν ἀπογυράσκουσιν ξη-
ραίνονται. ὁκόσοισι δὲ νέοσιν εὐῶσιν αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἰσι, τού-
τοιςι πρεσβυτέροιςι γινομένοιςι ὑγραίνονται. REITZ.

ibid. Κατηγορέουσι) Lege κατηγορέουσι, uti & in M. emen-
datum esse video. In reliquis κατηγοροῦσι. SOLAN.

ead. l. 13. ὦν) W. uti Dialectus poscebat. In impress. οὖν, quod commune est. SOLAN. Cum notatum reperissem, Cod. W. ὦν habere pro vulgato οὖν, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὦν pro οὖν scribere, vid. apud Maittaire. de Dialect. pag. 34. Ideoque & sic dedi mox § 5, etsi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde § 27 recte ὦν erat in P. REITZ.

ead. l. 15. Ἄλλη μορφῇ) In Flor. Cod. ἄλλην μορφήν. BOURD.

Pag. 217. l. 7. Ἐν δέ) Corruptas censeo has voces. SOLAN. F. οἱ δέ. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκ οὐνόματα, ὅπως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημεῖα) Non quae
essent utcumque nomina, sed rerum signa, quemadmodum putabant.

Sic Benedictus. Erasmus vero, non illis quidem utcumque visum est confictis, sed quae notae rerum essent. Non attingunt nucleum. Verte, non nomina, sicut videbantur, sed signa & indicia eius, quid essent, quidque efficerent. Ἐδόκειον non refer ad Aethiopas, sed ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, cum tamen sub illis laterent σημεία. GRON.

ead. l. 12. Μέζον) Recte pro μείζον. Et mox rursus μέζω, atque alibi. Vid. Maittair. de Dialectt. p. 113 ed. Haganae, & pag. 133. REITZ.

ead. l. 13. Μηνῶν) Ἀν μινῶν, ut supra? GUYET. Μηνῶν scribi poscit Dialecttus, non, ut in omnibus reperio, μινῶν. SOLAN. In omnibus μινῶν male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μινῶν recte habebant nonnullae. Quare non erat, cur Guyerus dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere. REITZ.

Pag. 218. l. 1. Ἐμήσαντο) Ἀ μῆδομαι. GUYET. Non addidifsem, nisi ut appareret Scholiastae ἐμνησαντο expositio- nem esse, non aliam lectionem. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδ' ἄμα) Corrige οὐδαμᾶ, ut infra § 19. GUYET. Οὐδαμᾶ) In omnibus legebatur οὐδ' ἄμα. Ego muravi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum censeo πλάνητες κινέονται. SOLAN. Lubens itaque huic & Solano auscultavi, atque in versione haudquaquam dedi; quod Gesn. qui nec simul ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis: quam hic non mutassem, si quae litera fuisset muranda; at cum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere, quod aliquanto melius visum. REITZ.

ead. l. 4. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι) Addititia videntur. GUYET. Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum iniuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum ἐν τοῖσι sequeretur κινέονται, ac paucis interiectis κινεομένοισι, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subiicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. GESN.

ibid. Οἰκεῖα) Ὀκοῖα lego. GUYET. Non inepte; etsi οἰκεῖα nondum reiicio, quia videtur respicere ad coelestes domus, in quibus illa animalia habitant, vel, quae zodiaco sunt propria. REITZ.

ead. l. 7. Ἀπὸ τέων) I. e. ἀφ' ὧν. GUYET. Hoc nimis notum;

& Homero, Hippocrati, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω, 387, ut alia mittam. REITZ.

ibid. (Ἰρὰ) Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus huius libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. SOLAN.

ead. l. 13. (ὥς ἕκαστοι) Illa verbi ἔτυχε vel similis ellipsis post ὥς ἕκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata, sed Ionica quoque, v. g. Herodot. II, 40. GESN. Distinctionem, quae post τὰλλα erat, sublatam retuli post ἕκαστοι, praeunte Solano, qui iubet conferre Ἰστ. A, cap. 15, ubi ille vulgatam ὥς ἕκαστοι tuetur & exponit. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ὁ Ἄσις) Osiris rex Aegypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. COGN.

Pag. 219. l. 4. (Ἀμμωνος) Ammon Iovis epitheton, hoc est arenarius. Iuppiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut Mela scribit, fidei inclytae, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit Strabo. COGN.

ead. l. 5. Εἴρητο) Ἀν ἦετο, ab αἰρομαι; Placet. GUYET.

ibid. Παρὰ τὸν Ἀμμωνα) Angl. Cod. πρὸς τὸν Ἀμ. Cetera huius dissertationis ex Callimacho & Manilio repetit in Croniis. Plurima interpretor alibi. BOURD. Παρὰ) In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim esse, ni fallor, τὸν γὰρ Ἀμ. καὶ &c. Vide Ἑκκλ. 10, ubi ad cornua Iovis Hammonis alludit. SOLAN. Tenui mutatione παρὰ mutandum in παρ' δ, quod cum sententiā postulare videretur, in interpretando secutus sum. GESN.

ibid. Κρισπρόσωπον) Aliter Q. Curtius. GUYET. Vid. hunc L. IV, c. 7, § 23, 24. Et in ed. Leidana nummos capita Iovis Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cornibus praedita. REITZ:

ead. l. 8. Δοκέει) Ἀν δοκέειν; ut infra de Dom. c. 17, intellecto ὥς, ut ὥς εἰπεῖν, pro ut ita dicam, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim: nam & sic *ibid.* de Dom. cap. 4 pr. ὁμοι δοκεῖ &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est magis peculiaris. Sic Aelian. I, 17, ὃν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδ' ἑτερον ἐπαμείνεται. Idem XIV, 4, τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκείνος — φέρων. Plutarch. Themist. p. m. 113 F. ὥς addit, dicens: αὐτοῖς, ὥς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπον. Aristoph. Plut. 736, ὥς γέ μοι δοκεῖν &c. REITZ.

ibid. Ἀπίκετο) Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀπ-

κετο, quod minus Ionicum. Et sic mox § 16 ἀπίκετο recte edd. habebant. Confer & § 21, 24 & 29. REITZ.

Pag. 220. l. 6. Ἦν δέ ποτε Ὀρφέα ἴδης ἢ λιθοῖσιν ἢ χρυσῷ μμιμημένον) Uterque interpres, *vel saxo expressum*, quod profecto admodum est rude. Etsi enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politiozem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθον πλάκας λεῖπας tessellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intellico, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Sponius. GRON.

ead. l. 7. Ἐν μέσῳ) Deerat ἐν in impressis, & ipso M. SOLAN. *ibid.* Ἰκελος) Etsi apud Homer. utrumque aequè frequenter invenitur εἰκελος & ἰκελος, posterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et sic Hippocr. sexcenties; vid. Foef. Oecon. Hipp. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῶν ἑκαστον) Sic omnes, nisi quod aliter interpungunt. Mihi N. L. SOLAN. Mf. Reg. 3011 καὶ τῶν ἄλλων ἑκαστον.

Pag. 221. l. 10. Ἄρνα χρύσειον θυέστη) Supra Ὀρχ. cap. 43. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀντιδρομέουσι) W. In reliquis διαδρομ. minus apte. SOLAN.

Pag. 222. l. 6. Δι' αἰθέρος) Conf. supra de Salt. § 42 f. τοῦ πριου τὴν διαέριον φυγήν. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλλὰ οἱ) l. e. ταύτη. GUYET. An etiam feminino genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ; SOLAN. An pro αὐτῇ; Solanus ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic Homer. Iliad. B, 515, — ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάβρη, *hic autem Mars accubuit illi virgini furtim*. Praecessit enim Ἀστυόχη παρθένος αἰδοίη. Iterum Γ, 387, de anu, quae Helenae lanam carpebat, — ἢ οἱ Λακεδαιμόνι ναιετάωσῃ Ἥσκειν εἴρια καλά. — Il. Z, 273, 4, — Ἀθηναίης — Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ. Sed quonam genere accipiendum Iliad. A, 200? ubi praemittens, Θάμβησεν δ' Ἀχιλλεύς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, pergit illico: Παλλὰδ' Ἀθηναίην, δεινὸν δὲ οἷόςσε φάανθεν, — *terribiles ei oculi apparebant*, i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioqui possis aequè construere, *ei* scil. Achilli sic videbantur Deae oculi, ac *ei* Minervae, pro eius Minervae, sic lucebant oculi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐωυτοῦ) Servavi lectionem ed. P. quam recte se
Lucian. Vol. V. L1

habere, vid. apud Maittair. de Dial. p. 116 ed. Haganae. Sed & legere possis *ἑαυτέου*. Puncta vero diaerefeos, quae in edd. antiq. in ü ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam Hippocr. Aph. edd. Sect. I, Aph. 1, *ἑαυτὸν* editum est, ubi in verr. tamen recte *ἑαυτὸν*. Sed & alibi non semel apud eundem in hisce erratum est in edd. ut ibid. Aph. 13, ubi verr. habeat *ἑαυτῶν*, dedere *ἑαυτῶν*. REITZ.

ead. l. 11. Χρεόμενος) An *χρεάμ.* vid. infra ad c. 29. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Τάχα δὲ καί) Ed. Reitz. *τάχα δὲ γὰρ*, male. Sic, ut edidimus, est in *S. & Basf. 4.* quibus adstipulatur *ML. Reg. 3011.*

ead. l. 6. Αὐτίων) Non dubitavi sic edere contra edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in edd. aliorum auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus ad cap. 22) tamen *αὐτίων* recte infra c. 22 edd. atque alibi habebant, & sic Herodot. Euterp. pr. Et Clio I, pag. 4 f. ed. Steph. &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. REITZ.

ead. l. 9. Φαίθων) Hanc fabulam persequitur Ovidius lib. 2 Metam. Plat. Timaeo, Arist. L. IV de mundo, Lucret. L. V. COGN. Conf. etiam, si operae est, Philostr. Icon. I, XI. REITZ.

ead. l. 12. Ἡελίου) Quo apud Homerum respiciat, nescio. SOLAN.

Pag. 224. l. 4. Βαλέιν) Nihil mutavi, etsi *βαλέειν* scriptum suspicari licet. Vid. Maittair. p. 351 f. Conf. infra c. ult. *ἡγέται*. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ ἤλεκτρον) Conf. infra singularem Nostri de electro Dissertationem. REITZ.

ead. l. 12. Αἰνείης) De eo Eustath. in L. 2 Iliad. Hom. Hymn. Veneris. COGN.

ead. l. 16. Ἐπέβλεψεν) Vulgaram hanc deleverat Solanus; & lectt. Cod. W. *ἐπέβλεψαν* substituerat. Non male profectio; quin & ego credo id verum esse: at quia vulgata quoque non incommoda, sed admodum usitata, nihil mutare sum ausus, ne novandi, (sive potius antiquandi) nimio studio teneri dicar. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Ἰκελα) Quia Ionismus hoc requirebat, sic dedi contra edd. Vid. supra § 10. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπ') Ne quis credat, Florentinam hic prae ceteris sapere, meminerit, Iones adspirationem tam in appositio-

ne, quam in compositione, negligere, videatque testimoia apud Maittaire de Dialectt. p. 134 & praeced. REITZ.

ead. l. 10. Ὁρέσθαι) Hoc recepi, pro lectione edd. priorum ὀρέασθαι, quia & ὀρέων non ὀρέων scribitur constanter deinde c. 24, & alibi. REITZ.

ibid. Δὶδ δὴ μιν ἐστάναι λ. δ. π.) Sic infra in Saturn. c. 7, διδ καὶ πεπεδησθαι με οἱ πολλοὶ εἰκασαν. REITZ.

ead. l. 12. Ὅμηρον τοῦ ποιητέω) Barth. ad Stat. Theb. IV, 464, Ὅμηρον putide abundare dicit; sed optime reprehenditur a Wessel. ad Diod. Sic. IV, cap. 66, 33, ubi etiam Ὅμηρον τὸν ποιητήν. Iterum c. 75. REITZ.

ead. l. 14. τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς) Homer. Iliad. Θ, 18. SOLAN. Plato Theaet. pag. 119 A. τὴν χρυσὴν σειρὰν (ll. Θ, 19) οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὅμηρος λέγει καὶ δηλοῖ. ὅτι ἔως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ἢ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἐστὶ καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. Eustath. p. 695, 9, ed. Ro. cum haec retulisset, pergit: ἕτεροι τοὺς κύκλους τῶν πλανωμένων νοοῦσι χρυσέαν σειρὰν, ὃν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἡελίου nondum inveni, nec observavit Seberus. GESN.

ead. l. 16. καὶ τὰς πόλιας) Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achilles ll. Σ, 490, 560, 590; sed quas nescio, an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit pluscula astrologica sine dubio, quae habet poeta v. 484 seq. GESN.

ibid. Πόλιας) Huiusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. SOLAN.

ibid. Ἀσπίδι Ἥφαιστος) Iliad. Σ, 495. Et mox vid. Odyss. Θ, 266. SOLAN.

Pag. 226. l. 5. Αὐτέων) Cur hanc scripturam praeferam, vid. c. 1 & 17. Quis tamen in Hippocr. & Herodot. sic ubique rescribere ausit? ubi ἐαυτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἐαυτοῦ & simil. est perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, οὗτος & τοιοῦτος, crasis frequentius est expressa in edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τούτοις, non τουτέοις, Hippocr. de Artic. S. VI, p. m. 92, vel sexies occurrit, iterum pag. 91 & 93. Τοιούτοις, isdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῶ p. 90. Et Herodot. I, p. 6 pr. Αὐτῶν *ibid.* Αὐτοῖσιν Hipp. l. c. p. 91, & vel centies alibi. Τούτοις quoque Herodot. p. 8 D. p. 10 pr. & 11 B. Τούτων idem p. 3, 4 & 7. Τούτῃ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. sit ἐών & εἰσι, pro ὦν & οἷσι, vid. apud Maittaire de Dial. p. 117. Τοντέων autem & αὐτέων apud Hippocr. rursus Aph. 3, S. I &c. REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ σύγ) Vid. Homer. II. E, 429 & 430. SOLAN.

ead. l. 10. Μαντήϊσιν) M. Suspicabar aliud mendum subesse; nam mox singulari numero effert: sed videtur de Astrol. cogitasse. SOLAN.

ead. l. 11. Πόλις) Vide, quae de urbibus auspicato condendis observavit vir sine honore non nominandus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. SOLAN.

ead. l. 12. Φόνους ἐργ.) Ienius, ἐργ — ad Ἑρμ. cap. 71. Sed quid de φόνους statuendum? Ego πολέμους voluisse suspicor; vide Tatian. p. 73, & Ez. Spanh. ad Callim. & quos ibi laudat vir illustr. Plat. Νομ. V, Virg. Aen. V, 755, Thucyd. III, 235 ed. Wechel. &c. SOLAN. Obscure forem Ienius in Hermot. monenti ἐργ. hic legendum, si in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepisset: at cum Ionibus maxime proprium sit augmenta tam temporalia, quam syllabica, negligere, ut ἀμείψατο, ἐργάζοντο, ἔλεν &c. apud Herodot. & Aret. plus centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. saepe iam laudatum Maittair. de Dial. p. 124—5. REITZ.

ead. l. 13. Πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκούσας) De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus, vid. Spanh. in nott. ad Callim. p. 80. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Καὶ δράκων) Conf. historiam Danielis de dracone Babylonio numinis instar culto, sed obiecto bolo medicato ab ipso interemto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis annexa est. Adde Spanhem. ad Callim. p. 394, nummoisque draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad Aristoph. Plut. v. 732, pag. notarum 262. Adde & Schol. Aristophanis, & Macrob. Sat. I, 20. Ac Meibomium in iusiur. Hippocr. p. 33. REITZ.

ead. l. 5. Ἰρώτατον) Recte hic Cod. W. ἰρ. Peccant ubique impressi in hac voce. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅφρα ἰδῇ νέκυας &c.) Homer. Od. Λ, 93. SOLAN.

Pag. 228. l. 1. Λυκούργος) Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur; & in eo mulieres partu facilius levare, scribit Plutarch. Proelium Lacedaemonii ante plenilunium ex Lycurgi praecepto non inibant. Erasmi. in Adag. *Aceffaei luna.* COGN.

ead. l. 2. Νόμον) Huius exemplum insigne habes apud Herod. VI. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρκάδες) In summam morum immanitatem efferrati sunt, quod ceteris omnibus amplectentibus astrologiam, ceterasque liberales disciplinas, quarum cultu mansuescunt

hominum ingenia, soli contemferint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. Serv. in 2 Georg. COGN.

ead. l. 14. Ὀρν) Sic cum tenui scribendum, quamvis in libris nostris hic cum aspero exstet; vid. Συρ. c. 19. SOLAN. Recte Solanus spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in Alciphro. L. I, ep. 27, Σὺ δὲ οὐδεμίαν ὄραν ἔχεις ἐμοῦ· & Bergl. quoque ex Herodot. I, Segm. 4, afferat, μηδὲ μίην ὄρην ἔχειν ἀρπασθεϊσέων. Nam praestat observare differentiam, quam Grammatici tradunt inter ὄραν curam, & ὄραν sive ὄραν, horam, pulchritudinem; licet affirmare nequeam, antiquitus eandem observatam. REITZ.

Pag. 229. l. 14. Πρηγμάτων) Πράγμ. hic habebant omnes, quas vidi edd. etsi cap. 24 recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror, neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsitan & ego praetermissem, ni monuisset frater G. O. Reitzius. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat Hippocratem mille locis, & Maittaire. de Dialect. p. 100 & 101. REITZ.

ead. l. 15. Χρομένους) Quia supra § 15 sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum: utrumque enim satis crebro apud Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. apud Maittaireum de Dial. p. 121 & 131. Et cum ἔχρνοντο quoque hac Differt. Luciani § 7 habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. REITZ.

ead. l. 16. Ἀφιζόμενα) Id utilitatis, ait auctor, affert Astrologia, τὰ μὲν ἰσθλὰ εἰδότες ἀφιζόμενα, πολλὰν ἀπὸ προσθεν εὐφρανέει, τὰ δὲ ἀγνοοῦσι φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοοῦσιν ἐπέρχεται. In edd. novissimis praetermissa est vox ἀγνοοῦσι (quam Bas. & Ald. servant) in primo loco; cuius tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror: nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare: Bona quidem, inquit, eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae ignorantibus censentur mala, tristia, calamitosa, illi (qui nempe χρέωνται τῇ ἀστρολογίῃ, ut praecessit) aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt. Statim quoque pro vulgato ἡγείται mirum, ni auctor hic ἰωνίζων scripserit ἡγέεται· ut § 3, περιέεται, & ἀπηγείται § 22. IENS. Ἀφιζό-

μενα) Sic dedi pro vulgato ἀφιζόμενα, ut Ionismus appareret: Nam recte adspiratio omīssa erat supra c. 21 & 24. Conf. Herodot. ipso princ. ubi ἀπικομένοις & ἐσαπικνέσθαι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. REITZ.

ibid. Τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοοῦσιν ἐπέρχεται) Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Quae profecto, ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum, τὰ δὲ ἀγνοοῦσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισι ἐπέρχεται. De quo si vere pronuntiare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, qua longe accommodatior illa Erasmi: *mala vero facile, cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia nescio, quae sit scriptura vetus in Codicibus Mss. Unde & pater ed. Basileensi in voce ἀγνοοῦσι adscriptit περινοοῦσι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si, quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi, *adversa autem facile excipiuntur: non enim imprudentibus superveniunt* &c. GRON. Τὰ δὲ φαῦλα ε. δ. recte M. Fl. S. & A. Reliquae edd. ἀγνοοῦσι prave post τὰ δὲ, ponunt. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. ἤγεται) Ita cum lenis credidi legendum pro vulgato ἤγεται et si contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in Hippocr. Mochlico p. m. 113 ὁμολογείται legitur. Ac de Articulis p. 91 μυθολογοῦσι. Item γυιοῦνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum cum dedita opera Ionismum hic affectet Lucianus, omnia ad illum erunt accommodanda, quaecunque possunt. Maxime, cum supra quoque —ίεται non εἴται dederit. Alioqui & ex Herodot. in quo dialyses frequentior sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II, sive Euterp. p. 104 ed. Steph. C. ἀνασιμιοῦνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam nunquam. Conf. supra § 19 βαλεῖν, ubi & βαλέειν potuisses coniicere. REITZ.

IN DEMONACTEM.

Pag. 231. l. 1. ΔΗΜΩΝ.) Demonactem quendam Cyrenaeis

dedisse leges, tradit Theodoret. 9 Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit viro doctissimo Philostratum pag. 556 enarranti, cur hunc libellum *fabulam* vocaret, nothumque esse putaret, mirari tantum possum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agent. Huiusce vitae meminit Eunapius, ut a Luciano scriptae p. 12, 13. Locum integrum in testimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. suspicatur *Pseudonymum esse Lucianum*: cum enim nihil sacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus lectoribus prostituere voluisse non putat. Deinde alibi *Samosatensem* se dicit, alibi *Patrensem*. (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur pervenisse: certe quod id suadeat, nihil in hac vita, nisi quid forte me latuit, conspicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus iam senior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV, vel CXXX, Demonacte fere quadragenario. SOLAN.

ead. l. 2. 'Ο καὶ ἡμᾶς βίος) Sic οἱ καὶ ἡμᾶς ἄνθρωποι, homines nostri. Herodian. I, 14, 7. Et I, c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, eodem tempore, Aelian. XIV, 8 pr. REITZ.

ead. l. 4. Τρεπυῶ) Recte, & magis Atticum, quam ὑπερφυῶ. Sic Alciph. II, p. 270. Et Noster supra εὐφυῶ, Alex. c. 5, ac de Salt. § 74. REITZ.

ead. l. 5. Βοιωτὸν Σώστρατον) Huius fortasse meminit in Dial. Mort. & in Alexand. Pseudoman. Softrati cuiusdam Sicyonii Pausan. meminit in Eliac. L. 2. COGN. Vid. omnino Hemsterhusius in praefatione Pollucis pag. 29. GESN.

ibid. Σώστρατον) Magnificentiora sunt, quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in Dialog. Mort. XXX & Alexandri vita cap. 4 loquitur, putandus videatur; vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit huius sub eodem Herculis nomine Philostratus in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnassus, vires immensae, omnia. Nisi quod de latronibus nihil Philostr. De operibus enim, quamvis diserte non dicat, satis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuisse dicit Isthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem*, teste Philostrato, vocabant, quia ab Herode in epistola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia sua habere Philostratus videtur, 16. *Agathion* etiam a rusticis vocabatur, ut p. 553 docemur; *Sofstratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat

Hemsterhusius Praef. ad Pollucem. p. 29, eundem virum Philostrato & Luciano describi. Quod miror a doctiss. Philostrati interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque esse dixisse, *eundem esse patere putat ex collatione*; non ipsum rem per se liquidam inspexisse. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ μήκιστον) Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui sub Nerone iam notus ad centesimum ferme annum vitam produxit, c. 3 & 63. SOLAN.

ibid. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπνοος εὐνῇ) De Demonacte scripturus Noster, ait se singulari libello scripsisse de Softrato quodam, ubi magnitudinem eius, ingens robur, omnemque victus rationem descripserit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φᾶος ἡελίοιο non adspicit, & in ceterorum aevi veteris monumentorum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπνοος εὐνῇ in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscunque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae asuesfacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίπνοος, ut Softratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίπνοος id enim videtur Noster velle, eum humi cubuisse; idque ceteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἢ ἐπὶ πᾶσιν εὐνῇ, *cubile in gramine*. Plane enim ita Noster locutus fuerat in Necyomantia c. 7, εὐνῇ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πᾶσιν. Et sic Homerus II. Π, 235, χαμαιεύνας habet. Latini dixerunt *humidomitiones*; vide If. Casaubonum ad Suetonii Iulium 72. IENS.

ead. l. 10. Γέγραπται μοι) Non exigua haec iactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγθος) VIII pedes, teste Philostrato l. c. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπαίθριος) Vid. Plut. 483 f. Noster Men. cap. 7 ὑπαίθριος scribit. SOLAN.

ibid. Ἐπίπνοος) Vide Iensium. De diaeta agresti Philostrat. l. c. SOLAN. An ἐπὶ πᾶσιν; adscripserat Gesn. REITZ. Ἐπίγειος vult cl. Bel. de Ball.

Pag. 232. l. 1. Περὶ δὲ Δημῶνακ.) Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos &c. Fere sic Livius, rerum Romanarum texturus historiam, in Praef. *luvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi, pro virili & me ipsum consuluisse*. IENS.

ead. l. 4. Καὶ — πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες) Interpres, & ad

philosophiam respicientes. Πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν, *philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paulo post πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. GRAEV.

ead. l. 8. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὗ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν καὶ κτήσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν) Vertenda sunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectus nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum iudicasset, ad philosophiam animum appulit.* Ὑπεράνω γενέσθαι non est excelsiorem fieri, ut interpretes transfulerunt, sed despicere, contemnere. Laërtius: καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γίνεσθαι, vulgi laudes & gloriam contemnere. Plutarchus in apophthegmate Agefilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐανδρотаτήν τῶν ἀντιτεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἑλεῖν, malo me vincere contemptu talium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere. Pro his dixit Lucianus statim ὑπερεῖδε τῶν ἀνθρώπων ἀγαθῶν. GRAEV.

ead. l. 9. Οὐ μὴν ἀλλὰ) Sic οὐ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Ienfr. not. ad Vit. Aufr. Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, igitur, in Plutarchi Num. p. 60 E. Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστι τις ἑορτὴ &c. pro, sed &, vel praeterea. Nihilominus. Verumtamen, Bergl. ad Alciph. II, 253: REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεράνω γενόμενος) Non indignabuntur manes Graeviani, huic monito viri summi non obtemperatum, sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; ille superior fuit his impedimentis. Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam contemptus hic locum habere: quae enim facile superamus, contemnimus. Sed nihil omnium nos cogit, ut a verborum proprietate, & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. GESN.

ead. l. 12. Ἀγαθοβούλου) Hunc Eusebius anno Chr. CXX floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Περ. c. 17, quem locum vide. SOLAN.

ibid. Δημητρίου) Cynicus is, de quo legimus in Apollonii Thyanei vita IV, cap. 25, p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non Demonactem, ut putavit Vorstius, respicit, qui τῶν ideo inferendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio iuniorem fuisse indicat. Vid. Ἰππ. cap. 2 similem phrasin;

& Ὀρχ. c. 63; unde, Neronis tempore vixisse hunc Deme-
trium, constat. Confule Diog. Laërt. V, 84, p. 161 A. Huius
Phavorinus honorifice in scriptis suis, teste ibidem Philostrato,
meminerat. SOLAN.

ead. l. 14. Τιμοκράτει) Vid. Ἀλεξ. c. 57, & Ὀρχ. c. 69. De
eo Philostr. p. m. 265, (536) τῆς δὲ γλώττης εὐφρόως εἶχε,
καὶ σφοδρῶς, καὶ ἐτοιμῶς. Circa an. Chr. 130 floruisse tradi-
tur in Chronol. Sophist. Philostr. Quae si vera sunt, aut alium
Timocratem denotant, aut hic etiam longaeuus fuit. Vid.
Ὀρχ. cap. 69. Sed errat Chronicon: nam de hoc ipso haud
dubie sermo est. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. Ἄλλ' ὃ γὰρ Δημόναξ) Lege omnino ἄλλ' ὃ
γε Δη. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνίπτοις γε πρὸς) Neutiquam inexercitatus, ne-
que rudis: quo proverbio etiam usus est in Rhetor. praecept.
COGN. Vide Paroemiog. BOURD. Ἀνίπτοις γε L. H. R. 2. Fr.
P. quod cur mutarit S. ed. feceritque ἀνίπτοις π. nulla ratio
erat. SOLAN.

ead. l. 10. ἦξεν) Sic mutavi: minus placebat enim, quod
omnes libri nostri hic praeferunt ἦξεν. Vid. & Δραπ. c. 6, ubi
itidem plerique impressi errarunt. Et confer notam T. Fabri,
& nostram ad Περ. c. 37. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀκρω τῷ δακτύλῳ) Sic supra Quom. Hist. c. 4 f.
Hoc vero Luciani adducit Elsner. ad Evang. Math. XXIII,
4, ubi, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτά. Tum
etiam ex Iul. Orat. 6, p. 200, γενέσθω δὲ τρυφῆς μὴ δὲ ἀκρω-
φασί, τῷ δακτύλῳ. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ τὸ σῶμα δὲ) Illud καὶ δὲ, quod frustra alibi
suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra de Salt. § 10,
§ 12 & 13. Item 1 Ver. Histor. cap. 15, Alexand. cap. 41 &c.
Adde modo laudatum I. Elsner. ad Evang. Ioan. XV, 27, in
quo habemus, καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit,
& vos itidem, aut, quin & vos testabimini, aliaque ex Xenoph.
Thucydid. Arrian. hoc Luciani testimonio non omisso, ad-
ducit. REITZ.

in Schol. Αὐτοσχέδιας) Ita restituiimus ex Ms. Reg. 3011
pro vulg. ἀποσχέδιας.

Pag. 234. l. 3. Ἐς τοῦτο) Non dubito, quin legendum sit ἐς
ταῦτο, sic certe interpretatus sum. GESN. Quod Gefn. conie-
cit, id Solanus quoque sic emendaverat: & quia necessaria
est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. REITZ.

ead. l. 7. Οὐ παραχάρων τὰ) Dicit, Demonaetem imita-

tum esse Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχάρατ-
 ταν τὰ εἰς τὴν διαίταν, ὥς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν
 ἐντυγχάνοντων, ἀλλ' ὁμοδαίετος ἅπασιν. Vertunt: Non tamen
 adulterabat ea, quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae
 gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum com-
 muni cum aliis vivendi ratione utebatur. Παραχάραττειν τὰ εἰς
 τὴν διαίταν, non est adulterare, quae ad victum pertinent, sed non
 mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere. Io-
 sephus V ἀρχαιολογίας, Παρέβαινε δ' ἤδη τὰ πάτρια, καὶ τὴν
 οἰκίαν διαίταν παρεχάρασσε ξενικῶν μιμήσει ἠθισμῶν, eiurabat
 patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrino-
 rum morum. Ruffinus sic vertit: Transcendebat iam leges patrias,
 & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum. Synesius:
 καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ
 δόγμα τὸ θεῖον παραχάραττοντες, ut nummos divinam doctrinam
 mutantes. GRAEV.

ead. l. 10. Σωκράτους εἰρωνείαν) Hinc Socrates dictus εἰρων
 utebatur enim, ut ait Cic. I de Off. libenter ea diffimulatione,
 quam Graeci εἰρωνείαν vocant. COGN.

ead. l. 15. Παντοῖους) Alio sensu usurpare solet. Vid. N.
 Δ. 21. SOLAN.

Pag. 235. l. 2. Οὐδέπω ποτε) Id plus esse, quam οὐδέποτε,
 vid. supra in verbis Diog. Laërt. ab Solano prolatis ad 2 Ver.
 Hist. c. 18. REITZ.

Pag. 236. l. 11. Οἰκεῖον) Homo sum, humani nihil a me alienum
 puto. Terent. SOLAN.

ibid. Πλέον δὲ, ἢ ἑλαττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μέτροις
 ἐξιστάμενος, ὅπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας
 ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Sic distinguendum opinor. Vulgo iun-
 ctim haec leguntur, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν μέτροις ἐξιστάμενος. In-
 terpres hic iterum turpissime sese dat, vertens, plus autem, mi-
 nusve laetabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quot-
 quot illi videbantur propter spem obsequii delinquere. Nihil insul-
 sius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Verto, plus au-
 tem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum, (qui-
 buscum nempe versabatur: versabatur autem cum omnibus,
 non omnium tamen usu peraeque delectatus) iis solis se absti-
 nens, quotquot ei viderentur supra omnem spem emendationis delin-
 quere. Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emen-
 datio sperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &, ut Belgae di-
 cimus, daer geen salu meer aen te smeren was. IENS. Distinguen-
 da mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δὲ ἢ ἑλαττ;

τον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁ πόσοι ἀνδρῶν
h. e. plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex iis,
devitans solos, quicumque. Quemadmodum hic Lucian. ἔχαιρε
συνὼν ἐνίοις, ita Xenoph. K. Π. II, 15, ἡδομαι συνὼν τούτῳ. L.
Bos. Distinctionem a L. Bos propositam sum secutus, pristinam
abolendo. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν)
Benedictus, propter spem obsequii delinquere, ex Obsopoeo, qui
largius, propter spem exhibiti obsequii delinquere. Mirabiles ver-
siones. Intellige supra spem emendationis delinquere. GRON.

ead. l. 14. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης) Conf. Alciph. I,
Ep. 38, p. 180, ibique not. Bergleri. REITZ.

ead. l. 15. Κωμικὸν) Eupolis. Vid. fragmentum allatum in
notis ad Νύκρ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 16. Τὴν Πειθὴ τοῖς χεῖλεσιν &c.) Utitur & Alciph. I,
ep. 38, pag. 178 f. ἐπ' ἀκροῖς μοι δοκεῖ τοῖς χεῖλεσιν αὐτῆς
ἐκάθισεν ἡ Πειθὴ. Ad quae verba Bergler. haec Luciani alia-
que afferre non est oblitus. REITZ.

Pag. 237. l. 3. Κρεῖττόνων) Verte ex Düs. KUSTER. Vid. Ἀ.
μισθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ μείον τοῦ παρὰ τοῖς πλήθ.) Delendum censeo il-
lud τοῦ, cum sententiam obscurer. SOLAN. Non satis haec in-
telligo. Si τοῦ absit, μείον respiciet ad amorem & admiratio-
nem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen
Socratis dicam. Interim verti, ut verba iacent. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε δύω ὥφθη πάποτε) Contrarium docet Xe-
noph. in Memorab. L. I, p. 570, 571, ed. Basil. Sed cum So-
crates de facultatibus exiguis exigua sacra faceret, nihilo se
putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus
multas & amplas hostias caederent. REITZ.

ead. l. 9. Ταῖς Ἐλευσίαις) Scilicet τελευταῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀναβαθὼν) Forſan ἀναβαλὼν certe Nostro ἀνα-
βολὴ eo sensu frequens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι) Minuc. Fel. Octavio. BOURD.

Pag. 238. l. 14. Ἀπὸ Φαβορίνου) De quo Philostrat. lib. I
Sophistar. COGN. Φαβορίνος Latine scribendum Favorinus,
(non Phavorinus) ut iam pridem monuit Iensius: est enim Ro-
manum nomen a favor, ut Censorinus, a Censor &c. Olearius
ad Philostr. Vit. Sophist. I, § 8, p. 489. REITZ.

ead. l. 17. Καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν) Sic haec ver-
ba bonus Obsopoeus interpretatus est, quasi hoc loco μελῶν
dè membris accipiendum esset. Infeliciter certe, ne dicam ri-

dicule. At tu verte, & maxime in illis carmina fracta & minime generosa. PALM.

Pag. 239. l. 4. Ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ) Male interpres, instante vero quodam Sophista. Vertendum, instante vero Sophista, hoc est, Favorino. MENAG.

ead. l. 6. Ὀρχεῖς ἔφη) Spado fuit Favorinus. MENAG. Quia Eunuchus Phavorinus, (vid. Eὐν. N^o. 7.) & eius orationes molles, ut supra visum est, plurimi in eam rem ioci iacti sunt & ab aliis. Vid. Philostr. p. 541, & Nostrum Eὐν. c. 7. SOLAN.

ead. l. 10. αὐτοῦ) P. L. & ed. I. Reliquae αὐτῷ, nisi quod B. 2. αὐτῷ fecit. SOLAN.

ead. l. 13. αὐτὸς πάγονα οὐκ ἔχων) Ἀγενεῖας γὰρ τοῦ προσώπου καὶ γηράσκων εἶχεν, inquit de eo Philostratus de vit. Soph. L. I, VIII, 1, p. 489. SOLAN.

ibid. Σιδωνίου) Quis ille Sophista fuerit, nescio; certe apud Philostratum frustra quaesivi. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην) Anglic. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ. BOURD. Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. SOLAN.

ead. l. 5. Πύθωνος) De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐπαρύφον) Iterum infra § 41. SOLAN.

ead. l. 9. Ὅτι περαίνει) Legendus Flor. Christian. ad εἰρη. Aristoph. BOURD. Narrantur plures in ea voce ioci apud Diog. Laërt. Mened. p. m. 65 A. & B. & Arcef. 104 F. V. Muret. Var. Lect. XI, 11. SOLAN. Nescio, an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαίνειν est dialecticum, significatque, ut Latinum efficere, concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. Vid. Kuhn. ad Diog. Laërt. 7, 45, & quem laudat Sextum Empir. Math. 8, 436. Inde est ἀπέραντος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429, & 10, 96. Sed περαίνεσθαι etiam obscoenum est, ut confici Latinorum. Vid. Diog. Laërt. 2, 127, & 4, 34. GESN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ ἀνδρᾶ ἔχεις) Vertitur, etenim virumne habes? pro & sane virum habes: hanc vim habet τὸ καὶ γὰρ. LA CROZE.

ibid. Ἀνδρᾶ ἔχεις) Dixi ad illud Petron. quaeque virum quaerunt. BOURD.

ead. l. 13. Ἐσθῆτα — ἀνθεινὴν) Innuit hīce Lucianus, solis ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Νύμφ. c. 8 a me sunt annotata, SOLAN.

Pag. 241. l. 9. Δακτύλιον) De hac dictione alibi. BOURD. Notae Bourdelotianae adscripserat la Croze. Semper alibi. *Voilà bien des alibi forains*. Indicat vir cl. idem, quod Hemsterh. T. I ad Nigrin. ait, Bourdelotio solenne esse tractationem eorum, quae nescit, alio remittere. REITZ.

ead. l. 15. 'Ονώρατον) Latinum nomen esse, certum est; aspi-rare tamen noluimus, ut scripturam vererem, qualem in libris reperi, repraesentarem. Nisi forte coniectura editoris B. 2. un-malis, qui 'Ονώρατον fecit. SOLAN. An fuit οὐχ 'Ονώρατον, Latinum nomen, *Honoratum*? GESN.

ead. l. 16. 'Αρκεσίλαον) Ridet hoc nomine pellem ursinam, quam ille gestabat; nec illa opus est mutatione, quam ed. P. excogitavit. Certe sic iocus peribit, quò ad philosophum ce-lebrem inter Academicos etiam respicitur, de quo Diog. Laërt. IV, pag. 103. SOLAN. Frigida, nisi quid me fugit, ad primam syllabam nominis cum ἀρκτω convenientem allusio. Sed sunt pluscula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi mo-do, sed Graeci, & ipse Socrates. Certe in Cratylo multa sunt frigidiora etiam. GESN. Ablancurtius, *Arcefilas* vel *Artiefilas*; nam ἀρκτος significat *ursum*. Et sic supra in Alex. vidimus ἀρ-κείος & ἀρκτεῖος. Quare si *Par.* ed. hic 'Αρκεσίλαον pro suo 'Αρκτησίλαον dedisset, non video, cur iocus periisset. Ἀρκεσί-λαος apud Diog. Laërt. sine τ compluribus locis scribitur. Persius vero Sat. III, 79, *Arcefilas*. At in nomine ficto quis di-xerit, praestetne Ἀρκετες — an Ἀρκες —; REITZ.

Pag. 242. l. 3. Μῆτε ἐλπίζοντα, μῆτε δεδιότα) Conf. supra Alex. c. 8. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ κυνᾶς) Deleo frigidam illam, immo absurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes insidet, & versionem ipsam postremam foedarat. SOLAN. Haec ante sic male interpuncta legebantur: οὐ κυνᾶς; — οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ φυσ. τ. π. τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον) Tzetzes in Chiliadibus. MENAG. Notavit idem Guyet. REITZ.

ibid. Περὶ τῶν ἀντιπόδων) Ridet itaque eorum sententiam, qui — uti & Εὐχ. cap. 44. Riserunt etiam Patres muki; (vid. Rittersh. p. 45) unde hoc saltem discere licet, cavendum viris bonis, ne dum, quae non intelligunt, vituperant, risum & io-cum peritioribus praebeant. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναστήσας) H. e. postquam excitasset, (Physi-cum illum) non vero *surgens*, ut habebat versio. L. Bos.

Pag. 243. l. 1. Θαυμάζω) In omnibus θαύμαζε legitur; quae

quid absurdius dici potest? Nisi forsā δαῦμά γε a prima manu fuerit. SOLAN. Θαυμάζω voluisse legere Solanum, ex eius nota video; licet ipsum contextum non mutaverit: sed quia deinde rectius conicit, etiam δαῦμά γε legi posse, ideo vulgatam intactam reliqui. REITZ.

ead. l. 5. Ἡρώδης) Atticus. Huius Herodis Gellius, Spartianus, Pausan. & alii meminere, & Philostr. in Sophist. COGN. Notissimus hic ex Philostrato, Gellio & aliis. SOLAN.

ead. l. 6. Πολυδύκη) Atqui I. Pollux Onomastici auctor annos vixerat LVIII, teste Philostrato in eius vita p. 593, & Suida. Cumque *epithalamium* Commodi Crispinam ducenti scripsisse tradatur a Suida, post an. Chr. 178 mortuum oportet statuamus. (v. Dio LXXI, p. 814, & Capitol. Marco p. 134 A.) Immo Philostratus ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit, eum suggestu Athenis ab eo donatum: Soph. p. 593. Verissimum igitur est, quod a doctissimo Philostrato interprete acute observatum esse video, alium Pollucem intelligi, eumque aut servum, aut libertum Herodis, ut vult ad p. 558, aut certe alumnum discipulumve, cum inter τροφίμους, quos impense amaverat, ibi recenseatur. De luctu eius vide omnino Philostratum in voce Herod. pag. 558, ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀχνημα — ὡς ἀναβ.) Locum hunc mire illustrat Philostrati locus p. 558, ubi de hoc ipso Polluce cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκὼνας γοῦν ἀνέτιθαι σφῶν θηρώντων, καὶ τεθνηκότων, καὶ θηρασόντων. τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ξὺν ἀραῖς τοῦ περικύβοντος, ἢ κινήσαντος. SOLAN.

ibid. Ζεύγνυσθαι αὐτῷ) An Πολυδύκη; GUYET. Cl. Bel. de Ball. legit αὐτῷ adspirare.

ead. l. 8. Δεῖπνον παρασκευάζοντες) Idem aliis verbis infra § 33, ὡς ζῶντας ἐστίαν. Sed in A&. Apost. X, 10, καὶ ἤθελε γεύσασθαι παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν. Ad quae verba Elsn. hoc Luciani aliudque ex Catapl. aliisque affert, qui probet παρασκευάζεσθαι esse parare quid in prandium. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ δ' αὐτὸς) Vorstius τῷ δ' αὐτῷ sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. Philostr. p. 558. De eodem credo A. Gellium loqui XIX, 12. SOLAN.

ibid. Τὸν πατέρα) Philostratus tradit, unicum ei fuisse filium; qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de Polluce aliisque

duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait, οὐς ἴσα γνησίοις ἐπένθησε. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. Philostratus autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. SOLAN.

ead. l. 17. Τρεῖς &c.) Vide Iuliani Imp. Epist. XXXVII, ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. SOLAN.

Pag. 244. l. 10. Ἀσκληπιεῖον) V. Ἑρμ. c. 37, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιδεύτους) Forſan ἀπαιδευτός. SOLAN.

Pag. 245. l. 1. Ἀγαθοκλέους) Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. cap. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12, & f. Alium medicum Καταπλ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 5. Κεθήγου δὲ τοῦ ὕπ.) Anno Chr. CLXXII Cethegum Consulem invenio. SOLAN.

ead. l. 6. Πρεσβέυσων τῷ πατρὶ) An & apud alios hoc sensu inveniat, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ τῶν ἐταίρων τις ὄρων ταῦτα, ἔλεγε αὐτῷ μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημόναξ, οὐδὲ μέγα.) Sic legendum. Vulgo ὦ Δημόναξ, male: ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis fociorum magnum eum esse scelus diceret, aiebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. IENS.

ead. l. 9. Ὁ Δημόναξ) Sic B. 2. recte. Reliqui libri δ, praeve. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ μέγα) Illud οὐδὲν μέγα vide apud Diog. Laërt. 148 C. nihil mirum. Et apud ipsum Nostrum Φιλοφ. c. 16, ὦ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem huius petit; quasi diceret, nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. SOLAN.

ead. l. 11. Μετάπεμπτος) Capitolinus in Antonino Pio cap. 10, cuius avaritiam etiam in mercedibus notavit. (vide Casauboni ad eum locum notas.) Hinc est, quod eum hic Demonax cum agmine suo aureum vellus petere ait; ioco duplici: alludit enim etiam ad alium Apollonium, cuius Argonautica nota. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος) Interpr. ut regis esset praeceptor. Pro regis potius reponere, Imperatoris. Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appel-

dari, res est nota. Infra pag. 247 recte haec verba transtulit, ὁ βασιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν, *Imperator me Romanorum civitate donavit.* VITRING.

ibid. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ) Iocus est in voce *Argonautae*. Nam Apollonium & eius discipulos insimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut *Argonautae* ad vellus aureum, de qua expeditione exstat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. PALM.

ead. l. 13. Ἀπολλώνιος &c.) Alludit ad alium Apollonium, cuius *Argo navica* hodieque exstant. SOLAN. Dubitat Cresollius Theatro Rhett. 4, 11 extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandaque pigritiae, ut Latinus poëta, *Non nautas puo vos, sed Argonautas* (Martial. 3, 67); sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, *oviculae*, & avaritiam inbiantium aureo ipsius velleri philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii *Argonautica* nota sunt. GESN.

ead. l. 15. Ἀλλ' ὅς πάντα) Ut enim nihil sit in philosophia ista, ita nihil perit. Hippocr. de Diaeta 1, 5, 13, Heraclitica ratione, Ἀπώλυνται μὲν οὐδὲν ἀπάντων χρημάτων, οὐδ' ἐγίγεται, ὁ, τι μὴ καὶ πρόσθεν ἦν. Συμμισγόμενα δ' ἐκὼς διακρινόμενα ἀλλοιοῦνται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 17. Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδεύκη) Ῥηγίλλαν καὶ Π. MARCIL. Recte vidit Marcilius, in his verbis, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον καὶ Πολυδεύκη, legendum esse Ῥηγίλαον. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Salmasius. GRAEV. De Herode & Rhegilla uxore fuisse Salmasius ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam, Herodem *Attici* a Graecis dictum ex Philostrato observat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in Torquato & Attico Coss. pag. 90. Duas filias amisit ex IV liberis (Inscr.) Apud Philostr. p. 558 leguntur tantum tres. Praegnantem mortuam cum foetu, post mortem unius filiae, coniicit Salmas. pag. 96. Vid. Salmas. ad Spartian. p. 77, Sponii Miscell. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX obisse constat. Vid. Io. Maff. Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei exstruxit, de quo Philostratus in vita eius p. m. 551. Ipse Herodes se ὑπερπενθήσαι ἀποθανοῦσαν, ait *ibid.* 556;

& paulo post, *παρὴν αὐτῷ πονήρως διατιθεμένῳ τὸ πένθος*. In descriptiones has Herodis iterum prodissse audio Londini an. 1722 cum selectis Casauboni & Salmasii notis, novisque editoris Maittairei, inter Miscellanea Graecorum aliquot scriptorum carmina. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Πολυδεύκη) Vide supra ad c. 24. SOLAN.

ibid. Ἔστιν &c.) Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. *Maκρ. c. 21*, Thucyd. III, p. 58, 2, V, c. 11, VII. c. 11, Plut. in Timol. 464, 2, & Plat. 353, 2. Privatis etiam licuisse, si cui tantae suppetere facultates, suis parentare ad eundem modum, probabile est. Quae autem filii parentibus mortuis praestare legibus Atticis tenebantur, semel fieri satis erat. Vide Potter. 164, 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis istis vid. *Ἐπισκ. c. 22.* SOLAN.

ead. l. 3. Προβήσεως) Ergo integra ea non est, quam habemus. *Ἀλεξ. c. 38.* SOLAN.

ead. l. 5. Εὐμόλπου) Dico alibi. BOURD. Insignis ea de re est Euripidis locus, interpretibus non satis intellectus in Rheso 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Barnesio aliter visum fuerit, qui Thamyrim intelligit. SOLAN.

ead. l. 11. Συνεβούλευσεν ἀσκήσιν, καὶ γυμνάζεσθαι) Benedicis, suavit, ut exercitationi incumberet. Ohsopoeus, ut frequentia exercitio iucumberet. At quis negare audeat, saepius id ab illo factum? Sed praeclarus lusus est in Graecis, quae non tam suadent exercitium vel exercitationem, quam manuales & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoris de Callicratide, *ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικῆς*. Et rursus notabili distinctione, *πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθὸν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ*. GRON.

ead. l. 14. Καὶ μάντιν δέ ποτε εἰδὼν) Scribendum *ιδῶν* quod sequiores depravarunt, cum primae edd. recte habeant. IENS.

Pag. 247. l. 3. Ἐρόπλιον αὐτῷ μάχην) Vid. supra *Ὀρχ. cap. 8.* SOLAN.

ibid. Πρὸς πάτταλον) Idem voluit Theophrastus, si eius quidem foetus est, cap. Π. *ὁψιμαθίας*, pag. 7 B. cum ait, eum καὶ μακρὸν ἀνδρίαντα παίζειν. SOLAN.

ead. l. 9. Στήσον — τὴν σποδὸν) In ed. Blancard. Th. Magistri τὸν σποδὸν male legitur, ubi is sub verbo ἴστημι haec Luciani affert, ac verbum id recte exponit *συγροσστατῶ*. Et hoc sensu ap. LXX persaepe, ut Esdr. VIII, 25, καὶ ἴστησα αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2 Reg. XIV, 26,

καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔσθησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δια-
χοσίους σίκλους. Alibi plene ἔσθησεν ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut
Iob. XXXI, 6, Esai. XLVI, 6 &c. REITZ.

Pag. 248. l. 4. Πρόβατον) Sotades ap. Stobaeum idem dixit.
Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἄκουσον. Ἄν μακρὰ πτύης,
φλεγματίῳ (γρ. κρατεῖς) κρατὴ περισσῶ. Ἄν εὐίματης, ταῦτα
πρὸ σοῦ προβάτιον εἶχεν. Vid. Grotii Flor. p. 115. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσεσθαι ἐμελλον) Non ine-
pte ad sensum transtulit d'Ablancourt, *il ne s'agit pas*, dit-il,
de mourir pour sa patrie. Quasi diceret: nam, si id ageretur, fa-
tis patientem ac fortem me praebuiffem, nunc nolo esse male
fortis. REITZ.

ead. l. 9. Ἀδμήτῳ) Frustra hominem usque adeo obscurum
quaesieris. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν) Quod refert non fue-
rit deterius. Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas,
quod refert ab re non fuerit alienum. Sic Lucian. nofter in Dipsad.
c. 6. Et Aristoph. Equit. p. 290. VITRING.

ead. l. 16. Ἰδὼν δὲ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρου-
σιν ἐπισικῶς γίγνεται) Benedictus, cum vidisset quispiam eum
cruribus innixum, prout accidere solet senibus. Quod tantum ab-
est, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines
quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν,
Longe melior Obsopoeus, cum vidisset quispiam crura eius tarda
& turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt. Poterant ista epi-
theta secure omitti, cum ex seqq. videantur intelligi nescio
qui livores. GRON.

Pag. 249. l. 3. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὴν δούλον) Uterque inter-
pres, *servo tuo similem te*. Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον
σαυτὸν τῷ δούλῳ; Sed facetissime alludit ad διαμαστίγῳσιν
Lacedaemoniam, de qua tum plurimi alii, tum I. Meursius in
Graecia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. Per
quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab
domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac domi-
nis. GRON. Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere
solemne habebant, (vid. Ἰκαρ. c. 16) tum quod servile inge-
nium in servum saeviendo prodebat. SOLAN. Verbebatur, *de-
sine servo tuo similem te ostendere*. Sed frater G. O. Reitz. bene
animadvertit, vertendum, *servum tui similem*. REITZ.

ead. l. 4. Δανάης δὲ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης,
Κρίθητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἴ Δανάη ἢ Ἀκρισίου θυγάτηρ) Iocus sane
frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρισίου ἀνευ κρίσεως. Nisi

fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clausa, ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut, Procede in publicum litigatura: non enim merus, ne quis tam deformem Iuppiter te rapiat. MARCIL.

ibid. Κρίθητι) Vid. Suid. v. ἀκρίσια, & Δανάη. SOLAN.

ead. l. 7. Τρίβωνα μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγόντα) Melius, τρίβωνα μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἐπὶ δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κεκραγόντα &c. nempe Κυρικόν. MARCIL. Haec, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculae emendatione patebit facetus satis iocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. Iocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans, se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectae imitatore, a Demonaeste irrisus est & subfannatus. *Immo* (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus*. Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερίδω fingit derivari, quod est *innitor*, eo quod innisus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Atheniensis celeberrimus: forte fuit etiam philosophus eius nominis, de quo tamen nihil legi. PALMER. Ego omnino pro ἀντὶ legendum censeo ἀνευ, quam emendationem confirmabit Scholium. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπέρογκον κεκραγόντα) Eam sententiam esse huius loci, quam in versione dedi, certus sum: hoc est, ὑπερον, *pistillum* pro clava habuit hic Cyniscus. Τρίπυχον fuisse nonnumquam, h. e. *trium cubitorum*, hoc instrumentum, docet Hesiodus *Εργ.* f. 423, ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὑπερον cum suo ὄλμῳ recte exprefferit: quam alioquin machinationem in hodierno civium suorum Hungarorum usu esse, docuit me Collega optimus I. A. Segnerus. Nempe ὑπερον simplex lignum est, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c. Ut *μοχλὸς vestis*, *κάρηθρον scopae*, sic ὑπερον, *pistillum*, simplicia ligna sunt magica arte animata apud Nostrum in Philopseude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἑρμηνείας S. 119, κοσμούμενον ὑπερον, simplex sine dubio lignum, non machinam illam compositam, intellexit. Quare pistillum sine dubio gestavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὑπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, haustum devoratumque sit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὑπερον, ὑπέρογκον κεκραγόντα, &c, ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὑπερον, κεκραγόντα κ. τ. λ. Qui characterem quasi dictorum De-

monachis nostri, & monetam norit; qui cogitarit, necessario desiderari aliquid, quod pro baculo, seu clava usurparit Cyniscus; qui Hyperidis nomen cum ὑπέρω comparaverit: ille nobiscum, puto, sentiet. GESN.

ead. l. 11. (ὑπερίδου) Huius nominis Rhetorem fuisse notum, de quo Plut. in X Rhet. 456, non me latet. Sed quid is ad rem praesentem, aut quem alium intelligat, non satis assequor. Scholiasta restitutus indicat, sine baculo fuisse, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magistrum assignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero si ex historia pateat, optimum efficiet Demonactis iocum. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας) Est in eam rem locus Philostrati luculentissimus in Imag. II, p. 818: οἱ παγκρατιάζοντες, ὃ παῖ, κεκινδυνευμένη προσχρῶνται τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, οἱ μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι. καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίγνεσθαι χρὴ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῶ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντος τοῦ παίειν καὶ ἐνάλεσθαι ταῦτ' ἡ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Αὐτὸν) Conf. Schol. p. seq. ad verb. δρωπακισθῆναι, ubi ταῦτ' ὁν recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum, quia Grammatici aiunt, αὐτὸν pro αὐτὸ Attice nunquam dici. Sed cum iidem etiam scribant, τοῦτον pro τοῦτο nunquam dici, ac Maittaire de Dialect. p. 37 tamen ex Pausan. p. 281 afferat τοῦτον πέλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum cum unum exemplum in re eiusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. REITZ. Iam vero verba Scholii αὐτὸν ἀποσκώπτει sana credo, & αὐτὸν masculinum ad Lacedaemonium in textu Luciani nominatum respicere: licet enim minus obvium ἀποσκώπτειν τινὰ pro εἰς τινὰ, tamen Scholiastae stilo hoc dandum, & propemodum sic Herodian. VIII, 8, 13, παίοντές τε καὶ ἀποσκώπτοντες τοὺς βασιλέας. Sed propter additum παίοντες id non satis esset ad usum probandum. IDEM in Addend. & Corrig.

Pag. 250. l. 2. Πιττουμένων τὰ σκέλη) Vid. id supra expositum, in de Merced. Cond. c. 33. REITZ.

ead. l. 12. Δρωπακισθῆναι) Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit*. BOURD.

ead. l. 13. Στρατοπέδων καὶ ἔθρους τοῦ μεγίστου) Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit aemulatione Obsopoei, qui *castra & magnum exercitum*. Nam verti debebat, *legionum & maximae provinciae*. Pessima autem est in Graecis distinctio. GRON.

ead. l. 14. Ἐκ βασιλέως) Pro ὑπὸ βασ. Conf. Eunuch. c. 3, ubi alia exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀόργητος) Lege ἀοργήτως. SOLAN.

Pag. 251. l. 5. Χαλκῇ) Erat quidem Athenis statua Cynae-giri, de qua Z. Tr. cap. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. SOLAN.

ibid. Τὸν Κυναίγειρον) Cuius historia notissima ex Herodot. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ μὴν καὶ Ρουφίνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλόν, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, οὐδὲν ἔστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ) Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudio Peripatetico*, inquit, *nihil est impudentius*. Περίπατοι non sunt pergulae, sed *ambulationes*. Ἐνδιατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, est *ambulare, ambulationibus vacare*. GRAEV. Supra § 46, καὶ μὲν τοι καὶ § 56 rursus καὶ μὴν καὶ mox c. 54, 56, & supra c. 22. Item Eun. c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ Lexiph. c. 3, Alex. c. 24 & 28, atque alibi per saepe, ut ex Indice apparebit; si fratri Carolo operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde Ael. V. H. III, 1 f. REITZ.

ead. l. 13. Δὲς μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων) Coelebs enim & Démonaste natus grandior Epictetus, quippe qui sub Tito iam Vespasiano cum reliquis philosophis Roma exfulare iussus est, an. Chr. LXXXIII. A. Gell. XV, 11. Vide tamen Suidam, qui eum ad M. Aurelii usque tempora deducit, & quae ibi a L. Kustero ex proprio & Gatakeri penu deprompta sunt. Ego quid existimem, ad titulum huius opusculi iam noravi, factum hoc scilicet circa an. a Chr. nato CXXV, vel CXXX. SOLAN.

ead. l. 14. Ἑρμῖνον) De hoc nihil invenio. SOLAN.

Pag. 252. l. 1. Διὰ στήματος καὶ) Sic ed. Fl. quem verborum ordinem reliquae edd. perturbatum sic exhibent, καὶ δ. στ. SOLAN.

ead. l. 6. Ψηφίσασθε) Ψηφίσαισθε. GUYET.

ibid. Ἐλέου τὸν βωμὸν) Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν τῶν νόμων) Videtur scripsisse τινὰ, non τὸν,

nisi forte nomen exciderit, cuius hae sint reliquiae. SOLAN.

Pag. 253. l. 1. Κάτθαν') Homer. Il. I, 320. SOLAN.

ead. l. 6. 'Ολίγου δέοντα τῶν ἐκατὸν) Miror itaque, in Catalogo Μακροβίων nomen eius non comparere inter philosophos; nisi forte ultra illud scriptum vitam produxerit, quod ego verum esse puto. Sed quae ea de re dicenda sunt, eo melius differuntur. (Vid. Μακρ. c. 18.) SOLAN.

ead. l. 13. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν) Narrat, Demonactem senio confectum in quamcunque domum incidisset, in illa coenasse & dormivisse, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, incolis pro Dei quadam praesentia habentibus hoc factum. Quasi Deus quidam apud eos divertisset. Obscure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, Dei exortum interpreterantur. Ἐπιφάνειαι enim Θεοῦ, sunt Dei apparitiones, ut dudum docti monuerunt. V. inprimis Casaub. in exercitationibus contra Baronium. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. GRAEV.

Pag. 254. l. 8. Ἐναγώνιον τῶν κηρ. πόδα) (Vid. Pollucem IV, 91, & ibi interpr. L. Kust.) Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. Loyd. ex Afr. ἀναγρ. — Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant ludos, & , mutatis pauculis, claudabant. Initialis imitationem exhibet Iulianus in Caes. p. ed. Cunaei 209, Par. vero ed. 25; ubi & Cantocleri notas vide 336 & 305. Hoc autem apud Lucianum finale est; nisi unum fuisse malis, cuius primam vocem ἀρχεῖ vel λήγει, prout inchoabant claudabantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo sibi iam iam morituro adaptaret. Galenus etiam eius carminis meminit Epidem. VI, teste Constantino Lexicographo. De voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso praeconum adi notam Palmerii ad Περ. c. 32. SOLAN. Expressit hoc carmen ludorum integrum Iulianus in Caesaribus, quae occasio fuit Spanhemio illius, huiusque ipsius loci adeo declarandi ad Iulian. p. 154 b. & 394 Gall. itemque ad Aristoph. Plut. 255. Add. Kust. ad eiusdem Aristoph. Ran. 1358. De illa vero ποδὶς, pedis appellatione vid. Pollux IV, 91, & ibi viri docti, qui tamen illum locum non dum satis explicuerunt. GESN.

ead. l. 9. Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄλλων ταμίαις) Uterque interpretes, iam finis est pulcherrimorum munerum certaminis. Ad manifeste apparet, imperfectam esse sententiam, & dumtaxat postrema in Graecis vox negligitur iniuste. Et cur non potuerunt reddere, iam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator, vel iudex & arbiter? GRON. Ex Iuliani Saturnali.

bus hic adscripserat la Croze sequentia: (unde vides ò ante τῶν inferendum)

* Ἀρχεῖ μὲν ἀγῶν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς	* Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
* Ὅ τ' ὧν καλλίστων	Δουλωσάμενοι	* Ἰσταθε κρίσιν.
* Ἀθλῶν ταμίης·	* Ἔθνεα πολλὰ	Οἱ τε φρόνησιν
Καιρὸς δ' ἐκαλεῖ	Καὶ πολέμοισιν	Τέλος ὀλβίστους
Βιηκέτι μέλλειν·	Δάϊον ἔγχος	Θέμενοι βιωτῆς
* Ἀλλ' ἀκούοντες	Θήξαντες, ὁμοῦ	Οὓς τ' ἀντὶ βίου
Τὰν ἡμετέραν	Γνώμης τε μέγαν	Κακὰ πολλ' ἔρξαν
Κήρυκα βοᾶν	Πινυτόφρονα νοῦν	Καὶ χρηστὰ φίλους

Τίμηκαρ βιότου. — cet. ad versum Ζηνὶ μελήσει. Adi Pollucem L. IV, c. 12, & notas p. 401. REITZ.

ibid. Τῶν καλλίστων) An glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. GUYET. Immo non placet haec tolli, propter ea, quae la Croze modo ex Iuliano adduxit. Esse autem praeconum carmen, Solanus in marg. notarat, iusseratque conferri infr. Peregr. c. 32. REITZ.

ead. l. 12. Ὀλίγον) Vid. Christ. Simon. Lithum Misenum in notis ad vit. Ignatii Loiolae, lib. V, c. 3, p. 173. LA CROZE.

ead. l. 15. Ὀρνέσις) Apophth. Leopard. exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum se proiici iussisse fertur, ut omne genus ferarum sui esset particeps. Diog. Laërt. VI, p. 156 F. quod fufus etiam a Cicerone narratur Tusc. I, 43. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. Αὐτὸν δημοσίᾳ.) Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes, cum luctu publico extulerunt: ut Lysias Rhetor in Epitaphio, ἡ πόλις αὐτοῦς καὶ ἐπένησε καὶ εἶατε δημοσίᾳ, publice, sive funere publico, sive publico luctu. De luctu publico longissima narratio. Licet videatur satisfdatum a Mar- tial. & Perf. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν δῶκεν τὸν λίθινον) Bona fide, potuistine nam hic continere, Luciane? Poteras igitur fortassis etiam non ridere illum inuentum hominem, qui cum alterius rei copia non esset, locum osculabatur, ubi affedisse τῆς εὐμαρίας εἵνεκα Helenam suam paulo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. GESN.

IN AMORES.

Pag. 256. l. 1. ΕΡΩΤΕΣ) Non esse Luciani, sed alicuius, qui Lucianum supervixerit, iam monui praefatione ad lectorem. Videtur esse Aristaeneti. Incertus interpretes lectorem curiosum saepissime decipit. BOURD. Hic Dialogus Luciani non

videtur: ἐπέχω tamen. GUYET. Stilus huius libelli a Luciano valde discrepat, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod satis arguit, Lucianum non esse eius auctorem. KUSTER. Lucianeus sit hic foetus, necne, ambigo. Certe, si Luciani opus sit, iuvenile est; priusque scriptum, quam facilem, quem in eo miramur, & versatilem stilum consecutus esset. Ne dicam iam de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpari non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae celebravit maiorum nostrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. SOLAN.

ead. l. 2. ΑΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.) Superscripsi personarum nomina ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, & quia similiter factum ab Hemsterh. in Dial. Contemplant. ubi Parisina habet ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem postea, ut videbitur: in hisce enim est licentia. REITZ.

ead. l. 3. Παιδιάς) In W. Fl. & l. παιδίας, prave. Sed melius P. & edd. SOLAN. Solan. ex Iuntinae lectione παιδίας; fecerat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile est videre, eum voluisse & in textu παιδιάς legi, ut mox c. 5 & 7 recte scribitur. REITZ.

ibid. Θρόμνηστε) Larva sit, an verum nomen, parvi refert; SOLAN.

ead. l. 10. Λόγων) Angl. διηγημάτων. BOURD.

Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης) Milesiacorum is auctor, de quo Plut. in Crasso p. m. 411, & Arrian. ad Epiſt. 433 B. meminit & Ovidius Trist. II, 413. V. Angel. Polit. Misc. 16. Scripserat etiam historiam; Plut. 544, 2; 545, 1; 546, 1, 2; 557 f. SOLAN. Si Ἀριστείδου legeretur, cuius Milesia, s. Μιλησιακά ἀκόλαστα βιβλία, apud Rustium illum in Crassi exercitu Parthico inventa, ex Plutarcho p. m. 1029 seq. (vid. Politian. Miscell. c. 16) nota sunt; plana essent omnia. Si discedere a libris nolumus, ponendum est, fingere in libris illis suis Aristidem, sibi lascivas, quas narrat, fabellas a Milesiis quibusdam narratas esse. GESN.

ibid. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις) Interpres Apuleii ad Milesias. BOURD. In marg. A. I. IV. adscriptum erat: vid. Politian. c. 16 Miscell. REITZ.

ead. l. 2. Πλατὺς εὐρέθη σκοπὸς) Quo latior est scopus, tanto facilius est illum ferire. Theomnestus hic magnum se amatorem deinde fatetur. Itaque suspicor, legendum esse εὐρέθης, vertique adeo, inventus es: quo nihil facilius, cum sequatur σκοπός. GESN.

ead. l. 4. Εἰ περιττά με) Interpositio, *εἰ περιττά με λέγειν* *ῥοικας* sed rescribe, *εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ῥοικας*. MARCIL. Notabili versione haec obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur, *si abunde mihi dicere videris*, cum nec in Graecis sit *μοι* vel *ἐμοι*, nec locutionis huiusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris aestimanda immutatio Marcilii, *εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ῥοικας*. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit, ab se peti rem, quam praeterire & nescire tuto poterat, ideo praemittit obtestationem per maiestatem Veneris. Sensus Luciani clarus est, *si vana*, otiosa, futilia, & inutilia, *me dicere existimas*. Ut de Mercede conductis, *ἢν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τούτο, ἀτεχνοὶ αὐτίκα καὶ ἀργοὶ καὶ περιττοὶ εἰσιν*. Et tursus ibidem, *καὶ ἐν τι τούτων ἡδέας ἂν γένοιτο, ὥς μὴ ἀπὸ βλῆτος καὶ περιττὸς εἴης*. GRON.

ead. l. 7. Ἑορταστικὴν ἀγομὲν ἡμέραν) Iulian. Imperator Caesar. BOURD.

ead. l. 10. Προήσσεσθαι) Confer supra Dial. Mort. XXIII, § 3, & not. REITZ.

ead. l. 11. Θαλάττης κύματα) Ut in Catull. BOURD.

ead. l. 16. Ἀντίπαιδος ἡλικίας) Sic Somn. § 16 f. *ἀντίπαις* ἔτι ὄν, *modo pueritiam egressus*, ut Iensius observat in Lectt. Lucian. pag. 89, Lexicographos increpans errantes, cum *ἀντίπαιδα* exponunt puberem, dum intelligendus sit *εἰσπνυμν* *puer*. Exempli appositionis eiusmodi substantivorum, ut *ἀντίπαις ἡλικία*, *τέχνη βάναντος*, *στρατιώτης βίος*, ἄρῃν *πόδος*, vid. ap. eund. Iens. ibid. Esti eorum nonnulla, quae affert, revera sunt adiectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio *ἀντί* ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat: quare Hemsterh. in Somn. l. c. *ἀντίπαις* optime reddidit, *pueritiam tantum quod egressus*. REITZ.

Pag. 258. l. 3. Κάρνηα) Unde habeat nescio. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγώ τις) Inducit Lucianus Theonnestum aliquem, referentem, quemadmodum idemtidem novis uratur amoribus, assiduusque nunc huius, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. *καὶ συνεχές*, inquit, *ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος*· *οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγώ τις*. Quod ait, se non esse Heliaden, id Scholiaestes de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem rauri fuerit impulsæ. Verba eius sunt, *Διὰ τὴν Πασίφαιαν ἐπεί*

Ἡλίου οὐσα ἐκ μήνης Ἀφροδίτης ταύρου ἡράσθη. Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab Apollodoro, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, taurum Neptuno immolasset, ὀργιασθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε Πασιφάην δὲ ἐλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεκέλευσεν. *Itatus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore eius capi, fecit.* Sed quod Apollodorus narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; cum iam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset, ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium (concubitus cum Marte) Venus ad progeniem eius semper fuit inimica.* Sic Hyginus Fab. CXLVIII. Servius quoque ad Eclog. Virgilii VI ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furem derivat: idem facit ad lib. VI Aeneid. v. 14, ubi, *Venus vehementer dolens, inquit, stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus coepit.* Ceterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam durum sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën, sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circe, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis iuxta & infelicissimis amoribus corripuisse. IENS. At cum Luciani Scholiaste facit Seneca in Hippol. v. 124: *Stirpem perosa Solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque: probris omne Phoebeum genus Onerat infandis.* ORTW.

ead. l. 9. Δημιάδων ἔρις) Leg. Ἀ—τις. Vide 'Ετ. Δ. XIII; Herodot. Polyhymn. f. & Schol. Euripid. Hec. 886. SOLAN. Non improbarem Solani coniecturam *τις* pro *ἔρις* legentis, nisi iam proxime bis praecessisset *τις*. Quare, si quid mutandum, εἰμὶ praefeream, ex cuius compendio scripturae *ἔρις* nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ *τις*. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur *ἔρις* legatur, & versio Gesneri quoque ad id sit accommodata. REITZ.

ead. l. 15. Τὸ καλὸν) Pro καλῶς. Sic Alciph. I, Ep. 36, p. 260, ἐγὼ δὲ ἂν μὴ *τις* ὁ δίδους ἤ, πεινήσω τὸ καλόν. Ubi Bergl. hoc Luciani aliaque similia affert. REITZ.

Pag. 259. l. 1. Καθαρίων) Sic infra 'Αποφρ. c. 21 f. Et Κρονσελ. c. 14. SOLAN.

ead. l. 5. ἄλας) Sic Coll. & edd. ἄλας vero M. & V. utraq̃ue. SOLAN.

ead. l. 6. Λιπαραι παλαιστραι) Ait Lycinus Theomnesto; λιπαραι παλαιστραι μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθλὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθευμένην. Verrit interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa*: Mallem pro *delicate* hic per *luxum*, sive *prae luxu*. Sed. Ez. Spanhemius in commentario ad Callimach. p. 15 pro τρυφὴν mallet hoc loco legere παρυφὴν ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφὴν καθευμένην, sit vestis ad pedes usque cum purpureis clavis demissa. A qua sententia, quam vir dignitate & eruditione excellentissimus ultra isthic firmat, non diversus ab eo. IENS.

ead. l. 7. Ἐσθλὴς μέχρι ποδῶν) Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes. Sic ποδῶν χιτῶν, Aristae. Ep. 15, l. 1. Leg. Xenoph. 8 Paediae. Diod. Sic. libr. 2 omnes. BOURD.

ibid. Τρυφὴν) Ante Spanhemium iam coniecerat Casaub. ad Athen. 839, 25, legendum esse παρυφὴν. Vide tamen Euripid. Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant O. & M. Sen. II, quod laxior usque in pedes tunica demittitur, tuum est. Casaub. ad Theophr. 239. SOLAN. Παρυφὴν elegans, & dignum vel Luciano, vel Spanhemio esse, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quandam sophisticum auctor affectet. GESN.

ead. l. 8. Διακριδὸν δ' ἡσκημένους κόμης) Athen. XII, 526 A. διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. SOLAN. Spanh. ad Callim. p. 364 verbum διακριδὸν ex Luciano exponens ait: *Usus eadem voce pro distincte, aut sigillatim, Apollonius L, IV, v. 721, de Circe, Iasonem ac Medeam de singulis, quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἑκαστα, ut ab eodem dicitur, διεπρωμένη, ac inter alia ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξερέεινεν, navigationemque distincte inquit. Lucianus vero Amor. p. 1021 ed. Salm. διακριδὸν δ' ἡσκημένους κόμης, eximie autem composita coma. Nempe iuxta Scholiorum ad hunc locum glossam, διακριδὸν, κατ' ἐξοχὴν μεγάλως, & quomodo proinde praecipue aut maxime verti hic ab interprete debuit, non seorsim. De Parisinae interprete loquitur Spanhem. Nam Benedict. vertit, *eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte Spanh. ait, διακριδὸν significare eximie. Sic enim & Homer. II. M, 103, Οἱ γὰρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἀριστοὶ — eximie fortissimi ceterorum. Et sic iterum II. O, 108. Verum in eo ipso significatio distincti, vel discriminis, non excluditur: veluti enim τῶν ἄλλων — διαφέρων eadem ratione signif. eximium, quia differt ab aliis, ita δια-*

κριδὸν eximie, etiam respicit ad differentiam aliorum minus fortium. At cum de coma sermo est, quid obstat, cur non proprie accipiamus pro studiosa discriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri solita? Vid. Ovid. Art. III, 137, & not. Burmanni ad Art. II, 303. Nam etsi *discrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat simplicem peccandi munditiam; tamen hic nihil prohibet studiosam ornandorum capillorum curam intelligi, cum *ἡσκημένη* additur; adeoque parum intererit, verticalne *eleganter, eximie*, an *discriminatim*: interim posterius ad Graeca magis hic est accommodum. REITZ.

ibid. Ἡσκημένης κήρης) Conf. supra de Salt. c. 27. REITZ.

ead. l. 13. Παρ' Ἡσιόδῳ) Recenset Suidas inter Hesiodi opera γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίαις ε', quo respicit hic Noster. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Qui inscribebatur ἡόαι. De quo viri cl. Dan. Heinsius & I. Meursius ad Hesiod. Tangit ipse Lucianus differt. cum Hesiod. Sic in Lapith. Ἡ οἶν πῶτ' ἀρ' ἦγε. BOURD.

ead. l. 14. Τῶν ὁμμάτων αἱ βολαί) Sic infr. cap. 15. Aristæen. Epist. 1. BOURD.

ibid. Τακερῶς ἀνυγραίνοντο) Alciph. I, Ep. 28, τακερὸν βλέπεις βλέμμα, ubi Bergl. plura de molli illo adpectu, licet illud βλέμμα suspectum habeat, & eiici velit. Conf. mox cap. 14 f. REITZ.

ead. l. 15. Λυκάμβου θυγατρὶ) Neobulen designat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφρ. c. 1 & 2. SOLAN.

Pag. 260. l. 5. Βουφάγος) Sunt, qui Herculem bis integrum devorasse bovem scribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Dryopas Theodamantis bovem. Callim. Hymn. εἰς Ἀρτεμ. fabulatur, Herculem iam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis esse: — οὐ γὰρ Παύσατ' ἀδνηγίης, ὅτι οἱ παρὰ νηδὺς ἐκείνη τῇ πῶτ' ἀροτριάοντι συνήντητο Θειοδάμαντι. Tanta erat ingluvie, quanta, cum scinderet arvum, Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti. Exinde mansit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουδοῖνα immoletur, cum multa dirarum imprecatione. Philostr. Virg. L. 2. Lactant. L. I, cap. 21. COGN. Philostrat. tabul. Theodam. BOURD. Carnivorum fuisse Herculem, tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I, 24, unde & παμφάγος Orpheo in hymno aiunt dictum. Βουδοῖνης etiam vulgo, quia semel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyrard. 282 f. Vid. Apollod. p. 53 B. 60 AB. SOLAN.

ead. l. 6. Ταῖς ἀκάπταις) Legend. Athen. lib. 1, BOURD.

Pag. 261. l. 4. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου) Locum hunc, ut ad huc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γοῦν — ἀλλ' οὐ παιδιᾶς. Prius cum sola divisione vocum consistet, facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ; Sic certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Ἐγὼ γ' οὖν — οὐ παλαιᾶς) Locus integer non videtur. GUYET. Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui coniicio, illa λῖαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. REITZ.

ead. l. 5. Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡ ψάμην, εἰδὼς ὅτι λῖαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse*. Et quis recte iudicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo, εἰδὼς ὅτι λῖαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, & Latina apponit, *nuper adeo eius rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim*: quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quam optime, & non ab antiquo*. GRON. Theod. Marcil. quoque hic aliquid corrigere voluit: sed cum plane eadem verba repetat, quae iam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui: τῆς enim sine accentu scriptum in eius correctione, error tantum typosetarum est. Sed videtur ὑπογυίου correxisse, pro ὑπογύου. REITZ.

ibid. Ὅτι λῖαν) Vorst. οὐ λῖαν ἐκ παλαιού. In M. nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀλλ' οὐ) Num ἄλλου pro ἀλλ' οὐ legendo sanari possit hic locus, me visurum promisi ad pag. 275, l. 5. Sed nil hoc iuvat. Nam aliquid excidisse credo, & despero de sanatione. REITZ. in *Addend.*

ead. l. 7. Συντόμως) In O. W. Fl. & I. συντὼν ὥς. Reliquae edd. & P. uti hic in textu est συντόμως. V. c. 29. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μὲν &c.) Homer. Od. K, 84. SOLAN.

Pag. 262. l. 6. Ἐπαρστας) W. recte. In rel. ἀπ. SOLAN.

ead. l. 8. Δέγμανος Αἰακίδην) Hom. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 12. Διηρότων) Vox διηρότων nihili est: si enim esset ab διήρης, foret διήρων. Ex Aldina ed. hoc vitium propagatum, cum in Flor. recte legatur δικρότων. Nempe διήρεις vocantur etiam δίκροτα, quod notum. IENS.

ead. l. 13. Λιβυροί) De his navigioliis Renat. Veget. c. 33, lib. 4. Appian. in Illyric. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 5. ἴσχυοντο) Legendum videtur ἴσχυοντο, hoc est, *sistebantur*; atque inde etiam emendandus Suidas, qui habet ἡσκηντο, quod vertit *instruētae erant* Aemilius Portus. CLER. Cur Suidas emendandus sit, nullus video: ἡσκηντο enim recte se habet, & recte vertitur, *instruētae erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in de Salt. & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiasten ex Suida emendandum censeam, ex quo haec ad verbum sunt descripta; maxime cum ἡσκηντο quoque in C. reperiri testetur Solanus, quem miror, qui Clerici animadversionem sic abire sit passus. REITZ.

Pag. 263. l. 2. Στρατιᾶς) Sic omnes. Ego mallet *στρατίας*. SOLAN.

ibid. ἄστυς) Athenas intelligere, cum ἄστυ audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphylium finum aliaque nominat, (c. 7) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. Quid ergo? SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκύμαινον) Angl. *ἐποίμαινον*. BOURD.

ibid. Μεσοκοίλων) Hic deest τὸ ἄραντες participium, aut quid simile. GUYET.

ibid. Ἀπαράντες) In impr. & Schol. ἀκάρῃ. In M. ἀκαρῇ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. Vorstius coniecerat ἄραντες. SOLAN. Arripui lectionem ab Solano commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota Solani tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in I. ἀπαράντες adscripserat. Recte autem Guyetus divinarat deesse participium. REITZ.

ead. l. 10. Προσετείλαμεν) Malim *προσεστείλαμεν*. GUYET. Προσεστείλαμεν Vorstius & L. Kusterus emendare iubent, quibus obsequor. In M. & impressis *προσετείλαμεν*. SOLAN.

ead. l. 14. αὐτῷ) Corrige αὐτό. GUYET. (Quod scilicet feci, etiam ante, quam Guyeti emendationem videre contigit. REITZ.) Αὐτὸ recte, uti coniecerat L. Kuster. Cod. L. V. 2. & B. 2. In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. SOLAN.

Pag. 264. l. 2. Εὐτυχεῖς) Quam felicitatem hic intelligat; nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in huius auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, exspectato. SOLAN. Nempe respicit ad foedus illud Atheniense & sociorum cum Persis, de quo Diod. Sic. 12, 4, p. 293 B. quo cautum est, μηδ' ἐναὺν μακρὰν (Περσῶν)

πλεῖν ἐντὸς Φασηλίδος καὶ Κυανέων. Sunt autem *Chelidoneae* infulae subiectae Phaselidi. Unde Plutarchus in Cimone de hac re p. 890. H. Steph. p. 124. Βρυα. ἐνδον Κυανέων, αἶτ, καὶ Χελιδονίων μακρᾷ νηὶ καὶ χαλκεμβόλῳ μὴ πλέειν. Quorsum illud οὐκ ἀμοχθεῖ referatur, intelligas ex his, quae infra in Navigio, non procul ab initio narrantur. GESN.

ead. l. 6. Ἡλιάδος — Ῥόδου) Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. Spanh. 321, & Nostrum Z. Tr. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) Ex W. ἐμπιπλάμενος correxerat Solan. idque & ego assumsissem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24 sine μ scribitur, nec dubito, quin & alibi, nondum vulgatam immuto. Vide, quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 15. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήνησαν ὀλίγου διάφοροι) Sic edit Benedictus secutus Bourdelotium, & vertit, statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui supervenere, idque exemplo ed. Bas. quae hanc interpretationem prior exhibet, cum in Graecis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήνησαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique praecipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinquī, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse *parvo diversis*, vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum decompositum est in scriptis, non est cur contemnatur. GRON.

ibid. Διαφόρου) Sic levi mutatione locum restituiimus. Quid enim erat, quod in libris omnibus & ipso M. legitur, διάφοροι, Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem *enarrantium discrepantia*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituiimus, voce utitur in Έρμ. c. 81: utitur & Theophrastus in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν, p. 32. Vid. Casaubon. not. p. 229. Diog. Laërt. p. 140 B. C. SOLAN. Ὀλίγου διάφοροι) Sententiam huius loci affecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου διαφόρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον pretium, pecunia. Ἡ μικρολογία ap. Theophrastum Char. 10, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου, vel ut est in Mf. τῶν διαφόρων. Ostendit Casaubonus ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignorance huius significationis peccatum sit. Noster in Hermot. c. 81, μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον. Itaque si mutato solum os in ου legere liceat ὀλίγου διαφόρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διάφοροι sunt par-

vo venales, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit quod interest, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖ, parva mercede hoc facit. Sed nondum ausim quidquam asseverare. Illud maneat, praefecto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel περιηγητὰς φράστορας ἐγχαρίων appellavit Aeschylus Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate mystagogos vocabant, qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere. Cic. Verr. 4, 59. Monstrator talis est Lucano IX, 979. Quae loca iam laudata sunt Spanhemio diff. I, pag. 6. Antiquarios hodie Romae dici, notum est. GESN.

Pag. 265. l. 10. Προηγούμενος γὰρ πολιτικῶν λόγων προέστατο) Basileenses vertunt, nam se velut ducem atque antesignantem in civilibus orationibus gerebat; ut & Bourdelotius, nisi quod antesignanum. Benedictus, nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat. Nec veluti in Graecis est, nec προηγούμενος in Latinis apparet, quod pater interpretabatur in primis. Sensus est, nam praecipue his civilibus, h. e. non doctissimis & elaboratissimis, orationibus praeerat. GRON.

Pag. 266. l. 5. ἔμει) Sic L. melius quam ἔμοι, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 6. ἔγειρτας) Veteres edd. ἐγείρτας, prave: mutavit B. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀπότερος) Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit Vorstius ὀπότερος, (quamquam exstet etiam in M. a recentiore manu reposita) minus concinna videtur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπογραφέντος αὐτοῦς) Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in Fl. & I. In P. vero & reliquis ὑπογραφέντος αὐτοῖς. Αὐτοῦς tamen Excerpta Perizonii notant reperiri in P. cum in Fl. sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. SOLAN. Frater Carolus Conradus coniecit, Lucianum scripsisse ὑπογραφέντος. Laudo coniecturam. REITZ.

ead. l. 16. Χωρίων κηδεμένους) Contra praeceptum Columellae I, 8, 1, Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituamus: & Palladii I, 6, 18, Agri praefulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpa praesentis exspectat. GESN.

Pag. 267. l. 3. Ἀλαρή) Vide, si lubet, Scholium. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπηγύμνη) Male antea legebatur ἐπεγύμνη. Emendaram ante, quam Codicis W. lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπηγ. SOLAN. Legendum sine dubitatione ἐπηγύ-

μην, *mecum duxi, assumpsi comites*. Vulgatum ἐπειγ. ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc verum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. GESN.

ead. l. 10. καὶ δόξαν) Sic absolute rursus infra c. 14 pr. Et Dion. Hal. I, pag. 36 f. ed. Lips. Δόξαν δὲ αὐτῷ, παῖδας — προεξελεῖν καλεῖται. Ita καλεῖσθαι eod. modo apud eund. pag. 32. Plura Sylburg. in nott. ad pag. 47. Adde Nostrum I Ver. Hist. c. 7 & 11 &c. ubi & alia dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ὑμνεῖται δὲ τοῦτου τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχαιρίας ὄντως ἐπαφρόδιτον) Quid sibi vult τοῦτου τὸ τῆς Πραξιτέλους &c.? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promittundinis vere amabile*. An τοῦτου significat *ibi*? Scio, αὐτοῦ id sæpe significare. At licet τοῦτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, ὕμνεῖται δὲ τοῦτο τῆς Πραξιτέλους εὐχαιρίας ὄντως ἐπαφρόδιτον. Error ex repetita syllaba του natus est. Ac ubi decresemus in Cnidum spectandi causa appellere, & cuperemus videre Veneris templum, (celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere venere & gratia spectabile) placide terram advecti sumus. IENS. Potest vulgatae sensus exponi, ut τοῦτου referatur ad proxime praemissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit, τοῦτου δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τῆς εὐχαιρίας Πραξιτέλους ὕμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum traiectio offendit, pro τοῦτου legat αὐτοῦ, *ibi*; & sic dicas legisse Parisinae interpretem. Iensii emendatio constructionem reddit simpliciore; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. REITZ.

ead. l. 13. Πραξιτέλους) Statuam Veneris intelligit, de qua in seqq. fufe. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit Clem. Alex. in Πρωτρ. m. 21 C. & 23, 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide Stephan. Lyr. pag. 121 B. C. SOLAN.

ead. l. 14. λιπαρὰ γαλήνη) An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρὸς, i. e. συνεχὴς, assiduus? Placet. Sic infra c. 13. GUYET. λιπαρὰ hic pro λιπαρὸς positum videtur, i. e. συνεχὴς, assiduus. Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν, i. e. assiduus, frequentibus osculis. MENAG.

in Schol. col. 1. l. 2. Κεῖραι) Legendum ex Suida διακείραι;

quod non potest secari, nisi forte scripserit Scholiaſtes, *χερσὶ λαμβάνεσθαι*. CLER. Legendum *κείραι*, quod etiam in C. recte haberi video. SOLAN.

Pag. 268. l. 2. *Τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος*) De quo Marci. ad Horat. Mercer. ad Aristaen. pag. 229. Sic infra c. 20. BOURD.

ead. l. 4. *Κεραμευτικῆς*) Quid figulinae cum Venere aut hoc scriptore? an quia in Ceramico altero prostabant meretrices? Vide Meurs. Non videtur, sed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. SOLAN. Laudantur *κεράμια Κνιδία* ab Eubulo apud Athenaeum I, 22. Sed hic videtur ad fictilia sigilla obscœna respici, quod genus multa apud antiquarios supersunt. Talia erant *figilla lascivissimarum figuratum* in Tiberii cubiculo disposita, Sueton. cap. 43. Huc forte pertinent obscœnae in lucernis apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod *κεραμεὺς* apud Hesychium explicatur per *λυχνούργος*, ut legendum monuere viri docti pro *λυκούργος*. An Venerium quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diversorium: in *Κωλιάδῃ* Atticae promontorio, ubi Veneris *Κωλιάδος* templum, figlinae item praestantissimae. Vid. Meurs. in Piraeo c. ult. GESN.

ead. l. 5. *Σωστράτου*) De quo supra Συγγρ. c. 62. SOLAN.

ead. l. 9. *Τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης*) De qua vide Eik. cap. 4, & Τ. π. εἰκ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 10. *Τὸν — ἐρωτα*) Eiusdem Praxitelis opus. SOLAN.

ead. l. 12. *Εἰς ἔδαφος*) Non sprevissem ἢν pro *eis* ex marg. Ald. Wess. nisi mox rursus sequeretur ἢν. REITZ.

ead. l. 14. *Καρπῶν, ἃ*) Conf. *μοχ κλισίαι — eis ἃ*, quorum neutrum immuto, quia enallagae eiusmodi sunt frequentes, de quibus alibi non semel. Etsi suspecta habet haec & similia, quae ipse adducit, Iens. ad Revivisc. c. 13, aliaque, quae mox ad fin. huius cap. addo. REITZ.

ibid. "A) Quasi iam scripisset *δένδρα*. SOLAN.

Pag. 269. l. 3. *Πολιά*) *Πολιά θριξ*, ἑλληπτικῶς. GUYET. Nimis festine haec verba inspexit Guyetus, qui pro femin. sing. accepit. Alibi vero *πολιά* & *πολιά* intellecto θριξ ac *τριχες* dici, vix operae erit notasse. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium est. Infra cap. 23, *πολιά προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ*. REITZ. Iam vero Guyetum recte construxisse credo. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 4. *Σφριγῶντα*) Sic Schol. & W. ut in suo Codice emendarat Vorstius. In reliquis *σφρυγ*. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦττον εὐφραίνουσιν) Ἦττον εὐφραίνουσιν. MARCIL. *ibid.* Ἦν) Praeferrem lectionem Pell. ἦσαν exhibentis, cum ἦν sit crasis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cuiuscunque generis cum verbo sing. construere ament. Vid. omnino Maittaire de Dialect. p. 207—8. REITZ.

ead. l. 14. κλισίαι — &) Quasi scripsisset δένδρα, vel φυτὰ, vel οἰκήματα. Cap. 17, συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius respexisse crediderim. SOLAN. Si quis Codex & haberet, nihil repugnarem. Iam vero nihil muto, quia & paulo ante habuimus & post masculinum καρπῶν, & supra 2 Ver. Hist. c. 43 f. θάλασσα — κατ' ἐκάστον. Et elliptice sic potest exponi, κλισίαι, εἰς & κλισίων. Nam & locus non solum neutro genere per se exprimi solet, ut Matth. XXII, 34, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac sexcenties alibi apud alios, ut εἰς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, Thucyd. V, c. 55; verum & praecedente feminino, ut ap. Thucyd. frequenter, e. c. I, 59, τρέπονται εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ πρότερον. Idque huic scriptori proprium esse monet Suid. v. Θουκυδίδης. Vid. praemissa Thucyd. ed. Dukerianae p. 10. Ipsumque Thucyd. I, 59. Ubi Steph. existimat, ἔργον aut simile quid intelligendum: quod ἔργον hic quidem posse substitui fateor, alibi non item; sed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert, quid intelligatur, modo sic loqui Graecos, probemus. Ne iam alia eiusdem nunc adducamus, ut I, 113 f. σπονδὰς ποιοσάμενοι, ἐφ' ᾧ. cuius paulo alia est ratio. Genus autem neutrum, ut generale, & in aliis locutionibus subiungi substantivis mascul. ac femin. quis nescit? Sic enim Aelian. V. H. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν συκῆν, & — ἢ γῆ ἀνέδωκε (sive δένδρα s. aliud quid intelligens.) Aret. Capp. L. 2, c. 1 pr. φλεγμασὶν καὶ πρήσις, ἐφ' οἷσι. Evang. Matth. IX, 17, ἀμφοτέρω συντηροῦνται, post duo subst. masc. οἶνον & ἄσκους. Bengelius tamen ἀμφοτέροι edidit, ex alio Cod. sed sine necessitate. Ibid. XVIII, 8, εἰ δὲ ἡ χεὶρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτά. Sic versa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη referretur αὐτοὺς. Aelian. I, 20, χρυσοῦς βοστρύχους, κελύσας ἀποκείραι τινα αὐτὸ. Quod etsi ad ἄγαλμα referri queat, cum aequè dicatur κείρειν τινα, κείρειν κεφαλὴν, quam κείρειν τρίχας, tamen malim ad βοστρύχους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expressit Suet. Aug. 72, etsi mascul. praemittit: ait enim, Ex secessibus praecipue frequentavit maritima. Neutrumque aliis subst. cuiusvis generis subiungi Latinis, tralaticium est; ut Sallust. Iug. 38, § 8, Nox atque

praeda — remorata sunt. Ubi plura Cortius. Adde c. 66, 2, *Vagenfes* — quo praesidium imposuerat, i. e. quo loci, vel oppido. Cf. Vechn. Hellenol. 158, nosque ad 2 Ver. Hist. § 43 f. REITZ.

Pag. 270. l. 1. Τῶν μὲν ἀστικῶν) Τοῖς ἀστικοῖς opposuit τὸν πολιτικὸν ὄχλον, notabili discrimine. MARCIE. Mirum est, Lucianum opponere τοὺς ἀστικούς τῷ πολιτικῷ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστυ urbem significat. Etsi hic locus bene se habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo scripsisse Lucianum, τῶν μὲν ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in suis silvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud, quam marmora & nudos lapides, vident, iucundiora sunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut ait Satyra, — *voluptates commendat rarior usus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes festum illud agitabant. PALM. Vide omnino Dionem Chrysost. m. 68 C. apud quem opponitur βαναύσῳ. SOLAN. Τοὺς ἀστικούς & τοὺς πολιτικούς ita distingui posse putabam, ut ipsum ἄστυ & πόλις differant. Nempe ἄστυ urbs est, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀστικοί, *urbani*, ut sit, negligebant, cuius quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem essent. GESN. Ἀστικῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus, quae varias lecit. aut emendat. in marg. solet addere, in ipso textu v. superscribens. Sed vanam esse hanc correctionem, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 4. Παρίας δ' ἐ λίθου) At verus utique Lucianus in Z. Tr. cap. 10, e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομειδιώσα) Veneris Cnidiae templum, & lucum, & statuam Lucianus hic egregie est exsecutus, ut & Plin. lib. 36. COGN.

ead. l. 8. Δεληθότως) Perperam redditur, *oblita sui*. Est enim *latenter*, ut Anacreon Od. 28. L. Bos. Quod L. Bos in pristina versione reprehendit, id Gesnerus ex se iam correxit, & res erat manifesta. Habuimusque non semel alibi, ut patebit ex Indice. REITZ.

ead. l. 12. Ἐμβόησας) Fateor, ἀναβόησας usitatus esse, eo-que iterum cap. seq. utitur Noster, ac sexcenties alibi. Verum ideo unius W. lectionem non sequor: nam & ἐμβόῃν recte se habet, iterumque sic infra Noster, de Luctu c. 15, μείζον ἐμ-

βοήσῃ τοῦ Στέντορος. Sic & ἐμφεγξάμενος Eun. cap. 7. REITZ. *ead. l. 14.* Λιπαροῖς) Λιπαρὸς hic pro λιπαρὸς positum videtur, i. e. assiduus, frequens, συνεχής. GUYET. Conf. supra c. 11, λιπαρῇ γαλήνῃ. Quod quia ibi pro λιπαρῇ positum non negaverim; ita & hic eodem modo poni, aliqua specie aiunt. Mallem tamen λιπαροῖς χεῖλεσιν intelligere labiis unctis, humidis, cupidis. Nam frequentibus labiis pro frequentibus osculis, durius videtur, & gestui huius osculantis etiam minus conveniens. REITZ.

in Schol. Παρὰ) Abest a textu; nec quo pacto irrepserit, satis assequor, nisi forte unica voce παραλεληθὸς scriptum fuerit. SOLAN. Illud παρὰ est glossa glossae, i. e. nota tantum fuit, hanc interpretationem ad illud λεληθ. esse referendam. REITZ.

Pag. 271. l. 1. Καὶ τοῖς θέλουσιν &c.) Cum non satis distincte notarit Solanus, quid Cod. W. hic immutet, id ex Iensii emendationibus Ferculo Literario adiectis addam. Rotundiora, ait is pag. 158, sunt in Mf. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νότου τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς ἵνα μὴδ' ἐν αὐτῇ ἀθαύμαστον ᾖ. REITZ.

ead. l. 4. Δόξαν) Conf. supra cap. 11 pr. REITZ.

ibid. Ὀλην) Hanc vocem, quae in *Fl.* & *V.* utraque deerat, agnoscunt reliquae edd. & P. cum W. SOLAN.

ead. l. 13. Αἱ σάρκες) Sic solet plurali num. efferri σὰρξ, quando de musculis est sermo. Vid. Foef. Oecon. Hippocrar. Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis librum περὶ σάρκων. Et Aristot. Histor. anim. I, 1 pr. τὰ μὲν ἐστὶν ἀσύνδετα, ὅσα διαίρεται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας. REITZ.

Pag. 272. l. 5. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγον δεῖν ἐπεπήγει, τακερὸν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασιν πένθος ἀνυγραίνων) Interpres: Charicles prae vehementi stupore propemodum dirigit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colligens. Pro πένθος in Mf. scribitur πάθος, & sic scripsit dialogi huius auctor. Τακερὸν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασι πάθος ἀνυγραίνων, est oculos petulante & in iis natante motu suffusus, hoc est, lascivi motus indice. Τακερὸν proprie dicitur de oculis lascivis, qui petulante mobilitate produnt lasciviam. Horatio dicuntur putres oculi, Petronio petulantes: Ipse Paris Dearum libidinantium iudex, si hanc in comparatione vidisset tam petulantibus oculis. Graecum acceperunt ex Theocrito Idyl. 1: Ὁ πόλος ὅκλ' ἐσορῇ τὰς μνηκάδας, οἷα βατεῦνται, Τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο. Caprarius quando capras intuetur coeuntes, Oculi diffundunt, quod non ipse hircus est. Vetus Scholiastes exponit

διαρρεῖται, φθείρεται. Oculum enim tales lascivos aiunt, cum moventur, suffundi humore quodam: eum in hoc ipso dialogo vocat τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῇ φαιδρῇ καὶ κεχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum splendore & gratia iuncta*. Maximus Tyrius hoc quoque inter lascivi animi signa refert, λιχνεύεται ἢ γλῶττα, τηκέσθωσαν οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo dissert. 19, τὸν ὀφθαλμὸν ἐκτετηκώς: pro quo Iustinus, cum oculorum lascivia omnes feminas anteiret, τάσσεται ὀφθαλμῶς Latinus Theocriti interpres inepte vertit, *tabescunt oculi*: immo, tum maxime moventur; hinc Petron. dicitur *mobilis oculorum petulantia*. Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris feminae lascivae erat captus: ἐπεὶ ἤσθετο ποτηρῶς ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἥδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγεννημένον, *postquam sensit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furem*. Sic alibi Nostro τακεραὶ κόραι sunt *purientes puellae*. GRAEV. Supra c. 3. KUSTER.

ead. l. 7. Πάθος) W. P. & L. In impressis autem πένθος. SOLAN. Conf. mox c. 16 pr. Iterum med. Rurfus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πένθος restitutum. REITZ.

ead. l. 8. Σπίλον) Meminit Plinius statuæ nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit, XXXIV, 8. Quam ego eandem esse cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obstat, quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam, recte apud Tatianum p. 122 legitur σπιλούμενόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio statuam innuit. Vid. Philostr. Apoll. V. VI, pag. 276, ubi hunc ipsum iuvenem intelligo. SOLAN.

Pag. 273. l. 1. Ὑπέκρυψεν) Ἀπέκρυψεν Solanus edi voluit: sic enim in *Iunt.* vulgatam immutavit. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτωμαι Steph. proferat. Non ausim tamen receptam lectionem reiicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. Poll. in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V, Sect. 60, θηρίον — ὑποκρυφθέν ἐξευρίσκειν. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. REITZ.

ead. l. 3. Ἰστορίαν) Apud Posidippum existisse eam narrationem, testatur Clem. Alexand. 23, 2. Respicit, ni fallor, eandem Philostr. p. 276, V. Apoll. Meminit & Plin. XXXVI, c. 4; 5, 6. Valer. Max. VIII, 11. Similem huic historiam nar-

rat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo itidem inclusus rem habuerit. Athen. XIII, 606, ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla viri docti collegerunt, qui Aelianum illustrarunt V. H. L. IX, c. 39. SOLAN. Παράδωκεν ιστορίαν) Quam refert etiam Plinius 36, 5, f. 4, 5, & quos ibi laudat Harduinus. Similia insanorum post Pygmalionem iuvenum, statuas depereuntium, exempla sunt apud Athenaeum L. 13, p. 605 seq. GESN.

ead. l. 5. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.) Vid. Clem. Alex. in Protreptico p. m. 17, l. 32. LA CROZE.

ead. l. 12. Καὶ κλεπτομένοις) Καὶ κλεπτομένης. MARCIL.

ead. l. 15. Ἀστραγάλους Λιβυκῆς δορκῆς) Inter delicatam fupellectilem δορκαδεῖους ἀστραγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀρσκειας, ad quem locum reliqua dedit Casaubonus p. 167. Polirae duritiei causa in pretio fuisse videtur. Verri autem non capream, quod genus Africae negat Plinius 8, 58, f. 83 extr. sed damam, de qua idem 8, 52, f. 79, quam δορκάδα Λιβυστίνην vocat Ael. H. Anim. 14, 14. GESN.

Pag. 274. l. 1. Δορκῆς) Vide Athen. 194 A. ubi Antiochus Epiphanes εἰδίδου τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκαδεῖους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa Casaubonus, (ad Theophr. Char. pag. 167) qui talos facit inartificiales. SOLAN.

ibid. Ἀπαριθμήσας) Melius forsan ἀπορυθμίσας. Certe parum commoda illa. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Forfan ἐπισκόπει. SOLAN.

ibid. Τὴν δὲ αὐτὴν) Iactus est, quem ipse describit. SOLAN. Iactum Veneris dictum fuisse iactum felicissimum, ut canis deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui lectores ablegarem ad Casaub. ac Turneb. ad Suet. Aug. c. 71, ubi ait: *Talis enim iactatus, ut quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui Venerem iecerat.* REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιθυμίας) Ἐπιθυμίαν potissimum esse desiderium Venerium, amorem impurum, hoc Luciani aliisque testimon. docet I. Elsner. ad Apoc. XVIII, 14. REITZ.

ead. l. 7. Καταρώμενος) Verbum deest post τὸ καταρ. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἰθεράπευεν) Apparet, τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adiectivum praecedens, prior &c. idque quidem eleganter ex usu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum solent hi multis adverbis cum

articulo, velut adiectivis uti, sicut οἱ πάλας, οἱ νῦν, in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32 dicitur ἡ ἐμπαιὼν ὁδὸς, reditus, regressus, five via retro ducens. Sic τὰ ἐκεῖ, id quod illic est, in 1 Ver. Hist. c. 25, πολὺ χαλκὰ γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, loca enim, quae ibi sunt, aeris sunt feracia. Proprie enim hoc ita intelligendum est; cum, si legeretur, πολὺ χαλκὰ γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, sunt enim ibi loca aeris feracia, sensu quidem plane eodem, sed usu τοῦ ἐκεῖ diverso. Sic vitam aeternam in Quom. hist. c. ult. auctor vocaverat τὸν ἀθάβιον & 1 Ver. Hist. c. 1, τὸν ἔπειτα κάματον, laborem insequentem. Sic ἡ οὐκ ἀπρόδοσις, ibidem c. 36, solutio, quae non fit, atque adeo quae proprie nulla est. Latini similiter adverbiiis quandoque velut adiectivis usi sunt. Sic apud Lucretium, res ante, hoc est, praecedentes, legas I, 293: Quae (venti flamina) veluti validum flumen, cum procubuerit Quamlibet in partem, trudent res ante, ruuntque Impetibus crebris. Ita ante mala apud Virgilium sunt mala praeterita. Nec foli poetae ita, verum & alii scriptores. Sic ap. Livium V, 20: Dictator cum iam—videret urbem opulentissimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuisset &c. ante bellis, hoc est, bellis ante gestis. Sic apud eundem frequentissime circa pro circumiacens, vicinus, ponitur; ut I, 59, victores omnium circa populorum, ac similiter passim. Huc adde Graecissantem illam locutionem Latinam, omnes circa eum, qua utitur Suetonius & in Iulio, 27, & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν οὐκ ἀπρόδοσιν, ita Lucretio dicitur non sensus, lib. II, v. 931: Quod si forte aliquis dicet, dumtaxat oriri Posse ex non sensu sensus. — IENS. De adverbiiis sic adiective usurpatis etiam diximus supra Apolog. pro Merc. cond. cap. 12. Et pro Lapsum c. 16. Adde huius Dial. c. 14 f. τοῦ σφόδρα δάμβους c. 33, τῆς παραυτίκα χρείας & 36, τῆς ἄγαν φιλονεικίας. Sed exempla apud Nostrum aliosque tam sunt frequentia, ut plura addere nihil opus sit. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοῖος) Notum ex Theocrit. Virg. Aristaen. BOURD.

ead. l. 14. Ἐπενόησαν) Sic W. melius, quam ut in reliquis est, ἀπενόησαν. SOLAN.

ead. l. 15. Μαστροπὸς) Vertunt *mastrupatrix*; malim *lena*. GUYET. Scribitur & μαστροπὸς, vid. Steph. REITZ.

Pag. 275. l. 3. Ἐξωθεν) Atqui non vulgo solebant veteres ianuas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intra-

turo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum, pone ianuam in templo latuisse hunc iuvenem, supra dictum sit. SOLAN.

ead. l. 5. ἡ ἄλλος) An ἡ ἄλλα quae fuit Solanus? Sed nihil est opus. An supr. c. 5 pr. ἄλλου pro ἄλλ' οὐ legend. disquiram in Addendis. REITZ.

ibid. Διηγούμεαι) Si plures Codd. addicerent, arriperem lectionem marg. A. 1. διηγώμαι subiunctivum exhibentis. Sic supra Pisc. c. 38, τί ποιοῦμεν; ut enim τί interrogantis indicativo iungatur, τί deliberantis optat. & subi. potius gaudet, ut *ibid.* c. 37, τί γὰρ ἂν εἰπῶν ἔχοιμι. De Merc. Cond. pr. τί σοι πρῶτον, ἢ τί ὕστατον καταλέξω; Aor. enim subi. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *causa nulla est, quare id faciam*, i. e. *non faciam*. Deor. Dial. IV, 4, τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut *ibid.* cap. 5, τί γὰρ σε — ὀνήσει τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paulo alia res, quam in hoc διηγούμεαι. De Saltatione vero § 17, καὶ τί σοι τοὺς Ἑλληνας λέγω; recte, sed rursus paulo aliter, quam hic: ibi enim re vera Graecos iam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγούμεαι vitiosum non est. REITZ.

Pag. 276. l. 1. Καὶ νῦν) Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a librariis foede corrupta. Ego in δείγμα mendum latere puto. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐναργής) Corrige ἐναργές. GUYET. Scribendum cum antiquioribus, καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δείγμα, non ἐναργής, ut vitiarunt posteriores. Vox haec ἐναργές hic commodè etiam afferenda est Herodiano, apud quem lib. I, cap. 11, in digressionē de Dea Pessinuntia, ubi cum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam, additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργές τῆς Θεοῦ, καὶ τὸ σεμνὸν τῆς Παρθένου Ῥωμαῖοι θαύμασαν. Tan. Faber in epistola novissimae Herodiani ed. praefixa reponit ἐναργές: at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργές δείγμα est *signum manifestum*, ita apud Herodianum τὸ ἐναργές τῆς Θεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen, quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex Livio & Suetonio in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 13 Pseudomantis, civitatem accepturam esse ἐναργῆ τὸν Θεόν.

(Recte contra Fabrum asseris τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ. Homer. II. 7, 136, Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Schol. χαλεποὶ δὲ καὶ δεινοὶ οἱ θεοὶ φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic Od. K, 201, ubi Schol. ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quaeve signa manifesta dabant suae efficaciae, *praesentes* Latinis appellabantur. Vid. Spanhem. de usu & praest. numism. p. 387 &c. Oribasius.) Male Casaub. ad Polyb. I, p. 1, pro ἐναργεστάτην, ἐνεργεστάτην. IENS.

ibid. Δεῖγμα) Sic edd. principes cum sequioribus habere, notarat Solan. Nescio quare; neque varietatem desidero. REITZ.

ead. l. 11. Πέρασ οὐδὲν) In observatt. Iac. Elsn. ad Timoth. I, 4, ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρασ, in edit. Traiect. p. 287 f. Errore, credo, typographico. REITZ.

Pag. 277. l. 3. ἄττ) Conf. supra Lexiph. c. 21, & Hermot. c. 30 f. Videbisque, non solis poëtis in usu esse. Verum ἄττα, spiritu leni, habuimus Lexiph. cap. 5 pr. & videbimus infra, Rhet. praec. cap. 16 m. De utriusque usu vide Budaei Commentt. p. 512, qui ἄττα pro ἅ τινα interpretatur quaecunque, ἄττα vero nonnulla, quaedam. REITZ. Ἄν post ἄττ' addidimus ex Mf. Reg. 2956, sensu ita postulante.

ead. l. 9. Προπομπίας) Ego προπομπείας mallem. SOLAN. Περὶ τῆς προπομπίας — Πλαταιάσιν) Referas forte hoc certamen ad Daedala, solempne Plataeensium, de quo Pausan. Boeot. p. 547, 38, κληροῦνται, καθ' ἥντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσιν κ. τ. λ. unde forte colligas, contentiones de ordine illius pompae olim fuisse. GESN.

Pag. 278. l. 1. Δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας) Dixi alibi; hoc saepe repetit Lucian. BOURD. Fabius II, 3, 156 seq. Cum iudex dicere de causa iusserit, leniter consurgendum, tum — paulum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora. — In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes morae, caput mulcere &c. GESN.

ead. l. 10. Πρωτόρριζον) Sic πρωτόσπορον infra c. 32. REITZ. *ibid.* Ὡν ἄξιόν, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι) Benedictus ex aliis, quae propono. Pater, quae sentio. GRON.

ead. l. 11. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν) Hac de re copiose interpretes Lucretii. BOURD.

Pag. 279. l. 4. Καταβολὰς σπερμάτων) Ita in Ep. ad Hebr. XI, 11, καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβεν ad quem l. L. Bos haec Luciani quoque affert, ut monuerat in marg. Graev. Hemst. REITZ.

ead. l. 6. Δοχεῖον) Quidam Codd. Mss. pro δοχεῖον, ἀγ-
γείον habent, aut utrumque, si Excerptis fides: nempe W.
P. & L. SOLAN.

ead. l. 13. Πᾶσαι) Etiam πᾶσαι legi in *Fl.* adscripterat So-
lan. Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectio-
nem desiderabit. Est enim πᾶσα τιμὴ, summus, perfectus,
plenus honor, veluti πᾶσα εἰρήνη in Catapl. cap. 15, & πᾶσα
ἀνάγκη centies apud Nostrum. Vel idem, quod πάσας δέσεις
δεῖται μου ap. Alciph. 2, 3, p. 226. Alibi interpretare omnis
generis, ut ap. Herodian. 22 vers. fin. πάσας τε γυραίρας εὐφη-
μίας. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, vi-
deat Cic. pro Leg. Man. c. 5, omni supplicio excruciatum necavit,
i. e. summo. Et cap. 23, 7, vir bellorum omnium peritissimus, i. e.
omnis generis, ut ex c. 10 interpretatur Heuman. in not. quem
etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10, ubi is edi-
dit, omne is flagitium se committere putaret, pro vulgata lect. de-
decus & flagitium, pluribusque docet, omne aliquando significa-
re summum & perfectum. Sed quis dubitet de re tam nota? qua-
re aliud obversatum fuisse menti Solani arbitror: nec de plu-
rali τιμαὶ hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic Act.
Apost. XXVIII, 10, καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et
Menand. Fragm. XII, 1, Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς
ἔχουσιν. Quid ergo haeserit, nescio. REITZ.

ead. l. 14. Μένουσιν) M. P. & edd. pleraeque. In *Fl.* & *I. μέ-
λουσιν*, prave. SOLAN.

Pag. 280. l. 2. Ζευγνύμενοι) Vulgatam praetuli, quia de ma-
trimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. REITZ.

ead. l. 5. Ἔνας ὁδούς) Sic Latini istud obfoenum *viam* &
locum dixerunt. BOURD.

ead. l. 7. Πρῶτος) Infandi sceleris primum auctorem Laium
Graeci agnoscunt: quam in rem testem Euripidem adducit
Aelian. de Animal. VI, 15. Sed Sacrae literae diu ante Laium
meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore iam excidium
Sodomae scelus illud attulerit. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις) I. e. unius generis sexus.
Vid. L. Bos ad Roman. I, 26. REITZ.

ead. l. 11. Ἡδούντο) Sic, ut edidi, esse in edd. & M. annota-
rat Solan. addens tamen, ἡδούντο alicubi legi, non adscripto
libro. An ἡδούντο voluit? quod ex mutato spiritu & omisso
puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiore, in-
dicant sequentia: non enim οὐδ' ἡδούντο, non *delectabantur*, dixisset, cum statim de voluptate modica addat. REITZ.

ibid. Κατὰ πετρῶν—ἀγῶν) De hoc prov. Paroem. BOURD. *ead.* l. 19. Τούτοις) Prave antea legebatur in omnibus impressis αἱ τοῖς. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. SOLAN. Εἰ τοῖς γὰρ μὴν, inconcinna & absurda lectio. Aldina non melius τούτοις. Legendum ἐν τοῖς γὰρ μὴν, ut interpretatus sum. GESN. Maluisssem Gesneri emendationem recipere, nam vulgatum εἰ τοῖς intolerabile est: verum quia τούτοις ex Cod. est, & vulgato saltem praeestet, ac Solan. in textu ita mutarat, id edi pallus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. REITZ.

Pag. 281. l. 10. Εὐπρεπῶς) Ἡ μὲν ἀρὰ τρυφή — μέχρι τῆς οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν. Legendum esse εὐπρεπῶς, iam in versione sua videtur deprehendisse interpretes, recte vertens, *scelesta* (sive impura) illa mollities in eum morbum, qui neque decore dici possit, prolapsa est. Idem iterum in verbis subsequen- tibus (εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἰδρύτο) recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, Quod si in iis, de quibus providentia legem sancivit, unusquisque nostrum sese firmaret. IENS. Εὐπρεπῶς) Optime viderat Iensius, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεπῶς. Ox. Cod. ἀπρεπῶς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν) Nihil videbatur blandius, quam pro ὧν legere ἐν, quae nimis facili inter distan- tem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paulo difficilior fuerit. Phrasis τὰττειν τινὰ ἐπὶ θεσμὸν ita naturalis est & solemn- is, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum Nostro, tum optimis quibusque scriptoribus: nescio, an quis dixerit, τὰσσειν θεσμὸν ἐπὶ τινος πράγματος κ. τ. λ. GESN. *ead.* l. 12. Θεσμῶν) Sic, ut coniec- eram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς cave mutassis: recte enim habet. SOLAN.

ibid. Ἡμᾶς) Ἡμῶν tamen in *Iunt.* adscripserat Solanus, credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo edd. carebant, apposui. Meliore iure Iens. ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret: iam vero, cum θεσμῶν ex Codd. restitutum sit, ἡμῶν non amplius volet. REITZ.

Pag. 282. l. 2. Ταῦρος ἀγελάρχης) Longus lib. 4. BOURD. *ead.* l. 7. Ἀνῆξιν) Mansionem non male reddidit Bened. a λήγω, quiesco, permaneo. Nec enim cessandi, desinendi notionem solam

huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. Long. Pafst. p. 71, καὶ τῆς τέλει εἰς τύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam*. Si quis vero a λήγω pro λαγχανῶ derivet, ac *sortem* interpretetur, adeat de utroque significatu disputantes Commentt. ad Callimach. Hymn. in Iov. v. 80, ubi λάξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λῆξιν vero alii libri habent. Conf. not. Spanh. p. 34. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ διώκοιτες) Οκ. ἐστέ. In M. etiam, quamvis ἴσται legatur, tamen supra adscriptum est ε. Sed neutrum ego intelligo. SOLAN. Διώκοιτες) Sic infra cap. 43 f. τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν, pro *seclari* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. saltem Hermot. c. 77. REITZ.

Pag. 283. l. 3. Φενακίζονται) W. recte, in impressis φαίνακίζονται. SOLAN.

ibid. τὸ δ' ἦδη &c.) Ὑποφορὰ adscriptum in marg. A. 1. & duobus versibus inferius, ἀνθυποφορὰ. Ad indicandam scilicet figuram Rhetoricam. REITZ.

ead. l. 6. Καλοῦσιν αὐτούς) Lege αὐτούς. GUYET. Αὐτούς) Melius sic scribitur, quam, ut in libris est, αὐτούς. SOLAN.

ead. l. 11. Μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἀτραπήσονται κρίσιν ἐχόντων) Verto potius, cum ratio ipsius necdum iudicare queat, quo se convertere debeat, quam cum interprete, cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae iudicium convertat. Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἐχόντων, non ad ἀτραπήσονται. & εἶχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48 sensu contrario dixit auctor, τὴν ἦδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν &c. c. 24, φρόνησις ὁλόκληρον ἔχει λογισμόν. Apost. Ep. ad Hebr. V, 14, τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ. L. BOS.

ead. l. 13. Εὐθὺ) Eodem redire, scribasne hic εὐθὺς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν) Pelleti licet scriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto: nam τὸ καλὸν recte hic quidem se haberet, & vel sic dedisse Lucianum credas, si ad praemissum illud τὸ γένον respexeris; verum si ad sequentia ex Homero prolata prospicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸν καλὸν servandum iudicabis. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Εἰδὸς τις &c.) Hom. Od. Θ, 169. SOLAN.

ead. l. 3. Λεύσσουσιν) Sic W. recte, ut apud Homerum. In reliquis libris λεύσουσιν. SOLAN.

ead. l. 5. Θεὸν) Servavi hanc scripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud Homerum θεῶν legatur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐκ ἄρα &c.) Hom. Od. P, 454. SOLAN.

ead. l. 11. Τάξι) Forſan λῆξι, ut ante c. 22, legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic iam a λήχω pro λαγχάνω formandum eſſet, & ſortem ſignificaret, quod quidem aptum hic foret: ſed quia τάξις idem fere eſt, & paulo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo, hic λῆξι rurfus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾶξις & τάξις ap. Callim. vid. interprett. ad Hymn. Iov. v. 80. REITZ.

ead. l. 13. (Οὐ προῦδωκεν) Refert Phaedrus in dialogo, qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium; quem reſellit Socrates. De alia proditiōe nihil mihi occurrat. GESN.

ead. l. 14. Ἀλκιβιάδου — ἡκρωτηρίαζε) Vide Corn. Nep. Alcibiad. SOLAN. Marg. Ald. 1. remittit ad Thucyd. n°. Sed vid. eum VI, c. 53. REITZ.

Pag. 285. l. 1. Ἐξορχοῦνται) De hoc verbo agentem vid. Bergl. ad Alciph. III, Ep. ult. pr. quod iam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχοῦμεναι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Geſner. fecit, ex vulgata ſenſus aliquis excuſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. REITZ. Amplector illud ἐξορχοῦντο, quod pro ἐξορχοῦνται iam interpretando ſubſtituendum indicavi, puto, quodque alteri imperfecto ἡκρωτηρίαζε reſponderet. GESN.

ead. l. 2. Ἐπιτεριζομένης) De vi huius verbi vid. multis agentem Hemſterh. ad Nigrin. c. 13. REITZ.

ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος) Benedictus, & vitae tyrannidem videret. Immo, vitae inhiantis tyrannidem, vel, ut prior, tota vita ad tyrannidem ſpectaret. GRON.

ead. l. 3. Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα) Platonis locus exſtat in Protagora, ipſo initio. SOLAN. Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγεſίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὄραν; & ſubiicit, καὶ μὴ μοι πρῶν ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ἐτί. ἀνὴρ μέντοι καὶ πάγωνος ἦδη ὑποπιμπλάμενος. Sed reſpondet Socrates, εἴτα τί τοῦτο; οὐ σὺ μέντοι Ὀμήρου ἐπαινέτης ἦ, ὃς ἔφη χαριεſτάτην ἦβην εἶναι τοῦ ὑπνῆτου, ἣν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non iuvenem, ſed proveſtae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade; ratione interpoſita, πῶς δ' οὐ μέλλει τὸ σοφώτατον κάλλιον φαίνεſθαι; nempe caſtus & purus ſcleris Socrates captabat iuvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re

potentes, ut ad maiorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. GESN.

ead. l. 4. Εμπίπλατο) Solanus correxerat ἐπίμπλατο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι, quam ἐπίμπλημι, invenitur apud auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27 rursus occurrit ἐπίμπλατο. Compositum quoque ἐπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐπίμπλαται editum in Alciph. III, 24, p. 330. Verum & ὑπερεπίπλατο sine μ in medio, habuimus supra in Quom. Hist. c. 20. Et Bos ex Xenoph. idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde D. Hal. p. 382, ἐμπίπλασθε. Supr. c. 8 ἐμπιλάμενος etiam edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in Homeri Il. Φ, 311, ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium*, v. 10, variatur in edd. inter ἐπίμπλαται & ἐμπίπλαται. Quare quid Lucianus reliquerit nesciens, vulgatam non reiicio. Si vero ea fuerit Solani mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit, (nulla habita ratione, scribaturne compositum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. REITZ.

ead. l. 6. Ὀλόκληρον) Sic in I Ep. ad Thessal. cap. V, 23, καὶ ὀλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθῆν. Ad quae verba I. Elsn. haec Luciani aliaque affert, ut demonstret, id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. REITZ.

Pag. 286. l. 5. Διηνεκής) Servavi scripturam ed. *Salm.* ut veriore. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. REITZ.

ead. l. 8. Ἡδίστα τὰ παρέλκοντα) In marg. A. 1. adiectum: Eurip. in Phoeniss. In *Iuni.* additus versus, scil. 532. REITZ.

ead. l. 12. Ἐχει) Eurip. Phoeniss. 532: Ὁ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρα κακὰ, Ἐτεύκλεες, πρόσθεσιν ἄλλ' ἢ μπειρία ἔχεις τι (alii δείξαι. St.) λῆξαι τῶν νέων σοφώτερον. Unde Ovidius Met. VI: — Non omnia grandior aetas Quae fugiamus habet: *se-* *ris venit usus ab annis.* SOLAN.

Pag. 287. l. 4. Ἡμῖν) Lege ὑμῖν. GUYET. Τμῖν W. B. 2. Fr. & P. recte. In reliquis ἡμῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Τακίνθοις) Anacreon etiam habet p. m. 66 B. στεφανίσκους τακίνθων. Vid. Homer. Od. Z, 231, & Ψ, 158, 167, unde petita phrasis est. Adde Philostratum 98, unde liquet, nigrum colorem designari. SOLAN.

ead. l. 11. Ἠλέκτρον) Electrum de auro purissimo exponit Spanhem. ad Callim. pag. 684, & Sophocl. Antig. v. 1049 testem adducit. REITZ.

ibid. Σιδωνίας ὕλου) Vitrum Sidonium. Strabo. GUYET. (i. e. L. XVI, p. 1099, al. 758.) REITZ.

ead. l. 14. τοῖς διατιθεῖσιν) Ita legendum necessario, etsi forte contra omnes libros: activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ διαθεῖς & ὁ ὑβρισμένος e regione quasi ponuntur. GESN. Διατιθεῖσιν monitu Gesneri edi curavi, etsi διατεθεῖσι sine varietate annotata inveni in edd. antiqq. REITZ.

Pag. 288. l. 2. Ὅθεν εὐρέθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεσσίτιν τράπεζαν παραβήμενοι) Non est credibile, vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano. In Mf. recte scribitur, καὶ φιλίας μεσσίτιν ἐστίαν π. Communis focus est uxori & marito. Hinc pro aris & focis dimicare. Inferius in hoc libello, de feris solivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae, ἐξ ἰσού δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις: sed ex aequo nobiscum templis aedificatis, & inhabitatis quisque suis laribus, communibus regerentur legibus. Non longe post, ἀπὸ τῆς πατρίδος ἐστίας ἐξέρχεται, ex patria domo prodit. GRAEV.

ead. l. 3. Μεσσίτιν τραπ.) Plut. 274 f. φιλιῶν θεῶν βομῶς καὶ ξενίων. SOLAN. Retineo τράπεζαν hic, quae παρατιθεσθαι potest. Focus domesticus immotus, puto, est; quamquam non ignoro foculum, quo soventur epulae. GESN.

ead. l. 5. Θάσιον) Vid. Aristoph. Plut. 1021, Ὅζειν τε τῆς χρέας ἔφασκεν ἡδύμου. XP. Εἰ Θάσιον ἐνέχεις — ad quae vid. interpretes. Addam tantum Scholiastae verba: Ἐπεὶ ἐν Θάσῳ ἦκει Στάφυλος, ὁ ἐράμενος Διονύσου. διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶτος &c. REITZ.

ead. l. 8. γυναικεῖοι) Assentior Vorflio γυναικεῖαι legenti: nam ut ipsi non ignorum fuit, Atticis adiectiva composita ac derivata in ος communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrium adiectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc, de quo quaerimus; ut mox c. 27, Philopatr. c. 3 &c. Herodian. etiam VI, 5, 19, γυναικεῖα δειλιά. Alique passim. Nihil interim immuto, Lucian. Vol. V.

quia analoga exempla afferre possim haud pauca eorum, quae modo communia sunt, modo terminationem femininam adsciscunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex Athen. I attulit Graev. ad de Salt. § 70. Adde hic c. 30 f. Sic Herodian. 2, 7, 3, ὁρέξαι χεῖρα σωτηρίον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. σωτηρίαν, verum & 105 femin. idem Herod. 2, 3, 3, αἰφνίδιον μεταβολήν (mitto αἰώνιον ζῶν, Evang. Luc. XVIII, 18, & similia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aprius, quod Thucyd. adiecit. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem agnoscit. Vid. eum L. I, c. 2, τῆς δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. Dionys. Hal. Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25, 1, eadem verba repetit. Idem VII, p. 450 ed. Lips. vers. fin. τῆς ἀναγκαίου σπανίζεται τροφῆς. Et sic rursus vers. ult. eiusd. pag. ac fere perpetuo alibi: feminini vero ἀναγκαία exempla ap. Herodian. & in N. Foed. sunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμικέστερον ἀρχὴν inveni ap. Herodian. I, p. 2, quod Stephano tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικεῖοι σύνοδοι etiam convenit Suidae illud, Θουκυδίδειος γραφῇ, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non Eurip. Hecub. v. 591, — ἀγγελεῖσά μοι Γενναῖος. Quem laudat Bergl. ad Alciph. III, Ep. 23, p. 328. In quo ἀμοιβὴ δίκαιος legitur, quod tamen doctiss. editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum a privativo. Hom. II. A, 98, ἀπριάτην. Quod interpretes frustra pro adv. habere credo, quia & sic alia adiective effert, ut II. H, ἀμφιλύκη νύξ. Et B, 389, A. 489, K, 404, Ἀθανάτη μήτηρ. Ne credas ὁ καὶ ἡ ἀθάνατος perpetuum. REITZ.

ead. I. 14. Του) Enclitice vel potius ἀτόνως positum pro τινός, vid. supra, ad Lucian. Prom. § 7. Gesn. ad Quom. c. 51. Me ad Tyran. c. 11. Adde Herodian. 2, 3, 12. REITZ.

ead. I. 16. Οὐκ ἂν ἐπὶ παῖδων) Potest ita dedisse auctor: ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, iunctura, si legamus pro οὐκ, ὥς, nemo ita insaniat, ut, in pueris ita se rem habere, dicat. GESN.

Pag. 289. I. 11. Πρὸς ἀλλήλους) Si δὲ deleatur, fatis commode omnia habebunt. SOLAN.

ibid. Ἀποτειχισώμεθα) I. e. intasli simus. GUYET. Gesnerus vertit, a nobis invicem, quasi interiecto pariete, abstinemus. Sed non hoc velle puto Lucianum; sed sibi sumere Chariclem τὰν κατὰ φύσιν χρῆσιν τῆς γυναικός, Callicratidae autem relinquere τὴν παρὰ φύσιν. REITZ.

ead. l. 14. Χρόνε) I. I. Wetstenius suspicatur, pro χρόνε legend. Κρόνε. — *Redeunt Saturnia regna*, Virgil. Ecl. IV, 6. Ut νέος Διόνυσος. REITZ.

Pag. 290. l. 1. Τέχνασμα) Aliter interpungit I. comma non post τέχνασμα, sed post ἀσπέρων ponens, quod tamen Solani manu additum est. Fl. vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσελγῶν usque ad ἀνής. Nostra autem divisio est in P. & H. Plures edd. in re tam sordida perscrutari nolo. REITZ.

ead. l. 6. Φιλαινίς) Leucadia, Athen. V; quam purgare tenet VIII, 335. Meminere etiam impurissimae feminae Clem. Alexand. Προτρ. 24 B. C. & Tatian. p. 122, & quis non? Vid. Suid. v. Δημοχάρης. Ἀστυάνασσα Βοστροστάγη ἔρην. Diog. Laërt. in Epic. (non invenio) & Nostrum Ἀποφρ. c. 24. Lil. Gyrard. H. Poët. 378. SOLAN.

ead. l. 11. Καθαρίων) Ita edd. ferme omnes, & M. & P. In Fl. vero & I. καθαρίων. Supra aliter usurpaverat, καὶ καθαρίων πάχα δέησει. Vide etiam Ἀποφρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔφην) Γρ. ἔφην. GUYET. Ἔφην M. optime. In impr. ἔφην, quamvis recte verterit interpres. SOLAN.

Pag. 291. l. 5. Περικλέους δὲ πειθῶ) In plerisque impressis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πειθου. L. & Salm. Περικλέους δὲ πειθῶ quam sequitur A. Ed. I. autem & V. 2. Περικλείον δὲ πειθῶ. SOLAN. Περικλείον δὲ πειθῶ legendum ex Ald. a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adiectivum Περικλείος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περικλείον τε πειθῶ, quod iuncturae videbatur aprius: & paulo post, pro ἐνὶ τῷ σῶ λόγῳ διατρέψαι, ἐν ἐνὶ κατ. λ. Repetitio literarum earundem εν omissioni occasionem dedisse potest. GESN. Περικλέους δὲ πειθῶ) Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Gesneri congruum, hoc recepi. Licer is enim Περικλείον praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adiectivum dicit, defendi posset ex huius Differt. c. 27, ubi γυναικαῖσι σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus editionum I. & V. 2. accentus, quae Περικλείον praeferunt, suspicionem praebet, ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. REITZ.

Pag. 292. l. 1. Τελέσιλλα) Consule Meursium Gr. fer. in ὕβριστικά, & Plut. 437. Leop. 58. Lil. Gyrard. H. Poët. 374. SOLAN. Non iam opus est aliud hic indicare, quam Telefillam eandem esse poetriam, de qua omnia iam studio Io. Christiani Wolfii in unum collecta & Vandenhoeckianis typis ele-

gantissime edita sunt in Poëtriarum octo fragm. pag. 62 seqq. GESN.

ead. l. 2. Οὐχὶ τὸ μελίχρον αὔχημα) Optime Mf. οὐχὶ τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφῶ, non illud Lesbiorum decus, carminibus inclitum. Editi μελίχρον αὔχημα, quod vertunt *mellita* illa, qua se iactat Lesbos, Sappho. GRAEV. Μελίχρον αὔχημα) Hanc puto veram lectionem. Μελίχρον *mellitum*, *dulcem* significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελοποιὸν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus iocatur fuscum sive nigrum, cuius ὑποκόρισμα est τὸ μελίχρον. Vid. laudatus modo Wolf. ad Sapph. p. 235. GESN. At μελοποιὸν hoc Luciani citans dedit Wolf. in Fragm. Sapph. p. 120, i. e. *versificem*. Nec ego id improbaverim, si plures Codd. addicerent. Verum cum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & μελίχρον, quod Gesnerus inde facit, sensum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abstineo. REITZ.

ead. l. 4. Θεανὸν) Vide Menagium, & Nostrium Eik. cap. 18. Anonym. de Vita Pythag. N^o. 2, ἡ Θεανὸν δὲ λέγεται οὐ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἶναι. Porphy. N^o. 19, & Rittersh. not. SOLAN.

ibid. Περικλῆς — Ἀσπασία συνηγόρησεν) Plut. Pericle p. 308 H. Steph. Ἀσπασίαν (accusatam impietatis) ἐξητήσατο πολλὰ πάνυ παρὰ τὴν δίκην, ὡς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφείς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δεηθεὶς τῶν δικαστῶν. GESN.

ead. l. 5. Ἀσπασία) Idem Lucianus in Gallo testatur, Pythagoram Ασπασίαν Periclis Atheniensium scortum aliquando fuisse. COGN.

ead. l. 13. Σωκρατικῶν — πλατάνιστον) Conf. infra de Dom. c. 4. REITZ. Πλάτανον ὑψηλοτάτην vocat Plato Phaedri exordio p. 337 F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de industria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad platanum reclinat se Phaedrus, sed ita potius Socrates p. 388 B. πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πῶας, ὅτι ἐν ἡμέρᾳ προσάντει ἰκανὴν πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. GESN.

Pag. 293. l. 1. Ἰερὸς) Platonem hisce designat. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς) Vide proverbium *Dodonaicum*, & Cael. Rhodigin. L. 29, c. 15, Sophoclem in Trachiniis, de geminis columbis. COGN.

ead. l. 6. Ἡ γὰρ πολλὰ) Homer. Il. A, 156. SOLAN.

ead. l. 11. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα) Ordo, παράστυθι ὃ εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. GUYET.

ead. l. 14. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς) Vide Aristoph. Avib. v. 700 & seqq. KUSTER.

Pag. 294. l. 3. Σιδήρειαι &c.) Homer. Il. Θ, 15. SOLAN.

ead. l. 4. Δεθὲν) Ἐκεῖνο (Χάος) μὲν ἐς ἑσχάτου ταρτάρου μυχούς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαι τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δοθὲν φρουρᾶς, τῆς ἐμπαλιν δόου εἰργηται. Is, qui encomium παιδραστίας est dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuisse: eius opera exstitisse rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari esse proturbatum, ubi portae sint ferreae, limen aeneum; ut ibi aeterna & non dissolvenda custodia vincum, reditu ad superos prohibeatur. Vel puer videat, (immo ipse puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum esse δεθὲν, non δοθὲν. Nec aliter, ac conieceram, postea vidi contineri in ed. Flor. Sicuti hic ergo δεθεῖς ὑπ' ἀρρήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλειῶ δεθεῖς in Apolog. pro Merc. Cond. c. 1, & infra in Toxar. c. 32. Ceterum de Cupidinis antiquitate Noster iterum in De Saltatione, ubi, saltationem simul & Cupidinem cum ipsis rerum primordiis exstitisse memorat cap. 7. Ἄμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὄλων φαῖεν ἂν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφυῖναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανείσαν. Simul cum prima universi generatione diceret tibi, & saltationem ortam esse, una cum antiquo illo Cupidine editam. Itidem in Deor. dialogo II, ubi ad Cupidinem Iuppiter, σὺ παιδίον, ὃ Ἔρως, δὲ ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba Platonis in Symposio: Ἐγὼ δὲ Φαίδρω πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημι νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀσὶ νέον. Ego vero multa alia Phaedro assentiens, id minime assentior, quod Cupido sit Saturno & Iapeto antiquior. Verum aio illum Deorum esse natu minimum, semperque iuvenem. Statim post Chaos, post Terram, & Tartara exstitisse Cupidinem, in Theogonia ait Hesiodus. De antiquitate Cupidinis vide etiam Orphea in Argon. 422. IENS. Δεθὲν recte in W. Fl. & P. corrupte autem in reliquis δοθὲν. SOLAN.

ead. l. 14. Παραυτίκα) Sic recte ed. I. & V. 2. nisi quod divisim scribant. Aliter M. Fl. Fr. B. 2. S. nempe παρ' αὐτά. SOLAN. Παραυτίκα) Nemo mirabitur, hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere edd. & Codd. repugnent. Nam insipienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exem-

plis firmare; modo videas, quae indicamus ad cap. 16 huius Προσλαλιᾶς. REITZ.

Pag. 295. l. 1. Ἀγαπητῶς) Alciphro. I, Ep. 13, Πότεν γάρ ποτε εἰς ἀλίαν δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοντα διατροφὴν ἔως ἐπέσκηλε; quod Bergl. vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui vix necessarium victum acquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat, ἀγαπητῶς esse vix, aegre. Ap. Herodian. vero VI, 2, 10, μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὐτοῦ, debere unumquemque suis rebus contentum esse. Et VII, 8, 9, νῦν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum Steph. alia proferat, ubi grate, amabiliter significet, rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam eius vim attendas, videbis, esse id, quod praesens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i. e. contenti, manere sensum atque originem τοῦ ἀγαπᾶν, ut apud nos, voor lief nemen. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam vix, aegre interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter Alciphronis locus III, 25, p. 332, Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ παῖδια βουκολοῦσα — sola ego cum Syra liberos aegre alens. Et quamvis locutionis ratio non appareret, fatis est usum sic iubere. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιγινωμένων) Supple ἀνθρώπων. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντελεστέρων) Non sine ratione Florentinam hic contulit Solanus: nam videtur suspicatus aliquam ceterarum εὐτελεστέρων habere. Et interpretes Parisinae sic videtur legisse, qui vulgaribus & inferioribus vertit, cum Benedictus contra absolutissimis; & sic debebat, qui ἐντελ. legit, quod nec ego in εὐτελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae iam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ) πῶς scilicet. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐρρίφην) Ἐρρίφην Solan. correxerat ex L. addideratque conferendum Dial. Mort. X, § 2. Sed hoc parum ad rem: nam illic ἀπερρίφθων legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2 ἐρρίπην habere. At cum ῥίπτω sit a ῥίφω formatum, facit ἐρρίφην, in particip. ῥίφεις. Quare, quod probum est, non sollicitemus. REITZ.

ead. l. 16. Εὐθὺ τοῦ βίου) Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, in Herod. f. Aet. c. 1. Et Hermot. c. 23, χαρεῖν εὐδὺ τῆς πόλεως c. 46, ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας. REITZ.

Paq. 296. l. 2. Πάλαι ρίζων) Legitur, σκέπης δεινότες ἄνδραποι, γάνη, θύρια δειράντες, ἡμφιέσαντο, καὶ σπῆλυγγας ὄρων κρίους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ πάλαι ρίζων, ἢ φυτῶν αὐτὰ κοιλώματα. Dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcunque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode potest esse olim, ut intellexit interpretes, reddens, homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatis, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates. Vir quidam in his literis insignis suggerebat mihi, πάλαι ρίζων posse verti antiquarum radicum; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι soleat apponi, ut οἱ πάλαι. Haereo, lector, haereo. IENS. Παλαιῶν ρίζων) Recta omnino haec scriptura, quam *I. & V. 2.* debemus: in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. Nec in tot editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ροίζων. SOLAN. Ἡ πάλαι ρίζων). Suspicor legendum ἢ πάλιν, ut disiunctioni modo serviat. Non semper iterationem aut reciprocum quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disiunctioni potius servire apparere, v. g. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud Thucyd. I, 137, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοί, ἐκείνῳ δ' ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἢ ἀποκομιδῇ ἐγγίγνεται. Sic Latini contra adhibent ac rursus. Sic Noster paulo post c. 35 extr. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἀδ' αὖτις — ὁ βίος ἐξεύρεν. GESN. Παλαιῶν) Etsi scio, αἱ πάλαι ρίζαι aequae Graecum esse atque παλαιαί, tamen obsecundavi Solano, quia sensus adverbii foret alius, & hic ineptus: nam οἱ πάλαι sunt quidem antiqui, sed ii, qui non amplius sunt. Iam non intelligendae radices, quae olim fuere, nunc non sunt amplius; sed inveteratae & robustae. Quod in marg. A. *Wess.* est παλαιὰ, natum esse potest ex Cod. qui παλαιὰ habuit, aut dare voluit, Graecismo satis quidem usitato, hic vero non conveniente, propter sequens αὐτὰ κοιλώματα. REITZ. Παλαιὰς ρίζας, antiquas, inveteratas, robustas radices, nescio, an aliquis asservandas ad victum putaverit. Nondum igitur poenitet me coniecturae. Πάλιν & πάλαι tenui discrimine distant. GESN. in Addend.

ead. l. 12. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως) *Benedictus, tanquam a parvo occasu.* Legit ergo *δύσεως*, quae nullum hic sensum habet. Alii *a parvo fomite*, nimis translate; nec opus tam alta figura, cum apte possimus ac debeamus *velut exiguae pastae solutionem* vel laxamentum. GRON. Aldina lectio & ipsa post longas huius loci tenebras, ὥς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui *δύσεως* vidit, eum *μακρᾶς* potuisse fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἀφῶνος, & βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην unaquaeque artium vocatur, cum respectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonium illud Socraticumque dogma, quo discere est remissionis. GESN. Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. edd. excepta *Ald. 2.* quam Gesn. indicat. In *Ald. 1.* autem aequae est *λύσεως* atque in ceteris. Sed cum & Pelleri Cod. accedat lectioni ab Gesn. & Solan. revocatae, vulgatam reieci. REITZ.

ibid. λύσεως) Ego *δύσεως*, ab auctore huius libelli scriptum fuisse existimo. SOLAN. *Αὔσεως.* Guyet. Sic diserte in nott. Mss. Guyeti legebatur: non dubito tamen, quin describentis sit vitium; nam *δύσεως* auctor voluit. REITZ.

Pag. 297. l. 4. Ἐπιθυμία) An glossema est τοῦ ποιικίλαι σοφίας; Placet. GUYET. Καὶ non legerat Guyetus in sua ed. idoque pro glossemate habuit appositionem τοῦ ἐπιθυμίας: iam vero apparet, non esse plane idem, quod post σοφίας sequitur. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖαι σύνδοι) At supra c. 27 γυναικεῖοι σύνδοι edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen servavimus, ut habeant & alii, in quo se exerceanr. Vide, quae ibi notavi. REITZ.

ead. l. 11. Νομίζομεν) Frater iunior Carolus malit νομίζωμεν cui assentior. REITZ.

ead. l. 13. Ἐμοὶ — γελᾶν — ἐπῆρι) Vid. de hac phrasi agentem Hemsterh. ad Prometh. § 2. REITZ.

ead. l. 14. Σκυθῶν ἐρημίαν) Ad quae Chariclis verba respiciat, incertum est. Sed sic invidiose solent oratores aut detorquere adversarii verba, aut etiam fingere. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ἄγαν φιλονεικίας) Similia huius locutionis exempla vid. supra ad c. 16. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Οὐδὲ γὰρ &c.) Interpres verba, οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, ex ignoracione Hellerisimi vertens, neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur, palam pervertit. Alia hic est syntra-

xis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, neque enim quasi contraria loquens iis, quae dicere erat aggressus. Integra fuisset Graeca locutio, ἐναντία φεγγόμενος τοῦτοις, ἢ (vel etiam οἷς, ut notus est Graecorum mos) ἐπεχειρεῖ λέγειν. Ellipticam istam loquendi rationem frequentissime amant Graeci: sic Noster in Revivisc. c. 14 f. ὡς ὑπὸ σῆ τὴν ἀξίαν ὦν ἔδρακε, ut subeat dignam poenam eorum, quae fecit. In Hermot. cap. 53 f. οὐ μνημονεύεις ὦν ἔφην. In Sacrif. οὐδὲν ἀμίσθι ποιοῦσιν, ὦν ποιοῦσιν. In Prometheus es in verbis, ἐμμενέστέον οἷς ἅπαξ προσιλόμην. Aristophanes in Pluto, Ἐχωτὶν ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὦν εἰπέ μοι. Iocrates in Panathenaico, εἰ τέλος ἐπέθηκεν, οἷς διενούθη πράττειν. Fuit cum haec concinna & succincta Graecorum locutio fraudi esset H. Stephano. Nam cum apud Herodian. c. 4 Marcus ait, Ἀχθεσθαι μὲν ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον, δαυμαστὸν οὐδὲν volebat H. Stephanus excidisse οὕτω [οὕτω διακείμενον] & ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με esse idem, quod ἐπὶ τῷ ὁρᾶν με. Sed hanc crisin ab hoc loco abstinentiam esse, docte monuit Tan. Faber in epistola sua Herodiani editioni ultimae praefixa, docens, ἀχθεσθαι ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον positum esse pro ἀχθεσθαι ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον. Ceterum adeo religiose observant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam si insequatur verbum, ceteroquin genitivum aliumve casum postulans, illius tantummodo casus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiasten Theocriti ad Eid. X, v. 96, ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις, volī compos factus es. Notum est, τὸ ἐπιθυμῆν fere semper cum secundo casu construi. Ita & apud Sophoclem, αἰτεῖς, ἢ τεύξῃ· pro αἰτεῖς ταῦτα, ὦν τεύξῃ, rogas, quae consequeris. Hoc Sophoclis adducit Suidas in A, ostendere volens, τὸ ἢ quandoque pro ὦν poni. Sed profecto ἢ sic non magis pro ὦν, quam pro οἷς poni potest, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipse Lucianus, apud quem in Necyomant. c. 16 med. legas, οὐχ ἢ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες, pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ex his male Dionys. Vossius ad Caesaris III de B. G. c. 24, corrigit Graecum Caesaris interpr. pro καὶ ἢ φόβου παρῆχον δόξῃ legens καὶ ἦν &c. IENS.

ibid. Οἷς ἐπεχειρεῖ) Vulgarem hanc ellipsin obiter attigimus ad Astrol. c. 1, μέμφομαι ὀκδοσὶ σοφοί. REITZ.

ead. l. 3. Ἐκλεπτεν) Non vereretur vertere abscondidit, et si proprie sit subtrahit, scil. audientibus. Nam κλέπτειν eleganter dici de iis, qui clam aliquid agunt, si non satis notum,

adeatur Periz. ad Aelian. III, 47, κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τείχισιν. REITZ.

ibid. Λαρυγγίζον) Vide supra c. 22. SOLAN. Aeschini obicit Demosthenes pro corona c. 90, ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γυγνῶς, καὶ λαρυγγίζον. Refert etiam Plin. Ep. 4, 7, 6. GESN.

ead. l. 7. Δι' ἀφροσύνην) Sic Populia M. F. apud Macrob. 2, 5 extr. ad similem obiectionem a mutis animantibus sumtam respondet, *Bestiae enim sunt.* GESN.

ead. l. 11. Καὶ μέσση ἐστὶν τῶν — οἰκῶν) Addi potest hic locus, de Vesta in media domus parte culta, his, quae habet Spanhem. tum in diatr. de Vesta & Pryt. Gr. tum ad Callim. H. in Del. 325, pag. 523; itemque alius e Scholiis ad Hesiodi Theogon. 454, ubi causam reddit cur ἐστία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, Δημήτηρ, παρ' ὅσον τοῦ παντός τὸν μέσση λαχοῦσα τόπον ἢ γῆν, στάσεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. Ceterum ἐστίαν s. Vestam hic respondere Penatibus, Laribusque Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut aedes Romanis; vix opus est hic admoneri: ut nec illud, separatis revera pluribus aediculis aedes honestiorum constituisse, qua de re, qui Plinianas villas, & aedificandi legem a Columella I, 9, propositam attentius consideraverit, vix est ut dubitet. Illud propius ad rem nostram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσση ἐστίαν referam ad δειμάμενοι, ac legam οἰκῶν ἰδίων, quod unice verum puto. Sed si quis, ut adhuc editum est, οἰκῶν praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens.* Nempe τὰ ἰδία deinde domum significabunt, vel totum forte praedium, in cuius media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Evangelio, ἦλθεν εἰς τὰ ἰδία. κ. τ. λ. GESN.

Pag. 299. l. 8. Ὁψέμεν ἡλικίας) Conf. Cic. Tusc. Disp. IV, c. 33, ibique Davif. quem adeundum Hemsterh. in marg. notaverat. REITZ.

ead. l. 10. Διπλοῦς θεός) Conf. infra Δημ. c. 13. SOLAN.

Pag. 300. l. 7. Τραγικὸν) Unde habeat nescio. SOLAN. Ex Sophocl. Antig. adscriptum in marg. A. 1 W. quem evolvere typothetarum festinatio prohibet. REITZ.

ead. l. 11. Αἰδὼς) Hesiod. Ἔργ. 317. Vers. sequens autem ex eod. v. 11. Ope textus Hesiodi & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύω & ἐπαινήσεις, posterius enim recte in W. Οὐ μὲν οὐδὲ autem reliquimus, & ἐστὶν ἄν, pro quibus apud Hesiodum οὐκ ἄρα μόνον ἐστὶν. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐ μὴν &c.) Hi ex Hesiodo versus, Οὐ μὴν οὐδὲ ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν εἰσὶ δύο· τὸν μὲν κεν ἐπαινεῖσαι νοήσας, ἡ δ' ἐπιμωμητὴ. διὰ δ' ἀνδρῶν θυμὸν ἔχουσιν parum accurate scripti sunt. In primo οὐδ', non οὐδὲ legendum: in secundo vel ἐπαινέσεις, ut pleraeque editiones Hesiodi; vel ἐπαινῆσεις, quod ex duobus Mss. affert, magisque probat in Lectionibus Hesiodicis Graevius, legendum. Sed & δύω, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Vers. quoque primum aliter concipit Hesiodus; apud quem in Ἔργοις v. 11 legitur, Οὐκ ἄρα μοῦνον ἐν ἐρίδων γένος &c. IENS.

Pag. 301. l. 3. Τὸ μηδὲν οἶει) Sic supra fere cap. 3, τὸ καλὸν ἀνθούτων. REITZ.

ead. l. 4. ἵνα πῶς μείνωμεν) Iam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cuius vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. GESN.

ibid. Κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην) Locus est Hippolyto 618 seq. ubi Iovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἔθελες σπεῖραι γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρεὴν παρασχέσθαι τόδε, Ἄλλ' ἀντιθέοντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτούς· ἢ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παιδῶν πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας ἕκαστον κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Εὐριπίδην) Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperi tandem. Exstat in Hippol. v. 619, & seqq. Sed poetam ipsum adi. SOLAN.

ead. l. 7. Ὑπὲρ) Sic L. & Ven. utraque. Reliquae παρὰ, & ipse M. SOLAN. Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς legendum sine dubitatione ex Aldina. Quid enim est παρὰ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, a successionē? Ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. GESN.

ibid. Γὰρ) Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum μὲν respicias: sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γὰρ potius locum haberet, supra 2 Ver. Hist. c. 2, εὐρίσκομεν δὲ. Item Alex. c. 44 & 46. Ubi & Homer. ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit: nam si sequens οὖν spectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At cum propter scripturae compendia, in eiusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definitio, sed ad δὲ magis inclino, quia edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in Hermot. cap. 29 f. ἢ πᾶσι πτ:

στεύειν χρῆ — ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον. REITZ.

ead. l. 11. Ἀριθμὸς) Sic Horatius — *Nos numerus sumus*. Euripid. Tr. 476. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀληθῶς χαρακτήρ) An ἀληθής; GUYET. Posses quidem cum Guyeto ἀληθῆς legere. Sed mutatione nihil opus est: nam si recte dicitur ἡ πᾶν τρυφή, τῆς ἄγαν φιλονεκίας, & multa similia, quae hoc Dialogo iam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτήρ quoque non dicatur, aequae ac Latine, *qui vere, vel revera est character*, causae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μήτηρ & similia vel Lexica habeant, & supra etiam in Iud. Voc. § 11, ὡ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθῆς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριον, quod illico opponitur. REITZ.

ibid. Χαρακτήρ) Χαρακτῆρα esse notam, imaginem impressam vel insculptam, hoc Luciani loco, alioque mox c. 44 occurrente, item ex Philone, Aristotele, aliisque, monet Iac. Elser. ad Hebr. I, 2. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Αἰσχίω) Ad Ξηρία refertur. GUYET.

ibid. Θηρίων — δυσκλινδονίστων) Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφρ. cap. 17 hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφίμῳ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ὀραθῆναι. Sed neque nominare infausi ominis res licet, ut lupum &c. Ceterum ad hanc matutinam deformitatem obiectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *serenos dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos*. GESN.

ead. l. 2. Πρωίας ὥρας — δυσκλινδ.) Ex L. est illud πρωίας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. Δυσκλινδονίστων autem ex W. & Ven. utraque. SOLAN. Non dubitavi vulgatam reiicere, cum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum Solan. vel uno Cod. teste id factum voluit: versionem itaque similiter a me mutatam haud sinistre interpretabitur Gesner. qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat, *ante horam primam*; nec poterat aliter. Verum etsi μία pro πρώτῃ alibi inveniat, apud Lucian. nondum observavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν ὕληδον) Haec, ut multa alia, in hoc opusculo nec sana existimo, nec digna, quibus operosam faciam medicinam. Sed pro κάρων, κάρα legendum existimo. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐρυθραίνειν) Sic scribitur & mox c. 41 versus fin. ubi & ipsa Fr. cum rel. ἐρυθραίνουσιν habet, non ἐρυθρ. REITZ.

Pag. 303. l. 8. Βραχὺ τῷ μετώπῳ) Frontem enim angustant veteres suspiciebant. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνδοβαφῇ) Quidni *purpurea* intelligamus? ἄνθος enim Graecis non minus, quam Latinis, *flos* audit purpurae; sive purpurae succus optimus, i. e. maxime saturatus, ut *flos lactis* vocatur, quod pinguiissimum est in eo. Sicque mox ipse vers. fin. huius cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίζει. Interdum tamen & ab effectū sit denominatio, i. e. id, quod purpura iam tinctum, vocatur floridum, propter laetum & florum similem colorem. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμῶσθαι) Fluctuabam, ancum priore interprete putarem, negationem excidisse, vertendumque adeo hunc locum, ne *nudae esse videantur*. Atque hanc rationem subiiciebat illud εἰς πρόφασιν obtentui & excusationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres, ne *nudae* dici possint, quae vestimentum quaecunque habeant. Sed re accuratius perpensa, nihil mutandum censui. Tribuit ipsis consilium, velle videri nudas, & tamen etiam obtentum, praetextum, excusationem, diverso nimirum respectu: volunt videri nudae sui similibus lascivis, moechis; obtentum quaerunt apud virum, apud severiores &c. GESN. Si Gesner. vidisset μὴ in Cod. quodam esse, receperisset, credo, quia suspicionem suam, illud excidisse, confirmatam invenisset. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia εἰς πρόφασιν δοκεῖν γεγυμ. non satis commode procedit sine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, sine summa necessitate, videar. REITZ. Si ex bono alioquin libro est illud μὴ, recipiendum omnino censeo. GESN. in *Addend.*

ead. l. 15. Μαζῶν, οὓς αἰεὶ περιφέρουσι δεσμώτας) Huc pertinet locus Anacreontis Od. 20, καὶ ταινίη δὲ μαστῶν. L. Bos. Conf. Ἑτ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poetica est, ut permul-tae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putat, loquatur. SOLAN. Non quidem repugno Solano, μαστῶν legere iubenti in margine Iuntinae, ut infr. Dial. Meretr. XII ante med. Verum quia nulla ed. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse Solan. a se dissentit in nota: quod cum nunc demum videam, infra l. c. disquiram, ac de differentia, quam inter μαζὸς & μαστὸς tradit Th. Magist. agam. REITZ.

ead. l. 17. Ἠρτημένους) Sic omnes edd. At O. & M. ἡρτημένους, quod observari utique meretur. SOLAN. Γυναικας intellige. Guyet. At iam, dicas, cum ἡρτημένους habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad γυναικας referre. Sed recte con-

struxit Guyet. vulgatam, per hypallagen non insolitam: sic enim fere & ἐπιθέμενος construitur, ut Alciphr. III, 1, p. 276, τὸ χεῖλη δὲ τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης — ἐπιθέμενος, quod suo loco etiam apud Nostrum videbimus. Sic ἐξηρτημένος τὴν πήραν in Vitar. auſt. c. 7 pr. habuimus. Certe Long. Paſt. II, p. 42, πήραν ἐξηρτημένος, & Alciphr. pag. 360, aliique dixere: nec non ἐπικείμεαι eadem ratione construi solet supra apud Nostrum. Alex. c. 3, ἐπικείμενος κόμην πρόσδετον. Sic ἀπέξυσται τὴν αἰδῶ Alciphr. 360 f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. REITZ.

Pag. 304. l. 1. Περὶ καρποῖς καὶ βρ. δράκ.) Ὅφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide Menandri fragm. p. 146, & Poll. v. Ἐπικάρπιοι etiam ὅφεις apud Philostr. p. 931. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξοδοι) De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, v. Casaub. ad Theophr. Char. 339. SOLAN.

ibid. καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμνηκῶτας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες αἰδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὄνματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα) Locus iste est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμνηκῶτας ponenda est hīatus nota. Nam Κωλιάδαι & Γενετυλλίδες non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelotypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμνηκῶτας, καὶ εἰς τὰ τεμένη φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὧν ἐνίων &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. PALM. Πᾶς θεός) In omnibus nostris libris πᾶς θεατὴς legitur, quod cum sequentibus pugna- re, optime observavit Palmerius, ubi pro spectatōribus, Deas habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεός: videtur enim respicere ad illud Menandri, — Ἐπιτρίβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ Μάλιστα τοὺς γήμαντας· αἰεὶ γάρ τινα Ἄγειν ἑορτὴν ἐστ' ἀνάγκη a Strabone laudatum L. VII, p. 297 ed. Par. SOLAN. Etsi Solani emendatio minus violenta, & probabilior, quam Palmerii & Bergleri, quam statim subiiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constar, quid Lucian. reliquerit, tum quia versionem Gesneri, quae spectatores retinuit, immutare nolim. Bergler. autem ad Alciphr. III, 11, ubi is scribit, καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπαισάγουσα θεοὺς — τοῦ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ιδρύσω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας, ita commentatur: Coniungit haec nomina & Aristoph. in Nub. v. 52, ubi iisdem rusticus de similiter morata uxore conqueritur — & in Lysistrata initio, ubi dicitur, mulieres festinare, si vocentur ad eiusmodi

Veneros Deos, Ἡ'ς Πανδς, ἡ' πὶ Κωλιάδ', ἡ'ς Γενετυλλίδος. Nec non Lucianus in Amor. (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano sic lego: εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεᾶς ἐπιτρίβουσιν τοὺς γεγαμηκότες, ὧν ἐνίων &c. vertoque: statim e domo egressiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas. In edd. locus est corruptus, quae, — εὐθὺς — ἔξοδοι. καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμ. — quasi spectatorum, nescio quorum, ignorent eiusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri potest; sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Palmerius; sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. Sunt autem Κωλιάς & Γενετυλλίς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt. Mens igitur Luciani satis apparet, & Solani correctio iam eo magis placet. REITZ. Non dubito, quin ad Menandri locum respexerit auctor, recteque adeo Solanus coniecerit. Forte utrumque servandum, θεατῆς & θεᾶς, cui omittendo θεατῆς occasionem dedisse potest. GESN. in Addend.

ibid. Γεγαμηκότες, ὧν) Hic aliquid deesse videtur. GUYET: Certe aliquid deest, si ὧν ἑνὸς ἀνδρὸς ad spectatores referendum: at si emendatio in θεατῆς facta fuerit, nihil hic deerit. REITZ.

ead. l. 14. ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες) Nihil certius Palmeriana suspicione. Quomodo supplendum videatur, quod deest, interpretatione indicavimus, nempe εἴτα θεᾶς προσαγορεύουσαι ἁπλᾶσι, vel simili modo. GESN.

ead. l. 15. Κωλιάδας) Huius Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ; vide Eὐν. c. 6, Strab. IX, p. 398 D. Vide & Pausan. p. 2, 1. De Dea Schol. Aristoph. ubi sacra Cereri faciebant mulieres Athenienses. Vid. Polyaeen. Strat. I, p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Εἰ τύχοι) Formula, εἰ τύχοι, valet exempli gratia, & verti potest commode, ut puta. Quemadmodum vulg. Interpr. I Corinth. XV, 38, ita etiam Glossarium. Occurrit praeterea in Toxari c. 4 fin. L. Bos. Loquendi formula satis obvia, non tamen ubique valet exempli gratia. Quin & si usus posceret alibi significat, ut ap. Herodian. VII, 3, 4: μᾶλλον δὲ καὶ πρὸς κλησὶς δέδοτο συκοφάνταις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγονικά, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωστα. Sic etiam in Nostro de Merced. cond. cap. 3, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, recte Gesner. convertit, si res ita ferret. Hic tamen recte redditur exempli gratia. REITZ.

ibid. Πενετυλλίδας) Genetyllis Veneris cognomina sunt ap. Aristophanem: de quibus vide Pausan. in Atticis. COGN.

Pag. 305. l. 1. Δυσέρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι) Quis ille κῶμος, quae comissatio efflet, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de Deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δύσερος ille Deus Comus fuerit. GESN. Sed vid. Scholiaf. qui ad Paridem refert. REITZ. Omnium minime de Paride cum Scholiaf. vet. accipiam. Endymion, & Lunae ad illum κῶμος s. comissatio magis placebit, ut in rebus incertis, si quis conferre volet scenam enarratam a Luciano Ψευδομ. c. 39. GESN. in Addend.

ead. l. 4. Εὐθύ) Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est maior: nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθύς adverbialiter ponitur, modo εὐθύ. Εὐθύς ita positum habuimus modo, pr. huius cap. Et c. 3, item cap. 18 f. Item cap. 12 pr. & Quom. Hist. cap. 40, Lexiphan. cap. 10, & infra Toxar. 32, Hermot. 33 ter, & cap. 38. Sic Alciph. II, ep. 3 f. Γλυκέριον εὐθύς πετομένη πρὸς ἡμᾶς — φέρου. Et I, 1, p. 6; sed εὐθύ rursus infra hoc cap. 42 f. apud Nostrum. Item supra cap. 8 & 23, & Hermot. cap. 74. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθύ sequente consonante scribatur, εὐθύς sequente vocali, vel eiusmodi consona, cum qua s. sine cacophonia coniungitur. REITZ. Nimis generaliter differentiam inter εὐθύς & εὐθύ negavi; sed aliquanto melius de eodem scripsi ad Gall. 1. Licet multa habeam, ubi confundantur: quae, si licebit, praemittam Indici Graeco seorsum edendo. IDEM in Add. & Corrig.

ead. l. 5. Μακρὰ λουτρά, καὶ πολυτελὴς μὲν καὶ ἡδέϊα τράπεζα) Domi statim longa balnea, & sumptuosa ac suavis mensa. Sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἡδέϊα; Repote ex Ms. καὶ πολυτελὴς ἢ Δία τράπεζα, & sumptuosa per Iovem mensa. GRAEV.

ibid. ἢ Δία) Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἡδέϊα videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris: malo tamen illud ἢ Δία, quam καὶ ἡδέϊα vulgatum. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπογύνονται) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Διηγούμεναι) Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. SOLAN. Poteest defendi Διηγούμεναι. Solent enim mulieres noctes, & somnia prae-

fertim, narrare in conviviis, quae forte *ἐτερόχρωτας ὕπνους* aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & *εὐσταθοῦς βίου*, de quibus hic agitur, *ἡλύττος εὐνὴν γέμουσαν*; Itaque sollicitor putare, non esse ab auctore *διηγούμεναι*, sed una syllaba minus *διηγῶμαι*. Quo in genere facilius peccari, per compendiarium scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Noctefne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri mollitie plenum?* &c. GESN. Si ex Ml. est *διηγώμεθα*, quod in var. Lect. ex marg. A. 1. proferatur, illud adoptaverim prae coniectura mea *διηγούμεναι*, quae eandem sententiam efficit. IDEM in Addend.

ibid. *Τοὺς ἐτερόχρωτας ὕπνους*) Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? GUYET. Interpres, *diversorum corporum somnos*. Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus; aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui*. An de colore feminarum intelligendus Lucianus? MENAG.

ead. l. 13. *Λουτροῦ*) Consule Casaubon. ad Lamprid. Commod. cap. 2. SOLAN.

ibid. *Ἔστι*) *ἔχει* legendum videtur. Sic interpres. GUYET. Nimirum *opus habet*, Benedictus & Obfop. Sed potiore iure Guyetus quaesisset, num *opus habet*, pro *opus illi est*, satis Latinum esset? Et si *ἔχει* substituit, saltem *χρεῖαν* vel *χρεός*, pro *χρεῖος*, adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est, cum *χρεῖός τις*, i. e. *indigus alicuius rei*, probum sit, ut aliis testimoniis docet Budaeus in Commentt. etsi male exponit *χρεῖος* in loco Philonis, quod merito correxit Steph. Thes. T. IV, p. 612. REITZ.

Pag. 306. l. 1. *Εἴτ' οὐ δικάως*) Refertur ex Menandro exsecratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Iambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicunque modo disponi possunt:

Εἴτ' οὐ δικάως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' οὐδ' ἔν
Ἄγαθόν. δ' μισεῖν οἱμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκας ἔπλασεν, ὃ πολυτίμητοι θεοὶ,
Ἔθνος μιᾶρόν. γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
Λάθριος. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία. καὶ γαμηλὴ
Λέχει μοι χῶδος ἐν τρυφῶν. εἴτ' ἐπιβουλαὶ
Καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατος

Lucian. Vol. V.

Pp

Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In versu tertio pro vulgato γίνετ', ex Basileensi scripsi γίνετ'. In quinto quoque ἔπλασεν, non, ut vulgo ἔπλασσαν, scribendum. Septimum & octavum non habere suos numeros, palam est; at iis restituendis ita, ac a Menandro profecti sunt, ego non sum. IENS. Locum integrum Menandri apponere operae pretium est, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditissimus:

Εἴτ' οὐ δίκαιος προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδέ ἐν
Ἀγαθόν; ὃ μισεῖν οἱμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασσαν ὃ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιᾶρόν· γαμῇ τις ἀνθρώπων, γαμῇ;
Λάβρῃσι τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι, Λάχης,
Γαμηλίῳ λέγει δέ μοι χῶδος ἐν τρυφῶν,
Καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσων χαλεπώτατη
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Promethea

* Clavibus affixum ad rupes Caucaſi?

Et Lampas tantum, nihil aliud boni,

Ei ſacratur? Quod omnes credo Deos odiſſe,

Mulierem finxit. Proh Di immortales,

Gentem impuram! Uxoremne quiſquam ducit? Uxorem?

Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,

Et geniali lecto illudens adulter,

Et veneficia, & morborum graviffimus

Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Versionem huius ῥήσεως, & textum ipſum, edimus, ut ab Anonymo eruditiffimo exhibitus eſt in Emend. in Menandri & Philem. fragmenta p. 95 & 96. Notas etiam accipe: — [Locum hunc ex Luciano petiit non ex Grotii recenſione, qui in omnibus hic erravit, ſed ex noſtra edidimus, una cum verſione. Clericus nihil hic de ſuo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, pingunt, ille erudite tranſtulit, ſcribunt. Nihilne audiverat de Parrhaſii tabula apud Senecam in Controverſiis? nihil de Euanthis apud Achillem Tatium? Verſu ſecundo Grotius ſic interpolavit,

Τί γίνετ' αὐτῷ; λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδ' ἐν
Ἀγαθόν.

Quid ab eo reptum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit vir magnus: neque enim γίνεται re-

pertum est Graecis unquam significat : neque facem reperit Prometheus, sed ignem. Sententia est, quam nos in versione expressimus; & nonne merito nihil boni ei obigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis ἐν Προμηθεΐοις, in *Promethei festo*, celebrabatur. Vide accuratissimi Meursii Graeciam feriata in ΛΑΜΠΙΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso Menandri loco. Ex his autem colligas, solam Lampadodromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox versu quinto, apud Lucianum est, Γυναικας ἐπλασεν, unde Grotius refinxit γυναικας ἐπλασεν nos opinor melius Γυναικ' ἐπλασεν unicam enim formavit, non plures. Idem versu quarto, δ' μισεῖν δ' οἶμ' interposuisse δ' ait, ad sensus connexionem. Atqui illud δ' iam verum sensum, qui a me erutus est, impedit & corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit:

Μάλ' ἄλλιος· λοιπὸν γὰρ αἱ πῖθυραι
 Γαμηλίῳ τε μοιχῶς ἐντροφῶν λέχεν.
 Εἶτα δ' ἐπιβουλαί, φαρμακείαι, καὶ νόσων
 Χαλεπώτατος φθόνος, μεθ' οὗ ᾗ πάντα τὸν
 Βίον γυνή. —

Μάλ' ἄλλιος dicit se dedisse, pro λάθριος, quod nullo sensu legēbatur. Sed veteres edd. habent λάθριος. Unde nos pro καὶ, Λάχης personam substituētes, cetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἶτ' ἐπιβουλαί, prorsus eiecimus; quia & metro obsisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus Grotium postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in soloeisum incidisse τὸν πάνυ, qui νόσων χαλεπώτατος φθόνος ex coniectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceret, gravissima morborum invidia.] — Hinc δ' αἰδοῦχος Prometheus apud Philostr. 602. SOLAN. * *Clavibus*). Sic scripserat Solanus, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare editionem istius Anonymi, sive Phileleuth. Lipsiensis consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne, qui sic verterit, an Solanum, qui id non monuerit. Si autem tantis viris sic semel peccare licet, mihi iam decies ita aberrare per festinationem licebit. REITZ.

ibid. Εἶτ' οὐ δίκαιος. In tot diversis coniecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195 fragmentorum Menandri dedit post H. Grotium Io. Clericus) nihil

nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de coniecturis eruditorum hominum suum cuique iudicium permittere. Passim metro laudati viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. GERN. Aliter quidem dividit hos versiculos Iens. in plerisque edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum Solani sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi iam ad senos pedes redacti erant in ed. P. & apud Menandr. quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ γένετ' Lege καὶ γίγνεται. GUYET. Quod Guyet. monet, id edd. I. P. aliaque iam habebant recte: & quia video, id saepe ab eo fieri, eiusmodi supervacaneas admonitiones potius omittimus; quia si quid vet. edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variant. Lest. annotamus. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ μισεῖν An sic? ὁ μισεῖν δ' οἱμ' ἄπ. τ. θεοῦ. Γυν. ἔπλασσαν; GUYET. Ὁ μισεῖν οἱμ' Fl. Fr. B. 2. P. S. In Ven. utraque inferitur δὲ post δ, prave. SOLAN.

ead. l. 5. Γυναῖκ' Emendatio Anonymi, cuius rationem vide in eius Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. SOLAN. In versione feminam pro feminas dedi, quod Gesner. non aegre feret. Cetera eius ad vulgatum textum conversa non attigi, quia incertum, quomodo is emendandus. REITZ.

ibid. Ἐπλασσαν Ἐπλασσαν W. uti Grotius volebat. Reliqui libri omnes ἔπλασσαν, quod & servandum. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ — Λάχης Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. SOLAN. Τὸ deerat in edd. Inferuit Solan. & Λάχης quoque addendum adscripserat, non sat idonea auctoritate: ideo non addidi, sed aliquid deesse facile patet, quia quinque tantum pedum est versus. REITZ.

ibid. Λοιπὸν γὰρ ἐπιβ.) An sic: τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίας καὶ καὶ μοιχὸς ἐντροφῶν γαμηλίῳ λέχει; GUYET.

ead. l. 8. Γαμηλίῳ Ante legebamus male καὶ γαμηλ. Delevit καὶ Solan. & eius loco δὲ inferuit post λέχει. REITZ.

ead. l. 9. Εἴτ' ἐπιβουλαὶ Εἴτά τ' ἐπιβ. Post τὸ ἐπιβουλαὶ aliquid deesse videtur. GUYET.

ibid. καὶ φαρμακείαι) In ed. P. hic versus ita inchoabat:

Εἴτ' ἐπιβουλαί. Et *χαλεπωτάτων* faciebat initium versus sequentis. Grot. volebat Εἴτα δ' ἐ. φ. κ. νόσων. REITZ.

ibid. Δὲ νόσων ἐχ — τὰ τη.) Prima vox ab Anonymo inserta; sequentes mutatae ab eodem. SOLAN.

ead. l. 11. Διώκει) Confer supra hoc Dial. cap. 22 f. & Hermot. cap. 77. REITZ.

ead. l. 15. Ὑδατι λιτῶ) In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῶ καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. BOURD.

ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.) In laude pueri, cum aqua deterfit somnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράβας. ἀπὸ τῆς πατρῷας ἐστίας ἐξέρχεται, *sacram chlamydem humeralibus fibulis adstrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit vestis militaris, non puerilis. Dein cur sacra dicitur? Haec mendosa sunt, quae ex Codice Mf. sic refinges: καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράβας, & *tuniculam laenam in humeris fibulis connectens.* Χλανίσε utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λεπτόν. Sic Demostheni κομὴν χλανὶς καὶ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. Vide Gell. I, 5. Forte autem in dialogo nostro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. Mox idem Codex rectius, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντῶντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων, *neminem obnigum ex adverso adspiciens.* Vulgo ἀπάντων, frigide. GRAEV. Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις) Antea legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις π. Ego scripturam Mff. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπωμίαις περόναις) Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus vestem πόρπη stringebant: quod a Salmasio dudum observatum est ad Tertul. de Pallio 116. SOLAN. De differentia περόνης & πόρπης vid. etiam Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas eiusd. p. 559. REITZ.

Pag. 307. l. 1. Κάτω κεκυφώς, καὶ μηδένα τῶν ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων) Si quid mihi credis, lector, leges τῶν ἀπαντῶντων, non τῶν ἀπάντων, id est, occurrentium: meliore multo sententia. PALM. Emendationem Palmerii firmanz Codd. W. & L. Vid. Iambl. p. 44. SOLAN. Ἀπαντῶντων) Sic fere videtur dare voluisse *Iunt.* spiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν constituit finem versus, ac τῶν initium facit sequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut correctores omiffam syllabam non animadvertant. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς Μουσικοῦ) Scil. οἶκον, ut Aristoph. Lysistr. v. 1064, ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τημερον. Noster Hermot. c. 32, εἰς Πλάτωνος, ac saepe alibi. Vid. not. Solani ad p. 3, T. I, ubi εἰς διδά-

σκάλου, non eis διδασκάλους Nostro dici solere, contra Bourdelotium probat. Sed satis iam exemplorum dedit L. Bos de Ellipsi. v. αἶκος, neque haec vulgaria hic repeterem, nisi in transitu inquirere iuvaret in haec Alciphronis I, Ep. 12, pag. 48, ἔς τε ταπήτων τινῶν ξενικῶν καὶ ἐφ' ἑστρίδων κατακλίνει· ubi pro ἔς τε Berglerus legi vult ἐπὶ τε. Sed vulgata videtur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινάς; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At apud eundem I, 18 pr. ἀκούω γὰρ σε λοιδοροῦ, (vel potius λυρφοῦ) γυναικὸς ἑρᾶν, καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον. Ubi posteriora vertuntur, & ad illam icionem damnosus instituendo, nam φθεῖρασθαι significatum abeundi habere, probatum erat Ep. 13, p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit Bergler. ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἔς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro εἰς vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τοῦ οἴκου exponendum servarem. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς) Multo malim φιλοσόφου; ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adiunctum φιλόσοφον esse. Iucundius etiam cadere sic iunctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. GESN.

ead. l. 15. Εἰδ' αἱ λιπαραὶ παλαιστραὶ, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλασος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον) In Ms. legitur ἐγκονίζεται, quod frequentius est illo: utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κονιόμαι. Est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum. Nota sunt omnia de athletico pulvere. GRAEV.

Pag. 308. l. 2. Ἰδρῶτες) Haec Luciani Berglerus componit cum Alciphr. I, Ep. 34 f. Sed quia non magni momenti, non repetam. REITZ.

ead. l. 6. Σωφροσύνην ἡσπάζονται) Conf. supra Abdic. cap. 18. Adde Alciphr. III, Epist. 24 f. οἷόν ἐστι — σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἡδίους ὕπνου) Ὑπνους plur. num. ne mireris. Dixit & Long. Past. I, pag. 27, τῶν ὕπνων ἐξέβαρεν. Ut poëtas omittam. Adde mox cap. 49. REITZ.

ead. l. 12. Τῶν ὀμμάτων βολαί) Supra quidem cap. 3 eadem phrasis, sed aptiore loco: est enim ibi, ἰλαρὰ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαί. Alciphr. III, 1, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστὶ κυανῆς. Herodian. I, 7, 9, ὀφθαλμῶν τε γὰρ ἀρθμία καὶ πυρῶ.

ἴσῃς βολαί. Verum si recte dicas, *vel caecus hoc videat*, quidni & caeca oculorum acies dicatur? REITZ.

Pag. 309. l. 1. Ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἢ δὴ λαλοῦντος ἀκούειν) Respexit ad Oden Sapphus, a Catullo Latine redditam. MENAG. Vide Catullum p. 112 & 113. KUSTER. Immo fontem ipsum adeas, in fragm. Sapphus, apud Longinum. SOLAN.

ead. l. 7. Νόσος) Anglic. νόμος ἐπι-φάσκειν αὐτῷ. BOURD. in Schol. Ἀλγῆμα) Hiatus ille, qui in ed. Cler. est, non suppletur ex ulla collatione: quare eum sic exhibeo, qualem inveni. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Κούφην) Ἀν κούφην; videbimus in Addendis. REITZ. Pro κούφην facit, quod sit epitheton solitum: pro κούφην vero, quod mortui dicuntur turba silentium, quodque adeo mortuum non possumus rogare, quis sit. Et quia de mandatis ultimis praemittit, videtur iis opponi taciturnitas mortui; eoque vulgatum defendi potest. Prius ramen fere magis arripit. IDEM in Addend.

ead. l. 4. Συνεξέπνευσεν) Correxerat Solan. συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque editionem inveni, quae sic habeat. REITZ.

ead. l. 6. Μεσίτην) Fuit, cum μεσίτην mallet, ut Dianae simulacrum, quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo: nondum enim de Dianae signo sermo est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁρέστην ἐλαυνούσας ποινὰς) Delphis obsessus Furis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cuius consilio vincens reversus est Argos. Has vero Furias placans vocavit Eumenidas apud Aeschylum. COGN. Ex Orest. Eurip. adscriptum in marg. Ald. 1. West. REITZ.

ibid. Ἐλαυνούσας ποινὰς) Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 311. l. 1. Ἀφρὸν ἀπέψα) Ἀφρὸν τ' ἀπέψα. GUYET. Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐτήμ.) Ex Euripide restituiimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem: postremam etiam depravarant B. 2. & P. Euripid. Iphig. Taur. 311. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ ἀλλήλων) Ita est in Quom. Hist. c. 12, Ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, *pro me purgentem*, & alibi passim. De hoc significatu praepositionis Ὑπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Jac. Elsner. ad I Epist. ad Corinth. XV, 29, ubi βαπτίζοντες Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. REITZ.

ead. l. 7. Τὰς ἐπιστολάς) De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *litterae*. Ita apertissime Alciphro. II, Ep,

4 pr. 'Ὡς διαπέμψω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολάς, εὐθὺς ἀνέγνων. REITZ.

ead. l. 10. Τὸ γὰρ &c.) Eurip. Iph. T. 598—603. SOLAN.

Pag. 312. l. 7. Τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου) Conf. supra Demon. cap. 1. REITZ.

ead. l. 10. 'Ὡς ἀληθῶς) Conf. si operae videtur, supra Lexiph. c. 22, de Salt. c. 2 m. Alexand. 61. Et ὡς ἀκριβῶς Hermot. c. 56. Ac Bergler. ad Alciph. I, Ep. 30 f. REITZ.

ibid. Σοφῶν) Callimacho tribuit Stobaeus, apud quem prior versus non existat. Vid. Grot. Flor. 477. SOLAN.

Pag. 313. l. 2. Σωκράτης σοφώτατος) Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam supra, de Salt. § 25 pr. Habebimus rursus infra in Rhet. praec. § 13. REITZ.

ead. l. 5. 'Ὅς ὑπὸ μιᾷ χλ.) Vide B. πρσ. c. 15, & quae illic a me annotata sunt. SOLAN. Alludit ad id Alciph. I, Ep. 38, p. 176, scribens: ἀλλ' ὑπὸ τοῦμὲν ἡγάπα κοιμωμένη χλατῆσκιον. Ubi Bergler. adductis his Luciani verbis notat, male posteriora a Benedicto conversa esse, qui sub una eademque patris chlamyde, quasi illa chlamys patris nescio cuius fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex eius Sympos. affert, ulterius legenti. Philostr. Epist. 44, ἢν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὴν τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης &c. Addo Corn. Nep. Alcib. cap. 2: *Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. Namque eum induxit commemorantem, se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit.* REITZ.

ead. l. 9. Ἐρχιος) Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo Diogenes Laërtius, Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱός, Ἀθηναῖος, τῶν δῆμων Ἐρχίους. Nempe poëtae Ἐρχιος est, qui alias Ἐρχίους dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχία dabit Meurfius in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praesertim Xenophonitis locum respexisse videtur Callimachus, (inter cuius fragmenta sedem CVII huic assignavit Bentleius) qui habetur Memor. Socr. I, 29 seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & suillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Critiam revocare Socrates voluerit. GESN.

ead. l. 10. Ἐράοιτε) Angl. ἐρώοντε. BOURD.

ead. l. 12. εἶνεκα) Poëticum esse aiunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrum infra de Dea Syr. cap. 14, καὶ Σαρματίας εἶνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, &

Ionibus familiare τὸ εἶναι pro ἔναι, ut Hippocr. S. I, Aph. 3, & passim, Herodot. εἶνεκεν p. 2 bis, & seqq. ubivis. Sed & Attici scriptores ita interdum enuntiant. Th. Mag. "Ἐνεκα, καὶ εἶνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἔνεκα. Adde Nostrium de Dom. c. 8. Quod W. autem εἶνεκεν habet, nihili est: κακὸφρων enim hic foret propter duo sequentia in 7 terminata. Nam ἔνεκε & ἔνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita ἔλαυνεν καὶ invenio in Inscrip. quam exhibet Montfaucon in Diar. Ital. pag. 43. f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. In alia vero pag. 98, ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ, ut alia q̄bvia omittant. Ἐνεκε tamen sequente vocali non scriberem. REITZ.

Pag. 314. l. 3. Αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἀθάνατον) Sic recte Mf. Coelum post terram eos excipit, qui istis rebus student. Ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile. Vulgo sine sensu legitur, οἱ δὲ ἀμείνον ἀποθανόντες, & vertitur, qui meliori fato morientes, tanquam alii essent, quam de quibus in praeced. verbis loquitur. Ne dicam, ἀμείνον ἀποθανεῖν Graecis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. GRAEV.

ead. l. 4. Eis δὲ ἀμείνονα βίον) Ita W. P. & L. quod in impres-
fis est, οἱ δὲ ἀμείνον. SOLAN.

ibid. Ἀμείνον, ἀποθανόντες). Angl. Cod. ἐν δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. BOURD.

ead. l. 8. Φρονοῖν) Sic Vcl. utraque. In reliquis & in ipso M. φρονοῖεν, corrupte. SOLAN. "Ο, τι φρονοῖν legendum suaderet series orationis, etsi libri omnes φρονοῖεν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut, quid ipsi sentiant, iudex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum iudicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a describente, in φρονοῖεν mutari φρονοῖν, praesertim cui Attica forma φρονοῖν pro communi φρονοῖμι, non satis esset familiaris. Sed iam bene sic dederat Aldus, a quo operae posteriores, & interpretes, male recesserunt. GESN. Φρονοῖν) Quod Solan. noster sic monuit corrigendum, id etiam Gesnerus tam sponte quam ex Aldina sua recte vidit; cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in deferenda vulgata φρονοῖεν. REITZ.

ead. l. 16. Θηραμένους — Κόδορρος) Vide Xenoph. ed. St. pag. 273, 11, & Plut. in Nicia. Aristoph. etiam, cuius Scholiastes haec verba Luciani affert, 248 A. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. "Ο Κόδορρος) Cum edd. κόδορρος haberent, ego
Lucian. Vol. V.

Kob. maiore litera exaravi, monitus ab Scholiast. Aristoph. ad Ran. v. 1001, ubi ait: Θηραμένης — Κῆρος δὲ ἐλέγετο εἶναι, καὶ Κόδορος. Λουκιανὸς Ἔρωσι· ὧς καὶ ἔργῳ· ἂν εὐχαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατόν, γυνέσθαι Θηραμένης ἐκεῖνος δὲ Κόδορος &c. Quae illi cum nostro Scholiast. conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γάμοι) Facete ludit in nuptias Menand. in fragm. 10, Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν, optabile malum hominibus sunt nuptiae. Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur: vid. Aristoph. Av. 132; & Evang. Matth. XXII, ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολὰ de una epistola Alciph. L. 2, 4 pr. Conf. & Nostrum Dial. Meretr. VII, & alibi non semel. REITZ.

ead. l. 8. Παιδραστῆιν δὲ ἐπεὶ ἴδω μόνους φιλοσόφους) Davif. (quem consulendum in marg. iussit Hemsterh.) ad Cic. Tusc. Disput. cap. 34 observat, ad Platonis impuritatem hic alludere Lucianum. Cum turpia sint, quae in Phaedr. & Sympof. de amore scripsit ille philosophus, qui παιδρασταῖς nimis amicum se praebuit, ut Tertullian. de Anima, eius verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobet: adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impuritas. Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota Davisii, ubi tamen addit Augustin. de Civit. Dei L. 2, cap. 14, & Apul. de Habit. Doctr. Plat. pag. 610, qui eius de amore sententiam vitio vacare aiunt. REITZ.

Pag. 316. l. 1. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῶ τῷ τρόπῳ φαιδρὸς ἀναπνέσας, προῆει σφόδρα σοβαρῶς) Sed Ms. ἱλαρῶ προσώπῳ φαιδρὸς, quod quis non amplectatur? Atheniensis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate. GRAEV.

ead. l. 2. ἱλαρῶ τῷ τρόπῳ) Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen interpretes; nec male. BOURD. ἱλαρῶ scribentem Bourdelotium reliqui; nec enim semper eius festinantem calamum corrigere volui, quod nec Hemsterh. facere vidi. REITZ.

ead. l. 5. Τάπινικια) Perperam in novissimis edd. legitur, ἐστίασαντος αὐτοῦ τὰ πινικια, pro quo recte in antiquioribus τὰπινικια. IENS.

ead. l. 15. Μεστιδῆν) Margitem innuere opinor. Vide tamen, quae de hoc fatuo leguntur apud Aristoph. p. 258 D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & Aelian. V. H. XIII, 15, & consule ibi notas: perperam in ed. Tor-

naefiana legitur *Μελιτιάδ*. SOLAN. Scholiaetae locus, ad quem remittit Solanus, est Aristoph. Ran. v. 1021, ubi inter alia *Μελιτίδην* δὲ τὴν εὐνήν dicit, eumque παρὰ τὸ μέλι sic dictum ait. REITZ.

ibid. *Κόροιβον*) Idem Scholiaetae l. c. E. SOLAN.

Pag. 317. l. 5. *Τοῦ παιδεραστοῦ*) Florent. Cod. τοῦ παιδεραστοῦ. BOURD.

ead. l. 12. *Κλ(μακκ)* Si non tangendi copia est, eho, ne videris quidem eris? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema linea amare, haud nihil est. Ter. Eun. III, 2. *Linea* ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ, pro gradu sumitur. Vide Donat. & Nonnii σύμμικτα. VORST. Sic Philemon. fr. 65: Ὁρᾷσι πάντες πρῶτον, εἴτ' ἐθαύμασαν, ἔπειτ' ἐπεθεώρησαν, εἴτ' εἰς ἐλπίδα ἑτέπεσον οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρος. SOLAN.

Pag. 318. l. 2. *Εὐθὺ*) Eodem redire, legasne εὐθὺ, an εὐθύς, vid. supra ad c. 42, & alibi dictum. REITZ.

ead. l. 7. *Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.*) Ex Mf. refinge: αἱ γὰρ φανεραὶ μετὰ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. Vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰσθητά. Vulgo μετὰ omittitur. GRAEV.

ead. l. 15. *Εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προσημασμένοι κατὰ τὴν κομικὴν αὐτὸ ἐπάταξαν*) Interpres: dum ducto a tumoribus exordio iuxta Comicum ipsum percussit. Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud Diogenem Laërtium in vita Cleanthis: φησὶ δὲ ὁ ἑκάτων ἐν ταῖς χρεαῖς εὐμόρφου μειράκιου εἰπόντος, εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστριζεῖ, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηρούς τύπτων μηριζεῖ, ἔφη μὲν, σὺ μὲν τοὺς διαμνηρισμοὺς ἔχεις μειράκιον Hecaton autem in Chriis inquit, formoso adolescente dicente, si in ventrem percutiens γαστριζεῖ, etiam in femina verberans μηριζεῖ, inquit Cleanthes, tu quidem, o adolescens, habes inter feminales pulsationes. Nimirum μηριζεῖν est inter praetextata verba, de παιδερασταῖς vide quae notavit vir & amicus summus Aeg. Menagius ad hunc locum, & Paul. Leopardus Emendat. XVII, c. 32. GRAEV.

ibid. *Κομικὸν*) Quis hic Comicus sit, nescio; nec quid voverit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. SOLAN.

Pag. 319. l. 1. *Μεταωρλήσχει*) Vid. Pr. λ. 7. SOLAN.

ead. l. 2. *Ἐπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους*) Alciph. I, Ep. 34 pr. Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνὸς τις ἄνθρωπος καὶ τὰς ὀφρὺς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Bergler. haec Luciani adducere non est oblitus: item ex Dial. Charont. Merc. & Mort. ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρὺς) ἐπῆρκεν. Aliaque, ubi da-

ta opera eiusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis apud Athen. VI, pag. 224, eos ait *supercilia supra capitis verticem habere*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης) Ipse Socrates apud Lucianum in Auctione philosophorum, παιδευραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. MENAG. Sed confer, quae modo ad c. 49 pr. dicta. Item quae ad c. 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτρακλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπήτο) Similiter Martialis lib. XI, Ep. 44, *Aecidae potior levis amicus erat*. Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. MENAG.

ead. l. 8. Δέγμενος) Homer. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 9. Μεσίτης ἡδονῇ) Lege μεσίτης. GUYET. An μεσίτης; MENAG. Politissimus Menagius emendat μεσίτης. Nihil verius. Supra c. 27, *φιλίας μεσίτην τράπεζαν παραθέμενοι*. IENS. Μεσίτης Cod. Mf. Ox. & W. uti emendare iusserat Menagius. In omnibus impr. μεσίτης, prave. SOLAN.

ead. l. 12. Μηρῶν &c.) Tragici cuiuspiam versiculus. GUYET. Tragici cuiuspiam aut Comici versiculus. MENAG. (Iambicus enim trimeter est, sive senarius: nam Καλλιῶν facit initium versus sequentis. REITZ.) Neque, hoc unde sit, scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen Plut. 1337, 2. Socrates apud Xenophontem in Συμπ. amicum Achillis, non amasium, fuisse probat pag. 523, l. 40 ed. Steph. Apollodorus etiam Achillis amasium vocat III, p. m. 97 B. SOLAN.

ead. l. 13. Κωμαστῆς) Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his, qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. Theocrit. Eidyll. 3. COGN. Ille certe apud Theocritum Idyll. 3 *κωμαστῆς* Amaryllidis amorem aperte prae se fert. GESN.

ERRATA.

Pag. 243, l. 17. ὀνομάσεις, l. ὀνομάσεις.

Pag. 262, l. 6. ἀπαναστῆς, l. ἐπαναστ.